

BR.1. GLASNIK 1925
PRESV. SRCA · ISUSOVA

G. 34.

1925.

Br. 1.

Glasilo Apostolstva molitve, društava Srca Isusova i Misionski Vjesnik.
S dočekom crkvene vlasti izdaju Isusovci u Zagrebu. Stoji godišnje
D. 12. — za Inozemstvo 24. — UPRAVA GL. S. I. Zagreb I. pp. 147

U jubilarnoj godini.

»Oče naš! . . .

Sinovi Tvoji — narodi zemlje — očituju savršenstva Tvoja.

Sin Tvoj — Hrvat — nosi bilježnik milokrvne Ljubavi Tvoje.

Ona ga držala, da u trinaest stoljeća povijesti svoje nije na nikoga navaljavao, prema je divskom snagom branio slobodu, dom i vjeru, što je od Tebe primio.

Milokrvna Ljubav nadahnula ga je, da svoju dušu i povijest u pjesmu slijije, pjesmu bola i ponosa.

Milokrvna njegova Ljubav tako rado gleda Srce na barjaku s丈me, Srce plamno, trnjem ovjenčano.

Toj milokrvnoj Ljubavi najviše ugada štivo Srca, jer eto Glasnik njegov čita barem svaki pedeset.

Glasnik Srca vječnog Sina Tvoga postao je i Glasnikom srca sina Tvoga — Hrvata. Stoga i želi biti tumačem njegovih najplemenitijih osjećaja u ovoj tisućgodišnjoj hrvatskoj slavi.

Tumačem zahvalnosti za sav naravni i vrhunaravni život u lijepoj našoj domovini.

Prinositeljem poklona hrvatskog duha i ruke Tvomu Božjemu Veličanstvu.

Posrednikom, da se skruše srca razmetnih sinova i vrate se u zagrljaj Ocu.

Dizateljem pouzdanja u Tvoju pomoć u teškoćama i bolima, što ga čekaju.

Moliteljem: neka bi sinulo svjetlo Srca Tvoga, pa da Hrvat sjetinjom ljubavi stotine svetišta sagradio, naviješta Glasnik i slavu njezinu.

U tome da mu pomogne nebeska Majka Marija, kojoj je Hrvat djetinjom ljubavi stotine svetišta sagradio, naviješta Glasnik i slavu njezinu.

Primi, Oče, ovaj rad i blagoslov po njem narod hrvatski, kako je to obećao Sin Tvoj: »Ja će iz moga Srca u obilju izliti blago milosti na sve štovatelje njegove«.

Cijenjeni čitatelji i povjerenici!

Provđimo ovo u našoj svetoj godini! Zauzmimo se, da još više hrvatski narod upozna, Presv. Srce po njegovu Glasniku. Javite broj pretplatnika što prije, da Vam ne bi uzmanjkalio prvi broj, kako se to mnogima događa. Samog prvega broja ne dajte nikomu, koji se ne bi na cijelo godište pretplatio. Glasnik stoji godišnje Din. 12. — za inozemstvo D. 24. — Sakupljenu pretplatu pošaljite odmah, jer nam silno treba, da platimo papir i tiskaru. Preporučamo Glasnik i veledušnim dobroćiniteljima, da svojim darovima dopune nišku pretplatu, koju radi siromašnih ne povisujemo.

Bož. Srce će nagraditi Vaš trud; a urednik Glasnika prikazuje za Vas svaki prvi petak na žrtveniku Presv. Srca u njegovu Svetištu svetu Misu.

Kao malo priznanje izvolite primati i dalje svaki jedanaesti primjerak na dar.

Pod zaštitom Bož. Sreće i nebeske Majke želi Vam blagoslovnu jubilarnu godinu

Uredništvo.

Složan rad katolika.

*Opća nakana molitava i dobrih djela, preporučena od Sv. Oca Pape Pija XI.
članovima Apostolstva molitve za sjećanje.*

P rovidnost Božja sve lijepo vodi, pa tako je eto dala i to, da je glavar svete Crkve još u lipnju odobrio ovu nakantu, koja može da ulije ljekovito ulje u tijelo hrvatskoga naroda, izranjeno ovim izbornim trzavicama.

Dvije stvari preporuča sveti Otac katolicima u ovoj nakani: prvo da se organiziraju, drugo da katoličke organizacije složno rade.

Katolici začlanimo se!

Mi smo doduše svetim krstom začlanjeni u najpotrebniju, najbolju i najveću organizaciju, u svetu našu katoličku Crkvu. Imenik toga društva jesu župske maticice; pravila društvena jesu zapovjedi Božje i crkvene; društvena dvorana jest župska crkva i kapela; propisani sastanci drže se svake nedelje sa rasporedom, u kojem glavnu točku izvodi sam naš nevidljivi glavar Isus Krist obnavlajući golgotsku tragediju; vidljivo vodstvo društva na mudroj je glavi svetom Ocu papi i u poštenim rukama naših biskupa i svećenika njihovih pomača. Članova ima tri stotine milijuna po svem svijetu . . .

Gdje je druga organizacija ovoj našoj ravna? Koja li dopire tako duboko u dušu čovječju, da te veže pod prijetnjom gubitka mira sajesti i vječne sreće, ako zanemariš svoj nedeljni društveni sastanak? Koja li druga širi prosvjetu i blagostanje tako temeljito, svestrano i ustrajno kako ova organizacija sa svojih tri stotine hiljada mjesnih povjerenika — svećenika?

Pa ipak još pozivlje glava Crkve: katolici, začlanite se! Zašto? kuda? kako?

Eto »čovjek neprijatelj« dolazi i na čistoj njivi Gospodnjoj sije kukolj. Buni članove ovog Isusovog društva, neka traže promjenu pravila i neka ih ne vrše. Dapače, neka ostave ovo jedino sigurno spasonosno društvo i neka stupe u ono, koje ide plešući širokim putem, a ne gleda što na kraj toga puta stoje vrata s natpisom: »Vječna propast.«

I mnogi katolici zaista prolaze tim putem, jer im ove moderne organizacije, tobožne prosvjetne, pa političke, tjelovježbene, zabavne, dobrovorne i druge, u isto vrijeme i tijelu ugadaju i savjest ubijaju.

Svećenici malobrojni, a gdje god i nehajni i neupućeni, ne mogu da radom u samoj svojoj crkvi zaustave to kvarenje, taj otpad. Matice više nisu siguran popis članova tog najvećeg i najboljeg Isusova društva. — Danas treba još, i nakon krsta i nakon obnove krsnog zavjeta, u zrelijoj dobi upitati vjernika: »Odrićeš li se davla? I svih njegovih djela? . . .« I on danas treba da se svjesno sam odredi: »Vjerujem u nepogrešivu Crkvu rimokatoličku . . . Obećajem vršiti njezine zapovijedi . . .«

To za mnoge biva pristupom u katoličko vjersko, prosvjetno ili stručno društvo. **Stupiti u društvo znači postati i biti svijestan, da jesi katolik i da kao takav želiš živjeti i raditi.**

Drući razlog, što Crkva zove: »Začlanite se u katolička društva!« jest, da njezini članovi imaju život u obilju« kako reče Utjemeljitelj. Iv. 10, 10. Svako društvo želi čovjeka u svom smjeru usavršiti. Katolička ga usavršjuju u najbitnijem: u poštenju i duševnoj jakosti. Stoga je vidjeti u Apostolatu Srca Isusova i njegovim »Djel. društvima«, »Marijinim kongregacijama, u Trećem redu, u Omladinskim društvima, u cijelom »Hrv. katol. narodnom Savezu« toliko uzornih značajeva. Čitajte samo, kako Glasnik svaki mjesec o kojem takvom govor. Pravila društvena, sastanci, vježbe, sakramenti — sve to čovjeka u društvu diže i pomaže; a bez društva često ostaješ trska.

Prvi razlog da se udružimo jest obrana; drugi je napredak; treći je navalja. **Crkva treba da i osvaja duše za Krista;** svoje izgubljene natrag da pridobije, a koji još »u tami i sjeni smrtnoj sjede«, da se Isusu pridruži.

Tomu služe misionska društva, pa Apostolat sv. Cirila i Metoda za sjedinjenje i uopće katolička akcija.

Dobro tvoriti može, istina je, i svak za sebe bez udruženja; ali je sigurnije i da ćeš ga učiniti i da ćeš ga s većim uspjehom činiti, ako se s drugima udružiš. Na to je već Crkva u svom početku vjernike poticala i priučavala, a danas upravo vapi: »Udružite se!«

Pri tome ona slijedi primjer Stvoritelja, koji je »sve primjereno po broju i težini uredio« (Mudr. 11, 21), kako beskrajni svemir tako i najsjajniju mušicu. Ispod Božjih ruku izlazi sve organizirano. Bog 'jubi red na i traži od svega živoga, da sredeno radi.

Katolici! Obnovimo taj živu vezu, začlanimo se u katolička društva, organizirajmo naš složan rad!

Katolička društva međusobno.

Imamo ih već — hvala Bogu — nešto, a žarka ljubav za Boga

i narod stvorit će ih još više. Da im međusobno natjecanje ili nerazumijevanje ne bi naškodilo, upozoruje odmah sv. Otac da molimo i nastojimo te rade u međusobnoj slozi. Tu slogu će osigurati odnos na podlozi, kako sam sv. Otac veli, **koordinacije** to jest: svako društvo neka na svom polju radi svom snagom, međusobno neka se popunjaju i pomažu, jedno ne treba da je pod drugim, ali sva skupa treba da slušaju biskupa.

Lijep je naputak dao štrasburški biskup Ruch, kako da to katolička društva provedu. **Prvo: katol. društva ne smiju se međusobno pobijati;** to bi bila sablazan, izdaja, bratoubojstvo, nad kojim plače i strada zajednička majka — Crkva. **Druge: kat. društva isključuju konkureniju,** jer ne smije nijedno tražiti svoju korist na štetu drugog kat. društva. Takovo natjecanje bilo bi sebičnost, gledaš li mu na svrhu; bilo bi sumnjiwo gledaš li mu na sredstva; bilo bi žalosno misliš li na posljedice. Te bi pak bile: smutnja u Crkvi, koja jest i treba da se čuti kao jedna te ista obitelj; odvratnost Božja od takova posla, jer »Bog je ljubav!« I. Iv. 4, 8. — **Treće: U jednom se kat. društvu ne smije javljati nevoljnost,** kad s odobrenjem crkvenim dolazi i drugo na rad, jer su i potrebe ljudske vrlo raznolike i savršenost Božja, što je očituju, neiscrpiva. — **Cetvrtto: kat. društva ne smiju se vladati, kao da jedno za drugo ne znaju.** Koja bi vojska pobijedila, kad topništvo ne bi htjelo da znade za pješaštvo, a pioniri i zrakoplovci za jedno ni drugo? Brzo bi postali svi samo saniteti i — groblje.

Nasuprot su na mnogostrukom dobitku, ako se međusobno milo susreću te se u navalni i obrani pomažu. Dobitak imadu na novcu, na primjer služeći se zajedničkom dvoranom i kupujući skupa na veliko; na vremenu, držeći na pr. zajednički obavjesni ured u središtu; na članovima, privodeći im nove, kako na pr. Marijine kongregacije upućuju svoje, da pomažu društvu sv. Vinka i drugima; **iskustvo** jednoga pomaže drugom; **revnost i ugled jednoga štiti sve.** Kao kod požara: kad gasiš vatru u tidoj kući, čuvaš već time i svoju.

Glavno je pak: složan rad prati milost Božja, jer: »**Tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog u njemu**« I. Iv. 4, 16. Sebičnost zaboravlja ova dobra i dužnosti; osjećaj zajednice u Crkvi podsjeća nas na njih; ljubav pak Isusova čini nam ih lakima.

Katol. društva u jubilarnoj godini

imadu osobitu važnost i dužnost. Ona treba da krepko porade te se ostvari program crkveni i narodni, koji jedan drugoga popunjaju: 1. da se svi katolici u svetoj **ispovjedi s Bogom izmire**, pa i oni od naobraženijih, koji već desetljeća nose teret na saviesti; 2. da ih se što više **začlani u vjerska društva, a takova, gdje ih još nema osnuju,** koja privode na češću sv. pričest, jer će ih tako sam Isus jačati u dobru; 3. da se u svakoj župi, osobito pak u većim mjestima dobrom prigodom **uzrišiće veće vjerske svečanosti:** misije, konferencije, sastanci, ophodi, klanjanje i t. d. 4. da se izvedu brojna hodočašća na veća prošenija i tamo održe zborovanja kat. društava, tako na pr. o Srcu Isusovu u Zagrebu, o Marijinim blagdanima kod njezinih svetišta, itd. 5. da se **velikim narodnim hodočašćem** u Rim očituje privrženost i

zahvalnost Hrvata svetoj rimokatoličkoj Crkvi i njezinom glavaru; 6. da se u svakoj župi podigne bilo kakav **vjerski spomenik**, osobito Presv. Srcu, ili da se obnovi crkva, oltar itd. 7. da se osnuju **zaklade** za sirotinju i za školanje svećeničkog pomladka; 8. da se pomogne katoličkom dnevniku i svoj **katoličkoj štampi** darovima i osobito brojnim preplatnicima; 9. da svi složno poradimo te se narod ostavi psovke; 10. da pomognemo **dograditi svoje zajedničke narodne spomenike**: u Zagrebu kalvariju kod sv. Ksavera, u Duvnu spomenerkvu,

Ima i drugih osobnih i narodnih potreba. No o njima će biti na drugom mjestu govor. Jedna se ne smije ovđe prešutjeti: **u izborima**, što će biti ove godine možda i više puta, svi treba da pokažemo svoju katoličku svijest i kulturu. **Svijest**, da izaberemo zastupnike, koji će se držati kršćanskog poštjenja stvarajući zakone; **kulturu**, šireći ljubav i snošljivost a ne mržnju prema drugim narodima, a napose prema onima, s kojima nam Providnost dosudila da živimo. Po uvjerenju naših najboljih ljudi, hrvatski narod ima od Boga namijenjenu zadaču da pomiruje Istok sa Zapadom. To pak može samo u duhu ljubavi, koja dakako od njega ne traži, da se odreće svojih prava. Kako će to jedno s drugim spojiti, to su najposobnija katolička društva da složnim radom provedu.

J. Vrbanek D. I.

Bogu.

Dr. Gjuro Arnold.

*Ne sjećam se, da sam sumnjo ikad,
Slast i bol da od Tebe sam primo;
Tražio te s toga nisam nikad —
Jerbo sam Te u svom srcu imo.*

*U te tajne i sam često zadnjoh
S nma nožem, tvrdim kao čelik —
Ali sve bje, štogod pri tom nadnjoh:
Ti jedini, Bože, da si velik!*

*Ali otkad svakas čujem, čitam,
Da Te ljudi po svem svjetu traže;
Iznenadjen moram da Te pitam:
Zar da bezbroj Tvojih čuda laže?*

*Sa strmeni uma zato vazda
Srcu svom se u dubine vratih,
Gđe mi majka u baštinu sadža
Veličanstven Tebi oltar zlati.*

*Ima l' išta, što nam duh dohit,
Kad u taine sveciarske uranja?
Ne svršava l' mudrost nonosita
Sa pitanjem: Nije l' sve to sanja?*

*Tu na vrhu sve mudrosti svjetet,
Podno Tvoga sunčanoga trana —
Uv'jek budne vjere prvih ljeta
Moja duša izjedaređ puna.*

*I skrašim se ko za onih dana,
I vruće Te molim, Bože sveti:
Ostani mi dov'jek štit i brana,
Da mi umet holost ne saleti!*

„Središte sviju srdaca“.

M. Kulunić D. I.

Kad je Isus započeo svoju učiteljsku službu kao Spasitelj svijeta, Bog Otac reče svećano, što je poslije kod preobraženja Isusova pono-
vio: »Ovo je Sin moj ljubazni; njega slušajte!« (Luk. 9, 35).

Isus je jedini Učitelj svijeta. Zato je i rekao učenicima svojim, da se ne zovu učitelji, kao što su to činili farizeji. »Niti se zovite učitelji, jer je jedan učitelj vaš, Krist . . . a vi ste svi braća.« (Mat. 23, 10, 9). I doista sve je neprevarljivo, sve je najuzvišenije i najsavršenije, što nas uči Isus!

Poslušajmo samo prevažnu nauku, što nas uči Isus,
kako nam treba srce naše urediti?

Neki spisatelj veli, da je srce naše mala država. Ko bi mogao izbrojiti sve osjećaje, čuvstva i želje, što svaki dan provrve srcem našim.

To je zapravo zadača našega života, da u sklad stavimo čuvstva i djela sa vjerom prosvijetljenim razumom. U tom je poštjenje i čestitost svakoga čovjeka; u tom je pravednost, značaj i sreća. Ne fali toliko mudrih zakona, nego fali vršenje zakonâ. Ne usrećuje čovjeka lijepa, pametna i pravedna besjeda, nego čestita i pravedna dijela.

A tko pravi nered u našem srcu?

Vjera nas uči, a svagdašnji život potvrđuje, da svaki čovjek porodom svojim donosi sa sobom sedam neprijatelja u srcu svom. S nama zajedno rastu i ovi neprijatelji. Kao što je Bog ostavio odabranom narodu svom, pošto ga je uveo u obećanu zemlju, svud naoko neprijatelje, koji su odasvud neprestano navaljivali na nj, tako ostavlja Bog i svakom pravedniku, pošto ga po svetom krstu uvede u svetu Crkvu, u sedam zlih nagnuća neprijatelje, koji će mu sve do smrti zadavati borbe.

Bog je rekao narodu odabranom, da će ih sve dotle očuvati od neprijatelja, dokle uzdrže zapovijesti njegove, a čim odstupe od njih, da će ih predati u ruke neprijateljima.

Zar se Bog manje brine za nas? Nijesu li se u nama ispunila sva obećanja, što ih je dao odabranom narodu u starom zavjetu?

Bog je neizmjerno mudar i dobar. Zato nam je dao divno, Božansko Srce u Srcu Sina svoga, koje će urediti svako ljudsko srce.

To je Srce Božansko puno i prepuno sviju kreposti. U tom je srcu red, mir, blaženstvo, sva punina Božanstva. To Srce nam dade Bog Otac, da bude kralj i središte sviju srdaca. To je jedini i najsavršeniji uzor za sva srca ljudska. »Niti se zovite učitelji, jer je jedan vaš Učitelj, Krist.« To Srce nas uči kako ćemo syladati neprijatelje srca svoga. Uči nas, kako ćemo uspostaviti mir, red, sreću za tim teži naše srce.

Glavni neprijatelj našega srca

ko ruši u njemu mir, red i sreću? To je neprijatelj, što ga na prvom mjestu imenujemo, kad nabrajamo sedam glavnih grijeha: oholost. Oholost je glavni grijeh glavnih grijeha. »Oholost je izvor svakoj

propasti», (Tob. 4, 14) govori Duh Sveti, »koji u njoj ostaje, napuni se prokletstva, a napokon ga upropasti« (Sir. 10, 7, 15). Isto tako govori Duh Sveti i na usta svetih Otaca. »Ko ljubi oholost pun je vraga . . . kad vidiš ma koga oholiti se, ništa ne sumnjaj, da je vražji sin«, govori sv. Cesarije. »Oholost je, veli sv. Gregorije, kraljica sviju drugih grijeha, njezine su kćeri: nepokornost, hvalisanje, pretvaranje, prepiranje, tvrdoglavest, nesloga«.

*Cestit svijetu danak svemu — Jer ograna Sunce njemu;
Tužni mrak je prošao — Sunce - Isus - došao!*

Sv. Gregorije tako piše, kao da gleda današnje društvo i države. Danas ne priznaju ni roditeljske vlasti, a kamo koji drugi ugled. Svaki ide po svojoj glavi. Danas se sve samo zahtijeva. Ako ne daš milom, a ti moraš silom.

A da li je time poraslo blagostanje u društvu? Svi čutimo žalosne, nesnošljive posljedice. Je li moguće da čovjek napreduje, kad ruka, noge, oko otkažu službu? Kakvo je blagostanje u obitelji, gdje se djeca ne pokoravaju? ili u državi u kojoj se bune gradani?

Gdje je pomoć?

Zato je rekao vrhovni kormilar Crkve Kristove: »Crkvi i ljudskomu društvu nema više pomoći do jedino u Presv. Srcu Isusovu«, Pijo IX. A tako govori i njegov naslijednik: »Pobožnost je k Srcu Isusovu dandanas značajni biljeg Crkve, korablja njezina spasa, zalog budućega slavlja njezina, podloga svoj nadi našoj u bolju budućnost«. Leon XIII. 11. listopada 1893.

Srce je Isusovo kralj i središte sviju ljudskih srdaca, koje je sada zahvatio duh oholosti. Uskolebala ih je, kao što uskoleba silna bura

veliko more. Isus se čini kao da spava na lađi, što plovi s ljudskim društvom prema luci vječnosti, ali ipak tisuć puta bolje pozna sve naše nevolje i jade, nego što ih poznamo mi sami. Čeka, da mu se obratimo prošnjom, kako to učiniše njegovi učenici, kad bijahu pogibili propasti: »Gospode, izbavi nas, izgibosmo«. (Mat. 8, 25). Čeka, ali jedva se tko nalazi, ko bi se odazvao njegovu ljubeznom pozivu: »Dodite k meni sví, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijeći«. Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim«. (Mat. 11, 28, 29).

Srce je Isusovo »bezdno sviju krepstie«. Među pravim štovateljima i nasljednicima Srca Isusova ne ćeš naći kakove slabice i čuvstvenjake, ali niti napuhnjenih veličina. Zar bi mogla jedna svjetska gospoja podnijeti sve one kušnje, nevolje i križeve, što ih je kroz cijeli život svoj junački podnosila sv. Margareta Marija Alakok? I to osobito otkako se sasvim posvetila Srcu Isusovu? A tako redom svi divovi: Mučenici i Mučenice! Štovatelji Srca Isusova su junaci, ali — ponizni.

Sveta Obitelj.

S velikim sam štovanjem mislila uvijek na one svete tri osobe u Nazaretu. Sveti Josip, zastupnik Oca nebeskoga prema njegovom Sinu; zastupnik u vlasti, ali zastupnik i u brizi. Marija Majka brižna i Djevica čista i stidna. Isus: Dijete i Dječak, Mladić i Radnik — a ipak sama Mudrost i Svetost.

Milo mišljenje, ali i jako utočište.

Moralu sam da selim iz Daruvara. Novi kućegazda sve nas stane redom izjurio. Neki si našli stan laglje, ali ja kao starija udovica teže. Tko se još i ogleda na ovakovu? Mislim i molim. I dode mi misao, da zet zatraži premještenje u Sisak, možda bi ondje uz njega laglje stare dane provela. Zbilja me posluša, zatraži i dobije službu u Sisku. Ode on tamo, ali i tamo za prazan stan teško, pa i on morao iznajmiti samo uredenu sobu.

Medutim moj gazda bez milosrda mene izbacio. Što sad drugo, već hajde sa pokućtvom za zetom. Ali kud ćeš sa stvarima?

Obnovim ja živje svoju vjeru u pomoć svete Obitelji, pa će ovako pred kipom sv. Josipa: »Ti znaš, sv. Josipe, kako je Tebi bilo, kad si tražio u Betlehemu i Misiru stan za Majku Božju. Sjeti se sad svoje tjeskobe, pa pomozi i meni! . . .«

Po podne doleti zet u sobu: »Mama! Dobili smo stan privremeno barem sa dvije sobe«. To je bilo u velikom tjednu, pa Uskrs već slavili mirno u Sisku. U rujnu smo dobili stan, kakav nam treba od 4 sobe i sad je sv. Obitelj dovršila svoj posao glede stana za nas. Tko pozna današnje stanbene prilike, lako pojmi, koliki je to dar neba.

Sad molim sv. Obitelj, da vodi odgoj i čuva krepst post obitelji ne samo naše, nego sviju hrvatskih, da joj budu duhom slične. Svetkovina svete Obitelji je prve nedjelje po Bogojavljenju — L. V.

O. Ivezović: *Krunjenje Tomislava prvoga hrv. kralja na Duvanjskom polju g. 925.*
Ovim znamenitim činom bilo je dovršeno ujedinjenje svih hrvatskih plemena,
a Hrvatska je istupila kao jednaka drugim evropskim državama.

Viđenje o tisućljeću.

Davno je bilo. Pamtiš ti, rode?
 Tisuć je ljeta od onog dana,
 Kada nam zasja zvijezda slobode
 S krunjenog čela hrvatskog bana.

Davno je bilo. Tisuć je ljeta
 Talase slišo vječno u more.
 Proviđ je kreto polugom svijeta,
 Udes je šaro dolje i gore.

Jadran je vreo, vihor je treso,
 Hrvatskoj srce demon je pio,
 Čekić je sudbe gromove kreso,
 Velebit gordi svjedok je bio.

Jošte i danas oblak nas sjeni,
 Pljuskaju i nas povjesni vall,
 Ali u srebro-povjesnoj pjeri
 Ljeska se nešto komet, šta li?

Komet je, rode, Hrvatskoj sunce,
 Tisućih ljeta štono se vraća,
 Tracima zlati polja, vrhunce,
 Čelo nam grije, srce nam jača.

Čista ko biser sunčeva zraka,
 Hitra i duga hiljade milja,
 Tali nam s oka mrenu od mraka,
 Pogled nam vodi drevnog do cilja.

Divno je zreti, Gosnove Bože!
 Ružičast zopad prošlosti bolje,
 Motriti, do' se prizori množe,
 Osulo slavom Duvanjsko polje.

Jošte od zore trublje se ore,
 Hrvatske čete kretaju tabor,
 Narod se jati orli ko s gore,
 Danas je sveti narodni sabor.

Orlovska himan do neba ječi,
 Orlovi u red sada će stati:
 Orlice mlade, orlići veči,
 Orlice majke, orli Hrvati.

Franjo Zec D. I.

Orlovska perje — ruho im krasno,
 Orlovska kljun — kopljia i mači,
 Orlovska oko — ime im časno,
 Orlovska krilo — vjera, što jači.

Stotinu hiljad ljudi pješaka,
 Do njih šezdeset tisuć konjice,
 Kroči i slijedi junak junaka,
 Oči im zvijezde, organj im lice.

Eno tjelesna banova straža,
 Oklopi, šljemi srebrni sjaju,
 Eno i nježna četica paža,
 Kliktanjem, pjesmom počasti daju.

Vojvode, plemstvo, viteza kita,
 Župani slavom ovit se žele,
 Opati, Prior, Metropolita,
 Biskupi, Primas Hrvatske cijele.

Napokon eno samoga Njega,
 Zviježde mu čini sedam banova,
 Grimiza raskoš grli Ga svega,
 Ali bez krune, gospe vjejkova.

Ponosno, krepko hiljade kroče,
 Meta im krst je s Božjega hrama.
 S istoka zraci zlatom ih toče,
 Divno se igra povjesna drama!

U sjeni hrama svećenstvo čeka,
 Ivan i Lave rimski legati,
 Mnoštvo se sleže, zamrije jeka,
 Molitve psalam Višnjemu prati.

Krunitelj biskup pokroči bliže,
 Svečano zače: »Hrvatski rode!
 Gospod ti evo kralja sad diže,
 Evo ti kruna, simbol slobode!«

Tomislav kleče, na križ se kune:
 »Gospode! Rim, rod bit će mi zjene,
 Branič ću biti hrvatske krune,
 Inače nek mi desnica svene!«

Biskup ga sveti sa kriškom Kruha
 Biskup ga mije balzamom vlasti:
 •U ime Oca, Sina i Duha!
 Evo Ti krune, Gospoda časti!«

•Mnogaja ljeta! — orlovi klikču,
 •Mnogaja ljeta! — ozvanja s gora,
 •Mnogaja ljeta! — mačevi slikču,
 •Mnogaja ljeta! — zagrmi s mora.

Žarko je sunce na nebu stalo,
 Svjedok da bude prizora sveta,
 Pozdrav u blijesku alema zlato,
 Svemirom zvoni: mnogaja ljeta!

Kralj se oltaru klanja i kliče:
 •Slava va višnjih Gospodu Bogu! «
 S ambona primas: »Uskrs nam svice!
 Slava va višnjih Gospodu Bogu!

Slava i hvala rimskomu Šapi!
 Slava i sreća kralju Hrvata!
 Rose te, rode, prosvijete kapi,
 Viere, junaštva . . . to ti je plata! «

S trona svog side Tomislav Prvi,
 Oko Ga puka do neba njija,
 S lica žar plamsa hrvatske krvi,
 S čela mu zvijezda danica sija.

Sedam banova bijelca mu drže,
 Zrakom se zasija grimizna halja,
 Ponosan bijelac veselo hrže,
 On je sad prijesto heroja kralja.

Preda amanet, mač britki trže,
 Trže i sjeknu s četiri strane,
 Zaikra sijev ko munja i brže,
 Navijesti rodu slobodne dane.

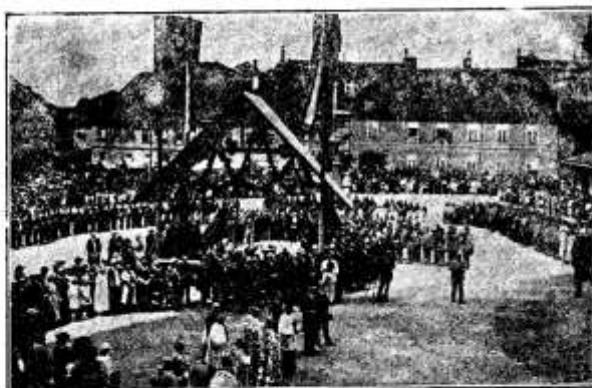
Zablista dragi s balčaka kamen,
 Zablista biser s očinjih leči,
 Zagrmi narod: »Navijeke, amen! «
 Hrvatska himan Hrvatskom ječi:

Divno je zreti, Gospode Bože!
 Ružičest začad prošlosti bolje,
 Motriti, dok se prizori množe,
 Osuto slavom Duvanjsko polje.

Davno je bilo. Sad znadeš, rode!
 Tisni je ljeta od onog dana,
 Keda nam zasija zvijezda slobode
 S krušenog čela hrvatskog bana.

Uđri u cimbel, rode, i staní!
 Snučaj si čelo pri ovoj zvijezdi!
 Duvanjskoj divnoj lutamorgani
 Neka ti vazda pogled tvoj jezdi!

ČESTITAK
ZAGREB
1928.

DR. BAYER

Pred stolnom crkvom u Zagrebu blagoslovio nadbiskup Dr. Bauer temeljni kamen za spomen-crkvu na Duvanjskom polju u Bosni.

Slavimo tisućgodišnjicu!

M. Rihtarić.

Zahvalnost je dužnost poštenoga čovjeka čovjeku, a kako ne bi bila dužnost naroda Bogu.

U hiljadu godina živjelo je na milijone Hrvata i svaki je dobio od Bože dušu i puno toga za tijelo. A primili smo i svi skupa puno dara Božjega, samo ga nismo znali cijeniti. Ali to mu nije Bog kriv.

Zato, ajde da mu se boljom zahvalnošću odužimo ove godine. A kako. Rekli su drugi svoje, a rekao sam već i ja svoje u Kalendaru Srca Isusova i Marijina za g. 1925. na strani 140. Eto ovdje ću sad nastaviti, kako sam tamo obećao i počeo.

VJERA U RUKAMA.

Obavio sam jednom u kući jednoga oficira krštenje njegova djeteta. Poslije krštenja je bila mala užina. Tu se jedan gospodin, kojega nije sam poznavao, jako hvalio pred mnom: »I ja sam katolik, dobar katolik!« Svrnuo sam poslije govor na to, po čemu se pozna kogod, da je katolik, da je dobar katolik. Iz razgovora sam opazio, da ovaj gospodin ide u crkvu rijetko, na velleke blagdane — na Božić na Uskrs. Društje ne ide! Posta nije poznavao, a na ispunjaj nije ni trebalo! Potom, naravno, da nije hodio ni na pričest. Da imamo vjeru — to treba pokazati! Vjera je i u rukama, vjera treba da je na dielu.

Vjerovati će reći, za istinu držati sve, što je Bog objavio. Nije nužno, da ja to razumijem, već da znam, da je to rekao, objavio Bog. Kod zadnje večere na pr. rekao je Isus: »Ovo je moje tijelo«, »Ovo je krv moja«. Premda su apoštolima oči kazivale, da je to kruh, vino, ipak su bili osvjeđeni, da je tijelo i krv Isusova. Zašto? Jerbo je rekao Isus, koji je svemogući pa može učiniti ono, što veli. Sveta mati Crkva veli: »Svake nedjelje i blagdana slušaj svetu misu«; »svake se godine barem jedanput ispunjedi i ob uskrsu se pričesti«.

Je li dosta ovo znati? Ne, nije dosta. Vjeru treba pokazatičinom, djelom. Treba da svake nedjelje i svakoga svetka ideš k sv. misi; da ćešče ideš k sv. ispunjedi i k pričesti. Petak neka ti bude petak, ali i svetak — svetak. Petak ima svoje a svetak svoje. Treba da pokažeš, da imaš vjeru, ti i twoja žena i twoja djeca. Sv. Jakob apoštol veli: »Što koristi braće, ako neko veli da ima vjere, a ne ima djela nikakovih? Vjera, ako ne ima djela, mrtva je«. Jak. 2, 14 . . .

Sv. Jakob nam svima skupa na srce stavlja ovo: »Ti vjeruješ da je Bog jedan jedini i činš dobro« — što to vjeruješ. Ali pamti, »i zli duhovi vjeruju to i tresu se« na ime Isusovo, pa je li mu to koristi? Ne, ne koristi, jer nije dosta vjerovati, pa makar se ko i hvalio, da je »dobar kršćanin«, već treba pokazati djelom, da imaš vjere.

Dakle što? Mi ćemo na uspomenu hiljadugodišnjice opstanka nešega kraljevstva u naše obitelji uvesti vjeru praktičnu, to jest: Muž, žena, djeca ići će svake nedjelje i svakoga svetka k misi. Pošto pak ne mogu ići svi, razdijelit ćemo si: Ako su mise dvije, jedni će ići k ranoj

misi a drugi k poznoj. Ako je misa samo jedna, ići će ove nedjelje jedni a druge drugi, jer neko treba da ostane kod kuće. A otac, kućegazda će paziti, da se o Uskrsu isповједе svi i pričeste i da se još koji je mijenjaju, da može i pastir i pastirica doći koji put u crkvu. Pazit će, da onaj, koji nije bio kod svete mise, ide popodne k blagoslovu. Otac, gazda će paziti, da se o uskrsu isповједe svi i pričeste i da se još koji put kroz ljetu isповјede i pričeste. Pazit će, da se ide i na proštenje, jedni ovamo a drugi onamo.

TOPLA JUHA.

Dobar gazda i dobar otac pazi, da se u njegovoj kući moli. Molitva, oh, to je krasan dar božji, ko ga samo razumije. Sjećam se, kako rado se sjećam, kako je pokojni moj otac i majka, kako su nas naučili, opominjali, da čerati na molitvu. Bilo je nas djece — to sam već višeput napomenuo — »pan kup«, dvanestero. Ujutro, kad smo poustajali, svi smo zajedno kleknuli kraj stola i molili propisane nam molitve. Propisali su nam ih roditelji. Napodne, kad je zvonilo — ujutro nijesmo zvona čuli —, pozdravljenje andeosko s Očenašom. Navečer opet, kad je zvonilo, pozdravljenje i druge molitve, a tih je bilo dosta.

I odrasli smo u molitvi. I evo danas se s velikom ljubavlju i zahvalnošću sjećam pokojnoga oca i pokojne majke, što su nas naučili moliti, naučili nas all i nadzirali, da molimo. Naravno, da su molili i oni. Dete ljudi božji, uvedite i vî molitvu, gdje je ne ima, a gdje jest, uzdržite. Topla juha tijelu — molitva duši.

Uzveličajmo našu tisućgodišnjicu time, da u našim kućama, u našim obiteljima zavlada Duh božji. Molitva neka ga zabavlja, da bude rado kod nas, a sveta isповјед i pričest nek ga vuče, da bude ne samo u kući nego i u našem srcu. Pokažimo, pokažimo, da kod nas vjera živi, da je kod nas vjera kod kuće.

Ovih se dana vrđak zakleo, da će nam vjeru oteti i da će nas prevesti u nekakovu drugu vjeru, koju u Zagrebu i u drugim gradovima propovijesaju od Boga otpali svećenici, koji su našu svetu katoličku Crkvu ostavili. Čuvajte ih se, ljudi božji, ko kuge. Boga su ovi svećenici ostavili a vragu se zapisali. Ne može imati Boga za Oca, tko nema Crkvu za majku — vrljedilo je uvijek. Drugi Isus je rekao svojim apostolima i svim njihovim nastojnicima: »Tko vas sluša, mene sluša. Mi imademo biti poslušni, mi svećenici, biskupima i sv. Ocu Papi, a ovi nesretnici su se odrekli i Pape i biskupa.

HVALJEN ISUS.

Bilo je 29. siječnja 1924. na blagajni gradskog poreznoga ureda. Ja čekam da platim, što platiti imam. Predanom su dvojica — došli su prije mene te imadu pravo, da i urede svoje prije mene. Prvi, čovjek kojih 35 godina, gradanskoga staleža, kad mu je činovnik izračunao i ubilježio, što ima platiti, isplati, uzme svoje porezne arke, šešir mu je u ruci, okrene i reče: Hvaljen budi Ježuš Kristuš! Ja ga na vratima zadržim i rečem mu: Prijatelju, hvala dragomu Bogu, da imade ljudi našeg »starog hrvatskog kova«, koji ovako lijepo još i danas pozdrav-

Ijaju. Zahvaljujem vam u ime onoga, koga ste ovako lijepo pozdravili, i to ovdje, gdje bili se prije nadao kletvi, nego ovakovu pozdravu. Isti prijatelj mi je rekao svoje ime, ali si ga ja nijesam zapamlio. Pa ako ga i nijesam upamtio ja, znade ga on, koga je pozdravio. Bit će mu naplaćeno, jer je Isus rekao: »Kogoder bude mene priznavao pred ljudima, toga će ja priznati pred mojim Ocem, koji je na nebesima.«

Jedanput sam šetao Sarajevom sa pokojnim nadbiskupom Štadlerom. Bilo je pod večer ljetnoga dana. Na ulicama svijeta mnogo, a Štadlera pozdravlja sve. Bili su seljaci, obrtnici, djeca i odrasli, visoka gospoda, vojnička i civilisti, gospojice i dame, sve ga pozdravlja, a on svakomu: »Hvaljen Isus!« Stotine je puta izgovorio: »Hvaljen Isus!« i nije pazio, je li onaj koji ga pozdravlja katolik, pravoslavni, musliman ili židov. Bilo mu je svejedno. On se je svakoj i svakomu poklonio, mahnuo šeširom i izgovorio: »Hvaljen Isus!«

Pitao sam onoga prijatelja u poreznom uredu: kako ste ipak zadrali ovaj lijep kršćanski pozdrav, — a on mi odgovori: »Naučio me je moj otac. On je bio stari Hrvat, korjenika; a stari su se Hrvati pozdravljali sa: »Hvaljen budi Ježuš Kristuš!« a pozdravljali su se tako, gdje god bili. A imali su svega, Danas su ljudi taj lijepi pozdrav izbacili, i stide ga se. Danas su jedan drugomu »sluga pokorane«, i još neka bi dobro bilo, da su jedan drugomu. Ali mjesto: »Hvaljen budi Ježuš Kristuš!« današnji su Hrvati na sve strane samo: »Sluge pokorni... Zar nijesu?!

Dakle na spomen naše hiljadugodišnjice uvedimo stari hrvatski pozdrav: »Hvaljen Isus i Marija!« Ovo barem nešto znači i nešto vrijedi.

Kad je iz poreznog ureda onaj prijatelj otišao i dok sam ja obavljao moje, došla su dvojica novih. Kad sam potom odilazio, rekao sam i ja »Hvaljen Isus!« A jeden me od onih tako lijepo, milo pogleda i odgovori: »Uvijeke!«, da sam vidio kako mu je bilo drago.

»HVALJEN ISUS U SABORU.«

Mi smo državljani naše države i treba da mislimo na to, kakovi će se zakoni u državi stvarati. Vladar, koji hoće da upravlja državom ne sam, već zajedno sa svojim narodom, on učini zakonom samo ono, što zastupnici u saboru stvore i predlože mu, da bude zakonom. Zakon ima da bude odraz volje ne samo naroda, već i volje Božje. Ako su zastupnici ljudi, koji vjeruju u Boga i živu po božjim zapovijedima, onda ide. Ovakovi zastupnici ne će nikada stvoriti zakon, koji vrijeđa Boga i koji se protivi božjim zapovijedima; zakon, koji je proti vjeri. Ako pak zastupnicima nije do Boga ni do vjere, onda će i zakoni državní biti jadni.

Svi, a napose mi Hrvati, jer smo narod malen, mi bismo imali dobro paziti, komu dajemo u ruke upravu zemlje i stvaranje zakona. Trebalo bi, da su to ljudi čvrsta karaktera, kršćanskoga života, prožeti vjerom. Dručkije smo mi sami krivi, ako ne ide u državi, kako bi imalo ići. Bitajmo za zastupnike ljudi, koji će biti na čast i narodu i Bogu. Takav pak nije svaki onaj, koji počme, skupština sa »Hvaljen Bog!« Jer kasnije neki od njih tako govoriti, a još gore radi, te se čini kao da mu je na pameti »Hvaljen vrug!« Onom Hrvatu-katoliku vjeruj, koji živi u obitelji onako, kako Bog i Crkva zapovjedaju.

Nekada su se države oslanjale na vojsku. Jaka vojska, jaka država. Rat je pokazao, da to ne stoji. Danas je štampa više nego vojska. Kako va štampa, takova država. Država će biti sretna, ljudi zadovoljni, ako se kod njih poštuje Bog i vjera. A k tomu mnogo, jako mnogo dopri naša štampa, knjige i novine.

Kod nas, u Hrvatskoj, je bezvjerska štampa jaka; ima mnogo ljestvica koji izlaze svaki dan. Mi katolici ne imamo niti jednoga jedinčeta. Gledom na to nije katolička Crkva u Hrvatskoj ovako jadno stoje la možda nikada. Ali s druge strane, imademo lijep broj raznih Glasnika, koji su uređivani lijepo i čine mnogo dobra. Svaki kršćanin-katolik je dužan ove Glasnike poduprijeti; treba da ih drži i čita. Kakav narod takova štampa, ali i kakova štampa takovi ljudi. Ljude stvara danas štampa. Framazuni, slobodni zidari, čine sve moguće da narod iskvrae, da ga odvratre od Boga; da mu otmu vjeru, ali samo vjeru katoličku. Druge puštaju. Zato smo mi katolici dužni činiti također sve moguće, da si vjere oteći ne damo. Kupujmo i čitajmo dobre knjige i naše dobre Glasnike. Svaki onaj dinar, koji dajemo za dobru knjigu i za koji Glasnik, će nam dragi Bog lijepo blagosloviti. Bezvjerci drže svoje i podupiru bogato; podupirimo i mi naše. Bezvjerci imaju silan kapital, mi ga ne imamo. Ali zato imademo mi dragoga Boga i vjeru, a Bog i vjera će nas spasiti.

Ali nemojmo drijemati; bdijmo, radimo!

Iz niza slika: »Sudnji dan« u Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1925. Sa svjetskih sveučilišnih stolica širi »knez tame« sve veću zdrojnost i od nje se ljudi bacaju u pijanstvo i blud. Katolička Crkva propovijeda, da je spas u Isusu raspetom, »Isus govorše svima: Ako što hoćeš k meni doći, neka se odrečeš samu sebe i nosi svoj križ svaki dan i neka mene slijedi«, Lk. 9, 23.

U spomen milom Učitelju † biskupu D. J. Langu.

Na klupi u samostanskom vrtu stoji i onako visoka I... Predlaže opet neku nevinu huncutariju. Glasan, srdačan smijeh, kako se samo mladost smije, pljeskanje rukama, živahne kretnje prate njezine riječi. U najživahnijem raspoloženju pade riječ; „Veleučeni!“ — Nastade mir. Rastavismo se u dvored. Pogledi svih uprti na dragu osobu, koja dolazi. Nežno, slabašno tjelo u crnoj halji, što je vjetar zanos, primiče se brzim korakom, desnicom ponizn oduboko skida šešir na odzdrav — — svojim učenicama. Prolazi mimo nas oborenih očiju, sa milim dobrohotnim smijetkom na usnama. Znade on dobro, u kakvo raspoloženju čas prije bijasmo. Za njim padaju najslike riječi djetinjeg tepanja... *

U školsku sobu ulazi čedni i smjerno. Sve su oči unjega uprte. Nakon pobožne molitve stade uz katedru. Noga do noge, olovčica u rukama, oborenih očiju. U tom će položaju ostati sat i više, da se ne makne. Počinje tih — tihano. Susprežemo dah, da nam ne izmakne ni jedna riječ. Mir... Govori dosta brzo. Olovke po papiru lete, jer valja predavanje bilježiti... Veleučeni tumači pedagogiju opširno. Glas mu postaje sve jači i jači. Jedna olovka za drugom pretaže pisati... Lica naša gore, oči se krije, dah je brži, zanos veći. „Krasno!“ — otima se našim ustima. A sat je prošao.

U pokrajnoj kapelici samostanske crkve — isповјedaonice. Veleučeni dolazi. Prigiba se smjerno podu i povjedaonice i diže podni poklopac, da se spusti u izdubinu... i... stojeći isповјeda nekoliko sati. Rekoše nam, da boluje na želucu, pa mu škodi sjedenje! „Gospojice drage,“ pristupa časna sestra k nama, „ta nemojte sve k Veleučenom; razdjelite se i drugamo!“

— Mi pogledamo jedna drugu — i opet ostajemo sve... *

Imendant!... O, kako smo mu od srca čestitali! Kako smo klicale našem zlatnom Veleučenom! Osjećao je on tu djetinju ljubav našu, pa nam ju i vraćao na stotine načina. Sve torte i kolačiće, što mu ih rodaci i štovatelji pokloniše — sve mi to dobismo — a da sam ni mrvice okusio nije — uz to još lijepo križiće, medaljice ili male kipove Majčice Lurdske i. t. d.

Sladki, nezaboravljeni časi!

S prozora moga, u dolini desno crkvica sv. Ivana, kamo se moje oči često obraćaju preko dana, tražeći Spasitelja u Presvetom Sakramantu, a na lijevo briješ sa arkadama. Tu je sada zadnje počivalište predragog učitelja našeg. Ah kako ga rada gledam!

Na grob njegov svaki dan dolazim, da mu u vrućim suzama preporučim boli svoje — moleći ga za zagovor! Nisam sama... i drugi dolaze, plaču i mole... Ali i dobivaju po njegovu zagovoru.

Do vidjenja dobri učitelju moj u lijepim nebesima!

M. M. bivša učenica.

Iz moje škole.

Moji najmladi u školi su mi najdraži. Kad me pogledu one nevine oči, razoružana sam. Nestrpljivost oče, a blagost se povrati. Takov pogled imade i moj mali Mato. Ali — jedno je dijete već zagrezo u narodno zlo.

»Je li Mato dobar kod kuće?« pitat će toboga dječu, kao da ne znam za njegove krupne pogreške. »Molim, on piše rakiju. »On puši. »On se bije. »On kune. »On krade sa tavana baki jabuke... I sve ljepe se izredalo.

Kako da ga privedem na pravi put? Započet će sa ljubavlju i velikom blagosti. »Sinko, zar ne, ti ne češ više to činiti?« — »Ne će.«

»I svaki dan češ doći i kazati mi, kakov si bio.« — »Hoću.«

Prvo je ispitivanje. Nabrojim cijele litanijske pogrešake. Dobivam same mještane odgovore. Valjda nije bilo prilike.

»A jesli ubeo s tavana jabuke?«

Duga šutnja. Bože, zašto je zanijemio? Sto hoće one krasne, nevine oči da mi reku? Odjednom će: »Pito sam.« (Molio sam).

Odlane mi. I datje će sa ljubavlju. Dobra je to metoda. I božanski ju je Pedagog upotrebljavao.

Zaista, ljubav prenaša bregove... Ali te molim, čitatelju, reci sad od srca sa mnom: Isuse blaga i ponizna Srca, učini srca djece naše po Srcu svome! da moj mali Mato i svi njemu slični širom hrvatskog doma — ustraju.

Pitam svoju dječicu, šta će koji od njih biti kad odraste. Jedan bude kolar, drugi lugar, pa pisar i »cilitar« (namjesto licitar) i t. d.

»Miša će biti gospodin parok. Bilo mi drago, a dječa mu se smiju.

»Mišo, zar ti u svećenike?« — »Ne će mi ja biti popo.«

»Ja bih pak bila presretna, da iz moje škole izade danas sutra koji vrijedan svećenik. To doživjeti i umrijeti.«

Dječa se na taj moj odgovor uozbiljila. Već se odavna ne smiju onome, koji želi u svećenike, a snaše dolaze sve češće za upute radi svećeničkog staleža. Misle na svoje male.

Dvadeset i drugoga dana mjeseca lipnja pristupili su moji mališi prvi puta k Stolu Gospodnjem. Iza toga odoše mi u soldate. Ne vjerujete? Da, stupili su svi u vojsku Srca Isusova — oni ne će kleti.

U nedjelju ih je uvijek vidjeti sa svojim znakovima, »Ej, i ti si sigurno dobrovoljac, kad nosiš medalju«, tako doviknu jedan odrastao mališ. Dobro je što dijete ne razumije ironije. Vjerujte veliki, da vašeg zlog primjera nema, ne bi ni mali u dobrovoljačke čete.

I ti mališi znadu već čovjeka prisiliti na nešto. Tako i mene, te sam morala načiniti kasu, u koju meću sitan svoj novac za Crnce. Taj »Za Crnce« čuje se toliko puta u mojoj školi, da je već kao kakova lozinka postalo. Naša je kasa jedna kutija u kojoj su prije stajale pisaljke. Na poklopцу je rupa za bacanje novca i natpis: Za Crnce. A dječa se raduju toj priprostoj kasi. Zaista je priprosta i jednostavna kao i njihovi pokloni.

Zar ne, Spasitelju, i Ti se raduješ tim poklonima?

B. J.

Sa dragim Bogom na saonicama.

Priredio Vj. Lončar D. I. Travnik.

Ijaše prije kojih 43 godine brojeć od danas: priča Pavao Keller svoj doživljaj u »Graju« u 1912. Kao druga seljačka djeca, tako i ja pripromo seljanče — strastveno smuo volili saonice. Bijahu nam najmiliji užitak. Samo jednom zgodom nije mi baš tako bilo. Kada? Usred cijele zime,

Probudiše me taman o ponoći, neka bi se odvezao s gosp. župnikom k bolesniku. Što cu jadnik? Izadem iz svog toplog grijezdza. Podrhtavajući sjednem na rub svoje postelje i — mučim se, kako da spuznem u svoje čizme. Bile su mi jedine u mojem siromaštvo. Samo dobra orijentacija pomogla mi je konačno do cilja. Dakako, da sam za uške držeći nesretnu čizmu prohodao s njom u ruci i nogom u zraku triputa cijelu sobu uzduž i poprijeko, i da sam kojih 17 puta oštro tresnuo o pod, dok se konačno nije prilagodila nozi. Ostala toaleta brzo se svršila, Iza par časaka vidio si me već gdje junački kročim po dubokom snijegu smjerom prema crkvi. Svuda mrtvo i pusto. Blijedi mjesec tajanstveno zmirjukava iz jedoga prozirnog vela snježne prevlake oblačića.

U školskoj zgradi uzehi ključeve — pa ravno dalje prema groblju, usred kojega stajaće bijela crkvica. — A groblje? Nikada se nisam bojao mrtvih. Ni danas. Osim . . . Čekaj! Osim onoga krčmara, koji me za života često natezao za vlasti i uši zbog mojih vragoljija. Njegov grob je baš kod ulaza na groblje. Sto bi bilo, da se digne? Sto, da me nogom popratí? Sada u pola noći? Badava. Sva ušutkavanja mogu junačkog srca ne pomažu ništa. Ne da se ugutiši taj nemir. No ipak se ne će usuditi iz toplog groba na hladni i oštri zimski zrak. Sjećam se jošte živo, kako se za života često tužio, da trpi mnogo od uloga i reume. Dakle. Junački prolethi pokraj groba u galopu, a onda polaganje dalje. Prolazio sam i pokral groba svoje bake, koja je prije znala često kazivali: »Čaješ, dečko, ne udaraš tako jako nogama; ta značeš, da imadem glavobolju.« Zato sam prošao mimo neležinog groba sasima tlu po prstima.

»Jesi li ovdje?« oglasi se doskora župnik iz crkvice. Dovezao se na saonicama. »Jesam,« otpovrnih. Župnik pode pobožno prema oltaru, usne se k tabernakulu; otvori ga sa strahopuštanjem. Ja pak kleknem na nađionu stepenicu i udarajući se o prsi šaptao sam skrušeno: »Isuse, tebi živim! Isuse, tebi umirem! Isuse, tvój sam živ i mrtav!« I u onom tajanstvenom polumiraku vidjeh, kako je svećenik spremio jednu sv. česticu u kapsulu, kako je kapsulu položio u svilenu burzu, koja mu je visjela na grudima . . .

Na saonama bjesno četvoricu: ja, kočijaš, župnik i dragi Bog. Najprije sam izmolio Očenaš i par pobožnih stihova, a onda se otpoče u meni mijati i buditi ona stara moja vragoljasta dječačka narav. Fane mi na pamet, kako rijetko imadem svoga dragoga Boga uza se na samu, kao što sada, U crkvi je uvjijek dosta ljudi; a od ovih imade svako po 10 do 100 prošnja. No sada, gdje smo sami u saonama, sada ću lagje doći do riječi. Bit ću lagje usišan. Bijah pun sv. strahopuštanja. Okrenem se glavom samo napola: bi li? — ne bi li? — ne će li čuti i gosp. župnik? Zamjetih neki glasiti poput tihanog šapata, neka samo sve u srcu svome iznesem i izjadam. Osmjelih se. Evo, iznašam i ovdje bez poljepšavanja.

U školi sam svojedobno ipak nešto učio, a dragi Bog sve dobro naplaćuje. I najmanje djelce. I najmanju uslugu. Nadalje, nije malenkost, ako noću moraš iz toplog ležaja; ako se moraš mučiti sa čizmama; aka na groblju moraš pokral groba krčmareva i moje bake, koja je mnogo tripla od glavobolje. Sve sam ovo učinio Spasitelju za ljubav, te ako stoga ne tražim previše, neka bi Bog sve tako uredio, lijepo i ponizno molim, da ne bih išao uvljek u tim stariim i okranim i ružnim čizmama. O da bih jednom dobio par dobrih »komašta« iz grada. Sa gumenim uškama! Od prilike onakove, kakove je imao sijn listonošin, kad je sa svojim ocem došao k nama na selo u posjetu . . .

Tako. Time sam sve izrekao. Nekoliko časaka sjedali mirno. Zatim se opet nešto malo postrance okrenuh, ne ših li zamijetio barem kakav takav odgovor. Ništa. Niti jesno, niti niječno! S vremenom eto mene snuždena i poklopjena. »Vozi brže!« oglasili se župnik, Kočijaš potjerja jače.

Konačno se saome zaustave pred kućicom bolesnog zidara. Pred kućnim vratima ugledasno plačuju majku sa šestero siromašne dječice. Svi na koljenima, — jecajući. Župnik podigne Presveto, blagoslov i pozdravi sve propisnim pozdravom: »Mir ovoj kući i svim stanovnicima njezinim!« Nakon toga se uspinjamo po uskim, strmenitim stepenicama. U jednoj od gornjih sobica leži otac na santri. Cijeli svoj život radio je teške poslove, mnogo je stradao, a sada ostavlja sve svoje. U 35. godini života. Sušica jasno progovara na vruće obuze i na caklene oči. Negdje, nedaleko postelje sigurno čeka već »kostur« kosom i pješčanim satom . . .

Sto bilaže prostri bijelom prevlakom. Porazredim na nj, što brže i spretnije mogoh: križić i svjećnjake sa svijećicama. Zapalim. Gosp. župnik položi na siromašni sto presv. Sakramenat. Pošto se žide sirotog radnika primjeće prema sigurnom koncu, došao je k njemu Kralj svijeta u pohode, — zadnje — u toj — dolu suza.

Župnik lakim kretom ruke namigne svima. Izidosmo. Bolesnik se ispovjeda. Međutim stajasm svi vani: dijelom na uskom prostoru ispred vratiju, a dijelom na stubištu. Mene je nešto neobično kao gušilo u grlu, stezalo u duši i srcu. Stido sam se one svoje molbe, koju izrekoh za vrijeme vožnje na saonicama. Nisam li naličan na onog farizeja u bramu, koji se isprisivao te Gospodinu hvastavo nabrajao svoja dobra dila? Možda sam sa svojom »čizmarskom« molbom smetao dragog Spasitelja, koji je ostavio svoj zlatni ciborij, da se oveze umirućemu, i koji je pod izvjesno za cijelog dugog putovanja mislio samo na besmrtnu dušu umirućega . . .

O, sve okolnosti bile su takove, da su morale potresti dušom i jednog vragoljastog seljančeta. — Žena — lamajući rukama — dizaše ih spram neba, a šestero djece oko nje plakalo od boli i podrhtavalo od zime. Pogled mi pane na diečle nožice. Nijedno dijete nije bilo obuhvmeno u cipelice ili čizmice. Spetio sam samo drvene papuče, slabe i zakrpljene čarape. Jedno nije imalo ni čarapica. Jadna čeljad! I to sve — još za života sirote oca, koji u sobi polagano već izdiše. Što će biti kasnije? Žena nije prestala jecati. Jecah i ja s njom. Misli mi se vrzale i oko moga oca, koji je doduše zdrav, ali nam zasužuje makar i teško svagdanji krušac. Naporno je morao raditi, da mi kupi ove čizme. Čudno mi bilaže pri srcu. Neznam ni sam kako, ali znađem, da sam se prignuo i pogladio jednom svoje stare i otrcane čizmice.

Župnik otvorio vrata. Isposijed je svršena. Zadnja. Unilazismo svi, kao da polazimo u kapelicu. Tako sam bio smeten i potresen, da me je dobr i svećenik morao upozoriti, kad valja govoriti opću isposljed. Otpočeh: »Confiteor Deo omnipotenti . . . quia peccavi . . . mea maxima culpa . . .« Uključih i svoje grijehete te osjetili veliku utjehu, kadno u noćnoj tišini čuh riječ: »Indulgentiam . . . peccatorum tuorum . . .« — Zlatna se kutilica otvorila. Podiže se bijela sveta Hostija: poput bijele zvijezde večernjice na zapadu jednog ljudskog vijeka. Evo, kako bacai zadnje drhtave zrake na cakleno već oko bolesnikovo. Oh, zadnja poputbina!

»Gospodine Isuse! Ne daj ništa meni, već podaj sve ovoj siromašnoj djeci!« molio sam se srdačno i iskreno. Međutim je pak triputa odjeknuo zvonce u sobnoj tišini na: »Gospodine nisam vrijedan, da uđes pod krov moj!« . . .

Na povratku kući — u srcu mojemu duboki i potpuni mir!

U saonicama bijasmo samo trojica: ja, kočijaš i župnik. Najbolji između nas ostao je kod umirućeg zidara . . .

Sa istim mitrom primih sutradan utješnu vijest, da se još iste noći siromašni putnik preselio u bolji život. — — —

Sve ovo leži već 43 godine unatrag, u prošlosti. Poimam sve bolje, kako je dobar bio naš božanski Gost za one vožnje na saonicama. Ja sam doskora primio gradске dokoljenice. A djeca zidarova živu u svijetu sretno i pošteno, u pristojnoj odjeći i obući. . .

Dva koraka k obnovi župe.

I naša je župa Odra kraj Zagreba hvala Bogu i katoličkoj svijesti naroda, stupila u onaj veliki niz hrvatskih katoličkih župa, koje si sve u ovoj teškoj skupoci i usprkos svih poganskih napadaju na sv. vjeru i katoličku Crkvu nabavile nakon rata lijepa nova zvona. Kako smo vruće željeli nova zvona, najbolje se vidi odatle, što smo dobrovoljno, bez ikakvog prisilja ili nameta za njihovu nabavu u kratko vrijeme sabrali znatnu svotu od 65.000 Dinara.

Na 27. rujna o. g. dopremili smo iz domaće zagrebačke ljevaonice g. Antuna Blazine dva nova zvona od 940 kg. težine i to svećano uz pratnju konjanika, uglednih domaćih župljana, i u brojnoj procesiji dopratili ih do župne crkve. Slijedeći dan t. j. u nedjelju došao je sam preuzvišeni nadbiskup, kojeg smo dočekali kod slavoluka i sjenice nedaleko crkve. Domaći župnik pozdravivši našeg natpaštira umolil ga, da bi blagoslovio novi barjak »Bratovštine Srca Isusova«. Mlada ova bratovština revna je i požrivozna za sve, što promiče slavu presv. Šrca, a u narodu bogoljubnost i kršć. poštjenje. U malo mjeseci nabavila si je eto krasni barjak vrijedan 7000 Dinara. Osobito je polivalno i to, što se medu samim članicama našla i tako vrijedna kuma, seljakinja Barbara Krilović, te je uresila barjak ukusnom vrpcom, vrijednom do 1500 D. Dodoše i naši čestiti domaći vatrogasci u svećanoj odori te pozdravile nadbiskupu na usta svog zapovednika Grge Šafranića. Mnoštvo naroda, školska djeca s učiteljstvom, djevojačka kongregacija i bratovština svrstaše se u procesiju do crkve, gdje je g. nadbiskup izrekao prigodnu propovijed i uz asistenciju svećenstva posvetio nova zvona. Kad su dvije učenice pozdravile nova posvećena zvona deklamacijom, otpoče svećana sv. misa, koju je služio dr. Josip Lončarić, dok je — prvi put — izvadao odabранe pjesme novi domaći pjevački mješoviti i muški zbor pod ravnjanjem mladog pripravnika B. Antonića, a na orguljama je pratilo sam velem. g. F. Lucić, poznati vrsni glazbenik, profesor i turopoljski župan. Malo iza svete mise mnogobrojni narod domaći i strani s gaućem je začuo premile glasove novih zvonova, te je razdragan zahvalljivao Bogu na toj osobitoj sreći.

Našlo se i kod nas par pojedinaca, koji su pokušali odvratiti narod od nabave novih zvonova, ali trud im je bio uzalud, jer narod kao narod sasvim drukčije osjeća. Ovakvima je doduše uvijek na jeziku »narod«, »narodna volja«, »osjećaj naroda«, a ipak se usudjuju raditi protiv naroda, protiv volje naroda, pače i protiv najsvetijih osjećaja naroda a to je osjećaj kršćanski katolički!

Pet maraka.

J. Müller D. I., Berlin.

Berlinska »Nedjelja« donosi u broju 40. od 5. listopada 1924. ovo:

Covjek neki putuje iz Frankfurtu na Mainu i Bremen. Na glavnom kolodvoru u Frankfurtu kupi vozni list. Činovnik mu vrati suvišni novac. Medu tim novcem bila i jedna banka od 5 maraka. Zgužvana, zamisana, dva puta previjena kano svaka starija banka. Na njoj je broj J. 9.023.754. Na okrajku te banke napisano je crnilom: »Za te dadoh nevinost. 1. 4. 1920«. Samo to i ništa više. I to je puno, jako puno. U tim je riječima čitav, strašan roman. Nije li istina? Za pet maraka prodati nevinost? Gdje? To je sporedno? Komu? I to je sporedno. Kako? To nije glavno. Nema je više. Bila je . . . Nebo ju cijenilo, zemlja ju štovala . . . »Blaženi čista srca, jer će Boga gledati . . . Sad je više nema i nikad je više ne će biti, jer se nikako i nikada vratiti neda. To je strašno.

Bila je, ostat će ta tužna uspomena. Ta ne će ostaviti. Nju će pratiti još jedna, još gora. »Za pet maraka dadoh nevinost«. Toliko blago! — jednom za uvijek — a za koliko?

Prividjenje.

Dr. Gjuro Arnold.

*Zavičajem sumrak već tumara,
Sunca nema više na vidiku;
Ali zadnjim zrakam jošte stvara
U oblaci eno divnu sliku.*

*Žena čarna sjedi usred cvjeća
I čedu se na svom krilu divi —
Oboje na vječno čudo sjeća,
Što ga Betlen jedini doživil.*

*Ona mora čedu baš da pjeva,
Jer mu na san sklapaju se oči;
Od milinja zvono se zagr'jeva,
Što u tornju visokom se koči.*

*I zvonjavom s tija se oziva,
Sad napola, sada puna glasa:
Da si zdravo! naša vjero živa,
Da si zdravo, Majko našeg Spasa!*

Zar i opet progon ?

Možda će se već stvar srediti, kad Glasnik dođe u ruke čitatelja. S dva razloga treba ipak da je ovde iznesemo.

Prvo treba da ustanovimo činjenicu poduzetih mjera sa strane ministarstva proti Marijinim kongregacijama za dake. Vladino je novinstvo te mjere početkom studena navijestilo i naredba je bila izdana. Sama vijest o tomu izazvala je ogorčenje kod katolika svjetovnjaka, a i odlučan prosvjed katoličkih biskupa. Nadamo se da će ljudi na vlasti razabrati opravdnost prosvjeda te već jednom prestati smetati Crkvu u njezinom strogo dušobrižničkom radu za odgoj svojih vjernika; u državljana pak svojih, pa bili oni i mladi, da će znati poštivati slobodu savjesti i pustiti m, neka se po volji Bogu mole i u dobru vježbaju.

Jer ako se zabranjuje svako udruživanje na vjerskom temelju onda se zabranjuje i sama pripadnost svakoj vjeri i Crkvi, koje su u svojoj biti udruženja.

Drugo je što želimo ponovno naglasiti svoje prirodno pravo, da nas se smatra onim što zaista jesmo, a da nas se ne суди po onom, što nijesmo i što ne činimo. Marijine kongregacije niti izazivaju vjersko trvanje niti su protivnike države. Neka svaka vjera svoje članove tako usavršuje, da vrše deset zapovijedi Božjih, kako to katolička usavršuje svoje u Mar. kongregacijama, onda će na tom zdravom tlu prirodnoga zakona brzo među svima zavladati ljubav i poštivanje, kakovo kongreganisti već posjeduju, dok ga u nekih drugih istom željom želimo.

Što je do jedinstva države, to niti bi kongreganisti ikada htjeli niti mogli toliko učiniti proti njemu, koliko čini sama ovakova naredba o progonu Marijinih kongregacija.

Uredništvo.

»Vjesnik Marijinih kongregacija« izlazit će napose svaka dva mjeseca na 16 stranica i dostavljat će se kongreganistima po upraviteljima. Tko ga želi na svoj naslov dobivati neka izvoli javiti Upravi Glasnika. Prinos za Vjesnik će se ustanoviti naknadno; za dake će biti dobrovoljan. — Glasnik S. I. će i nadalje pisati o štovanju Bl. Dj. Marije i više pažnje posvećivati misijama sa svojim »Misijanskim Vjesnikom«. — U redništvo.

Gdje se dobiva jakost duha?

Neki su prigovarali Kontardu Ferriniu, zašto tako dugo moli. Na ove prigovore ovako odvratи: »Tko mi prigovori, da sam duhom plašljiv i maljušan, odgovorit će mu, da samo u molitvi postizavam snagu i čast. Ako je u meni nešto karaktera, a jamačno je mnogo više, nego u svih liberalaca sadašnjih, prošlih i budućih, imam to da zahvalim molitvi. Ako i moj rad štogod vrijedi, i to zahvaljujem blagoslovu molitve. Ako mi prigovori, da trošim vrijeme, odgovorit će mu, dok tražim snage i utjehe u molitvi, ne trošim ga po kazalištima, po kavanama i na sto drugih ispraznosti lakounog života. Riječ u jednu, odgovorit će mu, da po molitvi ljubim sabranost, samocu, rad«. Zborniče! Cijeni molitvu i moli se, jer u molitvi dobivaš jakost duha, da odoliš neprijatelju. U molitvi jača se duh i proti ljudskog obzira. — S. D.

BAŠKA na Krku. Djev. društvo primilo je u listopadu 87. sv. pričesti. A. Semerčić, glavarica.

BELEJ NA CRESU. Dulje vrijeme bili smo bez svoga dušobrižnika zapušteni kao ovce bez pastira, dok nam se dobri Bog ne smilova i posla uzornog i revnog svećenika, domaćeg sina, koji se za sve zauzimlje, hallo za crkvu, za školu, a i svaku pravednu stvar. Hram Božji je urešen, rublje crkveno uredeno. Kako je veliki štovatelj Presv. Srca, sve je zagrijao tom pobožnosti, pogotovo Djevoj. društvo. Cijeli lipanj obdržavala se pobožnost Presv. Srcu; pred blagdan devetnica, a na sam blagdan za svećane sv. Mise primilo je Djevojačko društvo i pobožan put sv. Pričest. Po podne je bio svećani blagoslov i tri sata klanjanje. Molila se svećana otrošnja; jedan sat klanjanja bio je namijenjen za duševne potrebe nesretne domovine. Ta lijepa svečanost završena je svečanom procesijom, za koje su članice društva nosile goruće svijeće. Sav se narod posvetio Bož. Srcu.

Sve dobre duše cijene visoko svoga dobrog pastira i njegov požrtvovan rad. Svojim neustrašivim zauzimanjem sačuvan je narod njegov narodni jezik, zato je okružen neprijateljima a narod strep da ga ne izgubi. Presveto Srce sačuvalo tom teško iskušanom narodu njihovog duh. pastira, da ga i u buduće vodi putem Evangelija k presv. Srcu.

Djevojačko društvo u Brdovcu primilo u svibnju 100 u lipnju 80 u srpnju 70 naknadnih sv. Pričesti

BISAG. Članice Djevoj. društva S. I. polaze redovito na sastanke i sv. Pričest. Kite oltar i crkvu za svečanosti, da je milota gledati. U procesiji stupaši zasebno i u lijepoj narodnoj nošnji. — A. Bratić, glavarica.

DOLNJA KUPČINA. Naš Apostolat i "Djev. društvo" pohodio je dne 9. studenog vel. biskupijski Upravitelj Apostolata i urednik Glasnika. To je za nas bio dan obnove. Stariljima našim pokazao je u propovijedi prije podne, kako teška odgovornost imada, ako ne dаду Богу, što je Božje; napose ako bi priječili nas mlade u duhovnom napretku i našem društvenom životu. Pravi roditelji se samo raduju, ako im se dijete Isusu približuje i s njime prijateljuje. Dapače i sami treba da pristupe društvu Srca Isusova, da im blagoslov trud i olakša odgovornost.

Po podne je obodrio napose nas djevojke, da budemo i u zimi živo duševno cvijeće svojim kćerkama: pobožnošću, poslušnošću, radinošću, čednošću, što će nam sve učiniti lakin sjeđenje s Isusom u Internjem prikazanju i sv. pričesti. Po tom je primljeno 40 novih članica, tako te sad društvo broji 93. članice djevojke; na Apostolatu je 7 muževa i 61 žena.

Hvala Bož. Srcu, kreće i našo župi već sada sve na bolje, pa se nadamo da će do godine biti polovica župe barem u društvu, kad nas veleći. Upravitelj posjeti. Osobita hvala i vel. našem g. župniku Beretiću, koj se tako zauzimlje za nas te se naša župa i ovakim izvanrednim sredstvima unaprijedi. U listopadu primile smo 108 sv. pričesti — Š. Antolić, glavarica.

DRENOVCI. U listopadu obavljale smo po mogućnosti pobožnost svaki dan po nekoliko članica. Sv. Pričesti primile smo 96. — A. Vilić, glavarica.

GOLA. Mar. kongregacija djevojaka. Javljamo se rijetko, no mi ipak živimo. U kolovozu bilo je opet primljeno 15 novih članica, pa nas sad ima sviju 52. Držimo svoje redovitne sastanke s poukom ili čitanjem iz »Naslijeduj Krista« ili »Iskrice svetotaj. Isusu«. Ove god. primile smo 550 sv. pričesti.

Na Vel. Gospu istupile smo sa predstavkom: »Mučenice Kristova — oprosti mi!« Prije predstave krasnoslovila je jedna članica »Asumptu« od nadbiskupa

Dr. Šarić pred Gospinim kipom na pozornici. Sama predstava je vrlo ganula sve brojne prisutne, pa smo je moraće triput ponoviti, da se svi naši nagledaju. Naš je vel. gosp. Upravitelj u govoru isporedio današnji svijet s onim poganskim i izveo lijepe pouke. Posebnu smo zahvaljuju dužni još g. I. Žiniću i gdici M. Dukec, koji se mnogo za naše društvo žrtvovali. — Agneza Gal, tajnica.

KAMPOR na Rabu. Društvo djevojaka S. I. — Bi kanonički ustanovljeno god. 1912. početkom prosinca, za sv. poslanstva, držanog od otaca Franjevaca provincije sv. Jeronima u Dalmaciji. Društvo si je odmah dobavilo lijepu zastavu, kojom se i danas ponosi pri crkvenim ophodima. Ondašnja ideja, da se sakupljuju mlododari za kip S. I., zamrla je za vrijeme rata, kao što i samo društvo. Ovo je poslijepot opet oživjelo na novi život, ali nije još ideja za kip ili bar za veliku sliku S. I. Iako su teška vremena, trebat će se žrtvovali, a božansko Srce sigurno će pomoći! Članice — kojih je sada 33 na zdravlju — zajednički pristupaju k sv. prijesti svakog mjeseca, neke i češće. G. župnik im drži preko mjesecnih skupština razne pouke. U župi se prostavlja vrlo svećano svetkovina S. I., a imala je značaj posvete svih obitelji S. Isusovu. Mjesto od preko 700 duša, žalibote je bez pučke škole, pa zato je manje pismenih. Dobrovoljce poučavajuoci Franjevci. Ipak, pored ostalih Glasnika, katol. novina te knjiga sv. Jeronima, ima ih 19 što primaju Gl. S. I. — Djevojačko društvo su pak vrlo revne i požrtvovne u sabiranju mlododara, te su ove godine sakupile za dobro štampu 230 Din., a za katoličku akciju (Svi svi) ravnih 360 Din. To je za naše prilike neočekivani uspjeh. Zato svaka čast i hvala vrijednim djevojkama, a njima i svima darovateljima od Sreća Isusova oblini blagoslov — nek je plata!

MAČE. Naše Djev. dr. Sreća Isusovu primilo je u listopadu 635. sv. prijesti.

SAVAR (Dugi st.) Dalm. Djevojačko društvo dvorkinjica i malenih podvornica Presv. Olt. Sakramenta.

G. 1913. blago pokojni Toma Šešelja, revni župnik, ustanovio je društvo djev. dvorkinjica i podvornica. Uspijevalo je dobro. U ratu je društvo raspalo. G. 1924. na dan Gospe lurdskе na želju nas samih djevojaka društvo se obnovilo. Imamo 15 podvornica i 17 dvorkinjica. Svakog dana imamo na večer sastanak u crkvi, gdje molimo i čitamo duhovno živo. Pripadamo redovito jedan i do dva puta mjesечно na sv. prijest, a neke i više puta. Obavljamo pobožnost prvog petka u mjesecu. Imamo svoju zastavu sa slikom Presv. Sreća Is. i Gospe Lurdskе. — Upravitelj društva, župnik, drži nam svakog mjeseca prigodnu propovijed. Nastojimo oko čišćenja crkve, crkvene robe i resimo oltare sa cvijećem. Hvala Bogu, vidi se napredak. Na dan Dobre štampice skupljamo ove g. oko 70 Din. za dobro štampu. Dobar uspjeh za naše malo selo. Dao nam Isus u Presv. Olt. Sakramentu i Njegovo Presv. Sreća još bolji napredak za spas naših duša. — Glavarica N. K.

SV. NEDJELJA. U našem Djevojačkom društvu primile su djevojke njih 96 u mjesecima od svibnja do studena 536 sv. Prijesti, a žene revniteljice Apostolstva molitve, njih 85, u istih 6 mjeseci primile su 433 sv. Priestesi.

Od prošlog svečanog primanja (18. V. 1924.) javilo se 15 novih kandidatkinja, primile su ukupno 50 sv. Priestesi, te želino očekuju dan kad će bit posvećene presv. Sreću Isusovu i primljene u djevojačko društvo. Lijepi broj djevojaka članica i žena pristupaju prve nedjelje k zajedničkoj sv. Prijesti, a rana misa se služi na čast Sreću Isusovu za sve članice Djev. društva kao i za rev. Apost. molitve, za sve žive i mrtve članove društva. Samo je velika šteta, što mnogi odrasli, a napose roditelji, ne shvaćaju još tu lijepu i korisnu pobožnost i štovanje presv. Sreću Isusovu. Cijeli hoćemo biti u vječnosti, tomu treba da se od malenih nogu posvetimo! — Olga Trstenjak, glavarica.

TUHELJ. U kolovozu ostavila je naše Djev. dr. dobra naša glavarica Olga Ivezković i stupila u samostan č. Sestara u Sarajevu. — Ant. Glogoški, glavarica.

VEL. BUKOVAC. U rujnu i listopadu primilo je naše Djev. dr. 415 sv. Priestesi. — A. Osivnik, glavarica.

Tko je primio kalendare na raspačavanje neka nam odmah vrati, što još nije rasprodao, jer se mnoge traže. Novac za prodane molimo da nam svi odmah pošalju. — Uprava Gl. S. I.

ISUS, MARIJA I JOSIP.

Johnstown. Isus, Marija i sv. Josip bili mi mnogo puta u pomoći. U bolesti i žalosti utekla sam im se i obećala godinu dana moliti krunicu 7 žalosti i postiti jedan dan u mjesecu. Nisam potpuno ozdravila; no to nisam ni molila, nego da barem mogu raditi. A to — Bogu hvala — eto mogu. — Za supruga, kad je obolio, obećala sam postiti svaki petak godinu dana — i dobila sam, kako sam molila. I sv. Josip mi je isprosio, da sam mogla izvršiti sve roditeljske dužnosti. Pa sad eto šaljem dara za slavu Božju 700 din. —

ZA DUŠU MUŽA.

Hrvatska. Pred Svićećnicu dode k meni Mara S. iz M. V. k. b. 47. »Molim Vas naučite me, kako bi mollia devetnicu Presv. Srcu Isusovu, da mi okrene srce muža, od kojega 4 godine nemam glasa iz Amerike. Imam od drugih — ali žalosti. Nije mi do toga, da mi šalje novaca, već bojim se za dušu njegovu. O da mi ga Bog dovede kući!«

Draga moja! Srce Vašeg muža uhvatila debela kora leda, treba velika topilina, da se otopi. Prvo: imajte čvrsto ufanje, da će Vas Presv. Srce uslušati. Zatim idite Vi i kćerka pred oltar Srca Isusova. Obecajte preplatiti Glasnik, dnevno moliti godinu dana žalosnu krunicu, a prigodom na tu nakanu primati sv. Prijest — i zahvaliti se u Glasniku, čim dobijete od muža pismo!

Evo je danas k meni s molbom, da javim Glasniku njezinu veliku radost — a još veću zahvalnost. Dobila pismo 7. IX. Muž joj obećaje, dok skupi nešto novaca, krenutku kući. — T. V. učiteljica.

DA 99 DEVETNICA.

Slavonija. Bijah u velikoj neprijeti. Zavadili se seoski momci s mojim roditeljima i do toga je došlo, da su imali i žandari poslu. K tome mi i jedan momak zaprijetio, da gdje se mi dva sastasemo: ili će me ubiti ili zaklati. Imali smo i s druge strane neprijatelja, koji je već žigice palio i u krov metao, a krov od stane! Bože mil, veliki smo strah trplili!

Ja se odmah utekoh Bož, Srcu susovu i slatkonomu Srca Marijinu i sv. Josipu zaštitniku umirućim, i obećam moliti 99 devetnica neprekidno. Nijesu prošla tri mjeseca i momci se s nama pomirile, a dvojica u vojništvo odoše, a kada kući dodeće i njih je Presv. Srce s nama izmririlo. Onaj pak neprijatelj, što je htjeo kuću zapaliti, oženio se i sad mu smrdi naša kuća, pa je ostala u miru. I sad hiljadu puta hvala i slav Bož, Srcu Isusovu i slatkonomu Srca Marijini, koji su nas izmirili s neprijateljima. Devetnice vršim ustajno već 2 godine.

U DEBELOM SNIJEĆU.

Bosna. U veliči mi bila supruga oboljela, da su joj bile uzete ruke i noge. Najblizi lječnik 18 kilometara daleko; a kako će i do njega, kad su svi putevi u debelom snijegu. U velikoj stiscici sjetih se nebeskog Lječnika i preporučim njegovu Presv. Srcu svolu i supruge bol. Šest nedjelja izmolio sam svaku večer ž Očenaša i Zdravo Marijo. Dobri Isus čuo moj glas i ozdravio mi suprugu pa Vam eto osna šalje jedan lijepo vezeni ručnik, da si otarete ruke kod prikazbe na velikom oltaru, kad ćete služiti sv. Misu za koju Vam eto šaljem 20 dinara. AB

DA NE ODE NA KRIVU VJERU.

Zagreb. Kao djevojku oklevetala me s nečistog grijeha. Zaboljio me jako i ja obecam puno postova i molitava. No kad se skoro saznao za moju nedužnost, zaboravila ja na svoj zavjet. — I eto opomene Božje! Opet me stali rešetati pa sad još teže. Sjetim se milosrđa Božjega i zamolim ga da mi se smiluje. Uslijalo me dobiti dragi Isus i ja se sretno udala. Nešto zavjeta izvršim, drugo opet zaboravim. Jedva ja u ženidbi par mjeseci, kad li šujem da mi se muž dao zapisati u krivu vjeru. Joji! Kakva mi tuga srce obuzela. Da ja živim s krivovjer-

cem? Pa nisam svetica, ali opet — kriva vjera — to je nešto strašna! Sad mi se uzbudilo i kajanje i ljubav dragom Bogu, pa ja stanem sve one zanemarene zavjete vršiti, tči na ispovjed i pričest, moliti Majku Božju i najviše Srce Isusovo. I nije mi muž otiašao na krvnu vjeru, nego je dobar i pošten, kako sam si i želila. Hvala Ti Isuse i očuvaj nas na dobrom putu. — T. P.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Bregi MH Olakšalo mi tešku bol kad sam molila devetnicu. — Brod MI Izmolio od S. I. posao, kad već nije bilo od nikuda pomoći. — Chicago AJ Vratilo meni i obitelji zdravlje kad smo već zdvajali. — *Conopija* MS Objećala sam javnu hvalu i zbilje sam dobila neobičnu pomoći pri gospodarstvu. — Dol PM Uslijšalo me Presv. Srce u velikoj potrebi pa šaljem 10 d. — JA Poslušala sam revnititeljicu i zazvala na pomoći Srce Isusovo i — hvala mu na vjeke ostavila me bol. — Dol. *Kraljevec* KT Presv. Srce i Majka Marija bili mi na pomoći kod poroda. — Dol. *Vrba* TB Slava Srcu Isusovu i za zahvalu eto 10 d. za Svetištce. — *Drenovci* EV Naglo sam oboljela pa došavši k sviljeti zavjetovala sam Presv. Srcu devetnicu i moledi je domala sam ozdravila. — *Drvlar* IK Uhnvatila me velika muka u ledima i prsima, a ja se utekao Bož. Srcu i njegovoj svetoj Majci i za sat mi jenjalo. — *Deletovci* KD Zahvalna M. Božjoj šalje D. 50 za sv. M. i Svet. — *Durići* EM Krivo Zahvalna Majci Božjoj šalje Din. 50 za sv. Misu i Svetištce. — *Durići* EM Krivo optuženoj dosudili ipak pravdu. — *Fužine* MG po nalogu jedne osobe iz Rathbuna u A. šalje Din. 37 u znak zahvale. — *Gola* ML Sačuvalo je od neprijatelja, pa se i dalje Bož. Srcu utiče. — *Gerovo* MK Zaštitom S. I. majka mi dobro prošla na operaciji i sinčić ozdravio. — *Hrv.* IC Nedužnomu mi prijetila pogibeli da izgubi imetak, a Srce Isusova me izbavilo. — *Ilok* SB Hvala Bož. Srcu, Majci Božjoj i sv. Anti, što mi je povlašena mirovinja. — EM Slava S. I. i Gospo lurdskoj za sretan uspjeh moje kćerke u školi. — *Johnstown* JS U teškoj bolesti učinila razne zavjete i pomogli joj. — *Kobilic* AV Bož. Srcu pa zagovoru sv. Ante očuvalo mi marvu. — *Komenica* LI Šaljem Din. 100 za Svetištce kao zahvalu za sve primjene milosti. — MH i AB također Šalju zajedno D 40 s istom nakanom. — *Kladare* VN Dragi Isus pomogao našoj kući u teškoj nevolji. — *Komletinci* KŠ Prestala bol majci na usrđnu molitvu i zavjetni post kćerke. — *Koprivnica* NN Iz zahvalnosti u lme ozdravljenja prilaže 100 dinara. — *Ljubljana* EŽ Šaljem za Svetištce D 12:50 iz zahvalnosti i uz preporuku. — *Lun* DB Priznajem da mi je darom Srca Isusova žena ozdravila. — *Marija Bistrica* FF Presv. Sreće pomoglo mi kćeri. — *Nijemci* KŽ Hvala sv. Franji Ksaveriju, što je isproslo obraćenje jednoj osobi. — *Novska* MB Ponovno zahvaljujem Bož. S. I. i Marijinu te sv. A., što su mi opet vratili zdravlje. — *Omišalj* NK Zahvaljuje za ozdravljenje — *Otrovanac* JK Zagovorio sam se Presv. Srcu u teškoj bolesti i sad sam zdrav. — *Pračno* OP U bolnici pred Raspolom zagovorila sam bolesnu kćerku i sad se zahvaljujem jer je ozdravila. — *Prelog* MD Hvala Srcu Isusovu i Marijinu, od kojih sam mnogo milosti zadobila. — *Sisak* IV Svetu obitelj nam pomogla za lijepi stan. — *Slunj* MŠ Presv. Srcu i sv. Anti hvala na pomoći u tri puta: zahvalno Šaljem 20 din. — *Starigrad* KV Od Srca Isusova primili utjehu i pomoći. — *Suhu Kataleina* FH Primila milost i Šalje dara 100 din. — *Sv. Martin* NN Bož. Liječnik pomogao, kad ljudi nijesu mogli. — *Sv. Ivan Z.* JD Devetnicom Bož. Srcu zadobila mi sestra zdravlje, a ja druge milosti; zahvalna Šaljem 10 din. — *Stjivoševci* ZP Bož. Srci mi dvaput pomoglo djeci u bolesti; eto 30 din. za Glasnik da laglje Širi slavu Njegovu. — *Sutica* AB Ozdravilo mi suprugu od uzetosti. — *Tomašica* KM Presv. Sreće pomoglo mi u zdravlju i pri gospodarstvu. — *Varaždin* ML Hvala nebeskim Dobrotvorima, koji su mi izbavili suprugu iz teške bolesti. — *Veleševac* FC Sretno mogao dovršiti veliku devetnicu i izbavio se iz teške duševne boli. — *Velišković* KZ Uslijšalo mi molitvu. — *Vinkovci* KC Hvala Bož. Srcu, Majci Božjol, sv. Josipu i Antoniju, što su mi obadvjile nečakinje sretno položile ispit i ja sama bila višeput pomoćena. — *West Allis* HS Hvalim Bož. Srcu i sv. Jani za sretan porod pa Bogu prikazujem sad svoje dragu dijete. — *Zagreb* AM Zavjetovala se u bolesti Presv. Srcu i sv. Josipu pa eto 10 d. kao dar. — B. Š. Primila nebrojene milosti. — MN U tri zgodbe mi očeviđno pomoglo Bož. Srci pa zahvalna darujem za Svetištce 140 din. — *SŽ* Pouzdanim molitvom S. I. rješio sam se reumatizma. — MP Okdevetanoj vratilo mi dobar glas. — *Zbelava* JB Teško-bolesnoj ženi vratilo opet zdravlje na radost suprugu i na pomoći djeci. —

Kako se ljube pogani a kako kršćani.

A. Altirević D. I.

Kako se ljube pogani, pokazuje nam ovaj događaj, koji se zbio 14. prosinca 1912. u Kini u Nan Kingu. Da je sve tako bilo, jame očevici.

Netom su stigli katolički misijonari u onaj grad, odmah su potražili gubavce, koje pogani zapuštaju. I nađoše ih i smjestiše ih u posebnoj zgradbi. No doskora se uz nemire pogani i rekoše, da je ta zgrada s gubavcima tobože preblizu grada i neka se misijonari presele s tim jadnicima na drugo mjesto.

Kamo će? Misijonari se obrate namjesniku one pokrajine za pomoć, ali im ovaj odvratni: »Budite bez brije, ja će naći dobro mjesto za te vaše bolesnike.« I našao je. Ali kakovo mjesto? Taj vladin čovjek dade iskopati veliku jamu 2 do 3 metra duboku na vojničkom vježbalištu. Na dno jame položi nešto drva. 4. prosinca jutrom dode do 100 vojnika i opkoli misijonsku zgradbu, u kojoj su bili gubavci, pa nitko nije mogao da pobegne. Na to su morali ovi jadnici otici do one jame i tamo sići. Strašan je to bio prizor. Majke su nosile djecu u naručju, starci se jedva vukli . . . Kada su svi sišli u jamu, ču se zapovijed: »Vatra!« I taj tren 100 pušaka ispalili na te jadnike. Bilo ih je ukupno 40 gubavaca i svi su pali mrtvi. I na koncu jedan vojnik polije sve te žrtve petroleumom i zapali. Silan je plamen javio, kako je nesmiljeno poganički, pokrajinski namjesnik u Kini, riješio što treba uraditi s gubavcima. To ti je poganska kultura!

Druččije je kod kršćana.

Jednog dana dobije Mgr. Bruchesi, nadbiskup u Montrealu (u Kanadi), pismo od nadbiskupa u Kantonu (u Kini), u kome ga moli da bi poslao nekoliko redovnica, koje bi ustanovile bolnicu za gubavce. Što će na to Mgr. Bruchesi? Uze pismo i ode u samostan misijonarki Bezgrješnog Začeća u Montrealu. U čas se okupe sve redovnice oko svog pastira. Na to im on pročita spomenuto pismo, te ih upita: »Kćeri, mogu li četiri između vas žrtvovati se i poći u one krajeve? Koje se čute na to spremne, neka ustanu.« Na ove nadbiskupove riječi digoše se sve one redovnice. I bilo ih je upravo 40.

To je kršćanska ljubav, koja je vazda spremna na žrtve i pregaranje; koja prikazuje i život svoj za svog iskrnjega. Ta je ljubav sasma drukčija nego li ona poganska. Djela pokazuju tu razliku očvidno i jasno.

Travnički „misijonari“ u praznicima.

Do konca školske godine nakupilo se malo po malo do blizu 3000 dinara. Što ćemo sada s tim novcem? Samo škrtac zgrće blago u gomile. Zato s njima što prije u misije. Ali kako? Da ga šaljemo preko banke u Afriku, ili da kupimo ovdje stvari, te ih onamo šaljemo? Ovo nam se posljednje učinilo zgodnjim. Kupismo stotinu metara boljeg platna, množinu medaljica i krunica, te to poslasmo našem bivšem sjemenarcu, sada misijonaru v. o. Stjepanu Mlakiću u Khartoumu, Afriku. **Da ne platimo carine oprali smo platno**, te izgledalo kao staro i lijepo prošlo, samo nijesmo mogli nažalost sve poslati najedamput, jer pošta prima samo pakete po 5 kg. To je radio naš odašiljač, a uz to čuvao skoro praznu nam blagajnu. Dok smo još bili u sjemeništu, naručili smo od društva sv. Petra Klavera časopisa, knjižica, sličica, osobito misne sveze i poslali s tim blagom na praznike među svoj dobri narod.

Evo što nam naš najmanji pregaoc pripovjeda. Stanem ja jednog dana da pričam djeci o misijama, o siromašnim crncima. Kad eto iznenadenja. Upita jedan: »Pa čime se namazali da su svi tako crni?« Rastumačio sam im da su crni jer ih sunce opržilo. Slušaju oni mene pozorno dalje. Nizao sam im pričicu za pričicom i oni me rado slušali. Napokon sam zaključio, da moramo i mi nešto doprinijeti, da se što prije crnci obrate, da se zato skupljaju novci. Na to će mi jedan mudrijaš: »Eh kad je tako, da se za crnce kupe novci, onda ću se i ja namazati viksom pa će onda i za mene kupiti...«

Skoro svi su nastojali oko toga da sa praznika ponesu bar koji darak za crnu braću. Neki su nabrali lijep broj rabljenih maraka, drugi stanijola, igračke, treći opet donijeli bijelog ruha, ručnika, rupčića, platna, što crnac najviše treba, da u sramoti naokolo ne hoda.

Bilo ih je također, koji su bili tako odvažni, da su nedeljom iza službe Božje znali skupiti oko sebe dobre župljane te im pričati razne lijepе crtice iz misijskog života, oduševljavali narod za misije. Nekolicina od tih skupili su i lijepе svotice, što su im darovali župljani za siromašnu crnčad.

Najkrasnije djelo što se izvelo u praznicima to je širenje misne sveze za pomoć afričkih crnaca. Najrevniji jedan naš pomoćnik upisao je do 400 članova i time sakupio do 1200 din. Drugi je upisao do 300, samo možda uz još veće pregaranje.

Jedan se naših drugova tuži, da nije mogao u svom selu baš ništa učiniti za misije, jer je narod bio u više slučajeva od raznih sabirača prevaren, pa sada nikom ne vjeruje. Ali nadodaje, da se zato molio za svoju crnu braću.

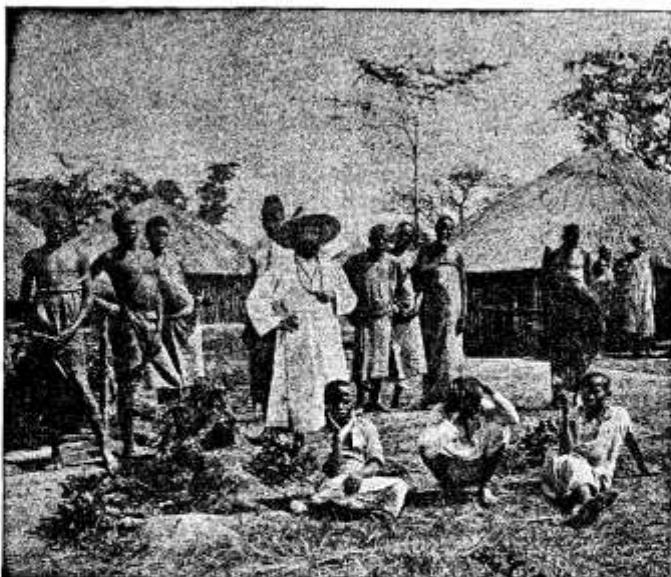
Još sam malen, pripovijedao nam naš drug, pa kad sam htio, da što ozbiljna razložim ljudima svi mi se smijali. Zato se nijesam usudio nastupati i okušavati svoju govorničku vještinu, već sam skupljaо marke i druge malenkosti. Jednoć sam u nekom panju našao 12 din., te ih sada dajem za misije. To je naš mali apostolski rad u praznicima. Svim pak dobročiniteljima i koji su nas bilo u čem pomogli svesrdna hvala. Bog plati! **Pročelnik misijske sekcije J. Verhasz.**

Pisma v. o. Mlakiću maloj misijskoj sekciji u Travniku.

Khartoum 21. 9. 1924.

Srdačna hvala Vašoj sekciji na listu »Duhovnom cvijeću« kao i na primljenom paketu. Ostalih stvari još nijesam dobio. Paket mi je vrlo dobro došao; bijelo platno dao sam jednoj katoličkoj crnačkoj, vrlo siromašnoj obitelji; jedan komad obojenog platna dao sam jednom crncu katoliku iz grada Wau, a drugi komad jednoj siromašnoj katinji, Abesinki, da sebi i djeci skroj odijelo . . .

Saljem Vam nešto maraka i nekoliko listova arapskog ispita sa ispravcima učitelja.

Atrički misijonar na polođu među svojima.

Mi ovdje ne otkupljujemo robova, jer ih zapravo u tom našem kraju nema. Mališu, koji je dao 40 dinara = 2 šilinga, recite, da sam taj novac upotrebio za uzdržavanje jednog dječaka crnca, što smoga lanjske godine na svetkovinu Srca Isusova pokrstili. Zove se Djusef Mausour (Josip Vinko). Dječaci bi mogli skupljati novac, da nadjenu ime na krstu (u nas je običaj da se plati do 5 šilinga = oko 100 dinara). Najvažnija stvar u našim misijama jesu katekisti, koji se moraju uzdržavati; neka skupljaju novac i za njih.

Pozdrav i blagoslov svim malima
u Kristu odani

P. S. Mlakić.

Khartoum 28. 9. 1924.

Ovih dana primio sam drugi paket, što ste ga poslali iz Sarajeva i preporučeni paket sa medaljicama. Zahvaljujem se od sveg srca mladim dobročiniteljima.

Kod nas boravi jedan crnački poglavatar iz Ugande. Spasio je za vrijeme rata u njemačkoj istočnoj Africi život jednom engleskom kapetanu, koji ga zato vrlo cijeni, pa je putovao s njim po Evropi. Ovdje boravi kojih 5 mjeseci, pa će naskoro u svoju Ugandu. Dobar je katolik. Njegova žena je također ovdje i njegova kćerka od godinu i pô. Kad su u crkvi i harmoniji svira, mala crna »princeskinja« u sav glas pjeva. Njegova žena je unuka jednog velikog crnačkog kralja od predjela Tanganjike. On je također sin jednog poglavice. Sada ima oko 10.000 podanika, a kad mu umre otac, imat će još više. Njegov sluga bio je dugo vremena katekumen. Nažalost ne razumije nimalo arapski, ali nas je ipak prisilio, da ga pokrstimo. Pokazao nam je svjedodžbu misjonara, da je svršio katehumensku školu. U biskupskoj biblioteci našao sam nekoliko katekizama i biblijskih povijesti pisanih u jeziku Ugande, pa smo ga pošteno ispitali i sjajno je položio ispit. No iza krštenja stavi nas u još veću nepriliku. Jednog dana dode s katekizmom i sa svojim kraljem — kao tumačem — pa reče jednom ocu, da **mora** naučiti ispitivanje savjesti i da ga isповједi, jer da on želi više puta »jesti« Euharistiju. Nijesu pomagale nikakve isprike siromašnog patra, koji ga je morao nekoliko dana učiti po-glavlja o ispitivanju savjesti, o grijehu itd.

On zna više jezika. Od kralja Đorda dobio je srebrenu kolajnu, po kojoj ima privilegij sjediti zajedno sa svakim engleskim gentlemanom. Samo engleski ne zna. Za vrijeme praznika dao sam mu jedno naše malo crnče, da ga uči engleski. Jednog dana mališ dode k meni i upita me, gdje je dečko. Ja mu odgovorih: »Dragi moj, to ti je kralj, a ne dečko«. Mališ se na to od straha ukočio i otvorio usta, pa se nije mogao maknuti, dok mu nijesam rekao, neka ide tražiti svog kralja — učenika.

Pozdrav svima Vaš u Kristu odani P. Stj. Mlakić.

A gdje je Djetešće?

Društvo sv. Petra Klavera otkupljuje crnce i daje ih poučavati i krstiti. Takova dva pokrštena crnčića dospjela i u Beč. Kako je bat bilo o Božiću, priredilo nekolike gospoda dobrotvorka u podružnici Klaverove Družbe božićno drvce za ova dva mališa. Bilo tu svijeća i darova, da im je srce baš razdragano bilo.

Ali kako se sad na jednom uozbiljili. Traže očima na sve strane. U Misiji nijesu doduše imali tako sjajno drvce, ali su imali jaslice «Djetešcem. Gdje je Ono sad?

»A gdje je Isus Djetešće?« — ponavljali su pitajući neprestano. I ništa im nije moglo tog manjka nadomjestiti: ni blještavilo svjetla, ni darovi.

Gospoje se vrlo radovale toj dječici, koja su Isusa cijenila više od svih darova.

Kada Isus zove.

Iz dnevnika jednog kongreganista 1924.

Burna se noć spustila na zemlju. Teški se oblaci nadvili nad Travnikom. Kiša je lijevala, gromovi tutnjeli, munje sijevale. U tim časovima sjetih se svog milog Spasitelja. Nešto me nukalo k njemu, da će mi nešto reći, iskazati veliku ljubav. »Jadniče« — odvraćao me drugi neki glas — »ovakav zar ćeš k njemu poći? Ti koji si mu jučer svašta obećao, a danas, kakav si bio? Ne takav ne smiješ k njemu, čekaj dok se popraviš... U meni se razvila borba. Hrvao sam se sve jače. »Nel ja idem! J znadem, da me moj Spasitelj ljubi. Isuse, evo me, dolazim!« ...

Htio sam tihim koracima prema kapelici i unidoh. U crkvici tama, samo se slaba otačstvena svjetlost ljeskala i nemirno treperila pred zlačanom tamnicom mog božanskog Sužnja ljubavi. »Isuse, Spasitelju moj!... vinu mi se iz srca i padoh ničice pred svetotajstvnim Isusom. Dugo mu nijesam mogao ništa govoriti. Zao mi je bilo, što sam ga vrijedao... ljubio sam ga ipak. On je bio uz mene i nije me korio, šutjeli smo obojica.

»Isuse moj, zar me toli ljubiš? Ne znaš li, kako sam te teško vrijedao?« Isus me samilosno gledao. »O moj uzniče ljubavi, ja ne shvaćam ljubavlju tvoje! Kako me možeš još ljubiti? Kako možeš dan i noc ovdje boraviti, od ljubavi za nas? Kako nas možeš još tolikom ljubavlju dozivati: Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni? Ne vidiš li Isuse, da te svi tjeramo s ovog svijeta? Tjeramo te, jer malo tko za tebe mari, svi te vrijedamo. Pogledaj širom svijeta, toliki se od tebe odmetnuli, ili te još ne poznaju!« ... I kao da je Spasitelj moj zaplakao... Zaplakao sam i ja... Obojica nad zaslijepljenim dušama. Osjetio sam kao da mi vrele suze njegove padaju — na srce... I kako su me žegle! Razumio sam Isusa i od boli skoro kriknuh: »Isuse moj! Ti možeš, pa daj mi duše, spasi duše...! Po meni... Evo me spremna na sve. Daj mi duše, koje tako silno ljubiš, slijediti će te, kamogod podeš...«

I Spasitelj me opet gledao, pokazivao mi već dozrele usjeve tamo daleko... Shvatio sam ga i ja će poći... tamo daleko... S Bogom ostaj domovino mila! Već se u duhu oprاشtam. Oj! A kad će to biti?... Pomozi Isuse, da to budi sigurno i — što prije...

Nastao mir u duši mojoj, u srce mi se silo more utjehe. Bilo mi nakon te odluke toli ugodno, voljko uz Isusa. I zovnu me dužnost na djelo... moram da slušam, jer tim putem se ostvaruje odluka... I ja sam se rastajao od Spasitelja tako teško, tako bolno i neprestance sam opetovao: »Isuse daj mi duše, sve ostalo nek ide!« ...

Naša najveća potreba — jesu dobri i brojni svećenici. Lijepa i vrlo važna rasprava od M. Vazina D. I. Stoji Din. 4. —

Sveti mra — ili sat klanjanja pred Presvetim. Din. 3.

Milodari.

Za svetište S. I. u Zagrebu: Bakar MT 5 Bizovac FF 5 Brod na Savi BT 10 Celje IK 4 Gjeletovci DK 35 Ilok BS 10 Sv. Jelena DS 38 Kamenica AB 10 HM 30 IL 100 Karlovci Srem. FJ 25 Kotoriba 19, EH 25 Kraljeva Velika IR 10 Leskovac AJ 10 Ljubljana EŽ 12:50 Mačkovac KM 30 Marjačanci AK 20 Piškorevc KS 20 Silba SV 50 Sisak IV 40.

Za obnovu Svetišta S. I.: Davor MS 20 Dubranec Župni ured 100 Gorica MŽ 40 Karlovci Srb. Župni ured 250 Kukuljević BM 10 Luč - Baranja Župni ured 40 Janja D. 14:50 Nikinci MR 100 Novska LN 53 Petrovaradin Lj. Dol Župni ured 97.

Za sv. mise: Brestovac KZ 25 Djakovo KS 20 Gjeletovci DK 15 Ilok BS 15 Kamenica DI 10 Kraljevac D. KT 10 Satnice FK 59 Stravča BM 40 Šemovci SV 15 Županja AG 20.

Za raširenje Glasnika S. I.: Bakar MT 5 Beograd IK 176 Beničanci BT 20 KV 50 Conoplja MS 20 Dol na Braču AJ 10 MP 10 Drvar IK 15 Feričanci BM 16 FM 8 Gola AL 10 Gradište JM 2 Hum na Sutli ČJ 20 Ilok EM 10 Sv. Juraj MS 4 Karadjordjevo PS 16 Kupres AS 12:50 Lasići AT 20 Lipik MR 28 Lipovac D. BM 10 Lubenice IK 150 Makarska Preč. M. Pavlinović prigodom svoje Zlatne Mise 25 Mošćenice OP 20 Nijemci KŽ 10 Novska BD 50 Palić IS 10 Podgajci BJ 20 Podvinje CM 25 Prelog KV 10 Primošten Župni ured 5 Rab DN 10 Otok KP 20 Supetar MT 35 Širač IV 4 Šamac BJ 6 Semovci SV 10 Šibenik MP 8 Varaždin LM 20 Vranić GM 26 Zlatar LV 20.

Za misije među poganima: Bakar MT 10 Ilok BS 10 Jakšić UŽ 10 Korčula BB 250:11 Marija Bistrica MF 5 Veliškovec UŽ 10 Zagreb NS 10 BS 5

Za kruh sv. Ante: Drenovac KLj 50 Ilok BS 10 Kukuljević BM 5 Otok BM 10 Rab DN 128. — Za pisaci stroj: Prelog KV 40.

Svim plemenitim darovateljima sručna hvala i od Bož. Srca ljubav za uzvrat.

POTREBNO I KORISNO ŠTIVO.

Molitvenik: »Srce Isusovo spasenje naše« je najobilniji molitvama, pjesmama, slikama i uputama hrvatski molitvenik, a k tomu ne predebeo (2 cm. u obliku 13×9 cm.) i ukusnog oblika. U finoj koži vezan sa zlatorezom stoji 60 din. — Crnim platnom vezan i zlatorez 25 din.; bez zlatoreza 20 din. —

»Kongreganst« i »Kongreganistica« jesu molitvenici za članove Marijinih kongregacija s pravilima i molitvama. U vrlo ukusnom platnenom uvezu sa zlatorezom Din. 12:50; samo platno din. 10. —

Životopisi: Sv. Alfonso Rodriguez — krasan primjer sveta života u svjetovnom i redovničkom staležu. Napisao J. Celinčak D. I. Meko vezana knjiga od 280 str. Din. 12. —

Sv. Ivan Berhmans — treći zaštitnik mlađeži. Napisao Josip Predragović D. I. zanimiv životopis sa slikama iz života svećeva. Meko uvezan. Din. 5. —

Bl. Robert Bellarmin, kardinal i veliki branitelj vjere i crkve. Životopis od 125 str. Napisao A. Alfrević D. I. Meko uvezan stoji D 5.

Vojska Srca Isusova — predviđa način, kako ćemo se slaveći tisućogodišnjicu hrv. kraljevstva ostaviti naše narodne sramote — kletevi i psovke. Din 3. —

Slike velike i lijepo Presv. Srca Isusova u bojama. Za zid, bez okvira, u veličini 40×30 cm. Komad Din. 10. — Vrlo su zgodne za posvetu obitelji Presvetom Srcu. Nabavlja se kod

Uprave Glasnika Srca Isusova Zagreb I. Pošt. pret. 147.

Teč. 34.

Veljača 1925.

Br. 2

Katolička prava u Sv. Zemlji.

Opća nakana za veljaču, blagoslovljena od Sv. Oca Pape Pija XI.

Svetom zovemo Palestinu, onu dosta malenu zemlju Istoka, što je Gospodin Bog odabra za pozorište svojih izvanrednih djela. Svetu nam je, jer je nogu Sina Božjega njome stupala; sveta nam je, jer je oko njegovo s nje uzelo divne slike, da nam predviđi nebesku nauku; sveta jer je znojem i krvlju otkupljenja natopljena; sveta jer je dio naših najsvetijih misli i osjećaja.

Malena je, da je možeš u tri dana proći. Ipak se na njoj križaju ne samo svede misli milijuna, nego i korist država. Turska joj je bila gospodarica od g. 1517. do 1917. pa bi htjela da i dalje preko nje stoji u vezi sa islamskim svijetom u Arabiji i Africi. Engleska je opet želi, da joj bude čvrsta karika u lancu, što je veže s njezinim posjedima na Istoku. Italija bi htjela, da ondje naseljuje svoje obilno pučanstvo. Francuska pak nastoji, da bi kao stara pokroviteljica kršćana u Turskoj, ovaj svoj upliv iskoristila u trgovackom smjeru.

GLAVNA TEŠKOĆA PALESTINSKOG PITANJA

leži ipak u mnogo većem križanju viših misli i vjerskih osjećaja. Katolička je Crkva zakonita baštinica onih, svetih mesta i ustanova, što zapravo čine vrijednost Palestine. To su svetišta u Nazaretu i Betlehemu, to mnoge crkve i zavodi, što sjećaju na Spasitelja, to nada sve sveti Grob u Jerusolimu. Da ove svetinje uzdrži u časti, ona je žrtvovala stotine tisuća svojih najboljih sinova u 7 križarskih ratova; ona je milijunima svojih milodara ta svetišta resila; ona ih još danas čuva po svojim mukotrpnim sinovima franjevcima.

Pri tome Crkvu puno smetaju razni istočni raskolnici, koje je do nedavna pomagala Rusija, a sad si drugdje traže zaštitnika. Svi tih raskolnika ima u Palestini skupa 63.000, a samih katolika 25.000. Pod raznim izlikama hoće sad ovi sad oni krivovjerci da svetinje osvoje samo za sebe, pa izazivaju i čine krvoprolaća gotovo o svakoj većoj svetkovini.

Većinu palestinskog pučanstva čine beduini Arapi sa 640.000 duša. Oni su u novije doba prema kršćanima prilično snošljivi, premje i njima kao muslimanima mnogo do toga, da bude u zemlji »prorokov« zakon prvi.

No najgore je sa Zionistima. To je stranka među Židovima, koja sustavnim radom nastoji Palestinu opet za Židove osvojiti i u njoj osnovali Židovsku državu. Kako svi Židovi tako i oni još očekuju Mesiju, koji će ih učiniti gospodarima svijeta. Njemu hoće da sagrade u Jerusolimu novi hram, koji neka bi bio središte bogoslužja za sve ljudi.

Već od god. 1876. naseljuje jedno društvo Židove na obalama Jordana; a od god. 1896., kad je madžarski Židov Herzl započeo zionističku stranku, useljuje ih se sve više tako da ih je sada do 80.000 u Palestinu te su zaposjeli više od trećinu zemlje. Mnogi duduše brzo pobegnu, jer se tamo ne stiče lako imetak. Broj im ipak postojano raste jer ih evropski i američki sunarodnjaci vrlo pomažu.

Kako upravo židovski miljarderi posuduju novac gotovo svim većim državama, to oni imaju i najveći upliv na cijelu svjetsku politiku. Nije im dakle bilo teško postići, da je »Savez naroda« odobrio

ZIONISTIČKU OSNOVU

i dosudio im Palestinu. Povjerio je naime g. 1920. Engleskoj neka onđe uredi takovu vladu, koja će osnovati narodno židovsko središte i u njima povoljnou smjeru razviti svu upravu, napose doseljivanje i gospodarstvo. Članak 2. i 6.

Engleska se dala punom parom na posao i povjerila to uređenje Židovu **Herbertu Samuelu**. Odmah je naletila onamo sva sila Židova, osobito boljševika, i stala tako gospodariti posjedima i pravima domaćih ljudi, da su svi ogorčeni. Ciljeve i postupak te židovske vlade najbolje osvjetljuje njezina naredba od 3. II. 1921., kojom je dopustila, da se sućelice najvećim svetinjama cijelog svijeta otvore bludilišta. Za par mjeseci dovukli su onamo preko 500 pokvarenih žena. Tako u jednu ruku nanose sramotu svetinjama i odvraćaju vjernike od njih, a u drugu šire pokvarenost i zarazne bolesti, samo da što prije unište dosadanje pučanstvo.

U upravi ni na sudu nema pravice. Neka se parbi katolik s kakvim raskolnikom, uvijek katolik izgubi; Židov pak uvijek dobiva pa bio mu protivnik katolik ili musliman. U ženidbenim stvarima ne priznavaju katoličkog prava ni suda, pa katolička žena nije nikad sigurna, ne će li joj muža odvuci i kakova datepenka i »zakonito« — po židovsku — vjenčati. U katoličke zavode smjestili oni sebe i svoje ljude; a od katolika traže da povrh svojih škola uzdržavaju još i bezvrske.

Proti ovakovih nepravda bilo bi prema čl. 14. »Povjerenja«, što je Engleskoj dano, moguće i prizvati na »Društvo naroda«. No tko će tude suditi, kad Engleska ima glavnu riječ, a druge dvije glavne države: Francuska i Italija međusobno se taru, koja li će predsjedati u nadzornom vijeću, koje bi u ime »S. N.« trebalo da sudi. K tome je takova pomoći i vrlo spora, kad znamo, kakovim putevima treba da produ takove pritužbe, i kakove sve zapreke državnici stavljaju, kad im je što nevoljko.

SVETI OTAC PAPA PROSVJEDOVAO JE

protiv nepravda i predložio je, neka to nadzorno vijeće sačinjavaju konzuli svih vlasti, što su u Jerusolimu. To bi bila brza, jeftina i sigurna pomoći. No framazunski državnici ne će da to prihvate već sto-

ga, što to papa predlaže. Njima prija zatezati već treću godinu i raditi po zionističkoj osnovi, pa ma da i gledaju strahovito ogorčenje ne samo katolika nego i muslimana Arapa.

God. 1915. i 1918. obećala Engleska **Arapima** službeno, da će imati u Palestini svoju vlastitu vladu i upravu. Sad vide, da su prevareni. Prosvjedovali su već na više velikih skupština, a osobito time, što su se već dva puta potpuno uzdržali od glasovanja za neki upravni odbor, što im ga Židovi nude. Nijesu ni Arapi ni katolici proti tomu, da Židovi posjeduju, što pošteno steku; pa ni proti tomu, da i oni nađu domovinu svoju, ako im Bog Gospodin to dopusti; ali su proti tomu, da njih Židovi — sitna manjina u zemlji — nepravedno izvlašćuju, svetinje im pogrdjuju i pomladak upropašćuju. Kakogod je to skroman i opravdan zahtjev ipak treba puno molitava i rada, da se prizna i provede. Treba to stoga, što iza zionista stoji »knez tame«, koji hoće da njihove osnove upotrijebi za uništenje Kristove Crkve.

Kako se prije 1900 god. u svetoj Zemlji sukobile tri velike misli: Židovskog farizejstva, saducejskog paganstva i Isusovog kršćanstva, tako je eto opet u palestinskom pitanju izbio isti veliki sukob u malo drugačijem obliku: Židovi za gospodstvo svijeta, **Arazi za misao slobode, katolici za svetinje Božje.**

Tko znade, kakove sve sile tude stoje, razumjet će važnost pitanja Palestine. Shvatit će i sv. Oca papu, što stavlja kao **uvjet za postignuće jubilejskog oprosta**, da među ostalim molimo upravo i za sretno rješenje ovoga pitanja. Štovatelji Bož. Srca radosno će se odazvati toj želji već ovaj mjesec.

J. Vrbanek D. L.

Sv. Otac Papa Apostolstvu molitve.

Prošloga lipnja primio je sv. Otac poklon revniteljica Apostolata u Rimu. Prikazali mu: 360.047 sv. Misa, kojima su pribivali; 1.469.404 sv. Prci, 1.486.851 pohoda Presvetog Sakramenta i 128.661.238 molitava, što su sve za nj prinijeli.

Sv. Otac im se milo zahvalio i među ostalim kazao: »Kako da vama ne posvetim svoju pažnju, koji zastupate Apostolat molitve, jedno od najdivljih djela našeg vremena. Dvostruko ga možemo zvati božanskim djelom. Apostolat je bilo najmilije djelo Spasitelju našem, jer je nastavak otkupljenja našega . . . Jednako opet i molitva, jer je izvor milosti, bez koje nema Apostolski rad uspjeha. Vi želite pomagati one, koji rade na obraćenju svijeta i pospješuju dolazak kraljevstva Božjega. Stoga i činite jutarnjim prikazanjem sav svoj život jednom molitvom. Kad se tako shvati i kad obuzme sav rad i muku dnevnih, onda odgovara propisu Gospodnjem: »Treba uvijek moliti i nikad ne prestati. . .»

Koliko li puta će se misijonar čutiti okrijepljenim u večer svoga trudnog dana baš ovim tajinstvenim utjecajem vaših molitava izdaleke daljinе! . . .

Tkogod se želi upisati u Apostolstvo molitve neka se prijavi Uredništvu Glasnika, ako ga gosp. župnik ne može primiti.

Podimo u Rim!

Zašto da idemo u Rim?

Zato da dobijemo jubilejski oprost, što ga je navijestio sv. Otac papa. — A kakav je to oprost? To je oproštenje onih vremenitih kazna, što ih grijesima zasluzišmo. — Pa zar se one ne oprštaju na ispovijedi? Oprštaju se, ali ne sve. David je priznao grijeh i Bog Gospodin mu poruči po Natanu: »Oprošten ti je grijeh«; ali je odmah i doda: »Dijete će ti ipak umrijeti«. Tuga Davidova za milim djetetom bila je vremenita kazna, koju mu Bog nije bio oprostio. Trpeći zadovoljio je barem dijelak pravdi Božjoj, a ujedno je i sebe kroz patnju oplemenio.

Kako može sv. Otac papa davati oproštenje takovih kazna? Može stoga, jer mu je Isus dao vlast veleći svetom Petru: »Štogod razriješi na zemlji, bit će razriješeno i na nebū«. — Zar time ne prikrati onda pravdu Božju? Ne prikrati, jer se oprost daje u ime preobilnih zasluga Isusovih i svetaca, koji su i više trpjeli nego je sama pravda Božja tražila. K tomu treba činiti dobra djela da se dobije oprost.

Kakova dobra djela treba činiti? Treba dušu čistiti u svetoj ispovjedi; treba je ojačiti sv. Pričešću; treba moliti na nakanu sv. Oca; treba posjetiti neke crkve.

Pa tako činimo i u našim crkvama više puta; ne treba onda da idemo u Rim. — Da, u obično vrijeme se čini tako, no u jubilejskoj godini vrijede drugi propisi. Od Božića g. 1924. do Božića 1925. mogu se dobiti izvan Rima samo još ovi oprosti: 1. na času smrti; 2. oni za Pozdrav andeoski; 3. za 40-satno klanjanje Presvetom; 4. za pratnju kad se nosi sveta Poputbina; 5. oprost porciunkule i to samo u Asisu; 6. oprosti 200 dana ili manje, što ih kod svećanih zgoda daju kardinali i biskupi. Svi drugi oprosti ne vrijede ove godine za žive nego se mogu prikazati samo za pokoje duše u čistilištu.

Zar nitko ne može dobiti jubilejski oprost izvan Rima? Mogu i moći će dobiti još ove godine mnogi, koji nikako ne mogu hodočastiti u Rim. Na primjer: neki redovnici i redovnice, utamničenici, teški bolesnici, radnici i starci preko 70 godina.

A zašto se oprast daje baš u Rimu?

Na to lijepo odgovara raš zagrebački nadbiskup Dr. A. Bauer u svojoj poslanici, kojom nas pozivlje u Rim.

»Rim je središte kršćanstva; ondje je Bogom odabrana prijestolnica Kristovog namjesnika; ondje je punina apostolske vlasti; ondje učiteljska stolica, odakle kao iz izvora u sve krajeve svijeta protiče čista i neokaljana evandeoska istina. Rim čuva grobove Petra i Pavla stupova Crkve . . . U Rim treba poći, jer ondje je Otac svih kršćana. Rim, papinski Rim, sa prošlošću svojom i duhom svojim zajednička je domovina svih sinova Crkve . . .«

Zar jubilejska godina ne znači ništa više nego samo jubilejski oprost?

Znači još i drugo. Prvo je to, što u svetoj godini mogu ispovjednici oprštati neke teške grijeha i kazne crkvene, koje redovito opršta samo biskup ili sv. Otac papa. To mogu dobiti u Rimu svi, koji onamo dodu, a izvan Rima opet samo oni, koje smo spomenuli, da

mogu dobiti jubilejski oprost. Za druge će se sv. Otar opet kasnije pobrinuti.

Druge što znači sveta godina jest, da se treba više Bogu moliti te pokoru i dobra djela činiti, da se dušom obnovimo. Tom obnovom postizava se čista i prava radost.

Treće je, da se hodočašćima zasvjedoči divno jedinstvo Crkve i umnoži ljubav među narodima, koji se sastaju svi kao sinovi kod jednoga oca. To i jesu nakane sv. Oca, na koje treba da molimo, kad ćemo htjeti dobiti jubilejski oprost.

Kađa ćemo mi Hrvati u Rim?

Naše hodočašće dolazi u Rim dne 27. svibnja, a odilazi odanje dne 2. lipnja na večer. Fojedinac može poći kad hoće, no zajednički ćemo u te dane obaviti pobožnost i pokloniti se sv. Ocu papi. — Koliko će stajati put? Glavni trošak za put, prenoćište, hranu i iskaznice iznosi za drugi razred 2071 dinar; za treći 1520 dinara. Ipak treba da svatko računa barem još na 500 dinara nuzgrednih troškova. Točnije će svakoga o tom uputiti njegov župnik, kome treba da se što prije javite. Biigu za cijelo hodočašće vodi »Centralni odbor za rimsko hodočašće u Zagrebu, Kaptol 29.

Mi Hrvati imamo osobit razlog, da što brojnije pohrlimo u Rim, jer slavimo tisućgodišnjicu svoje kraljevine. U ovom tisućljeću primisno baš od papa iz Rima neizrecivih dobročinstva, pa treba da po kažemo zahvalnost i obnovimo staru vjeru i ljubav. A mi ćemo to i učiniti.

„Sred te se pećine“.

Sveder milo zvuči divna pjesma. Milo zvuči jer joj jakost daju neprestano čudesa, što ih Bijela Djevica čini podno Pireneja. Njezin Glasnik »Annales de N. D. de Lourdes«, donosi redom te dokaze Božje ruke i Djevičine ljubavi.

U dvohoru za listopad i studeni eto službeno saopćenje liječničkog ureda, kako je ozdravila Sestra Franjica, glavarica bolnice u Tournon-en-Agenais. Sada joj je 31 godina. Čutila se vazda dobro. No u svibnju g. 1923. osjeti boli oko hrptenjače, koje se do kolovoza tako razvile, te su liječnici ustanovali, da joj kralješci trunu. Stavili je u obložje gipsa, ali joj nije ništa pomoglo. Pridruži se i plućna tuberkuloza s bacanjem krvi. Liječnik Dr. Toussaint izda joj 5. rujna svjedodžbu, da ima Potovu bolest bočnih kralježaka i tuberkulozu pluća, razvijenu osobito na lijevom vršku. S ton svjedodžbom stiže ona teškom muktom dne 11. rujna 1924. u Lerd. Slijedeći se dan u Gospinu vrelu od boli onesvijestila. Dne 13. rujna bi opet uronjena u vrelu i odmah osjeti, da se može gibati bez ikakve boli. Ne htijući ipak izazvati uzbudjenja šutila je, dok je ne donesu opet u bolnicu. Tude odmah i bez teškoće ustane i prohoda. Još isti dan su četiri liječnika ustanovali, da je tuberkuloza kralježaka potpuno isčezla. Isto su ustanovali dva dana kasnije i za pluća, pridodavši, da se ni jedno od ovoga ne može rastumačiti prirodnim silama.

Vjera u Boga i pouzdanje u Mariju eto još uvijek pomažu.

Vidljivo tijelo — vidljiva glava.

M. Rihtarić.

Jao si ga kući, u kojoj ne ima gospodara. Jao si ga kući, u kojoj gospodara ne slušaju. Čovječe tijelo je napram glavi veliko, ipak glava je glava. Tijelo bez glave nije tijelo, ono je mrtvo truplo. Za koji čas, i raspadati će se. I kuća bez gospodara raspasti će se. Ako hoće da se uzdrži, treba da ima gospodara i toga gospodara treba da svi slušaju.

Kako kuća tako i općina; kako općina tako i kotar i županija; kako kotar i županija tako i država, mora da ima svoju glavu, svoga gospodara — bilo predsjednika bilo kralja.

Ako kuća i općina i kotar i županija i država treba da imaju svoga gospodara, svoju glavu, kako da je neće imati Crkva, katolička Crkva, koja je raširena po cijeloj velikoj zemlji, koja ima svoje ljudе, svoju djecu po čitavoј zemlji, u svim narodima.

Protestanti nemaju pape. Ali ne znam da li se time mogu poništiti. Svakako stoji, da nemaju jedinstva u vjeri i štovanju Boga. A gdje jedan uči ovako, drugi onako, svatko se slobodno pita, a što je onda istinito i je li isto od svega istinito.

Kod katolika nije tako. Katolička Crkva nije nikad bila bez glave, bez Pape, a jest prava internacionala — Crkva za sve narode. Ako se socijalisti i komunisti hoće da ponose, što su internacionalci, to je katolička Crkva daleko — daleko videnija internacionala u dobru. Ona obuhvata u bratskoj ljubavi sve narode pod jednom glavom, jednim Ocem na nebu, jednim njegovim namjesnikom na zemlji. To je tako Isus Bog-čovjek naredio, kad je rekao prvomu papi — svetom Petru: »Ti si stijena i na toj stijeni sazidat će Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati«.

Što je papa?

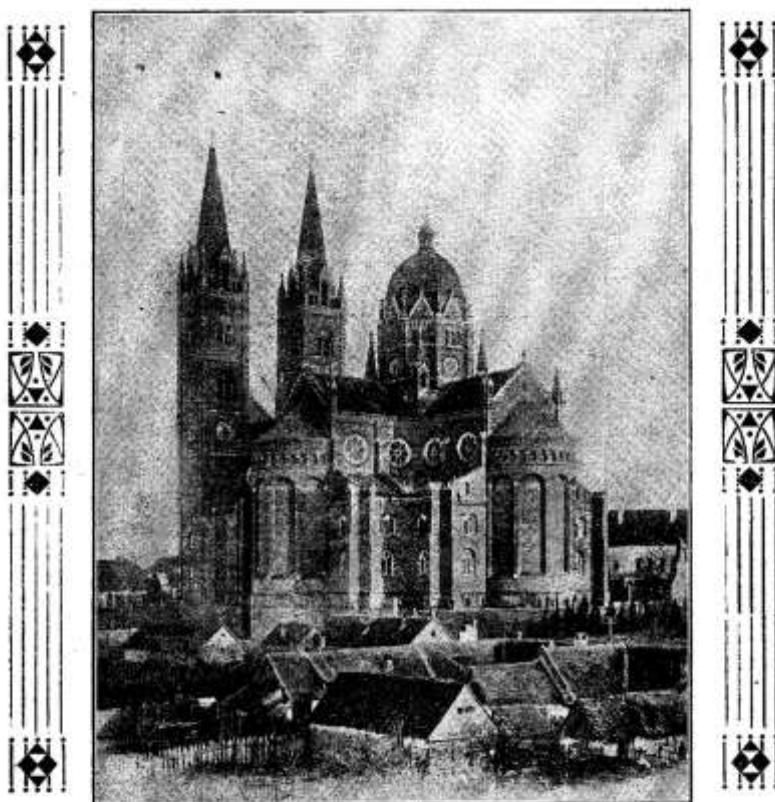
Da na to odgovorimo, ne trebamo ići u davnu davninu. Ne. Njegov se veliki ugled vidi iz dvaju, triju papa ovog našeg vremena. Leon XIII., najveći učenjak — sociolog svijeta. Za rata, niko nije radio, što je radio i učinio papa Benedikt XV., da rat odstrani ili da jad i nevolju barem ublaži. Samoga rata nije mogao spriječiti, jer su ga htjele i izvele podzemne sile, pohlepa za novcem i slobodno zidarstvo. Ali je papa u svakoj svojoj okružnici protestirao proti ratu i pozivao vladare da se izmire. Nijesu ga slušali. Papa se je vladarima usudio predbaciti i razloge i uzroke rata: Pohlepa za blagom i prekomerno uživanje; egoizam naroda i surova sila, kojom jači narodi hoće da slabije tlače. A što je glavno, iz škole su istjerali Boga, pak je škola spala na to, da je ljudi moralno kvarila, mjesto da ih diže.

Papa Benedikt XV. je predlagao vladarima, da uvažavaju opravdane zahtjeve naroda — samoodređenje. Godine 1917. je predlagao neka bude temeljem mira ne sila oružja, nego moralna moć prava. Predlagao je neka se uvede međunarodno sudište i opće razoružanje.

Dal. Neće zločesta djeca da slušaju Oca, ni dobroga!

Kolike milijune je dao Papa za djecu u Austriji i u Njemačkoj, u Poljskoj i u Čehoslovackoj, u Jugoslaviji, Mađarskoj, Bugarskoj,

u Srbiji i napose u Rusiji. Tko je za Rusiju učinio, što je učinio Papa Benedikt XV. i današnji Pijo XI!

Stolna crkva sv. Petra i Pavla u Balovu.

Ovih dana će opet neki bezvjerej, slaveći velikog biskupa Strossmayera, o njemu govoriti sve i sva, a samo mo o njegovoj vjeri i ljubavi k svetoj Crkvi, kojom je podigao velebnu svoju katedralu, kako je sam govorio: najveće djelo svog života.

Kad je u siječnju 1922. Benedikt XV umro, u svim parlamentima se o njemu najlepše govorilo, sve su novine o njemu najlepše pisale: dobrotvor svećici, apostol ljubavi, papa mira. Još su za njega živa otkrili mu s oronik, ne u Rimu, nego u Carigradu pred katoličkom crkvom, spomenik visok 7 metara, predstavlja papa Benedikta u crkvenoj odori, a na spomeniku napis: »Dobrotvoru naroda, bez razlike narodnosti i vjere u zahvalnom priznanju Orient«.

Moj dobar Bože! Da Orient postavlja ovakav spomenik kojemu

cariigradskomu patrijarki, pojmo bih kako tako. Ali, on ga postavlja papi i to Papi još živomu. Što je orient? Sami nekatolici: muslimani, grčko-nesjedinjeni, židovi i pogani! Ovi postavljaju papi spomenik, A nama Hrvatima hoće naši odredi, uz pripomoć neprijatelja vlastitog naroda da istrgnu, iščupaju iz srca katoličku vjeru, koja je spojena sa poslušnošću papi u vjeri i poštenu. Hrvatski narod, otkad je primio kršćanstvo, ostao je vjeran katoličkoj vjeri i svetomu Ocu Papi. Ostavljali su ga Bugari, Srbi i Rusi, ali narod je hrvatski sa Slovencima uz Čehe i Poljake ostao Papi vjeran.

Što je dakle papa? Papa je učitelj svih naroda; papa je prijatelj svih naroda; papa je dobročinitelj svih naroda.

Dajte ljudi božji, sada, prigodom jubileja obnovimo i mi Hrvati našu staru vjernost katoličkoj Crkvi i svetomu Ocu Papi. Idimo velikim narodnim hodočašćem k njemu u Rim, da mu se poklonimo i zahvalimo, da nas naš zajednički Otac blagoslovi.

Pape i Hrvati.

J. Predragović D. L.

Jedva će proći koji dan u godini, a da se bezvjerska štampa i u nas ne očeše o glavare katoličke Crkve. Mnogi hoće da uvjere hrvatski narod, kako su mu rimski pape učinili mnogo zla, a dobra malo. Ali prošlost nam svjedoči o mnogim i golemin blagodatima, što su ih Hrvati primili od nasljednika sv. Petra; a ne može da iznese ni jednoga dokaza, da bi oni kanili ili učinili koju nepravdu nama ili našim predima.

Cim su Hrvati došli u današnju domovinu, stali se pape za njih brinuti očinskom brigom; a ta ih brižljivost nije nikada ostavila im evo već gotovo 1300 godina. Odmah od početka pa dalje narednih stoljeća šalju oni prosvijetljene učitelje, koji su našem narodu donijeli neprocjenjivo blago kršćanskih istina i milosti. Da Hrvati nisu propali u bezdnu poganske tame i opaćina imadu jedino da zahvale rimskim papama.

Upravo očinska ljubav prema hrvatskom narodu i njegovim knezovima Branimiru i Domogoju odsijeva iz pisama Ivana VIII. (oko g. 880). Ivan X. priznao je prvi u međunarodnim odnosima Tomislava hrvatskim kraljem. Isti Ivan i Leo VI. uredili su g. 925—8. po svojim odaslanicima velike raspre između hrvatskog svećenstva i latinskog, koje je na osnovu crkvenog prava tražilo, da zadrži vjersku vlast nad Hrvatima, što se doseliše na tlo njihovih biskupija.

Time, što je naš narod bio pod utjecajem i latinskog svećenstva, otvorilo mu se veliko blago zapadne izobrazbe i sačuvao se s ostalim slavnim i naprednim narodima u jedinstvu katoličke Crkve.

Veliki papa Grgur VII. nastoji već oko g. 1080. da Hrvate učini predzidem kršćanstva proti navalni azijskih plemena. On vrati po kralju Zvonimiru našoj zemlji bar na neko vrijeme unutrašnji mir. Hrvatska je i bila za ovog kralja slavna i sretna kao rijetko kada.

Inocent III. izopći 1202. g. Mlečane iz Crkve, što su nanijeli hrv. narodu nepravdu otevši mu Zadar. Hrvatski je narod u svemu

bio po providnosti Božjoj izjednačen s drugim kat. narodima u krilu sv. majke Crkve. Ali njemu je u dio pala i druga velika sreća: da može naime na svome materinskom jeziku slaviti najveće tajne kršćanstva u sv. misi. Time je njega — jedinog između slavenskih plemena zapala čast: da može ovim sredstvom poraditi za neizrecivo važno djelo ujedinjenja kršćanstva. Ovu veliku milost potvrđio mu je papa Inocent IV. godine 1248.

Ivan XXII. odobrio je 1319. red Pavlina za cijeli svijet. Ovaj je nikao na našem tlu i stekao za naš narod goleme zasluge.

Pape Nikolaja V. 1453. g., Siksto V. (1585. g.), Pijo VII. (oko 1800. g., Leo XIII. (oko 1880. g.) podigose hrv. narodu u Rimu veliki zavod sv. Jeronima, kakvim se mogu ponositi samo veliki katolički narodi.

Gotovo su redom sve pape od god. 1431. do 1718. prinosili mnoge i teške žrtve pa i novčane, da bi spasili sva dobra kršćanstva i opstanak katoličkih naroda od bijesnih Turaka. Hrvati su među njim imali ponajviše koristi od tog rada. Pape su (kao Kalikst III. Pijo II. 1455—64. g.) priznali pred cijelim svijetom, da su Hrvati »predzide kršćanstva«. Leo X. nazva ih 1519. god. »najjači štit i najtvrdi bedem svega kršćanstva«.

Napose je za Hrvate žrtvovao goleme svote novca Pijo II., Pavao II., Leo X., Hadrijan VI., Klement VII., Inocent XI., Klement XI.

Za buduće pastire i učitelje hrvatskoga naroda otvorili su visoke škole i sami ih uzdržavali: Grgur XIII. 1575. god. u Loretu, a 1580. g. i u Rimu. Zatim Klement VIII. novi zavod u Rimu; Urban VIII. opet 1627. g. u Loretu za 36 hrvatskih mladića.

Pavao III. 1534.—49. brani Dubrovnik od raznih neprijatelja osobito od Turaka i Mlečana. Obilnu je pomoć primio isti grad od Klementa IX. iza groznog potresa g. 1667.

Klement X. svojski se zauzimao kod cara Leopolda I. 1671. g. moleći ga, da pomiluje hrvatske junake Petra Zrinjskog i Krstu Fran-kopanu.

Klement XI. spasi Hrvatima veliko blago, što su ga oni sami zanemarili, naime staroslavenski jezik u službi Božjoj. On im' je sam izdao novu glagolsku misnu knjigu.

Pije IX. ustanovi samostalnu hrvatsku crkvenu pokrajinu, kad je 1852. g. podignuo zagrebačku biskupiju na nadbiskupiju. On je prvi podijelio dvojici Hrvata (Hauliku i Mihaloviću) čest kardinala.

Leo XIII. pronio je slavu naših apostola sv. Ćirila i Metoda cijelim svijetom, jer je naredio da ih štuje cijela Crkva. On je uspostavio crkvenu pokrajinu u Herceg-Bosni i dao joj za nadpastira velikog apostola Josipa Štadlera. On je pohvalio hrvatsku mladež pred cijelim svijetom, kad mu poklonila g. 1900. zlatno srce i zlatnu knjigu sa 160.000 svojih potpisa kao znak posvete Božanskom Srcu Isusovu.

Pijo X. proglašio je prvog hrvatskog blaženika, mučenika Marka Križevčanina g. 1905.

Benedikto XV. (1914—1922) pomaže za velikog rata raznim sredstvima hrvatske zarobljenike i izbjeglice; iza rata salje našoj siročadi veliku svotu od 50.000 lira, dopušta nam, da obavljamo sve svete čine narodnim jezikom dapače i kod mise da se pjeva evandelje i po-

slanica hrvatski. On nam goinaže, da nam talijanska vlada vrati oteti zavod sv. Jeronima u Rimu. G. 1921. ustaje javno pred cijelim svijetom na obranu naše braće u Istri, što ih Talijani tlače. On je poslao u našu državu svog zastupnika, da u ime glave katoličke Crkve bdije nad vjerskim pravima hrvatskih katolika.

Pijo XI. učinio je Hrvatskoj već u same dve godine svoje vlade vrlo mnogo dobra. Syladavši velike poteškoće dao je vrhovnog pastira nadbiskupiji sarajevskoj, biskupiji splitskoj, krčkoj, Bačkoj i Banatu; poslao nam svoga zamjenika Pellegrinetti-a, koji je također ukratko vrijeme stekao za nas velikih zasluga. Sv. Otac papa budnim okom prati rad katoličke Crkve u Hrvatskoj. Na osobiti način blagosiliva rad katoličke mlađeži (23. X. 1923.). Crkvi Majke Božje Bistričke daje osobite povlasti, kao što ih imaju stare katoličke Crkve ostalog svijeta.

Time smo samo kratko istaknuli, što su pape posebnim načinom učinili samo za Hrvate. Oni su jasno pokazali, da nam osobitu pažnju i ljubav posvećuju prema sebi i za sve druge narode svijeta.

Tko se dakle usudi govoriti proti papi, taj govoriti proti najboljem prijatelju hrvatskoga naroda. Tko grdi papu, taj nije pravi Hrvat nego izrod i potajni neprijatelj hrvatskoga naroda.

ZA SVETIŠTE SRCA ISUSOVA.

Što ovaj hram Božji znači za Zagreb, čapače i za sav hrvatski narod, najbolje svjedoči broj svetih Prcišćenika, što se u njem podijele. God 1924. podijeljeno ih je u svemu 169.800. Broj eto svake godine raste. Ove godine porasao je za čitavih 20.000.

Ovamo dolaze ljudi iz Srijema jednako kao iz Medumurja, iz Like kao iz Bosne, da bližih ne spominjemo.

No odavde opet i polaze misišnari Isusovci na sve strane, da hrvatska srca ugriju ljubavlju Srca Isusova te im time oplemene duše, unaprijede ih u poštenu, osporeba za tešku životnu borbu.

Treba dakle to Svetište držati časno i lijepo, kako to dolikuje časti Onoga, komu je posvećeno i ponos onih, kojima služi — a to ste — braćo katolici — Vi svi širom domaće.

Za obnovu njegovu sabrali ste u ovo godinu i pol 80.000 dinara, a hoće li se ma i najčednije obnoviti potrebno je kraj današnje skupice još barem 200.000 dinara.

Mi Vam — braćo — ne padamo na teret čestim moljakanjem; ali eto sada, kad traži čast Srca Isusova i ponos naroda, molimo Vas, da potaknete imućnije neka se boljim darom zapisu u Srce Onoga, koji će ih suditi.

Vi pak, koji manje imate, sjetite se radosnih kučaja ovog Srca, kad je promatrao požrtvovnost udovičinu u bramu. Svaki i najmanji dar dobro došao; to bolje što prije, jer skele pred Svetištem kažu, da treba s popravkom već u rano proljeće početi.

Bož, Srce svima, osobito rabiračima, stostruko nagrađilo!

Isus blagosivlje ženidbu.

Ženidbu je Bog Gospodin ustanovio, kad je Adamu stvorio drugicu i rekao: »Rastite i množite se«.

Hofmann: Isus blagosivlje ženidbu u Kani,

Ljudske strasti potamnile su sjaj toj svetoj Božoj ustanovi, dok joj ga nije Isus povratio. Mnogi bogoslovi misle, da je to Isus učinio odmah u početku svoja naučavanja, kad je s učenicima pribivao svadbi u Kani.

I bila je to zaista lijepa zgora, da započme obnovu ljudskog roda s posvetom obitelji, koja je kolijevka, odgojilište i škola čovječanstva.

Isusov blagoslov znači za ženidbu, da on posvećuje ženidbenu ljubav kao stvar svetu; znači, da si vjerenici i pred Bogom moraju

ostati do smrti vjerni, a ne samo jedan pred drugim radi poštene riječi; znači da će sam sveznajući i svemogući **Bog pomagati** muža i ženu u vršenju teških ženidbenih dužnosti; znači da oženjeni ne smiju živjeti samo sebi nego treba da Bogu na čast **djecu** rode, othrane i kršćanski uzgoje.

Eto taj znameniti čas Isusova blagoslova ženidbe prikazao je umjetnik Hofmann na ovoj slici. Kao da slušaš Isusa gdje govori: »Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja!« Marko 10, 9.

Večernji razgovori.

J. Müller D. L. Berlin.

Zima nosi duge večeri. Svijet se sastaje u kućama, da obavi razne poslove. Razgovara se tada o svemu i svačemu. Žalivože više zla nego dobra. Mnoga se duša tako zavede, pokvari pa propane.

Nemojmo i mi tako. Držimo se i u ovom Gospodina. Govorimo ono i onako, kako je Gospodin govorio na večernjim sastancima, pa će i nas zapasti Božji plod tih razgovora.

Bilo je to u Jerusolimu prvih mjeseci Isusova propovijedanja. Isus je cio dan radio u hramu, potjerao je bio prvi put trgovce iz hrama i tvorio čudesa. U večer dode umoran i tužan kući. Umorio ga rad, rastuzili ga Židovi, svećenici i književnici. Neće Ga, opiru Mu se, već Ga zabacili. To Spasitel boli.

Našlo se i dobrih među njima, ali od straha ne smiju otvoreno da šnjim razgovaraju. Takov je jedan Nikodem, učen čovjek, bogat, član velikog vijeća, a pošten i iskren, što je najvažnije. U noći dolazi Isusu pa Ga pita: Tko je On? Kakovo je Njegovo kraljevstvo? Kako bi on mogao doći u to kraljevstvo?

Isus ga lijepo prima, prijazno, pa mu ustrpljivo, jasno i točno daje odgovor na svako pitanje.

Kaže mu Gospod: Tko li je on. Ja sam odozgo, poslan sam od Boga, Sin sam božji. Tako Bog ljubi svijet, da šalje mene jedinca Sina svoga, da trpim i umrem na drvu križa i tako spasim svijet. Kad budem uzdignut na drvo križa, kano što je Mojsije podigao zmiju na drvo u pustinji, tada će svaki, koji u mene uvjeruje moći da se spase. Koji u meně ne vjeruje, već je propao. Propao je, jer neće »Svetila božjega«, što Ga Bog po meni šalje, već mu je milija tama i opaćina njegovih opakih djela. Opaka djela gone ljudi od Mene pa onda u propast.

I **kraljevstvo** je moje odozgo. Ono je duhovno, kako je i Bog duhovan. Da udeš u to kraljevstvo treba da i ti postaneš duhovan. Da si ti sin Abrahama pa potječeš iz naroda izabrana, to je sve po puti, po tjelesnom rođenju. To ne vrijedi, jer što je tjelesno ostaje tjelesno, tim se ne možeš podignuti na duhovno.

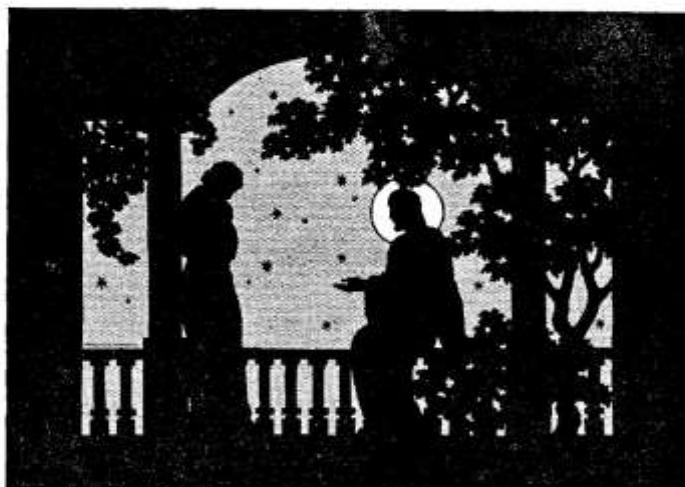
Treba ti za to krst i vjera. Da postaneš duhovan, valja da se duhovno preporodiš. Biva to vodom i Duhom Svetim. Ne čudi se tomu, makar ti je i nejasno. Znadeš vjetar i osjećaš ga, a neznaš ni otkuda je, ni što je?

Da to sve razumiješ treba ti vjera. Ona traži da nešto stalno držiš i činiš, jer je to Bog kazao. Drži stoga sve, što ti Ja kažem. Kažem ti ono, što sam vidio i čuo, pa mogu da svjedočim.

Ne daj se smesti. Mnogi neće meni vjerovati, pa će i propasti. Nije razlog njihovoj nevjeri, što ne mogu vjerovati, već što neće da vjeruju. Opaki su, pokvareno srce neda im da vjeruju. Ostani stoga pošten.

Plod je ovog razgovora velik. Nikodem postade Isusov. Ne još sasvim, ali temelj je tui. Branio je Nikodem Isusa, koliko je mogao. Iza smrti Isusove sasvim je Njegov. On Ga snima s križa, sasvim se priljubio Isusu. Ivan evangelista napisao je sve ovo. Iv. 19, 39. Što je tada Isus kazao u malenoj sobici u Jerusalemu, to je prosvijetlilo sav svijet. Nijedna duša ne dolazi Isusu osim po krstu i vjeri. Istine su Njegove vjećne. Vrijeme ih čisti ali ne ugasi. Bolje od Njega nije još niko dosada govorio, a i neće, jer Boga ne može niko natkriliti.

Ovaki će razgovori prosvijetliti i nas, što dao Bog svima, koji ovako razgovaraju.

•Nikodem knez židovski dove k Isusu noću
• Iv. 3, 2.

Osvrt na pučke misije g. 1924

L Gavrić D. L Zagreb.

Narod je imao prošle godine u više krajeva opet priliku, da se temeljito srecem obnovi razmišljajući o vjećnim istinama. Oci Dominikanci obredali su župama banjalučke biskupije i po Dalmaciji. Oci Franjevci održali nekoliko misija u Slavoniji i Posavini. Ovdje iznosimo nekoliko crtica iz misija, što ih držali Oci Isusovci. Polje rada

bilo im je opet Slavonija (više mjesta), Srijem (8 župa), Gorski kotar (5 župa), okolica Varaždina (3 župe) i veća mjesta: Bjelovar, Koprivnica, Petrinja i Sisak, kamo su morala po tri ili četiri propovjednika.

Narod se budí.

U sadanjim teškim prilikama pazi narod najviše na politiku i stranke. To su izrabljivali često nesavjesni strančari pa su u krivom svjetlu prikazivali rad misijonara. U takvim mjestima je narod po dva tri dana sumnjičivo pratilo njihove propovijedi. No kad se uvjerio da zaista oni ne traže drugo nego slavu Božju i korist njihovih duša, listom je pohrlio k njima. Ljuto se ljudi kajali što nijesu i početak bolje upotrijebili. Eto drugima za pouku, da se ne dadu od varalica i vikača prevariti.

Većinom je ipak narod odmah razabrao glas Božji i brojno polazio u crkve, da se obnovi u vjeri i milosti. Na novi život ustajali su mnogi, koji su bili 20 pače i 50 godina mrtvi za Boga i Crkvu. Razabrali su da je prava sreća u miru savjesti, a mir savjesti u ljubavi Božjoj.

Muževi rade.

Rade oni na polju, u trgovini, u radionama — ali i za misije. U Bjelovaru na primjer imadu baš njima zahvaliti misiju svoj početak i krasan uspjeh. Oni su dijelili letake i pozivali drugove, oni i otkoljivali — isповјedaonice. U Mrkopljusu divnom požrtvovnošću dolazili upravo mlađi najbrojnije na propovijedi, kad je sniježna mečava priječila druge.

Žene mole.

Da, mole one Boga dragoga, ali i muževe kad je trebalo da ih Bogu i Crkvi privedu. Ne jedamput prosile bi one sklopljenim rukama: »Dragi moj! Hajde izmri se s Bogom!« Pokora i zavjeti pratili su molitvu i — gledale su uspjeh. Pružale mužu svoj molitvenik, učile ga, kako će se ispunjediti, a po tom sve radosne klečale s njime kod pričesnog stola. S Isusom u srcu vraćalo se oboje domu svome, koji im je postao još milijum svetištem.

Djeca Apostoli.

Cula djeca, da je njihovim glasom dragi Bog ganuo u mnogim mjestima roditelje, da mu dadu dužno štovanje. Kad su opazila, da bi to trebalo i njihovome tati, eto ih kako kao andelići mole tatu ili starijega brata: »Bili smo danas na svetoj Pričesti. Isus je došao k nama! Hajde tata, da i k Tebi dode, da ga svi rado imamo. Mi smo sretniji od kraljeva, a bit ćeš i Ti kraj sve brige i muke . . .« I tako im ne dali mira, dok ih svi ushičeni ispunjene i pričeštene ne zagrili.

Zlatna krunica.

Nauče je svagđje odmah početkom misije. Ona je pjesma budilica za pospana srca. Priznali su mnogi skrušeni grijesnici, da ih je ganulo upravo ovo javno i otvoreno zazivanje Božanskoga Srca.

— Ali to je baš pretjeranost, mrgodi se jedan gospodin.

— Jest — odgovara mu čestiti drug — pretjerano je za one, koji bi htjeli služiti Bogu i vragu.

Zaključak misije.

O taj zaključak! Kako je težak. Težak dobrima, jer im prestaje zlatno vrijeme duševne prosvjete; težak zlima, jer im pada kao teški kamen na nepokajnu dušu. Za cijelu župu je to najveći blagdan, premda su često baš u radni dan svršavale misije. Radost i žalost, oduševljenje i zabrinutost križaju dušom.

»Ne boj se rode! vele misjonari, kad ih uz pijev zlatne krunice prate stotine naroda na kolodvor. Ne boj se hrvatski narode! Srce Isusovo si upoznao, na njegovu grud došao, u njega se zapisao. Ono te čuva i tješi.

Čistimo srce!**M. Kulunčić D. L. Split.**

Bogu se daje, što je najbolje, što je bez mana i pogrješaka. Hrvatska je mladež u Zagrebu poklonila Srcu Isusovu svoja imena u zlatnom srcu, a dubrovačka u srebrnomu. Isusu se ne mili toliko ni zlato ni srebro, on toga ne treba; on treba naše živo srce, jer i on daje nama svoje živo Srce. »Sinko, daj mi srce svoje! (Posl. 23, 24.) Isus doduše prima i grješna srca, ako su spremna ljubiti ga, ali su mu još milija čista srca.

Kako da očistimo srca svoja?

Prije svega treba da očistimo srce svoje od teškoga grijeha, jer takvo srce posjeduje neprijatelj. Treba dakle te svaki, koji si je svjestan da je u teškom grijehu, da se skrušeno isповјedi. Laki se grijesi oprashtaju pokajanjem i u sv. pričesti, kako nas to uči sv. Crkva u svakom katekizmu.

Zatim treba da uresimo srce svoje osobito onim krepstima, koje Isus izrično zahtijeva, te ih zove krepstima Srca svoga; a to je blagost i poniznost. Ja ču vam sada samo o

blagosti

govoriti. Što je dakle blagost, i kako si je možemo stići?

Blag je onaj, koji guši u sebi svaku pohlepnu za osvetom, i svaku navalu nepravedne srditosti i zlovolje.

Nije se dakle slobodno osvećivati nikomu. Nije slobodno zlo zlim vraćati. Zato nam govori Isus: »Čuli ste, kako je kazano: Oko za oko i Zub za Zub. A ja vam kažem, da se ne branite oda zla; nego ako te ko udari po desnom tvojem obrazu, obrni mu i drugi! I ko hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju da uzme, pusti mu i plašt. I ko te potjera hiljadu koraka, idi s njim i druge dvije.« (Mat. 5, 38—41).

Ko te udari kamenom, a ti njega kruhom. Nedavno ukori neki redovnički starješina jednu gospodicu, a ona ode i kupi u današnjoj skupoci kilu kruha, te se vrati dotičnom starješini s opaskom, vi ste mene malo prije kamenom, ja evo poklanjam vašem samostanu ovo malo kruha.

Sv. Jeronim piše o sv. Pauli, rimskej gospodi, koja radi Isusa sve svoje ostavi: »Kada su joj zavidili i vrijedali je, rekla bi: »Zašto da strpljivošću ne svladam zavist? zašto da ne slomim oholost poniz-

nošću i ne pružim drugi obraz onomu, koji me udari po jednom?« To je blagost, to je prava veličina i jakost, jer kako sv. Ambroziye veliči je, koji sebe svlada, nego koji zauzme najjače tvrdave.

Sv. Elizabeta, kad su je rođaci i podanici poslije smrti njezina muža istjerali, te je s djecom zajedno rinuli u skrajne siromaštvo, pokuca na vrata jednog franjevačkog samostana, i zamoli starješinu, da bi dao u zahvalnost Bogu ispjevati »Tebe Boga hvalimo«, jer se veselila, što je mogla za Isusa pretrprijeti nepravdu. Otac ju je Andrija, kralj ugarski, pozvao, da dođe s djecom zajedno na kraljevski dvor, ali ona nije htjela. Radom ruku svojih je uzdržavala sebe i djecu svoju.

Blagost ima više stupnjeva.

Prvi je, kako uči časni Ljudevit de Ponte, da zadržimo mir u svom vanjskom ponašanju, kad nam se nanese nepravda. To jest da ne usplamtimo, da ne počažemo strogo, srđito lice.

Drugi stupanj, da smo prema svakomu ljubezni, da ne vrijedamo druge ni riječima, ni činima, ni načinom postupanja. Ovo iziskuje od nas i društvena dužnost u svijetu. Ali je vrelo, iz kojega izvire jedna i druga blagost, veoma različito. Blagosti Kristovoj je vrelo prava, nehimbena ljubav Boga i bližnjega; a svjetskoj je vanjska uglađenost, što može opstojati i sa neimplementitim čuvstvima i željama u srcu.

Treći je stupanj, kada ne samo strpljivo podnosimo uvrijeđe, i zlo zlim ne vraćamo, nego kad »ljubimo neprijatelje svoje; dobro činimo onima, koji nas mrze, i molimo se za one, koji nas gone i opadaju«, (Mat. 5, 44.) kako nas to uči vrhovni Učitelj i uzor blagosti, Isus.

Zato tko je blag, ili prema svojoj dužnosti teži za blagošću, taj ne će nikada otkrivati tudiš manu, pogrešaka ili grijeha, taj će govoriti o drugom ili dobro, ili ništa. Sv. Franjo Saleški daje nam savjet, da budemo kao pčela. Ona leti od cvijeta na cvijet i kupi iz svakoga meda, a što je otrovno, to ostavlja. Tal o činimo i mi, veli Svetac, govorimo o svakom dobro, a što je otrovno, griešno pustimo.

Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!

To je geslo Božanskog Spasitelja. Zato je došao na svijet, da učini od oholih i mržnjom punih naroda, blage i ponizne kršćane.

Kolika će sramota pasti na naš obraz, kad uščitaju slijedeći naraštaji grozan rat, što su kršćani zametnuli među sobom, i uvučili i nekršćene muhamedance i pogane crnce, te takom grozotom klali jedan drugoga preko četiri godine, da u cijeloj dosadašnjoj povijesti ne nalazi se, da bi toliko milijuna ljudi u naponu svoga života bilo usmrćeno kao u minulom ratu. Rat je donekle prestao, ali mržnja traje i nadalje. Da se narodi nijesu iscrpli, možebit bi i sada ratovali.

Namjesnik je Kristov upravio na sve narode ljubezan poziv, da se izmire; da se okane neprijateljstva, da odlože mržnju; ali mržnja je gluha i slijepa, ne čuje i ne vidi svoje sramote. »Ljudskomu društvu nema više pomoći do jedino u Presv. Srcu Isusovu«. Pijo XI.

Zato mu vapimo pouzdano i često: »Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svom!«

Pred pokaznicom.

*Cutim, — nemirno je srce u gradima,
Kano gipka igla niti speta,
Kad ju poriv snažni iz magneta
Silom draži, silom vuče i otima.*

*Gospode! prem nisam vrijedan sjever Tvoje,
Pridi, trepet ovaj nek me mine,
Jer dok u Tebi ne otpočine
Sve uzdaman! — nemirno je srce moje.*

*Sa oltara istok rudi,
Sa istoka dan mi svijeće,
Duša mi se od sna budi,
Hostija joj sijati će.*

*Sa oltara oko gledi,
A iz oka zjena krijesi;
Po srca mi čuvstva redi,
Ime Isus veze, resi.*

*Sa oltara izvor šumi,
Iz izvora česma teče,
Pa se sljeva u dušu mi
Bistri zdenac vječne sreće.*

*Na oltaru žive grudi
A iz grudi Srce bije,
Te kroz ranu Krist mi sudи,
Dj. vičanstva pehar ilje.*

*Zdravo Tijelo Isusovo!
S Tebe mi se milost rani,
Klicaj dušo: »Svet! Hosanna!«
S Izvor-sreće pehar puni . . .
To je pehar vječnog dana.*

Fr. Zec D. I.

Ne vidi Boga.

Daj, poleti k nebu pod oblake. Ne mogu, jer nemam krila. Daj, zaroni nadno mora. Ne mogu, jer nemam za to sposobnosti. Daj, prenesi bregove i vrhunce. Ne mogu, jer mi ne dostaje snage.

To priznaješ, a ne priznaješ, da si na zemlji preslab gledati Boga! Čuj. Bi li mogao gledati u podnevno sunce prostim okom? Bi li mogao podnijeti svjetlo od tisuću električnih žarulja? Bi li mogao ostati na životu držeći u rukama nabitu električnu žicu? Ne bi. Priznaješ, da si preslab.

Gdje ti je onda jakost, da gledaš Boga? Opet si preslab. Za to se čovjek mora ovdje vježbati, da ojača za to. Vježba se vjerom i životom po vjeri. Kad se vježba mora ono, što je slabo pasti u grob, a ono što se izvježbalo, ono ide na posao za koji se pripravilo — ide gledati Boga Gospodina . . .

Ono slabo, što je u grobu ostalo, na dan suda po uskrsnuću obući će svu jakost, koja će ga učiniti sposobnim da i tjelesnim očima gleda i uživa Boga kroz svu vječnost.

Ali jedno i drugo treba najprije, moj dragi, zaslužiti! Ne nagraduje se, nego tko se zakonito borи — veli sv. Pismo. Zakonito — to je onako, kako Bog veli.

L. Rusan.

IZ · KRAJEVSTVA SRCA · ISUSOVA

GRADSKI STRAŽARI I PRESV. SRCE.

Na svetkovinu Presv. Srca, 27. lipnja 1924. sabralo u Filadelfiji pod večer 3.000 gradskih stražara, čuvara i policista na jednom trgu. U veličanstvenoj povorci krenuli su u katedralu i na očigled naroda i gradskih predstavnika obavili klanjanje Euharistijskom Kralju. Kardinal Dougherty primio je svećano njihove najmarnije za Revnitelje Apostolata, a svi zajedno se posvetili Bož. Srcu.

Kako je to divan prizor bio, gdje su čuvari javnog reda pokazali, da su oni sami prvi spremni čuvati Božji red, pravo i poštjenje.

Ima i u nas dobrih stražara. No i ti bi trebali da istupe za svetinje katoličke; onda bi i drugove popravljali i pred narodom veći ugled stekli.

Jedan grad Srca Isusova.

Takov je Caiabamba u Americi. U javnim zgradama kao općini, sudu, školi postavljena je slika presv. Srca Isusova. I posveta je obavljena svećano u svim tim mjestima, osobito na općini, u kojoj je bila posvećena Srcu Isusovu cijela pokrajina. Lijepo je bilo vidjeti velikog suca Dr. J. Sanchez, koji je primio svetu sliku, pobožno je poljubio i rekao: »Hvaljen budi, koji dolazi u ime Gospodnje! U ovoj ćeš kući primiti poklon, ljubav, zadovoljštinu!«

Prvi petak i posveta tvrdave.

U malo kojem gradu slavi se prvi petak kao u Granadi (Nicaragua). Nikada kroz godinu ni u najsvećanije dane nema toliko pričesti, koliko baš na prvi petak i to u svim crkvama i kapelicama. Na 6. rujna posvećena je presv. Srcu tvrdava. Vojnici se pripravili sa trodnevnicom, koju je propovijedao redovnik Družbe Isusove, i gotovo svi se ispjedili. Njeke se ženidbe uredile. A poslije svećanosti, gospode, koje se za to zauzele, počastile su vrijedne vojnike.

Nagrada Presv. Srca.

Već je širom svijeta poznata revnost, kojom se za slavu Srca Isusova zauzimlje vrijedni O. Augustin Gemelli Franjevac, rektor katoličkog sveučilišta presv. Srca u Miljanu. On je tim sredstvom mnogomu pomagao k obraćenju, ali mu je najotporniji bio vlastiti otac, starac od 70 godina. Ipak mu je sv. Otac Benedikt XV. kao proročki obećao, da će i njemu Srce Isusovo udjeliti milost. Pri otvorenju sveučilišta, kad se čitala u kapeli sv. Misa, a O. Gemelli dijelio sv. Prćest u jedamput slomi mu se glas od ganuća, opazivši među ostatima staroga oca i majku, kojima je također podijelio Kruh života. Sada je njegov otac umro kao dobar katolik.

»Ne boj se, ozdravít češ.«

Tako je rekla u snu sveta Margareta Mar. Alacoque jednomu nečaku dobre revniteljice Apostolata u Napulju, koji je već mnogo

godina trpio od teške bolesti uha, tako da je već izgubio sluh. Iza tih riječi probudi se. U jutro pođe u Crkvu, da se pomoli svetici. Tada vidi da je ona ista, koja mu se ukazala u snu i rekla: »Ne boj se, ozdravit ćeš. Još obeća, da ako bi se oženio i dobio žensko dijete, da će joj ime biti Margaret. Sve se ispunilo: on je ozdravio, oženio se i dobio žensko dijete, koje bi prozvano Margaret Marija. Pa kad je dijete počelo poboljievati, opet je po zagovoru sv. Margarete ozdravilo. Sve to javlja tetka ozdravljenika Julija Bruno, predsjednica Revniteljica Srca Isusova u Napulju.

Predsjednik Republike Peru gosp. August Leguya bio je svećano primljen među vitezove Srca Isusova, koji imadu zadaću da čuvaju katolički značaj države Peru.

Čin je obavljen u crkvi sv. Lazara i bili su prisutni državni ministri, apostolski nuncij Mons. Petrilli i sve istaknutije ličnosti državne, gradske i crkvene. Kad je položio zakletvu pred predsjednikom Društva, reče ove riječi: »Peruanske je Republike predsjednik stalno uvjeren da nema domovinske ljubavi bez ljubavi Božje, i on će sveder nastojati, da bude narodna zastava pred nogama spasonosnoga Križa Kristova«. Divan primjer za naše državnike!

Spomenik Presv. Srca na javnom trgu.

Koliko vjere i ljubavi ima u katoličkoj Španjolskoj evo nam opet krasan dokaz. Jedan je član Apoštolstva molitve istaknuo bio misao, da bi se na javnom trgu u gradu Bilbao podigao dočto'an spomenik presv. Srcu Isusovu. Zato je odmah i darovao svotu od 50.000 pesetas, a da će još dati ako bude trebalo. Apoštolstvo je molitve oduševljeno prihvatiло ponudu: sastavilo odbor i otvorilo potpis dal'nih doprinosova. Zatim se počelo tražiti najzgodnije mjesto i odlučilo se da to bude na Belgiskom trgu. Bilbajska općina pravila je dosta poteškoća, no napokon ipak pristane i dopusti upravi Apostolata da smije na tom trgu podignati taj velebnji spomenik. Onda se otvorio natječaj domaćih i stranih umjetnika.

Poglavitni zahtjevi jesu: podnožje treba da je okruglo, u promjeru od 24 metra i tako napravljeno, da se može na njem podignuti pred kipom visok oltar za svečanosti. Kip će biti od pozlaćenog bronza i prikazat će Spasitelja sa Srecem usred otvorenih grudi. Trebat će još stvar tako udesiti, da se može kip preko noći rasvijetliti.

Javila se 63 natjecatelja i svi su nacrti bili izloženi u krasnoj dvorani sveučilišta u De Isto. Do dvije tisuće posjetitelja je došlo viđeti te nacrte i imućniji su darovali velike svote. Ali i siromašniji slojevi dali su svoj velikodušni doprinos. Do sada je sakupljeno do 413.764 pesetas, a to je oko 6 milijuna naših dinara. Sada će odbor izabrati najbolji nacrt i počet će se sa gradnjom. Da živi Srce Isusovo, Srce našega Kralja i Oca našegal!

Koje li će hrvatske župe podići spomenik Bož. Srcu u ovoj godini hrvatskog slavlja? . . .

L. Dvornik D. L.

Hodočašće u Rim poči će iz Zagreba dne 25. svibnja. Treći razred stoji oko 2000 din.; drugi oko 2500 din. — Obavijesti daje »Centralni odbor za rimsko hodočašće«. Zagreb, Kaptol 29.

VIJEŠTI

NAŠIM DJEVOJAČKIM DRUŠTVIMA S. I.

Jedna od najplemenitijih zadaća u našoj jubilarnoj godini pada, katoličke djevojke, na Vas. Bogu treba dati zadovoljstvu za toliko grjehe: psovke, pijanstva, klevete, nečistoće, nevjere, kojima se ogriješili stariji. Vaša društva imaju ta svrhu, jer nježno Vaše srce najbolje osjeća uvrede Bogu nanesene. Iskoristite dakle za obitelji svoje i za župe svoje i za cijeli narod svoje patnje, poslove i pobožnosti, da bude vrijednost Vaše naknade, sјedinjene s naknadom Srca Isusova, jednaka uvredama naroda.

Stoga u ovoj godini: 1. Najvećom revnošću obavljajte svoje jutarnje prikazane kao članice Apostolstva molitve. 2. Primaјte sve točno svoje mjesecne naknade sv. Prijestiju. 3. Budite mirotvorce u obitelji i među susjedima, da se ukloni svaka prilika za srdžbu, klevetu i svaki grjeh. U ovo pak pokladno vrijeme određeno se svake pogibeljne zabave; na dobrim zabavama čuvajmo čednost. Tko budućnost bez Boga gradi — na pijesku ih gradi.

UPRAVA APOSTOLATA S. I.

DUHOVNE VJEŽBE za revniteljice Srca Isusova bile su u Švicarskoj već više godina. Prešlog kolovoza obavilo ih opet 200 u Ingenbohlju, odakle potječu naše požrtvovne Sestre sv. Križa.

A kada ćemo ih mi moći držati za naše revne članice Djevojačkih društava? U Đakovu su već bile nekoliko puta. Djevojke su ostale vrlo oduševljene za njih. Trebalо bilo i u Zagrebu. Ne bismo li mogli već u praznike ove godine? Javite se, što mislite.

Ne biste li potaknule kojeg bogatijeg čovjeka, da pomogne graditi dom za duhovne vježbe, kako je Glasnik govorio. Ne samo da mu novac ne bi bio izgubljen, nego bi imao od toga i zemaljsku i nebesku korist. Čitatje, što o tomu piše ovogodišnji Kalendar Srca Isusova.

BAŠKA. Naše Djev. društvo Presv. Srca redovito drži svoje sastanke s ljeplim poukama v. g. župnika; kitimo stan dragog Spasitelja, primamo mjesecno i još češće sv. Prijest. U prosincu bilo 98 sv. Prijest. Molimo se jedne za druge za svetu ustrajnost. — A. Semerčić, glavarica.

DAPCI. Djev. društvo pod revnim vodstvom v. g. upravitelja Horvatovića lijepo napreduje. Milina je čuti, kako djevojke odgovaraju katekizam prije vježnici. Ali je to i zato, jer nam ga Velečasni lijepo tumači. Prve nedjelje u mjesecu pristupamo sve sv. Prijest. Ove godine bilo je oko 500 sv. Prijest u Društvu, a oko 600 u Pomladku. Za blagdan Presv. Srca pripravljale smo se devetnicom i lijepo ga proslavile. Pjevanje vodil glavarica, pa i svira na harmoniju. Osobito svečano smo proslavile Bezgrješno Začeće kao treću godišnjicu naše posveće zastave.

JELSA NA HVARU. Skromno ali žarko posvetila se naša školska mladež Bož. Srcu Isusovu, da pod osobitom njegovom zaštitom raznopravije u zvanju i poštenju. G. župnik nam rastumačio značenje posvete i mi se sve oduševljeno bacile u naručaj milog Spasitelja, da nas u ove nevoljne doba očuva i vodi.

VALUN NA CRESU. U 31. godini Života umrla je članica našeg društva Katica Ruža Vidić. Tri godine bila je glavarica društva. Prednjačila je svima u pobožnosti, u ljubavi k Isusu Svetootočstvenom, u čestnosti djevojačkoj i napose u opreznosti govora. Iz njezinih usta nikad niješ čuo nepristojne riječi a ni mane bližnjega. Malo pred smrt znala je u svetom zanosu na pobudu drugaricama reč: »O kako je lako umrijeti, kad čovjek za života pazi na Jezik!«

Voljela je crkveno pjevanje i bila je vrsna pjevačica. U pjesmu je prelijevala i svoj duboki duh molitve. U njoj je nalazila snagu za veliko trpljenje. Sve smo se mi djevojke kod nje odgojile u pogledu pobožnosti i kršćanskog života. Njezin će primjer i duh i dalje živjeti u našim srcima.

VELIKI BUKOVAC. U studenom i prosincu bilo je 690 sv. Pričesti. Mnoge će nam se članice udati, pa ćemo imati izbor triju revniteljica. — M. Osivnik.

VOČA. Od svibnja do listopada primile smo 289 sv. Pričesti; u svibnju i prigodom klečanja kitile smo crkvu i obavljale zajednički pobožnost.

BOŽIĆ NA SELU. U Trebovcu, koji spada župi Posavski Bregi kod Ivanič grada, seljaci na svoj trošak bez ikakve potpore sagradili g. 1920. lijepu i prostranu crkvu. Ova je posvećena Sv. Benediktu. Svake godine nastoje dobiti kojeg redovnika ili svećenika za Božić. Ove godine otiđe k njima Isusovac o. Dragičević. Videći misijonar, da narod rado dolazi u crkvu na sv. misu i propovijedi, odmah držati misiju, i nije se prevario. Narod se lijepo odazvao: hrlio na propovijedi i isповijedi, a bilo je 444 sv. pričesti. Maškarci prednjačili dobrim primjerom. Napravili visoki lijepi misionski križ. U nedjelju 4. siječnja obavljen je svečani blagoslov križa, a ovom prigodom razvila se krasna procesija uz pjevanje zlatne krunice. U procesiji stupalo je mjesno vatrogasno društvo. Radi navale svijeta, budući i onako lijepo vrijeme držao se govor poslije procesije pred kućom Matker u blizini crkve. Na sv. tri kralja svršila ova prigodna misija papinskim blagoslovom, odrešenjem i govorom na groblju, gdje se i ova crkva nalazi. Dosta se njih preplatilo na Glasnik Sreca Isusova. Povjerenikom je Josip član obitelji Šepčić, kod kojeg je stanovao misijonar. Po običaju slijedio je kroz ove dane i blagoslov kuća.

Okorisili se ovom misijom ne samo oni iz Trebovca, već i oni iz Zeline i Greda. Gosp. župnik i narod ostadoče razdragani raditi lijepog uspjeha misije. Neka Presv. Srce Isusovo, čiju je sliku misijonar darovao crkvi, blagoslov požrtvovne i čestite Trebovčane, koji se zauzimaju za crkvu i žele imati svećenika. S.

Za Glasnik se snažno zauzeli štovatelji Bož. Srca iz svih staleža, pa mu je broj znatno porasao. Mi im od srca zahvaljujemo i javljamo, da još imamo nešto prvoga broja u zalihi, pa neka brzo jave svoj konačni broj preplatnika.

RAZNOLIK SUD.

Trojica sude naša djela: Bog, svijet i mi sami. Sud im je razan. Svijet sudi skoro uvijek strogo. Mi sad strogo, sad blago. A Bog uvijek blago, ali pravedno. Neki kralj sazvao mudrace svog kraljevstva, da ih pita, koja je najveća nevolja. Jedan je, mudrac mislio, da je starost najveća nevolja, jer da je čovjek onda sebi i bližnjemu na teret. Drugi je mislio, da je siromaštvo najveća nevolja. Treći, da je umrijeti bez djece. Četvrti reče: »Najveća je nevolja umrijeti bez dobrih djela.« Ovaj zadnji najmudrije je odgovorio. Zato čini dobra za života, da ne kušaš tešku nevolju na smrti. — S. D.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, tada će se ne uvršćati. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglositi. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, tripištemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice neplaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

S GRIJEHOM NA DUŠI.

P o s u v i n a. Učinila sam težak grlih, radi kolega me Bož kaznio. Došao na mene veliki strah i upravo mi stezao grad. Gadne me misli mučile dan i noć i kao da me sam davao pogonio — potro ga sveti Kriš! Iza takove muke ostala mi duša u nemira i turbi, tako da nije bilo na svijetu stvari, što bi me bila veselija. Od zdvojnosti već nijesam znala, šta bi, pa sam si samo žella smrt.

Inak sam i u toj strašnoj borbi vapila: »Isuse, Marijo! Oslobođite me!« Došlo mi jednou rasvjetljenje, da molim litanijske lauretanske dnevlice godinu dana; dodam ju subotom i krunici i post svake mlade subote i obećam zahvalnicu u Glasniku. Par dana iza te odluke isčezenule strahote iz moje duše, a ja nastavila vršiti svoje obećanje i eto sad izvršalem zadnju odluku većeli javno: »Malka Božja mi je kod Isusa pomogla! Ja vjerujem u njih, ja ih ljubim! Hvala im vječna!«

J. S.

POMOĆNIK OBITELJI.

S riječem, Oženila sam sina po njegovoj volji. Ali ja, kad eto za kratko zapriši on ženu, da je nije mogao vidjeti. Došlo time veliko zlo u našu kuću, da smo svi patili. Bilo i do toga, da će se rastati. Moj muž, ka otac, probao i lijepim i oštrim, da obrati sinu. Sve badava. Kome gorje pri tom nego meni.

Dođem u svoj dobrot prialjatelj i iskažem joj svu svoju nevolju. A ona će reći: »Sve ste knusal, samo što je napreće niste. To ćemo sada skupa. Molit ćemo devetnicu Božanskom Srcu Isusovu i preporučit ćemo ih Mojci Božoj, da im će vratiti prijehab i sloga.«

Rekle i nčinile. Chećala sam k tomu dar 100 dinara i zahvalnicu u Glasniku, i već za par dana naše devetnice opazila sam, da stvar kreće na bolje. Hvala Bož. Pomoćniku obitelji, koji neka nam trajno uzdrži slogu, a mi ćemo gledati, da je svojim grilesima ne moremetimo. — M. M.

STARI PRIJATELJ.

Slavonija, Hvala Bož. Srcu Isusovu, koje mi je opet svoju milost iskazalo, što mi je sinčića ozdravilo. Zaufano sam mollia, da mi ga očuva za njegovovo i moje dobro; pa me eto i uslišao. Naučila sam se tom pouzdanju iz Glasnika, koliko mi eto već sedmu godinu dolazi u kuću kao najbolji prijatelj. Po njemu mi zaista došao mir i blagoslov u obitelji. Budi i ostani Bož, Sreci Kralj obitelji moje!

M. K.

UDOVAC U NEVOLJI.

Bosna, Dne 3. svibnja 1923. unutri mi nenadano žena. Ostade ja sam s troje dece. Maloj Verici jedva godina i 3 mjeseca. Da bude nevolja još veća eto nekakve komisije, koja mi sruši ogradi oko ono par koraka zemlje, što sam je imao. Tražim ja pomoć u ovoga i onoga i dajem što traže, ali pomoći odlikovala. Još mi bila kakva takva nadra krava za ovo troje mojih miravi. Ali jadan, dne 25. svibnja izgubila mi se i ona u pustarama.

Sad mi ostade sva nadra jedni Bog na nebū i Isus na oltaru. K njemu tisneni su duši moja i zavapim: »O Božje Srcu — pomiluj me grješna! Pogledaj na gladnu nevinu diecen!... I molio sam ko nikad. Pa hvala Bogu i njegovu Srcu, njesam ni badava. Krav sam sašao u krčevina, a ostala mi i zemlja, što sam si je bio ogradio. Dvoje diece uzele mi na odgoj u zavod. S trećim ja ovdje stolim ko živi spomenik milosrdnog Srcu Isusova. Vaš stari prijatelj — J. L.

OČEVA BRIGA.

Hrvatska. Rodila mi supruga dvoje muške djece. Dječa zdrava, a i za mju činilo se da nema zla. Kad ali drugi dan stala nju boliti glava, da joj pukne; pa navelo grčevi i strašni grčevi. Bilo joj d umre. A mati je od petero djece! Kako smo joj držali goruću svijeću, kleknem ja, a drugi za menom i počnemo moliti devetnicu Presv. Srcu, kako sam čitao u Glasniku, da je bilo na pomoći mnogima. Pa eto bilo je i meni. Supruzi krene na bolje i sada je zdrava ona i dječa, krepka su kao da je samo jedno. Zahvalan stoga kličem: »Hvala Bož. Srcu, Vladaru i pomoćniku obitelji, koji preuzima i moje očinske brige. — JB

MOLITVOM UHVATIO TATA.

Hrvatska. Jedne noći bila strašna oluja, da se čovjek ne bi usudio ni glavu turiti kroz prozor, a kamo li pomisliti, da bi mu tko živ po dvorištu kroao. Nažalost, iz moje staje ipak tati izvedoše blašće. Kad opazim, sjetim se odmah Bož. Srca i sv. Antuna pa pacmem moliti devetnicu i obecam dar i zahvalnicu. Isto se dogodilo? Lupeži ihli su blaščetom strampatice i susreli ljudi, koji su odmah posumnjali, da to nije čist posao. Zadržali su blašće, propitali tko li ga izgubio i doznali zo moju nevolju. Tako ja brzo dorio svoje natrag. Hvala miloj Provinosti, što mi tako brzo uslišava molitvu. — P. R.

BOŽ. SRCU ZAHVALJUJU:

BJELOVAR MP u mnogim duševnim i gospodarskim poteškoćama umirilo me Presv. Srce. BOBOVJE SB Isprosio od Bož. Srca ponovnu zaradu. BUGOJNO KC Zagovorom Majke Božje pomoglo Bož. Srce u teškoj bolesti i drugim teškoćama. BOŠNJACI OL Hvala Ti, Kralju mira, što je u našoj obitelji opet zvadao mir! OR Opasna bolest kćerkice sretno minula, dok smo molili devetnicu Majci Božjoj i Srcu Isusovu; zahvalni darujemo 100 din. za Glasnik. BRESTOVAC Zagr. DM Pouzdanjem u Bož. Srce našao mir duše i poboljšicu zdravlja. Čonopija ID Bož. Srce pomoglo mi suprugi u teškom porodu. Crnković MM Zagovorom sv. Ane popravilo se zdravlje djeteta, DERVENTA ZS Slava Presv. Srcu i Majci Mariji za velika njihova dobročinstva. DOLAC VD Lječnici zdvojili nad teškim bolestima moje sestre, zaučana molitva Presv. Srca sačuvala ju. DONJA KUPČINA JS Zahvalno se sjećam dobročinstva Presv. Srca, što mi ih za rata u obilju dalo. DOL JB Cesto mi pomoglo u životnoj borbi Bož. Srce. GOR. VLAHNJIČKA MS Zagovorom sv. Ante dalo Presv. Srce djetetu zdravlje. GRADIŠKA BOS. AV Bilo u pogibli krme, ali nas dobri Spasitelj poštudio. GRAČANI MK Zahvalan, što mi Srce Isusovo umekšalo dužnika da je bez svade vratio novac. GJURGEVAC MH Sv. Ante često pomogao. HVAR FC Milošcu Presv. Srca suprug mi opet dobio službu; zahvalna šaljem dar za sv. Mise i Glasnik. JESENJE JK Iz zahvalnosti što mi je sin ozdravio i primljen u siemenište šaljem 100 d. dara za Svetište. KAMENICA RH Blažena Djevica Marija uslišala prošnju i za tri dana bila primljena u posao. KOPRIVNICA JK Mužu krenulo zdravlje na bolje i mene riješilo Presv. Srce iz razbojnikovih ruku. AK U teškoj tuzi i bolesti sinula mi nadu po Srcu Isusovu. Kozarevac JN Misao, da sam dijete Marijino, ušla mi nova snagu i nadu za život. LAĐEVAC KL Javila mi se teška bolest na pršima; molitvom i zavjetom Srcu Isusovu zaustavila se. LUDBREG DB Oslobodilo obitelj od neprijatelja. LUKAČ RŽ Oslobodilo me kao djevojku teške bolesti, a sad mi djetetu vratio zdravlje. MALA SUBOTICA JO Pomoglo mi Presv. Srce u veličkoj nevolji i nadalje se preporučam njegovoj bož. pomoći. MARIJA BISTRICA MŠ Šaljem 20 din. dara jer mi je Presv. Srce opet pomoglo, kako mi i muža sretno iz rata vratio. MARJANČACI MK Bož. Srce štiti mi obitelj, jer eto već 7 god. čitam njegov Glasnik. BM Darom Bož. Lječnika prestali mi bolovi u utrobi. MARKUŠICA MR Unučicu napuštenu od lječnika isčijelio dragi Isus, hvala mu

budi! MOSTAR MH — sada već pokojna — bila zavjetovala zahvalu za pomoć kod mature. SR Teškoj bolesti liječnici ne nadoše lijeka, utekavši se Presv. Srcu brijah naskoro zdrava. MUĆNA REKA SK Sa Srcem Isusovim svladali zapreke obiteljskoj sreći. NOVIGRAD P. MP Presv. Srce pomoglo u živčanoj болji. NOVSKA MB Ponovna hvala Bož, Srcu i sv. Antu za povraćeno zdravlje. NL Prikažite sv. Misu za najzaboravljenije duše u čistilištu u zahvalu, što sam njihovim zagovorom izbjegla jednom zlu. OSIJEK MD Uz ostale milosti zahvaljujem Bož, Srcu i za zdravlje, uspjeh u nauci i za ramještenje mile mi kćerke. BN U preteškoj duševnoj nevolji pomoglo mi Bož, Srce. KS Ojačilo me Sreća Isusova da sam mogla podnijeti klevetu. OTOK JZ Molim da služite 2 sv. Mise u zahvalu za maževu zdravlje i za porod muškog djeteta. PETROVARADIN MM Devetnačicom Srcu Isusovu povratio se obitelji mir. PIŠKOREVCI JM Hvala Bož, Srcu, koje me je očuvalo od bolesti. Podgači MS Za stara i nova dobročinstva zahvaljujem Bož, Srcu. PODGORILA IG Jednoč mi pomoglo Presv. Srce pa se i sada još u teškoj stvari njemu utičem. POPOVACA - GRACANICA JG Presv. Srce po zagovoru sv. Katarine Sienske udjelilo mi jednu osobitu milost. PRELOŠČICA JS Riješilo me teških duševnih bolja. PREMUDA PJ Tri dana nisam mogla govoriti od srčane boli; zaustavljam okusila sam lardske vode i odmah sam progovorila, a bolest krenula na bolje. RETKOVCI MB Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjof za sretan porod sestre. SALANTA BARANJA IM Dijete mi uzdržalo na životu. SILBA AC Oslobođilo obitelj od napasti zagovorom Bl. Djelice i sv. Ante. SIROVA KATALENA AL U bolesti i svadbi sa susjedom uslišalo me Presv. Srce, da je sve na dobro izašlo. SLATINA KG U stanbenoj neprilici pomoglo Bož, Srce i sv. Obitelj. SPLIT OB Pomoglo Srce Isusovo u porodu i drugim teškočama. IM Presv. Srce oslobođilo me iz triju velikih neprilika po zagovoru sv. Franje Ksavera. STARA GRADIŠKA MB Opasno bolesna zavjetovala sam se Bož. Srcu i krenulo mi na bolje. STOLAC SS Još iz rata dugujem zahvalnicu, što me Srce Isusovo oslobođilo krive tužbe. STRAŽEMAN AP Od bolesti nije sam mogla već ni kapi vode piti, a molitva Srcu Isusovu opet me pridigla. SUNJSKA GREDA KH Hvala Isusu, Mariji i sv. Josipu, što su mi uslišali prošnju. SURČIN Zahvaljujem za primljene milosti i darujem 10 d. SVICA MP U Poodmakloj dobri podvrgla se operaciji i sretno prošla. SAMAC MB Hvala Presv. Srcu za sretan porod. SUŠNJARI FK Isus i Marija pomogli u bolesni djetetu i meni. TRNOVEC MZ Zet mi se sretno vratio iz vojništva i kćerka dobila jednu željenu milost. TRAVNIK MM Presv. Srce pribavilo mi kćeri zdravlje i zvanje. MT Suprug se isprijevio i blaženo umro, sestri se poboljšalo zdravlje. VAREŠ JL Pobrinulo se Bož, Srce za dječcu iz smrti majčine i pomoglo pri gospodarstvu. VELESEVAC FC. U jednoj obiteljskoj tjeskobi pomoglo Bož, Srce, VILIČSELO KK Naša izgubljeni prsten i bila pomožena u teškom porodu. VEL, KOPANICA SE Uslišalo mi molitvu; darujem 10 din. VINKOVCI EL U teškoj nevolji pri blagu pomoglo Bož, Srce. VRBANJA FV U dvim obiteljskim potrebama pomoglo samo Srce Isusovo. DP Sretno prošla u porodu. Vrbje RT Darujem 20 d. zahvaljujući za primljenu milost. VUKOVAR ED Jačilo je Bož, Srce u teškom porodu. JG Zavjet Mise i Pričesti pomogao za zdravlje. ZLATAR LIV U obiteljskoj potrebi zarade i zdravlje bilo nam S. I. utočište. ZAGREB PH Povratilo mi zdravlje. JK Prošao žučni kašenac. ŽDALA MŠ U velikoj zabrinutosti za kćerku našla utočište u S. I. ŽUPANJA IM Šaljem 50 d. za Svetište u zahvalu i za preparuku. SG U teškoj operaciji porodača pomoglo mi S. I. suprugi; drugom zgodom opet pri gospodarstvu — hvala mu i slava!

Još jedna milijarda.

Po najnovijem brojenju obitava na našoj zemlji, toj maloj zvijezdi svemira, do 1821 milijun ljudi. Od tih je blizu 600 milijuna kršćana, samo 12 milijuna židova, a 200 milijuna muhamedanaca. A ostalo? Sve ostalo do hiljadu milijuna jesu pogani, ljudi, koji ne znaju ni otklen su ni kamo idu. Jedna milijarda duša ne poznaje dobrog Boga, ne poznaje Spasitelja, koji je za njih umro, koji ih tako žarko ljubi!

Na milijune žena čami u najnižem ropstvu, izjednačene živini.

Na milijune nevine dječice pogiba bez sv. krštenja, bacaju ih napole, u rijeke, divljoj zvjeradi, hijenama, šakalima za hranu.

A nikoga nema, da im pomogne, nema ga, tko bi im se smilovao, nema misijonara, vjerovjesnika. »Žetva je velika, ali je poslenika malo« (Lk. 10, 2). Na 65 hiljada pogana jedva jedan svećenik, vjerovjesnik, a i tih 65 hiljada razasuto je često na više stotina četvornih kilometara.

A dolaze li bar pogani misijonaru? Ako se nadaju vremenitom dobru još nekako dolaze, no najčešće poganstvom zasljepljeni bježe. I misijonar ih traži, ide za njima kao pastir za izgubljenom ovcom, uzima ovčicu na ramena svoja i nosi natrag u ovčinjak. Eto to traži poganin. Hoće, da ga misijonar potpomaže, nosi, miluje kao pastir ovce svoje, jer sve dobro očekuje samo od misijonara, to mu je u početku jedini dokaz prave vjere. Ne dobije li hrane, odijela, ne vida li mu misijonar rane, ostavlja on vjerovjesnika, vraća se opet k svojim kumirima, da u njih traži pomoći, jer još nije spoznao dara svete vjere. Kako je tada teško misijonaru! Ona ovčica, što ju je uz najveće žrtve našao, eto sada mu je pobegla u pustoš, da ju razderu gladni vuci. I on vapi u svoju domovinu, moli svoje zemljake za pomoć. Odziva nema, nitko za nj ne mari. Ostavljen od sviju žrtvuje on još zadnje svoje sile, ne bi li ipak spasio ovčice, i napokon umire od bijede i napora, umire kao žrtva za stado svoje, koje je htio Bogu privesti. I stado ostalo bez pastira, ono se raspršilo, propalo. Da su mu braća u domovini pružila bar mrvice, što su im od obilna stola otpadale, koliko li mu ne bi time pomogli. Ali ni toga nije dobio . . .

Jedna milijarda duša hrli u vječnu propast i mi to mirno gledamo. Ali ne samo jedna milijarda, već se danas radi o tom, hoće li iza 50 godina biti Kitaj, Indija, Japan kršćanske zemlje, ili zemlje bez Boga, bez vjere — moderno poganske. Kao sniježna lavina otisnuli se ti krajevi s vrhunca poganstva i hite neodoljivom silom u bezdan. Hoće li u krilo svete katoličke Crkve ili k bezvjerstvu? O tom odlučujemo sada

i mi, to ovisi i o nama, o meni, o svakom pojedincu u našem narodu. Trebamo četu molitelja, četu veledušnih misijonara, trebamo žrtava, jer se samo žrtvama spasavaju duše.

A koliko mi molimo, žrtvujemo, koliko doprinašamo za misije? Izračunalo se, da u našoj domovini daje poprječno svaki katolik godišnje za misije jednu paru. A protestanti? Od njih daje poprječno svaki do 5 dinara.

Dakle za spas neumrlih duša, koje Spasitelju nijesu bile preskupe, da ih predragocjenom krvlju svojom kupi; ono što je Spasitelj više cijenio nego li život svoj, to da nama ne vrijedi više od jedne pare?

Pomozi čitatelju svoju braću, svoje zemljake, misijonare, što pate u Africi i Kini, što ti se već češće u Glasniku javili. Brzo će i 2 isusovca Hrvata u Indiju, Bengaliju, da se žrtvuju za siromašne pogane nadajući se pomoći i od braće svoje, zemljaka štć ih ostavljaju u miloj domovini.

Tko bi htio doprinijeti koju žrtvicu za misije, može se obratiti i na upravu Glasnika Presv. Srca sa točnom oznakom zašto, za koga daje.

A. V. S. I.

Što treba za misijonara?

Treba sposobnosti i volja. Ova dolazi katkada, kad čovjek čita ili sluša misionska izvješća. Eto, kako je jedan postao misijonar, da pače misionski biskup. Bio je to apoštolski vikar u Koreji Msgr. Riđel. Taj se kao dijete jednom igrao pokraj svoje majke, kad je poštom došao jedan svećić »Ljetopisa za raširenje vjere«. On zapita majku: »Mamo! Imat ću pripovijesti u ovoj knjizi?«

»Dakako, dijete moje, pripovijesti od misijonara.«

»Što su to misijonari?« »To su svećenici, koji daleko putuju, da podučavaju divljake te ih obrate, i njihove duše dodu u nebo.«

Od ovoga časa mali nije više ništa drugo želio, nego da bude i on jednom misijonar.

Drugog mladića potaklo na to, kad je vidio, da mu kolega i prijatelj odlazi u misije. Neki se pak zagrijali za misije kad su vidjeli misijonara ili misionskog biskupa, koji ih je pohodio u zavodu i pričao o mukama i patnjama, o uspjehu i veselju misionskog života.

No osim volje treba imati i nužna svojstva. Kakav bi to misijonar bio, koji ne bi bio požrtvovan, s malim i s najmanjim zadovoljan, a to ne samo neko vrijeme, nego cijeli život; ne samo dok traje oduševljenje i utjeha, nego i u vrijeme žalosti i potištenosti?

Požrtvovnost temelji se na živoj vjeri, da će duše ukrasiti za vječnu svadbu, te da će ovako njima i sebi otvoriti nebeska vrata. »Da znaš, što sam prije malo dana čitao o ljepoti jedne duše!« reče mali dječak svojoj sestri, koja ga htjede odvratiti, da ne bude misijonarom. A zaista je ovaj mali poslijepotisao u Aziju kao misijonar, te je tamo umro kao mučenik. Misijonar vidi sa svetim Stjepanom neprestano nebo otvoreno i Krista, gdje sjedi ob desnu Očevu. On je kao vojnik, koji sve misli na pobjedu.

Od misijonara traži se velika **pobožnost**, da ovu nutarnju vatu duha svetoga sveder hrani, on mora gorjeti od **revnosti** za spas duša, inače će naskoro klonuti duhom usred ovih silnih poteškoća. Misijonar mora imati **talenta i znanja**, da može tamo svima sve postati, gdje sve o njemu ovisi i svi na njega gledaju. On je tamo luč, koja gori na visokom svjećnjaku, zato mora dati najbolji primjer osobito glede **sv. čistoće**. On mora svojim **ljubeznim značajem** ljudi pridobiti, pa i one, koji mrze na ime Isusovo.

Uz to mora imati čelično zdravlje, da može odoljeti svim naporima svoje službe i nezdravom podneblju.

Misijonski biskup u Africi na apost. putu.

Dragi mladići i djevojke!

Ako Vas dakle srce vuče, da stupite i Vi kano članovi u sjajni zbor apoštola Isusovih, ti, mladiću kao misijonar ili brat lajik, koji pomaže oce misijonare, a ti, djevojko, da djeluješ kano sestra za uzgoj ženske mlađeži u dalekim krajevima, onda sklopite ruke i molite Gospodara žetve, da pozove vas i mnoge druge kao poslenike u žetvu svoju.

Ima hvala Bogu posvuda t. zv. apostolskih škola, koje imaju zadaću, da naobraze misijonare za tešku službu svoju. Ako Vas ne bi primili u strane redove, a Vi se pridružite hrvatskim Isusovcima ili Sestrama sv. Križa, koji Vas mogu izobraziti i poslati u misije.

Nije to ni šteta za domovinu, jer za jednog misijonara dade Bog opet deset zvanja svećeničkih, jer njegov primjer djeluje silno na mlađa srca.

Apostolat S. I. i misije

— Prošlog kolovoza imao je Apostolat mjesecnu nakanu, rad za obraćenje Afrike. Kad je upravitelj Apostolata u Zagrebu rastumačio misijsku misao, javilo se odmah nekoliko osoba s upitima glede zvaničja; a više članova dalo se na sabiranje milodara. Same dviće djevojke sabrale blizu 500 dinara.

Jedna sluškinja donese upravitelju štedioničku knjižicu sa 1.500 dinara, neka to primi za misije. Upravitelj ju odbije veleći, da je to od nje previše. Čestita djevojka pode u štедionu, digne 1000 dinara i donese opet veleći: »Za ljubav Božju, nemojte me odbijati. Ta valjda i ja smijem što dobra učiniti za najnesrećnije«. Kad se upravitelj opet nečekao da primi, kroz suze će ona: »Pa to mi je jedino veselje u životu, da mogu što za siromake učiniti. Recite mi barem naslov, kuda da pošaljem«.

Oj bogataši, bogataši! Možete li razumjeti ovo srce? . . .

Dvije prijateljice dogovore se, da će svaki mjesec otkupiti jedno pogancé sa 100 dinara. »Ali Vi ste ipak čednog položaja — reče upravitelj — zar Vam nije to prevelika žrtva?«

— Ha, mi ne idemo ni u kino ni na ples, pa eto posve lako dajemo, što dajemo.

Do sada su otkupile već petero nesretnih mališa, koji će ih u nebu pozdraviti kao svoje majke.

Nepoznata neka duša ostavila u sakristiji Svetišta Srca Isusova pisamce sa 225 dinara, neka bi se otkupila i pokrstila dva crnčeta na ime Mahajla i Rafaela. Ime joj ne znamo. Znade ga »knjiga života« i Onaj, koji će nas iz nje suditi.

Godine 1923. i 1924. sabrano je za misije uopće kod Glasnika Presv. Srca u Zagrebu 25.144 dinara. Od toga je za Družbu sv. Petra Klavera bilo 16.537 dinara. Ostalo je za druge misije.

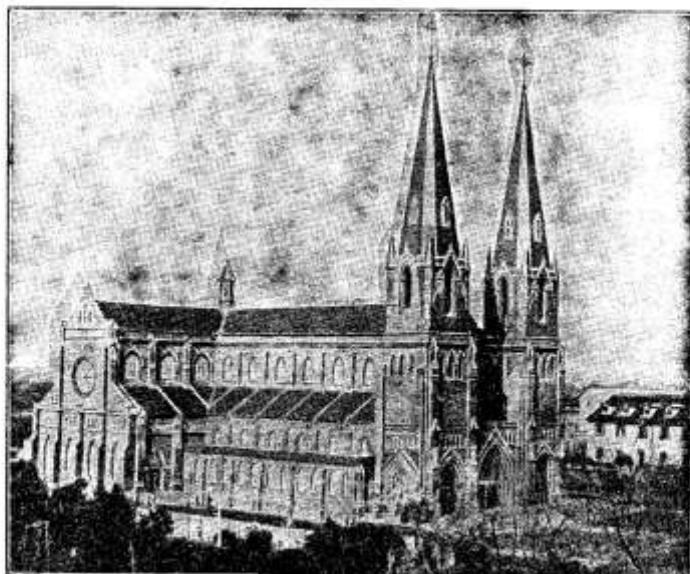
Rad „Družbe sv. Petra Klavera“ g. 1923.

Ove vrle redovnice rade veoma revno, da što više milodara saberu i pomognu misijonarima u Africi. Izdavaju dva časopisa: »Jeka iz Afrike« i »Crnče« (za djecu) na 9 jezika, u 87.000 primjeraka prvi, a drugi u 150.000. — Samo god. 1923. izdale su 16 raznih brošura: kalendara, igrokaza, životopisa u ukupnoj nakladi od 346.800 primjeraka. — Raznih letaka i sličica svega 1.775.000 istisaka. — Zatim su tiskale same u svojoj tiskari 35.230 knjiga u crnačkim jezicima. — Primile su poštom 123.112 komada pošiljaka; oposlale su 110.768 komada. — Priredile same ili još više po prijateljima svojim: 21 misijsku propovijed, 25 predavanja sa slikama i 15 misijskih svečanosti s predstavama; 35 sastanaka za pomagače i 1 lutriju.

Razaslate su iste godine u nov. 1,515.568 lira, što je vrijedilo u našem novcu dinara 5,304.488. — Broj potpornih članova je porasao za 3.557, te ih sada ima u svem 24.228.

Ovakav rad svjedoči, da ga blagoslov Božji prati, pa po tomu, da je prava vjera i Crkva, koja ga po svojim člновima izvodi u tako teškim prilikama. Protestantici daju mnogo za misije, ali to daju od svoga obilja. Katolici daju manje, ali s puno više samozataje i ljubavi.

Pridružimo se tako dićnoj Družbi sv. Petra Klavera i pomožimo. Piše joj se u Ljubljani. Mil lošičeva cesta 3.

Katedrala u Šangaju, gdje se držao prvi kineski crkveni sabor.

Prvi kineski crkveni sabor.

15. svibnja do 12. lipnja 1924. u Šangaju.

Krasna je to bila skupština, piše O. Debeauvais (Debové). Iskre-ljubav i sloga vladala je među tim ljudima, što ih je vrhunaravni duh i ljubav k crkvi i dušama dovela u Kinu, da hrabre kršćane i obraćaju pogane. Bilo je tu zastupano deset naroda i 16 misionskih društava.

Svećana sjednica, kojom se otvorio sabor u prostorijama »Aurore« — Isusovačkog sveučilišta — bila je upravo sjajna. Veličanstvena procesija krenula je na očigled zadivljenog kineskog svijeta u novu crkvu, koja lako prima i 3.000 ljudi. Bilo je tu 50 biskupa s krasnim crvenim plaštevima, pa stotine misionara redovnika i svećenika.

Predstavnici su to 2,600.000 kineskih kršćana, dok ih je pred 20 g. bilo tek 783.000. U takvom razvoju i teškim prilikama lako se pojavila brojna pitanja, što ih sad trebalo riješiti. Rješavale su ih najprije komisije, a onda skupna sijela. U zaključnoj sjednici dne 12. lipnja posvetio je predsjednik Apostolski nuncij Constantini Kinu Bl. Dj. Mariji. Cijelo saborisanje snimljeno je na film za kinematograf, pa će ga hodočasnici na vatikanskoj izložbi u Rimu moći vidjeti.

Od mnogo ganutljivih prizora na saboru eto jedan. Došao jedan kršćanin i pripovjedao: Razbojnik, proganjena od policista pobegao u kršćansku djevojačku školu. Tu su bile učiteljice moja majka i sestra. Policisti okruže školu i upale je, da istjeraju razbojnika. Ovaj se uhvati za moju majku i sestruru nadajući se, da će ga poštediti progonitelji. No ovi opale puške, ubiju razbojnika, ali s njime i moju majku i sina, koji joj bio došao na pomoć, a mene su teško ranili. Eto oni su umrli kao žrtve ljubavi bližnjega i kao žrtve mržnje poganskih policijata, pa sad molim sabor, da ih proglaši mučenicima.

Ako tužni kršćanin i ne dobije, što moli, ipak je njegova prošnja znak žive vjere.

ZUNGULA.

Nedavno je izašao životopis biskupa Augouarda, misjonara među ljudožderima na Kongu. U njemu se čita ganutljiva dogodovština sa crnačkom djevojčicom Zungulom.

Sasvim malena primljena bi u misionsko sirotište u Brozavili. Na dan njezine prve svete pričesti nije bilo moguće odvesti je od olтарa. Sestre Mariji, koja ju zvala da ide na objed, odgovorile: »Duša mi je sista, tijelo nije gladno.« I ostane čitav dan bez hrane.

Ova mala crnica, koja je već u ranoj mladosti pokazala takvu krepost, bit će kasnije prava svetica. Kad joj bilo 18 godina dode k biskupu, klekne pred njim i zamoli za blagoslov. Davši joj blagoslov, biskup joj reče da ustane.

— Ne, Presvjetli, reći će ona, moram Vam nešto ozbiljno saopćiti, a to traži da rečem klečeći. Htjela bih postati redovnicom.

Nikada do toga dana nije djeci nitko govorio o redovničkom zvanju. Tako nježan cvijet ne niče rado na ovom tvrdom tlu. Stoga će joj biskup začudeno: »Redovnica? A tko ti je to stavio u glavu?«

— Ja sama u svom srcu.

— Nije li Majka poglavarića?

— Nije, Presvjetli. Ja joj nisam svoju tajnu saopćila.

Kad ju biskup dalje ispitivao prizna ovo: »Opazila sam, da Sestre redom dobiju groznicu i obole, jer se ne mogu naviknuti na naše podneblje. Budem li ja sestra, ja će činiti sve najteže, pa će one biti zdrave.«

Biskup ostade zadivljen požrtvovnošću djevojčinom. Reče joj ipak, neka se moli, a on će joj tek iza šest mjeseci odgovoriti.

Djevojka je mislila, da je stoga ne će da primi, što je crnica. S dubokom boli zavapi još uvijek klečeći: »Jadni mi crnci! Mi ne možemo dakle Boga ljubiti kao bijelci!«

— Ne tako, dijete dragi! odgovori biskup. Crnci mogu Boga ljubiti kao i bijelci i u raju će biti puno crnaca pred bijelcima. Ali redovničko zvanje je teška stvar, pa smo se i mi dugo za nj pripravljali. Moli dakle i ti još i razmisli pa ćemo učiniti, kako nas dragi Bog rasvijetli.

Zungula ode srcem punim nade. Ne samo šest mjeseci, već 2 godine izdržala je kušnje, kakove ne bi nitko izdržao. I tada je položila zavjete i dobila ime Sestra Petrica Klaver. Radost njezina ne da se dakako opisati.

Za 6 dugih godina njegovala je ona svoje crnce, što boluju na bolesti spavanja. Pokazala je upravo mučeničku strpljivost. No zarazila bolest i nju. Kad to opazi reče radosno: »Predala sam se Bogu dušom i tijelom, pa kad sad hoće da me uzme, znak je da je primio moju žrtvu.«

Kad osjeti blizinu smrti zamoli da smije u kapeli primiti svetu poputbinu i učiniti vječne zavjete. Drugarica joj Kaluka, koja je također postala redovnica, uzme je na rame i odnese u kapelu. Tude primi i svetu pomast i po zadnji put nebeskog Zaručnika, komu sad položi vječni zavjet. Njezinu ljubavi i pobožnosti mora da su se divili isti korovi andeoski.

Ona ipak ostade u poniznosti svojoj i reče, kad su je nosili natrag: »Uhl! A što će dragi Isus s tako jadnim kosturom!« Misjonaru reče: »Ne trošite ništa za moj sprovod. Zavijte me ovim krpama i povežite gužvom iz grmlja, da tako još i mrtva vršim sv. siromaštvo.«

Govoreći samo o sreći, što će vidjeti Boga, preminu blaženo oko ponoci.

Za ovako plemenite duše žrtvujete, koji pomažete misjonare.

TEK POSLJEDNJI SAT.

Ove godine krstili smo tri svoja katekumena. Jedan od njih, starac od 80 god., po imenu Lounas-näit-Sliman, živio je u Rouibi. Osjetivši staračku slabost bojao se da umre kao muhamedanac; stoga se dade na put u Kvadhias. Po prilici iza mjesec dana dođe do nas. Loše vrijeme, pa bolest prisiliše ga da prekine put. U Ir il Bouzrou selu, četiri sata daleko od Kvadhiasa, složi se nasred puta od slabosti. Neki dječak, komu je već unapred dao tri franka, doprati ga na muli do nas. Baš dobro i sretno dospije starac k nama. Nagradismo samaritanca za uslugu i bijasmo veseli, da možemo Lounasa k sebi primiti. »Ja dolazim», reče on, »da kod vas umrem — i htio bih da me na svom groblju pokopate!« Njegova se želja ispunii. Umrije kao kršćanin i kako se nadamo, uživa kao jedan od onih, koji su posljednji sat došli — vječnu platu.

MOLITVA DJETETA.

Crnica neka došla bila k misjonarkama, da se bolje pripravi za ispit pred sveti krst. Redovnice primile i njezinu petgodišnju kćerku na par dana, da majka bude bez brige. Nekog dana nema male kuštravke nigdje. Svuda je traže, dok je na koncu ne nadu pred sveto-hraništem, gdje je — kako sama reče — molila Isusa za majku, da dobro prode na ispitu.

Mladež! Što ćeš ti prositi svojim roditeljima?

KIP PRESVETOGLA SRCA USRED KINE.

U Schanghai, velikom gradu Kine, stanuje Dr. Pavao Hon Ly Thong, revan katolik. Obratio se god. 1905. sa cijelom obitelju. On uživa velik ugled kao liječnik. Sagradio je krasnu i veliku palaču. Usred dvora te palače dao je podignuti stup visok do 30 metara, a na stupu kip presv. Srca Isusova. Krasan je to kip, stoji 2500 franaka a sličan je onomu na Montmartru u Parizu. Na 11. prosinca 1921., blagoslovio je kip biskup Mons. Paris, uz sudjelovanje Oca Pardiera, svog generalnog vikara. Misijonar govornik tom prigodom reče među ostalim: »Ovaj kip Srca Isusova, što se raskriljenih ruku visoko diže, ne samo da blagoslovi članove obitelji Hon, već i da obrani sve stanovnike grada i da pomiri narode. To je kip Onoga, koji je toliko ljubio čovjeka, i koji jedini može spasiti čovječanstvo...«

Knjištvo.

»Za vjeru i Dom«. List za katolički obrazovani ženski svijet. Počeo je opet da izlazi ovaj nekoc lijepo uređivani časopis. Prvi broj novog — dvanaestog godišta je bogat biranim sadržajem i ukusan opremom. Srdično ga preporučamo svim naobraženijim hrvatskim ženama, jer će im veoma pomoći, da budu i napreduju na idealnoj visini poziva žene. Izlazi mjesечно. Godišnja pretplata Din. 50. — Naručuje se: Zagreb I. Pošt. pr. 147.

Biserje kršćanske nevinosti. Priredio Viktor Rudolf. Novo pravljeno izdanje. Osijek I. Cijena s poštou Din. 8. — Naručuje se kod piscu. — U 16 crtica nanizane su tude ljepe pouke za mladež, pa je knjižica zaista pravi biser naše omladinske književnosti.

Osiguraj svoje vječno spasenje! Pod tim naslovom napisao je vel. g. Lj. Quotidian, župnik u Mošorinu, Bačka, kratku uputu o »Velikoj devetnici« devet prvih petaka. Preporučamo je, da se njome što više proširi spasonosna ova vježba u čast Bož. Srcu. Komad stoji D. 2. — 50 komada s poštou Din. 90. — Naručuje se kod piscu.

Razglednice za hrvatsku jubilarnu godinu u više boja izdalo je u vrlo ukusnoj opremi »Društvo za sveudiljno klanjanje« u Zagrebu, Frankopanska ul. 17. Jedna od slikara v. Ivekovića, prikazuje kralja Tomislava iz krunidbe pred narodom; druga spomen-crkvu na Duvanjskom polju, što se ondje tek gradi. Cijena je po komadu 2 dinara. Narudžbe se primaju na 50 i više komada. Preporučamo svim prijateljima, da rašire ove razglednice i stoga što su vrijedne i jer je čist prihod namijenjen spomen-crkvama.

O n i p : »Dodi, idi za mnom!« Evandeoska vizija u 2 slike. Događa se u velikoj sedmici. S talijanskoga preveo J. Herceg. — Izданo kao rukopis. Ovaj vrlo dobar i literarno vrijedan igrokaz za m u š k e uloge (7 lica) i s vrlo jednostavnom režijom, doći će izvrsno našim diletantima i ljubiteljima katoličke literature. Naručuje se kod »Hrv. kat. narod. saveza«, Zagreb, Kaptol 27. Cijena Din 10.

Teč. 34.

1925.

Br. 3.

Čist život.

Opća nakana za ožujak, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

U dubini mora u zatvorenoj školjci nalazi se biser. Oni koji love te školjke mnogo se trude, ali je njihov trud nagrađen, jer ih skupo prodataju. Jedno zrno bisera — već veliko blago.

Među sakrivenim krepostima, koje su ipak veliko blago, prva je čistoća, nazvana biser-krepost. Tko ima taj biser treba da ga pomno čuva u dubini srca svoga i da ga ne izlaže pohlepnom pogledu svijeta. Inače će izgubiti svoj sjaj i čar.

Ovaj biser cijeni zemlja, nebo i pakao.

CIJENI GA ZEMLJA.

Stari pogani cijenili su čistoću. Kod Rimljana mogli su čuvati sveti oganj samo djevice Vestalke. S. Jeronim pripovijeda, da su ovim djevicama iskazivali osobitu čast i sami carevi. Na putu bi im ustupili časno mjesto. Ako bi ih susreo osudenik na smrt, bio je oslobođen smrtnе kazne. Grčki pjesnik Euripid veli: »Jednoj djevici bi sudeno, da je na groblju ubiju. Prije nego dobi smrtni udarac poravna si odijelo. Željela je da joj čednost i mrtvo tijelo resi.«

CIJENI GA NEBO.

Bog postade čovjekom, da nam bude uzorom. Odabra si za majku prečistu Djevicu. Zavoli sv. Ivana, jer je djevičanski živio. Premda dozvoli, da ga neprijatelji okriviljuju, ali ipak ne dopusti, da se na nj nabace blatom nečistog grijeha. Proglasuje, blaženima one, koji su čista srca, jer će oni Boga vidjeti. Ovi su najbliži Bogu, njega uzastopce prate, kao dvoranici svoga kralja. Pjevaju novu pjesmu, koju mogu pjevali samo one čiste duše.

Sveti Oci slijedeći nauk Isusa vele: »Duša čista krasna je kao sjajni, bijeli liljan sred trnja, krasna kao andeo u čovečjoj spodobi. Vele dapaće isti ovi oci: »Čistim dušama moramo se više diviti nego li andelima. Andeli su čisti po naravi, a ljudi na zemlji, čisti su po kreposti, koju su stekli neprestanom borbom.«

CIJENI GA PAKAO.

Misijonar O. Segneri veli: »Katkada se dogodilo, da je mogao izgoniti vraka iz opsjednutoga čovjeka jedino onaj, koji je sasvim neporočno živio. Iz života pak svetaca znamo, kako je davao nemilo proganjao one, koji su brižno čuvali ovu biser-krepost.

NAJGORE PONIŽENJE.

Cistoča uzdiže čovjeka, doćim ga puteni grijeh ponizuje. Ovaj grijeh protivi se čovječjem dostojanstvu. Bog hoće, da razum čovjekom upravlja, a da tjelesni nagon bude razumu podložan. Lijepo razlaže sv. Bernardo: »Kad oholost zavlada čovjekom, tad griješi kao čovjek, jer popušta nezasitnoj strasti. Doćim kad putenost zavlada čovjekom i sagriješi, tad je sličan nerazumnoj životinji, jer slijedi životinski nagon.«

I zaista! Putenost tako zavede čovjeka, da niti ne misli više na svoje dostojanstvo.

Dva starca pokušaše napastovati nevinu Suzanu. O njima veli sv. pismo: »Prevrnuše svoj um i oboriše oči svoje, da ne vide nebo.«

OTROV OBTELJLJ.

Puteni grijeh truje obitelj i pojedinca. Obiteljski dom, to je sveti hram. Treba dakle da roditelji i stariji ukućani u njemu prednjače svetim primjerom. Neka oni sami ne zametnu nepristojnog razgovora; ni sramotne šale. A neka ni drugima to ne dozvole.

Kazat će, da djeca ne razumiju. Ako ne razumiju oni će pitati, jer su znatiželjna.

Otac Sv. Stanka Kostke nije dopuštao, da se što nepristojna reče pred njegovim sinom.

Upitaše nekog mališa: »Tko te je naučio te sramotne riječi?« »Moj otac tako govori. Kakova nesreća! Kolika odgovornost! . . .

BISER U ŽENIDBI.

Zenidbena čistoča jest ženidbena vjernost; to je bračni dragli. Blagosloveni prsten znak je uzajamne ljubavi i vjernosti. Preljubnik čini nepravdu bližnjemu, raskida sveti vez, počinje kradu. Zato Natan kori Davida radi preljube. Predočuje mu prispolobu bogataša, koji krade jedinu ovcu siromahu. I barbarски narodi strogo su kaznili preljubnike: jednima bi osjekli glavu, drugima iskopali oči, a neke žive spalili.

PRED ŽENIDBOM.

Ures djevoke je stidljivost i čednost. Poštena djevojka ne će zalaziti na sijela, niti se upuštati u besramne razgovore. Ne će se potajno s nikim sastajati. Svojoj majci ona će sve kazati, jer zna, da je majka najviše voli. Nije grijeh kad djevojka osjeti plemenitu ljubav, ali je sramota i grijeh ako se ma i srce oskvrene.

U nekom selu počele se djevojčice šminkati. Dobra učiteljica gledala to krvim okom. Pozove jednu učenicu iz opetovnice pred se, pa će joj pred ostalim drugaricama. Pogledajte na ovu vašu drugaricu. Znate zašto se šminka? Jer zaudara. Na to drugarice počele začepljivati nos. U selu se djevojke nijesu više šminkale.

Lijepa je narodna nošnja i stranci joj se dive. Neke djevojke troše skupe novce za kojekakve tanke svilene bluze. Ni šminkanje, ni gizda ne čini djevojku, već poštenje, pobožnost i rad. Poslovica veli: »Ne čini čovjeka čovjekom halja, nego pamet kā mu valja.« A koji uzima djevojku radi gizde i blaga neka se sjeti ove druge poslovice: »Uzmi vrugu radi blaga, vrug ostane, a blaga nestane.«

Mnoge su već u svom srcu oplakivale nesreću, jer nijesu pristupile k oltaru djevičanskim vijencem. Same su priznavale, da ih za to Božja kazna u ženidbi prati.

Sv. pismo spominje: »Zena Jaela dade vojniku Sisari čašu mlijeka, da ga uspava, a zatim ubije«. Danas svijet sramotno nude i daje medenu babilonsku čašu. Ona je puna zamamljive slasti, ali se u njoj otrov krije. Kolike je ona svojim tajnim otrovom usmrtila! Učeni ljudi vele, da je nečistoća više ljudi u grob spravila nego svi ratovi.

LIJEKOVI.

Ne samo dobri, već i opaki ljudi priznavaju, da je čistoća najveće blago i dragocjeni biser. Žele se osloboditi ovog ropstva, ali regbi da ne osjećaju u sebi snage da se oslobole.

Zato evo im sredstva. Neka svakog dana izmole tri Zdrave Marije u čast Majke Božje i neka joj se posvete.

Neka promatraju gorku muku Isusa kao što je to činio andeoski mladić Sv. Alojzije.

Neka se čuvaju opakog društva i štiva i bestidnih slika.

Neka češće pristupaju sv. pričestii. Sv. Filip Nerij savjetova nekom mladiću, koji je često u borbi protiv ove napasti podlegao, čestu sv. pričest. Netom je poslušao savjet svećev njegova se duša ojača i oslobodi grijeha.

»Idi! I ti čini tako!« Luk. 10, 37.

S. Dragičević D. L.

PRED RASPELOM.

Oko tvoga Križa, tvoje muke,
Savili smo u očaju ruke . . .

Strašna mržnja po svem svjetu hara
I od ljudi zv'jeri divlje stvara.
Krv i suze, što joj tragom teku,
Svagdan dublju eto brazdu s'jeku,
Al ne mogu da joj plam ugase —
Tko će, Kriste, da nas od nje spase?

Ne bi l' samo jednu r'ječcu šano,
Stišo strasti more uzrujano
I od zv'jeri snova sazdo ljude:
Bližnji opet bližnjem brat da bude
Sljedeć zemskog žiča put ti sveti? —
Usliši nas, Bože razapetil!

Oko tvoga Križa, tvoje muke,
Savili smo u očaju ruke . . .

Gjuro Arnold.

Gospode, daj nam vazda taj hljeb!

J. Vrbanek D. L.

Za Isusom pošlo više od 5000 ljudi u pustoš preko Genezareta.

Duševno gladne okrijeplio je najprije mudrošću Božjom. Tjelesno iscrpljene nahranio je umnoživši hljeb i ribice.

Sutradan obećao u Kafarnaumu kruh živi, sebe sama. Tko će se tim kruhom hraniti, ne će vidjeti smrti vječne.

Jedni ga sumnjiče, ne vjeruju, vrstaju se među njegove neprijatelje. Drugi mu se dive i prihvataju obećanje, jer znaju, da ima riječ života vječnoga.

Oba ova dogodaja lijepo su na ovoj slici spojena. Tude se ne gledaju lica nego dogadaji. Isus umnaža kruh zemaljski, i naviješta kruh nebeski.

To je prikazba u našoj misi. I kod nje jedni tupo i podmuklo gledaju ili drzovito svećenika prosuduju, da kasnije izvale: »Pop! Pop! — A šta može pop!« Drugi, što slijede Spasitelja, čude se više dobroti njegovoj, nego da ispituju moć. Ta vidieli su u njemu Božansku svećinu. Pitaju se samo: kako to da se toliko ponizuje za nas?

Odgovor treba tražiti u cijelokupnoj povjesti čovječanstva.

»Trnje i korov će ti rađati« — reče uvrijeđeni Bog čovjeku. I svijet se u pustoš obratio. Narod i narode teška je mučila glad; trudno su koracali zemljom; života im ponestalo. »Iscrpla se gladu snaga njegova i nevolja mu zašla u kosti«. Job 18, 12. »Jarma već ne mogosmo nositi ni mi niti oci naši!« — svećano uglavljuje prvak apostolski. Djela 15, 10.

»No gđe! Oči su Gospodnjie nad onima, koji ga se boje, . . . da izbavi od smrti duše njihove i da ih gladne nahrani«. Ps. 32, 18.

Sam vječni život silazi iz vječnosti, da zade u obliku Hljeba u iscrpena tjelesa, u klonule duše. Kroz plod drveta zavukla se u čovjeka

smrt; kroz prilike zemaljskoga ploda — pšeničnog kruha — razbujat će se u čovjeku život, život vrhunaravni, život po Bogu.

»**Gospode! Daj nam svagda taj hleb!**« vapiло nekad čovječanstvo. Iv. 6. Isus mu svećano progovorio: »Ja sam hleb života. Oci vaši jedoše manu u pustinji i pomriješe. Ovo je hleb, koji s neba silazi; da koji od njega jede, ne umre . . . Hleb, koji će ja dati, tijelo je moje za život svijeta.«, Iv. 6, 50.

Svjetu dakle, koji se osjeća nemoćan, dolazi Euharistija, da mu ulije novu snagu. »Ja sam Hleb života; tko k meni dolazi, ne će ogladnjeti.«, »Dedoh na svijet, da život imadu i u chilju da ga imadu.«, Iv. 10.

Godinu dana iza teđe.

Noć je i svjetiljka daje dvorani svjetlost. Ispod nje »bijaše **Svjetlo pravo, što obasjava svakog čovjeka.** Ivan 1, 9. Sin tame — Juda — skutrio se gle, i bježi. »I ne upozna svjetlo, jer mu djela bjehu zla« — brinuo se oviše za hleb prolazan. Ostaju samo oni, što ih veliki Učitelj milo zove »Sinci!«, ostaje djetinja Vjera, nepokvarene duše, skrušena srca.

I ta djetinja Vjera sluša: »**Blagujte od ovoga svi, jer ovo je tijelo moje.**« Ovo je ono, što sam vam pred godinu dana obećao dati. »**I to činite na moj spomen**« . . .

Prva pretvorba i podizanje kršćanske Mise. Prate je oni, kojima se kruh u pustosi pod prstima čudom množio. Gledaju i vjeruju, jer tu je On, koji »ima riječi života vječnoga«. Ivan 6, 69. Vjeruju i primaju Hleb života u srce i ruke. U srce »da sami imadnu Život«; u ruke, da Hlebom drugima Život saopćuju. Oni će to činiti sami i po naslijednicima — svećenicima do konca svijeta.

Svjetiljka u sobi postala je vječnim svjetлом naših oltara . . . U tom svjetlu, djetinom Vjerom, ponire se u dubine Svetohraništa. Iz tih dubina vadi se Život i čovječanstvo upoznaje, da je: »**Jaram Božji blag i breme njegovo lako.**« Matej 11, 30.

Tko se često pričešća taj može biti dobar. I ne samo dobar. »**Tko blaguje mene, on će živjeti zarad mene**« — Ivan 6, 58. Savršeni život Isusom odsijevati će sve savršenije u pričesniku.

Taj plod i opet ima samo djetinja Vjera te živo čeznuće za Isusom i vlastitim napretkom. »**Ne budete li kao djeca, ne ćete unići u kraljevstvo nebesko**«. Matej 18, 3.

K ovom Vrelu života zove nas Crkva, kad nam zapovijeda, da se o Uskrsu pričestimo.

Kako se posti u korizmi?

Zdravi i krepki katolici poste korizmu tako, da ne jedu meso ni mesnu juhu cijelu korizmu, i da jedu u sve dane osim nedelje samo jedamput do sita, u jutro i navečer samo malo založe.

Kakovo se meso ipak smije jesti? Smiju se jesti ribe i slično malo kranivo meso. Ribe smiju se jesti za to, što ne bude pohlepu i strast kao drugo meso. A to je baš svrha posta, da se kroti tijelo.

Koliko se smije jesti u jutro i u večer na posne dane? Najviše polovicu onoliko, koliko si zdrav pojeo na te obroke, kad nije post.

Može li se glavni obrok uzeti navečer mjesto o podne? Može se uzeti ili u jutro ili u navečer prema potrebi i običaju; samo da do sita ne jedeš više nego jedamput.

Smiju li se jesti jaja, sir i drugo, što živilina daje? To se smije jesti i na svaki post, jer takova hrana ne razdražuje, pa nije nikad ni bio općeniti običaj zadržavati se od toga.

A kako je sa **začinom**? Začinjati možeš u sve dane svakim začinom: mašču jednakao kao i uljem i maslom. Dapače i sa čvarcima, dok ih ne jedeš da se samo njima kao jelom hraniš, nego dok vrijede samo kao začin.

Tko sve nije dužan postiti? Po općenitom crkvenom zakonu nisu dužni postiti, koji još nisu navršili 21. godinu i koji su stupili u šezdesetu godinu. Osim ovih ima puno drugih, koji nijesu dužni postiti bilo radi slabosti bilo radi teškoga posla. Koji su ti i kako treba da oni drže korizmu to svakomu može njegov isповjednik ili župnik kazati prema uputu i vlasti dobivenoj od biskupa.

A zašto se posti? Zato jer je post Bogu Gospodinu mio, a nama koristan. A što ima Bog od našega posta? Ima to da vidi, hoćemo li ga slušati, kad nam post za pokoru grijeha zapovijeda ili za naše usavršenje savjetuje. »Obratite se k meni cijelim srcem — poručio je po proroku Joelu — u postu i plaču. Krist Gospodin je priznao »da čini vazda, što je Ocu milo«, a eto on je 40 dana postio.

Usavršuje nas post pak time, što duh postaje jači nad tijelom i što se u duhu pokore odužujemo za učinjene grijeha. I samom zdravljju koristi post tako, da se želudac malo odmori, a kako se baš u proljeću krv obnavlja i za to je neki mir potreban, to se liječnici dive razboritosti Crkve, koja je u proljeću korizmeni post naredila.

Sv. Petar Hrizolog veli: »Post ubija strast, oživljuje krepost, umiruje tijelo, resi udove, poljepšava život, jači duh, štiti čistoću, brani sramežljivost, on je prebivaliste svetosti, škola zasluga«.

PRESTANIMO ! SKRAJNJI JE ČAS.

M. Kulunčić D. L.

»Srce moje koji štuju — niti kunu niti psuju«, čitamo na vratima kućā, koje se posvetiše Srcu Isusovu. A zašto? Jer oni, koji se posvete Srcu Isusovu moraju obuzdavati požude i strasti srca svoga. Silna je strast u čovjeka srdžba, u kojoj se obično kune i psuje. Srce Isusovo nas uči i silno pomaže, da srce svoje otmemo strastima i spremimo ga pod upravu trijeznoga razuma. To je jedino dobrotno čovjeka. Takav je bio čovjek pred grijehom. Taj red je povratio Isus smrću, a naročito svojim primjerom. Srce svoga sina čade nam Bog Otac, da bude »kralj i središte sviju srdaca ljudskih. Zato je rekao na usta Pilatova

EVO ČOVJEKA!

Pilat nije slutio, kako je divnu istinu izrekao, kad je izmučena, izranjena, otrcanim grimiznim plaštem zaognuta, trnjem okrunjena

Isusa razjarenom narodu predstavio i rekao: »Evo čovjeka! Zaista, to je čovjek, kakvoga dosada još svijet nije video. Živio je 33 godine u svijetu u najvećoj svetosti, pravednosti, siromaštvu. Prošao cijelu žemlju dobro tvoreći. Nije bilo nijednog čovjeka, koji ne bi primio od njega duhovna ili tjelesna dobročinstva. A kad je zadivio sav narod pravednošću, mudrošću i naukom svojom; kad je obasuo sav narod lobjočinstvima, sad mjesto zahvalnosti prima uvrede, prezir, bićeve, zapostavljanje Barabi, javnom ubojici, trnovu krunu. I to još nije sve. Jer kad ga je i sam Pilat, ganut od samilosti, predstavio narodu: »Evo čovjeka», mislio je, da će mu se smilovati, pa bilo u njih i još kakvo srce. Ali se prevario. Kad ljudskim srcem zavladaju strasti, gore je od zvјerskoga. Mjesto pomilovanja čuje strašnu viku: »Raspni ga, raspni!« Taj »Raspni ga! odjekuje i danas iz usta psovača . . .

A šta na to Isus? koja čuvstva napunjaju njegovo Srce spram te zvjeradi u ljudskoj spodobi? Srce njegovo trpi neizmjerno, ali ne zna za osvetu. Ono samo ljubi i spremia se da umre, da i zadnju kapljicu krvi prolje za krvnike svoje. »Evo čovjeka!« Od toga se učite svi narod! Njegovo Srce neka bude »kralj i središte vaših srdaca!«

Prestanimo vrijedati psovkom i kletvom to Srecel Skrajni je čas!

SVAGDANJI POSAO.

U nekom samostanu živio neki redovnik. Na njemu se svake večeri opažalo, da je vrlo umoran. Jednoć ga upita starješina, što mu je? »Oh, odvrati redovnik, toliko imam posla, da bi me sile sigurno ostavile, kad me ne bi krijepila Božja milost. Poslušajte, koji li je moj svagdanji posao. Moram obuzdavati dva sokola, sustavljati u bijegu dva zeca, izvježbati dva medvjeda, svladati zmaja, krotiti lava, njegovati bolesnika.«

Na to će starješina: »Brate moj smiješne su tvoje tužbe. Ovi poslovi nikomu se istodobno ne nalažu. A ja nijesam nikada ni čuo, ni video, da tko ima takve dužnosti u našem samostanu.«

»Pa ipak velečasni oče, nijesam krivo kazao. Sad ču vam promačiti: dva sokola, to su moje oči; na njih mi je budno paziti, da mi ne omili, što je duši grješno. Dva zeca to su moje noge; ove mi će susprezati, da ne bježe u zlo. Poput dvaju lijenih medvjeda treba ia gonim moje ruke na svagdanji posao. Zmaj, to je moj jezik; njega reba da držim na uzdi, da ne reče što nekorisno i zlo. Moje je srce poput lava; s ovim mi se neprestano boriti, da ne prenagli od srdžbe. Bolesnik, to je moje tijelo, koje ne traži ono što koristi duši. I eto, sve ovo troši mi životne sile.«

Starješina ga pohvali: »Blago tebi, brate, kad si uvijek zaposlen, da krotiš svoju narav iz ljubavi spram Boga. Na nebu te čeka vječni pokoj i obilna nagrada!«

Svak mora da pripazi na se, da kroti svoju zlu sklonu narav. Ovaj je posao potrebit i koristan, da njime sebe svlada, bližnjemu ne dosadi, a Bogu i nebeskoj Majci ugodi! — S. Dragičević D. I.

TKO JE OVAJ?

Zar je teško pogoditi? Jedan je samo na tom svijetu bio, koji se tražeći izgubljenu ovcu nad ovakov ponor nadvio.

Mora da je vrlo zamamljiva trava bila, koja je ovcu ovamo dovela. Mora da je njezina pamet zaista ovčja, kad se ovamo spustila.

Ali i ovako luda i jogunasta Pastiru ona ipak puno vrijedi, kad se eto ovamo uspeo i spustio, trnjem iskrvario i kamenjem satro, samo da je spasi.

I baš u pravi čas! Jer eno kondura i orla, kako se zaletili, da je odnesu.

Ali što, da mu se otkine pod ljevicom onaj kamen? Joj! ... Eno ga, ruši se niz strminu ... Muklo ozvanja ... Bum ... Smrskan je ...

Bježi ovčice natrag k stadu! Vrijedna si, vrijedna! Inače ne bi Pastir za te život dao.

Tko je taj Pastir?

»Ja sam Pastir dobri. Dobri pastir dušu svoju daje za ovce svoje«. I dao je dušu svoju, da iz pandža davla izbavi zalutalu u grijeh dušu moju. Iskrvario se idući za mene na Kalvariju. Pad u ponor ne bi mu bio teži nego li je bio uspon na križ. Trnje tude, trnje *tamo*; smrt — grob ovdje, smrt — grob *tamo* . . .

O Srce Dobrog Pastira, kako me ljubiš!

Vratit će se čestitom korizmenom isповједу k Tebi.

Što Amerikanac traži?

Neki obrtnik u Baltimoru (Amerika) napisao i izvjesio u svojoj radionici ova pravila za svoje radnike:

1. Ne laži! To je samo gubitak vremena i za te i za me. Jedamput ću te ipak uloviti, a onda — jao tebi!
2. Pazi na posao, a ne na sat! Tko marljivo radi, tomu je i najduži dan kratak; a ako tvoj posao bude kratak — znaš, kakav sam!
3. Daj mi više nego što očekujem od tebe, pa će i ja tebi platiti više nego što ti očekuješ od mene. Ja ti mogu lako povećati plaću, ako fi povećaš moju korist.
4. Samome sebi duguješ toliko, da ne bi smio biti još i komu drugomu dužan. Zato: ili se okani dugova ili seli iz moje radnje!
5. Nepoštenje se ne da nikad ispričati slučajem. Pošteni ljudi kao i poštene žene ne će se nikada dati svaldati od napasti.
6. Brinji se samo za svoje poslove, a ne za tude, pa ćeš skoro doći do posla, za koji ćeš se doista brinuti kao za svoj vlastiti.
7. Ne upuštaj se ovdje ni ušto, što ti ne bi služilo na čast! Namještnik, koji je pripravan meni za volju krastii, pripravan je i od moga ukrasti.
8. Tvoje je, što radiš po noći; ali ako mi sutradan samo polovicu svoga posla obaviš, to ćeš samo polovicu vremena kod mene ostati.
9. Ne govorи mi, što bih ja rado čuo, već što bih čuti morao. Ne trebam slugā, koji mi laskaju, već radnika, koji mi novac zasluzuju.
10. Ako ja grdim, ne čini to i ti! Jer ako ja držim, da si vrijedan da te ukorim, i ti bi morao znati, da se moraš svaldati. Ja ne će gubiti vrijeme izrežući gnijelež iz trulih jabuka već samo iz takvih, koje se još spasti dadu. —

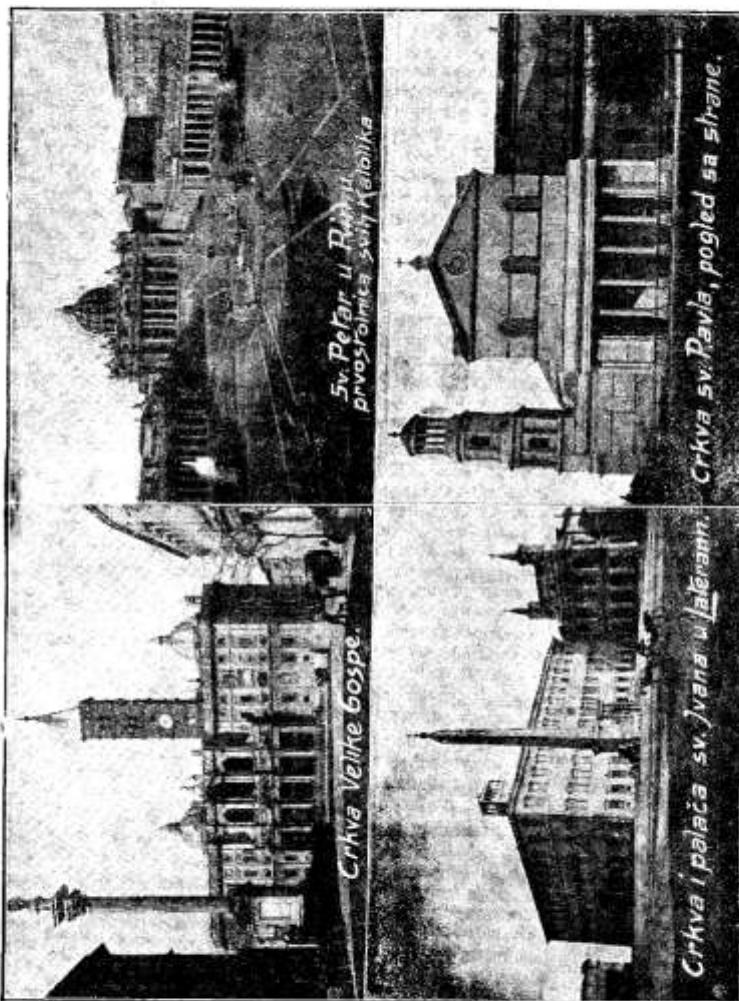
Da je taj majstor još dodao i to da mu radnici moraju strogo vršiti i svoje vjerske dužnosti, jer da bez toga ne može imati u njih pravoga pouzdanja — tko naime ne daje Bogu što je Božje ne će ni gospodaru dati što je njegovo — onda bi ova pravila zasluzila, da se izviese u svaku kršćansku radionicu. Lako ih i sam možeš popuniti, ako hoćeš.

*

Sv. Antun Padovanski, njegov život, čudesa i štovanje. S njemačkoga preveo Dr. Lj. Maraković. Ovaj najpotpuniji životopis obljužljennoga sveca izasao je urešen sa 20 slika i može se dobiti kod uprave našeg Glasnika za D. 30.

U RIM!

Ovo su četiri glavne crkve u Rimu, koje će hodočasnici morati četiri puta pohoditi, da dobiju jubilejski oprost. Kako su jedna od

druge podaleko trebat će hodočašće da se zadrži u Rimu od 27. svib. do 2. lipnja, da se i ovi uvjeti izvrše i hodočasnici da imadu od drugih Svetinja i ljepota što više koristi. Govorite o tom sa svojim gospodinom župnikom.

Kad Bog kuca.

L. Rusan, župnik, Remete.

Prije 20 godina obdržavale se u jednoj hrvatskoj župi misije, sveta Božja poslanstva. Sve je hrillo, da čuje glas Božji. Nekolicina nije po-pušta, nije se Boga dala nadvladati. Jedan od plodova misija bio je veliki broj preplatnika Glasnika Presv. Srca Isusova, po kojem se i drugi plodovi podržavaju: poštenje, česta sv. pričest i t. d.

Jedan od one nekolicine, kad je došao do Glasnika, zgrabi ga, baci na zemlju i pogazi. Nije to išlo onaj papir već svetu stvar, kojoj onaj papir služi. Bog je ipak ostao miran, Presv. Srce je čekalo, a Marija se molila.

Prije dvije godine nadu ljudi toga čovjeka jedne večeri mrtva na cesti. Kako živio, tako umro. Bez Boga živio, bez Boga umro. Bez svećenika živio, bez svećenika umro.

Veća nesreća ne može stići čovjeka. Ne zaboravimo onu našu staru: »Bog je spor, ali dostižan«. Sjetimo se one sv. Pisma: »Ako danas čujete glas moj, nemojte da otvrđnu srca vaša«. Bog zove, Bog čeka vazda, svaki dan, svaki čas, »Ja stojim pred vratima tvojima i kucam«, veli nam Gospodin. Svijet živi u žamoru, neće da čuje to kucanje. Komu na štetu? Sebi i duši svojoj! Čujem li ga ja?

Slom jedne banke.

Bankir N. u francuskom gradu P. najavio slom svoje banke. Trojica, što su imala uložen svoj novac u toj banci, susretoše se na ulici pa će upitati jedan drugoga, koliko je koji izgubio.

Prvi reče: Ja sam oštećen za 30.000 franaka. Drugi prizna, da je oštećen za 39.000 franaka. A treći je izgubio samo 7 franaka i pol.

— Ipak, jedan će od prve dvojice, nedavno mi reče sam bankir, da Vas duguje 45.000 franaka. Kako ste učinili, da Vam je toliki novac povratio?

— Lijepo; posve jednostavno. Tražio sam, da mi se novac vrati, i vratili su mi ga.

— Jamačno Vas je kogod na vrijeme obavijestio o slому, što je imao domaća da nastane?

— Dakako: saznao sam iz jedne novine.

— Ali kako to, da deset tisuća preplatnika tih novina nije zapazilo te vijesti, kolu ste Vi čitali?

— Čitali su i drugi isto što i ja; ali *nijesu razumjeli*. Evo što se dogodilo. Naš je bankir izrekao u gradu Angeru jedan govor nad grobom nekog slobodoumnika, ali pun krutog materijalizma i bezboštva. I taj su govor pretiskale spomenute novine.

— Pravo, taj je govor doista bio otisnut u tom listu; no, kod svega bezvjernstva može čovjek ipak biti pošten i štovan.

— U to za sad ne zalažim. Ja sam drukčije mislio. Rekoh si ovako: »Kad se taj čovjek hvasta, da ne vjeruje ni u Boga ni u vraga, može se dogoditi, da ne vjeruje jednog dana ni u poštenje ni u savjest«. Neugodno me se dojmila vlijest, da je čovjek, koji mi je dugovao 45.000 franaka, nad otvorenim grobom izjavio, da je Bog vječna i najviša Pravda, tek izmišljotina i laž. Imu tomu već dvadeset godina, kako pratim slome raznih banaka i trgovina pa sam našao, da su ih osamdeset od sto prouzrokovali *ljudi bez vjere*.

— Ima nešto istine u tom što velite; ali ste nas mogli na to upozoriti!

— Mislio sam, da Vas ne smijem na to upozoriti, jer sam se bojao, da se ne nadete uvrijedjenima. U ostalom, ne biste me ni poslušali Vi biste me držali za »poprveca«, za »klerikalca«. A sad možete sami na sebi osjetiti, kako je *strah Božji početak mudrosti*, dosljedno *početak i poštenja*. fek.

SILNA RUKA.

Silna je bila ruka Samsonova, kojom je razderao lava i potresao stupove kuće, da se srušila.

Silnija je bila i još sada je silna ruka blagog vjerovjesnika sv. Franje Žavera. Ona je trgala lance s milijuna nesretnih pogana, što su čamili u tamnici neznanja; ona je potresla stupove poganskih hramova. Niti potpunih deset godina nije bio misijonarom (1543—1551.), a pokrstio je više od milijun pogana.

Kako je tu blagoslovljenu ruku prašila milost Božja, dok je živa radila, tako ju prati i mrtvu. Cijelo mu tijelo ostade neskvareno, prem bi u živo vapno zakopano. A kad se iza dvije stotine godina opazilo, da ostalo tijelo vene, desnica ipak ostade cijela i svježa. Rastaviše je od drugog tijela u Goj indijskom gradu, i preniješe u Rim.

Preko ove ruke učini Gospodin Bog mnogo čudesa pa i u najnovije vrijeme. O ozdravljenjo redovnicu u Tuluzi već je Glasnik govorio. Slaveći 300-godišnju proglašenja Sv. Franje svecem — aželili si njegovi domorodci u Portugalu da iskažu počast toj svetoj ruci na njezinu domu. Na cijelome putu u Španjolskoj, Portugalu i Franciji ova ruka sv. Franje Žavera, zbirala se čudesa blagoslovom i dodirom ove ruke. Prošle godine poniješe je gornjom Italijom sve do Gorice, pa onda opet Sicilijom. Svuda je narod častio najvećim slavljem, a i primao mnoga dobročinstva po zagovoru sv. Franje.

I u nas se mnogo štuje sv. Franjo Žaverski. Sto bi tek bilo, da i našom domovinom pronesemo ovu silnu ruku! Eto baš ovih dana piše čestita seljanka M. J. iz Hutina, župe Pribičke, kako joj je brzo pomogao zagovor sv. Franje Žavera. Kad se udala, bilo joj ko da je u pakao došla. Takav nemir je vladao u toj kući. Muž joj žalostan ode u Ameriku, a ona se još žalosnija dvije godine dalje mučila s družinom. Napokon se uteče devetnicom sv. Franji Žaveru, da joj isprosi od Presv. Srca mir u obitelji. I još nije te devetnice pravo dovršila, a to se već ganula družina i mir i zadovoljstvo se vratilo kući.

Ta se »milosna devetnica« sv. Franji Žaveru obavlja osobito od 3. do 12. ožujka. Kako se to najbolje čini, lijepo razlaže knjižica »Milosna devetnica«, što se dobije za 4 dinara kod Uprave Glasnika.

Ima li osvijedočenih bezbožaca?

M. Rihtarić.

Većina ih tvrdi, da ih ne ima. Evo jednog slučaja, moglo bi se reći i dokaza, da ih ne ima. Bio jedan otac, učitelj, profesor, ne velim gdje, ali je bio. Nije bio »izređeni« ateist, ali nit je hodio k misi, osim službeno, nit je što držao do ispovjedi, do prilesti; ništa. Nije Crkve javno grđio, ali mu nije bilo stalo ni do čega, što ona nauča. Imao sina, odgojio ga po svom čefu. Kad je sin svršio sveučilište, natkrilio je oca i u znanju i u ateizmu. Taj je, kad je stupio na »svoje noge« već i javno govorio proti Crkvi i proti svim njezinim inštitucijama. Stupio je i u framaspune i bio je, znalo se, žestok slobodni židar. Toga ni tajlo nije. Imao je osim kuće i lijep posjed.

Jednog dana njegov otac bio na posjedu, sam s jednim dječakom, Dječak bio dugo uz njega, pa jer se i otac spremao kući, poslao je dječaka, susjedova sina, već unaprijed kući. Dječak ode i kod ulaza u posjed sretne svoju majku, koja se bila uputila k g. profesoru, da ga vidi. Kuda? pita majka dječaka. Idem kući. g. profesor mi rekao da idem kući. A majka će: Hodi natrag, ja ču da pozdravim g. profesora. Kad oni onamo, šta vide! — profesor leži na tratinici, lice sprani zemlje. Sto je, zaboga, što je? Digne ga majka dječakova, ali profesor ne govori. Ipak rukom kaže prema glavi. Kap! Pozovu umah flakera, da ga odvezu kući, a gospoda telefonira sinu, tomu slobodnemu židaru, izričitom bezvjerju, što je. I sin uzme flakera, pa bježi u svoj posjed van grada, i sretnu se putem. Dovezu oca kući, a žena profesorova ističi vanku, plače i nariče: Sto je, zaboga, što je? »Ništa, majko, ništa, reče slobodni židar. Već je ocu bolje. Ali posuđuj ipak po svećenika«. Svećenik je i došao i bude jako lijepo primljen, ali se profesor nije mogao više isповjediti. Dao mu je, što mu je dati mogao: odrešenje uz uvjet, ako jo vrijeđa da ga prima, pa onda sv. ulje . . . I umro je. To je činjenica.

Slobodni židari su bezvjeri, je li? Svakako je istina, da viču i deru se na katoličku Crkvu — i to samo na katoličku. Ovaj slobodni židar je ipak drukčije mislio, kad mu je otac umirao. Bit će mu ončas bila sunula misao: Sto će biti od oca, ako je ipak istina, što katolička Crkva nauča? Dolaze i ovoj gospodi kad ikad »svijetli časovi«, gledom na vjeru.

Obitelj k Srcu Isusovu!

Na svetkovinu sv. Obitelji, što je bila ove godine dne 11. siječnja, ponio je novi sveopći upravitelj Apostolata S. I. Otac Boubée 18 svezaka imenika Srcu Isusovu posvećenih obitelji u Paray le Monial. Pratiло ga 10 zastupnika od raznih katoličkih naroda svijeta, u kojih se zadnjih godina posvetilo Bož. Kralju 450.000 obitelji.

Ovo je dvostruko utješna pojava. U prvom svetištu Srca Isusovu ujedinjuje 18 raznih naroda ista velika mirao i ljubav: Isus nam je svima zakonodavac, gospodar i kralj. Lijep je to odjek na njegov poziv: »Ja hoću da zavladam svim narodima ljubavlju Srca svoga.«

Druga je utješna pojava, što se u ovo doba obiteljske nevolje i razvratnosti tolike obitelji utječu i posvećuju Bož. Srcu. Kako svjedoče razni Glasnici S. I. tih naroda, ove obitelji zaista i dobivaju, što je Isus obećao: »Blagoslovit će svako mjesto, gdje se otvoreno štuje slika Srca moga. Vratit će mir obiteljima, koje se posvete štovanju Srca moga.«

»Zlatna knjiga« hrvatskih obitelji, što se posvetile Bož. Srcu čuva se u našem hrvatskom Svetištu Srca Isusova u Zagrebu. I ove se godine posvetio lijep broj obitelji, no još ni izdaleka ne tolik, kolika je potreba obitelji i kolika je dobrota Presvetoga Srca, da ih primi i pomogne.

Baš isti dan, 11. siječnja, pozvao je našeg Upravitelja Apostolata i urednika g. Petar Perković, nadoficijal vis. tehničke škole u Zagrebu, da u njegovoj prisutnosti svečano obavi posvetu svoje obitelji. A baš je to divna kital! Devetero djece oko milog im oca i majke. Radošno pozdravila obitelj svećenika, a svećenik njih. **Vi ste miljenici Bož. Srca.** Do sada ste trebali više njegove tjelesne pomoći; sada kad dolazite u godine, trebate više njegovog svjetla i topline za dušu. Držimo se njega, jer je jedini Put, Istina i Život . . .

Obitelj g. P. Perkovića u Zagr. što se 11. I. ove g. svečano posvetila Pr. Srcu.

Vrijedni donaćina, koga je i sv. Otar papa već odlikovao, priznao je: Bilo je već teških časova, ali nas Srce Isusovo nije nikad ostavilo. Eto u petnaest zadnjih godina rijetko mi je prošao dan bez svete pričesti. U obitelji svak zna svoju dužnost i vrši je. I tako idemo naprijed . . .

Kako se obavi posveta obitelji? Svećenik blagosloví sliku Presv. Srca; obitelj izmoli pred njom posvetnu molitvu; slika se stavi na najodličnije mjesto u stanu; obitelj pred njom svaki večer i osobito u danima veće nevolje zajedno moli; po mogućnosti se češće pričešće i pristupi Apostolstvu Srca Isusova. Društvo, sv. pričest i molitva podržavaju u obitelji duh Srca Isusova, a od njega joj pritječe pomoć i blagoslov.

Slike i molitve šalje na zahtjev Uprava Glasnika, kako je oglašeno na omotu.

Misija u Kansas City.

Nigdje nije sveta misija započela tako sjajno kao u ovom fabričkom gradu na velikoj rijeci Missouriju, otprilike u sredini Sjedinjenih Država. Naša su se hrvatska braća iskazala, na čelu im dični župnik, monsignor Davorin Krmpotić, koji ovdje uspješno radi već 24 godine.

U nedelju 26. listopada svrstala se u 10 sati pretpodne golema procesija, u kojoj je bilo do šest stotina djece hrvatske župne škole, šest, sedam društava s barjacima, a poseban je čar davalо procesiji onih pedesetak ministranata u milovidnom ruhu američkih „altar boysa“. Na čelu poverci išla su dva hrvatska mladića, jedan od mornarice, a drugi od vojske, s američkim barjakom. Povorka je išla kroz nekoliko ulica naokolo pa je svraćala na sebe pažnju gradskoga svijeta, a nije ni čudo, kad su je pratile dvije glazbe! Kod Hrvatskoga Katoličkoga Sirotišta prišao je procesiji g. župnik u pratnji dvaju misionara i uveo ih u crkvu, gdje ih je srdačno pozdravio, narodu predstavio i predao im raspelo i stole, znak svećeničke vlasti.

Krasnom početku a i razvitku misije pomogla je proti svojoj volji šačica zavedenih hrvatskih „boljševika“, koji su po noći razbacali po ulicama, gdje stanuju Hrvati, mnogo letaka, ne bi li omeli rad misjonara. Postigli su samo to, da se onaj čestiti radni narod još više zanimao za misije i svaki se dan odazivao u velikom broju i punio onu najveću hrvatsku crkvu u Americi. Da vam je bilo čuti, kako se krasno pjevala Zlatna Krunica Srca Isusova! A pjevalo ju je staro i mlađe. Pomicali, kako to zvuči, kad se iz pet, šest stotina mlađenačkih grla izvija slava Srca Božanskog! Velika je u tome zasluga časne sestre Bonaventure, koja školsku diecu uči pjevati. I ovdje sam opet vidio, koliko vriliđi župi, kad ima svoju katoličku školu. Nije onda čudo, što naša hrvatska braća visoko cijene one dobre i zlatne časne sestre, koje neumorno rade za vremenito i vječno dobro njihove drage dječice. Misija je trajala punih 15 dana. Bilo je, hvala Bogu, puno posla, dok se onoliki narod isповjedio, ali čovjek ne žali trida za ovakovu uzvišenu stvar, pogotovo kad vidi, da riječ Božja pada na plodno i dobro pripravljeno tlo.

Vjerni narod dupkom napunio veliku crkvu. Jedan od najljepših prizora bio je one večeri (9. studenoga) vidjeti ono 200 djece u obliku križa poredanih oko krstionice, u kojoj su bila krštena; djevojčice su bile odjevene u bijelinu, a ministranti (njih do 60) u svoje slikovite haljine. Srce ti se dizalo od zanosa, kad je cijela crkva gromko i glasno odgovarala na pitanja krsnog zavjeta: »Odrčemo! — Hoćemo!« dok su djeца oko krstionice uz svaki odgovor dizala desnu ruku.

Može se reći, da se čitava župa odazvala pozivu Božjemu i obnovila u kršćanskom duhu. Napose pak ističem, da se i pozakonilo nekoliko ženidbā, a svetih je pričesti bilo pet hiljada i nekoliko stotina.

U ovoj župi bilo je dosada 150 pretplatnika Glasnika Srca Isusova, u čemu ima veliku zaslugu vrli katolički g. Josip Lončarić; svaki mjesec razdijeli on pretplatnicima sa svojim sinom tih 150 Glasnika. Za vrijeme misije javilo se još novih pretplatnika. Časne sestre

raspačale su velik broj Kalendara Srca Isusova i Marijina i preko 90 molitvenika **Srce Isusovo spasenje naše**, koji se narodu veoma sviđa.

Miroslav Vanino D. L.

Upravitelj Svetišta Srca Isusova u Zagrebu.

O sličnom uspjehu veteč, otaca misjonara M. Vanina i A. Jurića javlju nam i prijatelj Pavao Gorički iz Omaha Nebr. S velikim zanosom prenjo se naš narod ondje duhom u prva kršćanska vremena; svetim strahopočitanjem primao riječ Božju i učvrstio se u vieri i poštenu,

U tom ćeš znaku pobijediti.

Jednoga dana dode neki mladić u samostan trapiski i zamoli oca opata, da ga primi u novake. Opat ga zapita:

— Jesi li, moj sinko, dobro promislio korak, što ga poduzimaš?

— Jesam, poštovani oče.

— Znaš li, da ćeš morati postiti, čitav dan raditi i posve obučen na tvrdnu spavati?

— Znam, poštovani oče.

— Znaš li, da ćeš morati zauvijek reći zbogom svjetu, svojim prijateljima, svomu ocu i svojoj majci, da ćeš morati umrijeti svemu, pa i samome sebi?

— Ja to znam.

— Pa zar se ne bojiš, da ti ne ponestane srčanosti i da ne ćeš jednom požaliti žrtvu, koju si naumio ovaj čas da prineseš.

— Imate li, poštovani oče, raspelo u svojoj blagovaonici? — odgovori mladić.

— Svakako, moj sinko.

— Onda će moći svaki dan postiti. — Imate li raspelo u dvorani, u kojoj će spavati?

— Imamo, dijete moje.

— Onda će mi dostajati nekoliko sati sna. — Hoću li naci raspelo u vašim hodnicima i na mjestima, na koja me bude poslušnost zvala?

— Za cijelo.

— Onda će mi, poštovani oče, biti lagana šutnja, pa će se moći otresti ljudi, dapaće i onih, koje sam najvećma ljubio. — Hoću li vidjeti raspelo na polju, gdje će morati raditi koji dio dana?

— Ti ćeš se, sinko, trebati samo okrenuti, pa će ga Tvoje oči ugledati vrh samostanskoga zvonika.

— Onda me ne plaši rad. — Hoćete li me dakle, poštovani oče, primiti među svoju duhovnu djecu?

— Za čas zatvorise se za mladićem samostanska vrata.

Ne pitam te, dragi čitatelju, imaš li raspelo u svojoj kući, u svom stanu, jer znam da nijesi od onih ljudi, koje pogled na Kristov križ sablažnjuje ili koji ga čak drže za ludost. Ovakovi ne će ni Glasnika u ruke uzeti. Nego hoću da ti u tvome raspelu pokažem nepresušan izvor prave životne snage, koja će te krijepti u borbama ovoga života i novih ti vazda sila podavati. Nauči se samo da u svakoj poteškoći pobožno podigneš svoje oči k Isusu raspetome, pa će ti On na svaki

takav pogled odgovoriti u nutrini tvoje duše: ljubil žrtvuj! Poslušaš jii taj glas, tada će se u tvom srcu žar božanske ljubavi sve više rasplamjeti i nikoja ti žrtva ne će biti preteška. Ne će ti biti preteško ni posvetiti se uzvišenom redovničkom zvanju.

F. C.

Upravo je izašla lijepo opremljena brošura sa slikama: **Povijest trapiskoga manastira Marije Zvijezde**. Napisao Ivanko Vlašičak, župnik. Osim povijesti samostana prikazan je brošuri trapiski život, te njegova prava svrha. Naručuje se kod Tajništva Opatije Marije Zvijezde kod Banje Luke. Cijena s poštarinom Din. 7.

Moja opažanja.

M. Rihtarić.

UKINUTI BLAGDANI.

Već sam više puta čuo mrmljati na sv. Oca Papu, što je ukinuo svetkovanje nekih blagdana, i trebalo mi braniti ga proti prigovorima. Napose se ovo mrmljanje čulo u radničkom svijetu. Gledajte, vege, pravoslavne, imadu više svetkovina nego mi katolici, i ne ukidaju ih, već ih poštaju i svetkuju. A sveti Otac Papa ukida naše!

Ne spada ovamo — kad bi pravoslavni htjeli ukinuti koji postojeći blagdan ili uvesti koji novi, tko bi to učinio ili učinili imao, ali spada ovamo ovo: Spasovo, uzašaće našega Spasitelja na nebo, je blagdan, naš katolički velik blagdan, pak se ipak u Zagrebu na kućama, koje se izgrađuju na sajmištu i na onoj na početku vlaške ulice, na taj dan radilo kao i na druge radne dane. Je li se radilo i na drugim kućama, ne znam, ali na ovim — video sam — da se radilo. S kojeg razloga onda vika na Papu?! Više se na nj, što ukida blagdane, a na neukinute rade. Ako i jesu kuće židovske, na kojima se radi, ali radnici, vi ste katolici. Kako na Spasovo, tako se radilo i na druge neukinute blagdane. Bilo bi bolje, da se neukinuti blagdani svetkuju, i da se svetkuju kako treba, nego vikati na Papu.

NA SAJMU.

Polazio sam pučku školu, dakle je tomu dobrih 60 godina. Ipak mi je i danas pred očima sajam u Varaždinu, na kapucinskom trgu. Bio sam s ocem u šatoru i točio vino. Velik onaj trg pun je puncat svijeta. Glava do glave. Bilo je i našlo se na sajmu svega, što trebaš i trebati možeš, ali ondje, na kapucinskom trgu se prodavalо poglavito rogato blago i konji.

Poslije jedanaest prema podnevu je trgovina u svojem najvećem razvitu. Žamor, krika, vika. Stotine šaka vidiš da udara jedna o drugu. Prije nego se prodao ili kupio konj, volovi, krava, barem je 20—30 puta udarila šaka o šaku, a kod toga: »No, hoćeš da... — »No daj Bog sreću, tebi kod novca, meni kod robe!« — »No, udri, daj, dok me je voljal!... Rado sam to pogadanje gledao, rado slušao, naročito izdaleka onaj mukli žamor.

Kad eto zazvoni »podne«, najprije u župnoj crkvi i ončas u kapucinskoj, u franjevačkoj, opatičkoj, u pavlinskoj, florijanskoj i sv. Vida. I one stotine i stotine ljudi zašute ko na komandu, otkriju se, prekriže, sklope ruke i mole. Kad je prestalo zvoniti, prestane ova veličanstven-

na šutnja. Ljudi se prekriže, šešir na glavu, i: »Hvaljen budi Ježuš Kristuš! Dobar dan — popoldan!« . . . Nastavlja se udaranje šaka, krika, vika, bez ijedne kletve.

Danas je malko drugačije. Mole i danas, ali ne svi. Nekoji. Čini se da je većina onih, koji ne mole. Što ćemo? »Izobraženiji« su, moderniji od nas starih . . .

Jesu li i sretniji?! Daj Božansko Srce, da budu, ali po Tebi.

RUŽA.

Klećim u klupi u mojoj kapelici. Tu predamnom je kip B. D. Marije, a pred kipom se taj čas nahodi lijepa, krasna crvena ruža, riječnost u polovici ožujka. Krasna je, ali mirisa ne daje nikakova. Zašto ga ne ima? pitam. Jer nije izrasla na suncu.

Kako ova ruža, nije li ovako i djevočka i mnogi mladić, s vana lijep, krasan, a u srcu nikakov. Zašto? Nije izrasao na sunču vjere, nije izrasao na toplini božanskoga Srca Isusova. —

NE IMA NAS!

Ne ima!? Oh, ima nas, imal. Bili smo socijaliste, onda komuniste, potom orijunaši, — sve skoro isto, samo na drugi način.

Jest, vas ima, i ima vas svakim danom više. Ali ne ima nas, nas svećenika, redovnika. Već nas je daleko premalo. U kvaterni tjedan običajem ići na Bistrigu. Presvjetli gospodin domaći župnik me zamoli neka ostanem 4—5 dana ondje, da pomognem isповједati. Advenat je. I ostao sam. U pet ujutro ili malo iza pet idemo u crkvu, naroda već mnogo, i sjedimo sve do podne. Uz župnika je danas na Bistrici, koja broji 12.000 duša, kapelan je d. a. n. Ovaj je svakoga dana imao ići k bolesniku, a dvaput ili triput je usto imao i sprovod. Dobro, da je došao jedan franjevac, konventalac, koji je također ispovjedač. Dan prije, nego sam došao ja, bio je župnik s kapelanom sam. Kapelan ispovjeda koje vrijeme, a onda k bolesniku. Župnik je ostao sam i sjedio u ispovjedaonici do preko dva popodne, dulje nije već mogao.

Kod ispovjedaonice mi se guraju, samo da se ne potuku. I ne čudim se, ima dva sata, ako ne i više, do crkve. Na pet ujutro je već u crkví i ako se ne gura, izgurati će ga drugi i neće doći na red.

Pitam jednu, zašto se nijesi ispovjedila k Uskrsu? Bila sam četiri puta tu, ali nijesam došla na red. Nije se gurala!

Nijesu krivi svećenici⁷ redovnici, što ih ne ima; ne. Kriv si ti, oče, ti majko, koji grdiš i psuješ redovnike i svećenike; grdiš ih pred djecom i nikad niješ riječi za svećenika ne imas. Svećenika ima odgojiti u prvom redu otac i majka. Krive su škole u kojima se djeci iščupa i ono vjere, što je imadu. Kancelarije su pune činovnika, banke se i dučani množe u izobilju, fiškala ima na pretek, da te ih Bog čuvao, a nas, svećenika i redovnika malo, jako malo. A kad pomremo mi stari, tko će ispovjediti onda? rekao je g. župnik bistrički.

Oko Bistrice, uopće u Zagorju su sve samo velike župe, 5, 6, 7 hiljada duša, a svećenik jedan! Ima usto dvije ili tri škole, ako ne i još koju. Što će načiniti?! Dete ljudi, ljudi božji, molimo, molimo mnogo, da nam dragi Bog dade što više dobrih svećenika. Ali ne samo moliti. Dete vi, kojima je Bog dao djece i koliko toliko imetka, uzgojite vašeg sina, da bude svećenik, dobar svećenik. Ne će vam bit žao. —

Kako je u Rusiji ?

Nedavno sam na putu susreo jednog znanca, koji se vratio iz Rusije. Bio je par zadnjih godina u Moskvi. Pripovijedao mi je o raznim zgodama i nezgodama, pa evo da nešto saopštim iz tog razgovora.

1. Upitam ga: Kako je u Rusiji gledom na osobnu slobedu?

Znanac je odgovorio: Tu se ne može govoriti o osobnoj slobodi. Ni jedan čas niješ siguran, da te tko ne će pograbiti i dveset na policijski ured. Tu te ispituju i u najboljem slučaju prodeš nekoliko sati ili dana u strahu, da ne ćeš dosjeti pred strašne suće. A tajna policija te pogradi, ako te ma tko mu drago prijava pismom bez potpisa. Dapaće te pogradi, ako si bolje obučen, jer misle da si kakav plemić ili da imadeš novaca. Zato bolje obitelji drže po kućama slabo pokućstvo, još se slabije odijevaju, a djeca im redovito idu po ulicama ili oko kuće ljeti bosa i u zamazanom odijelu, zimi pak u zastarjelim kaputima. Tako rade gospoda i imućniji radnici.

2. Upitam da li je glad u Rusiji?

Gladuju — reče on — po gradovima redovito oni, koji nijesu vojnici ili u ma kakvoj službi boljševika. Seljaci su također lani umirali od gladi, jer je vlast tražila da dio prihoda dаду njoj na raspolažanje, pa zato seljaci nijesu sijali ni obradivali više nego li d sebe prehrane. Vlast je sada u tome popustila, pa seljaci više rade i obično po selima nema gladi. Najviše stradaju činovnici i radnici, osobito njihova djeca po gradovima. Vlast je bila odredila, da niko ne smije kod drugoga raditi ili primiti takvog radnika, ako posebni vlastin posredujući ured ne pošalje dotičnog radnika sa svojom ceduljom i dozvolom. Kad su ti uredi slali na pr. cipelara da ore i slično, gospodari su volili ne raditi nego li primiti takove radnike. To je uvidjela i vlast i brzo je povukla tu odredbu. Zato se opet sada rad na bolje uputio i manje je nezaposlenih nego li pred pola godine dana.

3. Kako je u Rusiji s vjerom? — zapitam.

Slabo je tu s vjerom, da ne može gere. U Moskvi na pr. tiska sadašnja bezbožna vlast novinu »Bezbožnik« u 60.000 komada i tura ga u narod. A taj se list ruka kršćanskoj vjeri otvoreno i navraća narod na otpad od kršćanstva. I takovi listovi imaju u svakom većem mjestu. Vlast dapaće uzdržje čitavu vojsku ljudi, koji zalaze u scela i gradove i svugdje otvoreno govore protiv svake vjere i sile Ruse u novo poganstvo. Poznato je, da sadanju vlasti vode većim dijelom Židovi, koji mrze na kršćanstvo. Sobom nosim knjigu debelu kao prst, u kojoj su navedene sve knjige i brošure, što ih je vlast izdala protiv vjere. Ta knjiga je kao priručnik plaćenim agitatorima, koji onda uštrcavaju to bezbožstvo u pak. Sreća je u tolikoj nesreći, što pak malo čita, pa sva muka ove vlade ne postizava svoju svrhu. Isti pak, osobito po selima, razlidle se, tek što takov agitator počne da bezbožno govori. Tako rade i po gradovima. Jednom sam bio na javnoj skupštini, gdje su govorili za vjeru i proti vjeri. Ali netom poče jedan boljševik da napada vjeru, dgože se ljudi i ostaviše tog junaka da prodice praznim klupama

4. Što rade svećenici? — opet upitam.

Katolički su svećenici gotovo bez razlike zatvoreni po tamnicama, jer su svetu vjeru junački branili. Tako u Moskvu moradoše doći dva katolička svećenika iz Petrograda, da preuzmu brigu oko katolika, kojih ondje ima nekoliko tisuća. U zapadnoj je rusiji nešto bolje, jer ondje nijesu boljševici žestoki kao u istočnoj Rusiji. Dok sadašnja vlast hoće da katolike silom uništi, dotle istočna crkva hoće da počlepia, pa je osnovala nove crkve, osobito »žive crkve«. Imenovala je svoje lude za biskupe i nagoni Rose u te nove crkve. Rusi se tome otinju. Na to je vlast naredila, da se »živa crkva« opet spoji sa starom. Patrijarha Tihon je morao šutjeti, pa vlast radi preko biskupa svoje »žive crkve« štograd hoće i u staroj crkvi. Tu je prava zbrka svega. Ja tna je crkva, koja nemira vrhovnu glavu izvan Rusije! — A. Allirević D. I.

Zahvalnice.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisuјemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni mlodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZAGOVOROM † BISKUPA DR. J. LANGA.

Kostajnica. Već četiri godine utjecali smo se u cijeloj obitelji Presv. Srca Isusova mnogim žarkim molitvama za jednu milost, ali nijesmo bili uslišani. Sve smo predali u ruke Božje i vapili svaki dan: »U svem nek se vrši volja Božja i sve neka bude njemu u slavu!« — Iza smrti blagopokojnoga biskupa Dr. Josipa Langa, kojega sam osobno poznavala još kao bogosla, stala sam se moliti i preporučivati naše potrebe u njegov zagovor uzdajući se da će nam pomoći kod Boga. Već deseti dan bili smo uslišani! Uvjereni sam, da nam je presveto Srce Isusovo uslišalo molitve zagovorom velikog biskupa, koji je živio i umro poput svetaca. Zato kličem iz dna srca: »Hvala, čast i slava Božanskom Srcu Isusovu! Čast velikom pokojniku biskupu Jasipu Langu! — A. J. umirovljena učiteljica.

JOŠ ZAHVALJUJU BOZ. SRCU:

BIBINJE — Zadar ŠB Srce Isusovo udijelilo mi veliku milost i harna darujem za Glasnik 30 d. **BISTRINCI RA** U velikom strahu i nesreći zazovem Presv. Srce i ono me oslobođilo; darujem 10 d. **BJELOVAR AB Bož.** Srce mi je jedino utočište i udijelilo mi mnoge milosti. **BREG BAČKA OI** Moleći kranicu Presv. Srca ozdravila od trogodišnje bolesti. **BREZOVICE FP** Pomoćnik obitelji dragi Isus pomogao mi da sam izgradio štalu; eto dara u zahvalu za sv. Misu. **BROD na S. LR** Pouzdanje u Presv. Srce i ustrajna molitva pomogla mi do zdravlja. **BUTTE MONT AK** Zahvaljuje i preporuča se Presv. Srcu za zdravlje; daruje 3 dolara. **ČALMA EP** Šaljem D 50. za Svetište jer mi S. I. pomoglo u živčanoj bolesti. **DONJI HRAŠČAN DK** Bož. Srce se smilovalo mojoj ženi pri porodu i vratilo djetetu zdravlje. **DUBRAVA FŠ** Teško bolestan učinio sam devetnicu Presv. Srca i Majci Božjoj, ispojavio se i pričestio, pa eto nestalo bol. **DAKOVO MB** Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj, ispojedio se i pričestio, pa eto nestalo bol. **DAKOVO MB** Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj, ispojedio se i pričestio, pa eto nestalo bol. **GORIČKO KF** Ostavila ju zubna bol. **GRADINA MM** Radosno hvalim Pr. Srcu, Majci Mariji i sv. Josipu za brzo povraćeno zdravlje sestrukl. **HLEBINE BP** Zahvalna šaljem 100 d. jer me Bož. Srce riješilo 4-godišnje boli, kojih ne pomogao ni bolnica ni kupalište. **HRELJIN LjP** Povratilo mu zdravlje i daruje D 10. **RO** Za jednu milost se zahvaljujem, a drugu još molim. **JAKŠIĆ AS** U teškoj neprilici primio od Presv. Srca uz preporuku Sv. Ante i † biskupa Langu veliku utjehu. **KOSTAJNICA FA** Moleći se Presv. Srcu i sv. Obitelji zadočismo zdravlje djetetu; zagovorom † biskupa Langa dobismo drugu veliku milost.

KRAŠIĆ FPG Osjećam trajnu zaštitu Presv. Srca, **KUTINA LO** Mnogo mi pomoglo S. I. u teškoćama, **LOS ANGELOS CALIF. MP** Šaljem 1 dolar za zahvalnu sv. Misu, što mi Presv. Sree vratilo zdravlje djetetu, **MARIBOR MW** Iz puno neprička izbavila se devetnicom dragoj Gospi od Presv. Srca, **MOKOŠICA RIJEKA PB** Preko nade ozdravila mi majku i djetete, **MIŠUTINOVAC PR** Sretno položio ispit, **NOVA RAČA MV** Hvala Pr. Srcu i Gospi lurdskoj te sv. Josipu i sv. Antu na više puta uslušanoj molbi, **NOVOSELO EJ** Obećavši dar u čast Pr. Srcu krenula mi bolest na bolje, **OMIŠ MS** U teškim bolestima pomoglo S. I. cijelu obitelj; čest mi i slava bud! **OSIJEK IK** Zahvaljujem za primljenu milost i darujem 10 d. **ZK** Hvala i slava Presv. Srcu, koje mi je mnogo puta pomoglo u velikoj neprilici, **PETRINJA RM** Bož, Srce pomoglo mi u nuždi, zahvalna šaljem 10 d. **PODSUSED RU** Tješilo ju i pridiglo Srce Bož. Liječnika iz teške boli, **POŽEGA MM** Dulje vremena primala razne dokaze ljubavi Bož. Srca, **PUČIŠĆE MM** Novorodenče mi ozdravilo i kasnije ga opet očuvalo, **REKA MUČNA SK** Strogo branjena ženidba ipak uspjela, **ROCK SPRINGS AK** Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu za primljene milosti i darujem 1 dolar, **MR Slava Presv. Srcu** i hvala mojim nebeskim zagovornicima; za Glasnik eto 1 dolar, **SARAJEVO VB** Videći kako mi se jedna molba za drugom ispunja, zahvaljujem i javno slatkom Srcu Isusova i doživojno ča čitati Glasnik, **SKRAD TG** Bož, Srce uslišalo mi vrude molitve po zagovoru t biskupa Langa u jednoj obiteljskoj teškoći, **SLAV. ŠAMAC AJD** Preplaćujem se na Glasnik iz zahvalnosti za ozdravljenje djeteta, **SOMBOR TO** zahvalna za primljene milosti šalje 100 d. za Glasnik, **SPLIT – VRANJIC MB** Moleći devetnicu Presv. Srcu smirila se oklevetana, **SUTINSKO AK** Sretno prošla na operaciju i bolesni kreće uz molitvu S. I., na bolje, **SV. JANA VH** Vječna hvala Isusu i Majci Božjoj, što sam molio, dali mi, **TOMAŠICA BS** Šalje dar 50 d. za sva dobra, što ih je od Pr. Srcu primila, **TUK AK** Pomožlo mi Bož, Srce po zagovoru svetih zaštitnika, **UNEŠIĆ GTV** Svetogućnost me Isusova više puta od smrti sačuvala, **UTIN MJ** U raznim obiteljskim teškoćama osjetila sara pomoć Bož. Srcu, **VALPOVO MAR** Najbolji prijatelj djece uzeo k sebi moju malu i riješio ju velikih maka, **VARAZDIN MS** Hvala Ti Bož, Srce za učinjenu milost, Ti štiti i dalje moju obitelj!, **VEL. GORICA GM** Molila S. I. i obećala zahvalu pa ozdravila od 10-godišnje bolesti, **VIDOVEC HS** Ozdravio i daruje 10 d. iz zahvalnosti, **VINKOVCI ML** Šaljem 100 d. iz zahvalnosti S. I. za njegovo Svetište, **VIROVITICA MM** Obećala S. I. pred oltarom, da će postiti petke godinu dana i, hvala mu, ozdravilo mi djetete, **VRBAN CB** Za dobro zdravlje djeteta i svoje, **VUKOVAR CB** Sačuvalo kćerki ruku, **MM Glasnik** bi bio premalen da sve opišem, što mi je Presv. Srce dobra udjeljilo, **VRBOVSKO MŠ** U teškom padu očuvalo me Bož. Srce od veće nesreće, **ZAGREB AP** Hvala Pr. Srcu, čijom pomoću sretno protoh u dva razreda, **TS** Hvala na primljenim milostima i molim nadalje, **BŠ** Prijateljska osoba dobila u velikoj bljedi zarade, **MŠ** Od srca hvala bl. Tereziji od Maloga Isusa za primljene milosti i preporučam se nadalje, **AK** Nadene veća svota novaca kad se, izgubivši je, prepričavši Bož. Srcu, MK Mili Isus pomogao u velikim bolima ruke i otrovanju, **SK** Oklonilo me teške nutarne boli na molitvu devetnice, **NT** Hvala Pr. Srcu i Majci Božjoj, što mi pomoglo u potrebama, **MM** Po zagovoru sv. Ante primio puno milosti, **ZLATAR IB** Dvaput mi pomoglo S. I. u teškoj bolesti, **ZUPANJA EG** Presv. Srce i Gospa lurdskia spasila je iz tifusa, **MB** Zahvalna sv. Antunu za pomoć kod marve šalje 100 din, **KG** Primila jednu veliku milost, **MB** Pomoglo mi djetetu, **MG** Ostobodilo me velike napasti, **AK** Štitilo mi S. I. obitelj.

VIJEŠTI

DRENOVCI. U naše »Djevojačko društvo S. I.« primljeno je na Bezgrješno Začeće 18 novih članica. Krasnim govorom preč. g. župnika osvježile smo i mi priješnje članice svoju ljubav za društvo i cijenimo se sretnjima, što smo u njemu. — Svaka članica ima svoje »štićenike«, kojima nosi Glasnike. Nedjeljom pjevana zlatnu krunicu, a sv. pričestil bilo je u prosincu i siječnju 1530. Na Silvestrovo zadovoljile smo naše brojne posjetnike predstavom »Ružica Garićka«, koja se odnosi na četvrtu zavijed Božju. — Ana Vilić, glavarica.

GORNJA STUBICA. »Djevoj, društvo« broji 118 članica, koje smo primile prošle godine 2.380 sv. pričestil. Prisustvujemo pobožnostima i kitimo crkva, što najbolje možemo. Poslije sv. Mise molimo još zlatnu krunicu i Pohvale imenu Božjemu. Dobile smo i diplome Apostolstva molitve. Koje znamo čitati držimo Glasnik i čitamo drugima. — A. T., glavarica.

GJURGJEVAC. Naše se »Djev. društvo« povećalo dne 13. srpnja sa novih 80 članica, pa nas sadima 130 članica i 17 kandidatica. S velikim odusjevljenjem vodi nas vel. g. Jakov Novosel, koji je puno strpljiv, kad nas svaki mjesec ispoštova jedna i drži nam i ljepe govore o Isusu u presv. Sakramentu. S ljubavlju kitimo milom Spasitelja oltar. U listopadu je uvišek jedna djevojka iz društva predmolila krunicu, Sv. Pričestil primile smo: u srpnju 700; kolovozu 380; rujnu 340; listop. 369; studenom 350; prosincu 377. — A. Kucel, glavarica.

IVANEC. Sustanke drži naše »Djev. društvo« redovito svake prve nedjelje kod časnih Sestara. Uz tople riječi o Bož. Srcu dodaje č. Sestra i ljepe upute za život. Sve to potkrijepi zanimivim primjerima. Poslije toga se podijele Glasnici i zabilježe naknadne sv. Pričestil. Na ispovjed se redamo svake subote po nekoliko, a te se onda nedjeljom pričestite, koje dospiju dodu i u tjedna. Svi sv. Pričestil bilo je oko 800. — Dne 25. ožujka bilo je primljeno 20 novih članica, dok nas je u veljači ostavila jedna, da zamijeni ovaj svjetlji s boljim. Dale smo prikazati za nju jednu sv. Misu. Četiri nam se udale. — Na Duhovo pošte smo pješice Majci Božjoj Bistričkoj. U lipnju smo davale, što smo vlaže mogle, zadovoljštinu Presv. Srcu dolazeći sv. Mili i pričestil. Na dan klanjanja molile smo po četiri pred Presvetim. Preporučamo naše društvo sestrinskim molitvama sviju i sve pozdravljamo. R. Frisčić gl.

MAČE. Zadnjih mjeseci godine udalo se iz našeg Djev. društva pet, umrla je jedna pa nas sadima 175. U samom prosincu primile smo 785 sv. Pričestil. A. Iv.

Opatka u redništva. Ovaj lijepi broj sv. Pričestil najbolja je svjedočišta za društvo. Uzme li se poprečno: svaka je članica svake nedelje na sv. Pričestil. Uzdržalo Vas Bož. Srce ustrajne.

OMIŠ. Društvo Srca Isusova izgubilo je ranom smrću dne 2. I. ove godine svoju revnu voditeljicu časniciu S. Ignaciju Živkoviću, službeniku Maloga Isusa. Sedam je godina žarko nastojala da proširi pobožnost Presv. Srcu u našem gradiću, napose pak vježbu 9 služba. Svaki prvi petak svirala je i pjevala kod sv. Mise, a poslije predmolila posvetu. Uhvatila ju nemila bolest i prorekavši tri dana naprijeđe svoju smrt ode blažena u vječnost. Bolno oplakujemo njezinu smrt, ali se učamo da nas ne će kod Isusa zaboraviti.

ŠIBENIK. Djev. društvo S. I. osnovano je g. 1910. u franjevačkoj crkvi sv. Lovre s tom osobitom svrhom, da se iskorijeni ružni običaj suočništa prije vjenčanja, i hvala Presv. Srca u ovo 14 godina iznevjerila se samo jedna članica. Svi članici ima sada 140. Prvi Petak osobito lijepo slavimo na posebnom oltaru Presv. Srca. U jutro svečanija sv. Misa i pričeštanje pod znakovima Društva, a imamo zastavu od g. 1912. U večer propovijed i svečaniji blagoslov. Prve nedelje imadu službenici Društva vijeće, kako će što više poraditi u čest Bož. Srca. Druge nedelje sastaje se cijelo Društvo i to ovako: krunica Presv. Srca, govor obzirom na Društvo, blagoslov s litanijsama, pjevanje u čest Bož. Srca. Za društvene svrhe dajuće svaka članica 1 Din. na mjesec. Pjevačka sekcija Društva redovito pjeva u crkvi. Poradilo se da društvo imadne i svoju knjižnicu, pa ni to nije bilo uzaludno. Za dobro štampu zauzimlje se Društvo mnogo pa imamo i Glasnika Gospe Sinjske 39. Proti modi golotinje bori se društvo tako, da članice javno nastupaju čedno odjevane i s dugim rukavima. Bilo je i bit će još i drugoga rada, nadahnulo nas samo i dobri podržalo Bož. Srce. — Anica Plenčić, tajnica.

VELIKI BUKOVAC. Lijepa okruglica o Božiću napunila nas novim žarom. Lijepa hvala i molimo opet. Iz prijašnjih izvještaja razabirete naš rad. Sada ćemo nešto pregledno. Sv. Prćestii su nam srčika života; koje su članice bliže crkvi primaju i više puta. Obvezatima ne manjaju ni one članice, što su 2 sata daleko. Odsutnost od sastanka je rijetka, a i tada se prošnjom ispriča. Podmlatku se tumače pravila svake nedelje. Na sastanku se čita život sv. Margarete i o štovanju Presv. Srca, te iz knjige »Katol. djevojkama«. U pojedinim selima kite djevojke kapele, a župnoj crkvi pomažu tek o većim svetkovinama, jer tude rađe časne Sestre. Pjevati učimo uz riječke iznimke svake nedelje. Za Bezgrješno Zatočeće naučile smo dapače iz pjesmarice »Virgini Matri« misu »Gospodine pomiluj«. Dyim društvinu posudile smo svolu predstavu: »Ružica Garićka«. Reči ćemo i jednu gorku, ali će biti i drugima društvinu na pouku. Nekoliko djevojaka otišlo u krčmu na ples. Našem društvu to nije običaj. Otpustili smo ih iz društva. Bilo je suza i prošnja; ali smo radi dobroga glasa društva ostale nepopustljive. Mi znamo, da se vrijedne djevojke i bez krčmarskog plesa mogu udati. Cestita krčma je za okrepu starijima, a ne za pastopašnost mladeži. Radost duše u društva kad i kamo je veća od par časaka razdraženosti na plesu, koji donose sumornost i putnosc.

O paska Saveza. Kamo sreće da tako osjećaju i rade sve hrvatske djevojke, kako osjećaju i rade vrle djevojke revniteljice u Vel. Bukovcu.

OBA VIJEST.

Kako je »Glasnik« u 1. broju javio, izlazi sada »Vjesnik Marijinih kongregacija« kao samostalan list, i to svaki drugi mjesec. Za one, koji primaju »Vjesnik« po svojoj kongregaciji, stoji na godinu 8 dinara; a za one, koji ga naručuju na svoj naslov, 10 dinara, za inozemstvo 15 dinara. Od dačkih kongregacija ne traži se određena preplata, nego se samo moli dobrovoljan prinos prema broju naručnika.

1. broj »Vjesnika Marijinih kongregacija« izšao je u veljači; ali se još može naručiti. Upravitelji Marijinih kongregacija zamoljeni su naročitim pozivom, da nam saopće, koliko članova želi primati »Vjesnik«. Ako koja kongregacija slučajno nije dobila ovog poziva, neka izvoli skoro javiti broj preplatnika.

Uprava »Vjesnika Marijinih kongregacija«.
Zagreb I. 147. Palmotićeva ulica 31.

Izvještaj misijske sekcije u Travniku.

Ove smo nove školske godine 1924. 5. započeli s velikim oduševljenjem opet svoj misijski rad. Odmah na početku posjetio nas naime budući misionar Indije o. Mesarić D. I. i održao ciljeloj gimnaziji skloptikonsko predavanje o misijama na Madagaskaru. U svim pripravama pomoglo mu naša misijska sekcija. Bilo je to zadata nešto krasna. Prenuda je predavanje trajalo oko 2 sata, svima nam je bilo žao, kad se svršilo. Ta čovjek bi gledao te zanimive, krasne slike po vas dan i slušao o tom dobrom narodu, o požrtvovnosti misionara. Na odlasku darovala mu naša misijska sekcija za poganske misije 1500 dinara.

Na sv. Franju Xav. 3. XII. imali smo kao na dan posebnog zaštitnika sv. misije i naše misijske sekcije zajedničku sv. Pričest. Svetu misu i svetu pričest prikazali smo tog dana za blagotvorni rad naših hrvatskih misionara O. Mlakića i O. Konenog u Africi, da ih Bog dragi čuva u teškim, burnim danima, što su ih proživjeli. A za Božić im poslastimo srdačnu čestitku sa kiticom duhovnog evileća i nešto darova.

Na novu godinu priredisemo mala misijsku predstavu u 2 čina »Mladi junaci s orkestrom. Prizor je to indijskog podneblja uzet iz života glasovitog misionara Indije o. Konstantina Lievensa. Budući da je naša »mala misijska sekcija« doista mala, to smo zamolili neke prijatelje misije za pomoć i oni se velikodušno odazvuli, samo da se sve što ljepe priredi. Zato im svestrana hvala. Kod ove predstave nismo skupljali za misije, jer se istog dana ovdje po crkvama skupljalo u tu svrhu.

Na Sveta tri Kralja 6. I. 1925. održasmo opet mala tombola u korist misije. Diljem godine daruju nam dobre duše razne stvarce i igračke za misije. Što se može u misijama zgodno upotrijebiti šaljemo u misije, a drugo je za tombolu. Da opet tombola ne bude mršava, to se pobrinula misijska sekcija, da nabavi na svoj trošak lijepih korisnih stvari. Prvi zgoditak bio je ove godine jedan novi džepni sat. Ovako smo ove godine dobili tombolom oko 500 dinara.

Mi ovdje nastojimo ne samo oko toga, da se međusobno što više oduševljavamo za misije već da i druge za misije predobiđemo, da raširimo što više misijsku ideju i po našoj miloj domovini. Zato smo ove godine već do 3000 dopisnica misijskih raspačali. Na njima su otisnuti sami prizori iz Kine, Madagaskara, Indije, a naručili smo ih iz Francuske i Belgije. Čedan dobitak ide opet u korist misije.

Tajnik: Josip Blažun, IV. r.

Stari misijonar o Indiji.

Bio sam župnikom u malom seocu u prednjoj Indiji blizu Bombya za 28 godina. Kako sam ondje živio? Tu je bila jaka vlaga, pa mi svi Evropejci mnogo trpimo, ali se ipak konačno priućimo. Urodečni su vrlo zahvalni, što se za njih žrtvujemo. Mnogi su tako revni da dolaze k misi putujući cijeli dan. Iza mise hoće svaki da sa mnom progovori. Dakako svaki put nose i darove za svoju crkvu, a ne zaborave ni svog misijonara. Djeca se toliko vesele, ako i ona smiju u crkvu s roditeljima. Tu djecu opet sam podučavao iza mise. Za nju sam bio otvorio i posebnu školu, u koju su brojno dolazili i poganski dječaci. Ovi su mali pogani redovito prelazili kasnije u katoličku Crkvu, pa je doskora čitavo selo postalo katoličko.

Više se puta pripovijeda, kako su lavovi, tigri, leopardi silno pogibeljni po čovjeka. Redovito nije tako. Ja sam na pr. ljeti spavao u vrtu pod otvorenim nebom, premda sam znao da su u šumi nedaleko od sela te divlje zvijeri i da je ograda mojeg vrtu za njihov naskok neznačna. I seljacima je isto tako, ako ne i gore prijetila pogibelj. Pa ipak nijesam čuo, da su na čovjeka naskočile te životinje, ako on nije prije na njih navalio.

Narod je poganski ondje mnogo trpio od seoskih враčara. Ti kažu tko ti je neprijatelj, gdje ti je bolest, kada ćeš bogat postati itd. Za sve to treba ih najprije dobro naplatiti, a dakako sebi i drugima na štetu. Pogani štuju jedni zmije i krave kao neka sveta bića. Zato oni i ne ubijaju zmije te mnogi poginu uslijed njihova ujeda. A za krave su neki bogati pogani sagradili velike zgrade kao ubožnice, gdje hrane stare krave, da od gladi ne poginu, jer ih ne će ubiti.

Teško je naučiti jezik urodenika. No ako živiš među njima pola godine, pa ništa drugo ne čuješ nego njihov jezik, brzo ti se uho privikne i lako se prebrede i te poteškoće. Najteže je nabaviti stvari potrebne za službu Božju, jer sve to treba dovesti iz Evrope. S vremenom će i to biti lakše, jer već sada imamo neke tvornice. Uz to su i mnogi svećenici urodenici preuzeli upravu novih župa i narod to rado vidi, pa su i za to otvorenijeg srca prema potrebljama crkvenim i više darivaju nego li prije. Uz to i bogatiji pristupaju u katoličku Crkvu, dok su otrag 50 godina u većini bili siromašniji slojevi.

Više sam puta govorio malim dječacima, kako se živi u Evropi. Kad sam im pripovijedao, kako evropski dječaci ministiriraju u lijepim odijelima, zacakliše im od veselja oči i upitaše me: »Hoćemo li i mi dobiti takova odijela?« To me potače obratih se na znance u Evropi, ne bi li male Indijance obveselili tim darom. I dobije, što su željeli. Kakovo li je to veselje bilo!

Neizrecivo su veseli bili moji indijski župljani, kad je biskup posjetio župu. Mnogi su putovali po 3 dana, da vide nadpastira. Kako li je veselje bilo, kada je došao papin odaslanik! Za sv. Oca papu smo se molili skupa svake nedjelje prije sv. mise, a tako i za svoje dobročinitelje.

Ovako mi pripovijedao stari misijonar iz Indije.

A. Alfrević D. I.

Stari Dikeri i Sini Nona.

Iznenada mi jutros banuo u moju sobu, piše o. Toma, misijonar, sa Ceylona, moj dobar znanac Abraham, te se od smijeha skoro valjao, a nije mogao ni riječi progovoriti.

»A što je to tebi dobrí Abrahame, da si danas tako neobično veseo? —

»Što . . . ? Zar još nijesi čuo, oče toga?« puca od smijeha. Malo da nijesam već dvadeset puta uginuo od smijeha, koliko sam se nasmijao, a ti još za to ni ne znaš. To ti je pripovijest. Nema junaka do starog Dikera i njegove žene Sini None, i od smijeha opet zape i ne može dalje, pa se smije, da se od muke ne okreće.

— »De pripovijedaj već jednoč da te smijeh ne uguši.«

»Čuj me, oče, . . . « i opet se stane smijati, »stari Dikeri i stara Sini Nona svakim danom stariji, a što stariji sve to lijeniji. Da im se nije brinuti za svagdašnji zalogaj, vjeruj da ih jutrom nitko živ ne bi digao iz kreveta. A kako su po nesreći odabrali pekarski zanat to hoćeš nećeš moraju svaki dan ustati već u šest sati u jutro, jer im inače jede zasluba. A to ti nije baš lagani posao. Dodijalo to Dikericu i ne htjede više peći, a Sini Nona još manje. I tako se svakog jutra orila svada po kući, tko će ustati. Napokon se dogovore da će na izmjence svakog dana peći. Ali za koji dan započela već opet svada i to vatrenija nego ikad prije. Dikeri je tvrdio, da ga je red prošao, a Sini Nona opet, da na nju nije došao. Ne preosta drugo već da ponovno uglave nov ugovor. I zaista jučer ga sklopiše i to ovako: Tko od nas jutrom prvi progovori taj će ustati i peći kolače. Tako svanulo i današnje jutro. Bilo već osam sati, a vrata kod Dikericije bila još zatravljena, a unutra sve tiho, dok se inače svakog jutra vikalo i svaldalo. Čude se ljudi toj zagonetki, a nitko da je odgonene.

»Da se nijesu možda ubili?« nabaci jedan. Veliki znatiželja privuče ljude sve do prozora. Gledaju oni u sobu. Na rogožini leže stari sasvim mirno i tiho, ne miču se, samo su im oči otvorene te bulje nehajno na prozor.

»Hej, što vam je, ustanite nevaljale dangube,« vikahu im kroz prozor, »zar ćete nas ostaviti, da danas gladujemo?« Sve tiho i mirno kao i prije. — »Ali, Dikeri i ti stara Sini Nono, zar vas nije stid vaše lijnosti?!« Ipak kućom vlada sve dalje grobna tišina.

Mnoštvo se snebiva od čuda. Svakim časom raste broj znatiželjnika i eto već čitavog sela oko kolibe. Oboje starih se ovo baš nimalo ne dojimle, njih to ne smeta. Oni ostaju nepomični i bulje kroz prozor s ležaja na znatiželjnu svjetinu. »Vjerujte, oni, su začaranici, usudio se netko primjeniti, »tu bi morali pozvati što prije bonca.« — »Što ti pada na pamet, bit će da su bolesni i onako su već stari.« — »Kladimo se da su mrtvi, prihvatala druga dvojica.« — »Svejedno bili oni opčarani, bolesni ili mrtvi, ja vidim u tom božansku osvetu,« tvrdio drugi, »jer, znadete li, da je taj dobar čovjek ubio jučer zmiju? — »Je li to moguće?« pitaju svi zapanjeno. »Ta video sam ga na svoje zdrave oči.« — »E tada je to sve moguće. Jer tko znade nije li u toj

zmiji bila duša njegova oca.. »I stara je Nona jučer ubila jednog parcova«, nadoveže bližnji. — »To je već užasno«, snebivala se svjetina; u tom parcovu bila bez sumnje duša njezinog brata, koji je prije osam dana umro. — »Sada je sve razumljivo, tu se osvećuje božanstvo.«

Ovako je praznovjerje razriješilo tu strašnu zagonetku. Zato je morao doći na svaki način bonc, da iz te kuće istjera zlog duha, koji se u nju uvalio. I dođe bonc sa svojom pratinjom. Tu se vikalo pred prozorom udaralo u bubanj, jadikovalo. No za svu tu viku i galamu bonca slabo su marili duhovi, kao da ga ne čuju. Već je čitav sat plesao, a bez ikakvog uspjeha. Zato naloži bonc, da se otvore vrata kuće, jer da tu treba veće moći i da mora svoje pobožne molitve obaviti nad duhovima u samoj kući, tada će sigurno uspjeti.

Jedva raskinuše čvrsto zabravljeni vrata. Bonc unide pregleda brzo obe žrtve i reče proročkim, tajanstvenim glasom: »Oni nijesu mrtvi, jer oni još žive. Neka bi im naša usrdna molitva izmolila skoro ozdravljenje.«

Na novo se stalo udarati u strašan bubanj tam — tam, plesovi započeli iznova, a uspjeh kao i prije. Sve je mukom šutilo. Boncu već neugodno pri duši, pa nastoji, da se još nekako časno izvuče iz tog škripca. Navijesti dakle ponovno još tajanstvenijim glasom: »Oni su mrtvi, jer više ne žive!«

»Zar mrtvi?« opetovaše svi plačljivim glasom. Sirote, sada su bogati, oni ne trpe više nevolja toga svijeta. I svjetina se već stala ogledavati, ne bi li se štograd od pokućstva našlo, da ponesu sa sobom kući kao uspomenu na Dikeria i Sini Nonu. »Ta povezača blagopojnejne Sini None je baš kao pristala za moju ženu, reče jedan, dat će joj, da ju nosi na njenu uspomenu.«

»A jok, nikada! Ja svoje povezače nedam nikome, vikne uplašeno Sini Nona . . .

Stara je prva progovorila, zato je morala ustajati i peći kolače.

DJETINJA LJUBAV PREKO GROBA.

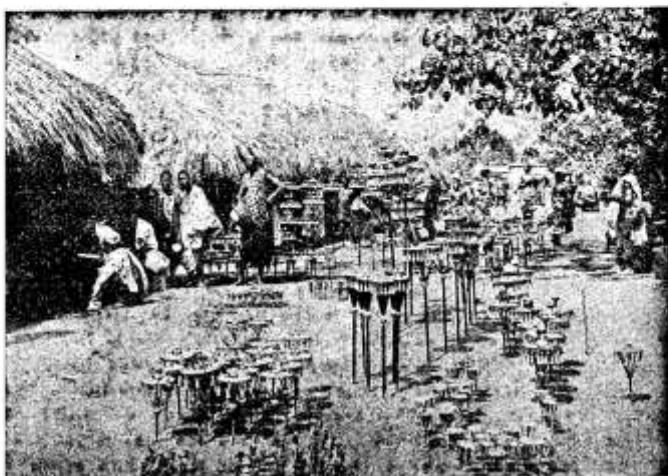
Iz Ugande.

Veliki kršćanski poglavica Pavao nakon smrti svoje majke posve se promienio. Prije toga nosio je lijep šešir, što više i cipele. Svako jutro video si ga kako ide u crkvu s brojnom pratinjom i to bi birao najbučnije puteve, da može paradirati. Takav je bio Pavao prije; a sada? . . .

Jedva ga možeš prepoznati; ošišane glave i bos i to sâm ide putem koji vodi — u groblje. Čini se, da je zaboravio velikaške običaje svoje zemlje, da se ponizuje i pokoru čini, ne bi li ljubljenu majku što prije izbavio iz čistilišta. On potječe iz jedne od najpobožnijih obitelji u zemlji i može se sigurno nadati, da će mu majka skoro poći u nebo. Ta ona je umrla s ovim riječima: »O, gledajte. Preblažena Djevica, ona sama dolazi, da me povede!« A cijeli život duboko je štovala Mariju, a i nosila njezino ime. Ona je po svoj prilici svome sinu Pavlu izmolila milost, da upozna ludost svoje taštine i sjaja — te se sada može u njemu kršćanski život potpuno razvijati.

Sirota Indijka.

Otar Cartier, misijonar u Maduri u Indiji, pripovijeda. Ovih sam dana bio u Shevagungi. Iza svete mise dove mi sirota, stara žena i zamoli me za veliki blagoslov asirvadam, koji joj od srca rado podijelih. Siromašno joj odielo bilo vrlo čisto, a na njenom mukotrpnom licu čitao sam razboritost i pobožnost.

Pripreme za svečanost u afričkom selu.

— Gdje stanuješ? — upitam je.
 — »Svugdje pomalo« odvrati mi ona. »Sva je moja rodbina već pomrla, a ja čekam, da i mene dobri Bog skoro zovne.«
 — »Pa čime se baviš?« — »Svakog jutra i večeri skupljam u šumi suho granje i nosim na trg.« — »A koliko time dnevno zaradiš?« — »Katkada jednu anu (po prilici 1 dinar), a katkada i ništa.« — »Pa čime se onda hraniš?« — »Tada postim, da Bog dragi oprosti ljudima grijeha i obrati pogane, a petkom činim to na spomen pregorke muke, subotom pak u čast Blaženoj Djevici Mariji.«

Sažali mi se sirota žena i dадоh joj 1 rupiju (oko 30 dinara), jer **uz svu svoju bijedu nije htjela prosjačiti**. Na to joj lice zasja od radoštiti, kao da sam joj darovao veliku imovinu. Kad je htjedoh otpremiti podijelivši joj blagoslov, reče mi: »Oče, već tri godine štem, da uštedim 1 rupiju i dadnem odslužiti jednu svetu misu za svog pokojnog muža, koji je u Colombu umro, i nijesam mogla. Uzmi, molim te, sada tu rupiju i odsluži svetu misu za mog pokojnog muža, što prije možeš.« »Sveti će misu čitati, odvratih joj, a novac moraš zadržati, da si kupiš nešto platna i riže.« Jedva sam ju na to nagovorio tako je teško na to pristala.

Zbog krave 15 god. kravom.

Nije to tako rijetko, piše prošle godine 1924. o. E. Firenze, misijonar u Indiji, da krave hodaju po miloj volji našim gradskim ulicama, da se zvonjava obješenog im zvona razlijega gradom unaokolo; jer to četveronožnoj životinji iskazuje Indijac vanredno štovanje kao nekom višem biću, i zato uživa također kod njih krava posebna »građanska« prava. I ako sam obiknuo ovakovim prizorima, to me jutros ipak iznenadilo mukanje te životinje, što je došla baš pred moja vrata. Pogledam napolje, a krave nijedne u blizini. No pred mnom stajaše neobična pojava: čovjek napolja gô i stade ponovno mukati. Nato dode i moj sluga. Upitam ga, što bi taj čovjek želio i što znači to njegovo kravlje mukanje. »Moli te za milostinju«, odvrati mi u kratko. Na ovo počme taj neobičan čovjek pokazivati prstom u jednu zdjelu, što si ju je načinio od polovine tikve i objesio o pojas, pokazivao i uže, što si ga ovio oko vrata, a na nj navjesio zvono, kravljí rep i jedan rog. Pun samilosti promatrao sam začuđeno tog poganina i udijelio mu milostinju. On uze darovan novac, nastavi mukati i kreće dalje.

Što će sve ovo reći, upitah svog poslužnika. »Dobročinitelju siromaha«, odvrati mi on, »evo da ti sve pričam. Taj siromah, komu si sada udijelio milostinju čini pokoru za svoj grijeh. On je Indijac, a ubio je kravu. Kad je jednog dana u polju radio nije krava nikako htjela, da mu vuče plug. Uzalud ju je teglio, savijao rep, prokljinao joj maiku. Životinja ni da makne. Žarko sunce pripeklo, da ne može bolje, a čovjek od silne žege omamljen, razljuti se na neposlušno živinice, udari kravu željeznom šipkom, što mu bila uz plug i ona uginu. Zato je sada proklet, tako mu navijestio sadhu. On mu naloži za pokoru da petnaest godina od vrata do vrata prosjači noseći sa sobom zvono, rep i jedan rog krave, što ju je ubio, oponašajući njeno mukanje. Ne ispuni li toga, da će ga snaći svakovrsne teške nevolje i nesreće. To mu reče i naloži sadhu.«

Ova posve istinita crtica nije sama ni jedina, a daje nam pravi pojam o Hinduizmu, za koji se mnogi u Evropi toliko oduševljavaju. Sadhu, fakiri, pučari, mahanti, i kako se sve ne zovu zasljepljuju još uvijek takvim otrcanim praznovjerjem mnogobrojni dobri indijski narod. Tko ne bi tom jadnom narodu pomogao?

TAJNA SVETE ISPOVJEDI

Naši su dječaci, piše Isusovac Umbricht, misijonar u Gučeratu u Indiji, vrlo živahni i otvoreni. I ako je vrlo teško putovati od sela do sela po onoj silnoj žezi, to čovjek brzo opet na sve muke zaboravi, kad čuje djecu kako lijepe, naivno odgovaraju. Jedan od naših misijonara pripravlja dječake na svetu isповјед i pričest. Na ispitu upita malisa: »Smijem li ja kazati kome, tko me zapita, što si ti kod mene ispovjedio? »Ne smiješ!« odvrati mi bez okljevanja. »Ali ako mi se on prijeti, da će me ubiti?« »E onda nema druge već moraš umrijeli.«

KOJI SU PISALI NA KRF . . .

Misionarski zavod na Krku (Korfu) dobio je već više pisama od mladića i djevojaka iz naših strana, kojima izrazuju želju, da se posvete misijonskome zvanju. Ne znam na čiji se poticaj обратili baš onamo. No svakako je činjenica, da su im pisma bila uzalud, jer тамо nitko ne razumije hrvatski.

Slučajno sam saznao za tu stvar, pa kako sad nije više moguće odgovoriti svakome napose, to evo preko Glasnika poručujem onima i njima sličima ovo dvoje.

1. Tko je posve siguran, prema sudu svoga isповједnika ili duhovnog vode, da ima redovničko i misionsko zvanje, pa želi baš ovdje na bližem Istoku misijonar biti, neka piše na Misijonski Zavod u Krku, ali talijanski ili grčki. Ne zna li tako, može pisati hrvatski meni potpisano; no neka unapred znade, da je to velika muka doći u zavod, kojemu ne razumiješ jezika.

2. Za mnoge će biti najbolje, da budu misijonari kod kuće. To mogu biti kao svećenici ili redovnici u vlastitom narodu, koji ima tako malo duhovnih pastira. Mogu djelovati i za misije među poganimi sabirući milodare i šaljući ih u zavodima, a isto tako moleći i trpeći za blagoslov misijonara.

Pozdravlja sve hrvatske prijatelje misija

F. Amato Borović,

Parrochia cattoica Prevesa, Grecia.

KUDA ČEŠ PISATI?

1. Ako želiš stupiti u strogi red Trapista, onda piši na: *Prečasni Samostan Otaca Trapista Banja Luka, Bosna ili Prečasni Samostan Otaca Trapista, Rajhenburg, Slovenija.*

2. Ako Te ljubav Srcu Isusovu vuče pa misliš da si sposoban za brata laika Isusovca onda piši: *Velečasni Otar Provincijal Družbe Isusove Zagreb 1. Palmoste 33. Pošt. pret. 147.*

3. Želiš li krepotnim životom Bogu omiliti kao franjevac a Ti piši najbližešem samostanu ili: *Prečasnom Provincijalatu reda sv. Franje, Zagreb 1. Kaptol 9.*

4. I u redu sv. Dominika — Propovjedničkom — ima braće laika, koji u kući pomažu, pa možeš ovako pisati: *Prečasni Provincijalat reda sv. Dominika, Dubrovnik.*

5. Oci Konventualci ili Minorite su također naš hrvatski franjevački red, pa se možeš i njima javiti: *Prečasni Otar Provincijal Konventualaca Zagreb. Sv. Duh.*

6. O redu Otaca Kapucina dobit ćeš najbrže uputu ako pišeš: *Veleč. Samostan Kapucina, Varaždin — ili Celje Slovenija.*

7. Vuče li Te želja za misijonara kod pogana u Africi ili Aziji, to možeš toj želji udovoljiti ili preko gore spomenutih redova, osobito Isusovaca, koji također šalju svoje članove u misije ili ako znaš njemački piši: *P. T. Missionshaus St. Gabriel — Mödling bei Wien.* Hoćeš li s Talijanima piši: *Fili di S. Cuore, Verona, Italia.*

ZA ŽENSKINJE.

1. Najstarije naše redovnice jesu Benediktinke na Rabu i Pagu, u Šibeniku i Trogiru. Hoćeš li slaviti Boga pjevajući časoslov i pobožnim knjižnim radom piši časnim opaticama tih samostana.

2. Drugi po zaslugama za hrvatski narod ženski red jesu: *Časne Uršulinke u Varaždinu*, jer već više stoljeća odgajaju bolju žensku mladež u svojim školama. No trebaju i sestara vještih ručnom radu i kućnim poslovima.

3. Slično rade: *Časne Sestre Dominikanke* u zavodu Andela Čuvara na Korčuli, Dalmacija.

4. Isto tako i vrsne: *Sestre sv. Križa u Đakovu*. One se bave još i dvorom bolesnika, pa rado primaju dobre i zdrave hrvatske djevojke.

5. Najraširenije su: *Časne Sestre Milosrdnice* s maticom u Zagrebu I. Frankopanska 17. U njihovoj će redovničkoj zadruzi krepsna i krepka hrvatska djevojka mnogo moći učiniti i pretrpjeti za slavu Božju i dobro naroda, jer se bave i odgojem i njegovom bolesniku i sirotinje.

6. Po Dalmaciji lijepo odgajaju žensku mladež *Časne Službenice Ljubavi (Ancele) u Dubrovniku*.

7. U Bosni i drugdje čine to naše dobre i čedne hrvatske redovnice: *Službenice Maloga Isusa, Sarajevo (Bethlehem)*, koje je utemeljio veliki nadbiskup Stadler. I u Zagrebu im je kuća u Maksimiru.

8. UNazaretu kraj *Banja Luke* i u *Bihaću* imadu lijepo odgojne zavode: *Časne Sestre Predragocjene krvi*.

9. *Kćeri Božje Ljubavi* vrlo lijepo uzgajaju žensku mladež u Sarajevu (Banjski brijege), u Legradu, Tuzli i drugdje.

10. *Školske Sestre* sa sijelom u *Mariboru* imadu više škola i u nas i kod naših u Americi, pa dobro čine hrv. učiteljice, koje k njima podu.

11. Skromne *Klarise u Splitu (Porta aurea)* se za sve puno Bogu mole i trpe, pa time vrlo mnogo narodu koriste.

12. Kršne naše unijatske djevojke mogu pristupiti svojim: *Službenicama presvete Bogorodice u Križevcima*.

ZA SVE OVE TRAŽI SE:

1. Plemenita nakana raditi za slavu Božju, svoju savršenost i dobro bližnjega.
2. Dobro zdravlje tjelesno i duševno, pa i s tim spojene svjedodžbe župnika i lječnika.
3. Kod svakog reda još posebne sposobnosti i uvjeti gledom na izobrazbu i miraz.

Misijonari u Africi zovu: »Dodata nam u pomoći!«

Teč. 34.

1925.

Br. 4.

Žena u katoličkoj djelatnosti.

Mjesečna nakana za travanj, blagoslovljena od sv. Oca pape Pija XI.

Poznata je krilatica rimskog povjesničara Livija: »Res rediū ad triarios«, to će reći: »Došlo je (u vanredno žestokom boju) do trećega bojnoga reda«. Ta mi poslovica pada na um, kad gledam u današnjem orijaškom boju duhova, gdje i Crkva Kristova i majmunска nakaza njezina, slobodna zidarija, žilavo nastoje predobiti svijet za svoje ideje preko privlačivog srca ženskoga. Istina, žene po svom zvanju nisu nikad poput rimskih triarija spadale na »najstarije i najprokušanije vojnike«. Nježno srce žensko vazda je zaziralo od ubojitog oružja i od krute vojske u bojnom redu; a ratne junakinje poput svete djevice Ivke Orleanske rđe su nego bijele vrane, te se takova pojавa može samo čudesnim utjecajem Božjim protumačiti.

Ali drugo je surovi materijalni rat, a drugo opet boj duhova. Prva je žena Eva u duhovnom boju poslužila Luciferu, da upropasti prvog Adama i s njime čitav rod ljudski. A druga je bolja Eva Marija drugom boljem Adamu Kristu postala »pomočnica« i ortude spasa iz propasti za sve ljude dobre volje.

Jedna kraljica Estera, jedna mudra, čista i hrabra Judita, jedna proročica Debora pokazuju već u Starom Zavjetu, kako se Providnost Božja zna služiti »onim što je slabo, da postidi ono, što se čini jakim«. Takovi se primjeri množe u Novom Zavjetu. Kakvu je divnu djelatnost nekoč razvio sveti Bazilije Veliki ne samo na polju vjerskom kao štit i stup pravovjerja, nego također na polju socijalnom i karitativenom, kad je čitav grad dobrotvornih zavoda svake ruke podigao i uzdržavao kraj svoje biskupske prijestolnice! A komu Crkva ima zahvaliti jednog Bazilija Velikoga? Poglavitno njegovoj svetoj majci Ameliji i svetoj baki Makrini, koje su Bogu uzgojile čaravu obitelj svetaca i svetica Božjih. Brojimo do devet svetih osoba u toj jedinoj familiji. Što smo rekli o svetoj majci i baki Bazilija Velikoga, vrijedi donekle i o majci sv. Grgura Nazijanskoga, svetoj Noni, o izvrsnoj majci Antuzi svetoga Ivana Zlatousnika, o svetoj Monici, majci jednog sv. Augustina i o tolikim drugim svetim majkama, pa i sestrama, na lik na svetu Marcellinu, stariju sestru i uzgojiteljicu svetog Ambroziјa, dapače i o tolikim svetim suprugama, koje su svetim primjerima i ljubeznom strpljivošću svojom postale vidljivi anđeli čuvari svojim muževima, dotično braći i svoj rodbini svojoj.

ZENA JE DANAS SRCE OBITELJU

Okolo domaćeg ognjišta stere se pravo kraljevstvo njezino. Po gotovo kod teškog uzgoja djece i kod ublaživanja opore čudi muževlje ništa drugo ne može nadoknaditi svesilnu ustrpljivu ljubav majčinu i nježnu neodoljivu moć kršćanske žene, koja je sva prožeta ljubavlju Božjom te molitvama, suzama i svetim primjerima svojim u neiscrpljivoj dugotrpnosti svojoj napokon sjajno slavlje slavi nad nepobožnošću muževom, nad nestrašnom čudi sitne djece i nad prpošnim hirima odraslih sinova i kćeri. O kad bi sve kršćanske žene doista i shvatile i vršile svoju uzvišenu zadaču u krugu obiteljskom te se ne bi žacale nijedne žrtve, gdje se radi o kršćanskom preporodu familije! Tu bi namjesto raskošnog i rasipnog luksusa u nedoličnoj modernoj modi brzo zavladala kršćanska čednost, stidljivost, radinost i štedljivost; tu bi krasno procvale one domaće kreposti, uzajamna snošljivost, miroljubivost i susretljivost, koje su resile svetu Obitelj nazaretsku i koje bi također naše familije brzo opet pretvorile u mali zemaljski raj. — No duhovno kraljevstvo kršćanske žene i djevojke

NIJE STEGNUTO NA DOMAĆE OGNIJIŠTE.

Doklegod se prava kršćanska ljubav prostire, dotele siže i djelokrug njihov, osobito u naše jedno vrijeme, što toliko oskudijeva ljubavlju, a toliko opet potrebuje ljubavi. Ne mislim ovde samo na karitativnu djelatnost u užem smislu, na djela tjelevnoga milosrda, za koja je ženski značaj osobito prikladan i sklon, ako se je u pravom kršćanskom duhu uzgojio. Jednako i još više, makar i u dužnoj podređenosti pod crkvenim auktoritetom, može dobro upućena i revna žena ili odrasla djevojka dandanas uspješno raditi u području djela duhovnoga milosrda i u direktnu apostolsku svrhu. Čujmo samo neke statističke podatke o apostolskom djelovanju katoličkih žena i djevojaka u jednoj modernoj velegradskoj općini. U članku »Iz nutarnje misije velegradske općine« linačkog bogoslovnog časopisa (Theoprakt. Quartalschrift, 1925, 22.—33.) Vratislavski dušobrižnik Dr. E. Dubowy priopćuje ove podatke: Na opće zadaće nutarnje misije (u jednoj velegradskoj općini, koja je brojila najmanje 11.000 katolika među deseterostrukim brojem inovjernika) spadalo je prije svega potraživanje svih katolika po stalnom nacrtu. Tim su se poslom stalno bavile dvije karmeličanke od Božanskog Srca Isusova, neke žene i starija gospojica na temelju napisanih adresa o crkvenom porezu i privatnog raspitkivanja . . . Dalje su pod vodstvom župnikovim uz karitativnu djelatnost vršile također misijski rad konferencije sv. Vincencija, posebne za muževe i posebne za žene . . . Konferencija žena imala je po dvije sjednice na tjedan. Na temelju mjesecnih civilnih i crkvenih listina matičnih, vodile su ove gospoje statistiku o prelazima iz katoličke Crkve i o civilnim brakovima . . . Posebna skupina od 20 žena i starijih gospojica, tako zvanih misijskih pomoćnica, vještih dotičnim tuđim jezicima, zauzimala se napose za ugrožene vjerske interese stranaca poljske i talijanske narodnosti. Ponovnim posjetima zanimale su te strance za crkveni život, pozivale ih na crkvene svećanosti, dijelile među njih besplatno duhovno štivo itd. Svakog

mjeseca sastale bi se ove pomoćnice na sjednicu pod predsjedništvom jednog kapelana. Tu bi se apostolska revnost njihova opet raspalila i odvraćale bi se od raznih neopreznosti, po kojima se više škodi nego koristi.

Posebna se briga posvetila novim doseljenicima, iza kako su na stanbenom uredu po društvu »Caritas« saznali za adrese njihove i zabilježili imena pojedinih doseljenih obitelji i slobodnih osoba na posebnim ceduljama različitih boja. Najkasnije u roku od šest tjedana privele bi povjerenice katoličkih društva svakog novog doseljenika kojoj katoličkoj organizaciji.

Posebni odbori bavili se skrbničkim pitanjima za siročad i onom školskom djecom, kojoj se otečavalо redovito prisustvovanje službi Božjoj i primanje svetih sakramenata. Napokon ne valja zaboraviti apostolstvo dobre štampe i posebnu knjižnicu Boromejevu sa 3000 svezaka, da ne spomenem karitativne djelatnosti u sedam raznih bolnica, ni privatnog posjećivanja bolesnika, ni kolodvorske misije u pri-log ugroženom moralu doseljenih djevojaka, ni spasonosne djelatnosti katoličkog apstinentskog društva protiv pogibelji alkoholizma.

O blagoslovnom uspjehu ovakvog rada izvestit ćemo drugom zgodom. Za sada upozorujemo sve naše katolikinje, da je u svim većim našim mjestima goruća potreba ovakvog njihovog rada. Nadahnuло Presv. Srce njih i njihove vode te toj prijekoј potrebi i odgovore.

I. P. Bock D. L.

Pri Stolu Gospodnjem.

Podno tvoga klećim živog t'jela,
Što ga krije tajna sveta, b'jela —
I prolazim povjest tvog života,
Svu čudesa punu i strahota ...
A tajna mi biva sve to bliža
Od Majčina naručja do križa.

Al i krivnju s tvoje sudbe čutim
Svagdan jače na života putim,
Pa pristupam shrvan, gle, preda te,
Da iz kupe okr'jepim se zlate —
Tvojom puti, ah, i tvojom krvi,
Da me breme krivnje već ne smrvi.

Uđi, Kriste, pod krov gr'ješna sluge.
Sini čarnim bojam rajske duge;
Ponutrinom neka sve izbl'jedi,
Što uza te još mu duši vr'jedi —
Sva živila draž nek budne tašta,
U znak da mu tvoje srće prašta!

Gjuro Arnold.

Glas Natpastira.

Ovogodišnjom svojom korizmenom poslanicom potiče nas preizvišeni g. zagrebački nadbiskup Dr. Ante Bauer na usrdnu molitvu kao sredstvo osobnog i narodnog duševnog napretka. Sigurno će se veseliti svi čitatelji Glasnika, a napose članovi Apostolstva molitve, kad im evo donosimo najlepši i duboko ganutljivi dio poslanice, u kom se razlaže apostolska vrijednost molitve.

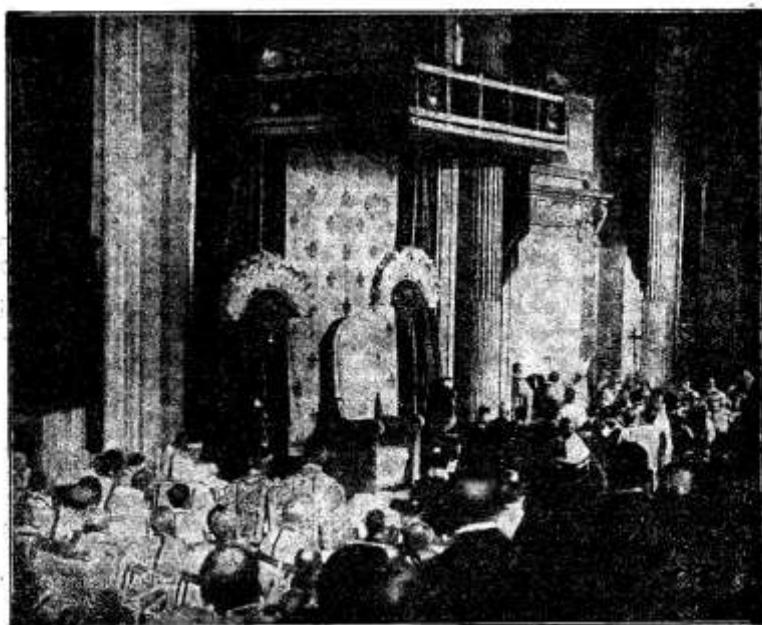
Apostolat je preuzvišenomu gospodinu Natpastiru od srca zahvalan za ovaj novi poticaj u smjeru našega nastojanja, pa će svi članci radosno moliti Gospoda, koji ga je uzdržao do u njegovu sedamdesetgodišnjicu, neka mu dade doživjeti obilan plod ovom poslanicom zasijanog i zaljevenog sjemena.

Ne mogu završiti, predragi vjernici, a da vas ne podsjetim još na jednu, i to za sve vrlo utješnu stvar. Molitvom naime možemo ne samo sebi osigurati spasenje, već možemo mnogo doprinijeti širenju kraljevstva Božjeg na zemlji i spasavanju duša. A to je za sve svakako vrlo utješna stvar. Čujte!

Sv. Pavao Apostol spominje više puta u poslanicama svojim, kako se on rado moli za vjernike a i za pomagače svoje; ali još češće spominje on vjernike, da se mole za njih, za napredak evangelja i potom za spasenje duša. Evo samo nekoliko primjera. U poslanici Efesima (6, 19) piše on: »Molite se za mene, da mi se da riječ, kad otvorim usta svoja, da obznam sa slobodom tajnu evangela«. Kološansima (4, 3) veli ovako: »Molite za nas, da nam Bog otvari vrata riječi, da propovijedamo tajnu Kristovu«. U drugoj pak poslanici Solunjanima (3, 1) opominje ih ovako: »Dalje braćo, molite za nas, da se riječ Gospodinova širi i da se slavi kao i medu vama«. Time nam sv. Pavao pokazuje, da ni apostolski rad nije plodonosan bez rose milosti, bez blagoslova Božjeg, a obilje te rose nebeske privlače i na apostolski rad molitve vjernika, molitve Crkve. O, koliki se griešnici obraćaju i spasavaju, jer djelovanje sluga božjih prate i pomažu molitvi i suze, što ih Bogu prinose pobožne i gorljive duše. Koliko je čudesnih dogadaja zbiva u životu Crkve, kolike ona dobiva revne i svete službenike samo po gorućim molitvama pobožnih duša.

Predragi vjernici! Korizma je, i to korizma u svetoj godini. S dvostrukoga dakle naslova imaju dani ovogodišnje korizme biti dani molitve, ali i milosrde Božje bit će dvostruko skloni, da usliša molitve naše. Zato vas molim i zaklinjem, da poput prvih kršćana budećete »svi jednodušno postojani u molitvi« (Dj. ap. 1, 14) da isprosite od Boga svaku milost i svaku pomoć za sve potrebe vaše, i za sve potrebe sv. Crkve. Jednu ču samo spomenuti. Velika je nesreća za narod, ako nema dobrih svećenika i ako nema dosta svećenika. I ta nesreća teško pritisla veliku i slavnu našu nadbiskupiju. Mnogi su se svećenici u ovo poratno vrijeme iznevjerili svome staležu, te potražili unošnja i udobnija zvanja, a neki su pače i od sv. Crkve otpali; a svećenički podmladak tako je neznatan. Imade već jedno osam župa bez župnika i kapelana, a koliko imade velikih i teških župa, na kojima se muče sijedi starci župnici bez duhovnoga pomoćnika. Više puta

hoće da mi srce svisne od boli, kad mi koji župnik logom legne, a ja nemam koga da mu pošaljem u pomoć; ili kad dobijem pismo od vjernika, koji nemaju svećenika, s prošnjom: dajte nam svećenika, jer nemamo sv. mise, ljudi umiru bez sv. sakramenata, pokapaju se bez svećenika, djeca se ne krste itd., itd. To su teški jadi moji, to je velika nesreća za vjerni puk. Pode li tako dalje, bude li godimice u-miralo petnaest i više svećenika i bude li dolazio u pastvu tek po koji mladomisnik, kao na pr. prošle godine samo dvojica, što će tek biti za koju godinu? Na to ne mogu niti misliti bez tuge i boli. Tu može samo Bog pomoći!

Sv. Otarac papa Pijo XI. otvoren na Badijak 2. 1924. »sveta vrata« za Jubilarna god

Sv. Matej (9, 35—38) pripovijeda, kako je dragi Isus pohadac sve gradove i sela pripovijedajući i iscjeljujući svaku bolest, pak onda nastavlja: »Gledajući ljude zažali mu se, jer bijahu smeteni i rasijani kao ovce bez pastira. Tada reče učenicima svojim: žetva je istina mnoga, a poslenika malo. Molite se dakle gospodaru od žetve, da pošalje poslenika na žetvu svoju. I ja vas, predragi vjernici molim i zaklinjem, da ove svete godine često, i dnevice prikazujete svemogućemu i milosrdnomu Bogu molitve svoje, da se smiluje narodu, da sačuva u životu i milosti ovo malo svećenika, što ih imademo, i da pošalje nove poslenike u žetvu svoju. To neka dade dobiti Bog! *

Žarišta hrvatske prosvjete

N. Maslać D. L

Zreo muž ima najviše da zahvali svoju tjelesnu snagu i duševno blago, što ga je stekao, odgojnome radu roditelja svojih te čestitih i požrtvovnih učitelja.

I hrvatski narod duguje čeličnu snagu svojih sinova, a poglavito duševno blago izabranika svojih ponajviše odgojnog i požrtvovnog radu jedne majke: kafoličke Crkve. Ona je mudrim zakonima te mnogim sredstvima istine i milosti sačuvala narod naš od opačina, što su iskopale grob već mnogim i velikim narodima. A od koga je u prošlim stoljećima primao blago vjerske i svjetske izobrazbe, ako ne pre-sredovanjem ili iz krila preporoditeljice svoje — sv. rimske Crkve. Zato nam jamči sva prošlost; kako smo vidjeli u članku »Pape i Hrvati« u 2. broju Glasnika.

Glavna izbor-četa, koja je narode usrećivala Božanskom preporodnom silom katoličke Crkve bili su od vajkada

REDOVNICI I NJIHOVI SAMOSTANI

Prvi je samostan među Hrvatima, što znamo, osnovao slavni knez Trpimir 852 g. U nj je dozvao redovnike sv. Benedikta iz Italije. Tako su Hrvati vrlo rano, još prije sv. Ćirila i Metoda, dobili svoje učitelje; i to najčuvenije, što ih je tada bilo. Bili su to monasi iz najstarijeg i najslavnijeg samostana na zapadu, iz Montekasina. Tako nam milo ime — h r v a t s k o — prvi put je zapisano u listu, kojim Trpimir osniva rečeni samostan sv. Petra blizu Splita.

Samostani su najstarije škole. Gotovo jedino u njima je sačuvane veliko blago: spomenici naše prošlosti. Drugi poznati samostani bijahu: Sv. Krševan u Zadru, osnovan oko g. 900; sv. Bartola kod Nina; u Poljicima uz more sv. Petar. Podigla ga pobožna hrvatska porodica, obilno nadarila zemljom i drugim potrebnim. Split se ponosio samostanom sv. Stjepana i ženskim Benediktinkama. Njihov samostan sv. Marije u Zadru stoji i danas. To je jedan od najstarijih u Hrvatskoj, a ujedno je ponajbogatija riznica pisanih spomenika iz narodne prošlosti.

Osobito su hrvatski kraljevi kroz sva stoljeća obilno darivali samostane imanjima i povlasticama. Oni su to činili, da zadobiju, kako vele, oproštenje svojih grjeha i da pribave pokoj dušama svojih preda. Kad je najslavniji hrv. kralj Petar Krešimir IV. prvi zavladao dalmatinskim gradovima, otocima i morem nije to bolje znao ovjekovječiti nego da je darovao samostanu sv. Krševana u Zadru otok Maun. Učinio je to u zahvalu, što je svemogući Bog proširio njegovo kraljevstvo na kopnu i moru. Time se, kako veli, htio povesti za slavnim predima, koji su slične zadužbine osnivali.

Revni Cistercite (narod ih po odijelu zvao »švrakari«) podigoše g. 1211. samostan s krasnom crkvom u Topuskom, g. 1247. u Zagrebu, a i drugdje.

Oko g. 1170.—1312. živu u Hrvatskoj Templari, narod ih zvao »Božjaci«. Imali su čuveni samostan u Vrani blizu Zadra, zatim Za-

grebu itd. G. 1312. budu ukinuti. Njihova su imanja baštinili Ivanovci. Oboji su bili ujedno redovnici i vitezovi, koji se zavjetom obvezaše da će štititi udovice, sirote i kršć. hodočasnike od nasilja.

Oko god. 1250. započnu djelovanje u našemu narodu novi apostoli rječi Božje: **Dominikanci i Franjevci**. Jedni i drugi živu od milostilje. Oni su evo više od 600 godina učitelji, tještijeli i prosvjetitelji cijelog hrv. naroda; njegovi branitelji od svih neprijatelja i pomoćnici u mnogim nevoljama. Franjevci su brzo imali mnogo samostana u svim hrv. zemljama, a naročito u Bosni. G. 1283. nastaniše se u Zagrebu.

Red Pavlina raširio se po današnjoj Hrvatskoj. On je u 500 godina stekao golemih zasluga za narod. Najpoznatije su samostane imali u Lepoglavi i u Remetama kraj Zagreba. Samostani su, veli učenjak Cibrario, visoke škole, koje šire napredak u knjizi, obrtu i poljodjelstvu. U njima se učili svakovrsni занатi. A sve to od onda, kada su narodi bili posve nenaobraćeni pa do dana današnjega. Tako je red sv. Benedikta imao golem utjecaj po Dalmaciji i Hrvatskoj od Dubrovnika sve onamo do Mletaka i Zagreba. Osobito su gojili u svojim crkvama krasno pjevanje. Kako im je načagalo pravilo: govorili su svake nedjelje i blagdana javne molitve i pjevali u narodnom jeziku. napose poslanicu i evandelje. Isto tako su bili dužni po službi Božjoj čitati i govoriti narodu u njegovu jeziku. (Smičiklas I. s. 292.—4).

Na obranu prave vjere od protestanata pozovu Hrvati Isusovce. Oni osnuju u Zagrebu prvu gimnaziju g. 1607. U njoj su odgajali mlađeži iz svih staleža. Ta gimnazija imala je odmah prvih godina oko 300 učenika. Kasnije su Isusovci podigli gimnazije u Varaždinu g. 1630; u Požegi g. 1709; na Rijeci g. 1630; u Osijeku i Varaždinu g. 1766. Time su stekli golemih zasluga za prosvjetu hrvatskog naroda. I u Beogradu su razvijali blažoslovno djelovanje. Njima ima Dubrovnik zahvaliti, što je nekada bio u znanosti ono, što je danas Zagreb. Mnogi i najslavniji književnici iz hrv. prošlosti bili su rodom iz Dubrovnika, a izobrazbu su stjecali u isusovačkoj gimnaziji.

Ne poričemo vrijednosti državnim školama; ali su redovničke, napose za žensku mlađež. što ih drže hrvatske Milosrdnice, Sestre sv. Križa pa Kćeri Božje Ljubavi i Presv. Krvi — još uvijek najbolja uzgajališta i vrela zdrave narodne prosvijete. Najbolje svjedočanstvo tome davaju roditelji, koji djecu svoju njima povjeravaju i mlađež sama, koja redovno smatra vrelom sreće svoje svoj uzgoj kod redovnica.

Ako ne budete kao djece...

Sve se spremalo, da što ljepe dočeka Uskrs. U kapeli lječilišta u Topočić resila je sestra Karitas oltar svježim cvijećem. Sutra je Uskrs, a to mora da se vidi i u maloj kapeli. U poslu nije ni zamjetila, kada se stvorila vrata i u kapelu ušao malí Ivica.

Ivici nije još bilo ni četiri godine. Bio je u lječilištu sa svojom odgojiteljicom, koja je nešto bolovala na plućima. Ta i po njega bilo je dobro boraviti neko vrijeme na svježem gorskom i šumskom zraku.

Sutke je promatrao neko vrijeme sestru kako prebire cvjetice pa je onda zapita: — Sestro, a što ti ovo radiš? —

— O Ivica! — — Evo vidiš, kitim cvijećem oltar.
 — A za koga to kitiš? — Za Isusa kitim, Ivice!
 — Za Isusa? . . . A gdje je Isus?
 — Isus je vidiš ovđe — — i pokaza mu tabernakul.
 — Joj, joj ovđe je Isus! povika mali veselo, — daj da ga ja vidiš. Ja bi htio vidjeti dragoga Isusa.
 — Ne mogu Ti ja pokazati, kad su vrata zaključana, a ja nemam ključića.
 — Zašto su zaključali Isusa? — — Sestro, a tko ima ključ?
 — Gospodin kapelan.
 — Idem ga moliti da mi otvorí i pokaže Isusa. Ja bi ga tako rado vidjeti.
 I oda mali Ivica. Mislio je, da će naći g. kapelana, jer je on stanovao u nečijuštu.

Iza nekog vremena vrati se Ivica u kapelu noseći u ruci kiticu cvijeća.
 — Sestro, g. kapelana nema kod kuće. Evo nabrazao sam cvijeća. Daj i to metni dragome Isusu, pa ma reci, da sam mu to ja dao. Reci: »Dragi Isuse, ovo cvijeće do Ti je mali Ivica«. — Znaš kako ćeš reći?
 — Znam; ovako: »Dragi Isuse, ovo cvijeće Ti je dao mali Ivica«.
 — Dobro. Sestrice, a kada će doći g. kapelan? Ja bi htio vidjeti dragoga Isusa.
 — Sutra u jutro u sedam sati, prije sv. mise otvorit će g. kapelan ona mala vrataša, pa ćemo vidjeti Isusa.

— I ja ću doći — i ja ću vidjeti Isusa! vikao je veselo mali Ivica.
 I nije mogao spavati cijele noći od radoštii. Gospođica mu je dozvolila da seigne i obećala, da će ga odvesti u jutro u kapelu. — Tek je počeo svitati, a mali je Ivica već veselo pljeskao ručicama: »Idem brzo, idem brzo da vidiš Isusa«.

Bilo je još rano, a on je već došao u kapelu. Stajao je nježno sklopiljenim ručicama i promatrao sestre kako se mole. Kad mu je već bilo dugo čekanja dođe tihano po prstima do sestre Karitas, pa joj šapne:

— Sestro, kad će doći g. kapelan, ja bi htio vidjeti dragoga Isusa.
 — Za koji časak, dragi Ivica, počekaj još samo malo.
 Kad je došao g. kapelan u kapelu dočrči k njemu Ivica, pa mu počne govoriti uzbudeno šapčući: — »Brzo, brzo gospodine, otvorite nam ona mala vrata, da vidišmo dragoga Isusa. On je tam unutri. Vi imate ključić, Otvorite da vidiš Isusa.«

Kapeljan nije se mogao odmah snaći. Zadivljen za ona velika želja vidjeti Isusa. Vije znao pravo, kakove se misli roje u onoj maloj glavici. I reče mu: »Znaš dragi Ivice, tamo u nutri u svetohramu je dragi Isus. Ja ću otvoriti, ali ne znam hoće li ti se htjeti pokazati, da ga vidiš. Budi dobar, pa ćeš ga sigurno jednom vidiš. — Ja ću biti dobar, ja ću vidjeti Isusa — prošaptao je tihom i postavio se blizu oltara. Cekao mirno, dok su pripravljali sve za sv. misu. U kapeli bila je osam sestara tek nekoliko osoba. Svećenik stupi pred oltar. Zvonce zazvoni (za sv. Prijest, prije mise).

Ivica je pozorno i njemo promatrao svaku kretnju svećenikova. A kad oval godigna sv. Hostiju govoredi: »Agnus Dei — Evo Janje Božje . . . povika Ivica iza glasa: »Vidim Isusa! Vidim dragoga Isusa!« Dobježi do sestre Karitas i sve-udili više u zanosu: »Vidim Isusa«. U njemoj tišini kapele zvonko su odjekivali svi glasovi radosna sreća djetinjega.

Poslije službe Božje, prolazeći parkom dovikivao je svakome koga je srećo: »Vidio sam Isusa!« — »Zašto ne idete u crkvu i vi da vidiš Isusa? Dodite svil u crkvu da se molite, vidjet ćete Isusa. Ja sam vidiš Isusa. Bio je to dan velike radoštii za maloga Ivicu. I poslije podne bio je kod blagostova »da vidi dragoga Isusa«. — U večer je srećo sestra Karitas i pitao je malo žalostan: »Sestrice, zašto tako malo ljudi ide dragome Isusu?«.

Pripovijedala mi ova zgoda sestra Karitas. Mali je Ivica prije 3 ili 4 godine stanovao u sobi u kojoj je sad ležim. Dragi mališ treba da služi za pobudu i meni . . . I ja ću vidjeti Isusa!

»Blazeni, koji su čista sreća, jer će Boga gledati, riječi su Spasiteljeve.
 D. Širok.

Naš Alleluja !

I Isus Krist, Gospodin naš, posijao je, polag riječi sv. Pavla Korinćanima, u grob Tijelo svoje raspadljivo da ustane slavno; posijao slabo da ustane silno . . .

Takav eto ustade iz groba »Prvak preminulih«, da kao novi Adam sve izvede na život, kako je stari Adam sve poveo u smrt.

Parker: Prvo uskrsno jutro.

Ustade! . . . kazite učenicima, da pred vama ide . . .

»Mir vama! Ja sam, ne plašite se!«

Ne plašite se nebeskih pojava, jer sam vas s Nebom izmirio . . . Ne plašite se Raspetoga, jer je ostao eto vaš mili Isus . . . Ne plašite se trpljenja, jer se eto suze i znoj pretvaraju u biser . . . Ne plašite se smrti, jer čete i vi proslavljeni uskrasnuti . . .

Ostani Gospodine s nama, kad se zamrači!

Uzdam se u sv. Josipa.

Večernji mrak se hvata. U gradskoj crkvi pred oltarom žari erveno vječno svjetlo. Crkva je, čini se, prazna. Ali duboki uzdah na jednom prekinu grobnu tišinu: »O sv. Josipe, usliši molitvu moju!« — I opet sve tihot liza nekoliko časova podiže se ispred oltara sv. Josipa neki mladić. Dubokom pobožnošću se pokloni Isusu na oltaru te lagano, oborenih očiju ostavi crkvu. Na vratima u sjaju zadnjih sunčanih zraka mogao si prepoznati šesnaestgodišnjega Pavla.

»Mama, molio sam se sv. Josipu za tvoje zdravlje. Ako je to tebi na spas, draga majko, sigurno ćeš ozdraviti. Sv. Josip će ti povratiti zdravlje. Prikaži i ti, draga majko, svoje boli na čast sv. Josipu, neka on uredi sve onako, kako je to volja Božja!« — reče Pavao prigнуv se k majci. A majci je žestoki kašalj prsa parao; uz to je lječnik otkrio još i upalu pluća i izjavio, da je stvar vrlo ozbiljna. Strašno je trpjela, ali bila je potpuno pri svijesti i razumjela je Pavlove riječi. Izmorena i slomljena pogleda ipak blagim smiješkom duševnog veselja svoga Pavla, a Pavao pogleda majku. Oči im se sukobiše a iz očiju im kana krupne suze. Iza kratke stanke — »Neka bude volja Božja! prošapta majka i mučke je trpjela, mnogo trpjela gledajući na sliku propetoga Spasitelja. Usne se lagano micale; činilo se, da se Bogu moli — možda i sada za svog Pavla.

Pavao je zadubljen i zaplakan dugo stajao uz majčin krevet i svim žarom srca molio: »Spomeni se, o sveti Josipe . . .« Kada opet pogleda majku, vidje, da je zaspala; zato pode tihom na prstima iz sobe. Na vratima se obazre, da opet pogleda majku. Od tuge mu se srce skamenilo, a niz obraze spusti se ponovno biserna suza i usnice zašptaše: »Sv. Josipe, moli za nas!« Zatvori vrata. Kada je vani podigao oči k nebu, činilo mu se, kao da mu sv. Josip kroz one tisuće svijetlih zvjezda s neba tajinstvenim glasom srcu govori: »Pouzdaj se u me!«

Pred kućom, u debelom hladu krošnjaste lipe sjedi žena. Upale oči, mršavo, blijedo lice svjedoče, da je preboljela tešku bolest.

»Hvaljen Isus!«

»Uvijek budí hvaljen! Pavo, gdje si mi bio cijelo jutro? Nisam te vidjela, otkako si na misu otišao.«

»O draga majko, danas sam ostao malo dulje u crkvi i zahvalio sam sv. Josipu, što ti je povratio zdravlje. Ah, da sv. Josip nije pomogao, tko zna, ne bi li sada možda bio sirota!«

»Tako treba, dijete moje; Bogu i svećima valja uvijek zahvaljivati za njihove milosti. Ja bih sada po svoj prilici bila pod ledinom, da nije bilo Božje poštoci. — Ali, reci mi, Pavo, kako ti je palo na um, da se molis baš sv. Josipu?«

»E, mama, jer sv. Josip uvijek sigurno pomaže, zato sam se njemu molio. To sam čitao u jednoj knjizi; a i čuo sam to često. Sv. Josip uvijek pomaže, samo ako nije na štetu duše, što se moli. Zato se i mnogi mole sv. Josipu u svim važnijim stvarima. Tako se i prnjemu utječu mladići, da im pokaže onaj stalež, u kojem će najsigurnije dušu spasiti i najviše dobra učiniti. Čitao sam već više puta,

kako sv. Josip baš u izboru staleža čudnovato pomaže. I ja mu se svaki dan za to molim. Koliko se i Sveci molili sv. Josipu! A mnogi su po zagovoru sv. Josipa postali pravi Sveci, nevini, pobožni.

Gledaj da nadeš gde lijepu sliku sv. Josipa, pa ćemo je staviti u pročelju pokraj slike Srca Isusova. Srce Isusovo u sredini, Srce Marijino s desna a sv. Josip s lijeva«.

»Da nijesu skupa vremena zapalili bismo i žižak ispod slike da gori svake srijede preko godine, a u ožujku svaki dan.

»Imaš pravo dijete. Srijeda i ožujak na osobiti su način posvećeni sv. Josipu, pa to treba da se zna i u našoj kući. Palit ćemo, kad možemo. Sv. Josip brinuo se za miloga Isusa i bl. Gospu na zemlji, on će se i za nas brinuti i s neba će nas čuvati od svakoga zla duše i tijela. Sv. Josipe ti nas vodi k Isusu i dovedi u nebol« — to reče majka i laganim korakom ode u kuću, a Pavao osta pod mirisavom lipom veseleći se, što mu je uspjelo nagovoriti majku, da zahvalne i trajno štuje sv. Josipa.

Priredio A. Jurić D. L.

Prva pričest sveučilištaraca.

Nedavno je u Illinoisu (u Americi) prešlo u jedamput 12 sveučilištaraca protestantskih u katoličku Crkvu. U zadnje tri godine prešla su u tom gradu 64 sveučilištarca u našu Crkvu. No ovaj je prelaz nadvisio dosadašnje i zato je osobitim načinom proslavljen. U Crkvu ih je primio i prvu im sv. pričest podijelio sam biskup iz Clevelanda. Tom je činu prisustvovalo do 800 katoličkih sveučilištaraca. Dr. John O'Brien, koji je dulje vremena ove obraćenike podučavao i pripravlja za prelaz, priznaje, da su oni prešli iz dubokog uvjerenja i ljubavi k Bogu. U crkvi je održao Mgr. Schrems krasan govor. Među ostalim reče: »Ovo su sveučilištarci, koji su navični, da savjesnom točnošću istražuju stvari i da iz svog opečanja izvode i posljedice. I ti su ljudi eto našli put do katoličke Crkve. Ovo je ganutljiva stvar i vrijedi, da se u nju zamislimo. To nam pokazuje da razumno istraživanje vodi nužno k Bogu i k njegovoj Crkvi svakoga, koji bez strasti i predsuda istražuje činjenice i tajne života. Taj dolazi brzo do uvjerenja, da je naša Crkva od Boga i da Bog vodi tu Crkvu, da ne zaluta u svojem podučavanju i da podrži nadnaravni život. Evo i ovi su mladići prešli preko veza, koje su ih dosada vezale s protestanskim drugovima i protestanskim obitelji. Ovi su mladići prikazali mnoge žrtve i pošli su za svjetlost Božjom i glasom svoje savjesti. Doživjet će progona i poniženja sa strane rodbine i znanaca; ali to će ih učvrstiti u njihovoj privrženosti Bogu i Crkvi.«

Kako je ovo drukčije nego li kod otpada od katoličke Crkve. Tko otpada? Redovito to biva radi ženidbe ili da se rastavi od zakonite žene i priključi nezakonitoj. Nekoji otpadnu iz neznanja, jer su slabo podučeni. Još nitko nije otpao od katoličke Crkve, jer je proučio vjeru katoličku i uvjerio se, da ona nije Kristova i jedino ona Isusova Crkva. Ovi mladi sveučilištarci žele biti katolici i kao katolici umrijeti, jer su proučili tu Crkvu. Bog oholje Evropljane napušta, da svojom vjerom nagradi ljudе dobre volje i čudoredne.

Moja opažanja.

Prelat M. Rihtarić.

ČOVJEK KAO KOKOŠ.

Idem selom i gledam kokoš, kako na putu čeprka u nečemu — a ljepše je, ako ne rečem u čemu. Ondje, još dosta daleko, juri auto. Ja ga čujem i vidim. Možda ga je i kokoš čula, ali nije znala da je to brzi auto; mogla je misliti da su kola, a ispred kola je već i toliko puta skoknula, kad su bila već i »tu«. Možda je i sada računala na svoju spretnost, ali se ljuto prevarila. Svoje je čeprkanje — pa da bi i po čemu! — platila životom. Kad je auto bio u blizini, vidim da je kokoš htjela poletjeti, ali nije dospjela. Auto je pregazi, vidim je zgnječenu, razderanu.

Jadna, mislim si. Bilo je to ispred kuće. Auto je odjurio, nije valjda ni znao, što je uradio, a gospodar je izašao, mrmljao je i odnio krepanu kokoš.

Ja idem naprijed, i umujem: kako ova kokoš, ne čeprka li i čovjek toliko puta u nečemu, što je bolje da se ovdje ne reče u čemu. Čuti u onom čeprkanju, u nečistom grijehu, i slast. Uteko je, ugnuo se nesreći već više puta. Obavio je svetu isповijed. Znadem ipak jednoga i drugoga, koji je ovakovo čeprkanje ljuto platio. Jednoga je zborio hitac iz puške, a drugomu pala kap. Ko auto. Ni jedan ni drugi se smrti ončas ni nadao nije. A nije mogao izreći ni: »Isuse!« Zato Ne čeprkaj po smradu.

KROJAČ I GENERAL O ISPOVJEDI.

Bio je jedan krojač velik, a ma užasan protivnik isповједi. Jako se ljutio na popove, koji su tobože »tu glupost«, izmisili.

Ja?! ja da kleknem pred popa, fratra?! Ne nikada! Ja da onđe rekнем: »Ja nevoljni grješnik.« Ako sam ja grješnik i on je, što treba da mu ja pripovijedam moje grijeha?! Ja nijesam ubio, nijesam ukrao, nijesam zapalio, pa kakav potom grješnik?!

Bilo je opet jednoć, zamoli me jedan general — feldmaršalleutnant, neka dodem sutra na osam ura u crkvu, i reče mi u koju crkvu, neka ga pričekam, neka budem onđe, doći će na isповijed on, njegova supruga i majka. Dobre.

I dođu. Dode u isповjedaoniku najprije general. Klekne. No ekscelenciju, rečem ja. A on će: »Ja nevoljni grješnik isповijedam se Bogu svemogućemu...«

Koja razlika, Bože moj, između ovog generala i onog šnajdara! Je li? — Pametan i trijezan čovjek si dade dokazati, da ako koga uvrijedi, mora ga i za oproštenje moliti. Tako pak veliki Gospodin, kako je Bog Gospodin, valjda slobodno sam odredi pod kojim uvjetom će oprostiti. Taj uvjet je postavio kad je apostolima i svećenicima rekao: »Komu vi oprostite bit će mu oprošteno«. Nema dakle druge nego na isповijed.

GOSPIĆ. Sjeme što ga vlači, oci Isusovci posijaše u Lici, napose u Gospiću, nije propalo. Ako i nije uzraslo do velikoga stabla, ali je barem jaki grmečak. Dokaz je tomu i naše društvo Djevojaka. Gledalo nas se i gleda se još uvjek nekako čudno; prigovara se: čemu to? Ali mi se ne damo smesti od nikoga. Ima nas 21. Malo za ovako veliko mjesto. Prijest svetu primamo svaki mjesec u prvu nedjelju. — Marija Ban, glavarica.

OPASKA UREDNIŠTVA. Pogledajte te kršne djevojke na slici. Baš su ju načke Ličanke. Ko sestre se složile i pojednako, čedno i lijepo zaodjele, a iz lica im sjali mir, dobrota i radost. Okupljale se sve dane djevojaštva svojega nevline pod neokaljanim barjakom Sreća Isusova, koje vam ljubav milošću svojom uvraća.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Gospiću.

DOBROTA. DJEVOJAČKO DRUŠTVO SRCA ISUSOVA.

Kada se u svibnju prošle godine osnovalo naše Društvo i ako smo bile puno oduševljenja, pobojasmo se, da ne će biti dugog vijeka, jer s jedne strane malo razumijevanja sa strane starijih, koji nerado gledaju novotarje, pa bile one i našvetlje, s druge pak opće mrtvilo u vjeri. No hvala Presv. Srcu naše se zle slutnje ne ispaniše, jer smo eto ne samo u životu, već i ako polagano, ipak napredujemo. Svakog prvog petka pristupamo zajednički na sv. Prijest i redovito jednom u mjesecu imademo sastanak u župnoj crkvi. Na sastanku nam veleč, župnik drži govor ili čita iz koje knjige, te nas potiče na izgledno kršćansko življenje, na ustrajnost, dokle nam savjete kako da se ponašamo u raznim prigodama života kao katoličkinje. Na tim sastancima zajednički raspravljamo o svemu, što je za boljšak našeg društva. Otkada smo u Društvu oslećamo, da smo jedna drugoj bliža, češće se pohadamo, savjetujemo; ako je koja bolesna, što smo do sada imali dva slučaja, za njezinu se zdravlje zajednički u crkvi molimo prigodom sastanka. Naše

je Društvo preuzeo na sebe dobar dio pjevanja u crkvi tako, te smo pjevale ne samo cijeli svibanj i lipanj na popodnevnoj pobožnosti, već i mjeseca listopada, pa inače i svake nedelje poslijepodne pjevamo Gospine litanije. Ovo je doprinijelo, da je crkva više posjećena no je prije bila. Pošto ne pjevamo sa pjevališta, već se određenog nam mjestu u ladi crkve, muškarci se također sakupile na plevalište u većem broju, pa na taj način gotovo svi prisutni sudjeluju u pjevanju, što je i želja našega vlc. župnika. O Petrovu prošle godine preuzesmo na sebe sakupljanje milodara za Pjevno Društvo, te sakupisno lijepu svotu od Din. 220. S novom godinom sve se članice preplaćaju na Glasnik Srca Isusova. Željele bismo nabaviti i društvenu zastavu, pa u tu svrhu sakupljamo novac među sobom. No kako smo siromašne, morat ćemo još dugo čekati, ako se ne nade koja milostiva ruka, da nam obilnije pomogne.

Ovo par redaka bilo poticalom svim, a osobito drugaricama širom naše župne Boke, da se i one organiziraju u Djevojačko Društvo, da se i one, prezrev nevaljanu Judske obzir, okupe pod zastavom Božanskog Srca, koju smo ćio mi prve neustrašivo razvile u Boki, e da raspaljene tim božanskim ognjem poradimo zalednički za spas i preporod mleč nam domaće. Glavarica.

PERUŠIĆ. Eto i nas iz Like, da se javimo sa par redaka. Naše je Djev. društvo osnovano g. 1911. Sve do pred tri godine uzorno le vodio našu zadrugu vlc. g. Franjo Prpić. Kad je u ožujku 1922. bio on premješten, mismo imale doduše redovito svoje sastanke, no naša je zadruga ipak i dalje postojala. Članice su svaki mjesec primale sv. pričest i vršile savjesno svoje druge dužnosti. Pred tri mjeseca imenovan je za kapelana kod nas g. R. Valtić. Čim je nastupio službu preuzeo je istodobno i vodstvo naše zadruge. Svaki mjesec držimo redovito svoj sastanak, pjevamo zlatnu krunicu. Često pristupamo k stolu Gospodnjemu. Na blagdan Presv. Imena Isusova obavljaju se u kapelici sv. Roka svečano primanje novih 12 članica. Naše društvo broji sada 35 članica. U sjećanju primili smo 100 naknadnih sv. pričestiju. — Marija Umčić, glavarica.

RASINJA. Članica Djevoj. društva S. I. je 14. Udalio ih se prošle godine 5. Podmladak ima 24. Izostalo ih je tijekom godine 7.

Pravila se drže; k Stolu Gospodnjem pristupaju redovito svaki mjesec. Govorovo svaku kuću, kojoj pripadaju članice, preplaćuju je na Glasnik Srca Isusova. Nadalje se društvo preplaćaju na hrv. kat tijednik "Nedjelja", već treću godinu.

Osim toga su za društvenu knjižnicu nabavljene knjige: Djevojka sa biserima, Za pobledom i Sibila.

Sastanci se drže po mogućnosti svaki mjesec. Dogodi se ipak, da koji taj ispadne, radi nepogode vremena ili kakove druge neprilike. Teško je to kod nas, gdje su sela raštrkana, a samo jedan svećenik. — Na sastancima se tumaće pravila ili se što lijepa čita. Upotrebljava se knjiga: "Krat. djevojkama". Ne izostaju ni opomene, ako ih ustreba.

Na 9. VI. bilo je prijavljeno u Društvo 9 i u Podmladak 5 novih članica. Blagdan Srca Isusova smo sprovele svečanije no obično. Pripravile smo se trodnevnicom, a dan prije pristupile smo zajedničkom sv. Pričestu. Na sam blagdan bila je procesija.

Od sreća hvata gđi tajnici Saveza na lijepim uputama u listu i kartom. Preporučamo se i nadalje.

Dne 15. II. 1925. priredilo je naše Društvo malu zabavu, kao proslava tisućegodišnjice našeg kraljevstva. Sudjelovale su članice obiju društava, a pomagale su u pjevanju i Mlade junakinje naše. To je i razlog, što je izvlačaj okasnio, jer sam htjela napisati i ovo, da se vidi, da smo se i mi malo dali. makar samo mrvu pomaknule. Dato nam Presv. Srce još mnogo revnih članica, da va što bolje proslavimo. Ovaj put je dobro uspjelo. Slava Mu i čest! — Barica Fodor, glavarica.

PRIVLAKA. Djevojačko društvo S. I. primalo je od srpnja redom svaki mjesec po 30 do 35 sv. Pričestiju. — M. J. Glavarica.

VRTLINSKA. U studenom i prosincu prikazalo je naše Djev. društvo S. I. 80 naknadnih sv. Pričestiju. Pred Božić vježbalo nas vel. g. župnik I. Frkanec svake nedelje u pjevanju, te smo na sam Božić prvi put same pjevale pod sv. Misom na krov. Hvala milom Spasitelju, koji je umnožio naš broj; mi ga molimo, da umnoži broj djevojačkih društava širom cijelog hrvatskog naroda. — M. Balošević, glavarica.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SV. JOSIP KOD SRCA ISUSOVA.

Bosna. Oboljela mi kćerka od trbušnog tifusa. Kraj liječničke i bolničarkinje njege bolest kretala ipak na gore. Na teškim mukama utečem se sv. Josipu neka preporuči svetoj Zaručnici svojoj i Bož. Srcu moje dijete, da mi ne umre. Bolest zaista okrenula na bolje i dijete mi ozdravilo. Šaljem eto 200 din. dara, kako sam obećala i držat ću Glasnik dok sam živa. — E. D.

•POVRATIT ĆU MIR OBITELJIMA . . .

Slavonija. U studenom zadesila me velika nesreća. Muž mi je pijanac pa me oklevetao, da se Bog smiluj. Nastao od toga u kući veliki nemir, a ja trpila pravedna ne znajući već što da počнем. Bi li ga ostavila ili da se pustim gaziti. Žao mi bilo nejakog djeteta. Slika sv. Antuna sjeti me, da bi mi Bog dragi još mogao pomoći, pa ja onda po njegovu zagovoru stanem kucati na Bož. Srce. Obećam moliti pol godine i zahvalu u Glasniku. I eto ja moje obećanje vršim, jer mi je Bož. Srce zaista vratilo obitelji mir. — K. V.

OPOMENA KROZ SAN.

Podsused. Teško sam se razboljela u nogama i zglobovi cijelog tijela su mi se ukocili, tako, da se nijesam mogla micati. Liječnika sam zvala, prepiše sve moguće lijekove. Upotrebljavala sam ih, ali ništa bolje. Već sam izgubila svaku nadu za život. Prestala sam se već i Bogu moliti i sve sam pogazila. Ali u toj mojoj teškoj bolesti u snu mi se dragi Isus triput pokazao u velikom neopisivom sjaju u svijetlu. To sam razumjela da je zato, što se nikad ne molim dragom Bogu. Sjetim se, da Presv. Srce Isusovo ozdravljuje tjelesno i duševno bolesne. Utekla sam se zaštiti i pomoći njegovoj i obećala sam 9-mjesečnu pobožnost sa isповjedu i pričešću i javno se zahvaliti u Glasniku. I ja sam zaista za kratko vrijeme potpuno ozdravila. Zato svi vjernici pokušajte, pa da sami iskusite, kako je Srce Isusovo milostivo svakom, tko mu se zaufano uteče. — R. U.

OKLEVETANA.

Dalmacija. Bila sam prava i nedužna strašno oklevetana od mojih dušmana. Klekla sam na koljena i zavapila Presv. Srce Isusovo, sv. Josipa i sv. Antuna, i obećala Srcu Isusovu, da ću mu izmolit devetnicu i da ću se zahvaliti u Glasniku. Moleći devetnicu bila sam doista uslišana. I zato hvala Srcu Isusovu, sv. Josipu i sv. Antunu! — M. B.

NAPADNUTA OD LUPEŽA.

Podravina. Imadem susjeda opasna čovjeka, Lanjske sam godine bila jednom sama kod kuće. Kad eto ti njega spram moje kuće, Kune on mene kako pas laže. »Sad je kraj tvojem životu!« Zavilče on i udri me po glavi. Od velikog straha nijesam dalje čula, što le govorio. Stao me gutiti. Mislim ja: kraj pa kraj, Izruči Bogu dušu. Stovala sam Presveto Srce Isusovo i Majku Božiju Bistričku pa se sad na njih sjetim, da mi pomognu.

To je sve skupa bilo u tihu, I kako ja pomislim, tako njemu ončas klonu ruke. Stao kraj mene kao kamen, Za čas se okrenu i ode. Ja ostala bez ikakve ozlede.

Imala sam i sto drugih neprilika. Uvijek sam isprobala, da bez Tebe slatki Srce Isusovo i mila Majko Božja nema pomoći ni utjehe. — J. K.

JOŠ ZAHVALJUJU PRESV. SRCU ISUSOVU:

BABINA GREDA LČ Postojano sam se uticao Presv. Srcu pa mi bolest noge krenula na bolje. BAKAR RTI Primili mnoge milosti, BAČKI MONOŠTOR ŠS Zahvalna SJ daruje 50 din. BEDNJA IG Devetnicom SJ obranio se od osude. BJELOVAR MP Bož. Srce me utješilo i moje neprilike sredilo. BISTRICA JB Saljem radi uslišanih molitava S. I. dar 50 din. BOKA KOT. RB Čuvaj me Presv. Srce, kako si me čuvalo do i sada. BROD na S. JM Unuk mi dobio ponovno namještenje. ĆEPIN AS Hvala S. I. za uslišanu molitvu. ČALMA EP Dragi Isus po zagovoru Majke svoje sprječio bratovo premještenje. D. MIHOLJAC KG Obećala sam postiti pet petaka S. I. i djetetu mi bolest krenula na bolje. DOLAC SM Uklonio od nas veliku nesreću u gospodarstvu. DUBRAVE FN Moleći tri devetinice Presv. Srcu osjetlio u velikoj potrebi nebesku pomoći S. I. DUGOSELO IB Presv. Srce pomoglo kod teškog ispita. DAKOVO RK Isus i Marija bili su mi na pomoći kod teškog poroda. Ernestinovo AG Molim I sv. M. kao odužbinu za uslišane molbe. Foča MZ Sestrina bolest krenula na bolje. Gospic ST Po zagovoru sv. Ante pomogao Spasitelj te sam našla vjenčani prsten i majka mi ozdravila. HORGREN, Svicaarska KA Saljem eto 5 franaka iz zahvalnosti S. I. za primljene milosti. JASTREBARSKO Ob. V. Hvala Presv. Srcu na svim milostima osobito ovaj nedavno, KRALJEVA VEL. JS Bolest očiju krenula na bolje. KRALJEVICA KB Isus i Marija pomogli kod nauka i ispita. KASTAV AS U znak zahvale S. I. šaljem 60 din. milodara. KRIŽEVCI MK Stoput hvala dragom Isusu za velike milosti. KARLOVAC JP Darujem za Gl. 100 din. i obećajem Bož. S zahvalnost dok sam živa, jer mi je pomoglo. KOBAS AT Slava S. I. koje mi u nevolji štitilo. KRAPINA NM Preporučam jednu osobu Presv. Srcu da joj vrati zdravile. KOSTRENA SV. B. AT Molimo Bož. Srce da odvrati teške boli od nas, kako je to već jednou učinilo. LOBOR SR Hvala Pr. Srcu i sv. Antu za povraćeno zdravlje. MALILUG MJ Molitvom S. I. popravilo se stanje supruge MOLAT JB Sretno se izvukla iz bolesti. MOROVIĆ VN U teškoj obiteljskoj misiji bili pomoćeni. OSIJEK FZ Povratile se stvari, za koje je već držala da su izgubljene i pomoglo mi glede stana. — SB Prizdravila bolesnu unuku. PETRINJA M Isus, Marija i sv. Josip pomogli mi u teškoj brizi. PETROVARADIN MN Vratilo mi S. I. zdravile na prošnju dobre moje djece. POTOK AD Već više godina štiti me Bož. Srce, pa mu smjerena hvala. PITTSBURGH VP Bož. Srce pomoglo meni i djeci. RADIKOVCI VS Devetnicom S. I. ozdravito jako bolesno dijete. ROGATICA AB Hvala Bož. Srcu, koje me lubitavaju svojom prati na putu života. SARAJEVO TL Presv. Srce mnogo puta pomoglo meni i djetetu. SPLIT IM Devetnicom S. I. odvratio poglibao teške bolesti. ND Zazivaluci Presv. Srce sredila sam teške obiteljske prilike. STOLAC NR Supruga sretno porodila. SENJ AB Skrušenom molitvom oslobođio se operacije. — Sv. Iv. Žabno OJ Hvala Pr. Srcu i darujem 100 d. za Svetište, 200 za misije. SV. KRIŽ Z. BB U duševnoj i tjelesnoj brizi štitilo me Bož. Srce. ŠULINEC MB Sretno prošla pri porodu. TYRELL OH. JB Zagovorom Majke Božje i sv. Josipa rješila sam se mnogih neprilika u starom i novom domu. TRSAT ID Ozdravila mi djeca. VINKOVCI TČ Pomozи Presv. Srce u pogibli životu! — MJ Zdravile moje i muža krenulo na bolje molitvom S. I. — VRANJIC PG Okleyetanu oslobođilo me S. I. nesreće; darujem njemu u čast 25 din. VIŠNIJICA JJ Saljem 25 d. dara zahvalan za primljena dobročinstva. ZAGREB MJ Zdravile djetetu se poboljšalo. — MM Nakon godina i 3 ml. trak dobila stan, ne toliko po ljudima koliko po milosti Božjoj. — Zlatar BP Bolesna na noge molitvom i zavjetom S. I. i Majci Božjoj ozdravila.

Teč. 34.

1925.

Br. 5.

Česta sv. Pričest.

Nakana Apostolsiva molitve u svibnju, blagoslovljena od sv. Oca.

U crkvi »Gospe od čistoće« u Dubrovniku nalazi se na pokrajnjem oltaru lijepa slika Nikole Dubrovčanina iz g. 1517. Prikazuje ona dječarca sv. Ivana, kako srdaćno moli Bl. Djevicu neka mu pomogne ustrajati u svetom životu, što ga je započeo. Marija ga desnicom upućuje na Bož. Dječaka, što ga ljevicom drži. Što li će sad Isus reći svojemu prijatelju i Preteči? Prikazuje mu pšeničnu vlat i grozd i važno mu tumači njihovo značenje. Bogoduh je slikar očito hotio da prikaže nauku Isusovu i vjeru Crkve: kao što se tjelesni život podržaje jelom i pilom, tako je i za nadnaravni život čovjeku potrebna hrana i pilo nebesko.

TO JE ZAISTA NAUKA ISUSOVA.

U potrazi za iščezlim Učiteljem pošlo je mnoštvo naroda iz pustinje, gdje je bilo čudom nahranjeno, u Kafarnaum. Tude ga nadu gdje prćopovijeda u dupkom punoj zbornici. Idem i ja unutra. Čujem da Učitelj govori najprije o hrani svoje nauke, a zatim o kruhu tijela svog.

„Tijelo moje doista je jelo . . . Tko blaguje tijelo moje ima život vječni . . . Oci vaši jedoše manu i pomriješe. Tko blaguje ovaj hleb, žijet će uvijek. Ivan 6, 55.

To je odgovor Isusov na želju Židova, neka bi ih i on onako dnevice hranio, kako je Mojsije u pustinji četrdeset godina hranio oce njihove manom, što je s neba padala. Ta on je eto pokazao da to može, jer ih je jučer u pustinji čudom nahranio.

Isus je pripravan krijepti ih novom manom. Ali tako, da njome hrani duše za čestit život; a tjelesni kruh će si lako pribaviti, kad budu duševno krepki i združeni s Isusom radili. To će pak biti, budu li se njegovim tijelom onako služili, kako se oci njihovi služili manom. Brali su je svako jutro, osim subote, jeli su je svaki dan.

Tijelo Isusovo, sveta Pričest, ne će biti dakle jelo za izvanredne svečanosti, za rijetke zgodе; ona je nova mana, *svagđanja hrana*.

Svagđanja Pričest nije po tom govornički prikaz ovog propoviednika, pobožni naputak onog ispovjednika, nije nauka onoga bogoslovca, naredba ovoga pape; to je nauka Isusa Krista. Prviput, kad

on govori o hrani, što će biti Pričest, on govori o hrani svagdanjoj, o Pričesti čestoj.

TO JE VJERA CRKVE.

U molitvi, što ju je primila od Isusa, moli ona dnevice: »Kruh naš svagdanji daj nam danas! Ako itko, to će nam sveti Oci znati reći, što se pod tim razumijeva. Znadu oni, da je i kora tjelesnog kruha dar Božji. Ipak ih većina veli: taj svagdanji kruh, za koja molimo u »Očenaš« jest u prvom redu dostojava dnevna sveta Pričest. Mnogi dapače vele, da se tom prošnjom molimo jedino za svetu Pričest, jer je prema njoj tjelesna hrana tako neznačna, da je Bog Gospodin samo kao privagu daje.

Stoga i staviše sve liturgije »Oče naš« u onaj dio svete Mise između pretvorbe i pričeščanja, da se i tom prošnjom pripravimo za samu Pričest.

Trientski Sabor u 13. sjednici svojoj žarko potiče sve katolike na čestu Pričest riječima: »Sveti Sabor s očinskim osjećajem upozorava, potiče, moli i zaklinje neizrecivim milosrdjem Božjim sve i svakoga, koji nosi ime kršćansko, da se sjeća prevelike ljubavi Isusove, kojom je dao svoje tijelo za hranu, pa neka tako čvrsto vjeruje i tako pobožno štuje ova otajstva, te mognečesto primati ovaj nadnaravni Kruh«. Dapače, kako veli u 22. sjednici, da se svi vjernici kod svake Mise, kojoj prisustvuju također i pričesti.

Nije dakle nikakova nova nauka, kad Pijo X. veli u Pismu od 10. IV. 1907. »Dok bogoljubnost ljudska hladni, ne može se bez sumne ni pomisliti kakav uspiješniji lijek, kojim bi se smalaksala srca kršćanska živilje poticala, da opet uzljube Boga, nego li je često i «vagđanje pristupanje sv. Pričesti».

TO JE POTREBA NAŠA.

Mi nijesmo u tom stanju te bismo kazali: »Ne ubijam, ne kradem, pa pošteno živim«. Već ni za pusto naravno poštenje ne bi bilo dosta. »Naravno pošten čovjek«, to jest, koji bi dugo vremena sve svoje dužnosti spram Boga, sebe i bližnjega potpuno vršio bez pomoći milosti — takav čovjek je samo utvara onih, koji vrhunaravni život, na kog smo svi ljudi pozvani, drže pretjeranošću.

Istina jest, da vrhunaravnim životom ne živu uvijek ni svi oni, koji se voljno za nj odluče. No to je samo stoga, što se ne služe sv. Pričešću. Isusov zakon mnogo traži, ali i mnogo daje. Traži da budemo vazda djeca Božja, da živimo životom milosti posvetne, ali nam i daje hranu za takov život — sv. Pričest — Sin Božji se zdržuje s braćom svojom, da u njem budu djeca zajednickog Oca. »Tko blaguje mene, živjet će od mene«. Iv. 6, 58.

Tko se i malo pripravlja za čestu sv. Pričest, diže svoj um nad sjetilnost svoju, sreduje maštu svoju, jača volju i tako u sebi oplen e-njuje višeg čovjeka. »Ovaj kruh uživamo kao lijek proti svagdanjim slabocima« — veli sv. Ambrozije. »Stanjuje li Krist u nama, on gusi buntovne strasti, učvršćuje pobožnost, stišava duševne bure pridiže potištene« — tumači sv. Ciril Jerusolimski.

A koji je taj, koji može reći, da mu toga ne treba? Od samog Boža smo upućeni, da se u takvoga ne pouzdajemo, jer laže. »**Tko veli, da nema grijeha (a pogotovo onda poticaja na grijeh) — vara se — i istine nema u njemu**« (Iv. 1, 8).

Ako je dakle svagdanja borba tude, onda treba i svagdanja pomoć. Inače ne govori o trajnom poštenom životu, a još manje o dobrom katoličanstvu.

TO SE DADE IZVESTL

Nedavno mi reče jedna gospojica: »U ožujku mi je ipak uspjelo da sam se **20 puta pričestila**. Napadaju me, plijene mi listove, odvraćaju ljude od mene . . . Ne marim ipak. Isus se za mene brine. U svoj svojoj osamljenosti ja **upravo osjećam da nisam sama . . .**«

Poznam više hrvatskih učiteljica, koje već više godina polaze preko sat daleko, da se **dnevno pričeste**.

Casne uspomene Dr. Trošić je u Dubrovniku za dvojicu radio, pa ipak je dospio na dnevnu sv. Pričest.

Misionari sa Ceylona i Kine javljaju, da im čitava sela njihovih seljaka dnevno dolaze na sv. Pričest, a potom veselo na rad.

— »Pa kad se isповjede toliki?« — Ne treba im toga svaki dan. Dosta na mjesec jednom. Od smrtnog ih grijeha čuva Pričest; dobru nakon imadu, da pomoći Pričesti duševno uznapreduju. A to je dovoljna priprava.

Ne rade li slično i naši članovi Apostolata? Naše djevojke u svojim društvinama? One vijesti o broju sv. Pričesti kriju mnogo plemenitih žrtava, ali i svjedoče da razumiju glas Isusov: »**Ne starajte se — samo — za jelo što prolazi, nego za jelo koje ostaje za život vječni**«, Iv. 6, 27.

Proslava dana katoličke omladine.

Na dan desetog svibnja — to jest u prvu nedjelju poslije svetkovine svetog Ivana pred latinskim vratima — pristupit će sva organizovana hrvatska katolička omladina, to jest hrvatski orlovi, k stolu Gospodnjem. Istog će se dana održati u svim gradovima i selima, gdje imade orlova, akademije, igrokazi, nastupi, kojima je zadaća da posuće narod o uzvišenoj misli, koju su počeli orlovi da provode u život. Njima je poglavito stalo do toga da hrvatsku mladinu »obnove u Kristu«, da joj dadu u ruke dobro štivo, čestitu zabavu. U orlovskim se društvinama uči kako se valja boriti proti kletvi, pijanstvu; kako će se širiti dobra knjiga i novine; kako će se u javnom životu sav društveni život urediti prema načelima katoličke Crkve. Zaštitnik je hrvatskih orlova sveti Ivan apostol i evandelist, najmiliji učenik Spasiteljev, koji je na zadnjoj večeri počivao na grudima njegovim i čuo kucaje Božanskoga Srca. Molimo se, da Presveto Srce obaspe blagoslovom sav hrvatski katolički orlovske pokret. — Tko bi želio pobliže sazнати začim teži hrvatsko orlovnstvo neka si naruči »Zlatnu knjigu hrvatske katoličke omladine«. Naručuje se kod »Hrvatskog orlovskega Saveza« u Zagrebu, Kaptol 27. Cijena 10 Dinara.

Ljubav sina.

Imao sam razne presude protiv Crkve, tako pri poviljedao neki otac obitelji. Iza svršenih nauka još više sam mrzio na vjeru i Crkvu. Moja mlada žena nije je žalost imala dabo kog vjerskog osjećaja, ali se pokaza pobožnjom, netom postade majkom. Ipak sam zahvaljuvao Bogu, jer mi djecu lijepo uzgajala.

Majka marljivo pripravljala dva sina za prvu sv. pričest. Opazih, da je taj sveti čin jako djelovao na moju obitelj. Treći sin bio oporne naravi; zavolio sam ga, ali sam strogo š njime postupao. Žena mi neprestano govorila: »Ustrpi se, sin će biti sigurno bolji, kada se bude pripravljao na prvu sv. pričest. Netom počela priprava, posta zaista boljim: svladavao se, bio poslušan, ulijadan, ljubezan. Slijedio sam ga kad je učio katekizam, stavljao mu upite. A on na sve lijepo odgovarao. Gašio sam u sebi glas savlesti, koji me korio radi mog vjerskog nemara. Moja žena sve to opažala, šutila i Boga se molila. Približavao se zadnji tjedan prije prve sv. pričesti. Tada se pobudi u meni ne samo jače čuvstvo ljubavi, već i neko počitanje spram sina. On je imao neku duševnu moć nadu mnjom. Nijesam se više niti usudivao, da pred njim govorim kojekakve riječi.

Jedno jutro netom se vrati iz crkve, eto ga k meni i umiljato mi reče: »Prije nego pristupim k oltaru, Oče, oprosti mi, sve ono, u čemu sam te ozalostio. Obećajem ti, da se ne će više povratiti na prijašnje pogreške.«

Ja ču na to: »Otac opraća sve i sinu koji nije dobar, ali u ovom času nemam što da ti oprosim . . . Ja sam s tobom zadovoljan, Ljubi Boga i čini dobra; ja i majku bit ćemo i nadalje s tobom zadovoljnici.«

Sin nastavi: »Oče, Bog, koji nas ljubi, dat će mi milost, da ti budem na utjehu. Oče, molim se za mene.«

— Hoću, sinko. Pogleda me suznim okom i ogrli me.

— Oče! doda sin . . .

— Sto želiš, sinko?

— Oče, imao bih još nešto . . .

Razumio sam kamo smjeru. Morao sam ga saslušati. Videći, da on nešto okljeva, ja njemu odrešito: Hajde sada, imam posla. Sutra ćeš mi o tom govoriti. Međutim kaži majci. Ako ona odobri, postignut deš sto želiš.

Sin ode smeten. — Pokajah se, da ga nijesam dalje saslušao. Ali zato nijesam imao mira . . . Potiho se došuljam do njegove sobe. Vrata bila pritvorena i vidim ga, gdje kleći pred slikom Majke Božje. Povratih se natrag. Spopade me neobično gurnuće. Oborih glavu.

Na jednom eto ponovno sina k meni.

— Oče, teško mi je odgadati. Majka je odobrila. Želim, da se sutra, na dan moje prve sv. pričesti, i ti pričestiš. Nemoj odbiti moju molbu. Učini to iz ljubavi spram Boga,

— Nijesam mogao odoljeti očitoj Božjoj milosti. Ona je na ovaj način slavljive slavila nad otvrdnutim mojim srcem. Ogrlim sina i rekoh mu: »Učinit ću, što prosiš. Zato me danas odvedi tvom isповједniku i reci mu: Evo sam doveo oca svoga . . .

Sine, tvoje ljubezno srce spram mene zasluzilo je, da se raduješ.

Djevojko ustani!

Bila je iz ugledne obitelji. Otac joj bio knez Jair. S dvanaest godina baš joj se eto otvarao pristup u društvo. A to je bilo u Kafarnaumu zanimivo, jer se tude križale ceste i trgovina evala. Dakle u susret bujnom životu! Kao moderna gospojica u modernom gradu.

No mjesto u život, bolest ju rinula u smrt.

Kad ju zdvojan otac gledao kako izdiše, sinu mu još jedna nada: veliki Učitelj bi je mogao spasiti. I jurne k njemu. »Gospode, kći moja sada umrije; nego dodi, metni na nju ruku svoju i oživjet ćel!« I taj odlični gospodin, ozbiljni muž »moljaše ga mnogo«; srdačnošću nevoljnika odmah ponavlja prošnju. Tko ga ne razumije? Ta otac je... za dijete prosi... za dijete, što se sa smrću borí.

»I ustavši Isus pode za njim s učenicima svojim...« Na putu ga zadrži žena bolna od krvotoka, pa eto iz kuće vijesti: »Šta još trudiš Učitelja? Kći ti je umrla.« Vidjeli su je mrtvu; po običaju odmah je stali umatati i jadikovkama opijevati. Svijet je s njom obračunao. Od nje same nije imao mnogo, hajde da se naužije barem njezinih karmina. A bolnomu ocu? Stisnut će mu ruku, reći praznu riječ — i to je sve što zna i može...

Ne misli tako Onaj, koji znade strahovitu zbilju ljudskoga života. Ne tako Onaj, koji u svom Srcu nosi svaku bol čovječjega srca.

»Ne boj se! Samo vjeruj!« reče Isus Jairu. I uđe s njime i s njegovom ženom te trojicom učenika k odru djevojčinu. I uzevši djevojku za ruku reče joj: »Talita kumi! koje znači: Djevojko — ustani!«

U isti je čas govorila ljubav i svemoć Isusova, radilo je Srce i desnica. I sakrivene sile to osjetile: smrt bježi — duša se vraća. »I odmah usta djevojka i hodaše.« Prisutni se prepadoše; a Isus se i dalje brine za nju veleći, neka joj dadu jesti.

Kolike je kćeri naroda moga moderni život bacio na smrtni odar! Tko će im uliti novi život? Tko dati miris polomljenim ljiljanima?

Božje Srce i desnica. Desna diže: »Hrvatska djevojko ustani!« Srce se daje: »Tko blaguje mene — živjet će radi mene!« Iv. 6, 58.

O. Rafo Rodić, nadbiskup beogradski.

Rodom je Slavonac, iz Nurkovca kraj Požege. Srce ga vuklo u Red sv. Franje, kojemu je i danas vjerni sin. Filozofske nauke je svršio u Baji i bogoslovne u Beču. Nato je bio profesorom u Baji. Njegov talenat i plemenština srca pokazuje ovo, što je bio odabran ko mlađi pater, Hrvat, za poglavara franjevačkoga samostana u Beču. Mlađ, a bio je i znao je biti svakomu sve.

Pokojni papa Leo XIII., osobit prijatelj franjevačkog Reda, dao se na njegovu obnovu. Od triju franjevačkih Redodržava u Hrvatskoj i Slavoniji imala je postati jedna, Redodržava sv. Ćirila i Metoda pod zaštitom Bezgrešne. Današnji provincijal O. Vendelin Vošnjak bio je od generala franjevačkoga Reda imenovan provincijalom nove Redodržave. Reformirati ovaku Redodržavu nije stvar malena. O. Vendelin dozove iz Beča O. Rafu, da zajedno rade na povjerenom im predmetu. Išlo je teško, — ta tu su članovi triju provincija, — ali je išlo. Iza O. Vendelina bio je provincijalom O. Rafo. Birala ga braća i opetovano. Bio je i gvardijanom u Zagrebu, Varaždinu i na Trsatu. U Zagrebu je staru crkvu malne porušio i novu sazidao. Da je kojom srećom bio na Trsatu u pravo vrijeme, kitila bi danas i onaj brijev nova crkva. I crkvu u Iluku obnovio je O. Rafo.

Društvo sv. Rafaela šalje ga u Ameriku, neka razvidi potrebe naših iseljenika. General franjevačkoga Reda u Rimu imenuje ga vizitatorom franjevačkih samostana u Americi. Ima i više toga.

Kad se imala urediti nova biskupija u Banatu, »pade kocka« na O. Rafu Rodića. I to je teški posao. O. je Rafo došao u Veliki Bečke-rek kao apoštolski administrator. Dode O. Rafo onamo, al kuda? Ni stolca na koji da sjedneš, ni kreveta na koji da legneš, a kamo li jedne sobice, u koju bi se sa svojim tajnikom stisnuo. Dulje vremena bio je kod župnika kao njegov gost. Danas je O. Rafo na konju. Svećenstvo ga umah zavolilo. Ona čvrsta ruka, al uz nju onaj mir i blagost predobiva. Prošao je već malne svu svoju administraturu u vizitaciji i dijeljenju sv. potvrde svagdje dočekivan s najvećom čašću, najvećom jubavlju i odanošću. Po dva dana ostaje u svakoj župi i ide u posjete, da spozna i svećenstvo i narod i njegove potrebe.

Danas ima biskupsku rezidenciju, nekadaju kuću pijarista. Ima svoj konsistorij, svoju kancelariju te ima pravo i može imenovati četiri kanonika. Fali mu svećenika. Čim se uredi konkordat između Svetе Stolice i naše države, bit će administratura podignuta na biskupiju.

No O. Rafo Rodić postao medutim i prvim nadbiskupom u Beogradu i posvećen je ondje za biskupa. Tome se obradovali katolici u Srbiji, a radovat će se i svi štovatelji Presv. Srca, kad saznađu, da je novi nadbiskup i zauzeti štovatelj Bož. Srca. Prosvjetljivalo ga Ono i tješilo dugo i dugo u teškoj novoj službi. Jedva bi se bila našla osoba sposobnija za ovo mjesto od O. Rafe Rodića, čovjeka čista svećeničkog života, blaga lica, jake volje i željezne ustrajnosti.

M. Rihtarić.

Ispovijed jednog mrtvog.

Sjedim u župnoj kancelariji i radim. Kuc, kuc . . . »Napred!«

»Hvaljen Isus! — uđe »did« Ivan, težak iz sela O., koje je od crkve udaljeno 25 km. Znam, zašto je došo. Prekjučer u njegovoj kući umro mu zet Radoslav i jučer su ga sahranili. Mlad je to bio čovjek. Ja sam ga preklani vjenčao i već mu jedno dijete krstio. Mene na pogreb nijesu zvali, jer skupa su kola, a svojih nemaju.

»Umr' nam Radoslav, velečasni gospodine.«

»Čuo sam, Ivane. Šteta onakog dječaka. No to je najmanje, svi čemo tamo. Nego ono glavno nije učinjeno, nije se isповједio.«

»E gospodine, znam ja to dobro. Slao sam ja oca njegovog k Vama, a otac nam släga. Kaže: pop veli, da je i on slab, pa ne može po ovako rđavom vremenu ići. A Radoslav je uvijek vatio za Vama: zovite mi ujaka (svećenika), zovite mi ujaka! A; valjda volja Božja!«

Sutio sam, jer sam već znao cijelu stvar i da did Ivan nije kriv.

»Evo velečasni, da platim nekoliko sv. misa za njega.«

Poteže stari novčarku, da plati, a ja knjigu, da ubilježim.

»A sad, velečasni, ja bih molio, da se isповједim.«

»Dobro Ivane. Hajde u crkvu, pa se malo saberi, ja će odmah doći.«

Ode did Ivan, a ja osta u kancelariji žalostan, kao i svaki župnik, kad mu ode koja ovčica bez sv. isповједi. Digoh se i ja i odoh u crkvu.

Taman oblačim ja košuljicu u sakristiji, kad iz crkve dode did Ivan, pa će meni šapatom: »Gospodine, ja bih Vam nešto reko.«

»A šta, Ivane?«

»Eto, Radoslav je sve želio ujaka i pito za Vas. Kad je vidio, da Vas nema, zamoli mene: — Stari, eto nema ujaka; daj molim te, da se ja Tebi isповједim, pa ti onda isповјedi ujaku. — I tako smo i učinili. Pa pitam ja Vas, velečasni, smijem li ja iza svoje isповјedi i nje-gove grijeha isповјediti?«

Gledao sam smeleno u starca. Radoslave, Radoslave! nijesam ni slutio, da takovo pobožno srce kuca u tebi. — Dakle sad ćeš mrtav iz groba svom se ujaku isповјedati.

Sjedoh na stolici, did Ivan kleče i otpoče sv. isповijed.

Koliko nazovi kršćana viće danas: »Zašto da se isповједam? Pop je čovjek kao i ja!«

Nije tako mislio pokojni Radoslav. Znao je on, da sam ja čovjek kao i on i možda veći grješnik od njega, ali je znao i riječi Isusove: »Kojima oprostite grijehu, oprostiti će im se.« I eto on je svakako htio, da njegovi grijesi dodu u isповједi do svećenika, pa makar, kad on već bude u grobu. Naravski to on nije bio dužan, jer kršćanin, ako nema svećenika, nikako nije dužan, drugom se čovjeku isповјedati, nego onda se mora pokajati od svega srca za sve svoje grijehu i čvrsto odlučiti, da ne će više grijesiti, a milosrdni Bog prašta, makar se i ne mogu isповјediti.

Tebi Radoslave, pokoj vječni, a mi braćo, ne zaboravimo moliti se sv. Josipu, da nam pošalje misnika na čas smrti.

Svibanjskoj kraljici Njezina djeca iz puka.

DIJETE MAJCI MARIJI.
Dolezi eto svibanj cvatući.
Kraljice svibnja, Majčice moja,
K Tebi podližem glavicu svoju,
Poput skromne ljubice u grmu.

Dolazi eto svibanj zeleni.
Kraljice svibnja, utjeho moja.
K Tebi podližem ručice svoje:
Utješi Majčice dijete svoje!

Dolazi eto svibanj mirisni.
Kraljice svibnja, pomoći moja,
Nićice padam pred prijestolje Tvoje
I molim Tebe za pomoć Tvoju.

Danica Sv. Ivan Ž.

OJ KAKO SI DIVNA!

Oj kako si divna,
Đevo preblažena,
Od Tebe mi sva je
Duša uznesena.

Kada gledam Tebe,
Tuge moje prodaju,
I u srce odmah
Utjeche mi daju.

NEBESKOJ MAJCI.

Vijenac od cvijeća
Savijam, Majčice,
Da nijme okrunim
Ruke Ti predobre,
Što no su držale
Mož milog Isusa
Što su ga vodile,
Pred njim se sklapale;
Što su ga hrانile,
I od zla branile.

Ne ostavi mene,
Mila majka moja,
U dolini suznoj
Usred ovog boja.

Vod me preko mora,
Gđe Ti je domaja,
Da Te tamo slavim
Usred lilepog raja.

B. S.

Vodi i mene Ti,
Predobro Majčice,
Po stazi životnoj,
K cilju mom jedinom,
K Sinku Ti premilom.
U vječnost zovni me
I blagoslovni me,
Jer Tvoje sam dijete,
Da položim dušu
U ruke Ti svete!

Zlata S. Sašak.

*Brani našu domovinu — i hrvatski narod vas,
Dať da ladi svi ga minu — dať mu sreću, vječni spas!*

Mariji i danas vjerni.

Pred selom Brčevac, župe Vrbovačke, tek pol kilometra od kolo-dvora, stajalo je od starine Raspelo. Sjećalo ono seljane Boga; a Boga sjećalo da oprosti selu i da ga blagoslovi.

Zauzetiji seljani htjeli su još pred ratom da taj božji spomenik poljepšaju i obnove. Onda nije išlo. No rat je mnogo ljudi i na zahvalnost obvezao. Pa tako i našega seljana Juru Rusana, koji se dao na posao da sabere sve što treba ne samo za obnovu Raspela, nego za jednu lijepu kapelicu. Čestiti predsjednik zemljische zajednice Mate Kljuković zauzme se jednakom revnošću, da zajednica dade sve što može. I dala je zajednica drveni ljes i prodala više hrastova za isplatu gradnje. A dali su i seljani: ovaj novac, onaj podvoz, treći ručnu pomoć, a četvrti sve troje. Dapaće je i čestiti majstor Maršalek iz Celine zidao, a da nije gledao na profit.

Htjeli su seljani prvočno neka bi to bila kapelica Presv. Sreća. No nijesu mogli sve spremiti za samu svetkovinu lanjske godine. »Hajde, pa ćemo do Velike Gospe svršiti i njoj posvetiti; a Isus se neće ljutiti da štujemo njegovu Majku. Njemu ćemo unutra staviti lijepo Raspelo.«

I tako je bilo. Došla Velika Gospa, s njom i radost sela Brčevac. No skoro da se nije pomutila. Iskitile u predvečerje marljive žene i dobre djevojke kapelu kao mladu na vjenčanje. Kad eto ti grdnog vjetra, pa kao da se davno ljuti, što će eto Majka Božja k nama, tako stali letjeti po zraku rupci i zastavice i cvijeće.

Bila je to ipak samo kušnja naše ustrajnosti. Ranim jutrom sve se popravilo i još ljepše uresilo. Bez pucanja bilo bi nam nekako mrtvo, a selski mužari ni gdje da se nadu. Ponude se dva momka, kako te baš i njih ide, pa hajde jedan vlakom u Gradac, a drugi kolima u Rakovac — i — u 10 sati odmjevalo selo i kraj od pucanja.

Kao iz zemlje nicale hrpe ljudi, domaćih i stranih, da počaste skupa Kraljicu neba, na novom — ako i skromnom — našem prijestolju. Eto procesije iz župne crkve, eto i iz Lovrečine pod vodstvom vel. g. Rogoza. Blagoslov je obavio domaći za onda upravitelj župe vel. g. Miljan i lijepo nas sve utješio i obodrio.

Radost nam je išla na suze i smijeh, a najviše na srdačnu molitvu dragomu Bogu, što je blagoslovom svojim ono okrunio, što je i blagoslovom u gradnji pratilo. Svečani su objed priredile marne djevojke, koje su polazile kućansku školu u Božjakovini, pa im se vidjelo, da nijesu badava ondje bile.

A nije eto ni kapelica badava u nas. Svako veče sastaje se stare i mlado, da ondje Bogu dade čast, sebi isprosi milost po Mariji. Tačko je i ova nova kapelica dokaz, da je Hrvat i danas vjeran svojoj nebeskoj Kraljici i Majci Mariji.

LIJEPO ŠTIVO:

Bi li u svećenike? Napisao N. Doyle. Din. 4.

Naša najveća potreba — dobri svećenici. Napisao M. Vanino D. I. Stoji Din. 4. — Oboje se dobije kod Uprave Glasnika S. I.

† Biskup Dr. J. Lang — štovatelj Majke Božje.

Uredništvu Glasnika stižu zahvalnice sa sviju strana, koje pripišuju razna uslišenja zagovoru svete uspomene biskupa Langa. Svi se ta pisma dobro čuvaju i upotrijebit će se u svoje vrijeme. Mi ponovno molimo sve znance, prijatelje i štovatelje velikoga pokojnika, da nam saopće što znadu iz njegova života; da nam pošalju njegova pisma — barem u prepisu; da nam saopće sud svojih poznatih o njemu.

Svakomu se jamči stroga tajna o povjerenim stvarima, niti će se bilo čije ime bez prethodne dozvole na javu iznositi. Svatko treba da je pripravan prisegom potvrditi istinitost navoda, a po mogućnosti molimo navesti i imena svjedoka, koji bi navode mogli potvrditi.

Sve je ovo potrebno za sastavljanje životopisa velikog pokojnika; životopis pak potreban je da se mogne početi crkveni proces za njegovo proglašenje blaženim; a dakako i za pobudu cijelome narodu. Jedna od najznačajnijih njegovih crta bila je: **štovatelj Marijin**. Eto samo nekoliko podataka. **Vježbe običnih katolika** u čast Majci Božjoj Pozdrav andeoski, krunicu, litanije, čašćenje slika Gospinih — vršio je od nazranije mladosti, dnevice i takovom pobožnošću, da si je svatko mogao po njemu lako predložiti počitanje Arkandelovo pred Bl. Djemicom i ljubav Ivanovu u susretanju s njome. Već kao mladi klerik molio je danomice »**Malu službu Bezgrešnoga Začeća**« i druge na to poticao.

K običnim postovima svake streljede, petka i subote dodao je na subotu u čast Majci Božjoj to, da nije nikad u taj dan ni voča jeo. O Bl. Djevici je najrade čitao. Osim molitvenika i drugih manjih stvaraca o Bl. Djevici nabavio si je i mnogo čitao 35 raznih večili Marijanskih djela.

Cešće je propovijedao čitav mjesec svibanj o Majci Božjoj, a o svetkovinama nje im svagda, kad bi samo gdje mogao. Iznosio je u tim prigodama sve najljepše ima i veli Crkva o Presvetoj Bogorodicici; a govorio je u istih srušenih srdačnošću djeteta i zanosom zadržanog štovatelja.

„Radil Vam počesto slavunah, da se
njegovim vlastinaštom obogatite!“

— Kar. 8. 16.

Dodite k meni svi umorni
i ja ću vas okrijepiti

Najljepše djelo, što ga blagi biskup **napisao jesu**: »Slave Marijine«, prijevod djela sv. Alfonsa Liguoria. Kad je nešto pred smrt saznao, da je samo 800 primjeraka togā djela raspačano rekao je: »Pravo mi je; zašto sam odgadao-s izdavanjem. Žalim samo što se Bogu i Majci Božjoj ne daje čast, kako bi trebalo.«

U vrtu svoga kanoničkog doma dao je staviti u izdubinu zida **kip Gospe Lurdske** i onamo bi pošao zdrav i bolestan, da pozdravi Majku Mariju pri dolasku i odlasku iz vrta.

Cijeloj je biskupiji poznato, kako je **inače širo** štovanje, pouzdanje i ljubav Mariji: osnivajući Marijine kongregacije, blagoslovivši zastave, dijeleći škapulare, navodeći u poukama i u saobraćaju krepštii i djela Marijina. Čašćenje Majke Božje nije njemu bila samo jedna pobožnost, nego bitni dio života, najsigurnije sredstvo spasa i najbolje pomagalo odgoja. U tom svjetlu shvaćao je on i **Marijinu kongregaciju**, pa joj se među prvima pridružio kad bi ona za svećenike osnovana.

Nad milim ovim svojim sinom počivalo je i budno oko nebeske Majke, pa su baš njezini dani bili za njega najvažniji. U njegovom životopisu bit će o tom više govora; ističem sada samo, da je prvu sv. Misu rekao na Gospinu svetkovinu »De Mercede«, a k sebi ga je uzela — pripravivši ga u svom listopadu — baš na subotu.

Zanimivu crticu saopćio je Msgru Fr. Horvatu, župniku u Vrapču, njegov župljanin J. Bolfan, koji je u rog stjerao dva bezvjerca Čeha, svoje suparnike u ruskom ropstvu, pripovijedivši im ovo. Kad sam služio u zagrebačkom sjemeništu vratio sam se bio kući jedne Vel. subote nešto pred ponoć. Prolazeći mimo kapele navratim se u nju, da vidim kako je u njoj po noći. Kad ja unutra, spazim našega rektora, kanonika Langa, kako kleći u svetištu pred kipom Majke Božje i moli krunicu. Recite mi sad vi bezbošci, ako popovi ljudi varaju, zašto je onda ovaj sveti čovjek o ponoći tako sam pred Majkom Božjom molio? »Ja ne znam co bi kazal na to« — smrsio je Čeh.

J. Vrbanek D. I.

Pomoć Gospe Lurdske.

Gospodica Henrika Bressolles je sada u 28. godini života i živi u Nici. Ona je ozdravila u Lurd 3. srpnja 1924. iza procesije dok je molila pred lurdskom spiljom. Sve posljedice bolesti nijesu doduše odmah isčezle, ali je sama glavna bolest tako naglo prestala, da je to pravo čudo Božje.

H. Bressolles se na početku rata g. 1914. prijavila za vojnu bolničarku. Za tog rata joj umro otac, koji je bio pukovnik. Majka joj je slijepa, jedan brat ratni invalid. U srpnju g. 1918. iznosila je ona ranjenike za vrijeme bitke kod Dormansa. Tada je pozvana, da priskoči u pomoć jednom svećeniku, teško ranjenom, kome je granata otkinula lijevu nogu i desnu ruku i na prsima zadala jaku ranu. U času, kad je ova samaritanka pridigla ranjenika, osjeti ona nenadano bol i neko lomljenje u hrptenjači. Usprkos boli ipak je nastavila rad do toj službi još 6 mjeseci. 21. travnja 1919. morade poći u bolnicu u Zuydecoote.

Gospodicu Bressolles doniješe u Lurd u tako zdvojnom stanju 3. srpnja 1924. Ona je sobom donijela i svjedodžbu liječnika Dr. J. Fighiera, glavnog liječnika u bolnici sv. Križa u Nici. U toj svjedodžbi jamči spomenuti liječnik, da gospodica boluje na Pottovoj bolesti; hrptenjača je skrenula i opaža se izobličenje četvrtog i petog kralježnjaka; uzetost je potpuna; noge joj se izobličile. Uz ovu svjedodžbu ima bolesnica i posvjedočenje radiografije, koja to isto potvrđuje. Kad je dakle ova gospodica stigla u Lurd, izniješće je dva sata iza njezina dolaska pred procesiju sa svetim Sakramentom. Kad je ispred nje prošao sv. Sakramenat, očuti skrajnu slabocu. Poslije procesije preniješe je pred spilju. Tu bolesnica poče moliti i očuti opće trganje uz teške boli. No te ne potrajaše dugo, jer u isti čas ispruži joj se desna nogu i mogla je njome bez boli gibati. Istodobno iščeznuše sve muke u hrptenjači i ona se usprkos sadrene sprave, u kojoj je bila, prvi puta iza 6 godina ispravi na svojoj nosiljci. Odmah saopći svojoj majci, da je ozdravila. Tko sad sretniji od njih!

Sutradan dode ozdravljenica u liječnički ured. Tu je pregledaše i ispitaše liječnici, njih šest na broju. Od njih je bio jedan iz Holandije. Svi su kazali, da se kod gospodice još potpuno ozdravljenje ne može ustanoviti. Sretna ozdravljenica dode opet sutradan, pa je ti isti liječnici pregledaše i nadoše, da je Pottova bolest sa svojim pojavanama potpuno iščezla, ankilosa na nogama i stopalima znatno spala. — Liječnici u Nici: Dr. Lavezzi i Dr. Fighiera pregledali su gospodicu nakon 2 mjeseca i izjavili su, da je potpuno zdrava.

NE VRIJEDAJ MAJKE ISUSOVE !

Spanjolske novine »La Verdad« pišu, kako je poludio glumac Pieri.

Na Badnjak 1923. baš u svetoj božićnoj noći, kada sav pošteni svijet očekuje Rođenje Isusovo, prikazivao se na pozornici u Portoriku u Srednjoj Americi nekakav bestidni komad, nekakva komedija, u kojoj se neprestano ruglu izvrgavaju katolici i sve, što je njima sveto. Najsurovija psovka bila je na Majku Božju naperena. U jednom naime prizoru pruža glavna junakinja glavnom junaku škapular Majke Božje, a on prema ulozi ima bijesno da vikne: »To je svinjarija.«

Tu dakle komediju počeše izvoditi baš na sam Badnjak. Dvorana je puna svakojake čeljadi, koja glavnom junaku Pieriju oduševljeno pljeska i povlađuje kod svake psovke. No najedamput komedija pretvorila se u tragediju. Glumica pruža škapular. Općinstvo napeto čeka, što li će Pieri na to. On se prema ulozi mršti i grči i počinje bijesno rikati: »To je!« I onda dalje ništa! Općinstvo suspreglo dah, čeka, čeka, da mu ne bi koja riječ izmakla, a i Pieri čeka, šuti, šuti, hvata se za glavu, gleda u strop, obazire se desno i lijevo . . . ne može da se sjeti, kako dalje ide! Redatelj iza pozornice bijesno maše rukama i goni ga, neka nastavi, šaptalac na sva usta šapće ulogu, a Pieri se ušeprtljo na pozornici, okreće se ovamo, onamo, niti što vidi, niti što čuje, bulji u općinstvo sasvim tupo, blesasto . . .

Odvedoše ga s pozornice kao potpuna ludaka . . .

Iste novine pišu, da ni do danas nije dožao k zdravoj pameti.

A kakav je uspjeh?

U 4. broju iznijeli smo primjer organizovanog rada kat. žena u Vratislavi. Da vidimo sada nešto od njihova uspjeha. Ove bilješke i brojke neka nam to razjasne. Jedna je starija gospojica potražila 150 obitelji, iz kojih djeca nijesu polazila službe Božje pod izlikom, da im roditelji toga ne daju. Taktičnim postupkom postigla je gotovo od svih ovih roditelja tvrdvo obećanje, da će u buduće svoju dužnost u ovom pogledu vršiti. Gdje je nestaćica haljina ili cipela smetala, помогло се је добровољним milodarima stećenim kod priredbe dobrotvorne svečanosti. Tri žene, članice društva misijskih pomoćnica, potražile su kroz jednu godinu od prilike 1000 obitelji. Tom su prigodom nagovorile tri para nevjenčanih na zakonito vjenčanje, trideset i četiri osobe, koje se odavno ne bijahu ispovjedile, na primanje svetih sakramenata; posređovale su kod 14 krštenja djece dosada nekrštene i kod 18 provjerenja umirućih. Dvije gore spomenute karmelitanke zabilježile su od 1. januara 1916. do 1. jula 1919. do 4029 kućnih posjeti, i to izvan vremena pučkih misija. Uspjeh? Evo: 5 obraćenika iz druge vjere, 25 skrušenih odmetnika, pomirenih sa svetom Crkvom, 196 priprava na sv. ispovjed, 123 opremljenja bolesnikâ postignuta i uz to 40 vjenčanja takovih osoba, koje su već više godina živjele u divljem braku, i 70 krštenja djece, koja su dijelom imala već više godina (u 5 slučajeva krštenik je imao već 10 godina, u pojedinim slučajevima dapače već 11, 17, 20 godina). Izričito bilježe, da su redovito do tri puta pohodile obitelj, dok su mogle skloniti roditelje na krštenje djeteta; »jer se kod sviju ne može sve postići za kratko vrijeme. Kadikad treba višegodišnjeg truda, i što je jedna sestra počela, to dovršuje druga«. U bolnicama se uz poglavitu pomoći duhovnika to postiglo, da nije gotovo nitko umro bez sv. sakramenata, i da su katolički bolesnici redovito ili svaki mjesec ili –aki drugi mjesec išli sv. sakramentima. Završimo nepotpuni ovaj pri. ovim doživljajem jedne časne sestre: »Kod svojih misijskih posjeti amjerismo se jednoć na starijem neoženjenog gospodina. Kad nam je otvarao vrata, iznenadio se i pitao, što da želimo. Rekosmo, da pohodimo katolike, osobito oskudne obitelji, da vidimo, kako im je u materijalnom pogledu, i da li vrše svoje vjerske dužnosti. Osobito sad u uskrsno vrijeme da im želimo dozvati u pamet uskrsnu dužnost. Gospodin nas je pozorno saslušao, te iza stanke poniknuo glavom, govoreći: «Da da, časne sestre, rado će se odazvati Vašem pozivu. Vidite, ja sam muzikaš, zaposlen u cirkusu N. N., neprestano sam na putu; te kroz 30 godina nijesam našao prigode, da se o Uskrsu ispovjedim i pričestim. No sada hoću. Recite mi samo, kako i gdje». Uputisemo ga na najbližu crkvu. Sutradan pošao je sv. sakramentima, te mu poklonismo još i krunicu, kojoj se je on djetinjski radovao, zahvalio od srca na brizi. Presveto Srce Isusovo neka nam pošalje mnogo takovih apostolskih junakinja, i obnovit će se lice zemlje.

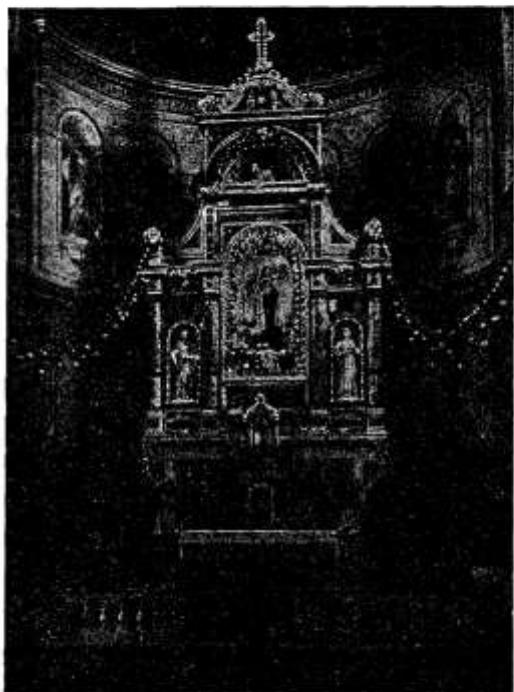
Iv. P. Bock D. L.

„Sveta Tereza“ — od Malog Isusa.

Još nije proglašena, ali će je dne 17. svibnja proglašiti sv. Otac svetom. Neobično je to brzo. Dne 29. IV. 1923. bi proglašena blaže-nom. Po običnim propisima trebalo bi sad da prode 25 godina, te se proglaši svetom. No neobična je i njezina svetost, neobični i darovi, što ih Bog Gospodin po nje-zinom zagovoru ljudima daje. Zaista se kisă nebeskih ruža spušta po njezi-nu zagovoru. Pa tako eto i Crkva čini neobičnu iznimku, da je iza same dvi-je godine diže među najviše uzornike ljud-skog roda.

„Sigurno je da se glas Božji i glas naroda di-vno sjedinili, — reče sv. otac Pijo XI. — da užvise časnu Te-reziju od Djete-ta Isusa. . . Da, glas se Božji zamjetio prvi u neisporedivoj njezinoj pripri-va, čijem se sjaju danas divimo; a i ono je konač-no sam Bog, ko-jem se čudimo u doista junačkim krepostima ovog nebeskog bića . . . Gospod je to izveo i divno je u očima našim. Dosta je čitati život »Male Terezije«, te mogneš opravdano o njoj reći, što reče pjesnik: ona je nebeska pojava, što sиде na zemlju da nam bude čudovištem . . . Božanska se snaga u njoj javlja kako u vrhunaručnom redu tako i u naravnom« . . .

Taj krasni životopis izdao je naš Glasnik u vrlo lijepoj opremi kao veliku knjigu, da se štovanjem nove svetice unaprijedi slava Božja i da se naš narod oduševi za veledušne žrtve za krepost.

*Glavni žrtvenik u Svetištu Pr. Srca Isusova u Zagrebu,
urešen slikom blažene Terezije i iskićen
za njezinu proslavu prošle godine.*

Utješno iz Amerike.

Ima nas amo kao i kod kuće nevaljanih, da se Bog smiluj. No kad se pruži prilika, da se čovjek osupne i zamisli, uhvati ga za srce, pa se i najgori opet na poštenje krene.

Tako bilo eto i u nas u Lorainu Ohio. Došli k nama u siječnju misionarioci Isusovci Vanino i Jurić pa nas dnevice sabirali u našoj lijepoj novoj crkvi, koja je tek u listopadu bila blagoslovljena. Pritisla zima, zapao snijeg, no čestit narod ipak hrlio u crkvu, da se okrijepi riječju Božjom.

I nije bilo bez ploda. Kako drugud, tako se i u nas mnogi razmetni sinovi svetoj vjeri povratili i ljubavlju Srca Isusova oduševili. Upoznali nas i s našim krasnim Glasnikom Presv. Srca, kojim ćemo nastojati da trajno osiguramo duševnu prosvjetu svoju.

Naših svećenika ima malo i silno su zaposleni, pa bi bila upravo prijeka nužda, da im budu ovđe trajno na pomoć barem po dva misionara Isusovca, jer eto baš ovakove misionare mi najviše volimo.

Jedan župljanim.

BOLJEM OBITELJSKOM ŽIVOTU

naših ljudi u Americi pridonijet će mnogo, ako svoje obitelji posvete Presv. Srcu. Tome treba zgodan kip Presv. Srca ili sliku. Takove lijepе kipove predaje ondje i naš čovjek, g. Ljubić. Kip se nalazi kao u maloj kapelici, koja ima uru, što zvoni i svira svaki sat po pet minuta. Dade se i lijepo elektrikom rasvjetliti.

Koliko smo upućeni vrijedan je ovaj naš Hrvat preporuke, pa će braća Hrvati u Americi takove kipove lako dobiti, ako mu pišu na naslov: **Louis W. Ljubić, 901 Russellwood Ave, West Park, McKees Rocks Pa.**

ZA PROSNE DANE.

TRI VRSTE OČENAŠA. »**Zlatni Očenaš**«: Kad mislimo samo na Boga, dok molimo. »Kod mene je molitva Bogu života mojega«. Ps. 41.

»**Srebreni Očenaš**«: Kad se u molitvi umiješaju i druge nepotrebne misli. »Ako želiš moliti, tad ne čini ništa, što se protivi molitvi, da ti se Bog približi i s tobom hodi«. (Sv. Nilo: O molitvi c. 17.).

»**Slamnati Očenaš**«: Kad molimo Očenaš ustima, a mislimo na poslove, koje nam je obaviti. »Ljudi ovi usnama me poštiju, a srce njihovo daleko je od mene«. (Mark. 7. 6.).

Dok moliš sjeti se, da se nalaziš pred licem Božjim, koji na te gleda, onda će tvoj Očenaš biti »zlatan«. Inače za te će vrijediti poslovica: »Ne zna poturica, što je Isus i krunica«.

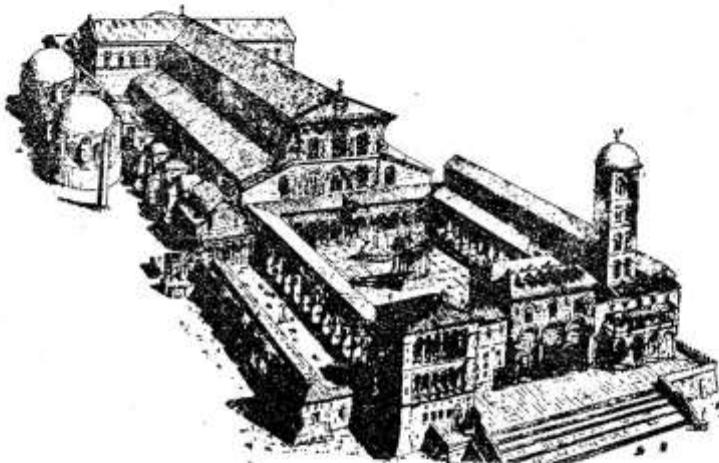
Ako lijepo moliš, urednije ćeš živjeti. Sv. Augustin veli: »Dobro zna živjeti, tko dobro zna moliti«. (S. Aug. hom. 4.). **O. Dragičević D. L.**

Jesu li zaista krivi?

Idući cestom čujem ogorčeni razgovor. »Popi su ti svemu krivil! Popi i popi, nitko drugi!«

Kad su me opazili, malo se zastide i pokunje. Razum im je govorio: »Jeziče! Ne takol! Bog vidi! Bog će istinu otkriti. Vino je ipak bilo jače od razuma.«

Kratko vrijeme iza toga prolazim selom. Kod neke lige u oči mlađ čovjek pred mene, pa će mi: »Vele časni! Po podne ču oči po Vas za ispovijed.«

Crkva sv. Petra u Rimu za vrijeme srednjega vijeka, kad su onamo hodočastili naši dјedovi.

»Kome treba?« — Ovdje mome rođaku, jer mu je jako zlo. Ja ću brzo: »Skoči gore u kapelu, jer je bliže od župne crkve, pa mi donesi roketu, štolu i sv. ulje. Bog zna što bi se moglo dogoditi do popodne.«

Podem u sobu, a predamnom eto onoga, koji je govorio: »Popi su ti svemu krivil! Popi i popi i nitko drugi!«

Ne čekam roketu, ne čekam štolu, već počnemo odmah ispovijed. Na koncu probudim s bolesnikom pokajanje, podignem desnicu i izgovorim: »Ja te odrješujem od grijeha tvojih u ime Oca i Sina i Duha svetoga.« Nastavljajući: »Muka Gospodina našega Isusa Krista, zasluge blažene Marije đevice i sviju svetih neka ti budu na oproštenje grijeha, umnoženje milosti i za život vječni! . . . pogledam ga, skočim k vratima i javim ženi mu i djeci: »Mrtav je!«

Sada tek dođe s mojim stražarima onaj čovjek, koji mi je bio rekao, da će po podne po sv. ispovijed. Što bi bilo, da sam do po podne čekao?

Nastane plač i jauk pomješan s izražajem zahvalnosti, da nije

preminuo bez svećenika.

Izadem iz kuće, u ušima mi neprestano zvučilo, što i na ulazu u kuću: »Popi su ti svemu krivil!« Jesu li zaista baš oni samo zlu krivi? Ovdje nijesu bili krivil! Duša je već opozvala!

Pred sprovod i po sprovodu sve se divilo ljubavi Božjoj i govorilo: »Kako je to lijepa i sretna bila smrt. Iznenada, a na rukama svećenika. Samo čas kasnije, bilo bi nesretno, jer bi bilo bez svećenika...«

Školaj, ti hrvatski brate, sina za svećenika, da bude i on tako komu štograd krov.
Leopold Rusan.

Borbe katolika u Francuskoj.

Poznato je iz časopisa i novina, kako su se u Francuskoj zadnjih mjeseci uhvatali u koštuc katolici sa ljevičarima. Neće biti na odmet reći koju o postanku i razvitku ove borbe, tim više što je i za nas vrlo poučna.

11. svibnja 1924. donio je katolicima silno preseneće, i mnoge je napunio zlom slutnjama. I kad je Herriot 17. lipnja iznio svoj program: ukinuće poslanstva u Vatikanu, primjena zakona o kongregacijama, ukinuće privilegovanog položaja u Elzasu..., činilo se, da će se slutnje ispuniti, tim više, što su katolici bili goloruči, bez organizacija, rasčijepani.

OTPOR U ELZASU.

Elzašani, koji su imali najviše otporne snage i dobru organizaciju, prvi otvoriše vratu, ne čekajući dok Herriot otočne izvadati program.

1. srpnja pozivlje Msgr. Ruch, bisk. štrasburški, katolike svoje biskupije na obranu prava, što su im zajamčena prigodom aneksije Francuskoj.

U poslanici upravljenoj svećenstvu i organizacijama piše: »Nije više vrijeme fraza već djela«. Zatim nareduje, kako se valja organizirati za obranu, iznosi gotov plan i povjerava ga katoličkoj ligi, da ga izvede. 1. Liga se ima osnovati u svim župama i mjestima i odmah započeti s radom. U centru su će se otvoriti »blagajna za obranu vjere« i »javnopravni komite«; prvi će financijalno osigurati eksistenciju i uspjeh Lige, drugi će stajati poslikom i savjetom svima na raspolaganje. 2. Valja lansirati među šire slojeve putem štampe, osobito letaka, jasnu spoznaju o odnosašnjima između Crkve i države u Francuskoj, o slobodnim školama, o položaju redova i kongregacija u Francuskoj; u svim župama ima se održati prije 24. kolovoza jedna ili više konferencija o ova tri predmeta, da svi vjernici znaju, što im se oduzima, a što im se nameće. — 3. Valja obznaniti javno mišljenje i državnu vlast o osjećajima i volji kat. naroda u Elzasu; zato valja održati kongrese, a katolički senatori, poslanici i štampa stavit će na znanje vlasti i javnosti želje naroda. — 4. 24. kolovoza ima se održati generalni kongres Lige u Molheimu. Rezolucije se imaju oglasiti po provinciji na pojedinim kongresima, koji se posvuda imaju održati u septembru i oktobru. Na koncu biskup daje tri smjernice za rad oko ostvarenja programa:

Hladnokrvnost. Neka ne bude nijedne pogreške niti nespretnosti, koju bi mogli protivnici upotrijebiti kano oružje protiv nas.

Sloga: Zaboravimo sve, što nas dijeli. — Bez discipline je metež, bez organizacije nije moguća obrana i pobjeda. Ujedinjeni smo nepobjedivi, razdijeljeni smo u pogibli. *Brzina:* to je zadaca sadanjeg časa. Niti časa ne smijemo izgubiti. Govorimo brzo, govorimo svaki, govorimo s poštovanjem, no glasno.

Ovaj program bi divnom pozrtvovnošću do u tančine izведен i to prema smjernicama biskupovim. Tako se g. Herriot za par mjeseci našao pred vojskom, koja je bila spremna, da krvlju brani svoja prava.

ORGANIZIRANJE U FRANCUSKOJ.

Almirati katolike u samoj Francuskoj bilo je puno teže. Tu su bila dva mišljenja: optimisti mišljaju, da vlast ne će imati kada, te izvede svoj naum, poradi zaokupljenosti sa vanjskom politikom (Ruhr, genovska i londonska konferencija, dugovi) — pa si ne treba glave razbijati, ni izazivati. No drugi su mislili, da se valja povesti za Elzašanima. Stoga se i dali odmah na posao.

LIGA REDOVNIKA D. R. A. C.

U Francuskoj postoji i za rata organizacija vojnika, koji su se borili za rata pod imenom »U. N. C. — Union nationale des Combattants« (narodno ujedinjenje boraca), broji preko milijun članova, a ima silan upliv u javnosti, pa i vlast mora s njome računati. Unutra su sví bez razlike boje i vjere, i vrlo su solidarni, kad se radi o obrani međusobnih interesa. Mnogi su svećenici i redovnici unutra.

Odluciše skupiti sve vojnike redovnike i nastupiti kao posebna organizacija i da tako kažem »sestra« ove moćne organizacije U. N. C. Članovi bi imali biti redovnici (nekadanji vojnici) katolički lajci; ove uzeće zato, da se lakša organizacija može finansirati, i da se ne mogu prepoznati redovničke osobe. Svi članovi nove org. (harem lajci) moraju biti članovi U. N. C., da bi imali što veći upliv u UNC, i da bi je imali u slučaju nužde na svojoj strani. Led je bio tvrd, valjalo je naći tanju stranu. Predobiše najprije benediktince, i jednom benediktincu povjeriše potpredsjedništvo, a za predsjednika uzeće lajka g. Pericarda, novinara, jednog od najuplijivljih ličnosti u UNC i poznata u francuskoj javnosti. Sad je valjalo kupiti vojsku.

Našlo se dosta solidarnih kongregacija, liga bi stvorena 4. oktobra a nazvana DRAC (čitaj: Drak): La Ligue des Droits du Religieux Ancien Combattant (Liga prava redovnika starih boraca). Zadaća joj je bila, da da omete pokušaje vlade glede progona redovnika i da zainteresuje šuru publiku za stvar. Glavno joj je oružje u akciji: Štampa, osobito oglasi i letaci, pa držanje sastanaka i davanje konferencijskih predavanja. Društvo financira članovi, a srce mu je Action Populaire.

RAD DRAC-A.

»DRAC je došao u pravi čas. Vlast je već počela zabadati. Tako 25. avg. obznan izgon klarise iz Alençona. Sestre se sestre raspršile odmah od straha po gradu po samostanima po nalogu starca biskupa, koji se ne manje bio preplašio. Na prvu vijest posla DRAC odmah jednog člana s uputama, da sestre sprave natrag u samostan, i da se ne miču, dok ne dođe do fizičke sile. I biskup se primirio. Međutim novine razburbaše višestruko pokušaju izgona redovnika, mnoge i protestiraše, sa svih strana lete čestite biskupu i sestrama radi heroičkog držanja. Dobre sestrice još i danas služe g. Bogu u svom samostanu.

4. rujna dobije Klarise u Evianu nalog, da imaju seliti; DRAC je i taj intervenciju s uspjehom.

Početkom oktobra bi propisana anketa po svim departementima o radu redovnika. DRAC je i taj izvršio svoju dužnost.

15. listopada na dan sv. Terezije anketa u karmelu Lisieux. 27. studenog anketa po samostanima grada Tarbesa. Inspektor javne sigurnosti došava u Karmel upita za redovnicu, koja je stajala pokrivena iza rešetki u govorici: »Što radite? — »Molimo, postimo i činimo pokoru za grešnike«, bio je odgovor. Inšpektor je bio u neprilici.

Od lipnja do danas bilo je više od 50 pokušaja uznemirivanja i izgona — no otlašao nije niti.

7. studenog izade kao letak famozni list o. Doncoeuru upravljen na g. Herriota: *«Nous ne partirons pas»* (Ne ćemo otići). Evo mu kratka sadržaja: Pokazali ste se g. Herrint-e veledušnim prema lupežima, deserterima, izdajicama . . . otvoriv im granice Francuske i vrata tamnice. U isto doba gonite preko granice srošmašne redovnike, koji smo se povratili iz progonstva 4. kolovoza 1914., da branimo Francusku. Zatim opisuje na vrlo ganutljiv način, kako se 1914. oprostio od starješine i pohrlio kao dragovoljac u rat, borio se cijelo ratno vrijeme, kuburio, zadobio rana u više navrata, bio zarobljen, umakao . . . »I sad mi pokazuјete vrata«. Kroz 50 mjeseci (za rata) nikad Vas nijesam vidio ni blizu streljačkim larcima, nikad Vas nisam čuo da govorite o zakonima za kongregacije i danas ih iznosite. Ni ja ni niti drugi . . . niti ikoja ženska neće preko granice! Danas imamo malo više krvi u žilama nego u 1901. Kod Verduna smo se naučili držati se grčevito terena. Kad nismo imali straha pred kuglama ni gazom, ne bojimo se ni zasjeda politike. — A sad ču Vam reći, zašto ne idemo. Ne od straha pred poteškoćama . . . ta mnogi naši drugovi obavij svoju domovinsku dužnost povratiti se u Kitu . . . da uče druge ljubiti Krista . . . Mi ne držimo ništa ni do krova ni do kraja. Isus Krist nas svuda čeka, i On nam dostaže. — Ali mi ne idemo zato, jer se radi o časti Francuske, koju bi ovaj čin osramotio . . . DRAC otiše ovaj list na nekoliko

stotina tisuća letaka i oglasa i rasturi ga po vijeloj Francuskoj, u samom Lyonu otisnuće ga u 100.000 primjeraka. List je pobudio veliku senzaciju i o. Doncoeur poslade junakom dana, On je već i prije kao urednik »Etudes«-a bio poznat u francuskoj javnosti, ali ovaj ga je list učinio poznatim u zadnjem najzabitnijem mjestu. On je danas uz generala Castelnau-a, abbea Bergey-a najmarkantnija ličnost u obrani katolicizma u Franc. radi sao konferencijski i govornik.

LIGA SVEĆENIKA P. A. C.

Za primjerom redovnika povede se i svećenici. Tijekom cijelog listopada osnovaće 40 liga svećeničkih i okrštište ih P. A. C. (Citaj PAK) = Prêtres Anciens Combattants (svećenici stari bori). Srpska je bila analogna onoj DRAC-a.

10. studenog poslanik abbe Bergey sjedini sve lige svećeničke (PAC) u jednu PAC sa 72 podružnice.

KATOLIČKI NARODNI SAVEZ.

8. novembra bi osnovana pod vodstvom generala Castelnau F. N. C. Narodna katolička federacija, organizacija kojoj je zadaća da sjedini sve katolike na zajedničku obranu ugrožene slobode Crkve. Federacija za sad isključuje iz svog rada Combattants (svećenici stari bori). Srpska je bila analogna onoj DRAC-a. politiku, pošto bi to mogao biti kamen smutnje. Sirene federacije napreduje jako lijepo, kongresi su vrlo dobro posjećeni, potpisani su vrlo brojni i ima ganuljivih primjera pozitivnosti. Imamo ih dosta, koji su spremni da život daju na obranu Crkve, te se pomoditi vodstvu, čim dode do čega, da ih odmah zovu. I naši vrlo aktivno rade u ovoj federaciji.

Sve tri organizacije rade vrlo solidarno i zajednički organiziraju svuda kongrese, koji su u zadnje vrijeme upravo veličanstveni, tako se na onom u Nantesu početkom marta sabralo do sto hiljada kongresista, u Rennesu pred mjesec dana 45.000, što nije malo, uzme li se u obzir, da su to samo diecezanski kongresi.

A što g. Herriot na sve ovo? Zna se s pouzdane strane, da je u par navrata izjavio, da ga je najviše iznenadilo bojovno držanje katolika i da mu to zadaje najveći neprilika. Kako je poznato nijesu oni bili ni zadnji uzrok da je on doista baš na veliku Subotu pao.

Katolici su polučili to, da se vlada nije usudila izvesti nijedne od programnih točaka premda neke stranke prave na nju velik pritisak. Silan je uspjeh, da ova borba ujedinila sve Katolike i mnogi se nadaju, da bi to moglo biti sjeme jedne jakе političke organizacije katolika. — Dao do dragi Bog!

ZAHVALNICE

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne smreću. Svome obećanju udovođava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih tznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari potrebljavaju se za raširenje Glasnika.

NAGRADA CISTOJ MLADOSTI.

KARLOVAC. Bivši još djevojkom imala sam puno teških napasti od jednoga nazovi-prijatella. Da ne podlegnem uticala sam se pobožno i zaustano pred olтарom Presv. Srca u tranjevačkoj Crkvi Presv. Trojice, I zaustao mi pomogao Bož. Srce, jer sam napasti svladala i napasniku se sretno riješila. Malo iza toga nagradi moju žrtvu dragi Spasitelj i dade mi bogobojaznog muža. Vlđela sam u tome prst Božji pa sam zadržala veliko pouzdanje i ljubav Presv. Srca. Dobro mi je to došlo, kad me eto nedavno stavia Gospod na kušnju s teškom bolesću muža. S istom ljubavlju i predanjem primila sam križ i molila Isusa da mi помогне. I помогao je. Muž mi je bolest prebolio i ja zahvalna velim: Slava Ti i čast Bož. Srce na vječje.

U DUŠEVNOJ POTIŠTENOSTI.

OSIJEK. Nakon smrti mogu supruge obuzela me tuga i strah, da si ne mogu nigdje mira naći. To me tjeralo je zdravljost, da su mi dolazile i misli na najgora. U sretan čas sjetim se Srca Isusova i k njemu se obratim za rasvijetljenje, utjehu i pomoć. Nisam dugo čekala. Za nekoliko dana razvedrišlo se i moje duševno nebo, jer me dobri Isus u duši ponudio, da se čovjek borhom usavršuje. Zahvalna šaljem za raširenje Glasnika 100 D i držat će ga dok sam živa. — M. A.

PRED SLIKOM KAO PRED ŽIVIM.

Baranja S. Ode mi muž u rat i tamo pogine. Ostala sam sama s dva sinčića. Pomagao mi otac, no i on je star i nemoćan. Sve svoje utanje stavila sam u Boža. U to mi oboli mlade dijete, i već je bilo malo nade, da će ostati. Stanem ja tužna pred sliku Presv. Srca i gledam ga, kako ga gledala ona udovica iz Nalma. I rečem mu: »Bože Sreć! Tebi se sazdržala ona udovica, da si joj mrtva sina opet oživio; daš meni ovo moće dijete uzdrži na životu. Ista ti je moće sada kao i nekoći...“

Taj čas dode malo opet k sebi i poče divaniti. Od onda je potpuno zdrav. Jesi, moj dragi Isuse, jesi još živ i jak, kako i nekoći. Kako bi nam svima lagle bilo, da to svi uvijek živo vjerujemo. Hvala Ti vječna! I. M.

U BORBI ZA ŽIVOT SINA.

SPLIT. Sin mi je ležao od kužne bolesti ko mrtav na postelji. Pet dana ga već trla vrnčica, da nije više niti razumio ništa. Nit se liječnik nadao ozdravljenju niti mi. Jedina mi nuda zasviđela je Bož. Srca. Zamolim da se čitaju za nj svete mise, palila sam Isusu u čast svilede i molila sama i dragima ga preporučila. Baš u čas, kad se za nj najviše molilo pred Srećem Isusovim krenulo ma je u bolje i zakratko je ozdradio. Braćo! Sto učinih ja, činite i vi, pa ćete se uvjeriti o dobroti Srca Isusova, kome vječna hvala i čast! — L. J.

U DOBA PREMJESTAVANJA.

HRVATSKA. Komu ne bi bilo milo da svoj narod prosvjećuje i onom vraća kamate truda, koji mu le posudio glavnici naobrazbe. Tako i ja želim da i zadnje svoje dadem svom hrvatskom narodu. Kako bi me zaboljelo kad opazim spletke zlobnika, koji douškivanjem i klevetom hijeđe da me maknu sa službe! Uteku se devetnicom sv. Antuna neka bi mi isprosio od Bož. Srca da mogu dalje mirno raditi gdje jesam. Hvala njemu i slava Bož. Srcu, pomogli mi baš u osudni čas i to kao nekim čudom. — N. N.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

BERKASOVO AM Uslijala me majka Božja. BROD na K. SA Pomoglo mi S. I. pri živini, BROD na S. KL Ozdravio muž, darujem 50 D za Svetište. AM U teškoj tuzi me tješilo, BUKOVAC V i J. Gj. Ozdravilo nam bolesnike od titusa. BUKOVLJE ST Dijete nam ozdravilo. CERNIK MK Stišalo nam obitelj i muža oslobodilo. CIGLENA IK Zagovorom sv. Blaža prošla teška grrena bolest. CVETKOVIĆ FPH Iz teške nevolje oslobodilo nas Presv. Srce po zagovoru M. B. Gorske. ČADAVICA BM Vratilo djetetu zdravlje. ČEPIN AL Šajjem 100 D za misije iz zahvalnosti, što mi se sin poboljšao. ĆEVLIJANOVICI OK Mill Isus помогао u teškom porodu. DAPCI JH Udjelilo zdravlje roditeljima. DOLAC KK Zagovorom Majke Božje i sv. Ane dalo mi S. I. zdravlje. DRAGOVIC AC Slaba sam i grešna, ipak me dragi Isus uslišao. DRENOVCI AJ Vratilo mom suprugu zdravlje. DUGUESNE PA KS Zahvalna Presv. Sru za razne milosti šajjem 10 Dol, za razne dobrovorne svrhe. DONJI MIHOLJAC AC Ustrajnom molitvom postigla slogu u obitelji. ĐAKOVO IK Primila mnogo milosti. FERIČANCI MG Milošu sv. Obitelji i zagovorom sv. Ante primisimo moljenu pomoć. GLINA BB Riješilo me napast nečistoga duha. GORNJA RIJEKA ŠT Sretno položila ispit. GOSTILJE I. S. M. A. Na čudnovat način našao izgubljeni sat, preporučivši se Bož. Srcu i MB. GOSPIĆ MB Hvala Ti Bož. Srce za podijeljeni dar. GRACAC MA Pajzdanje u Pr. Srce помогло u bolesti i porodu. GRBAŠEVAC MŠ Darujem za Gl. 10 D zahvaljujući za povraćeno zdravlje malci. GRUŽ KB Srdaćnom molitvom obitelji vratilo se ocu zdravlje. JASTREBARSKO OP Izjavilo me teške bolesti i inače помогло. JAKŠIĆ Lj. L. Dobila bolji stan, zahvalna S. I. darujem 20 D. KARLOVAC JS Čavalo me u djevojaštvu i помогло u ženidbi. KATINIĆ MJ Moleći se S. I. dobili vijesti od brata iz Amerike da je zdrav i živ, a već više godina mi se nije bio latio. KLANJEC BB Kćerkica ozdravila. KLJUČ JR Majku pomolitovalo radi djece i dobre odluke. KOBAŠ MS Devetnicom Presv. Sru sretno izdržala operaciju. KOMLETINCI DMS Moleći se S. I. krenulo zdravlje na bolje. KOPRIVNICA MC Obratio se suprug zagovorom Marijinim, Sv. Josipa i sv. Ante. KA Cesto mi помогло Pr. Srce napose sad u bolesti muža. KORCULA RJ Našla izgubljenu pošiljku od drage majke. KRAPINA PG Zagovorom sv. Ante izbjegla velike zlo. KREŠTELOVAC AP Tisuć hvala Srcu Isusovu i Marijinu za

trajnim zahvalom! KRIŽ JM Slava S. I. za mnoge milosti, darujem 20 d. KRIŠKA RECIT A 40. Velikom devetnicom rješila se teške boli u krstima. KRIŽEVCI RJ Djece gdje bolesna ozdravila molitvom S. I. KUĆICI MS Oca i djece pomoglo u nečekivim bolestima. LOKVE MČ Hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj za tri pomoći. METKOVIC LV i VM i IJ. Trojica iz zahvalnosti šaljemo 130 D milodara u čast S. I. MISULINOVAC PR Darujem eto Pr. Srcu priznavajući njegovu pomoć kod ispitova. MRKOPALJ OP Na primljenoj milosti zahvaljuje i daruje 100 D. RS Slava Presv. Srcu, koje me u nevoljama tješi. MURTER NS Po Srcu Isusova dobio sam čudnovatu milost. NOVA GRADISKA KR Zahvalna darujem 50 D u čast Presv. Srcu, koje mi povratio zdravlj. OGULIN MM Najbolji liječnici Isus i Marija pomogli mi u bolesti. OSJEČEK MA Utješio me i smrlo Bož. Spasitelj iz smrti moga mača. OSOBNIJA H Hvala Pr. Srcu na primljenim milostima, štitilo mi i dalje moje gospodarsko. PETROVARADIN SP Uslijalo mi Bož. Srce prošnju za bolesno dijete. PODVINJE MČ Šalem i trećiput 25 D zahvalna Srcu Isusova za pomoć u potrebi. PALJEVINA FK Držat će Glasnik do smrti, jer me Bož. Srce uslijalo. PITOMACA KK Devetnicom S. I. spasila dijete, da mu nijesu rezali nogu. PRÈLOG MK Riješilo me S. I. tromjesečne bolesti. RAVNAGORA AD ISUSU I MARIJI SLAVA za mnoge milosti. RAZBOJISTE JK Izbaвиlo me iz nesreće. ROKOVCI KD Sretno ozdravila po S. I. SEDLARICA MŠ Sretno položilo definitivu. SIBINJ (Gornji Andri.) MS Budu hvaljeno milosrde Isusovo, koje mi se ukazalo u porodu i inače. SOTIN JV Sretno preboljela tešku srčanu bolest. SPLIT LJ Teška bolest sinova krenula na bolje baš kad se za nj molilo i svjeđe palilo pred Presv. Srcem. ST. QUENTIN MK Šalem 10 franaka da izvršim davne obećanje i zahvalu Presv. Srcu. SUBOTICA DJC Hvala milom Spasitelja za povraćeno zdravlje prijateljici. AR Zahvalu što je muž držao riječ i nije 3 god. pio opojnog pića šalje u čast Presv. Srcu 100 D. ABK Hvala Ti dobiti Isuse, što si mi povratio zdravljie; darujem 50 D. Sv. Ivan Zelina JC Hvalim za primljene milosti i preporučam se za nove. SIBENIK BR Presv. Srce i sv. Alojzije pomogli mi da sam sretno ispit smirila. TORDINCI PM Majka molila devetnicu za dijete i ono ozdravi. TRNAVA KS Sv. Misom i molitvom Presv. Srcu brzo mi ozdravila kćerka. TUZLA RS iz Janje. Uslijalo mi post i molitvu za sestru. TUZNO CERJE MH Molitva Presv. Srcu oslobođila me zla. VALPOVO EP Minula bolest kćerkice dok sam molila vel devetnicu; zahvalna darujem 25 D za Svetištę. VARAŽDIN DP Isus u Presv. Sakramenu pomogao u zdravlju mene i rodbini. VELEŠEVAC FC Zagovorom Bl. Djevice i sv. Josipa dalo mi Presv. Srce duševni mir i utjehu po čestoj sv. Prcišći. VEL KOPANICA KD Darujem 50 D za Svetištę zahvaljujući S. I. za zdravlje. VINKOVCI F i KH Obećavši sv. misu i pričesi Presv. Srcu povratilo mi se zdravljie. JI. i AU Po S. I. upoznali jaštinu svileta i sreću ljubavi Božje. VIRJE DM Prevožila me kola s teretom, a pouzdanje u Presv. Srce sačuvalo me od težih posljedica. VIŠNJICA AC Poboljšalo se kćerki zdravje. VISOKA GRED KR U trim velikim teškoćama pomoglo Bož. Srce. VOJAKOVAC OS kćerkica izdržala operaciju; čuvalo ju Presv. Srce i dale! VOLAVJE AJ Zdravje odmah krenulo na bolje, kad sam zavjetovao dar i držati Glasnik S. I. doživotno. VRATNO JK Očuvalo me Pr. Srce u ratu i proti zlobi ljudskoj, pomoglo mi u ženidbi i obitelji. VRHOVINA M i VK Isus i Marija pomogni u gospodarstvu zagovorom sv. Josipa, Alojzija i Franje Zavera. ZAMOST AM Dugu bolest olakšala mi i skratila utjeha Pr. Srcu. ZAGREB MM U kućnom poslu pomogao mi zagovor svete uspomene biskupa Langa. VS Hvala Bož. Srcu na primljenim milostima. LT Šalem 25 D zahvalna za sretan uspjeh operacije. AS Srcu Isusovo mi pomoglo i stoga darujem Glasniku 150 D. AK Unuće sretno prošlo na ispit. MB U teškoj nevolji jedina mi pomoći bila S. I. LJ. J. Zahvalna S. I. darujem 10 D. SJ Ženu u porodu preporučio S. I. i sretno mi rodila sina. BS U teškom strahu i bolesti pomoglo S. I. pa eto darujem njemu u čast 100 D. ZJ Dragi me Isus uslijao pa mu obećajem ponašanje kako to on želi. DP Nebeski liječnici pomogao gdje nije mogao zemaljski. BH Izbaвиlo me Presv. Srce te nijesam izgorjela, kad se nesrećom zapalio benzin. MZ Tjelesno i duševno bila pomoćena, preporučam se i dalje. LJK Darujem 300 D za Svetištę iz zahvalnosti. KF Sretno položila ispit. JM Stužuci Pr. Srce dobio povoljno namještenje. JV Zavjetom S. I. ispunila mi se želja. FK Suprugova bolest, proširenje srca, krenula na bolje. JH U sudbenoj stvari pomoglo mi S. I. BT Vječna hvala Isusu i Mariji na uslijanom devetnicu. LJP Boles krenula na bolje. SJ Muž mi sretno putovao. ZEMUN JO Usred devetnice S. I. dobio posao. AŽ kćerku riješilo teške bolesti. MS Molitvom t biskupu Langu postigla sam, što sam dugo tražila. ZUPANJA JZ Šalem 50 D zahvalna S. I. za udjeljenu pomoć.

Ima li Crnac smisla za sv. vjeru?

O. H. Vieter apostolski vikar u Kamerunu u Africi javlja u svom pismu: U Duali pripravlja naš o. Hoege devedeset mladih muževa na sveto krštenje i poučava ih svake večeri u 7 sati. Svi su ti ljudi težaci ili radnici. Neki rade u polju, drugi kod brodogradnje, a svima je ovim 2 sata daleko do misijske postaje. Kako je dakle moguće, da su ti ljudi svaki dan redovito u sedam sati već u misijskoj postaji, da slušaju vjeronauk? Eto kako. Oni su ugovorili sa nadglednicima, da će u podne otpočivati po stata manje i po sata posao prije početi, zato neka bi ih pustio već u pet i po. Zatim trče svake večeri i prevale put od 2 sata za sat i po, i u 7 sati su svi prisutni. U 8 sati prestaje vjeronauk i oni se vraćaju opet 2 sata daleko natrag kući, idu na počinak kasno, a u 5% moraju već na posao.

»Što mislite kršćani u Evropi«, pita taj misijorar, »što mislite o tim Crncima Kameruna, koji po danu uz užasnu sunčanu žegu rade i uskraćuju si $\frac{1}{2}$ sata podnevног počinka, a navečer obnemogli iscrpljeni prevale još toliki put? A zašto? Samo da čuju kršćanski nauk! Što mislite, jesu li ovi ljudi vrijedni onih žrtava, što ih misijonar za njih doprinaša? Jesu li vrijedni, da ih potpomažemo iz Evrope? Je li istina, da Crnac nema nikakva smisla za svetu vjeru, kako ih neki kleveću? Kažem samo to, da mnogi kršćanin u Evropi ne doprinosi kroz čitav život niti deseti dio onih žrtava za kršćanstvo, što ih podnese jedan crnac samo da se pokrsti.

ŠTO MISLIŠ O TOM?

U južnoj Africi u Natalu opazi misijonar oko 3 sata u jutro svjetlo u školskim prostorijama. Iznenadilo ga ovo vrlo i ode brže bolje da vidi, nije li se tko uvukao, da što pokrade. Kako se iznenadi, kad je našao malog Bernarda, što ga istom prije par tjedana pokrstio, gdje prebire marljivo po bibliji.

»Ali dragi dijete, što radiš u to vrijeme ranom zorom ovdje, dok drugi još svi slatko snivaju? Zar ti ne voliš više spavati?« Ne, ne volim, oče», odvrati mališ, jer nije dobro spavati, dok još nijesam upoznao dragog Boga.

ŠTO JAMČI USPJEH KATOLIČKIM MISIJAMA.

Misijonski biskup de Guébriant završio je svoj govor na proslavi 300-godišnjice Zbora za raširenje vjere u Rimu s izrazom čvrste nade, da će katoličke misije pobijediti, jer je na njihovoј strani »istina riječi Isusovih, papinstvo, požrtvovno i neoženjeno katoličko svećenstvo«.

Zašto pogani plaču?

O. Dupont apostolski vikar od Nyasse u Africi pripovijeda: Za-dnjih sam mjeseci proputovao 1300—1400 kilometara, sve gustim šumama, Tom sam prilikom obašao mnoga sela, sela sasvim nepoznata. Svagdje sam govorio o velikom Bogu i poučavao narod. Dobri su Crnci slušali, gutali svaku riječ, što sam im govorio o svetoj vjeri, o kojoj su po prvi put nešto čuli. Prispio sam u jedno maleno zabitne seoce od kojih 500—600 duša. Ovog se dobrog naroda silno dojmioše moje riječi, vjećne istine, te su me prisilili, da im tri puta dnevno govorim, poučajem u katekizmu. Kad sam se trećeg dana spremao da otputujem dalje i htio da otplovim lađicom doživio sam ganutljiv pri-zor. Poglavnica već skupio sav narod čitavog sela, te im doviknuo: »Sjednite, sjednite svi, sada nam bijeli otac još jedamputa pripovijeda o dragome Bogu«. Narod sav posjeda, a ja sam morao početi. Sve je uprlo oči u me i ja sam propovijedao do u kasnu noć, a oni slušali — slušali. I morao sam, da se napokon s njima rastanem, a bio mi je taj rastanak silno težak. I kad se ladica otisnula od obale proplakalo cijelo mnoštvo i dugo me još uz obalu pratilo i dovikivalo: O šalji nam, šalji što prije vjerovjesnika, da nas pouče! Ne daj da kao pogani umremo! Dodi nam, oče, brzo, dodi, usreći nas, spasi nas!

KINEZ OVAKO! — A TI?

Slugu Božjeg Pavla Moi, čiji brat i sestra još žive, predvedoše za zadnjeg progona u Kini u Tang Hoa mandarinu. Ovaj pokuša ne bi li tog krasnog mladića od 18 godina nagovorio, da se odreće svezte vjere i tako spasi. Zato mu obeća, ako se odreće svezte vjere, da će mu dati srebren štap. »Veliki mandarin«, odvrati mladić, »srebren štap nije dosta, da se ja odrečem svezte vjere.« — »Dobro, ja ti dajem zlatni« odvrati mandarin. — »Ni to nije dosta!« — »Pa koliko ti zahtijevaš mlado momče?« upita mandarin. »Veliki mandarin«, odvrati mučenik, »hoćeš li da se odrečem svezte vjere, onda mi daj toliko, da si za to mogu kupiti drugu dušu!«

Na ove riječi dadne mandarin tom mladiću odrubiti glavu, nebo je dobilo jednog mučenika više.

PEROM UZDRŽAVAO ŠKOLU.

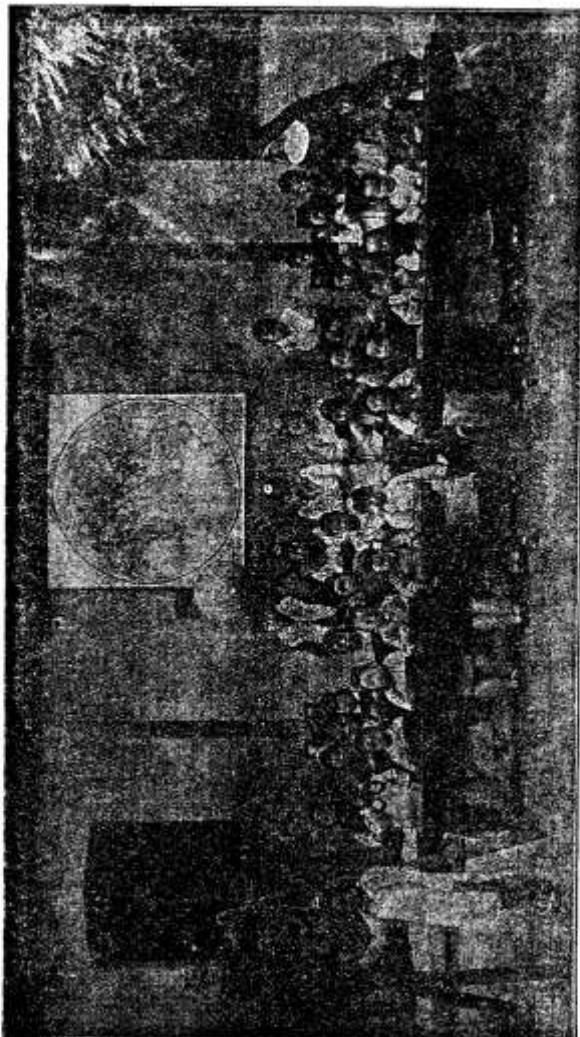
Pater Stenz, iz »Družbe Riječi Božje«, osnovao bio odgojni zavod sv. Franje Žavera u Tsiningu, Kina, za mladiće. Planuo rat g. 1914, i njemu svaka nada u pomoć iz Evrope propala. Kako će uzdržati zavod? Dobrotvori u Kini dali su što su mogli, no to nije bilo ni izdaleka dosta.

Kako je misijonar vješt jezicima dade se na pisanje. Sve slobodno vrijeme i mnoge duge noći žrtvovao on pišući kinesko njemačku slovnicu, rječnik i čitanku te prevodio razne knjige. Brzo naruči sveučilište u Pekingu 300 primjeraka njegove slovnice, drugi opet drugo i tako je barem nešto dobio, da produži život tako potrebnom zavodu.

Dok svjetski dobroživci troše tisuće po jednu noć, katolički misijonar se iscrpljuje do u smrt za koricu kruha.

JEDNO ZNAM . . .

Poslije smrti sv. Franje Žavera navalili muhamedanci na Ambo-i-nu u Indiji i silili obraćenike, da otpadnu od katoličke vjere. Tada se

Misionarka u školi s matutin Kitočima.

dignuo među njima neustrasivi junak Manuel od Hative, koji je kao dječak vodio sv. Franju svojim krajem i služio ga kod svete Misije.

Sve je sad žrtvovao: imetak, riječ i snagu, da uzdrži domorodce u pravoj vjeri, da odbije navalu, dok im pomoći dode od Portugiza.

— Što vas je krijeplilo u takovojoj borbi? — zapita ga poslije oslobođenja jedan misijonar.

— Ja sam samo neizobraženi sin prašume. No jedno znam, što me i krijeplilo, a to sam od velikog oca Franje naučio, da je dobro za Isusa umrijeti.

ONA SE NIJE UDALA . . .

Alake, kralj od Abeokuta, na gvinejskoj obali Afrike, izvanredno je štovao poglavariču sestara u katoličkoj bolnici svoga grada. Svi se dvoranici čudili počitanju, kojim je susretoao tu redovnicu.

— Zašto je toliko štuješ? — zapita ga jednom doglavnik.

— Ona se nije udala, samo da dode k nama i da dobro čini nasim ženama i našoj djeci — odgovori kralj.

Kad je teško obolio dobrza k njemu protestanski propovjednik i sve pod silu hoće da ga pokrsti.

— Ne, ne! odgovori Alake, ja hoću samo da me pater, to jest katolički misijonar, krsti.

Kraj njega je klečala i molila glavarica sestara.

— Sto treba da sada učinim? zapita je kralj.

— Moli i zazivaj Isusa; reci mu: Isuse oprosti mi, spasi me! — Kralj to ponovi. Potom ga opet zapita glavarica: »Hoćeš li se krstiti?«

— Dakako! Ja želim krst patra, ja hoću da umrem u crkvi patrovoj.

Zelja mu se ispunila. Pravu vjeru upoznao je po neudatoj redovnici; pravi krst htio primiti samo od čistog katoličkog misijonara.

PROPOVIJED LAVOVIMA.

Mnoge doživljaje znaju misijonari pričati o strašnim lavovima i tigrovima, ta s njima rekao bih, zajedno žive. Tako se zaputio jedan misijonar u Africi, da u obližnjim selima pregleda škole i kako napredju u svetoj vjeri. Zato pošalje svog katehumena Maketu na magarcu s prtljagom naprijed, a on da će odmah za njim, čim svrši posao. Kad naš Maketa usred puta, a pred njega dva lava. Magare stade kao ukopano, ali se Maketa ne plaši, već prihvati magare za uzde, pa se na lavove ljutito izdere: »Da mi se nosite s puta, bezobrazna zverad! Sa mnom vi nemate više posla. Zar vi mislite, da sam ja još divljak? Varate se! I ako ja još nijesam kršten, ja ipak ljubim Boga i držim njegove svete zapovijedi. Sramite se, što ste izletili na ovo jedno magare, da ga prožderete! Zar vi lude ne znate, da to magare mora nositi moj gospodara, kad on pode iz Limbe u Mkulvu, da ljudi pouči o Božanskim istinama. Stidite se i sakrijte, pa nosite se što prije odale.« Oba lava, koja su se na 15 koračaja približila, stadoše, izbuljile oči u čovjeka i magare i skrenule opet u šumu. Maketa pak prispje sav znojan od napora u selo i veselo pričao, kako je danas držao propovijed lavovima.

JASETOLO.

O. Hemim, afrički misijonar, priča, kako je ženama u Africi. One su, kaže, robinje, na prodaju, a ne smiju ni riječi progovoriti, pa ni o samoj udaji, Evo jedan primjer. — Djevojčetu Jasetelo bilo je možda 10 god. kad je izgubilo svoje roditelje. Po tamošnjem običaju zadobi pravo na nju stric, i on je uzme k sebi. Vidio je nadme, da će za nju prilično dobiti. Ne potraja dugo, prodade je za 50 franaka. Poput većine ovakvih siromašnih djevojčaka, predaje se i Jasetelo šutke u ruke svoje sudsbine. A bila je još vrlo mlada, a ponešta i bolēsna. Posao na polju za

Crnac u svećanom nakitu.

sunčane žege nadilazio je njezine sile. Svake večeri vraćala bi se s polja gotovo skršena od posla noсеći na glavi breme drva, punu košaru ili što slično. Pošto je taj gospodar Jasetelo vrio izrabio i zlostavljao, odluči da je se riješi. Pošalje je stoga 100 kilometara daleko i zamijeni s drugom. Ovdje toj je bilo prilično. Htjeli su je odgojiti, da naraste i preuzme posao, a oni da mogu mirno pušiti svoju lulu. No evo, gospodaru ponestalo novaca pa je proda svome susjedu. Djevojčica je mislila, da će se sada već smiriti, no doznade za nekoliko, da joj opet valja putovati. Sada se zamislí i reče: »Zar niješ moji rođaci primljeni u misiji? Ja idem k

Patru i on će me primiti. Ne rekavši nikom ništa, ostavi selo i dove jedne večeri ovamo. »Oče«, reče ona, »moj stric me je prodao. Onda su me zamijenili i opet prodali, i danas bi morala opet dajte. Dolazim k tebi; ti me ne češ otjerati. Hoću da budem kršćanka kao Gorotenji i njegova sestra. Onda će nadodati žalosno: »Zar sam ja životinja, da se sa mnom tako postupa?« Nato mi pripovijedi svoje doživljaje. Bio sam ganut a kako i ne bih. Sad je bila predma mnom opet jedna od tisuću djevojaka, koje nemaju ni kuće ni kućista, a ne znaju, što će im lakomost i surovost slijedeti dan donijeti.

»Dobro, odgovorim ja, možeš ostati ovdje. Ali, ako dodu po te, sama moraš govoriti; dosta si velika. Hoćeš li da budeš kršćanka, ne može te odayle niko uzeti. Uostalom možeš sama i s komandantom govoriti. I zbilja eto gospodara, njegove žene i najstarijeg sina, da je odvedu natrag. »Prijatelji dragi«, počnem ja »Jasetolo je slobodna. Hoće li da ide, možete je odmah sobom voditi; ako ne onda ne će nipošto dopustiti da je povedete. Time sam stresao sa sebe odgovornost. Najprije su djevojci laskali, a onda joj prijetili. Krezuba starka zaklela je sve duhove predā, ali Jasetolo ostade nepomična i čvrsta, pokaže na me i reče: »Ovdje je moj otac, koji će me otkupiti; ja ostajem ovdje!« Niže bilo druge, već da se vrati u svoje selo. Razočaran i zastidjeni vratiše se bez nade, da će ikad uhvatiti ptlicu, što im je pobegla iz kaveza.

No eto i vladinog činovnika u misiji, Jasetolo mu ispriča svoju sudbinu i naglasi, da želi ostati u misiji. »Ovdje«, reče ona, »bit ću bar sretna. Ja ću se pokrstit i udati za kršćanina kao i druge djevojke. Na ponovne upite, odgovarala je isto: »Ja ne idem odavde.« Činovnik čovlek posve pravedan, sažali se na nju i reče ganut: »Pravo imas, ostani kod Patra, a za ostalo ću se ja pobrinuti.« Ove riječi obradovaše silno Jasetolo a bile su od silne važnosti za njezinu budućnost. Veselo skoči k svojim drugaricama na posao. Danas — zrcali se na njenom licu mir i veselje; sretna je, što može učiti našu sv. vjeru. Doskora će postati kršćanka, a poslije zaciјelo dobra i čestita majka.

Eto to je jedan od tisuću primjera koliko mlađih djevojaka zadesi ista sudbina kao Jasetolo! One bi bile i kod nas sretne, kad bismo ih radi siromaštva mogli primiti!

O da bi ovi reci taknuli velikodušna srca u Evropi, te bi se zanimali za sudbini ovih ljudnika!«

USPOMENA NA SV. POTVRDU.

Citajući Glasnik srca Isusova, koji ulazi u moju kuću već punih 20 godina te mi je naravski kroz toliko godina tako omilio, da ga držim najljepšim ukrasom i najljepšim mjesecnim darom za moju, a tako i za svaku pravu katoličku kuću.

Prigodom dijeljenja sv. potvrde u našoj župi Miholjancima, koja je bila 9. rujna 1924. kumovao sam i ja i moja supruga, te sam ja imao 6 kumčića, a moja supruga 3. Moja ljubav prema Glasniku Srca Isusova ponukala me, da ga ponudim mojim kumčićima, što su svi drage volje prihvatali, te im obećam, da ću osim drugih običnih darova prigodom firme, sam poslati pretplatu za njih za god. 1925. kao dar, što evo i činim.

Radost crnčeta.

Preko gora,
Preko mora
Iz Evrope tamo čak,
Gdje se sjaji Križa znak,
Velik sanduk doputovo.

Pa mi stala
Djeca mala
Motriti ga željno baš...
Možda to je sanduk naš!
Što li u njem ima novo?

Naša sreća:
Sve to veća:
Sanduk pun je krasnih stvari,
Dobrih ljudi sami dari;
Svako dobi darak svoj.

Ja sam ovo
Posve novo
Odijelce dobio
Ljepšeg nisam ni snio
Najljepši je darak moj!

Sad ču moći
Opet poći
I u sveti Božji hram,
Da ne bude Isus sam,
Ja ču mu se klanjati.

Pa ču moga
Dragog Boga
Za sve dobročince naše,
Koji dare nam poslaše
Najtoplje moliti.

TKO ĆE GA NADOMJESTITI?

Pred 5 godina bio je u gradu Mazagao, na ušću Amazone, najpoznatija osoba »Ota Herman Elsing«. Bilo mu jedva 36 godina. Od toga proveo u misiji punih 10. Ljubav k siromasima bila mu osobita značajka. Stan mu sličio košarci, samo s tom razlikom, što su njegove pčele — siromasi — nosili med iz košnica, a ne u košnicu.

Od ranog jutra čulo se sad: »Oče Hermene, nemam zalogaju!« sad: »Oče, dajte mi bolesno!« sad: »Žepa mi leži, sit bez zasićbe!« ...

Iza kratke pouke eno ga kako pretražuje i zadnji kutić, istresa i zadnju košaricu, tek da siromasi dobiju zalogaj.

Dakako da je to on opet po podne morao prošnjom napuniti, da se sutra ponovi sličan prizor. A kraj toga neumoran u ispunjavanju, vatren i sav u propovijedanju.

Jaki duh iscrpio je ipak brzo krepko inače tijelo. Kap ga zavarilo. Inak se pridigao, i opet se punom parom dao na posao. Započec svibanjske propovijedje. Izdržao ih četrnaest, a onda pao za uvjek.

Gledao je velik posao; nije mogao ostati, da ga samo gleda. Zasukanih rukava otišao je Gospodaru žetve, da mu kaže: »Učinio sam, što sam bio dužan učiniti. Za ovim i za mnogo takovih plaće narod, molit i zove: »Tko će ga nadomjestiti?«

VISURASAMEL.

U selu Virasumaru, tako piše jedan misijonar iz Madure u Indiji, živjele tri žene iz kaste Paria. Ove nijesu ni jednog **prvog petka** u mjesecu propustile, da se ne bi pričestile. U ožujku god. 1899. opazi misijonar, da su se samo dvije žene iz kaste Paria isповjedile, a nije bilo treće. »Gdje je **Visurasamel?**« — tako se je zvala treća žena, upita misijonar. »Oče, bolesna je«, odvrati Indijac, »ako je pohodite, sigurno će se razveseliti.«

Već je bilo kasno doba noći, misijonar bio umoran, a želio je još nekoliko vjernika u crkvi isповjediti, koji su baš za to došli.

Misijonar ipak nije imao mira: možda je teško bolesna, ako umre bez sv. sakramenata, ja ču Bogu odgovarati . . .

Još iste večeri uputi se ipak misijonar i nakon napornog puta unide u kuću ove siromašne žene. Bila je u smrtnoj borbi, ali još pri sebi tako, da je mogla govoriti. Razveselila se, kad je u ono kasno doba opazila kod sebe misijonara. Ispovjedi se, pričesti se, primi sv. pomast i papinsko odriješenje, a ona iza jednog sata preminu.

— Obraćeni pogani okorišćuju se ovim velikim obećanjem Bož. Srca Isusova i ne žale ni truda, ni vremena. Ako si počeo obavljati ovu pobožnost ustrajno nastavi. Ako nijesi, prigrli je i potakni na ovo bližnjega svoga.

Ovo je obećanje Bož. Srca za svakoga utješljivo i korisno: »Ja ču udijeliti milost konačne pokore svima, koji se izasepte devet mjeseci svakog prvog petka pričeste, ne će oni umrijeti bez sv. sakramenata.«

S. D.

ŠTO MOZE SLUŠKINJA.

Glasovitog o. Eynarda, koji je među divljacima u sjevernoj Americi bio misijonarom pozvao je Bog na neobičan način. Emil je Eynard potjekao od vrlo čestite katoličke obitelji. Kao velik prijatelj prirode posvetio se šumarstvu te je u Parizu polazio šumarsku akademiju. Za vrijeme nauka ohladnje mu duša te se posve otudio svetoj vjeri, koju mu je dobra majka u djetinjstvu još u srce ucijepila.

Bila baš uskrsna nedjelja. Da svojoj staroj gazdarici Mariamni učini veselje, odluči, da će danas sam sve spremiti, samo da ona uzmogne na vrijeme k svetoj misi. Kad se stara vratila iz crkve, pode, k njemu sva zaplakana. Emil ju začudeno gledao. »Dobrostivi gospodine, reče ona, ja sam danas radi vas mnogo u crkvi plakala«, — »A zašto?« Jesam li vam možda, Mariamno, što nažao učinio, ili mislite li, da sam nesretan? — »Jest gospodine, vrlo ste nesretni. Zar nije to žalosno, da vi koji ste tako dobar te se nikome ne usuđujete nanijeti nikakve nepravde pače niti s nikim neuljudno postupati, samo spram Boga sve ovo zanemarujete. Ovo, predobrostivi gospodine, ne mogu da podnosim, to me silno boli; jer ovo što činite je sigurno nepravedno, a ja vas tako volim i zato plačem.«

Na to stara Mariamna ode, a Eynard se je zamislio. Nekoliko sedmica iza toga stupio je on u sjemenište, a 2 godine iza toga u novicijat otaca Oblata. Toliku je moć imala riječ pobožne služavke, da je svetoj crkvi dala revnu svećenika, a djeci divljih američkih prašuma milog oca, veledušnog apostola, misijonara.

BAŠKA. Naše Djevojačko društvo Srca Isusova prikazalo je Sv. Pricesti u: siječnju 72; veljači 76; ožujku 76, Glavarica A. Semerčić.

BELEJ NA CRESU. Javljam Vam radoš, da je naš vel. g. župnik osnovao »Podmladak Djev. dr. S. I.« pa Vas molimo tomu potrebite tiskanicu. Sad se nadamo, da ćemo i s drugim društvima uporedno, jer je vel. g. župnik željan obnoviti župu u duhu Isusova. Pozdrav svim vrlim drugaricama! Dinka Marušić, glavarica.

D. KUPČINA. Djevojačko društvo skupa s Apostolatom lijepo napravio. Prošle godine smo u svemu prikazale naknadnih sv. Pricesti 1945. Ove godine u siječnju 202; veljači 212; u ožujku 217. Imamo 96 djevojaka i 70 starijih članica Apostolata. Prošle g. udalo nam ih se 10, ove već 6. Naša knjižnica broji 160 svezaka. Dne 21. IX. pošle smo zajedno u Središće pjevači putem i molići, Središćani nas lijepo dočekali i otpriatili u svolu kapela, gdje smo obavili zajedničku pobožnost. Baš im hvala na lijepom primitu. A hvala i v. g. našem Bertelu, koji nam je krasno propovijedao i uvijek se za sve toliko brine. Svakog provog petka prikazuje vel. g. župnik sv. Misu za članove društva, a poslije čita nam iz knjige »Iskrice Svetootajstvenom Isusu«. Skupina članica za klenčenje crkve radila je cijelu godinu pozrtvovala. Molimo Bož. Srce da nas na sve veća ljubav i revnost potiče..

Stefica Antolić, glavarica,

MACE. U ožujku prikazale smo 625 sv. Pricesti, Amalija Ivančić, glavarica. **MADAREVO.** Naše Djevol. društvo S. I. ima 120 članica, i podijeljene smo na skupine po kojima primamo sv. Pricest. Revniteljica ima 8; a poglavarice sad nemamo, jer nam je otišla u samostan vrijedna naša Ljubica Ivec. Ovih je dana primljeno novih 25 članica. Cijelo društvo se isповjeda u prvi petak, a društveni sastanak je prve nedelje. Na dane klanjanja držimo mi počasnu stražu pred Spasiteljem od 6 u jutro do 6 na večer svaki sat po 10. Crkvu kitimo i na pravila pazimo. U svemu nas lijepo vodi naš veleč. g. župnik P. Matica. Bog mu platio za sav trud i brigu! Jelica Ipša, knjižničarka.

SV. IVAN ZELINA. Od kolovoza do prosinca primile smo 450 sv. Pricesti. Na godišnjicu Euh, kongresa obavile smo lijepo klanjanje milomu euharistijskom Sužnju ljubavi. — Koncem kolovoza ostavio nas vel. g. Mokrović, koji je mnogo zasluga stekao za naše društvo. Dobri mu Spasitelj to naplatio! — U listopadu primale su neke članice dnevno sv. Pricest i obavljale pobožnost sv. krunice. Blagdane Bezgrešnog Začeća i Božića proslavile smo lijepšim naklonom u crkvi i sv. Priciču. — U g. 1924. udalo se 8 članica, pa nas sada ima 64, koje mole Bož. Srce, da ih uzdrži u ljubavi i službi svojoj. — Terezija Horvatić, glavarica,

SIBENIK-VAROS. Organizacija »Malih službenih Presv. Ott. Sakramenta«. Prošle godine na 9. studena ustanovilo je veleč. M. Rudan društvo »malih službenika i službenica« sa »Počasnom stražom« Presv. Ott. Sakramenta. Organizaciju uspijeva posve dobro tako, da danas — nakon 4 mjeseca — broji 108 članova. Svake nedelje imaju djeca pjevanje, a tom prigodom daju im se zgodne poduke i opomene. Mjesечna skupština drži se svake četvrtne nedelje u mjesecu sa ovim redom: jutrom sv. Misa, a preko mise pjevaju svoje pjesmice i zajednička sv. priešt, poslije podne euharist. pobožnost sa blagoslovom... Ljepota je vidjeti ove andele sa svojim znakovima: velikom medaljom i svilenom crvenom naramnicom; milino je slušati ove matište kako skladno i pobožno pjevaju svoju himnu, koručnicu i sijaset drugih euh. i marijanskih pjesama.

Dao Isus u Presv. Ott. Sakram. i Njegovo Presv. Srce, da ovim društvenom spasimo djecu našeg grada od pogibli što joj od nepoštenja prijeti.

P.
SIBENIK. Društvo S. I. Rijetko se javljamo, no ipak živimo... Pravih članica ima nas 53 i 13 kandidatkinja. Svake druge nedelje u mjesecu držimo redovite mjes. sastanke sa zajedničkom isповjedi i priešt, a poslije toga drži nam O. Upravitelj zgodne propovijedi, savjetovanja i opomene. Imamo zgodnu dvoranu, gdje se često skupljamo i sada se radi oko toga, da imamo i svoju knjižnicu. Pje-

vačka sekcijski dobro napreduje, te redovito pjevamo u našoj crkvi **ss. Franjeveca** misu »de Angelis« i za Božić naučili smo novu od O. Joosa. Na ponoćnici prošle godine pjevale smo božićne pjesme dvoglasno uz pratnju tamburaškog orkestra. Naš ženski zbor pjevao je u Varaždinu kroz cijeli mjesec svibanj, listopad i sve druge devetnice sa vrlo dobrim uspjehom. To nam je sreća, da uvijek imamo po jednog o. Franjeveca u samostanu ili na župi, koji nas poučava u pjevanju i tako se ide napred.

Na pokladnu nedjelju dne 22. II. ove god. po prvi put smo istupile pred štu javnost sa jednom čitavo religioznom akademijom. Program akademije bio je obilan i biran. U prvom dijelu bilo je po tri put pjevanje u tri glasa, što je izvodio naš ženski zbor, jedan solo ut pratnja klavira, dvije deklamacije i Proslav. Značajan i lijepi Proslav jedne naše članice — koja je krasno očarala s jedne strane pokvarenost moderne žene mladeži, a s druge strane ideale organizovane katol. ž. mladeži — oduševljen je i zanio sve prisutne. Središte zabave bio je religiozni igrokaz u tri čina: »Na uranku sreće«, koji su članice baš precizno i na sveopće zadovoljstvo izveli.

ZLATAR, Djevojačko društvo Srca Isusova. Mi se javljamo rijetko, no ipak smo još na okupu i u radu. Sastajemo se prve nedjelje u mjesecu u djevojačkoj školi, gdje vrijeđni i revni naš župnik vele časni gosp. I. Mihelić drži krasne piske u razmatranju. Sve smo vrlo zadovoljne te s veseljem čekamo sastanak, da se krasnim razmatranjima okrešepimo i ojačamo. Na 25. III. imale smo zajedničku sv. Prcest i primanje novih članica. Primanje je obavio dobar naš gosp. župnik, koji nam je tom zgodom istakao vrijednost i ljepotu djevičanstva, te smo se smatrale osobito sretne što smo djevojke. Služi nam na časti, što se naše dvije družice posvetile Srcu Isusova kao njegove zaručnice u tihom samostanu. Tri naše družice preselile se s ovoga svijeta u drugi bolji. Dne 5. travnja sproveo je ciljno naše društvo sa svojim barjakom do hladnoga groba nezaboravnu i dobru našu družicu Baricu Miškic. Bila nam je uzor u svakom pogledu, a osobito za bolesti. Strpljivost ju resila do zadnjega časa. To je postigla čestim primanjem sv. Prcesti. Za vrijeme teške bolesti bilo joj naletje, što nije mogla da posjeti i prima tako često dragoga Isusa u svoje srce. Njega je ljubila za život i s njim sredinjeno rastala se s ovim svijetom, a nadamo se, da ju je Onaj kojega je ljubila na zemlji i na samrti primio u svoj naručaj. — Glavarica.

ZAVOD PRESV. SRCA ISUSOVA u Koprivnici. — Svakom će pravom katoličku, a osobito svakom Matovlju presv. Srca Isusova biti draga, kad će se da se baš u Koprivnici gradi katolički zavod. Časne sestre Družbe Kćeri Božje Ljubavi otvorile su tamo godine 1923. zabaviste za malu djecu, koje vrlo lijepo napreduje, ali za koje nema zgodnih prostorija. S pouzdanjem u pomoć presv. Srca otpočele minute godine graditi ovečn zgradu, u kojoj će moći ostati zabavista otvoriti konvikt za studentkinje gimnazije i za druge djevojke, koje žele naučiti kućanstvo, ženske ručne radnje i t. d.

U Koprivnici je započeo pokret nevađanih svećenika protiv naše svete katol. Crkve. A tko će bolje zapriječiti, da se taj pokret ne širi dalje, da hrvatske obitelji čvrsto stope uz Kristovu Crkvu, nego hrvatske majke, koje su u svojoj mladosti kršćanskim odgojem stekle čvrsto vjerovanje, da im je prva dužnost, brinuti se za spas djece svoje. Tome će mnogo prioritetski baš ovaj novi zavod u Koprivnici.

Gradi se on isključivo pomaću dragovoljnih prinosa. Sveti Otac Pijo XI. darovao je za ovo djelo 80.000 Din. Zgrada je doduše pod krovom, ali je pogbell da će se radi nestasice novaca izgradnja obustaviti. Pošto je prijeka potrebu, da se ovo djelo Provđnosti što prije dovrši, te usrđno prosimo sve plemenite duše da ovdje pomognu. Gospodin Isus je obećao nagradu svakom, koji svom bližnjem u njegovo ime pruži čašu vode, kolika će istom nagrada zapasti one, koji uime i na čast presvetoga Srca Žrtviju koji dinar za ovo Božje djelo.

Ova pomoćna akcija stoji pod osobitom zaštitom sv. Josipa, glavara sv. Obitelji. Molimo osobito vedečanu gospodu župniku, da ovu akciju preporuče.

Ko želi da pristupi ovom djelu kao povjerenik ili povjerenica, neka pošalje svoje ime i mjesto, gdje stanaće naslovu: Časne sestre, Kćeri Božje Ljubavi u Koprivnici, ili pak naslovu: Pokrajiško Starješinstvo Družbe Kćeri Božje Ljubavi u zavodu sv. Josipa, Sarajevo, va će primiti pobliže upute.

BR.6. **GLASNIK** 1025
PRESV. SRCA · ISUSOVA

Teč. 34.

1925.

Br. 6.

Glasilo Apostolstva molitve, društava Srca Isusova i Misijski Vjesnik.
S dopuštenjem crkvene vlasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Stoje godišnje D 12. — za inozemstvo 24. — UPRAVA GL. S. I. Z a g r e b l. pp. 147.

Posvetna molitva hrv. naroda Euhar. Srcu Isusovu.

Euharistijsko Srce Isusovo, Srce Boga-čovjeka, Spasitelja svijeta i Kralja nad svim vladarima!

Hrvatski Tvoj narod priznaje, da je od Tvoje dobrote primio lijepu svoju domovinu, da se u njoj slobodan razvija Tebi na slavu i da postigne svoj vječni spas. — Dar je ljubavi Tvoje, što si ga među prvim narodima Europe pozvao u svetu katoličku Crkvu, što si ga sačuvao od krivovjerstva i jačio, te je bio kroz stoljeća predzide kršćanstva. Tvojoj naući zahvaljuje svu prosvjetu svoju. Tvojim zapovijedima svoje poštenje i napredak.

Pričavajući to, mi se klanjam Tvojoj Božanskoj mudrosti, moći i ljubavi, kojom vlađaš hrvatskim narodom iz presvetoga Sakramenta.

Znudemmo ipak, o Božansko Srce, da smo Te toliko puta ranili prestopajući zakon Tvoj, osobito grdnom psovkom i kletvom, pa smo znalo osjetiti težinu desnice Tvoje. Mi sad kao narod žalimo grijehu svje i moleći Te za proštenje, svečano izjavljujemo, da ćeš Ti od sada vladati zakonom svojim u srcima našim, jezikom našim, obiteljima našim, gospodarstvom i društvima našim, u javnom i državnom životu našemu.

Tebi se evo danas s nama sav hrvatski narod posvećuje kao svome Kralju i Tebi izruča sebe i sve svoje. U Tebe, koji si istina, put i život stavljamo svu nadu svoju, uvjereni, da će nas istina vjere Tvoje oslobođiti, put zapovijedi Tvojih mir nam povratiti, snaga nas života Tvoga euharistijskoga preporoditi.

Molimo Te dakle, o Božanski Kralju naš, da žarkom ljubavi Srca svoga ražariš srca naša te Ti ostanemo vjerni u svetoj rimokatoličkoj Crkvi. Ti nas vodi i blagoslovi, da izvršimo narodnu zadaću svoju, koju nam ljubeznom Providnošću namjenjuješ, da preko nas Ti zavlađaš u srcima ostale slavenske hraće naše te se svi u Tebi radujemo u sretnoj vremenitoj i vječnoj domovini. Amen.

Pobožnost Duhu Svetomu.

Nakana Apostolstva molitve za lipanj, blagoslovljena od Sv. Oca.

Duh Sveti je treća osoba u Presvetom Trojstvu, pravi Bog kao što i Otac i Sin. Sva slava, koja pripada Ocu i Sinu, svemogućnost i mudrost i vjećnost i sve, što u Oca i Sina štujemo i ljubimo, pripada jednako i Duhu Svetomu. Njemu, kao i Ocu i Sinu, dugujemo onu najveću pobožnost, klanjanje, službu i ljubav o kojoj govori sv. Pismo: »Gospodinu Bogu svomu se klanjam i njemu samomu služi», Matej 4, 10. I opet: »Ljubi gospodina Boga svoga od svega srca svoga i sve duše svoje i svim silama svojim i svom pameću svojom».

Pobožnost je, kako veli Sv. Toma (2—2, 82, 1 c) pripravna volja vršiti sve što Bog hoće. I zato je prema nauci istog svetog učitelja (2—2, 82, 2, ad 2) pobožnost vazda združena s ljubavlju, koju hrani i od koje prima hranu. Tko dakle ljubi Duha Svetoga s Ocem i Sinom i njemu služi, ima onu temeljitu pobožnost, bez koje nema spasa.

Ali opet možemo imati neku osobitu pobožnost Duhu Svetomu. I to je ona pobožnost, za koju se mole članovi Apostolstva molitve u mjesecu Srca Isusova. Isti je duh, kojim se odlikuju štovatelji Presv. Srca Isusova i štovatelji Duha Svetoga: duh ljubavi. No poglaviti razlog, zašto je pobožnost Duhu Svetomu tako mila štovateljima presv. Srca Isusova je taj što baš Duhu Svetomu zahvaljujemo da imademo ono neizmjerno ljubezno Srce, i što nam je sam Isus dao najljepši primjer ljubavi Duhu Svetomu.

SRCE ISUSOVO — DAR DUHA SVETOGLA.

U Isusu jedna je sama osoba, druga osoba presvetog Trojstva; ali dvije su naravi: nestvorena božanska i stvorena ljudska. **Ova čovječja narav Isusova djelo je Duhu Svetoga.** Sva su doduše djela Božja zajednička i Ocu i Sinu i Duhu Svetomu; ali opet se ozivljavanje i usavršivanje i posvećivanje i milost na osobit način pripisuje Duhu Svetomu. Srce Isusovo počelo je onda kucati, kad se ispunila riječ arkandela Gabrijela Bl. Dj. Mariji: »Duh Sveti doći će vrh tebe«; onda, kad se dogodilo ono, što tako radosno opetujemo u vjerovjanju: »**Začet po Duhu Svetom**, rođen od Marije Djevice«. Zato u litanijama Srca Isusova zazivljemo: »Srce Isusovo u krilu Djevice Majke od Duha Svetoga sazdanio, smiluj nam se!« Duh Sveti je također uresio Isusa i njegovo Srce odmah u prvi čas svim onim nedokućivim darovima, koji se dolikuju Bogu čovjeku. Na Isusa misli Psalmista, kad pjeva u svetom zanosu (Psalom 44, 3): »Ljepši si od djece ljudske; milost je razlivena na tvojim usnama; zato te je blagoslovio Bog na vijeke«. Duh Sveti napunio je Srce Isusovo svojim darovima, kao što je prorekao prorok Isaija (11, 2): »Počivati će na njemu Duh Gospodnj: Duh mudrosti i razuma, Duh savjeta, Duh jakosti, Duh znanosti i pobožnosti, i napunit će ga Duh straha Gospodnjega«. **Što je Srce Isusovo tako ljubezno, to je djelo Duha Svetoga.** I ako vrijede i za Oca i Sina one riječi svetog Ivana (1, Iv. 4, 16): »Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu«, to ipak vrijedi na osobiti način za Duha Svetoga: On je **osoba lju-**

bavi u presvetom Trojstvu. Srce Isusovo dakle puno je ljubavi, jerbo je puno Duha Svetoga. I prema tomu imademo Duhu Svetomu zahvaliti neizmjerno ljubezno Srce Isusovo.

SRCE ISUSOVO — LJUBI DUHA SVETOGLA.

Kako je Duh Sveti poklonio Srcu Isusovu svoju božansku ljubav, tako je i Srce Isusovo poklonilo ljubav svoju Duhu Svetomu. Nijedno se srce nije tako neprestano **klanjalo** Duhu Svetomu i ljubilo ga i veličalo, kako Srce Isusovo. Duh Sveti vodio je Isusa poslije krštenja u pustinju, da posti 40 dana ter se bori proti davlu (Luka 4, 1). I opet se Isus povrati iz pustinje u Galileju u moći Duha Svetoga (Luka 4, 14). Po Duhu Svetom činio je Isus čudesa i tjerao davle iz opsjednutih. (Matej 12, 28). Isus opršta uvrede njemu samom nanesene, ali teško one, koje su nanesene Duhu Svetomu (Matej 12, 32).

Isus se rastaje s učenicima i obećaje im poslati drugoga tješitelja, Duha Svetoga, koji će ostati kod njih na vijeke, i veli, da je tako bolje za njih (Ivan 16, 7). »Duh Sveti tumačit će učenicima nauku Isusovu i tako proslaviti Isusa« (Ivan 16, 14). Napokon predao je Isus sav plod života i smrti svoje Duhu Svetome, da **upravlja** ovim neizmernim blagom, kako i svetom Crkvom, zaručnicom svojom. To su si svijesni apostoli, kad stvaraju svoju prvu odluku na prvom crkvenom saboru (Djela ap. 15, 28): »Dobrim je pronašao Duh Sveti i mi s njime«. **Duh sveti daje zvanje i milosti za razne službe u Crkvi i dijeli svoje darove svakome pojedincu** (1 Kor. 12, 11): »Sve ovo čini jedan te isti Duh, dijeleći svakome, kako hoće«. I sveti **sakramenti** diješu samo u Duhu Svetom. Kad je Isus navečer velikog prvog Uskrsa dao svojim učenicima vlast oprštati i pridržati grijehu, dao im je za to najprije Duha Svetoga (Ivan 20, 22–23): »Primite Duha Svetoga; kojima oprostite grijehu, oprostit će im se, a kojima zadržite, zadržat će im se«. Tako je eto dao Isus riječju i činom najljepši primjer pobožnosti i ljubavi spram Duha Svetoga, i zato želi, da ga u tom naslijedujemo.

STUJMO OSOBITO DUHA SVETOGLA.

Kao što je Isus bio vazda **zdržan s Duhom Svetim**, koji je prebivao u njegovu Srcu, tako i mi. Čuvajmo se, da ne istjeramo Duha Svetoga iz srca smrtnim grijehom, niti se bacajmo u takovu pogibao promišljenim lakim grijesima. Ako bismo sagriješili, nemojmo odgadati svete isповijedi, u kojoj će nam se svećeničkim odriješenjem **povratiti** Duh Sveti. **Molimo se** rado Duhu Svetomu, osobito ljubimo one molitve, u kojima se spominje njegovo sveto ime, kao što su: »Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu«, ili »U ime Oca i Sina i Duha Svetoga«, ili »Dodi Duše Sveti . . .« i druge. Tražimo u svojim dvojbama i noteškoćama svijetla i okrepe u Duha Svetoga. Činimo devenice Duhu Svetom po primjeru Majke Božje i apostola. Molimo za **darove** Duha Svetoga; **pripravljajmo** sebe ili druge s velikom ravnosću na **sv. Potvrdu**, koja je sakramenat Duha Svetoga i dajmo se **voditi od Njega** slušajući njegova nadahnuća u srcu i u crkvi.

Neka nam Presv. Srce Isusovo udijeli milost, da slijedimo njegov primjer kako u svemu, tako i u pobožnosti Duhu Svetomu.

Franjo Šanc D. L.

25-godišnjica posvete hrv. mlađeži Pres. Srcu.

Sjećam se ko da je danas bilo. Bio je dan Srca Isusova dne 22. lipnja 1900. U tisućama približivali smo se zagrebačkoj pravoslavni mladeži sviju škola: viših i nižih, muških i ženskih. U 10 sati napunisno katedralu. Čarobna povorka učiteljskih pripravnica u bijelini s crvenom naramicom i škapularom Srca Isusova na grudima dopratila i donijela kip Presv. Srcu te ga stavila na nadbiskupsko prijestolje u svetištu.

Kao Kralj — ali blag i mio — gledao nas i čekao za cijele misne naš poklon. Njegove želje i osjećaje još jasnije nam rastumačio poslije mise veliki prijatelj mladeži kanonik Dr. Baron. »Ljubav traži ljubav. Ljubav hoće da vlada, potpuno zavladal!«

»I mi vjerovasmo Ljubavi.« Klekosmo, a s nama u isti dan stotine tisuća hrvatske mladeži širom doma. I priznasmo kraljem Srce i predadosmo se vodstvu Ljubavi. Jedva je do onda stoljetna katedrala tako zanosan pjev čula:

Isukrste Srcu Tvom

S nama naš se kune dom:

Dušom tijelom vijek sam Tvoj

Za krst časni bijuc boj!

Izmaknuo mi bio jedan pogled gore u apsidu. Tamo se na jednu kanoničku stolicu naslonio do mrkosti ozbiljan muž i gledao nas u isti mah radosno i bolno. Ime sam mu odmah saznao — bio je to Dr. Jagatić. No to, da je on bio u Zagrebu pravi priredivač ove radoštije neba i zemlje, — to sam saznao tek 20 g. kasnije, kad sam u uredništvu Glasnika S. I. pregledao spise. I ne znajući za taj njegov utjecaj podsjetilo me njegovo oko: »A hoću li, hoćemo li držati vjernost? ... I smjernjom srdačnošću zapjevah kiticu:

Kralju slave, silni blagi,

Blagoslovi zavjet taj! . . .

Dvije su nas misli onih dana oduševljavale: **Ljubav Srcu Isusovu i privrženost velikom Leonu.** Obje su bile tako lijepo predočene onim zlatnim srcem, za koje je hrvatska mladež bila sakupila 7716 kruna i ponijela ga na dar Sv. Ocu u Rim s ono 700 hodočasnika.

Braćo i sestre, koji se tada i kasnije posvetisimo Bož. Srcu, **kako je s našim obećanjem: »Dušom tijelom vijek sam Tvoj! . . .** Da li je naša posveta Presv. Srcu rodila onim plodom, što ga je Ono očekivalo? Isus je istina obećao, da se ne će zauvijek izgubiti, koji se iskrenim predanjem Srcu njegovu posvetu. Pa tako se nadajmo, da su preminuli već posvetnici barem zadnji čas primili milost skrušenja.

Nedostojno bi ipak bilo da silimo Bož. Srce neka nas čudom u zadnji čas otimlje davlu. **Obnovimo svi — gdjegod jesmo — posvetu Bož. Srcu, a ta neka znači: odšada živjeti kao prijatelj Isusov, kao načelan i djelatan katolik.**

Gledamo li na opći razvoj vjerske svijesti u hrvatskoj mladeži i narodu u ovo četvrt stoljeća, to jasno razabiremo snažan utjecaj ove posvete. Mlađež je duduše danas — općenito govoreći — čudoredno mnogo slabija. No kad omjerimo ona silna naprezanja sinova tame u ovo 25 god., da raskršcane sav narod i pomladak, s činjenicom,

da danas ipak imamo stotine vjerskih i prosvjetnih katoličkih organizacija za mladež i odrasle, kojih onda uopće nije bilo, pa da danas i mnoge tisuće puka i naobraženih kud i kamo svjesnije i revnije vrše svoje vjerske dužnosti i stoje uz svoju rimokatoličku Crkvu — onda treba da zahvalna srca priznamo djelovanje svijetla i topline Bož. Srca.

Zastavak hrvatske Omladine, koji se čuva
u Čestitci Srca Isusova u Zagrebu.

Njegujući upravo ovu pobožnost mladež naša može da steče i zadrži bistra kat. načela, jer po Srcu prodire u duh Isusov. Pobožnošću Presv. Srcu snabdijeva se mladež naša također i vrhunaravnom snagom, da i živi po vjeri, jer ju privodi primanju sakramenata.

Simbol zlatnog srca predanog sv. Ocu papi bio je zaista simbol dukovne borbe hrvatskoga naroda. Dok su neprijatelji nastojali upravo to dvoje da postignu: odvratiti Hrvate od Rima i učiniti ih hladnima za Isusa, dotle je nasuprot Srce Isusovo očuvalo Hrvate **vjerne Rimu** to jest jedinoj pravoj vjeri njihovih djedova, i oduševilo ih za sebe baš pobožnošću Srca.

Neprijatelji Kristovi i naši mogu poći i dalje te silom goniti Krista iz hrvatske javnosti, obitelji, duše, — simbol Srca ostat će ipak pobjednikom.

**Stijeg Hrvata Srce Krista,
Tuj nam rudi sreća, spas! . . .**

Božansko Srce—Ti vladaj nama!

Dne 16. lipnja ove godine navršuje se 250 g. otkad je Spasitelj objavio sv. Margareti M. Alacoque svoju želju, da se javno štuje njegovo Bož. Srce posebnom svetkovinom i da mu se pruža javna zadovoljština.

Iza dugih borba ostvarila se eto želja Bož. Srca potpuno. Javno štovanje Bož. Srca je ponovna objava svijetu: »**Bog je ljubavlji** I. Iv. 4, 16. Duga borba za to štovanje budila je zanimanje za osobu Isusovu, svraćala je pažnju na duh njegovih djela, na smisao njegovih riječi, na osjećaj duše njegove. Usuprot neplodnom moraliziranju osamnaestoga vijeka poticala je i pobožnost ova sama i borba za nju, da se dublje zaronjivalo u duh kršćanstva, pa je otkrivala i izdizala veličinu i milinu osobe Spasiteljeve. Ponovno se »ukazala dobrota i čovjekoljublje Spasitelja našega Boga«. Titu 3, 4. Gledajući Srce mogao je i u sjetilnost utrojeni svijet da se zagrije ljubavlju Božjom. »**A ljubav je punina zakona**«. Rim. 13, 10.

Budeći i podržavajući taj duh ljubavi i misao za osobu Isusovu, vršila je i još danas vrši pobožnost Presv. Srcu svoju veliku zadaću. »U žaru toga svijetla — Srca Isusova — bit će rasvjetljeni puci i narodi i žarom njegovim opet će se zagrijati — rekao je Isus č. s. Mariji od dobrog Pastira (Droste Wishering), po kojoj je i poručio Leonu XIII. neka početkom 20. vijeka posveti svijet Srcu njegovu. Fa to i biva. Slavlje, što ga Isus doživljuje na euharistijskim kongresima, snaga vjerničkog života, što se razlikuje svijetom od sve češće svete pričesti, ljubav Crkvi i sv. Ocu papi, silan polet katoličkih misija i dobrotvornosti — sve ovo i još nebrojeno drugo, plod je pobožnosti Presv. Srcu.

Oko 500 kardinala, nadbiskupa i biskupa podastrlo je preko našeg Apostolstva molitve Sv. Ocu ovu smjernu prošnju, da bi dozvolio u čast Isusu — Kralju ljudskoga društva posebnu crkvenu službu i svetkovinu. Ova je prošnja vrhunac štovanja Bož. Srca, na koji se uspela pobožnost Presv. Srcu kroz 250 godina svoga opstanka. Stoga je i objelodanjujemo u ovom jubilarnom broju, Tko je dobro razmisl nači će mnogo velikih misli i poticaja na oduševljenu ljubav i štovanje Bož. Srcu.

Sveti Oče! Ponizno prostri do nogu Vaše Svetosti Monsignori mole Vašu Svetost, neka bi htjela uvažiti njihova goruću želju, da skoro bude ustanovljen, po cijelom svijetu, na stalan dan godine, blagdan Isusa Krista — Kralja ljudskog društva.

Podnoseći ovu smjernu molbu oslanjaju se na povijesne razloge, na potrebe socijalne i vjerske.

U povijesnom pogledu opazili smo ove činjenice:

Pet kardinala: kardinal Sarto, patrijarh mletački, kasniji Pio X.; kardinal Ferrari, nadb. milanski; kardinal Richelmi, nadb. turinski; kardinal Manara, nadb. ankonski; kardinal Svampa, nadb. bolonjski i 89 drugih nadbiskupa i biskupa iz Italije i južne Amerike izrazile su želju već u lipnju 1899. Lav XIII. je povoljno primi i po kardinalu vikaru pred Svetoj Kongregaciji Obreda.

Nabrojeni je episkopat zatražio od Namjesnika Kristova Misu i Očići u čast Isusa Krista — Kralja ljudskoga društva. — Ideju Socijalnog Kraljevstva Isusa Krista proučavali su, u njemom neprestanom razvoju, zadnjih pedeset godina, pod svim oblicima, sa stajališta nauke i njenog praktičnog oživotvorenenja međunarodni euharistijski kongresi. Ona je bila jednim predmetom lurdskog međunarodnog kongresa u srpnju 1914; kojemu je predsedao papinski nuncij N. U. kardinal Granito di Belmonte, a prisustvovalo mu je 189 kardinala, nadbiskupa i biskupa.

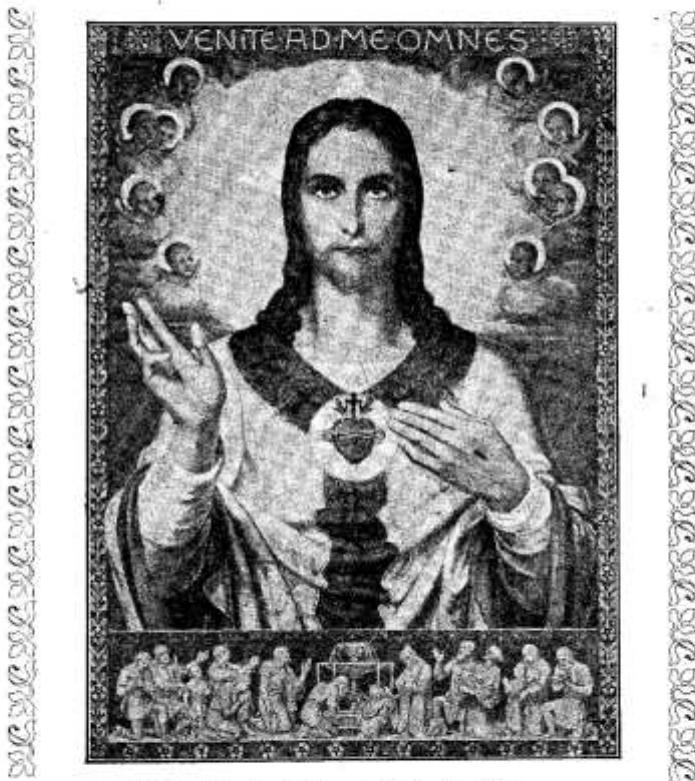
Blagdan Socijalnog Kraljevstva Isusa Krista izričito zatražiće tri izvestitelja lurdskog kongresa, a bio je i predmetom jednoglasne želje narodnoga kongresa Paray-le-Moniela 1921. i u Parizu 1923. Prema svim dogadjajima od 1864. — kad je proglašena sv. Marija Margareta blaženom do god. 1923., koji se odnose na Socijalno Kraljevstvo Našega Gospodina, čini se, kao da taj blagdan traži i opće shvaćanje vjernika.

Drugo: Ovaj bi blagdan bio od osobitog zamašaja sa socijalnog stajališta.

Ni jednu se istinu danas tako sustavno ne nijeće ili se za nju ne će da znade, kao što baš za vrhovna prava Isusa Krista na socijalnom, gradanskom i vremennom području. A običaj je Svetе Crkve da svečano proglaši vjerske istine, kada ih napadaju krivovjeri.

Dakle taj bi blagdan podučio o Socijalnom Kraljevstvu Isusa Krista množiju naroda, zasićenu krivim načelom, kao da je vjera privatna stvar. Blagdani su za narod najjasnije proglašenje neke istine.

Ovaj bi blagdan virtuelno, načelnom i pravom snagom — dok samo ostvarenje činom ne ovisi samo od Crkve, — uspostavio u društvu red; red, koji opredjeljujući svakomu i svakoj stvari njihovo mjesto, daje Isusu Kristu, Prvorodenomu među ljudima, Praliku stvorenja, Otkupitelju i Posredniku naroda, Njegovo prvo, suvereno mjesto u ljudskom druženju. Dok nasuprot nered, što ga je u moderne ustave uvelo pripisivanje pretjerane vrijednosti čovjeka, ruši socijalnu ravnotežu, te je vječno i nepresušno vrlo moralnih, političkih i gospodarskih trzavica.

»Dodi kraljevstvo Tvoje — Budi volja Tvoja! . . .«

Treće: Shodnost je ovoga blagdana očita sa religioznog stajališta, jer je poznato, da je sam Naš Gospodin g. 1689. zatražio od Marije Margarete priznanje Njegova Kraljevstva, da su Jeanne d'Arc prigodom povijesnog dogadaja u Lochesu g. 1429. i Marija Margareta od 1689. do svoje smrti bile gorljivi širitelji Socijalnog Kraljevstva Isusa Krista. Ustanovljenje blagdana u njihovu potvrdu bilo bi oživotvorene njihovih pothvata.

Osim toga ovaj bi blagdan bio čin počasti Isusu Kristu, kao najočitije priznanje Njegovih prava pred službenim bezvjerjem, pa bi tako oslabila vlast kneza imine.

Po strogo logičkoj posljedici blagdan bi još više uvjeravao narod o vrhovništvu Pape, službenoga Namještnika Isusa Krista.

On bi konačno privukao na društvo obilje onih milosti, što mogu doći samo odozgo, a nužne su, da od njega odvrate pogibli, što mu prijete, te bi pospiešio nastojanje oko svjetskog mira, po Kraljevstvu Isusa Krista.

S ovih uzroka i razloga, nakon zaziva Bezgrješne Djevice; svetoga Josipa, zaštitnika čitave Čakve; i svetoga Mihovila, glasnika Božjih prava, molitelji, ponovno prostrti do Vaših nogu, mole Vašu Svetost, da bi se udostojala saslušati, blagosloviti i uslušati molbu o blagdanu Isusa Krista, — Kralja ljudskoga društva; da bi baredila, da se ona uruči N. U. kardinalu Vico, procelniku Svetе Kongregacije Obreda, eda je, milošću Božjom, skoro sankcionira najviši suktoritet Namještnika Kristova, kojega, Sveti Oče — ostajemo — uz posvemašnju podložnost i neograničeno počitanje najodaniji sinovi.

Velika godina hrvatskoga naroda.

Položaj je hrvatskoga naroda odviše ozbiljan, a da bismo našu učgodišnjicu samo slavospjevima slavili. Dok uz more i u planinama tluće naroda traže zelenilo da si utišaju glad, dok u gradovima druge tluće ne nalaze zarade, dok za ono malo zajma, što se još može dobiti plaćamo 40% kamata, dok se umirovljenici i udovice kukavnom mirovinom gone u zdvojnosc i nepoštenje, dok domaći trgovci dnevce na desetke najavljiju stečaj, a isto toliko se tudi tvrtka diže, dok . . . dok prigušeni vapaj za pravdom i poštenjem mori grudi rodoljuba, dotle se teško srcu podavati zanosnim pjesmama.

No jednak se ne valja podati ni tuđaljivoj lijnosti.

Dok je hrvatski narod Božjom voljom tude, dotle ima ne samo pravo na život nego i dužnost, da taj život **što ljepše razvije**. Nevolje, što ga tište, tište ga stoga, što on to svoje pravo i dužnost ne vrši pravim radom.

U nas još ima toliko prirodnih, kulturnih, čudorednih i nadnaravnih vrednota, da bi **dobra volja naroda**, upravljana **razboritim vodstvom**, lako stvorila slavnoj prošlosti odgovarajuću budućnost. U koliko se to posljednjih 60 godina naše povijesti ne postizava krivnja je na lošem političkom i kulturnom vodstvu, koje dobru volju naroda ne ravna po vječnim načelima vjere i poštenja.

Bakač-ban mogao je sa Šljemena zagrebačke gore Hrvatskoj pregledati sve granice, tako je bila malena. Ipak ju je očuvao. »Bog će pomoći!« rekao je prije bitke kod Siska. I pomogao je Bog. Dok je bojno polje pokrflj i Kupa progutala 16.000 Turaka skupa s južačkim Hasan-pašom, banovih je vojnika jedva 30 palo. »S Bogom pobijedih!« uzeo je za geslo. Ali to je onaj isti Bakač-ban, koji je toliko **ljubio svetu rimokatoličku Crkvu**, da je mač i tri hrvatske rijeke pokazao krivovjercima.

Takovi su vode stvarali hrvatsko tisućljeće. Takovi i nikakovi drugi mogu da sretno stvaraju i drugo tisućljeće.

Stoga, rode, hoćeš li sam sebi dobro: **obračunaj s vodama!** Ti ih vrisili — najprije one po selima, a po njima one na prvim mjestima — da poštuju Gospoda Boga ne samo s »Hvaljen Bog!« na skupštini, nego i — 10 Zapovijedi Božjih u novinama, saboru, obitelji, školi .

Spomen-crkva u Duvnu.

SPOMEN CRKVA U DUVNU.

U Duvnu (Županac), što je u južnom dijelu Bosne i na onom polju, gdje je prvi hrv. kralj Tomislav bio krunjen, gradi se spomen crkva. Tude su još ruševine rimskih građevina iz g. 18. po Isusu, a ima ih i iz kršćanskoga srednjega vijeka. Da se podigne taj trajni spomenik velikog dogadaja skrbi se posebni odbor, kome je na čelu Fra Mijo Cuić. On je pošao i u Ameriku pa тамо sabrao 300.000 dinara u tu svrhu. Domaci dobrovotori dali također lijepo svote, a poslao je i sam sv. otac papa po svom nunciju Pellegrinettiju 14.500 dinara. Odusevljenje za tu lijepu stvar vidi se najbolje po tom, što je i Hasan beg Hodobašić darovao 30.000 din.

Temelj crkvi položen je dne 8. srpnja 1924. Gradi se po uzoru starih hrvatskih crkvi u Bribiru i Rabu, a osnovu je izradio g. Podhorsky, ravnatelj umj. ob. škole u Zagrebu. Druga će biti crkva u jesen pod krovom. Darovi se šalju Odboru u Duvnu.

Ali, rode, i svoje srce ispitaj da vidiš, koliko si svoje nevolje skrivo vlastitim manama. Biskupi ti tvoji to otvoreno rekoše u krasnoj poslanici prošle jeseni. »Dosta je teških — narodnih — grijeha na plećima našim. Strašna psovka i kletva okužila je selo i grad... Nesretné pjanstvo razara ognjišta, truje nas i djecu... Mnoge prazne crkve plaču nad izrođenim potomcima prvoga katoličkoga kraljevstva... Pogansko nećudorede i gaženje svetih roditeljskih dužnosti podgriza nas kao smrtonosni crv... Sve su to teški prestupci, što vapiju Bogu za osvetu... Imamo se dakle zašto kajati i vapiti Bogu za milosrde. Naše slavlje treba da je velika otprošnja, veliki pokornički dan, da izmolimo od Boga svemu hrvatskomu narodu obraćenje i prepordd...»

I do sada je to slavlje zaista tim duhom i disalo. Kao jutarnji uzdah na uranku jubilarne godine razletjele se tisuće dopisnika zagrebačkog »Društva za sveudiljno klanjanje« s natpisom: »Tisućljeće Bogu i hrvatskom narodu posvećeno... — »Tomislav«, društvo vrijednih Hrvatica, izvodeći u svim većim mjestima domovine prekrasan pjesnički prikaz »Duvanjsko polje« od Dre Z. Smrekara, navraća slavlje svih dijelova naroda na nutarnje polje duševne obnove. Ne manjka i tude ni pokajnička suza ni proročka opomena narodu, a glavno je: krepka volja za požrtvovan rad. — Katolička društva — Kasino, Kongregacije, Omladinci, Djevoj. dr. Srca Isusova itd. svako prema svojoj djelatnosti primjeniše i primjenjuju proslavu još većma na život. S više strana čujemo, kako narod obnavlja svoje crkve, diže spomen-kipove, nabavlja zvona itd. — U Generalskom stolu dali su i svojem novom najvećem zvonu ime Tomislav s natpisom: »Prigodom 1000-godišnjice krunisanja I. hrv. kralja...»

Oko 5.000 Hrvata polazi u Rim, da 30. svibnja zasvjedoči namsniku Kristovu svoju zahvalnost i ljubav, te da u ime cijelog naroda obeća vjernost apostolskoj Stolici, s kojom je spojena prava vjera i napredak.

Na Duvanjskom krunidbenom polju Tomislava podignut je već spomen-dom, a marljivo se gradi i spomen crkva prinosima svih Hrvata. I u Zagrebu se, uz teškoće duduše, ali ipak ustrajno uređuje spomen Kalvarija, za koju će trebati još mnogo žrtvovati.

Tako se redom izvode sve točke proslave prema želji naših biskupa Bogu na čast, narodu na korist. U lipnju nam je izvršiti onaj najnežniji čin proslave, koji nas najdublje vodi u vlastitu nutarnost i najviše diže Bogu Gospodinu. Štovanjem Bož. Srca cijeli mjesec, osobito na samu svetkovinu dne 19., treba da Mu podamo zadovoljštinu za svoje narodne grijehе; treba da na tom Bož. vrelu milosti skrušenošću srca i sv. pričešću ojačamo za plemenitij život; treba da obnovimo svoju posvetu.

Komu će to biti milije nego štovateljima Bož. Srca! Stoga im evo i Glasnik ovim svečanijim brojem daje u ruke oruđe, kako da cijeli hrvatski narod povedu za korak bliže Bož. Srcu. Eto ocrtanih naših mana, kojih da se ostavimo; eto dobrih vijesti sa svih strana, kako da na bolje podemo. Svim silama uznastoјimo, da »Krist zavlada u srcima našim« (Efes. 3, 17), jer »On treba da kraljuje, dok ne podloži sve neprijatelje«. 1. Kor. 15, 25.

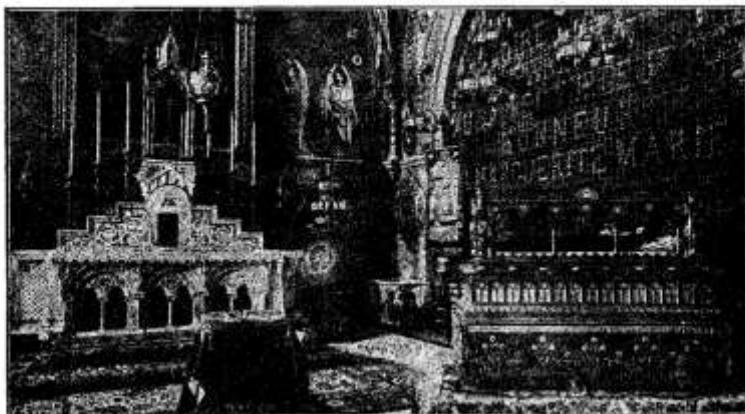
Ovogodišnji blagdan Srca Isusova.

Svake godine čuvavamo krasnih vijesti, kako je narod širom domovine proslavio njegov blagdan prema želji Bož. Srca.

Cve godine bit će taj dan pravi narodni blagdan. Ne blagdan bučnog veselja, nego dan ljubavi Srca Isusova. Kao sv. Toma, cijeli narod treba da klekne pred Spasitelja te mu pokajno i srdačno, milo i muževno reče: »Ti si Isuse Gospod naš, Bog naš, Kralj naš!«

Eto što odrediše naši biskupi za taj dan 19. lipnja.

Blagdan Presvetoga Srca Isusova (sam petak) u godini 1925. neka se u svim hrvatskim zemljama proslavi kao veliki dan otpoštovanja i molitve hrvatskoga naroda. Otpoštenje za grijeha naroda, a molitve za sretnu i slavnu katoličku budućnost njegovu. Neka se u crkvama na taj blagdan izloži Presveto Tijelo na poklon vjernicima, te neka se narod pozove, da taj dan posti i čini pokoru. Napokon neka se svadje na taj blagdan skupa sa pukom izmoli pred Presvetim molitva posvećnicima.

Kapela ukazanja Presv. Srca u Paray le Monialu.

Zajednička molitva jača je molitva. Podimo stoga do kipa, do oltara, do crkve, do katedrale Presv. Srca.

Osobito će pak lijepo biti, ako se u što većem broju nađemo oko Bož. Srca u njegovu Svetištu u Zagrebu. Ono se sad obnavlja i nadamo se da će vas svojim vedrijim licem i s tri nova miloglasna zvona radosnije pozdraviti.

Samu svetkovinu u petak provesti ćemo u duhu skrušenja i zadovoljštine. U nedjelju, dne 21. lipnja, priznat ćemo svečanim ophodom pred cijelim Zagrebom, da ljubimo Isusa i njegovu svetu rimokatoličku Crkvu.

Nadimo se dakle ovdje i pojedinci i društva u što većem broju, da zasvjedočimo u našem glavnom gradu ono, što zasvjedočuje naše hodočašće u Rimu.

Jedan u Srcu Isusovu provedeni dan.

Razna mjesta iz pisama svete Margarete Marije Alakok podaju nam način, kako ćemo svoj dnevni rad u Srcu Isusovu provesti.

Čim se probudiš, unidi u Srce Isusovo, te mu svoje tijelo, svoju dušu, svoje srce i sve svoje prikaži za žrtvu, da samo njegovo ljubavi i njegovoj časti služi. Odaberi Srce svoga Gospodina za tihu svetište duše, tuj obavljaj svoje molitve i djela, da se mognu Bogu potpuno svidjeti. Tako ćeš ljubiti Boga ljubavlju Božanskog Srca, klanjati mu se njegovom pobožnosti, hvaliti ga njegovom hvalom, raditi njegovim marom i htjeti ćeš sve samo njegovom voljom.

Nakana tvoja kod sv. Mise neka je usko združena s nakanom toga preljudjenog Srca. Moli Boga, da budeš dionikom tolikih milosti, koliko ti On sam udijeliti hoće.

I kod ispovijedi i pričestii prikaži nakane presvetog Srca i moli Ga, da naknadi, što tebi manjka!

Kada pred Presvetim prigneš koljeno, sjeti se, kako mu se tim znakom štovanja rugali za njegove gorke muke. Reci: »O da se sve sagne pred veličinom moga Boga, koji se u svojoj uzvišenosti ponižio do Hostije. O da Te ljudi srcem ljube, duhom Ti se klanjavu i podlažu Ti se voljom svojom!«

Pošalji često svoje srce po svom svetom Andelu čuvaru k Isusu u presv. Sakramantu, da mu svoje počitanje iskažeš.

Kod jela sjeti se one Božanske hrane, kojom On u presv. Euharistiji tvoju dušu uzdržaje. Moli Isusa, da ti hrana, što je sada iz ljubavi i poslušnosti spram njega uživaš, bude duhovna sveta Pričest.

Imaš li se odmoriti, pazi na to, da odmor taj Srcu Isusovu dadeš, pošto o njemu govorиш, svoje riječi vječnoj Riječi posvećuješ i da ne kažeš nijedne, što ne bi bila na njegovu čast.

Zdrži svoju šutnju s onom, što ju Spasitelj u presv. Sakramantu goji. Prekini svaki govor, kojim bi tebe hvatali ili bližnjega kudili i ljutili; iščupaj iz korjena svaku misao samoljublja i taštine.

Imaš li što trpjeli, raduj se tome i zdrži s onim što je Srce Isusovo pretrpjelo i još trpi u presv. Sakramantu. Muči li te kakvo čuvstvo, što se protivi čistoj ljubavi, ponesi ga Božanskom Srcu, da se uništi u vatri toga Presvetog Srca i ti primiš tamo za uzdarje krepost poniznosti. Čini tako sa svim drugim strastima.

A jesli li počinio koju pogrešku, izmoli si kod Srca Isusova toj pogreški protivnu krepost, da ju nebeskom Ocu prikažeš. Moli, da uzmognes i dalje u milosti ustrajati i radi isto, kada vidiš, da drugi u pogreške upadaju.

U zgodama svake vrsti obodri dušu svoju uzdasima: »O moj Bože, budi volja Tvoja! Tebi se predajem sav!«

Uvečer stavi u ovo poklona dostoјno Srce sve, što si kroz dan učinio, da tamo bude pročišćeno sve što je bilo nečisto i nesavršeno u djelima tvojim.

Da napokom u miru proveđeš noć, unidi u svetište ljubaznog Srca Isusova i zatvori se u njemu ključem potpune predaje u njegovu Providnost.

O MAJKO, MAJCICE!

Tvoj narod, Crkvi vjeran, domu,
Na koljena pred Tobom pada
I oči diže — Srcu Tvomu,
Gdje vjera, nada, ljubav vlada.

U zaštitu se sklanja Tvoju,
Za sreću svoga roda moli:
O, Majko, pomoći pruži svoju
I stišaj teške naše boli! . . .

Već tisuć, više prođe ljeta,
Što Hrvat Tvom se Srcu klanja,
Što pobožna mu pjesma sveta
Do Neba širom se ozvanja:

O, Majko, Majcice,
Moli Ti za nas! —

Kad sunce svane, zvijezde sjaju,
Pred prijestol Božji molba leti,
Da nebeski nam dvori daju: —
Svoj blagoslov i pozdrav sveti.

Nek Gospod Bog nam čuva, štiti
Sav rod nam i domaju milu! —
Svu ljubav, vjeru čemo sliti —
Trom Djeteštu u svetom krilu! . . .

Dok u nas žive vjere ima, —
A vjera sveta nas spasava! —
Mi pjevat čemo svim ljudima:
Oj, slava Bogu, — Tebi slava!

Zmaj Stipe.

OPET DOKAZ MARIJINE MOĆI.

Sestri Franiki je sada 31 godina i pripada kongregaciji franjevki u Montpešatu. Vazda je bila zdrava no u svibnju g. 1923. poče osjećati boli u hrptu. Te su boli rasle, pa je liječnik Dr. Toussainta ustanovio da ima crvotoč u hrptu. I liječnik je u Agenu pomoći fotografije isto konstirao. Na ovo staviše bolesnicu u sadrenu spravu, u kojoj je gataла sve do veljače g. 1924. Uza sve te mjere bol je rasla. Domala je stao mučiti kašalj, krvava pljuvačka, večernja vrucica, noćno znojenje. Polovicom srpnja liječnik opet pregleda pluća i nadje, da su ozlijedena na lijevom vrhu, a u rujnu izjavlja da je neizliječiva. Ona ode u Lurd, da bi je Majka Božja izlijelićila, kad ne mogu ljudi. Tamo je stigla 2. rujna. Pri dolasku u Lurd bile su joj boli nesnošljivi; dapače kod kupanja pade u nesvjesticu. To je bilo 12. rujna, petkom u jutro. Slijedećeg dana donesu je opet do kupatila kod pecine. Tada je osjetila samo drhat radi hladnoće vode. No kod oblaćenja opazi, da se može gibati i sama obuci i ne čuti više nikakove boli. Ipak da ne svrati na se pažnju prisutnih osoba, ništa ne reče i spusti se na svoju nosiljku. Tako je odniješće natrag u bolnicu. No tu istupi i poče se slobodno kretati. To popodne ode u liječnički ured. Ovdje je pregledaše točno tri francuska liječnika i jedan iz Belgije i nadoše, da je sušice sasma nestalo u hrpenjači, a ozlede na plućima da su se znatno poboljšale. Slijedeći već dan, kako se to u Lurd u višeput dogodi, isčezenjuše posvema i zadnji tragovi plućnih ozleđa. Marijina će pomoći trajati dokle i Božja svemoć.

Kako da radi naobražen Hrvat.

Kod obnove posvete hrvatske mladeži Presv. Srcu g. 1910. sudjelovao je s oduševljenjem i jedan odličan hrvatski gospodin, koji je malo izatoga umro. Zavrijedio je da Glasnik već davno o njemu progovori kao štovatelju Bož. Srca. To radije ga ističemo sada, kad slavimo 25-godišnjicu ove posvete, što možemo u ovim teškim narodnim danima pokazati na njemu, kako rodoljubje tek po vjeri najljepšim rodovima rodi.

Bio je to **Dragutin Prikril**, rođen g. 1859. u Zagrebu, gdje je i svršio škole. Od g. 1883. službovaо je redom kao vježbenik, pristav, predstojnik i županijski tajnik u Gjurgjevcu, Varaždinu, Zlataru, Jastrebarskom, Brinju, Brodu, Osijeku i Zagrebu.

Službene mu novine poslije smrti — 20. II. 1911. — dale **svjedočanstvo**, da je bio vanredno savjestan i vješt upravnik, koji je posvud stekao pohvalno priznanje. Prijatelji i sudruzi njegovi s nasladom ga slušali, kad bi raspravljaо o kojem predmetu upravne struke, napose o narodnom gospodarstvu. Bio je haran sin svoje domovine, koju je žarko ljubio; bio je uzoran suprug, otac i prijatelj.

Svoju domovinsku ljubav posvjedočio je poštenim i neumornim radom. »**Što savjesnije radim, to većma koristim narodu**« — govorio je, kad bi ga se sumnjičilo kao činovnika. Nije njemu bilo prvo da izvješće, koje je tko stranke, nego se skrbio za škole, da ih sagradi ili popravi; za pustare da ih pošumi; za ceste i puteve, da ljudi i marva ne stradaju; za blago da se odgoji bolja pasmina i drugo tako.

Siromašna dječica u zlatarskom kotaru znala se smrzavati idući u školu, tako te su ih morali jadne odgrijavati. Da im pomogne sam je predstojnik Prikril sabirao darove i nabavio mnogima odjećicu i čizmice za Božić.

Kad se ogorčeni narod g. 1903. bunio proti Madžarima, nastojao je da s **ljubavlju uzdrži red** pa makar se time i zamjerio nasilnoj vlasti. »Dobro je to dobro, rekao je u užem krugu. Neka se malo dignu naši ljudi. Jer to je ipak previše, što se radi od nas Hrvata.« — Da odvratи svoje Zagorce od većih nepromišljenosti i nasilja, pošao je pjesice s njihovom procesijom Majci Božjoj Bistričkoj i među njima neprestano bio kao jednak s jednakim. Razdragani Zlatarčani iskitili su svoga predstojnika trobojkama i slikama te se pjevajući veselo s njime skupa vratili. Njegovom odlučnom doduše, ali k jednu i blagom postupku treba zahvaliti, da nije onih dana potokom potekla krv.

Uspijevao je u tom to laglje, što ga je **narod svugdje radi njegova poštenja silno cijenio**. Samo jedan primjer. U brodskom kotaru učinio bio neki bilježnik nepodopština. Drugi dan eto bilježnikovice s punim kolima gusaka, praščića i slične robe, pa da će u dvor k predstojniku Prikrilu. Predstojnikova je supruga tjera neka ga ne vrijeda time, već neka brzo vozi natrag. »Pa drugda je tako što pomoglo!« reći će bilježnikovica. — »Ali bome kod mene ne ćel!« doviknu joj predstojnik. I otišla bilježnikovica punim kolima dalje, a mužu joj se sudilo, kako je zaslužio. — Čuli to ljudi i s pouzdanjem se obraćali predstojniku pitajući za nj: »A gdje je onaj gospodin, koji ne prima mito?«

Nesebičnost ova ulijevala mu ponos pa bi znao reći: »Ni Gospodina Boga se ne trebam bojati, kad ništa zla ne činim!« Tako čine ipak i drugi poštenjaci. No ono drugo, što i poštenjacima izbjegne, nije izbjeglo njemu. On se vrlo brinuo da **oplemeni narodnu dušu**. Znao je da to **najuspješnije čini katolička vjera i Crkva**. Pa kako je sam bio **vjeran sin Crkve**, tako je i narod u tom uzgajao. Kad je pozdrav Gospod zazvonio, prekrižio se on i otvoreno molio pa nalazio se gdje mu drago. Prigodom blagoslova jednog raspela u župi Mače zamolio je on župnika, da mu dozvoli reći narodu riječ. Bila je sila svijeta, a predstojnik mu tako govorio o ljubavi Raspetoga i pouzdanju, kojim treba da mu se utičemo, da su svi ostali zadivljeni i duboko ganuti.

U Zlataru je nagovorio narod te je dragovoljnijim radom i dovozom pomoćao **obnoviti crkvu**, za koju je predstojnik sam osobno sabirao prinose kod imućnika. Kad bi crkva obnovljena dodoše misijonari Isusovci, da se obnovi i duša naroda. Odziv naroda bio je sjajan. Ali je **prvi bio kod propovijedi i ispovijedi, na procesiji i pričesti — predstojnik Prikril sa svojim činovništvom** . . .

Kako sve to nije bilo samo za paradu, eto jedne zgodbe. Pozove ga veleposjednik N. na kućnu zabavu. Da prode sve što zanimivije uredi domaćin, da će i spiritizirati, stoličem govoriti s duhovima.

Drži društvo ruke i dugo nestrpljivo čeka, kad li će jednom da se makne. Ali duha nema pa nema. Stanu pretraživati, koji bi tomu mogao biti razlog. Predstojnik im Prikril pokaže svoj križić, što ga bio stavio na stol i reče: »Eto toga se plaši vaš duh. Bit će dakle da baš nije najbolji« . . .

Nije čudo da se ovako plemenita duša užvinula i do većeg shvaćanja vjerskih istina, da mu je i **pobožnost Presv. Srcu vrlo omilila**. Poslije misije u Zlataru rado se pridruživao mlađeži i pjevao zlatnu krunicu. — Prigodom obnove posvete Presv. Srcu g. 1910. spremala se bezvjerska klika da spriječi javno predavanje i procesiju u čast Bož. Srcu. Blagi pokojnik bio je tada županijski tajnik u Zagrebu, i već je poboljeval. Saznavši za tu ružnu osnovu, digne se, uzme štap i pode s obitelju na predavanje veleći: »**Za Srce Isusovo pripravam sam se i potući**«. I njegovu posredovanju ima se zahvaliti, da se započeti napadaj nije dalje razvio.

Od prepornora rada klonule mu sile i godinu dana se borio sa sušicom. U svim bolima pokazao je pravu kršćansku strpljivost; a tješila ga upravo pobožnost Presv. Srcu. Molio je i rado zlatnu krunicu i često ponavljao: »Slatko Srce Isusovo — budi moje spasenje!« To mu je bila jedna od zadnjih riječi.

Dragutin Prikril, žup. tajnik.

O Davidu svjedoči prorok Samuel, da ga je Gospod odabrao za glavara narodu svome, jer mu je bio po srcu. Takovog poglavara »po Srcu Božjem« pratí i blagoslov Božji u radu. On računa s Bogom, Bog računa s njim.

Danas kao nikad osjećamo potrebu takovih glavara. Eto jednoga iz nedavne prošlosti drugima za primjer, a njemu na častan spomen.

Ovakovih si — narode — izmoli i odgoji inteligenata, činovnika, političara . . . onda ćeš zidati na slavnoj prošlosti časnu budućnost. Inače: Slijepac slijepca vodi dok oba u jamu ne panu.

Dan Gospodnji u mom selu.

Moje selo (imena mu ne spominjem) nalazi se u Hrv. Primorju. Od svih običaja se u njem najviše izrodilo svetkovanje nedjelje. Ljudi misle, da nijesu dobro proslavili nedjelju, ako ne piju u krčmi, a ako se tko opije, onda veli, da je vrlo dobro proslavio. Otac obitelji se obično otpremi, ide do crkve, sastane se sa svojim priateljima i podu nekuda u krčmu, gdje igraju na kugle za vino. Majka obično kod kuće kuha, ali žene ipak idu revnije u crkvu. Dijete pošalje otac često na pašu. Koje dijete nije na paši, to se igra oko crkve ili dode u »kuqlanu« da gleda kako otac igra. Tu čuje, kako njegov dobri otac lijepo kune sve od Božja pa do vraka i natrag. Ima prilike nesamo vidjeti, kako se drugi opijaju, nego i samo pitи, pa i opiti se. Tako se valjda odgaja, da bude jedamput dobar muž, čestit i trijezan čovjek.

Crkva je mala. Ali nije nikad premala. U njoj ima, osim na Božić i Uskrs, uvijek dosta prostora i za sjedenje i za stajanje i klečanje. Kažu ljudi, da u krčmama, kojih ima u selu mnogo, ne može nikakovo malo društvene dobiti poseban stol. Tamo je uvijek toliko ljudi, da ne mogu ni da se slobodnije kreću, a kamo li da bi mogli igrati i plesati.

Kad dode na veliki blagdan više ljudi u crkvu, pa im župnik štograd prigovori, da možete čuti, što onda govore! Pogotovo radnici običavaju govoriti, ne uz čašu, neg uz bocu vina, porugljivo o župniku. Umjesto da se odmore u nedjelju od mučnog posla, ubijaju svoje tijelo i dušu pićem.

Tako to ide svake nedjelje kroz cijelu godinu. U narodu propada vjera, strasti preotimlju maha. To nije samo kod nas. Tako je i drugdje. Badava svećenik u crkvi pripovijeda, malo tko ga sluša. U krčmi je silna pozornost kad vrag govoriti. On je već zakapario sve. Duše otkupljene po presvetoj krvi propadaju.

Mi ćemo pak Bogu za zadovoljštinu prinijeti žrtvu odricanja, apstinerčije od opojnog pića. Samo po apstinemciji možemo spasti svoj narod. Zato smo ovih dana nanovo podigli katoličko trezvenjačko društvo »Sv. Vojsku« i hoćemo, da se ono raširi po čitavom našem narodu. Tkogod hoće da radi za nj i da se uputi, neka piše Jerolimu Malinaru, tajniku Sv. Vojske, Zagreb, Kaptol 27., pa će dobiti sva potrebita obavještenja.

Ban Baltazar.

Oj Hrvati, jošte živi duh naših djedova!

— Dodite, velečasni, u moju župu, da osnujemo Apostolat — zamoli me gosp. Vinko Komerički, župnik u Sutlanskoj Poljani.

— Drage volje — odgovorih — samo: kada i kako?

— Na dan klečanja, dne 27. ožujka bit će najlepša zgoda.

— Pa dobro. A kud se to k vama dolazi?

— To je malo poteško. Željeznicom preko Zidanog Mosta i Grobelna do Mestinja na rogatačkoj pruzi. Odanle kolima dobar sat do Sutle, a onda pješice pola sata na brdo,

— Čudnovato! Pa što nema bližeg puta?

— Nema, kad su vlasti nekad i danas zapustile naš kraj. Da se izgradi ono 10 klm. željeznice od Krapine do Rogatca, bili bismo za 4 sata u Zagrebu. Ovako treba čitav dan obilaziti.

— Hajde, baš zato jer stradate, doći ću, da vas Isus dragi utješi i obodri.

Kako rekli, tako učinili i nitko nije požalio.

Nisam požalio ja, jer sam upoznao opet jedan od najkrasnijih krajeva lijepe naše domovine i uvjerio se ponovno o ljepoti hrvatske narodne duše. Nije požalio vrijedni župnik, jer smo nas dvojica taj i slijedeći dan isповjedili do 500 duša. Nisu požalili čestiti Poljančani, jer su vrlo pažljivo slušali pet propovijedi i u lijepom se broju upisali u Apostolat, a djevojke u Marijinu kongregaciju.

— Čini mi se da je vaš kraj siromašan — rekoh g. župniku.

— Doista — potvrdi velečasni, koji je baš domaći sin. U cijeloj župi nema ni jednoga gavanna; većina kupuje kukuruz gotovo pola godine.

— Pa kako ste došli do tih milozvučnih zvona?

— Ljubav vjeri i crkvi ih je slijala, Kakogod je župa malena — ima jedva 1500 duša — a k tomu bile i tri zadnje godine nerodne, ipak su lani sami župljeni od svojih žuljeva nabavili ova tri velika zvona. »Kupite si radije kukuruze, a ne zvонове« — rekao im jedan strani bezvjerac. A jedan mu Poljančan odvrati: »Bog će nam dati i kukuruze, a vi možete umrijeti još i bez nje«. Djevojke se odricale ljepšeg ruha, a isto djeca svojih obroka, samo da im s tornja zvona slavu Bogu pievaju. O kakvo je to bilo slavlje, kad su dovezena i prvi put se oglasila!

— Nisu li možda ljudi morali gladovati da to zastradaju?

— Ne znam baš da li su gladovali, ali stradali jesu mnogi. No to stradanje kao ni drugo nije im škodilo. Ovo je najzdraviji narod. Kraj svega teškog rada i oskudne hrane oni ne boluju ni ne umiru. Eto baš u zadnje četiri godine nije bilo smrti između 3. i 50. godine, osim sama dva slučaja. Tko dakle naš preživi treću godinu gotovo je siguran, da će doživjeti pedeset; puno ih doživi 80, a nekoj i preko 90 godina.

Dizanje zvona u Sutlanskoj Poljani.

— Jesu li radi toga preuzetni i lakoumni?

— Nipošto. Eto, naš kraj je vinorodan; ali pijanaca kao takovih nema. O, veseli smo svil kod nas se radi i pjeva. Vidite, kako su svi i lijepo na gradansku obućenu. To ipak nimalo ne škodi ni djevojačkoj čistoći ni obiteljskom životu, koji je upravo uzoran.

— A što mislite, velečasni, je li to samo ono naravno poštjenje ili je to plod vjerskog odgoja naroda?

— Bez sumnje se može odražunati mnogo lijepih strana narodnog značaja na plemenitu narodnu dušu. No već i sama ta narodna duša nije ni u nas pusto prirodna, nego je dugovječnim radom Crkve oplemenjena. Pogotovo pak treba tražiti razlog dobrote naroda u izravnom utjecaju vjere, kad pomislite, da moji Poljančani idu mnogo na rad izvan župe, gdje dodu u dodir s modernim nevaljanjcima i kod njih lako svašta zla vide.

— Upotrebljavaju li rado vrhunarvana sredstva da se uzdrže u dobroti?

— Hvala dragom Bogu, jest. Zajednička molitva je u nas obiteljski običaj. Rijetko će tko u našoj župi zanemariti nedjelju sv. misu, dapače i k večernji brojno dolaze. Ima lijepi broj duša, koje dolaze dnevnoj sv. Pričestii, još veći nedjeljom i prvim petkom, a jedva je tko u župi, koji se ne bi barem dvaput u godini pričestio. Župa ima s djecom skupa 1500 duša, a eto g. 1924. primili su 8.600 sv. Pričesti. Dakle: gotovo 6 na jednoga.

— Ej, dragi vas Bog blagoslovio, dobiti Poljančani! Neka sjeme Apostolata kod vas zasijano doneće stotruki rod. Kad bi sav Hrvatski narod tako mislio, živio i radio kao vi, ne bi se trebalo budućnosti. Kod vas jošte živi Duš naših djedova! Oj spusti se sa starodrevnog Tabor-grada širom mile domaje i prožmi požrtvovnošću i samoprijegorom sve »Sinove Zvonimira!«

Urednik.

KAKO SE ISCJELJUJE NARODNA DUŠA.

Veledušnim nastojanjem presv. biskupa Akšamovića; revnim sudjelovanjem svećenstva održali su opet oci Isusovci: Ilija Gavrić i Tomo Jagrić iz Zagreba niz misija u našem Sremu. U veljači, ožujku i do pred Uskrs obredali su župama: Tovarnik, Lovas, Tompojevci, Berak, Slakovci, Orolík, Svinjarevci, Stari i novi Jankovci, Ilača i Bapska-Novak.

Što je Srema — toga više nema, pokazalo se i ovdje. Ne zna se pravo, gdje se ljepše iskazali dični Sremci kao pravi katolici. Na propovijedi grnuli; u procesije snijeli sjaj, što samo oni mogu; na ispovijedi otvorili srce, kako to oni i inače znadu; muževi i mladići brojne i požrtvovno sudjelovali, da im je baš na diku.

Uz srdačnost, bilo je i vanjskoga sjaja u dočeku i pri odlasku misionara kao nigdje drugdje. Ali je bilo i duševnog liječenja i ozdravljenje narodne duše.

»Gledali smo kako ranjene duše traže lijeka, piše vrijedna M. Petričević iz Tompojevaca. I našle su ga u ganutljivim propovijedima misionara. One su otkrile bolesti narodne duše i propisale lijek. Prvi smo lijek našli temeljitim čišćenjem u sv. ispovijedi. Drugi u sv. pričestii; treći u izmirenju i dalje svaki prema potrebi svoje duše. Na licima naših seljana čitao si sada dušu razdragana, sada bolnu i potrtu, sad opet smirenju i odrješitu, da s Bogom i za Boga žive. U krasnoj procesiji stupali su Orlovi uz Presveto i iskazali mu kraljevsku počast, koja ga i ide. Dà, Isus naš nas je izlijječio, kao nekad bolesnike svoga naroda. Od Isusa se ufamo jakosti, da ustrajemo u dobrome zdravlju duše . . . Veliko smo slavljive priredili misionarima na odlasku. Otpratilo ih 12 jahača i 25 svećano okićenih kola. Pro-

dosmo kroz tri sela, da u četvrtom primimo od njih blagoslov i povratimo se domu. Lijepo je bilo, ali još malo za onu dobrotu i sreću, što nam je učiniše misijonari oci Isusovci... .

Nije dakako samim misijama učinjeno sve. No elo i po sudu sasnoga puka vidi se, gdje i kako je dobar početak isticajenja narodne duše.

Dobar primjer iz Zagreba.

Čuo sam već više puta, kako se tuže braća iz pokrajine na naš Zagreb, da ne daje dosta poleta i poticaja narodu, dapače u mnogom pogledu da sablažnjuje sav hrvatski narod. Istina jest, ima u njem mnogo zla, više tudeg nego domaćega; no ima i vrlo mnogo dobra, što se ne vidi. Napose to dobro ne vide oni, koji se samo prolazno navrate ovamo. Iznijeti ću stoga ovdje jednu značajnu pojavu za čitav jedan dio grada Zagreba, koja milim svjetlom osvjetljuje još uvijek svježe »staro poštjenje« Zagrepčana.

Zupnik sv. Ivana, preč. g. A. Hegedić, odluči se prošlog listopada, da uvede vjersku organizaciju Apostolata Srca Isusova. Naš urednik kao upravitelj Apostolata radosno mu dode u pomoć i razloživši u više propovijedi potrebu organizacije i prednosti Apostolata pozove vrijedne župljane, da se okupe oko Bož. Srca.

Oko 150, među njima do 50 muževa, odazva se odmah pozivu i stane revno dolaziti na zajedničku sv. Pričest prve nedjelje. Revnost je njihova poticala druge i broj se članova množio. Osobito je otvoreni pristup neke gospode i gospođa uzbudio stari katolički ponos, tako te je mar za vjeru i poštjenje počeo u župi očevidno rasti.

Nečastivi nije dakako toga mogao mirno gledati. I brzo je našao zla slugu, koji će zločinačkom rukom pokolebiti ljubav k Spasitelju novoveških katolika. Još i sada nepoznati zlotvor provali noću sredinom veljače u crkvu, razbijajući svetohranište, pogrdi svete Hostije i odnese pokaznicu i kaleže.

Tek se o tom strašnom svetogrdru pronio glas, odmah se opazilo, da ono više uzrokuje bol i sućut u vjernika nego da bi ih stavljalo na kušnju. Stara vjera zasjala je zlatnim sjajem, stara ljubav katolika ogrijala je Spasitelja novim žarom. Taj novi žar pokazao se odmah kroz Apostolat. Revnitelji gg. Perković i Morović skupa s g. Stengerom zaredaše župom, da saberu darove za nabavu nove pokaznice i kaleža. Sabirali su samo od župljana, a župa broji oko 4000 duša, i samo je jedan jedini uskratio, dok su drugi svi radosno darovali te u samom jednom tjednu sakupili 15.000 dinara. Velik je to znak ljubavi, gleda li se na to, da je upravo ovo najsiromašniji dio grada. Pogotovu pak kad smo bili pri tomu svjedoci upravo ganutljivih izraza, sućuti za povrijedeno Bož. Srce.

Nabavio se dakle novi kalež i popravila jedna starija ali radnjom vrlo vrijedna pokaznica. No to je bio za župnika i župljane tek onaj manji dokaz ljubavi svetočestvenom Isusu. Za nanesenu uvredu oni će Bož. Srcu dati i javnu naknadu. To su učinili dne 26. travnja. Već kod svete Pričesti bio je neobično velik broj župljana. Kod sve-

čane sv. Mise izloženo bi Svetootajstvo i tako ostade do večernje, a župljanji se brojno redali klanajući se i moleći otpošnju. Kod večernje prozborio je dupkom nabijenoj crkvi o. Jagrić D. I. o povrijedenoj Ljubavi, a suze vjernika govorile su, da je zaista sa Srcem Spasitelja bilo ranjeno i njihovo. Baš za tu — Isusu' toli milu — sućut zahvalio je pri kraju večernje svojim vrlim župljanima prečasni g. župnik. Oni su pak na prvi petak i prvu nedjelju u svibnju ponovno pokazali svoju ustrajnost, pristupivši u velikom broju sv. Pricašti.

Ovo razumijevanje Bož. Srca, ova srdaćnost i požrtvovnost toga dijela Zagreb-grada jest lijep dokaz, da Zagreb još i danas, u tisućogodišnjici hrvatskoga kraljevstva, u sebi krije mnogo duševnih i čudorednih vrednota. Iz Zagreba još može da sine Hrvatskoj obnoviteljica sila; ali ta sila ne dolazi i ne će doći ni po strančarskim petljanijama ni novinarskim nadmudrivanjima, već s Oltara i vjernih srdaca . . .

I NAŠI AMERIKANCI SLAVE.

Velečasni Oče uredničie!

Kao katoliku dužnost mi je da po mogućnosti promičem katoličkoštvo. I eto ovih dana sam izvršio svoju dužnost za kat. dnevnik. Sada opet šaljem za Svetište Presv. Srca 15 dolara, a sjetio sam se njega i u svojoj oporuci odredivši, da se moja osiguranina poslije smrti isplati za poljepšanje i uzdržavanje njegovo. Drugu osiguraninu od društva »N.« . . . u iznosu od 5.000 dolara namijenio sam za hrvatske misionare pa sam o tom i obavijestio v. o. Mlakića u Khartoumu. A što i mogu bolje učiniti, nego pomoći najuspješniji, ali i najteži rad za dobro naroda i čovječanstva. O tom Vas obavješćujem ne za hvalu ljudsku, nego da Vas bodri, kad vidite da ima ljudi, koji Vas i Vaš rad razumiju. I moja je vruća želja, da se raščerano stado našega Gospodina Isusa Krista pribere u jednu ovčarnicu . . .

O svetkovini Presv. Srca (prošle g.) učinio sam kao član Apostolata S. I. svoju dužnost. Zatražio sam baš za petak, da me puste od posla i dali su mi. Tako sam se s mirom ispovjedio, pričestio i obavio svoje klanjanje. Duhom sam bio s Vama . . . Tako ću i ove godine . . .

Teško ide i kod nas na bolje, jer su mnoga srca ledena. Ali eto ipak ide. Sad se već naši u Pittsburghu — svi pošteniji — ispovjede o Uskrusu i Božiću, a slažemo se kako bi češće . . .

Neki se spremaju, čujem, da posjete u kolovozu mili stari kraj pa da slave s Vama narodno slavlje . . .

Pozdravlja Vas i sve štovatelje Bož. Srca Vaš prijatelj

A. S. Pittsburgh.

Opaska uredništva. Ovakovo shvaćanje i ova veledušnost, Hrvata, priprostog radnika u Americi ulijeva nadu, da će naš narod izdržati teške kušnje. — Ali — braćo u Americi — otvoreno Vam poručujemo, da se ne biste prevarili: Naši naobraženiji predstavnici naroda ne spremaju nikakvog većeg vanjskog slavlja prigodom tisućogodišnjice. Što je poštenog naroda to slavi s Crkvom najviše sada o Srcu Isusovu. Framazuni slave samo šezdeset godina svoga rastvornog rada u nas. Tisućljeće je stvorila i slavi rimokatolička Crkva.

POD TUDIM JARMOM.

Bolno je čuti braću, što su nesrećom isključena iz domovinske zajednice, kako se tuže na tiransko ugnjetavanje. Tako oni iz Istre i otoka, a tako i oni iz rumunjskog Banata.

Isus ih dragi tješi i prosvijetljuje, On nadahne dobre duše, da sitnim radom olakšavaju sadanje boli i pripravljaju buduće uskrsnuće. Vrijedan je taj rad da se ovjekovjeći makar i čednim ovim spomenom u svečanom broju Glasnika.

Eto slike crkvice Gospe Žalosne na groblju u Krasovi, gdje se sastalo djevojačko društvo Hrvatica s dobrim župnikom Slovakom i revnom povjerenicom Glasnika Martom Rac, glavaricom. »Milina je to vidjeti — piše ona — kad mi Hrvati, od 8. do 80. godine hođočastimo Majci Božjoj u Sikloš. Tražimo u nje utjehu i nademo radost. Od 6. u jutro do 6. navečer idemo pješice. Mir i veselje što ga nademo, sve nam naknadi.«

Druga dobra duša iz onog kraja K. D. piše: »Posjetila sam svoga brata u bolnici u Bečkerku. Razgovarajući njime opazim u njegovom ormariku Glasnik S. I. Uzmem i prvi put u životu čitati. Videći to moj brat reče mi: »Eto to ti je moje veselje i zabava! Naručim ga i ja za sebe i dadem ga jednom čovjeku Hrvatu da čita. Kad mi ga natrag donio veli mi: »Mnogo sam čitao, ali ovako lijep knjige još nijesam čitao...«

Hrvatska omladina u rumunjskom Banatu.

CIJENJENI STOVATELJI BOŽ. SRCA!

»Komu je više dano, od njega će se i više tražiti« — reče Gospodin Isus. Bez sumnje ste vi među onima, koje je Bog Gospodin obdario obilnjom spoznajom ljubavi svoje, pa opravданo od vas očekuje i veću revnost.

Ako ima slijepaca, koji vele da nije vrijedno prigodom tisućgodišnjice dati Božjemu veličanstvu posebnu zahvalu i poklon, onda ste vi među prvima zvani te poučite takove o bojemu. U koliko ih ne možete na bolje okrenuti podvostručiti ćete svoju ljubav, da naknadite Spasitelju njihov nemar.

I sam je Spasitelj plakao nad zaslijepljenim narodom i druge pozvao na to. »Kćeri Jeruzalemske... plaćite nad sobom i nad djecom svojom; jer gle idu dani Sinovi i kćeri domaje Hrvatske! Da ne dodu dani potpunoga rasapa i propasti njezine kroz nečudorednost, hajde da u ovom mjesecu Srca Isusova:

1. Svi što češće se pričestimo;
2. svi što radosnije prikazujemo rad i trpljenje Bož. Srcu;
3. svi se ostavimo barem jedne pogreške, napose psovke i kletve;

4. pomozimo bližnjega duhovnim i tjelesnim djelom milosrđa;
 5. zborom i tvorom nastojmo da se još ove godine osnuje kat. dnevnik;
 6. začlanimo sebe i svoje u katolička društva;
 7. učinimo što najviše možemo i za vanjsku proslavu Bož. Srca, za obnovu posvete — mladeži i starijih — Presv. Srcu, za nakit crkve i t. d.
Djevojačka društva Srca Isusova molimo da dodu u što većem broju dne 21. lipnja u Zagreb, gdje ćemo kraj Svetišta S. I. imati svoj posebni dogovor u 2 s. po podne, a u 3 s. govor u Svetištu.

Upravitelj Apostolata S. L.

VIJESTI

Baška. Djevojačko dr. S. L. prikazalo u travnju 115 sv. Pricesti. **Belej na Cresu.** Za Djev. dr. S. L. mogu vam javiti radosnu vijest, da je v. g. župnik osnovao ovih dana **Pomladak Dj. društva.** Kada Spasitelj toliko želi, da ga djeca slave i često primaju, to je bez sumnje njemu ovo društvene najmilije. S boljim i brojnjim pomlatkom uznapredovat će i naše društvo u revnosti. Molim potrebita pravila i upute. — **Dinka Marušić**, glavarica.

BRDOVAC. Naše je društvo prikazalo u siječnju '27 sv. Pricesti; u veljači '28. **Pozdravlja Janica Fučkar,** glavarica.

Donja Kupčina. Članice našeg Djev. društva zajedno s Apostolatom S. L. primile su u travnju 312 naknadnih sv. Pricesti. — **Š. Antolčić**, glavarica.

Grohote. Djevojačko društvo S. L. Ovu svetu godinu započesmo uprav lijepe i kršćanski, jer smo 1. siječnja sve pristupile na sv. ispovijed, a sutradan na sv. pribrest. Ovom prigodom pristupilo je i do 120 drugih osoba na sv. pribrest. Kroz mjesec veljaču bilo je na sv. pribresti oko 80 osoba, a u mjesecu ožujku bila je općenita sv. ispovijed prigodom dolaska Presv. Biskupa. I naše je društvo bilo priječanom dolasku i odlasku našeg duhovnog pastira gledajući, kako se cijelo mjesto natječe, da što više časti iskaže Presv. Biskupu. Presvjetli je i nas počastio, jer nam je jednog dana držao propovijed o Presv. Euharistiji i čestoj sv. pribresti.

Na Uskrs je jedan dio naših članica uz lijepi broj i drugog svijeta ranim jutrom proslavio Uskrsnuće Isusovo molitvom i pjesmom, a poslije toga dobrotom župnika pristupile su sv. pribresti.

Uz ove dobre i vesele vijesti moramo javiti i žalosnu o smrti naše vrijedne članice **Marije Bezić.** Poslije kratke bolesti premiru uprave kršćanskog smrti 23. IV. Kako nam kaže g. župnik, premda još djevojčica primila je smrtnu čašu sa tolikim mirom, da mora zasramiti mnoge odrasle i starije osobe. Nekoliko sati pred smrti reče župniku: »Nemojte misliti, da se ja bojam smrti!« Njezin sprovod bio je zadnja počast njezinoj dobroti i plementnosti. Dvanaest vjenaca svježeg proljetnog svjeća položeno je na njezin grob. Pouzdano se uafamo, da će je dragi Spasitelj okružiti na nebu vijencem rajske slave. Sjeti se, draga Marija, tvojih drugarica, preporuči nas Isusu i Mariji, da im se ni mi nikad ne iznevjerimo.

File Cecić, glavarica.

Mače. Naše Djevoj. dr. S. L. prikazalo je u ožujku 750 sv. Pricesti.

Semeljci. Dne 23. IV. oftratismo u Dakovu na vječni počinak našeg župnika preč. Ivana Golubovića. Godine 1912. noći Imena Isusova došao je u Semeljce, da preuzeme — kako je uvijek kazao — svoju ogromnu župu. Sve, što je radio, uvijek je radio u Ime Isusovo. Redovno je pohadao školu kao vjeroučitelj i uvijek bio nasmijana lica. Snizivši se do dječjeg uma shvatljivo bi i jasno tumačio istinu Božju. Koliko puta bi znao reći: »Samo onaj vidi uspjeh u radu svojem, koji sadi kupus; naš trud se vidi u pokoljenjima.« Dao Bog, da tako bude!

Zanijegnila su eto usta, koja su toliko za slavu Božju zborila, komu je radošt bila neiskazana, kad je mogao upriličiti svečanost u slavu Srcu Isusovu. Uživao bi pri tom rajsко veselje gledajući dječicu, kako okružuju svoga Bož. Učitelja i prijatelja u Presv. Sakramentu. Uafamo se da mu je Gospod dao plaću među Svetima, koje je znao tako lijepo slaviti. — **M. L. župljanka.**

VELIKI BUKOVAC. U siječnju i veljači primilo je naše društvo 392 sv. Pricesti. **Pozdrav svim milim sestrarim u drugim društvima!** A. Osivnik.

Jedna naša mana.

Učenici Ivana Krstitelja dolaze Ivanu pa mu kažu: »Učitelju! onaj, što bješe s tobom preko Jordana, za koga si ti svjedočio, evo kršćava i svi idu k njemu«. Iv. 3. 26.

U ovim je riječima puno zavisti. Ovi učenici misle: Za Isusa nije dosada nitko znao. Kad je naš učitelj Ivan sa Njega svjedočio, postao je svima poznat. Podigao ga Ivan. Sad još hoće da Ivana preteče. Najgore je to, što je već sav svijet dobio za se. Sve leti k njemu a za našega učitelja malo tko mari. To boli učenike Ivanove, zavidni su uspjehu Isusovu.

Ivan to čuje pa im lijepo kaže. Ne budite zavidni **Boga radi**. »Ne može čovjek ništa primiti, ako mu ne bude dano s neba«. Iv. 3. 27. Istina je, veli Ivan, Isus ima uspjeha. To mu dade Bog, jer bez Božje ne može nitko ništa. Bog daje komu hoće, kako i koliko hoće. On je prvi i najviši Gospodar svega. Proti njegove ne smijemo i ne možemo ništa.

Ne budite zavidni **bližnjega radi**. Ja sam, veli Ivan, prijatelj Zaručnika. Zaručnik je Isus pa dolazi sada da se vjenča sa svjetom, narodom, Crkvom svojom, da sve usreći i spasi. Samo On može spasiti, a ja treba da ga uvedem i uputim svijet na nj. Došao je, ja sam svijet uputio na Nj pa svijet Njemu polazi. Vi želite da svijet k meni dolazi. Dode li meni, ja ga spasiti ne mogu; jer ni ja sam bez Njega ne mogu ništa. Dode li k njemu, već je spašen. Što vam je dakle muka, da braća vaša idu k Onomu, koji će ih spasiti? Zar vam je muka, što su našli spasenje svoje? Žalosni ste vi učenici!

Ne zavidite **sebe radi**. Isus je došao da i vas spasi. Zato vas je i poslao meni, da Njega lakše nadete. Eno moji su učenici — Ivan i Andrija — već Njegovi. Podite i vi k Njemu!

Ne razumješe toga zavidnici, pa Ivan tužno kaže: »U svoje dođe i svoji Ga ne primiše«. Iv. 1. 12. Ako ti učenici Ivanovi nijesu primili Isusa, pa iza smaknuća Ivanova živili bez Isusa — propali su jadni.

Zavist je i naša rak-rana. Hrvatski je jal svakomu poznat, osobito u javnom životu naroda. Puno je zla po njemu snašlo sve nas u prošlosti i sada. Po jalu smo nekad pali pod tuđina, po jalu smo i danas rascjeplkani i slabí.

Ostavimo se toga **Boga radi**. On dijeli po svojoj volji, mudrijoj i boljom od naše. Ostavimo se **braće radi**. Zašto da ti bude muka, što je bližnjemu tvomu dobro? Što on možda vodi i uspijeva, a ne ti. Njegovo je dobro i twoje dobro. Svi su darovi Božji, a Božji su darovi tako razdijeljeni, da jedan drugomu pomaže, jedan drugoga uči, vodi i usavršuje. Stoga čovjek i mora da živi u društvu. Sam ne može sve. Ruka ruku pere, a obadvije peru lice. Ostavi se zavisti i **sebe radi**. Ostavi se, jer zavidnici ne će gledati Isusa, kako ga ni ovi učenici Ivanovi nijesu spoznali.

J. Miler, Berlin.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svačak, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZAVALI BISKUPA HRVATA.

Bačka. Moj brat teško je obolio te i sam liječnik nije imao puno nade u njegovo ozdravljenje, pošto je njegovo zdravljje bilo već u očajnom stanju. Na preporuku vlč. g. župnika utekla sam se sa još dvjema rodakinjama na biskupu Langu, da nam od Presv. Srca izmoli milost ozdravljenja za brata — ako je to po volji Božjoj i na spasenje njegove duše. Tri dana smo postili, primale sv. pričest i dali služiti sv. misle. Na veliko začuđenje i nas samih a i samog liječnika bolest je zaista nenadano krenula na bolje i moj je brat ozdravio. Radi toga, kako sam obećala, javno zahvaljujem svetom biskupu i presv. Srcu Isusovu i preplaćujući se saljem za mili Glasnik 100 dinara. — Jula Dudaš, Erdelji, Durdevo.

U TEŠKOM POLOŽAJU.

Bosna. Nalazio sam se u teškom duševnom položaju. Trebao sam pomoci, koje mi ljudi ne bi mogli pružiti. Utekao sam se stoga izvoru milosti, Bož. Srcu Isusovu i precistom Srcu Božje Majke, da mi oni pomognu, a ujedno sam se obratio moćnom zagovoru sv. Alojzija i sv. Ante kod Boga. Na nebu su moje molbe uslišane. Teško me je duševno stanje minulo, a ja sam svoje obećanje u čast Bož. Srcu Isusovu, precistog Srcu Marijina, sv. Alojzija i sv. Ante izvršio. Zahvaljujem na nebeskoj milosti i zahvaljujem ču se vazda. — E. K.

BOZANSKI ODGOJITELJ.

Dalmacija. Imam sina, koji je od djetinjstva bio zle čudi, a kad došao u 10. godinu počeo se sasvim predavati opačini. Njegov neposluh, zloča, nerad, svakovrsne mane tjerale su mene i mog supruga u zdvojnost. Pokušali smo svim sredstvima i lijepim i ružnim, ali sve uzalud. Već smo izgubili svaku nadu u popravak, te u bojarni, da se izrodi u zločinu, želila sam mu smrt, ili da ga Bog obrati.

Ipak sam se i neprestano utjecala i preporučivala — Presv. Srcu Isusovu obećajući, da će poslati zahvalu, ako usliši moje molbe i obrati mi dijete.

U istinu pred jednu godinu počeo dijete da kreće pravim putem. Postao marljiv, miran, poslušan i ozbiljan, te je danas već takov, da ga nitko ne bi prema prije prepoznao. Kad je eto Presv. Srcu Isusovu uslišalo moje molbe, vršim svoje obećanje, te javno zahvaljujem uslikom: «Budi mu hvala i slava na sve vijekе! A.

OBNOVITELJ OBITELJSKE SREĆE.

Hrvatska. U razorenoj obiteljskoj sreći utekoh se Presv. Srcu Isusovu obećaviš, da će ići svaki prvi petak na sv. isporovijet i pričest. — I nije dugo potrajalako kako sam obećanje vršila, smilovalo se meni Presv. Srce, te mi je povratilo mir i blagoslov svoj u obitelji. Stoga se Presv. Srcu Isusovu svesrdno zahvaljujem. M. L.

ZA POSLOM.

Medumurje. Draga i mila mi osoba, koja je izučila svoj zanat, bila je dulje vremena bez posla. Utekoh se zagovoru blge okojnog biskupa Langa i obećah — budem li uslišana — javno se u Glasniku zahvaliti. U najkraće vrijeme moja je prijateljica nastupila mjesto. Kako li je velik Bog u svecima svojima! — A. K.

TJEŠITELJ OKLEVETANIH.

Primorje. Kako danas svijetom hara laž i kleverte nijesam ni ja od nje poštadena. Tako me oblagali i oklevetali, da im zvala od tuge, bola i očaja, što da počnem. Sjetim se u toj tami Onoga, kri nebom vedri i oblači i uslajući se u njegovu pravdu i milosrde, stanem ga zaljati, po zagovoru Majke Njegove, da mi umiri bolno srce. Kušnja je trajala nekoliko mjeseci, no uvijek me tješilo Bož. Srci i konačno me smirilo. Saljem 20 D da se služi sv. misa za duše u čistilištu. TB

ZAHVALNICA SLAVONCA.

U nevolji kad sam bio,
Mariji sam zavatio:
"Mila majko pomozi mi,
Teško brime otkloni mi,
Pogledaj me svako vrline,
Od zla svakog izbavi me,
Mutnu pamet razbistri mi
Bol u nogah ukloni mil!
I nisam se prevario,
Kad sam joj se pomolio.
Pomože me sveta Diva,

Pomoćnica milostiva,
Pomogla me, uslišala,
Mnogo dobra darovala
Izbrojiti ja ne mogu,
Nego samo fala Bogu,
Koji me je pogledao,
Po Mariji pomoć dao;
Komu neka bude dika
Od postanka pa do vika!
I Mariji slava budi
Od sveg svita i svih ljudi!

Ivo Čakalić. Doljanovci.

DAR SVETIŠTU S. L.

Srem. Naglo se razbolih i kad mi bi najgore, čvrstim ufanjem u Presv. Srce obećam dar njegovu Svetištu u Zagrebu i zahvalnicu. Odmah sam ozdravila, ali sam tri godine sa zahvalom otezala. Sada eto šaljem zlatom vezeni oltarnik za veliki oltar i molim da prikaže jednu sv. misu, jer me Presv. Srce još i u porodu i u zdravlju djeteta pomoglo. — M. N.

SPASILA BRATA.

Zagreb. Mnogo sam se molila Presv. Srcu Isusovu i Presv. Majci Božjoj za obraćenje brata. Rođeni smo u mješovitom braku — on je bio očeve vjere: grkistočne, a ja sam rimokatoličke. Molila sam se, da umre kao uvjereni katolik. Došao mu čas bolesti, smrti, a Božansko se Srce smilovalo, te mu podijelilo obadviće milosti. Umro je sjetom srću kano uvjereni katolik. Zahvaljujem ovijem Božanskom Srcu javno na toj milosti.

TKO JE TO GOVORIO?

Zagreb. Stanovala sam s tetkom, koja je pred smrt dospjela, da tek dade očitovanje gledje stana meni u prilog, ali rasprava se nije mogla provesti za njezinu životu. Tko će sad mene udovicu s djetetom uzeti u zaštitu pred tolikim uglednim natjecateljima za isti stan? Vjerujem u ljubav Isusovu k potrebnima pa mu sad izručim svoju teškoću. Podsjetila sam i Bl. Djevicu i sv. Josipa na njihovu tjeskobu u Betlehemu učajući se stalno, da će se preporukom sv. Ante sad i za me pobrinuti. Obećam 13 tjedana po jednu sv. Prijest i tih 13 tjedana uskratiti si svoju najmiliju zabavu — kino. Bilo je u oči sudbene rasprave, kad me upravo silovito poticao neki tajanstveni glas: »Hajde posjeti znance N.« Kasno je već bilo, a ja ipak poslušam i od njegove supruge saznam, da će on moći moju pravednu stvar s uspjehom zagovorati. I bilo je tako. Moji su razlozi bili uvaženi i na raspravi i kasnije kod priziva, prem bi po običnom tijeku stvari bila sigurno izgubila. Zahvaljujem Bož. Srcu na ovom rasvijetljenju i darujem 100 D za širenje časti njegove — Š. V.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Andrijevc Gor. MS Hvala Presv. Srcu i sv. Franji Ž. za primljene milosti. — Baškavoda SC Isus me podigao iz duge bolesti. — Bakar MD Presv. Srce po zagovoru sv. Antuna oslobodilo sina od pogibeljne operacije. — Beograd RE Slava S. I. za sretan porod i zdravlje. — Brezovac SN Pomoglo mi dvaput S. I. i Gospa Lurdska. — MN Uslišala me u nevolji M. B. Bistrčka. — Broćice IJ U stare dane očuvalo me Pr. Srce od teške nesreće. — Brod Jur. FS Kao teški kamen odvalio mi dragi Spasitelj zubnu bol od mene. — Brač KM U raznim potrebanama pritekla mi u pomoć M. Božja. — Borčec KP Moleći devetnicu S. I. bila sam uslišana. — Budinčina MK U bolesti i progonu od oca utješilo me Bož. Srce, a molila sam se i blagomu biskupu Langu. — Bukovec Gor. Kćerka mi ozdravila zagovorom M. Božje kod Srca Isusova. — Bušetina MM Lječnici me napustili, a Isus me izlijeo, kad sam mu se ustrajno molila. — Cerna LJV Šaljem 10 D zahvaljujući Pr. Srcu za zdravlje brata i moju obranu. — Cirkvena MP Devetnicom S. I. oslobodio se trganja. — Crnilug IO Povratilo mi supruzi zdravlje. — Čučerje NN Majka Božja i sv. Josip pomogli mi u teškoj bolesti; iz zahvalnosti darujem 200 D. — Čakovec FK U teškoj žalosti za suprugom tješi me Bož. Srce. — Dobrinj AK Iz zahvalnosti za primljene milosti šaljem 30 D dara. — Dugoselo IB Srce Isusovo pomoglo kod ispita. — Dolac KK Riješilo me boli iza poroda. — Dicmo IG Milostivo S. I. rije-

šilo me teške brige. — Dodgeville VV Ozdravio na nogu, a bojao se da ne će nikad više njome hodati. — Doljanovci IC Isus i Marija uslišali me i više nego sam molio. — Drivenik TB Oklevetanu utješilo me Bož. Srce. — Drvar IMK Višeput mi S. I. pomoglo. — Durdevo JD Presv. Srce uzdržalo mi brata, komu se zdravlje već u očajnom stanju nalazio. Pripisujem to zagovoru biskupa Langa, koga sam u pomoć xazivala. — Durdevac MF Hvala Presv. Srcu za mnogo ozdravljenja. — Hoboken NY SB Šaljem 7 dolara iz zahvalnosti Pr. Srcu za sretan porod. — Hrašćan DK Ozdravilo mi dijete od hudih grčeva; zahvalan Šaljem 20 D dara. — Jablanac MV Šaljem na dar 20 D, jer mi je kćerka dobro prošla na ispitu. — Križevac MV Hvala Bož. Srcu na iskazanim milostima i molim ga za trajnu zaštitu; darujem 2 dolara. — SP Sretno prošao na ispitu. — Kutina PM Isus, Marija i sv. Josip oslobođili me velikoga straha. — BN Samo dragi Bog mi spasio živinče od propasti. — Kostrena TI Pomožena u pogiblju kod blaga. — Komletinci AR Devetnicom S. I. riješila sam se bolesti. — Kamena Gorica AO Moleći zlatnu krunicu isprosila zdravlje sinčiću. — Krk SL Srcu Isusovu, Majci Božoj i sv. Josipu hvala za materijalne i moralne pomoći. — Kupina IR Izbavilo me iz raja smrti. — Lomnica KA Nebeski pomoćnici uslišali prošnju djece za majčino oko. — Luka Šip. AG Povratio mi se sin iz vojništva, kuda ga krivično bili uzeli. — AV Pouzdanom molitvom spasila dijete. — Marija Bistrica FS Misljam da mi je zagovoren blagoga biskupa Langa Pr. Srce vratilo zdravlje; Šaljem 10 D dara. — Medinec SS Pr. Srce sačuvalo me zlih ljudi, pomoglo u bolesti i supružni krijepljilo u porodu. — Mihaljeveci MŠ Ispunila mi se želja na molitvu devetnice Pr. Srce. — JS Kroz sv. Josipa uslišalo me S. I. Obje Šalju 20 D dara. — ME Ocu krenulo na bolje. — Mikluševci MB Darujem 20 D za Svetište, jer me uslišalo Bož. Srce. — Mrkopalj AR Uspostavljen opet u službu, kad je s obitelju molio devetnicu Pr. Srcu. — New Brighton TS Prizdravio da može barem na pol zaradivati; daruje 1 dolar. — Nikinci MS Šaljem svoj zavjetni dar 100 D za Svetište. — Nuštar FP Dijete mi od glijeho ozdravilo. — Postira FM Povratilo mi bratu zdravlje. — Požega IM Presv. Srce pomoglo mi neobičnim načinom u dvim obiteljskim potrebama. — Prelog SB Sv. Obitelj pomogla u neprilici za stan. — AK Molila sam se t' bpu Langu i moja prijateljica za kratko dobila mjesto. — Predrijevo Iz zahvalnosti preplaćujem dvije kuće na Glasnik S. I. — Prnjavor BJ Presv. Srce po zagovoru Bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Tadeja riješilo me teške duševne borbe. — Privlaka MA U teškom strahu pred kućnim nemirom pomoglo mi Pr. Srce. — MN Šaljem oltarnik za veliki oltar Svetišta iz zahvalnosti za zdravlje. — Ribnik NB Prestala mi živčana i srčana bol. — Ruma MJ Sretno položila ispit. — Senj KV Molila sam se Pr. Srcu i muž mi sretno izdržao operaciju. — Sesvete SŠ Presv. Srce mi pomoglo u velikoj neprilici. — Slemene - Skr. TG U obiteljskim potrebama često nam već pružio pomoć Bož. Kralj obitelji. — Sombor EB Djekočica mi se razboljila i kad se utekoh Srcu Isusovu bilo joj je bolje i ozdravi; darujem 15 D. — EC Molila sam S. I. da mi gane muža te se ispojedi, i on se ispojedio. — Split AB Kroz teške operacije majka mi ozdravila, ali ne bez osobite pomoći Božje. — AB Presv. Srce pomoglo mi u odgoju sina, da je znatno krenuo na bolje. — Subotica CE Oslobođilo me besanicu. — Sv. Juraj JC Darom sv. Obitelji i zagovorom sv. Ante ozdravio mi otac. — Sv. Križ MV Olakšalo mi boli srca. — Sv. Vid AG Zagovorom Bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Ante primila više milosti. — Šumeće BK S dječicom isprosila smilovanje Bož. Srca. — Topličica IC Molitvom Srcu Isusovu povratio se obitelji mir. — BP Ustajno moleći tri devetnice isprosila tetku zdravlje. — Tuhejl FK Dobio parnicu i darujem 50 D. — MP Hvala Bož. Srcu za sretan povratak muža iz rata, za ozdravljenje moje i dijeteta i za mirnu diobu. — Varaždin BI Slava Presv. Srcu i Majci Božjoj za dobroćinstva. — Vela Luka FV Presv. Srce mi pomoglo u bolesti uha. — Vukovar JC Ozdravila me Majka Božja od povratne skrofuloze. — Voloder SS Zagovorom Majke Božje našla sam dobru službu. — Zagreb AS Molitvom i čestom pričeštu dobio sam bolji posao. — VV darujem 100 D iz zahvalnosti Pr. Srcu. — IV Za 24 sata našla sam — molitvom — izgubljenu stvar. — S i JP Bolest upale zglobova sretno minula. — MA Mala štovateljica Pr. Srca darujem 100 D za njegovo Svetište. — ML Obećavši Bož. Srcu veliku devetnicu zadobila sam opet obiteljski mir. — AH S. I. sačuvalo majku njezinoj četvero siročadi. — BŠ Primila tri važne milosti. — Zemun MS Šaljem 20 D uz zahvalu Majci Božjoj. — MK Zahvalna darujem 30 D što me Pr. Srce i Majka Božja uslišali. —

MISIJSKI VJESNIK

Srednjoafričke misije.

Koncem travnja držao je vrlo zanimiva misijska predavanja u Zagrebu Otac B. Kohnen, misijonar kod Šiluka u Srednjoj Africi. Predavanja je nastavio u Varaždinu, Požegi, Travniku i t. d. i svagdje pobudio veliku pažnju za misijsko, u nas tako malo poznato, polje kulturnoga i vjerskoga rada. Da naši čitatelji bolje upoznaju i cijene taj rad eto im kratke povijesti o postanku i djelatnosti Družbe Sinova Presv. Srca, kojoj i ovaj naš dragi hrvatski misijonar, skupa s više drugih Hrvata, pripada.

Srednjoafričke misije prostiru se otpadice od Crvenog mora pa sve do jezera Thsad (Cad) na zapadu, te između jezera Nyanza, pa sve do granica libijske pustare na sjeveru. Zauzimaju dakle površinu od gotovo 4,000,000 km². Koliko stanovnika ima, vrlo je teško reći, jer mnogi krajevi nijesu još istraženi. Misli se da ih ima oko 15 do 20 milijuna. Isto tako bilo bi jako teško u kratko opisati, čime se bave i kako živu, jer se jedno pleme znatno razlikuje od drugoga, a isto tako jedan kraj od drugoga. U glavnom bave se lovom, rijetko poljodjelstvom, jer su crnci vrlo lijeni.

Svakolika plemena afrička imaju neki pojam o pravom Bogu, ali vrlo taman. U ostalom, vjeruju i oni kao i drugi neznabogački narodi u dobre i zle duhove, te kada im se dogodi kakova nesreća ublažuju ih, dajući štograd vrijeđna vračaru, koji tobože opći s ovim dusima. Naravno, враčar si uzme dar, pa čini što zna i može.

Danihel Comboni,
Utemeljitelj Srednjoafričkih misija.

PRVI MISIJONARI.

Već u početku 17. vijeka pokušali su Kapucini iz Andalusijске provincije osnovati misije u Srednjoj Africi. Ali nijesu mogli uspjeti, jer prvi put moradoše se vratiti već s puta; drugi put poubijaše ih

urodenici čim stigoše u zemlju. Od toga dogadaja nije se više mislilo na misije, sve do god. 1844., kada neki, koji putovahu Srednjom Afrikom zamoliše sv. Stolicu, da pošalje misijonare u te krajeve, uvjeravajući, da se otvara veliko polje rada i da nema toliko poteškoća kao prije.

Zavod za širenje vjere obrati se Družbi Isusovoj, da bi ona kojega svoga misijonara za Srednju Afriku. General Družbe ponudi P. Rylla, čovjeka iskusna i požrtvovna. Ovaj sakupi nekoliko svjetovnih svećenika te otputuje u Afriku god. 1846. Dvije godine iza toga, ustanoviše već jednu misionsku postaju u Kartoumu i počeše marljivo raditi oko obraćenja, tako te su mogli na Sve Svetе nekima već podijeliti sv. krst.

God. 1857. posla im Sv. Stolica u pomoć nekoliko novih misijonara, među kojima se je nalazio i **Don Comboni** (Komboni), budući apostolski vikar i biskup u Srednjoj Africi. Vidjevši prilike u kojima se nalaze Srednjoafričke misije, povrati se Comboni u Evropu i poče sakupljati milodare za njih po svim državama. Osim toga, utemelji u Veroni jedan zavod za svećenike, a jedan za časne sestre, koji će poslije misijonariti u Africi. Prvi misijonari iz ovog zavoda otputovaše u misije god. 1871. Iza toga Comboni je neprestano radio sad u Africi, sad u Evropi, žrtvujući se svagdje za svoje misije. God. 1877. bude Comboni posvećen za biskupa Srednje Afrike. Tamo podiže još mnogo misijskih postaja i obnovi duh među misijonarima. Trudio se i mučio oko obraćenja crnaca sve do god. 1881., kad ga stiže smrt u Kartoumu. Njega možemo s pravom zvatи utemeljiteljem Srednjoafričkih misija, jer učini toliko dobra za njih i svlada sve poteškoće uzdajući se uvijek u Presv. Srce Isusovo. Ono ga je doista neprestano pomagalo, pa zato mu Comboni i posveti cijelu Srednju Afriku.

Iza njegove smrti navali revolucionarac Mahdi sa svojom četom i razruši sve što je ovaj apostol bio podigao, a misijonare pozatvara. Istom god. 1898., kad bi Mahdi svladan, mogoće poći u misije novi misijonari iz zavoda Combonijeva. No sada ne kao svjetovni svećenici, nego kao redovnici, jer god. 1885. promijeni se taj zavod u redovničku Kongregaciju.

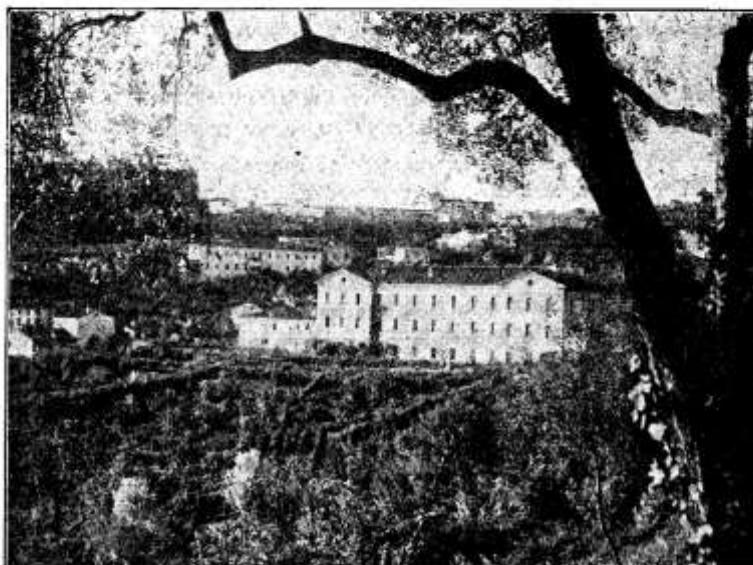
Od toga vremena pa sve do danas Srednjoafričke misije napredovale su sa znatnim uspjehom, tako te sada broje više tisuća obraćenika. U zadnje vrijeme misije se razdijelile u tri vikarijata i to: vikarijat u Kartoumu, gdje se nalazi naš hrvatski misijonar O. Mlakić; vikarijat u Bahr-el-Gazalu i vikarijat u Equatorijalnom Nilu; no svi pripadaju istoj Kongregaciji.

KONGREGACIJA SINOVA PRESV. SRCA ISUSOVA

God. 1882. bi izabran za apostolskog vikara Srednje Afrike **Don Sogaro**. Prije no će ostaviti Evropu, pohodi sv. Oca Leona XII. i zamoli ga, da bi dosadašnji zavod u Veroni, promijenio u redovničku kongregaciju. Sv. Otac, videći, da će na ovaj način bolje uspijevati misije, dragovoljno mu dozvoli. Don Sogaro obrati se na o. Generala Družbe Isusove, moleći ga, da bi mu poslao nekoliko Isusovaca, koji bi dali temelje novoj kongregaciji. O. General mu posla dvojicu i to: P. Frigeria i P. Aspertia. Ova dvojica nastupiše dne 28. oktobra 1885.

i tim nastupom bi promijenjen Combonijev zavod u redovničku Kongregaciju, koja se nazva:: :Kongregacija Sinova Presv. Srca Isusova.

Čim Kongregacija postiže sposobne osobe za upravljanje jedne redovničke zajednice, ostaviše je Isusovci, davši joj čvrste temelje i pravi redovnički duh. Tim duhom napreduje sada kongregacija, a i napredovat će uz pomoć Presv. Srca.

Kuća matica Sinova Presv. Srca u Veroni.

Sinovi Presv. Srca Isusova podigoše u Africi oko 30 misionskih postaja, u kojima stanuju barem po dva svećenika i jedan brat lajik, podigoše mnogobrojne crkve, škole, radionice i bolnice za svakovrsne bolesti. Postigoše mnogo, ako gledamo na njihov mali broj i na kratko vrijeme otkako rade, ali ostaje još mnogo i za buduće misijonare.

U Evropi imaju 5 kuća, od kojih neke služe za pripravu svećenika misijonara, a neke za pripravu braće lajika. Nad svom Kongregacijom i nad svim misijama upravlja o. Generl. Prije no će tko postati pravim članom Kongregacije, moraći ići u novicijat na kušnju dvije godine. Iza novicijata polazu se zavjeti, najprije privremeni, onda vječni. Sada Kongregacija ima oko 200 članova, od kojih rade u misijama malo više od stotine.

Sve do prošle godine bili su uvršteni u Kongregaciju i Nijemci, ali lanske godine u junu zbog raznih razloga odijeliše se, te sada čine posebnu Kongregaciju, neovisnu o ovoj u Italiji. Njima dade sv. Stolica misije u Transvalu u južnoj Africi, gdje sada uspješno rade.

Veliko je polje rada što se otvara u Srednjoj Africi gdje rade Sinovi Presv. Srca Isusova. Dà, veliko je, ali je malo i premalo radni-

ka. Što je ona šaka misijonara prama 20,000,000 pogana? Pa i kada bi bilo mnogo misijonara, šta bi mogli učiniti među onim bijednim i siromašnim poganim bez molitava svetih duša bez pomoći dobrotvora!

Zato treba, misijonaru pomoći, jer on mora, ne samo sebe uzdržavati nego i svakog poganina po dvije godine, prije nego mu podijeli sv. krst. Kroz ove dvije godine ga drži kod sebe e da bi taj zaboravio na svoje poganske običaje i naučio kršćanske. Oj, pomozite misijonare, da oni uzmognu pomoći ovim jednim crncima, koji već četrdeset vjekova leže u prokletstvu, i ne mogu da zbace ovaj žig prvkletstva sa svog čela, jer nema tko da im pomogne i da ih pouči u svetoj kat. vjeri. Oj, vi braćo Hrvati, koji vjerujete u izvršenje onih Božanstvenih riječi: »Njemu će se pokloniti Etiopljani . . .« pružite ruku ovim bjeđnicima i molite da bi došao što prije onaj dan, kada će se svi Etiopljani klanjati pravom Bogu. Priskočite da i među njih dođe koja zraka svjetlosti, te da upoznaju što prije našu svetu vjeru.

Serafin Tvrtković Sin Presv. S. L.

ODJEK »MISIJSKOG VJESNIKA«.

»Molim, Časni Oče, piše jedna zagrebačka gospoja uredniku, da primite priloženih 300 dinara za pokrštenje dvoje crnčadi. Dječačiću neka bude ime Antun, djevojčici Dragica. Pomolite se Vi i oni za jednu nesretну majku«.

Duboka i sakrivena bol rodila je eto krasnim djelom ljubavi.

Dvije sestre iz Slanoga u Dalmaciji šalju D 250 za dva mališa u Africi, da bi im se dalo ime: Ivan-Ante i Katarina-Alojzije. — Poslat ćemo misijonarima, a oni neka učine, što najbolje mogu. Utjeha pak dobrog djela neka sine darovateljicama i u zadnji čas!

Dajem eto 100 D, da se krsti jedno žensko crnče na ime moje drage i nikad nezaboravne nečakinje Josipe, koju mi je Gospodin Bog uzeo u cvjetnoj 15. g. života njezina. — S. P. Zagreb.

PORAST KATOLICIZMA.

U Sjedinjenim Državama Amerike ima sada katolika 18,559,797. U 194 biskupije ove velike republike ima 25.159 svećenika. To je da-kle po jedan svećenik na 800 vjernika. U jednoj godini umrlo je 343 svećenika, a bilo ih je redeno 957. U sjemeništima ima 550 klerika više nego prošle godine. Sagradeno je 200 novih crkava. U slobodnim to jest vjerskim školama ima 1,998,326 djece. Tu se pokazuje velika darežljivost katoličkih Američana. Oni se iskazali darujući velike svote i svetom Ocu papi. On ih je zato i nagradio imenovavši im dva nova kardinala u Njujorku i Čikagu. Neopisivo je slavlje, kojim su primljeni ti visoki Crkveni dostojanstvenici. Ne samo katolici već i Židovi i protestanti priključili su se skupnoj radosti. U Njujorku su darovali kardinalu Hayes-u jedan ček od 300.000 dolara; a u Čikagu kardinalu Mundeleinu ček od pol miliuna za novo sjemenište.

VRAG U ZVONU.

Kad sam prvi put došao u Hankiat-sun, pripovjeda Otac Wetterwald, misijonar Isusovac, u jugoistočnom Čeliju, pokaza mi seoski starješina imenom Hankijar zvonik njegove crkvice. Zvonik je naime njegovo remek-djelo, njegova slava. Crkvica ta je manje više jedno-stavna kitajska kućica, ravna krova nabijena zemljom. Na tom krovu baš nad ulazom diže se na četiri stupa malen s križem okrunjeni zvonik. U njemu visi željezno zvono, što su ga izradili u nekoj domaćoj radionici. Pokraj njega visi na užetu zvečak (klatno), a uže siže sve dolje u crkvicu. Tu se zvoni ili bolje klepeće a stari Hankijar ne bi ni za živu glavu taj posao kojem smrtniku ustupio. Zanimalo me ovo izvanredno klatno u zvonu. Stupih bliže, da ga bolje promotrim. Stari se smijao, bilo mu očito vrlo drago. »Ali za Boga, što si to objesio u zvono; ta to je malen vrag pusah, (kitajski kumir)! Sto ti nećeš sve smisliti!«

P. Polonijato S. P. S. poučaje crnce u vjeri.

— Zar ne, oče, krasne li misli! Mudrovaو sam ti ja ovako: Ako vrag tolike zove i vabi u pagodu (poganski hram) zar ne bi mogao taj lopov za pokoru i naš narod dozivati u crkvu na službu Božju. Zato sam mu svezaо lanac oko vrata, pa hajde s njim u zvono. A ljudi mi tvrde, da to zvono puno krasnije zvoni otkako mora sam vrag zvoniti.

— »A što kažu pogani na to?«

— »Vi ste kršćani, kažu oni, vrlo Zubati ljudi. Mi se takva što ne bi nikada usudili učiniti, ali pred vama imade vrag veliki »respekt«.

Knjištv.

Povijest jedne duše. Napisala ona sama. To je životopis sv. Terezije od Maloga Isusa, što ju je sv. Otac papa dne 17. svibnja ove g. proglašio svetom. Neobična svetica i neobičan životopis. Jedva su 52 god. što se rodila, a 28 otkad je umrla, i što je već svetica na oltaru. Kako to može biti? Sam Bog dragi odgovara tvoreći nebrojena čudesa po njezinu zagovoru.

A i vrijedna je te proslave, jer se rijetko čuje o takovoj nevinosti spojenoj s nutarnjim trpljenjem i divnom veledušnošću. Ovo djelo ima i veliku književnu vrijednost, jer ga je preveo iz francuskog naš ponajbolji pjesnik M. Pavelić, koji se sad nalazi u novicijatu Družbe Isusove. Preveo je i 15 svetičnih pjesama, sve listove i druge njezine bilješke.

Sjajno opremljeno djelo sa 17 većih i mnogo manjih slika dobiva se kod Glasnika Srca Isusova za D 40.

Zvanje ili: Želite li svoju sreću? — Napisao W. Doyle D. L. a preveo A. Jurić D. L. Tumači pojavu zvanja u duši te dužnost i način, kako da ga ostvarimo. Jednako dobro će doći starijima u odgoju djece, kao i mlađeži, kada treba da se odluči, čemu će posvetiti svoj život. — Stoji D 5.

Joergensen: Hodočašće franjevačkom Italijom. Preveo A. Matasović. Izdala Alvernska biblioteka. Zagreb. To je prvi dio prekrasnoga djela velikog obraćenika. Izaci će još tri dijela. Tko se pretplati na sva tri dobije ih za D 30. — Svaki svezak napose stoji D 10. — Dobije se i kod Glasnika.

Šmid Kristof, Genoveva, pripovijest za mlađež. To je najobjavljenija školska nagradna knjiga. Pisana je tako jasno i jednostavno, da će je svako dijeti sa zanimanjem čitati; no uza to će svaku odličnu mater, pače i obrazovana muža zanimati. Kako se rado čita, najbolje svjedoči, što je eto izašla već u 11. izdanju. Lijepo opremljena sa slikama stoji D 10. Tko naruči 10 komada dobije jedanaesti badava. Narudžbu prima: »Zbor duhovne mlađeži zagrebačke«. Kaptol 29. Zagreb

Milodari

Za obnovu Svetišta S. L. u Zagrebu: Bakar MT 10 Baškavoda CS 25 Bjelovar BD 10 Brod na S. MT 100 Cerna VLj 10 Crnilug IO 50 Đakovo Presv. biskup A. Akšamović 10,000 Draganić SK 25 Dugoselo AT 25 Dugnese KS 60 Gundinci KI 20 Harbor Ind Pr. K. 120 Hoboken BS 300 Jablanac MV 20 Kapela JM 5 Kutina BN 25 MP 10 Landing Pa 2A 120 Millvale Pa. SJ 60 JV 60 Mikluševci BM 20 Mrkopalj KT 10 Mrzlopole GM 10 Nikinci MS 100 Nuštar FP 20 Otočac GJ 10 Pitomača SR 50 Petrovaradin VM 10 Skrad GT 100 Slatnik PT 10 Steelton Pa SA 60 Sv. Ivan Zelina JP 8 Šag LR 5 Trnovac JR 20 Valpovo K2 10 Vel. Brezovac AN 10 Vranjic GM 100 Zagreb Gradska Štedionica 5.000 Hrv. gospodar. banka 2.000 Sveopća kreditna banka 500 Žednik MD i PE 50. —

Za rasirenje Glasnika Srca Isusova: Antunovac AK 10 CP 100 Bakar MT 5 Baškavoda CS 25 Brezovljani MP 5 Čučerje NN 200 Dubrovnik AT 8 Erdelji DJ 100 Gradiste MM 10 Hrtkovci MO 10 Hvar HM 2 Jalžabet LM 50 Komletinci AR 10 Levanjska Varaždin DP 25 Ludina IP 10 Medinci SŠ 12 Milvale MK 72 Mitrovica KM 10 Mrkopalj KT 5 Mrkopolje GM 10 Opovo AP 2 Osijek KK 10 Petrijevići AC 24 Postire FM 10 Požega IM 20 Prelog BS 30 Privlaka MN 100 Rogoznica BL 20 Ruma JM 30 San Francisko MF 60 Sarajevo IT 8 MN 10 Vel. Brezovac NS 30 Vinkovci AK 3 FS 5 Zlatar MM 10

Za svete misije: Babinagrada BK 20 Kutina JK 20 Marinovelo KZ 25 Mostari JR 40 Omis BM 20 Petrovaradin DV 30 Sunger IP 60.

Za crnce: Bakar MT 5 Brod JT 100 Mrkopalj KT 10.

Za zlatni kalež sv. Ocu: Šag LR 15.

Za misije među poganim: Conoplja NN 10 Duguesne SK 120 Gor. Andrijević MŠ 12 Kapela JM 5 Luč Žup. ured 253 MM 24 Kotoriba JK 8 Osijek JS 100 Steelton Pa AS 60 Vel. Gorica FG 10 Zlatar MM 10 Žednik AT 30.

Za kruh sv. Ante: Bakar MT 5 Babinagrada BK 5 Oriovac Sestre Mil. 100 Zlatar MM 10.

Dostoj se, Gospode, svima, koji nam dobro čine naplatiti životom vječnim!

Teč. 34.

1925.

Br. 7.

Katolički život u župi.

Mjesečna nakana u srpnju, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

Sveti arški župnik Ivan Vianey znao bi često ponavljati: »Pustite jedan kraj 20 godina bez svakoga duhovnog pastira i vidjet ćete: ljudi će se klanjati životinjama«.

I nije to previše rečeno. I ondje ima grijeha, gdje se riječ Božja propovijeda svake nedjelje i blagdana i ljudi je dolaze slušati. A što bi tek bilo, da ljudi nikad ne čuju riječi Božje? Što bi bilo, da nema nikoga, koji bi svijetu govorio: Imam drugi svijet, duša je čovječja nemrta, čeka je u vječnosti pravedna ili nagrada ili kazna. Ljudi vjeruju u te istine, čuju ih, pa ipak još je mnogim cijelo življenje upereno samo na ovaj svijet i njegova dobra. Što bi istom bilo, kad ne bi bilo mjesto, s kojega bi se dovikivalo: ne ubij, ne sagriješi bludno, ne kradi, ne varaj, ne lihvari, ne otimaj, ne laži, ne ogovarai, ne kleveći i t. d. a u drugu ruku poštuj oca i mater, budi pošten, iskren, istinoljubiv, svakome želi i čini dobro i t. d.

Uistinu, kad ne bi bilo svećenikâ, koji bi uime Božje dozivali ljudima u pamet nihove čovječanske dužnosti. Ljudi bi živjeli ali ne kako se pristoji razumnim stvorovima, nego gore od divlje zverjeradi. Zato je neko s pravom rekao, da je svećenik moćni stup i potporan svijetu.

Kad čovjeka snadu teškoće, jadi, nevolje, sumnje, očajanja, gdje da nade utjeche za svoje bolno srce, gdje drugdje, nego u crkvi s ustiju svećenika, koji svaki dan govore: »Sursum corda — gore srca!« Nije ovaj svijet naša domovina, samo je kratko putovanje do vječne sreće. Samo to može da tješi čovjeka u ovoj suznoj doli.

Ima li dalje gora muka na ovom svijetu od griznje savjesti? Kao crv grize nas, muči nas i po danu i po noći. Ko da ukloni ovu muku iz čovječe duše? Opet samo svećenik. Jedini on Božanskom moći opraća grijehu, jedini on uime Božje uklanja s duše krivnju a s njome i muku, griznju savjesti. To nam govori u crkvi isповijedaonica.

U crkvi je i krstionica. Šta nam ona kaže? Bog je čovjeka stvorio za vječni vrhunaravni život. Taj je život izgubio Adam za sebe i za svoje potomstvo. U sv. krstu svećenik vodom i riječju Isusovom daje svakom kršteniku vrhunaravni život. Što bi čovjeku koristio život ovđe na zemlji, kad ne bi mogao postići vječne sreće?

Bog hoće da se ljudi radaju, množe; hoće da se nebo puni sveci-

ma. Svrha je ženidbe rađati i odgojiti djecu za nebo. Da se ta svrha postigne svećenik zaziva blagoslov Božji na ženidbene drugove.

I kad čovjek legne na smrtnu postelju, eto opet svećenika da ga tješi, krijeći Tijelom Gospodnjim, da mu svetim uljem liječi bolest duše a katkad i tijela.

No u crkvi nije na prvom mjestu ni propovijedaonica ni ispovijedaonica, nego oltar, na kojem svećenik prikazuje Božanstvu neoklanjanoga Jagatca — Isusa Krista. Sve milosti što se dijele čovjeku po svetim sakramentima izlaze iz sv. Mise i idu za tim, da gasjedine u sv. Prci s Bogom.

Eto samo nešto u glavnom, što daje Isusova Crkva čovječanstvu iz jedinice svoje organizacije, iz sijela župe, iz župne crkve po svećeniku. Župe su ona mjesta, gdje se crpa nadnaravni život, a naravni se oplemenjuje. Da taj život bujnije kola cijelom župom, okuplja svećenik u razna vjerska društva sve staleže. Sastanci, pouke, pobožnosti, vježbe i priredbe tih društava vrlo olakšavaju, da se nauk i milost Isusova razlijtu u srcima ljudskim te željene plodove donesu.

Lako je razabratiti, kako je svećenik — duhovni pastir — najveći dobročinac za rod ljudski. Sretan i presretan narod, koji ima mnogo dobrih duhovnih pastira!

A danas nažalost čestoput se cijeni više koji činovnik od svećenika. To je zato, što se gubi smisao za ono, što je upravo jedino vrijedno, naime vjera i njezina dobra; a cijeni se ono, što malo, vrlo malo vrijedi i što još nikoga usrećilo nije, naime dobra zemaljska.

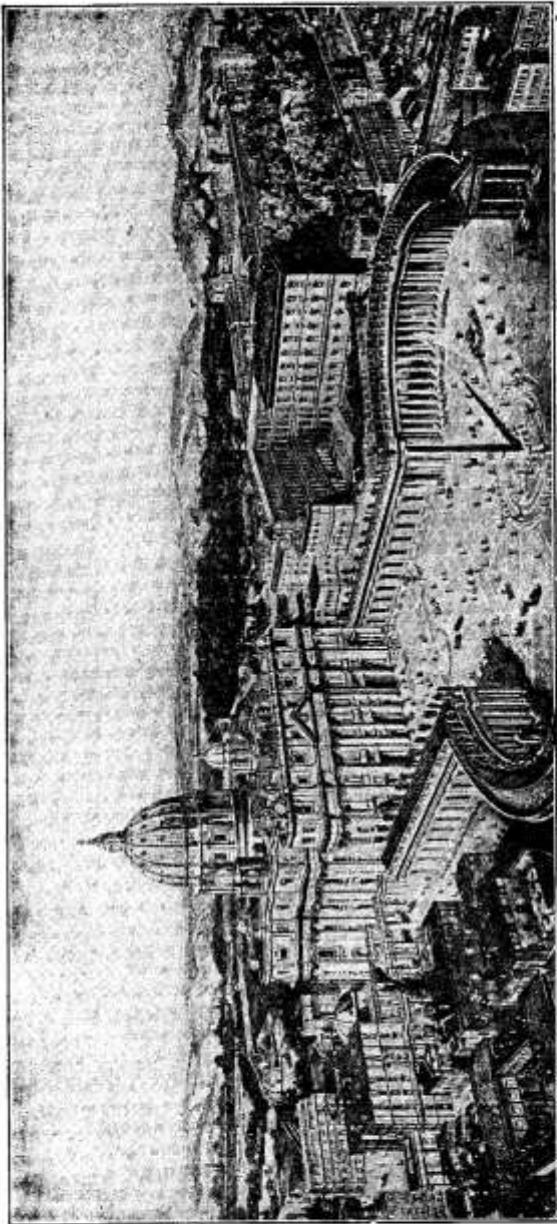
Dobri će katoliči stoga cijeniti svoga duhovnog pastira više nego ikoga na ovom svijetu. Molit će mnogo za njega, da bude pobožan, svet. Osobito danas, kad ima malo svećenika, vapit će ka Gospodaru žetve, da pošalje što više vrijednih poslenika na žetvu svoju. Radosno će mu se odazicati, kad htjedne da osnuje vjerska društva; dapaće će ga za to i moliti.

Roditelji katolički bit će presrećni, ako im sin hoće u svećenike ili redovnike. Za tu milost molit će Boga, govorit će rado s djecom ne o novcu, nego o Bogu i Božjim stvarima. Na taj će način dječaci pobuditi da prigle najidealniji i najizvrsniji život za rod ljudski — život svećenički.

Hrvatskoj mnogo treba, ali najviše dobrih svećenika! Jer bude li imala sve, što joj srce želi od dobara zemaljskih, a ne bude imala dobrih svećenika, tad je propala. Zato moliti, raditi, trpjjeti, da domovina dobije svetih svećenika, jest, najveći i najpreči rad za njezinu sreću. To je naš najpreči rad za napredak naših župa. B. Šrišić. D. L.

KATOLIČKA ŠTAMPA

je danas najjača obrana vjere i Crkve u svijetu. Katolici sviju naroda ne žele ni najvećih žrtava za pomoć katoličkoj štampi. Na blagdan sv. Petra i Pavla slavimo i mi Hrvati katoliči svoj Dan katoličke štampe, pa je dužnost svakog svijesnog katolika Hrvata, da toga dana i kasnije darom potpomognе, što više može, hrvatsku katoličku štampu. Po tom ćemo pokazati, kolika je u nas katolička svijest, katolička ljubav i katolička požrtvovnost. Bezvjerci žrtvuju ogromne milijune za svoju bezvjersku štampu, kojom truju ljudske duše. Darujmo i mi za katoličku štampu, stogod više možemo!

Sv. Petar, pravoslonica svega katoličkog svijeta, kamo su Hrvati hodčastili, da slave skupa sa sv. Ocem papom svoju tisućogodišnjicu kraljevstva.

S lijeve strane crkve su redom zgrade: Sv. Oficija, njemackog kolegija, vatikanskog kaptola, bolnica sv. Marte i siemnište. S desne strane: Sikstinska kapela i državno tajništvo tik uz crkvu; zatim stan papainske garde i odaće sv. Oca. Posvedeno su zvjezdarna, galerija i muzej. U vrtu, što se vidi iza dvora, smještena je ove godine velita misionska izložba.

**POKLONSTVENI POZDRAV HRVATSKOG JUBILARNOG
HODOČAŠĆA SV. OCU PAPI PIJU XI.**

Sveti oče!

U ovoj svetoj jubilarnoj godini, kad kršćanski puk iz čitavog svijeta hrli prema tvojem gradu, i mi katolici iz Jugoslavije, tako Hrvati, Slovenci i Srbi, kao Albanci, Nijemci i Madari, što se pridružuju prošavši kroz sveta vrata, pristupamo ka grobu prvaka apostolskog, da se poklonimo i želimo svim žarom srca i svom snagom duše da postanemo dionici onih milosti i oprosta, kojih riznicu je Tvoja Svetost svim vjernicima predobrobitivo otvorila.

Ovog dana, koji učini Gospod, najsrdaćnije osjećaje vjernosti, poslušnosti, zahvalnosti i sinovske ljubavi prikazujemo Tebi, Sveti Oče, koji si samog Boga i Isusa Krista vidljivi na zemlji namjesnik, stup i potpora istine, učitelj neokaljane vjere, pročelnik ljubavi, vječnik mira u kraljevstvu Kristovom i ključnoca kraljevstva nebeskog. Ovu dakle vjernost u ime svih katolika našeg naroda na očigled čitavog grada i svijeta isповijedamo, našu odanu počast tebi najsmjernije izričemo i molimo usrđno, toplo i zaufano: Oče sveti, neka nas blagoslovi duša Tvoja!

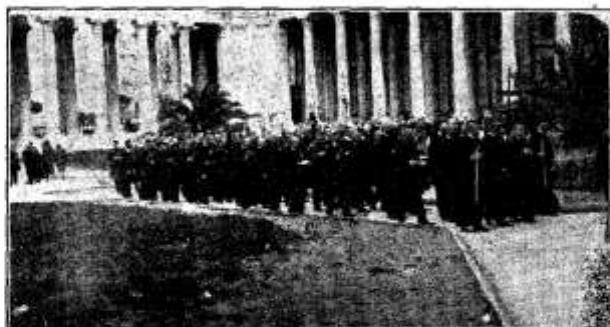
Osim ovoga zajedničkoga nam sa čitavim katoličkim svijetom jubileja, narod Hrvatski, koji sačinjava najveći dio katolika našega kraljevstva, slavi drugi osobiti jubilij: tisućgodišnjicu krunjenja svojega kralja Tomislava, za kojega se kaže, da je od pape Ivana X. primio krunu, i god. 925. bio okrunjen za kralja. I ovaj jubilej je ponukao nas, koje pred licem svojim proštite gledaš, da u ime čitavog hrvatskog naroda zahvaljujemo u prvom redu Svetomogućem Bogu, a zatim nasljednicima sv. Petra za prerazlična i velika dobročinstva, koja su nam tečajem vijekova udijelili.

Sveti oče! Narod hrvatski malen je doduše brojem, ali si je životom i djelovanjem svojim stekao достојно mjesto u povijesti. Među inim odlikovao se kroz vijekove čvrstim svojim prijanjem uz jedino pravu katoličku vjeru i uz Rimske Pape. Bijahu doduše predi naši, kao što smo i mi u najnovijim vremenima, zaokupljeni raznim, čas većim, čas manjim napastima. Tako nas se već u IX. vijeku kušalo odijeliti od rimskega pape. Počevši od XI. vijeka provaljivalo je među naš narod patarenstvo, počevši od XV. stoljeća muhamedanstvo, od XVI. vijeka protestantizam i u najnovije doba tako zvani staro-katolicizam. Šta dakle u svim ovim prilikama učiniše ocevi naši? Šta učinismo mi? Dadoše i dadosmo jednodušan odgovor ne toliko riječima izrečen, koliko djelima izvršen, da je duša hrvatska po naravi kršćanska!

Narod se naime naš junački borio i čim je prvu borbu i kušnju sretno izdržao odmah je i iznova izjavio svoju podložnost ovoj Rimskoj crkvi. Iz pisma pak, koje je sretnog spomena papa Ivan VIII. dana 7. juna g. 879. upravio novoizabranom knezu Branimiru, razabire se, kako je njega naša pobjeda obradovala. To pismo je nama još i danas veoma milo, jer u njem mu od riječi do riječi javlja ovo: »**Jer**

smo na dan uzašača Gospodinovog usred služenja svete službe Božje ruke u vis počigli i blagoslovili tebe i sav narod Tvoj i svu zemlju Tvoju.

O patarenstvu, koje je nekada, naročito u Bosni i Hercegovini i te koliko briga zadavalo ocima našim i s kojim su ljute bojeve bili, danas se još samo u knjigama učenih ljudi raspravlja. Protiv Turaka i njihovih nepravednih navalna i zuluma narod je naš vijekovima bio predzide zapadnog kršćanstva. Jednako se spremnina pokazaše oci naši, kad se stalo nastojati, da u Hrvatsku prodre protestantizam. Šta više, čitamo, da je na saboru u Požunu god. 1608. naš ban Tomo Erdödy trgnuo mač iz korica i izjavio se pripravnim poći u boj protiv savremenih vjerskih novotarija. A i današnji staro-katolicizam umire jedva što se je rodio.

Hrvati hodočašće u Rimu da dobiju jubil. oprost. Presvjetla gospoda biskupi i svećenstvo.

Evo ~~mo~~ ovičali vjet o e neprekidno prianjanje našeg naroda uz katoličku vjeru i time u dušama svojim oživili silnu onu pažnju, koju te Apostolska Stolica kroz vijekove nama posvećivala, oživili smo i one bezbrojne milosti, kojima su nas tečajem stoljeća nadarili Rimski biskupi. Među ostalim, prastarim darovima, osobito nam se u pamet zasjekla upotreba staroslavenske liturgije, koju su nekada sv. Ciril i Metodije uveli. Ovom se liturgijom Hrvati još i danas služe. Ovdje valja spomenuti i onu utjehu i pomoć, koju nam je Sv. Stolica vjekovima davala protiv Turaka.

Iz novije pak povijesti navest ćemo nekoje osobite dokaze za dobrohotnost Svetе Stolice.

Tako nas na najveću zahvalnost prema Sv. Stolici nuka enciklika sretne uspomene Pape Leona XIII. »Grande Munus« kojom je ne samo staroslavenska liturgija kao nekoć za Pape Ivana VIII., odobrena, nego je i svetkovina slavenskih apostola Čirila i Metodija propisana cijeloj crkvi. Isti je slavni Tvoj predstasnik našim biskupima podigao god. 1901. apostolskim pismom »Slavorum gentem« zavod sv. Jeronima u Gradu. Ovaj je zavod prošle godine nastojanjem Tvoje Svetosti nama povraćen. Ne smijemo mimoći niti naredenje blažene

uspomene pape Benedikta XV. koji je ljeta gospodnjeg 1921. svima biskupijama našega kraljevstva dragovoljno dozvolio, da se služe rimskim obrednikom u našem jeziku.

Dok nam je dakle srce zauzeto ovim i drugim bezbrojnim dobročinstvima Apostolske Stolice, prinosimo Tvojoj Svetosti ovaj kalež kao dokaz najveće zahvalnosti i sinovske ljubavi i poslušnosti, vruće želeći, da i Ti poput Twoga predstasnika Ivana VIII. »**usred služenja sv. službe Božje**« koju teš iz ovog kaleža služiti »na oltaru sv. Petra Apostola, podigneš u vis ruke i blagosloviš kralja našeg, sav narod naš i svu zemlju našu.«

GOVOR SV. OCA PIJA XI.

Hrvatskim i ostalim jugoslavenskim hodočasnicima u svečanoj audijenciji 30. svibnja, 1925.

Sv. Otc pozdravio je najprije hodočasnike hrvatskim pozdravom »Hvaljen Isus!« Onda je nastavio talijanski te je vanrednom govorničkom snagom izrekao govor, koji donosimo vjerno po sadržaju, premda je stilizacija bila mnogo ljepeša, a sam govor trajao tri četvrteta sata. Hrvatski ga je narodu odmah rastumacijao šibenski b. Dr. Mileta.

»Naše srce i naša usta otvaraju se s osobitim zadovoljstvom vama, predragi sinci. Jučer primismo vašu braću Slovence, a danas primamo vas, brojne predstavnike dragoga nam naroda hrvatskoga.

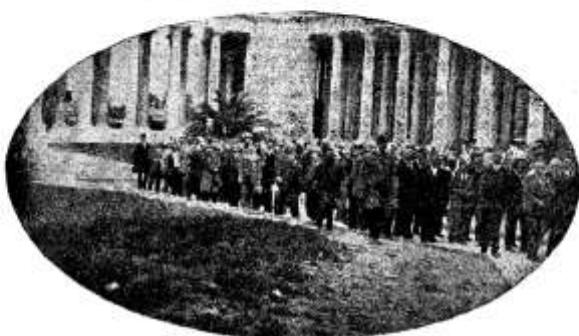
Naš pozdrav prati osobito zadovoljstvo, jer ste radi svetog jubileja došli u srce Majke Crkve, koja u ovoj godini dijeli u Rimu svim svojim sinovima blago oproštenja, očišćenja i obnove kršćanskoga života. To treba da bude plod jubileja.

Prožeti drevnom vjerom vaših otaca, koja je život vašega života, vi ste uzornom i osobitom pohođenošću obavili vježbe svete godine. Zato vam zahvaljujemo na lijepom primjeru, što ste ga ovom prilikom dali u Rimu. Ali vi ste došli također radi svojega jubileja, došli ste, da ga proslavite ovdje sa zajedničkim Ocem vjernika. Jer nije to obična stvar slaviti svoju tisućgodišnjicu kod pape, t. j. kod nasljednika onoga Ivana X., koji je pred 1000 godina, g. 925., podijelio kraljevsku krunu vašemu prvomu kralju Tomislavu. Pa radi toga mi čestitamo nama i vama.

Prigodom ove svečane proslave vi ste nam predali umjetnički izrađenu adresu zajedno s kaležem. Taj će nam kalež biti vanredno drag ne samo radi njegove materijalne i umjetničke vrijednosti, nego i radi njezine namjere kao i radi posebne zgode, u kojoj nam je darovan. Riječju kalež nazvao je Isus svoju muku. Ipak kalež znači i zahvalu. »Kalež ču spasa primiti i ime Gospodnje zazvati. Slaveći zazvat ču Gospoda!« Ps. 115, 13. U ovom vašem jubileju mi zahvaljujemo Bogu za dobročinstva, što ste ih primili od Boga i od papa, koji su pokazali prema vama naročitu skrb. Tako i vi zahvaljujete Bogu i pokazujete svoju zahvalnost prema Svetoj Stolici.

Hrvati će ovom zahvalom obnoviti postupak svojih otaca, koji su

davali i krv svoju za vjeru. Za ovu vjeru, koja se održala među vama poslije tolikih pokušaja i raskola, zahvaljujemo Bogu. A zahvalit ćemo Mu s vašim kaležem. Ono, što je papa Ivan VIII. pisao vašemu knezu Branimiru: »Na dan Uzašašća Gospodnjega prikazat ćemo na žrtveniku apostolskoga pravaka svetu žrtvu, da vas Bog blagoslovi u budućnosti kao i u prošlosti, — to kažemo i mi svima vama: Na dan Duhova, t. j. sutra, prikazat ćemo Bogu na žrtveniku apostolskoga pravaka s vašim kaležem svetu žrtvu, da vas Bog blagoslovi u budućnosti kako je i u prošlosti.

Hrvatski hodočasnici kod sv. Pavla u Rimu. Po fotografiji Dra L Repara.

Ali da se vratimo na prvi predmet. Vi ste došli također radi svete godine; zato se nadamo, da ćete ponijeti sa sobom blago ove svete godine. Preporučujemo vam, da u tom blagu bude i povećanje vjere i odanosti prema Sv. Stolici.

Vi zbiljski vidite ovdje u Rimu svojim očima praktičnu potvrdu onoga članka vjere, što ga isповijedamo, kad kažemo: »I u jednu svetu katoličku i apostolsku Crkvu«.

Jednu, dok naročito u ovoj godini dolaze u pobožnom hodočašću u Rim, prožeti istom vjerom, narodi i iz najjudaljenijih krajeva i od različitih rasa. Već su došli ili su najavili svoj dolazak vjernici iz Čila, iz Australije, iz Afrike, iz Egipta i iz Sjedinjenih Država Američkih, iz Danske, Švedske, Norveške i šta više sa Islandije. Ovdje se očituje općenitost Crkve, velika kao svijet, dakle se očituje i njezino katolištvo. I zemlje, koje su tek nedavno zadobile dar svete vjere, zastupane su ovdje u misionarskoj izložbi. Dakle jedna je Crkva, općenita, katolička.

Svetu. Vi nijeste bili nazočni kod proglašenja svetaca prošlih dana, ali sutra, kad budete prisustvovali kod kanonizacije dvojice blaženika, utvrdit ćete se u vjeri, da je Crkva neiscrpljiva stvarateljica svetaca, i vidjet ćete, kako ih ona znade slaviti i predlagati ih vjernicima, da ih i oni časte i naslijeduju.

Apostolsku. Nužno je, da Crkva bude apostolska. Idući natrag sve do apostola mi dolazimo do Krista, koji je kazao istim apostolima:

Idite i naučavajte sve narode.

U Rimu se to vidi. Ovdje govori nasljednik Petrov, koji doduše kao osoba može biti nedostojan, ali ipak uzlazi preko neprekidnog niza svojih predšasnika sve do Petra, šta više sve do Krista, koji je rekao Petru: »Ti si Petar — stijena i na toj stijeni sazidat će Crkvu svoju.«

Ovdje se posjećuju one bazilike, koje svojim temeljima stoje na onoj zemlji, koja je primila u se krv Petrovu, na onoj zemlji, koju je on posvetio svojim apostolskim znojem, svojim propovijedanjem; tako je današnja Crkva, premda tako velika i raširena po cijelom svijetu, ista kao i malena Crkva u početku, koja je govorila s Kristom.

Sakupljući ove osjećaje sa živahnošću, koja vam je svojstvena, vi ćete sakupiti i plodove i nastaviti ćete borbu proti krivovjerju, ostajući postojani u vjeri otaca svojih. **U katakombara koje ste pohodili, nema onih novotarija, što ih propovijedaju krivovjeri.** I ne samo da ćete vi sakupiti te plodove, nego ćete vraćajući se u svoju zemlju postati apostoli vjere i sinovske odanosti prema Crkvi i prema nasljedniku Petrovu. Zelimo vam to od srca kao nagradu za očitovanje vjere, koju ste zasvjedočili ovdje u Rimu prilikom dvaju jubileja, t. j. svete godine i tisućgodišnjice krunisanja vašega prvoga kralja.

Nakon žalosnih godina sada se ponovno veselimo u Gospodu. »Radujemo se za dane u koje si nas ponizio, za godine u kojima smo gledali zlo.« Ps. 89, 15. Nakon tolikih razdora susreću se ovdje svi narodi, ujedinjeni u jednom osjećaju općenitoga bratstva. Vi ste u svoj program metnuli i jednu osobnu točku: vi ste naime mislili, da ne biste dobro proslavili svoj jubilej, kad ne biste došli u Rim, da učinite i papu učesnikom svojega veselja. Zato vam zahvaljujemo i za ovaj razlog. Zahvalan sam naročito vašim pastirima biskupima, koji su došli na čelu vas i koji su vaše vode u ovom hodočašću. Ali naša misao pozdravlja i blagoslovlje i nerazozne biskupe, koji radi starosti ili bolesti nijesu mogli doći. Vidim ovdje s očinskim zadovoljstvom i tolike svećenike, koji u poslušnosti prema svojim biskupima vrše dušobrižničku službu. Budite im zahvalni za njihove napore i slušajte ih.

Dajem apostolski blagoslov svima, pa i odsutnima vjernicima, svima i svakome i svemu: osobama i stvarima, svim vašim gradovima, selima i kućama. Napose blagoslovljem vašu djecu, vaše starce i bolesnike. Blagoslovljem i nabožne predmete, koje nosite sa sobom, i dajem im oproste, koje vi želite. Znamo i upozoreni smo, da su ovdje prisutni župnici, crkveni upravitelji, ravnatelji zaklada i zavoda. Stoga njima podjavljujem apostolski blagoslov da ga oni, kad se vrate, mogu dati, naravski u sporazumu sa svojim ordinarijima, u svojim župama, crkvama, nakladama i zavodima.

Iako bismo željeli, da svakome hodočasniku izručimo osobno jubilejsku spomen medalju, nije nam to moguće zbog prevelikog broja hodočasnika. Ipak ne ćemo, da oni ostanu lišeni te spomen-medalje; stoga je uručujemo vodstvu vašeg hodočašća, a oni će je dalje izručiti.

I tada podijeli sv. Otac svečano svima svoj apostolski blagoslov.

HRVATSKI KALEŽ.

Kalež smo boli pili kroz tisućjeće, što svojom a što tudom krivnjom; no svakako dopuštenjem Božjim.

Kalež nas je Kristov krijeplio, sjećajući nas da je i sam Bog-čovjek volio trpjeti; ali i krijeplio nas polag njegove riječi: »Pijte iz njega svi, jer je ovo krv moja, što se proljeva za oproštenje grjeha.«

Kalež je prikazao za nas u početku naše povijesti Kristov namjesnik.

Najljepši je dakle bio dar našemu Ocu u Rimu — kalež, da šnjime zahvali Višnjemu za naše tisućjeće.

Vrijedan je kao znak; vrijedan je i u sebi. Kupa je i tanjurić od 18-karatnog zlata, ostalo od čista srebra u vatri pozlaćenoga. Zajedno teže 1 kilogram i 13 dekagrama. Visok je 26 cm; na podnožju širok 17, a u kupi 12 cm. Stoji 135.000 dinara. Nije mnogo za ono, što je sve na njemu. Naš hrvatski umjetnik profesor Ivo Kerdić stavio je na nj lijev dio vjere, povijesti i osjećaja našega. Na pokupištu izradio tri prizora. Prvi: Tomislava kruni papin poslanik, a velmoža jedan čita narodu zavjernicu novoga kralja. Drugi:

Leon XIII. daje Strossmayeru i Stadleru zavod sv. Jeronima za hrv. narod u Rimu. Treći: Benedikt XV. dozvoljava nadbiskupu Dru Baueru i biskupu Akšamoviću, a po njima cijelomu narodu, hrvatski jezik u obredima. Značenje tih prizora ispisano je glagolicom, a odijeljeni su sa tri smarađa od 2-5 karata.

Na dršku su tri karneola s urezanim znakovima papinske vlasti:

trokriž, trokruna i ključevi; a između njih znaci Presv. Trojstva: Oko, Janje i Golub. Čvor spaja s kupom i podnožjem krasan narodni ures: palmino, lipino i lovorovo lišće; grožđe, pšenica i vezivo.

Glavni dio podnožja zapremaju likovi triju Svetaca: Jeronima, Cirila i Metoda, te triju naših blaženika: Aug. Kažotića, Marka Križevčanina i N. Tavelića. Njih dijeli šest emaila s grbovima: Hrvatske, Slavonije, Dalmacije, Bosne, Istre i Bačke. Ozgor ih opet spaja 6 glavica Kerubina — Klanjatelja i Ljubitelja Božjih.

Potpis na donjem rubu veli, da hrvatski narod taj kalež daruje Piju XI. spominjući se krunjenja prvoga svoga kralja. »S. P. Pio XI. in memoriam primi regis coronati gens croatica A. MCMXXV. R. M.«

Na tanjuriku prikazana je Kalvarija s tri križa i dvije majke, kako plaču i mole uz Žalosnu Gospu, a ova ih bodri dižući im pogledom pouzdanje k nebu.

Cijeli je kalež »vučena radnja« to jest: sva su lica i nakiti iz ravne srebrene plohe prema staroj vještini rukom i čekićem izbijeni u oblik, što ga imadu. Nije se dakle čuditi, da je čitav posao s nacrtima trajao dva mjeseca i pol; a uz vrloga umjetnika profesora Kerdica radili su i pomagači umjetnici: gospojica Olga Höltcker i g. Jungman, dok je drago kamenje priugotavljala tvrtka Golenko i Kristan.

Radnja je zaista, svojom u isti mah dubokom i poletnom zamisli te savjesnom i finom izradnjom, na čast hrv. umjetnosti ove struke i njezinom predstavniku profesoru Kerdicu. Sv. Ocu, koji i kao stručnjak ovu umjetnost razumije, kalež se vanredno svidio, pa je i pohvalio umjetnika, kad mu se s hodočasnicima poklonio.

Izmilija Bl. Djevica njemu, njegovim saradnicima, darovateljima za kalež i svima, koji će ga u naravi ili na slici gledati, da dospiju u vječnosti k onom blaženom društvu Svetaca i preda naših, koje je tude toli krasno ovjekovjećeno.

Urednik.

Naše hrvatsko hodočašće.

Kraj svih teških gospodarskih prilika, što ih mi Hrvati proživljujemo, odazvalo se glasu sv. Oca i biskupa, odazvalo se glasu srca svoga više od 3000 Hrvata katolika, da podu u z a j e d n i č k o m hodočašću u Rim. Po lijepo uređenom rasporedu išao je od 22. do 26. svibnja dnevice po jedan vlak s hodočasnicima preko Rijeke, Trsta, Mletaka, Padove i Firence u Rim. Parobromom iz Splita pošlo je više od 300 dalmatinskih hodočasnika.

— Kako smo svi čeznuli za Rimom! Kako smo rado podnijeli teškoće puta i hrane — samo da dodemo zajedno u Rim!

To je mjesto, što ga je Spasitelj odabrao za njivu, na kojoj je posijao svetu vjeru svoju. Svet je Rim, jer je posvećen obilnom mučeničkom krvlju. Svet je Rim, jer nam čuva po namjesniku Kristovom pravu i čistu vjeru. Dok su tolike izmišljene vjere propale, one pak koje su ostale tek životare, dotle prava vjera Kristova na pećini Petrovoj eto triumflira već 20 vijekova i što je više borba pretrpjela, to je čvršća postala.

Približujući se dakle Vječnom Gradu i ugledavši kupolu sv. Petra kako se blista na sunčanim tracima, prodre ti u dušu jedno neizrecivo čuvtvo, a iz srca otima ti se usklik: »Veliki Bože ovdje li si utaborio šator svoj, u čijoj sjeni počiva prvak Apostola i svi oni hrabri vitezovi prvih vjekova!«

Domalo smo išli gradom u grupama do svojih stanova i što nam je odmah palo u oči, to je bila čednost u ženskoj nošnji koliko tamnijih toliko i stranih. Ne vidjesmo tu razgaljenosti ni kratkih suknja ni odrezanih kosa, što na žalost mi kod nas ne možemo postići kraj svih prigovora i opomena.

Hrvatski hodočasnici u procesiji u Rimu. Fotografirao Dr. I. Repar.

Pohodi. U određeni sat našli smo se na trgu sv. Petra i udosmo kroz »Sveta vrata« u baziliku. Valjalo je odmah obaviti pohode za jubilarni oprost. Našavši se u tom velebnom hramu, koji ti učini dojam nečeg neizmjernog, osjećaš se tako sićušan, da se misliš izgubiti u njemu. Imajući svoj cilj pred očima, obavismo najprije pohode, a onda razgledasmo crkvu. Promatrajući oltare i krasne slike, dobije se jasna slika onog počitanja, što su imali spram Veličanstva Božjega oni, koji su je ukrasili svojim umijećem i požrtvovnošću. Na samom pak grobu sv. Petra obuzme te čuvtvo one jake vjere sv. Apostola, koja je u iskušanju postala čvrsta kao stijena, na kojoj je Isus ostavio Crkvu svoju. Obuzme te čuvtvo zahvalnosti za veliku milost, da si član te Crkve. Pomolismo se vruće sv. Petru, da se i mi bolje učvrstimo u vjeri i preporučimo mu naš hrvatski narod, da ostane uvijek vjeran sv. Stolici. Preporučimo mu, da nam isprosi od Boga dobre duhovne pastire, koji će voditi narod pod okrilje Bož. Srca Isusova i zapjevasmo od svega srca: »Do nebesa nek se ori!«

Obavivši i pohode u ostale tri bazilike sv. Pavla, sv. Ivana Lateanskog i Svetе Marije Velike probudisimo jednako oduševljenje za našu sv. vjeru, ushićeni divotama umjetnosti, što ju je proizvela kršć. kultura.

Katakcombe. U tim podzemnim prebivalištima, a sada grobovima naših pređa i sv. mučenika zaokupi ti dušu neki strah, kad dublje

samu sebe zagledaš i vidiš u sebi tako malo srčanosti za sv. vjeru, usporedivši je sa vjerom tih svetih mučenika. Tu se redaju čuvstva boli i sv. počitanja spram sv. mučenika i preporučivši se njima za zavgor ponesosno čvrsne odluke neustrašivo braniti našu sv. vjeru i ponositi se njome. O da smo mi svi Hrvati uvijek svježa grana onoga divnog stabla, što je tude ukorijenjeno!

Na svetim stubama. Na tom svetom mjestu napuni ti dušu neopisivo ganuće. Iz grudi vine ti se molitva Raspetom Spasitelju, koji na tim stubama pred Pilatom stajao, da zadobijemo milost oproštenja u nebeskog Suca. Tu se osjećaju čuvstva velikog milosrđa Božjeg i zato uključih u taj pohod sve svoje mile znance. Što dulje tu boravih, to mi bijaše sve milije to sveto mjesto i silazeći osjetih veliku lahkoću duše i tijela!

Poklon sv. Ocu. Kruna našeg hodočašća bio je poklon sv. Ocu dne 30. svibnja, kad su svi hodočasnici već prispjeli u Rim. Željno čekasmo taj dan i eto nas po stubama u ogromnu dvoranu, gdje se proglašuju blaženici. Dolaskom Njegove Svetosti usplamti duša i srce ljubavlju, a Njegovo ljubezno očinsko lice napuni nas velikim pouzdanjem. Ljubav koja se odrazuje s njegovog uzvišenog lica izmamljuje vruće suze. Eto, on raskriljuje ruke svoje kao dobar otac nad djecom svojom i blagoslivljajući nas desnicom bodri nas svojim blagim i očinskim govorom, neka nemamo straha pred nikim na svijetu, jer idemo pravim putem naših preda, koji su nam svojom mučeničkom smrti zajamčili pomoć u borbama za svetu vjeru Kristovu. Ona ne će proći, kao ni njegova riječ: »Nebo i zemlja će proći ali riječi moje ne će proći«. Sv. Otac istaknuo nam je veličinu i dubinu naše vjere, kojoj je temelj zaliven krvlju mučenika u katakombama. Pojava sv. Oca, njegova ljubav i mir što se odrazuje na licu osvaja svakoga jer u njemu vidi pravog namjesnika Božjega i duša klikne: O Bože, kad bi svi znali veliku ljubav sv. Oca, bili bi spremni položiti i život za njega, a kamo li ne poslušati papinu riječ, papin savjet!

Nježno razdragani primio je sv. Otac naš narodni dar; zlatni kažež, a isto tako s očinskom ljubežljivošću i druge darove na pr. Dra Repara krasni album sa fotografijama hodočašća našega i svojom slikom, što ju je izradio u bojama gimnazijalac Eberle.

Eto i dan Duhova, dan triumfa sv. Oca. Ranim jutrom eto nas u bazilici sv. Petra, da prisustvujemo Žrtvi, koju će prikazati sv. Otac za nas Hrvate. Dolazak sv. Oca je veličanstven triuf, kojega nijedan vladar zemaljski ne uživa, jer to je zanos ljubavi katoličkih duša, što imaju tu sreću, da prisustvjuju najvećoj Žrtvi koja se diže iz ruku Namjesnika Kristova. Kad zaore trublje više od 50.000 duša zanosom usklikne sv. Ocu »Živio!« u svim jezicima zastupanih kršć. naroda. A sv. Otac blago i ponizno dolazeći siplje blažoslov Božji na svoje ovce u zadovoljstvu i veselju znajući, da smo mu odana djeca. To su neizbrisivi utisci oduševljenja koji se mogu osjetiti samo na tom svetom mjestu i jedina ti je želja da ti je moguće boraviti uvijek na tom ognjištu ljubavi. Taj dan je sv. Otac proglašio Svetima: bl. Ivana Viane, župnika, i blaž. Ivana Godesa (Ilda), velikog širitelja štovanja Presv. Srca Isusova i Marijina. Ta svečanost, to je slavlje katoličke

duše. No o tom drugi put.

Dne 1. lipnja odmah iza ponoći krenuše naša prva dva vlaka natrag u domovinu. Posjetismo i razgledasmo svetište divnoga sv. Franje u Asisu.

Kad smo polazili na kolodvor u Rimu i vidjeli kupolu sv. Petra kako sa hiljade i hiljade žara u rasvjetljuje Vječni Grad, osjećajmo i veselje i bol, da se dijelimo od našeg dobrog Oca i njegova Vječnog Grada. Nezaboravljivo je nositi u duši tu uspomenu do zatjeci žaga života svog, zahvaljujući dobrom Bogu, koji mi je dao tu milost, da sam član rimokatoličke Crkve.

B. Zeininger, nadsvjetnik u m.

Voda sv. Ignacija.

U Driveniku, selu, kakva dva sata udaljenju od Kraljevice živila g. 1906. sirota udovica sa sedmoro nejačadi. Da nesreća bude još veća, odrezali joj nogu, pa hodala na štakama. Dolazila ona često k Isusovcima u Kraljevicu po milostinju. Jednog dana evo je sa 7-godišnjicom, koja se sva tresla od velikog plača.

— Što je maloj? zapitam.

Žena mi pokaza vrat djevojčice. Bio sav otečen.

— Dolazim upravo od liječnika, koji je kazao, da moram s njom na Rijeku u bolnicu, jer da se ova otekлина mora izrezati; bez toga da ne će ozdraviti. A kako ču je ja sirota dati u bolnicu? . . .

Stanem je tješiti i miriti. U taj čas evo o. F. koji mi reče, da im malo natočim i poučim ih o velikoj moći te vode te pridodam: Ako je Božja volja, mala će od nje ozdraviti i bez bolnice i bez operacije.

Iza nekoliko dana evo opet udovice po milostinju.

— No, kako je maloj? ja ču.

— Hvala Bogu: dobro! Kad smo došle kući, mala stala piti onu vodu, da sam je morala opomenuti neka ne popije sve najedamput. Kad je legla u krevet, namočim krpicu u tu vodu i stavim je na oteklinu na vratu. Sutradan ja ču da vidim, kako je djetetu. Ali kako sam se iznenadila, kad sam, opazila, da je otekline nestalo posvema. Sveti je Ignacije pomogao. Hvala mu!

Reknem joj, neka drugi put dovede i malu, da je vidim. I došla je; ali ovaj put sva vesela i živahnja. Ona mi priopovijedala isto što i majka. Dozovem i o. F. koji mi je svjetovao, da im dadem vode sv. Ignacija, da i on vidi, kako je mala doista sasvim ozdravila. I on se uvjeri, da je na otečenom mjestu ostala samo kano crvena nit, znak, da je tu nešto bilo.

Iza ovog dogodaja mnogi dolazili i molili »onu vodu, koja je ozdravila onu malu iz Drivenika«.

R. K.

Slike Presv. Srca Isusova sa Svetištem njegovim u Zagrebu — upravo su tiskane u tri boje. U malom obliku za molitvenik i za uspomenu stoje po Din. 1— Iste slike kao dopisnice vrlo ukusno i točno izradene stoje komad Din. 2— Mogu se upotrijebiti i kao ures za zid.

Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb I. p. 147.

VIJESTI

BASKA. »Djevojačko društvo S. L« prikazalo u svibnju 70 sv. Pricašti. — A. Semerčić, glavarica.

DOL. KUPČINA. Javljam Savezu, da je naše »Dj. društvo s Apostolatom« u svibnju primilo 187 naknadnih sv. Pricašti. — S. Antolić, glavarica.

GRANESINA. Bratovština Presv. Srca u našoj župi postoji već odavnina. Pred godinu dana pohodio nas je veleč. urednik Glasnika i mi smo se obnovili u maru za štovanje Presv. Srca. Napose se oduševili mladici i stali se kupiti oko g. kapelana Kranjčeva. Njih 25 osnovali svoje »Omladinsko društvo« i počeli marljivo čitati i vježbati se. Da imade Bratovština i omladinsko društvo svoj vidljivi znak počeši vrijedni starci Ivan Kitanić, Ivan Šupek i Grga Zavaljic sabirati darove za novu zastavu Presv. Srca. U župi se našlo razumijevanja i sabralo se 2800 D. Najveće razumijevanje pokaza nam gdica učiteljica, vrsna slikarica, i naslika nam na platnu prekrasne slike Presv. Srca i Preč. Srca Marijina. Kad je još i kuma barjaka, milostiva gđa Sofija Glavač iz Degidovca dala svoj lijepi dar od 500 D. mogosno pristupiti blagoslovu barjaka.

To se obavilo na Tijelovo, dne 11. lipnja. Vrijednoga našega, ali teško bolesnoga g. župnika V. Bučara zamijenio je opet g. Urednik Glasnika S. L. i rekao nam, kako je barjak znak: razvijene duševnosti, jedinstva i pobjede, a naš barjak, barjak Srca Isusova i Marijina, na najbolje uči, kako ćemo to održati i postići. Po tom je on blagoslovio barjak, koji je na svećanoj procesiji odmah iza toga veselo zalepršao. Kako ga je milo gledati, bit će nam i lagje od njega se učiti.

Popodne nas posjetiše »Orlovi« iz Zagreba, pa su naši Omladinci s njima izvodili vježbe i lijepu akademiju.

Martinska Ves. Ima ljudi, koji kažu: Žena tri dana starija od vraga; kamo vrag ne može, pošalje ženu. No ima i u našoj župi katoličkih žena, koje nemaju Eva za uzor, nego Mariju. A takove žene mogu da budu pomoćnice Majci Božjoj i sv. Crkvi u spasavanju duša. Eto tako nešto malo je i kod nas.

SELO SETUŠ daleko je 6 klm. od naše župne crkve. Rijetko čuju sv. Misu i propovijed. Hoće se lo podiviti. A kud duša, kud spasenje? Kapelice nema, da se bar nekoliko puta ovdje služi sv. Misa, da se reče prodiča. Što dakle da se učini, te svijet dode u sebe i k sebi? Ljubav je domislijata! Pa tako i naše Bare — zareda od kuće do kuće, govori, pričaj, nagovoraj i — 50 Glasnika Presv. Srca Isusova — dolazi svaki mjesec u Setuš u naše kat. kuće. Ti sad Glasnici prodru kad već ljudi nema u crkvu. A vi, koji čitate te glasnike — dobro pamtite, što Vam oni vele! Činite, braćo, ono, što Vas uči! Bit će samo na Vaše spasenje. Kao župnik zahvaljujem Setuškim ženama, koje neće, ni da im se znade, za lijep oltarnik. Kako pak selo Setuš hoće da gradi kapelu, to molim Presv. Srce Isusovo, da mu udijeli slogu i ustrajnost u dobru.

Oj, da doskora gledamo, kako se i Setušani kupe oko oltara Božjeg! Pitaju me neki, kakav kip da stave u kapelu? Stavite dragi Setušani kip Presv. Srca Isusova. Ljubite ga, štujte ga, pa će opet procvasti u vašem selu lijepi kršćanski život. U školi Srca Isusova naučit ćete, kako se spasava duša — kako se ljubi Bog i bližnj. Čujem, da se ne možete složiti, gdje bi stajala kapela, glavno je kapela, pa gdje ona stajala. Žurite se samo, da je podigneti još ove godine, pa niste mogli ljepše proslaviti hrvatsku našu tisućogodišnjicu! — Vaš župnik.

TUHELJ. Naše »Djevojačko društvo S. L« primilo je od siječnja 237 sv. Pricašti. Imo nas 32; od nove godine udalo ih se 5. Mnoge primaju i češće sv. Sakramente. Sv. Josipa smo osobito lijepo proslavile i u njegovoj se kapeli s mnogim župljanima pričestile.

VELIKI BUKOVAC. Broj članica našega društva povećao se primanjem novih na Bijelu nedjelju. Bilo ih je primljeno 70. Bilo je vrlo lijepo gledati tu dugu povorku u Božjemu hramu, kako sa gorućim svjećama stupaju pred oltar, da se posvete Božanskom Srcu, dok su druge članice pjevale »Magnifikate«. Sve je obavljeno u najboljem redu. Bog dragi neku ostane uz nas, a Presv. Srce neka nas blagosloviti — Od srca se zahvaljujemo revnoj našoj gosp. tajnici na lijepim uputama, kojih se mi po mogućnosti držimo. Broj sv. Pricašti za mjes. ožujak i travanj jest 534. — Agneza Osivnik, glavarica.

ZAHVALNICE

POUZDALA SE U ZAGOVOR † BISKUPA DRA LANGA.

Sombor. Teška mi bila na srcu žalost, što mi se snaže već dvije godine i pol mrzile i ne divanile. Molila sam Isusa i korila svakojako njih; no bez uspjeha. Uvjedena ni da čuje o pomirbi. Vidila sam da tu treba izvanredne milosti Božje. S velikim pouzdanjem stamnu tu milost prosliti po zagovoru blagopokojnoga biskupa Dra Langa, obećavajući zahvalu ako je dobijem. I kroz nekoliko dana na najveću radošć nas, koji smo to molili pomirše se. Uvijek sam si željela, o da mi je samo to doživjeti! Pa eto sada, kad sam to doživjela od radosti kličem: »Hvala Ti i slava Presv. Srce, što si nam baš po zagovoru blagopokojnoga biskupa Langa tu milost udjelio. — J. P.

POMOĆNIK OBITELJI.

Hrvatska. Već sam Ti — o Bož. Pomoćniče moje obitelji — više puta obećao zahvalnicu, jer si mi u tolikim potrebnama pomogao. Bolesnoj ženi i djeci vratio si zdravlje, mene si iz nevolje pridigao, u brzi i tjeskobi za život bio si mi savjetnik i jakost. Hvala Ti sada jedamput za sve; budi blagoslovljen Ti i sveta Majka Tvoja! J. K.

OBNOVIO VJERSKI ŽIVOT.

Beograd. Bio sam skoro sasvim zapustio vjerski život. Kad sam par puta čitao Glasnik, vjera mi se opet vratila i zavolio sam po dobrom štivu Bož. Srce. U velikoj neprilici bilo mi već za zdvojiti. Sjetim se Srca Isusova, podem u crkvu našu i pomolim se i riješio sam se zla. — I. Š.

MOLITVOM UTJEŠENA.

Primorje. Prošle godine došao mi sin iz Slavonije bolestan. Puna već i od prije briga pala sam u gotovu zdvojnost. I sama sam se bojala da će poluditi. Okrenem se Isusu u Presv. Sakramantu i stamnu moliti devetnicu kroz tijelovsku osminu. I svaki dan mi bilo lagje, dok se eto posve ne utješih i lagje snašam sve obiteljske brige. — A. M.

OTAC U TUDINI.

New Brighton. Teško mi pala na srce vijest od žene iz domovine, da će kćerka morati u bolnicu. Druga vijest bila, da se za 8 dana vratila iz bolnice po sudu liječnika zdrava. Iznenada eto trećega glasa, da opet leži i trebat će bolnicu. U velikoj tjeskobi, što će biti s djetetom, utekoh se Bož. Srcu, neka je ono ravna k bojemu. I okrenulo je Ono, jer domala eto lista, da su i oni kod kuće molili Bož. Srce, pa je bolest prošla i bez operacije. Zahvalan eto šaljem 1 dolar na dar.

SVEĆENIK U NEVOLJI.

Bosna. Nesrećom zadobila opeckline na licu i rukama tako, te se je liječnik ozbiljno bojavio, da će nadoci otrovanje krvi, od kojeg mi ne bi bilo spaša. U toj neprilici zavjetujem se Bl. Gospo postiti nekoliko subota, i odlučim još veću revnost u štovanju Nje i Presv. Srca Isusova, kao i u širenju toga štovanja i napose, da će biti revni klanjalac. I zaista, hvala zagovoru Gospinu i dobroti Presv. Srca, pogibelj prode, i ja potpuno ozdravljam bez ikakovih znatnih posljedica. N. T.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU.

Adollovac SI. IB Najslađe Srce Isusovo zahvalna sam Ti; brzo si me uslišalo! — Andrijeveci JP Primila milost od Bož. Srca po zagovoru svetaca; darujem 30 D. — Brod PT Uslislalo si me, pomoći mi i sadal! Darujem 20 D. — Bakar R i TT Hvala Pr. Srcu za mnogobrojne milosti. — Bački Monoštior SŠ Darujem 50 D iz zahvalnosti S. I. za primjene pomoći. — Bistra JB Za širenje slave Bož. S. eto 50 D, jer mi svoju ljubav pokazalo. — Blašković JK Za razne pomoći obitelji. — Beograd IŠ Obnovilo mi duševni život. — Bjelovar MP Dobila parnicu i darujem 110 D za sv. M. i Svetište. — Brod na S. JP i MK Skrušena molitva majke i kćerke spasila sina u Americi. — Babina greda AV U bolesti i duhovnoj potrebi brinulo se za mene Pr. Srce. — Bregi Pos. IŠ Opomenut nevoljom hvalim Bož. Srcu za velika dobročinstva. — Berkasovo AM Po zagovoru Majke Božje kod Pr. Srca sestri krenulo na bolje. — Buzovac AD U teškoj bolesti poslije poroda pomoglo mi Bož. Srce. — Cabuna AG Hvala Bož. Srcu i sv. Antu, koji nas sačuvali od vatre i nesreće s blagom. — Calumet MM Moleći se S. I. i M. sretno preboljela upalu pluća. — Cavtat VV Dobio parnicu. — Centerville AK Hvali za primljene milosti i moli još mnogo za svoju obitelj. — Cernik MF Zahvaljuje za mnoge darove

Bož. Srcu. — **Cirkovljan** AB Hvala Bož. S. i sv. Josipu za sretan porod. — **Čepin** AS Presv. Srce uslišalo mi prošnju zagovorom sv. A. i sv. Josipa. — **Črnkovec** AM Kćerkici krenula bolest očiju na bolje. — **Dakovac** MH Šaljem 50 D iz zahvalnosti, što mi pomoglo S. I. u bolesti. — **Dakovo** MB Pomoglo u novčanou neprilici. — **RK Uslisalo** me Bož. Srce za dijete. — **Drenovac** JM Zahvaljuje Pr. Srcu za razne milosti i daruje 20 D za Svetište. — **Drenovci** MV Bož. Srce mi uslišalo molitve za sretan porod supruge. — **Dubročac** KL Presv. Srce bilo mi višeput u pomoć. — **Garešnica** MS Uslisalo me S. I. u stvari kućne diobe. — **Gospic** SB Zahvaljuje za povraćenu milost redovničkog zvanja. — **Grubisnopolje** OBM Hvala Pr. Srcu za podijeljene milosti. — **Gruda** SB Zahvalna za povraćeno zdravlje šalje 25 D. — **Grđurovac** JO Vratilo mi kćerkici zdravlje i smirilo svadu sa susjedom. — **Hreljin** AM Vratilo mi dijetetu zdravlje i utiešilo. — **Hutin** MJ Presv. Srce mi pomoglo zagovorom svoje svete Majke. — **Ključ** MS Hvala S. I. za prijašnje darove i molim pomoći u teškim časovima. — **Kastav** AS Zahvaljuje za mnoge primljene milosti i daruje 60 D. — **Kobaš** JJ Ozdravilo dijete. — **Kraljeva Velika** JS Slava Pr. Srcu, koje mi ozdravilo oči! — **Krapje** SP Sretno položio blag isnit. — **Kraljevica** ATP Zagovorom sv. Tereze dobila veliku milost. — **Marija Blatrica** AA Izvopte primiti 20 D za širenje Glasnika, jer me Pr. Srcu mnogo put uslišalo. — **Melcher Jowa** MG U malo vremena mnogo mi pomoglo. — **Marjančaci** JM Šalje 50 D u zahvalu za povraćeno zdravje. — **Mrzlopole** MG Zahvaljuje S. I. za mnoge milosti. — **Mučna Reka** FH Pomoglo u posibili marve. — **Nifemci** KL Hvala za sve napose za sretan porod. — **Novo Čiče - Kuće** MP Darujem 50 D što mi je ozdravila ruka. — **New Brighton** LG U teškoj brizi za obitelji molio Pr. Srce i bio uslišan. — **Osijek** JK Uslisena molitva; 10 D na dar. — **Opatija** MA Bož. Srce po zagovoru sv. Ane pomoglo mi u teškim bolovima. — **Odra** NN Darujem 20 D što me uslišalo Pr. Srce ostavljenu od muža. — **Poliana** SH Pomoglo često meni i sestri. — **Popovača** JB Pr. Srce bilo mi pomoć u nevoljama. — **Sikirevc** JG Zahvalan za pomoć pri marvi. — **Sombor** JP Utetka se za zagovor svete uskorene biskupa Langa i bila uslišana u teškoj obiteljskoj stvari. — **St. Rieka** NT U bojažni od otrovanja krví obećah revno šlovanje S. I. i M. Božje i pogibelj minu. — **Subotica** JH Na mnogom zahvaljuje, dalje se preporuča i daruje 50 D. — **Supetar** MR Obječavši životati Pr. Srce cijeli mjesec krenula mužu bolest na bolje. — **Sutivan** TB Darujem 100 D za popravak Svetišta S. I. jer ono riešilo supruga od klevete. — **Sv. Ivan Ž.** OJ Zahvaljujući za primljene milosti Šaljem 300 D dara. — **Sv. Kriz Zag.** JS Presv. Srce i M. B. Jeruzalemska pomogli mi kod gospodarstva. — **Sibenik** TT Prigodom prof. ispita stavio sam sve svoje nade u Pr. Srce i ja sve sretno svršio. — **NN** Pomoglo bratu u Americi. — **Ulanik** AT U bolesti mojoj i dijete pomoglo mi Bož. Srce. — **IV Molitvom** i sv. vriješću minula me bol. — **Varaždin** AMT Presv. Srcu i svetim zagovornicima hvala na ispunjenoj želji. — **MMB** Slava Pr. Srcu za sva duhovna i tjelesna dobročinstva. — **Vareš** JG Ozdravilo mi napola mrtva brata. — **Vel. Brdo** FS Pomoglo Pr. Srce sinu u školi; Šaljem k prijašnjim 40 D još 20 za sv. Mise. — **Vinkovci** DO Bolna majka Šalje dar S. I. za utjehu. — **MJ Bolest** dijeteta krenula na bolje. — **MJ Bolest** dijeteta krenula na bolje. — **Vodinci** VJ Upavši u veliku obit, nešreću učinih zaviete Bož. Srcu i ono nam je molitvu uslišalo. — **Virje** EP Eto 20 D dara, da mi Pr. Srce povrati zdravlje. — **Visokagreda** TB U mojih 70 godina primila sam puno pomoći, osobito pri gospodarstvu od Bož. Sreća, pa mu tisućputa hvala! — **Višnjić** JJ Darujem 25 D kao zahvalu za primljena dobročinstva. — **Vratar** MG koliko god puta sam zavatio Pr. Srce u mojih 35 g. uvijek mi je pomoglo. — **Vukovar** KM Presveto Troštvo i Sveti njegovi pomogli mi da od bolesti ipak mogu raditi. — **Zagreb** AD Hvala Bož. Srcu za ozdravljenje brata. — **VM** U duševnoj i tjelesnoj bijedi pomoglo mi S. I. i M. — **MM** Darujem 20 D zahvalna za ozdravljenje noge. — **MK** Uslisana po zagovoru t biskupa Langa. — **TB** Darujem za Svetište 100 D jer mi je muž ozdravio. — **BS** od duševnih i tjelesnih neprijatelja oslobođilo me S. I. — **SMP** Zazivajući t biskupa Langa isprosila zdravlje. — **MB** U smrtnoj mogibli zavazio Pr. Srce i bila očuvana. — **AB** Presv. Troštvo po zagovoru B. M. i sv. Terezije od M. I. udijelilo mi majci zdravlje; darujem 10 D. — **BT** U teškim životnim kušnjama sačuvani darom S. I. i zagovorom sv. Obitelji i t biskupa Langa. — **Obitelj N** Molim da prikaželete 3 sv. M. za zahvalu S. I. i prošnju. — **EL** Dobila teško očekivanu mirovinu. — **Zemun** BB Obavljam vel. dečevalnicu zahvalna za sretno uspјelu operaciju.

Teč. 34.

1925.

Br. 8.

Boj proti psovke i kletve.

Nakana članova Apost. molitve u kolovozu, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

»Usta ljudi puna su psovke i gorčine« — tuži se Gospod na narode nekad i danas. Rimlj. 3, 14. Jedni više hule na Njega govoreći proti Njemu. Drugi krivom govoru dodavaju i pogrde. Takav dvostruki grijeh je naša hrvatska kletva.

Jedan naš župnik pitao je oko 200 svoje školske djece: »Djeco! Neka ustane, tko od vas još nije čuo Boga psovati. I — strahota — nijedno dijete nije ustalo. Tad nastavi župnik: »Djeco! Nek ustane, tko nije u svojoj kući čuo tako psovati.« Sad je ustalo sedmero djece. Dakle sedam kuća u župi, koje možda ne psuju. Gotovo sve ostale su kovačnice otrovnih strijela, što se odapinju suprot Boga.

Kako ova župa, tako s rijetkom iznimkom sve. I — mi smo — narod psovača. Taj odurni narodni grijeh jest i

NARODNO ZLO.

»Tko opsuje — pohuli, prokune — ime Gospodnje, neka smrću umre, neka ga kamenuje sva općina!« zapovjedi Bog Mojsiju. III. 24, 15. O Bože! Taj »tko« je naš hrvatski narod. »Neka smrću umre!« veliš. Da! Kako je počeo psovati tako je i počeo umirati. Istraživači vele, da je do pred sto godina ovakova psovka bila rijetka u nas — i mi smo rasli. Zadnjih trideset godina nam psovka zašla i u djetinja usta — i — nas nestaje. Čitava sela i općine prelaze u ruke tudina, jer nestaje djece. Nestalo časti imena Božjega — i nestaje imena našega. Na službenom zemljovidu vidiš ime »oblasti«, ali ne vidiš ime »Hrvatske«. U čemu tko griješi, u tomu biva i kažnjen . . .

»Neka ga kamenuju . . .« I vlastita djeca nabacuju se, Rode, kamnom na Tebe; a kako ne bi drugi. »Postadosmo ruglo susjedima svojim i sprdačina onima, koji su oko nas«. Ps. 78, 4. »Čovjek, koji kune, slaže зло na kup; pa ne će kazna minuti njega ni njegove kuće«. Pa kako bi ga i minula? Sv. Toma veli (2. II-ae qu. XIII. a. 3.): »Psovka je najveći grijeh«.

NARODNA SRAMOTA

jest naša psovka i klečva. »Komu se mili psovka, sav je u zloči i ogavan je Bogu i ljudima« — veli sv. Efrem. »Je li moguće?« zgrozili se Francuzi, kad sam im rekao kako Hrvati psuju. »To je divljaštvo!«

To »divljaštvo« smatra naš pastir, naš orač, naš krčmar, naš... činovnik... nekim junaštvom. Jer gle! Kad hoće da pokaže snagu uvjerenja, zahtjeva... on — psuje Božu. Za ženu vele, da vikom nastoji nadopuniti snagu, što joj manjka. Zar da Hrvat onom prostotom nadopunja silu svoje duše? Činjenica jest, da naši dječaci misle, te psovkom postaju muževniji.

Kako niski odgoj, kako nedostatna uljedba! Jedan židovski novinar pogrdio je u Jerusolimu prošle godine Isusa i Mariju. Svi muslimani se zgroziše i javno prosvjedovaše proti tomu. A da čuju nas?...

Odličan talijanski spisatelj J. Capretz usuduje se svom narodu reći: »Narod, koji psuje, je prostak, a ne uljeden; nije plemenit ni dobar; nema idealja; ne može mu biti ništa sveto ni isti otac i mati; nema štovanja prema bližnjemu... Narod, koji psuje goji niske nagone, koji s krvlju prelaze na buduće naraštaje i tako sije fiziološkim procesom sjeme svoje propasti...«

Zar se ne može isto i o nama reći? Zar da idemo u susret takovoj budućnosti? To je zabrinjivalo plemenitu dušu našeg svećenika Jagara, kad je pisao svoju krasnu knjižicu: »Ne ču kleti niti proklijati«. To zabrinjuje rodoljube i danas. Velečasni župnik u Goli J. Županec poslao mi oveću raspravu o psovki vеleći: »Imao sam nakanu da napišem proti kletvi čitavu knjigu, da i tim načinom pomognem iskorijeniti taj gadan običaj našeg naroda...«

MI MOŽEMO OPRATI OVU LJAGU

našega značaja. Primjer nam daje Italija. U Veroni ustanovio se g. 1922. »Odbor gradana proti psovki«; izdao je proglaš na gradane potpisani od svih uglednijih lica gradskih; razvio je djelatnost po svoj Italiji, među svim staležima i položajima, počevši od radničkih i tramvajskih kola do saborske govornice i ministarskih stolica. U godini dana iznosio je broj njihovih tiskanica i drugih sredstava proti psovci 638.410. Od toga je na pr. bilo 120.000 dopisnika s natpisom proti psovki; 25.000 kalendara; 85.000 ceduljica s opomenom; 40.000 istiska himne proti psovki i drugih pjesama i t. d. Za godinu dana Odbor je ustanovio, da se u gradu umanjila psovka za tri četvrtiny. To su mogli nagli i žestoki Talijani. I oni to sustavno nastavljaju.

I u nas već postoji 23 godine društvo proti psovki »Vojska Srca Isusova« i postiglo je za članove lijepih uspjeha. O Uskrsu g. 1916. pozvali su svi naši biskupi cijeli narod, da se ostavi psovke i muškome svijetu preporučili, da se okupi u »Vojsku S. L.« Ali glas oružja, strasti i nevolje zaglušio je njihov vapaj. On se eto ponovno javlja **vapajem sv. Oca pape:** »U boj proti psovki!« »Nema potrebitijega djela za »Apostolat S. L.« nego da zajednički poradi za iskorenjene psovke i posvetu obitelji« — rekao je Benedikt XV. 18. listopada 1920. Taj poziv eto obnavlja ovaj mjesec Pijo XI. Stoga će se i svi, kojima je stalo da se ostave psovke pridružiti; a koji nastoje da je kod drugih iskorijene preporučiti će i osnovati Apostolat, koji je obnovljena »Vojjska S. L.« s većim još prednostima organizacije i oprosta.

Prije dvije godine izdala je »Liga Preporoda« u Splitu i građanski odbor u Šibeniku proglaš proti psovki — i hvala Bogu s lijepim uspje-

hom. Taj pokret treba proširiti na sav narod. Članovi Apostolata i štovatelji Bož. Srca! I na Vama je, da zajedno sa svim ljudima dobre volje oko toga uznaštajite. J. Vrbanek D. L.

Dan naše pomirbe.

Bio je to prema želji Bož. Srca sam njegov dan, njegova svetkovina, dne 19. lipnja. Stižu nam brojni dopisi sa sviju strana, koji to potvrđuju. Gdje god se našlo srce svećeničko, dapaće i zauzetije ne-svećeničko, koje razumije kucaje Bož. Srca, uskladilo je i kucaje narodnog srca sa Srcem Božanskim. O drugima drugdje; a ovde nešto samo iz našeg narodnog Svetišta Srca Isusova.

Kako prošle, tako i ove godine držala se **cijeli mjesec** jutarnja i večernja pobožnost s govorom u čast Bož. Srcu. Govorima se pokazivalo, kako je kraljevsko Srce Isusovo vodilo hrvatski narod kroz tisućljetu borbu. U predvečerje **svetkovine** izloženo bi Svetootajstvo, da se noćnim klanjanjem podade naknada Bož. Srcu za nardne grijehе. Miloglasnom zvonjavom pozdraviše tri nova zvona Bož. našega Kralja na njegovu prijestolju, a tisuće naroda ostadoše klanjući mu se dugo u noć u Svetištu. Poslije ponoćke izmjenjivale se skupine muškaraca; a ranim jutrom i cijeli dan same svetkovine hrlilo je k Isusovu stolu i prijestolju sve što je najplemenitije u Zagrebu. Gledajući čovjek taj prizor lako si predočio Andela Hrvatske, kako sabire u »hrvatski kalež« osjećaje kajanja, zahvalnosti i ljubavi te ih prinosi bolnome Srcu. Tu je zaista bila »Croatia poenitens, devoata et grata — Hrvatska skrušena, pobožna i zahvalna«.

Da bude vanjska proslava u nedjelju Srca Isusova što dostoјnija ustanovio se poseban odbor pod predsjedanjem presv. biskupa Dra Premuša. Osim običajnih svećanosti u Svetištu bila je svećana biskupska misa u prvoštolnici. Silan svijet, što je iz bliza i daleka po- hrlio u Zagreb, svrstao se u 4 s. u procesiju. Čarobna i pobožna povorka od kojih 18.000 duša isla je Palmotićevom ulicom do kolodvora pa prošavši kroz četiri trga uspela se pred katedralu. Prijestolnica Hrvata iskazala je svomu nebeskomu Kralju kraljevsku počast.

Pred katedralom bio je podignut oltar i govornica, s koje je preuzv. gosp. hrvatski metropolita Dr. A. Bauer progovorio narodu govor, što ga naprijed donosimo. Iza toga se sav narod posvetio Bož. Srcu onom molitvom, što ju je Glasnik donio u br. 6. Obnovljena bi veza ljubavi i vjernosti našega naroda s Bož. Srećem i u Znaku Srca stupismo u novo Tisućljeće.

Kako se sve, što se zbiva na svijetu, odražuje u Biću Božjem, to je Ono bez sumnje očitovalo ovaj divni prizor i sve njemu slične širom doma, našim blaženim djedovima. Blažene duše tih milijuna od Tomislava, Zvonimira, Zrinjskoga pa do Stadlera i Langa naših dana, pjevale su s nama veličajni »Tebe Bog hvalimo!« i radovale se velikom času obnove narodnog Zavjeta:

Dušom tijelom vijek sam Tvoj
Za Krst časni bitiće boi ! . . .

**Gовор nadbiskupa Dr. A. Bauera,
pred prvostolnom crkvom u Zagrebu kod proslave tisućgodišnjice
hrvatskoga kraljevstva.**

Hvaljen Isus i Marija !

Tisuć godina samo je kao kap u moru, kao jedan hip ili još bolje kao jedno ništa prema beskonačnoj vječnosti, kao što je i čitav ovaj svijet sa svim stvorovima samo kao jedan prašak, kao jedno ništa prema neograničenoj biti Veličanstva Božjega. Ali tisuć godina državnosti i života jednoga naroda golema je stvar, te historija poznaje velikih naroda i moćnih država, što su se pojavile na pozornici svijeta, a da ni iz daleka nijesu doživjeli tisućgodišnjice državnoga svoga opstanka. Takvu slavu slavi danas maleni hrvatski narod.

Gledamo li našu divnu hrvatsku zemlju, na samoj je medju istoka i zapada; gledamo li velike i silne narode i države, koje su je okruživale i one vijekovne krvave ratove i borbe, što ih je Hrvat imao, da izdrži na obranu lijepe svoje domovine i kao predzide kršćanstva na obranu čitavoga zapada; gledamo li još one mnoge unutrašnje teške borbe i smutnje, onda nam se tisućgodišnjica našeg opstanka mora pričiniti kao neko čudo Božje.

I doista mi katolički Hrvati, koji vjerujemo u sveti, sveznajući i svemogući Promisao Božji, koji vjerujemo, kako ono reče Spasitelj naš, da ne pada ni vlas s glave čovjeku bez volje Božje, koji vjerujemo, da je »Gospodin onaj, koji podiže narode i uništava ih, a srušene ih opet uspostavlja« (Job) mi znademo i vjerujemo, da je **tisućgodišnji naš narodni opstanak djelo i dar dobrostivog Promisla Božjega.**

Promisao Božji doveo nas u početku u krilo Crkve Kristove, one jedne jedinstvene ne samo naukom, već i društvenim uredenjem i upravom, one jedne i jedinstvene, koja obuhvata sav svijet i govori jezicima svih naroda, zašto se i zove **katolička**; one jedne, jedinstvene i **apostolske**, koja je po svojim biskupima i poimence biskupu rimskom neprekinuto vezana sa apostolima, a po njima sa samim Kristom Gospodinom; one jedne, u kojoj se najrevnije dijele i primaju sveti sakramenti i osobito presveti olatarski Sakramenat, u kom stoluje sam Krist Gospodin te se iz Njegovog presv. Srca neprestano izljeva obilje milosti na čitavo stado i za to u njoj kao nigdje drugdje najbujnije ključa svrhunaravni život, život Krista, te ona neprestano daje nebesima Božje ugodnike, a zemljji zagovornike i uzornike: ta sveta je.

I od ove svete katoličke Crkve primili su oci naši slavenska slova i prvu knjigu na slavenskom jeziku: Sv. pismo, i Promisao Božji je htio, da je otac naše književnosti sv. Ciril onako slavno završio svoj sveti život i našao svoj grob u Rimu, da nas kroz sve vjejkove puti na izvor i začetak naše uljudbe.

Zato je prva naša dužnost, da se zahvalimo dobrostivom Promislu Božjem, što je nad nama bdio, čuvao nas i očuvao do danas. Toj svojoj dužnosti rado uđovoljujemo kličući iz puna srca: **Slava Ti i hvala Predbrostivi Bože !**

Kroz sve potlašnje vjekove ostala je katolička Crkva sveudilj majka i odgojiteljica hrvatskog naroda. U njezinom krilu rodile se škole naše, iz samostana katoličkih procvala je znanost i pjesma naša. Vjera katolička nadahnula je i umjetnost našu i posijala zemlju našu spomenicima umjetnosti otaca naših. **Čitava kultura naša i čitav naš narodni život i značaj narodni nosi biljeg vjere katoličke.** Nije dakle tek kakva patriotska fraza, već je historička činjenica, da je hrvatski narod svoj tip, svoju kulturu i svoju narodnu državnu svijest crpao iz katolicizma i to neka drži na pameti osobito inteligencija naša, koja sve to može bolje spoznati od neukog naroda. I za ove je ideale i ovu kulturu katolički narod hrvatski kroz vjekove lijevao krv svoju te danas kao katolički narod slavi svoju tisućgodišnjicu. Ne smije dakle i ne može se sada hrvatski narod odreći prošlosti svoje, historije svoje i kulture svoje, a da se tim ne odreće sebe, imena svoga i budućnosti svoje.

Hrvatski hodočasnici pred sv. Petrom i dvorom sv. Oca.

Predragi vjernici! Kao Hrvati katolici svojom smo slobodnom voljom sa braćom Srbima i Slovencima stvorili novu svoju državu, pak i u njoj hoćemo da ostanemo i imademo pravo da ostanemo katolici, vjerni svojoj prošlosti, čuvajući svoje katoličke i narodne ideale. Poput otaca naših treba, da stojimo čvrsti i nepokolebivi na braniku svoje katoličke vjere, tražeći potpunu slobodu za nesmetano djelovanje sv. Crkve katoličke, i napose za katolički odgoj mladeži.

Budu li nam ta prava priznata, Bog će dati svoj blagoslov i država će naša biti u pravom smislu jedinstvena, jaka i sretna.

Zato neka je danas drugi izljev duše naše: **Zavjetujmo danas Bogu našu vjernost i nepokolebivost u čuvanju i obrani sv. vjere katoličke.**

Još jednu hoću, da Vam kažem: Snaga svakoga naroda i u sebi i prema vani to je veća, što je dublja njegova religioznost i čišće njegovo čudorede. Bez vjere u Božji Promisao, koji zapravo stvara i rukovodi tijek povijesti više nego li ljudi, bez vjere u svoj poziv svaki je narod na bezpuču, a bez moralne snage i moralnog života nemoćan je i propada. I kolikogod mogu s radošću istaknuti, da se vjerski život ovih zadnjih godina u našem narodu sve ljepše razvija, moram s bolom u duši priznati, da ga još uvijek terete mnogi teški poroci: bogumirske kletve, alkoholizam i svakojaka pustopašnost; brak raskliman, porodični život i uzgoj djece lakomišljen i neozbiljan nisu rijetke, a upravo zato su to žalosnije pojave u životu naroda našega. Na žalost imade i takovih, koji napadaju svetu vjeru, svetu Crkvu, Njezinu glavu i službenike Njezine, a to se čuje već i po selima našima. Tu treba, da svi, a osobito inteligencija, upremo svoje sile te riječju i primjerom uznaštojimo zajedno s Crkvom ove poroke istrijebiti iz naroda našega.

Ali tu može pomoći jedino milost Božja, a ta nam izvire iz Presv. Srca Spasiteljeva. Zato neka je danas treći izlijev duše naše, da svoju pokoru i skrušenje svoje prikažemo Presv. Srcu Spasiteljevom kao naknadu i zadovoljštinu za sve grijeha i svoje i naroda svojega, pa da zavapimo za milosrde i pomoć Njegovu, da hrvatski narod još slavnije doživi drugu tisućgodišnjicu.

Sv. Petar Kanizij — Crkveni učitelj.

Upitali su jednog svećenika, što je u Rimu na nj najviše djelovalo prigodom hrvatskog hodočašća. On će na to: »Najviše me je ganuo onaj čas, kad je papa na grobu sv. Petra svećano proglašio bl. Ivana Vianneya i Ivana Eudesa svecima«. Taj svećenik ima pravo. Onaj čas kao da se nebo spaja sa zemljom. Taj čas ostaje svakome neizbrisivim u pameti. No to još više vrijedi, kad je papa na Uzašašću proglašio svecem bl. Petra Kanizija i u isto doba »crkvenim učiteljem«. Od bogoslova novijega vremena zadnji su bili proglašeni crkvenim učiteljima sv. Alfons Ligouri g. 1871. i sv. Franjo Saleski g. 1877. Pijo XI. podijelio je najveću čast sv. Kaniziju na onom istom grobu, gdje je svetac 4. rujna 1549. imao izvanredno viđenje, koje on ovako opisuje: »Onda si mi, Gospodine, pokazao svoje presveto Srce, koje sam iz bliza promatrao. Ti si mi zapovjedio, da pijem iz tog spasonosnog izvora; pozvao si me, da crpim iz tebe vodu svog spasenja«. Na istom mjestu dobio je Kanizije i poziv, da ode u Njemačku kao apostol i da radi oko spaša toga naroda. Svoj poziv je junački izvršio i evo ga Crkva po papi proglašila svecem i svojim učiteljem.

Već su prije biskupi Njemačke, pa kardinali i biskupi raznih naroda, poglavice mnogih redova, sveučilišta u Lovainu, Münchenu, Friburgu, Pragu, Strassburgu, Beču, Budapešti, Bologni, Parizu, Salamanki bili zamolili papu, da bi Kanizija proglašio svecem i crkvenim učiteljem. Papa je sada to i učinio, jer se zbila dva za to potrebna čuda, a i književna djela svećeva odgovaraju veličini i vrednosti crkvenoga učitelja.

Sv. Kanizije bio je muž Providnosti. On je iza sv. Bonifacija drugi apostol Njemačke. Ako je istina, da je lakše predobiti za kršćanstvo poganski narod nego li pali kršćanski narod opet pridići, onda sigurno sv. Kanizije ni malo ne zaostaje za sv. Bonifacijem. Kanizije je apostolskom revnošću djelovao rječju i perom u Nizozemskoj, Bavarskoj, Švicarskoj, Českoj, Italiji, Poljskoj i po svoj Njemačkoj. Djelovao je na saborima u Trientu, Augsburgu i drugima. Doslije je sabrano do 2000 njegovih neobjelodanjenih propovijedi u 33 sveske rukopisa. Jednako čeka da se objelodane drugi njegovi rukopisi. 8 je svezaka njegovih pisama dao u štampu o. Braunsberger D. I. Pijo XI. držao je kod kanonizacije pohvalno slovo u čast novoga sveca i učitelja, pa je spomenuo veliki njegov književni rad, ali nada sve njegov katekizam.

Sjajna rasvjeta Petrove crkve na Duhove.

Već je i Leon XIII. u svojoj enciklici 1. kolovoza 1897. spomenuo, kako je Kanizije »bio kroz tri vijeka općim učiteljem katolika u Njemačkoj, pa je bilo isto znati Kanizija kao i pamititi kršćanske istine«. Ovog su ljeta odlučili njemački biskupi, da se opet u sve njihove biskupije uvede Kanizijev katekizam. Ovo je djelo svetac napisao g. 1554. kao »Summa doctrinæ christianæ — Jezgra kršćanskog nauka« i odatle onda izdao mali izvadak kao katekizam. To se djelo tako raširilo još za života svećeva, te je sam doživio do 200 izdanja. Krasno je i njegovo djelo o Bl. Djevici, kao i druga brojna

Još i danas postoje mnogi crkveni zavodi, što ih je svetac ustavio i tako podao Crkvi velik broj dobrih i apostolskih svećenika. Još i danas živi Marijina kongregacija u Friburgu, u Švicarskoj, koju je sv. Petar Kanizije osnovao i u njoj radio.

Na Uzašašće je bio u Rimu velik broj njemačkih katolika. Papa ih je primio u posebnoj audijenciji. Tu je lepršala i jedna vrlo stara kongregacijska zastava, na kojoj je bio prikazan sv. Kanizije, kako drži u lijevoj ruci krunicu, pred njim je otvoren katekizam, u desnoj mu pero i on gleda u nebo. Papa gleda na tu zastavu i odmah nadoda: »Katolic! Eto vam primjera! Budite vazda Marijina djeca, poznajte svoj katolički katekizam i po njemu živite, cijenite pero i štampu. Gledajte vazda put neba poput sv. Kanizija!« Nijemci su to popratili silnim odobravanjem. Papina riječ vrijedi i za nas ako se povodimo za novim crkvenim učiteljem.

A. Alfrević D. L.

PISMO JEDNE MAJKE.

Draga prijateljice!

Zahvali i Ti sa mnom dobrom Bogu: ja sam majka jednog svećenika! Ja sam Ti pisala pred 25 godina, kad mi je Bog poklonio ovog sina. Dobro se spominjem, onda sam bila sva razdražana! Sretna sam bila, kad sam ga gledala; pružala; pružala mu ruke, tetosila ga i teško mi je bilo udaljiti se od njegove zipke.

Ahi koliko je, poslijе toliko godina, sada veća radost moja, kako li mi se duša diže i osjeća čuđstvo meni prije sasvim nepoznato. Sad sam majka jednog svećenika! Jesam, u istinu jesam.

Ne ču Ti govoriti o njegovoj redjenju. Ja sam u crkvi bila, ali nijesam vidjela nego samo njeđa. Vidjela sam ga kad je klečao, kad se dizao, kad se prostrao pred oltarom. Vidjela sam ga kad je sav sabran pristupio k oltaru u onom svećenom času kad mnogu biskup položio ruke na glavu. Majčino oko onda je samo na sinu svoga gledalo i počivalo, premda su bili kod oltara i drugi svećenici. Njega sam samo vidjela, kad je postao svećenikom!

Danas je prikazao prvu sv. Misu u jednoj maloj redovničkoj crkvi.

Moj sin je bio tu. Njegov visoki stas, njegove ozbiljne kretnje: sve je oduvajalo neko osobito dostojanstvo, neki tajanstveni čar. Ja sam bila kod oltara. Bila sam nepomična, kao da moja sjetila više ne djeluju. Nijesam ni osjetila, da imam tijelo, već jedino u onom času, kad sam se poklonila pred presvetom hostijom. Ja nijesam molila; ili da se bolje izrazim, ne znam ni sama da izrečem, koje je bilo onda moje nutarnje djelovanje. Bilo je kao neki zanos kršćanske majke, koji mi je dopuštao da samo rečem: »Hvala Ti, o moj Božel! Hvala Ti! Ovaj sin bio je moj. Ja sam ga rodila; njegova duša počela je da živi u mojoj utrobi. Sada nije više moj, on je Tvoj, o Božel! Čuvaj ga i od sjeće grijeha. On je sol zemlje, ne dopusti da oblijutavi. Bože moj, ja ljubim Tebe i ja ljubim njega...«

Za vrijeme sv. Prcičestih poklekošte ministranti i izmoliše »Ispovijed«. Mladomisnik okrenuo se, podigao desnicu i odriješenje je sašlo na njegovu majku. Mom sinu prosuzilo oko. Uze ciborij i približi se k meni: bio je Bog, kojegu mi je sin nosio! Kakav li je to bio čas! Koje li neizrecivo zdržanje: Bog, moj sin i ja!... Baš se ne spominjem, da li sam molila. Znam da je cijelo moje bitje zaokupio mir, radost, sreća, što prije nikad nijesam kušala. Plakala sam. Ovaj plać bio mi sladi od meda. Ovo je bilo pravo gauče. Gauče ljubavi i zahvale. Onda sam neprestano govorila: »O Bože moj, o sine moji!« Mislim da jedna majka u ovom času ne može da obavi druge molitve osim ove, da se Bogu od svega srca zahvali. — Za života imala sam i drugih sretnih dana. Ali što sam osjetila ovog dana sve natkriljuje, jer nema ništa zemaljskog, sve ovog dana vuče Bogu. Ocu našemu — S Bogom! Ne mogu da dalje pišem, jer suze neprestano kvase ovaj papir. Ovo su suze neizrecive radosti... S Bogom! tvoja odana prijateljica — Marija.

S. Dragičević. D. L.

SV. TEREZIJA OD MALOGA ISUSA.

Piše nam profesor travničkog sjemeništa P. Hamerl ovo.

Bilo je to preklani u oči onoga dana, kad je Mala Terezija bila proglašena blaženom. Zovu me iz ispovijedaonice: »Dodata brzo, da jednog malog ispjedite i poujlate. Dobio je pječavi tifus i mora se odmah odvesti u gradsku bolnicu. Bože mili, pomislih, još i ova nesreća, onako smo imali ove školske godine više puta škrlet i druge kužne bolesti. No tad mi pada na pamet, da se utečem novoj Blaženici, koja je tako moćna.«

Sutra dan u nedjelju čestito sam novoj Blaženici svetkovinu njezinog proglašenja blaženom te sam ju vruće molio, da nasada na koncu školske godine sačuva od ove kuge, da bolest barem ne ide dalje.

U ponедјелjak добијемо vijest iz bolnice, da je dak već ozdravio, a sutradan eto ga natrag.

Sad će tko valjda kazati. Taj sigurno nije imao pječavog tifusa! No gde mjesto njega dobila ga je bolničarka, koja ga je dvorila bila, jedva su je liječnici spasili od smrti*).

Sv. Terezija od Maloga Isusa
kao sakristanka.

„Akcija protiv pijanstva“.

Početkom svibnja čitao sam u novinama ovaj proglaš: »Molimo za suzbijanje pijanstva«. S tom molbom dolaze u nedjelju zagrebački »Trezvenjaci« pred zagrepčane, da sabiru za akciju protiv najvećeg zla, najljudeg neprijatelja roda ljudskoga, pijanstva — alkoholizma.

Alkohol smanjuje otpornu snagu čovjeku protiv bolesti, skraćuje život ljudima, širi siromaštvo, povećava zločinstva, množi nesreće po tvornicama, na ulici i željeznicama, vodi k nemoralu i dovodi do zaraže od veneričnih bolesti.

Pijanci umiru 3—4 puta više nego njihovi vršnjaci istoga zvanja. Jedna petina ljudaka boravi u ludnicama, jer im je piće potamnilo um. Polovica onih u tamnicama ondje su, jer su u pripitom ili pijanom stanju počinili zločine. Ne ima jačega izvora za zločine, nego što je piće, vele američki suci.

I dok je u svima zemljama žestoka borba protiv alkohola u punom jeku — zar mi da dopustimo, da nam on upropasti naš narod?! U toj će borbi sigurno Trezvenjacima stati uz bok svaki zagrepčanin i ne će proći kraj žare pa da kaže: »Ne«.

Drugi dan idem vanka, eto jedne gospojice i nuđa brošuru. Što je to? — »Proti pijanstvu«. Uzmem rado i dadem moj obol. Rečem

* Prekrasan životopis sv. Terezije izdao je Glasnik S. L. Ima mnogo lijepih slika. Stoji Din. 40.—

gospojici: »Proti ovomu grijehu treba sredstva jačega, nego su brošure! Tu treba vjere, žive vjere. Tu bi moglo pomoći jedino Božansko Srce Isusovo.«

Pregledam brošuru, i nadem lijep sastavak Dra Alaupovića i drugi sastavak Dra Šilovića. Jedan i drugi vrijede. Napose se Dr. Šilović osvrće na nedjelje i blagdane i dokazuje, da se u ove dane najviše zločinstva počini. Grozno, ali istinito!

Dr. Šilović piše, da se 52% svih zločina počinja u nedjelje, blagdane i druge svetkovine. Razlog je tomu, što se narod u mnogim krajevima ne zna na drugi način pozabaviti, ne zna drugačije svetkovati dan gospodnji, nego da se opija . . . Nedjelja je dan gospodnji, ali se taj gospodin kod većine ljudi zove Piće.

Ovo je istina i dobro je, ako se proti tomu vojuje i štampom. Ipak, mislim da se ne varam, da sva cijelokupna štampa ne će postići ništa, ako ne računa s vjerom i Crkvom. A Crkva, vjera, — i ona će moći učiniti više, ako ne bude proti njoj vojevala ta ista štampa i njezini gospodari na ministarskim stolicama. Neka si dadu ruke Crkva i država i nek složno udare na ovo »njiveće zlo«, na najlučega neprijatelja roda ljudskoga», na pijanstvo.

Tu treba zvati u pomoć vjeru. Tu treba sv. isповijed i pričest, sv. misu i propovijed. Tko ne vjeruje u nebeski raj, zašto da si ne poželi »raja« svoga u mamurluku pijanstva?

Ali pijanice, alkoholičari neće da idu na misu, na isповijed! Dobro, ako ne idu, treba akcije, treba raditi, da idu. Niti ove brošure ne će čitati. Ipak »Društvo trezvenosti« štampa brošuru, i dobro čini, da je štampa. No znate li gospodo, kako se najbolje radi za dizanje morala? Da čovjek gospodin sam ide u Crkvu, sam sluša misu, sam ne govori proti vjeri, sam se pričešća . . . Kako ćete koga obratiti, kad visoka gospoda proganjaju društva, što idu za tim, da u mlada, još nepokvarena srca utisnu, što dublje utisnu vjeru, štovanje dragoga Isusa i njegove nebeske Majke?! Bez vjere, bez Boga, bez straha božjega »društvo trezvenosti« učiniti će malo ili ništa.

Na posao, na rad, jest, ali na posao i na rad zajednički, nutarnji, temeljiti, a ne da jednom rukom rušimo, što drugom gradimo. Treba nam zakona i naredaba, koji će Crkvu dizati i podupirati, a ne rušiti vjeru zato, što je katolička. Udarimo na pijanstvo ko i na svaki drugi grijeh, ali udarimo uz pomoć Božju.

M. Ribić

IMA I TOMU LIJEKA.

Pijo X. primi g. 1914. nekog gospodina na razgovor. Ovaj će sv. Ocu Papi: »Sveti Oče, ne vidim lijeka opaćini i zloči, što vodi Evropu u propast.« — A ipak, odvrati sv. Otac, ima i tomu lijeka.

— A koji je to, nastavi gospodin?

— Neka svaki sebe obnovi. Istina je, to je čudna tajna, ali je svaki može izvršiti. Mjesto da se tuže na teška i žalosna vremena, neka svaki upita sama sebe: ne bi li se ja mogao poboljšati?

Mjesto da tražimo, da se drugi reformiraju spram nas, bolje bi bilo, da se najprije mi reformiramo u nutarnjem i vanjskom ponašanju. Nutarna obnova čovjeka po Bogu, to je najbolja reforma. S. D.

HOĆEMO SVEĆENIKA U ŠKOLI!

Za djecom se davao i njegovi pomagači i najviše otimaju, jer znaju, da će ljudi redovito onakovi biti, kakovi su bili i kao djeca. Da, uistinu su djeca nada boljim danim, ako su dobra; ali bude u nama užas, što će biti kao odrasli ljudi, ako su djeca zla. Dječja doba jest najodlučnija u ljudskom životu. Protivnici svakoga dobra znaju to, dok dobri ljudi na to često zaboravljaju.

Djeca nijesu svojina države, ministara, ni zastupnika, da s njima rade što i kako hoće, već su svojina onih, koji su im dali život. To su Bog i roditelji. Djeca pripadaju najprije Bogu i roditeljima. Roditelji imaju pravo i dužnost, da se u prvom redu brinu za svoju djecu; a drugi, kojima ih oni povjeravaju, samo su zastupnici, zamjenici roditelja. Prema tomu treba da se oni slažu s roditeljima, kako, čime i k čemu će odgajati djecu.

No ni roditelji sami nijesu neograničeni gospodari svoje djece, nego moraju onako djecu odgajati, kako to od njih ište Gospodar sviju — Otc nebeski, od koga je svako očinstvo na nebu i na zemlji. Taj Otc nebeski ište od sviju ljudi, da poznaju njega i Sina njegova. U tome jest život vječni — vječna sreća. U tom pak poučavanju hoće On da ga kod djece i odraslih zamijeni Crkva — svećenik.

Zato katolički roditelji i moraju sve žrtvovati, da se njihova djeca uče poznавati Isusa svagdje: kod kuće, u crkvi i u školi.

Zločin je proti Bogu, kad vele protivnici: »Pa neka se djeca kod kuće i u crkvi obučavaju u vjeri, a to ne treba biti u školi«. Zar poznавanje prirode spada u školu, a ne spada u školu poznavati Onoga, od koga je sve to stvoreno? Učenje gradanskih dužnosti spada u školu, a učenje Onoga, koji jedini može obvezati pravo da te dužnosti vršimo, zar ne spada? Kako ne može i ne smije biti država bez Boga, tako ne može i ne smije biti ni škola.

»Dobro, neka bude vjeronauk u školi, vele drugi protivnici, ali neka u njemu poučavaju djecu svjetovni učitelji. Ta svećenici i onako slabo polaze školu«.

Odgovaramo: Isusovu nauku mogu samo oni valjano propovijedati, koje je Isus poslao. A Isus je poslao da propovijedaju Evanelje apostole i njihove naslijednike i pomoćnike ili drugim riječima: Crkva je od Boga određena, da ljude uči u vjerskim stvarima. Istina, Crkva može dopustiti da i svjetovnjaci poučavaju vjerskim istinama, ali u tom slučaju **Crkva šalje**, ona daje i uzima vlast tumačiti riječ Božju. Otkad je Isus tu vlast dao Crkvi, država nema prava da sama vodi i ravna vjersko življenje svojih podložnika. Ona nije zato na ovom svijetu. Država samo smije a i mora da pomaže Crkvu u njezinu radu na vjerskom polju. Ako ju pak isključuje iz škole, to ona kvari mladež, jer joj sakriva potpunu istinu i uskraćuje najjače sredstvo odgoja. Ovaj ili onaj svjetovnjak može biti osobno sposoban da poučaje u vjeri, ali on sam o sebi, pa ni kao državni činovnik nema potrebnog ugleda, da uči vjersku nauku.

Škola, u kojoj se Crkvi načelno ne da do riječi, nije škola nego kvarilište, jer nije podobna da skladno i svestrano uzgoji čovjeka. To može samo Isus, veliki i pravi Prijatelj djece po svojoj Crkvi

Imamo sv. Pismo novoga zavjeta!

Zadnji potpuni, valjani, hrvatski prijevod sv. Pisma izdao je pred 64 godine Dr. Ivan M. Škarić. Kako mu je jezik zastario nije se domala mogao upotrebljavati. Svi smo vapili za jednim sigurnim prijevodom barem potpunoga Novoga Zavjeta. Vapio je u zadnje vrijeme već i puk, jer mu dodijali širitelji protestantskih izdanja i napose Adventisti svojim izvraćanjem proročanstva sv. Ivana.

Taj vapaj je čuo, razumio i eto uslišao vrli profesor našeg zagrebačkog sveučilišta Dr. Fr. Zagoda. Iza višegodišnjega tihoga i teškoga rada dariva on svome narodu o njegovoj tisućgodišnjici kraljevstva divan dar: potpuni prijevod sv. Pisma Novoga Zavjeta. Sada dakle imamo ne samo Evandelija i Djela Apostolska, kako je ono u izdanju Kaptola Vrhbosanskoga, nego i 14 poslanica sv. Pavla, 7 poslanica drugih sv. Apostola i Otkrivenje sv. Ivana.

Eto Vam dakle i neuka braćo iz puka dokaza, da katolička Crkva ne sakriva Istine Božje. Ona samo hoće, da Vam čista dođe pred oči; onako čista, kako su je čitali u svetom originalu sveti Oci, kako su je oni shvatili i učili. Baš ovu teškoću riješava umni naš profesor svojim prijevodom, jer ga daje prema grčkom izvorniku i jer ga popraćuje bilješkama, koje tumače stvari i smisao.

Svome odličnome sinu velemožnomu g. Prevodiocu zahvalit će i zahvaljuje hrvatski narod na tome daru. Zahvalit će ponajprije time, da se ovim prijevodom što obilnije posluži za što veću duševnu korist.

Zahvalit će i drugomu vrlome sinu g. Dru S. Markulinu, koji se pobrinuo za tiskanje i krasnu opremu knjige. Sam ovakav uvez knjige stoji danas 30 dinara; a mi eto dobijemo cijelu uvezanu knjigu od 600 stranica na finom papiru za samih Din. 100. — Dapače, tko do konca kolovoza kupi i plati 4 primjerka, dobiva peti badava. Požurite se dakle braćo i naručite naše krasno sv. Pismo N. Z. kod: Dr. S. Markulina. Zagreb I. Kurelčeva ul. 3.

»SLUČAJ«. KOJI NIJE SLUČAJAN.

»La crociata« je llist, koji izlazi u Vicenzi (Italija). Taj je llist u ljunu lant opisao ovaj dogodaj:

I. veljače g. 1923. bio je svršetak pačkih misija u Valle Trompia (područja Brescija). Zaključna propovijed bila je o kletvi. Te je večeri jedan radnik (*List ne spominje imena, jer je stvar ondje poznata, a i stoga da ne ražalosti još jače jednu obitelj*) u krčmi izgubio 25 lira i to u igri. To ga je rasdrolo i u bijesu izusti strašne psostii ili kletve. U kasno doba noći vrati se kući, držeći se svoje stare navade.

Sutradan žena vidla, da joj muž ne izlazi iz sobe, pa pomislila, da je sinoć i onako kasno došao i treba mu nešto sru. No već prolazi 8, 9 sati i napokon dođe 12 sati, a njezin muž još ne izlazi, još se ne diže. Žena nema mira i uđe u sobu. Tu ima što da vidi. Nade muža pokraj postelje bljeđa, ukočena, mrtva. Jedna žena zakriči od žalosti.

Slijedećeg je danu bio sprovod. U crkvi s ljesa pada propelo i razloml se u komadiće. Kad su mrtvaca nosili preko sela, sve je bilo tihoo i tužno kao da je palo kakovo prokletstvo na ono mjesto. Svi su znali, kako je nesretno svršio taj psovač. To je bio »slučaj«, koji nije bio slučajan.

VIJESTI

Brusje na Hvaru. Kad bismo samo na zemaljsku misili bila bi bol i tuga, što Vam kanimo javiti. No jer znamo, da drugarice širom doma u lijepoj smrti gledaju lijep dar Božji, kao i mi, stoga Vam javljamo jedan takav dar. Naša predsjednica Djevojačkog društva, sestra revnoga našega župnika, gdica **Mira Dulčić**, bila nam je dár Božji živa i mrtva. U sebi dobra i plemenita bila je uzor svima, žila kucavica mnogobrojnoga našega društva. Kao revna glavarica više je godina posvetila sve svoje krasne sposobnosti za procvat društva. Pod barjak Presv. Srca okupila je cvijet bruških djevojaka i pod njim ih znala održati i unaprijediti.

Tako svetim radom iscrpila je sile svoje i Gospodin je pozva baš na prvi dan mjeseca Srca svoga, da je zauvijek nagradi. Među brojnim svećenstvom, društvinama i pukom, što su joj zadnju ljubav iskazivali, isticalo se osobito Djevojačko društvo, koje je među brojnim vijencima činilo najlepšu krunu svojoj miloj uzor-predstojnici. Moli se, Miro, za ucviljenu braču i po Bogu sestrice svoje, da do zadnjega časa ustraju pod barjakom Presv. Srca! — Očeviđac.

Djevoj. društvo S. I. u Velikoj Gorici, osnovano 8. lipnja ove godine.

Drenovci. Cijeli svibanj obavljale smo toli na momiljelu pobožnost nebeskoj Majci. Svako veće imale smo večernjice pred oltarom, koji je sa cvijećem i zapaljenim svijećama bio prekrasan; te ljepsi što je na njemu kip prečistog Srca Marijina. Preć. naš gosp. upravitelj držao je propovijedi, kao i prošle godine te su župljani hrlili u dosta velikom broju. Presv. pričesti prikazale smo 72.

Svake godine od oltara Marijinog predemo Isusovom. Prve nedjelje u mjesecu kao i na sam blagdan Presv. Sreću, pristupile smo zajednički k stolu Gospodnjemu. Prije blagdana smo imali tri dana večernjice kao trodnevnicu Isusu na čast, a na sam blagdan bilo je izloženo Svetootajstvo na klanjanje cijeli dan. Tako smo se svi klanjali Kralju sviju kraljeva. Dan je bio tmuran, ali se ipak malo poslije podne ugrabilo, da izademo van u svečanoj procesiji, u kojoj smo tako oduševljeno pjevale, a osobito onu našu najmiliju:

Sreć Božansko Isusa mogu

Daj da sve više ljubim Te jal

Mi smo naizmjence svaki sat klečale po četiri, i tako naš mili Isus nije nikada ostao sam. Presv. pričesti bilo je u lipnju 85. Djevojke su revne, vrše točno pravila svoga društva, te se uz Isusa i Mariju sve dade. A. Vilić.

Kostajnica. Osnutak Apostolstva molitve. Javljam za sada tek činjenicu, da smo po Vašem napuktu osnovali na sam blagdan Presv. Srca Apostolat u našoj župi. Kako ćemo da se dignemo iz ovoga mrtvila, ako ne žarom i svjetlom Presv. Srca? Pripravljali smo se devetnicom i primili na blagdan zajedničku sv. pričest. Pedeset članova i članica, što se do sada upisalo, čini lijepu jezgru, oko koje će se njihovom revnošću i Božjom milošću okupljati i drugi. Molim daljne upisnice i preporuku u molitve svim dobrima. **F. Fröhlich.**

Sv. Petar Čvrstec. Mi smo spojili slavu Presv. Srca sa župnim klečanjem dne 17. lipnja. To je bio dragovoljni blagdan za cijelu župu. K našoj slavi došle su i procesije iz Ruševca i Večešlavca. Poslije lijepe propovijedi preč. g. Fržića, sav se narod posvetio Euhar. Srcu Isusovu.

Podravski Podgajci. Mi smo već više puta hodočastili o blagdanu Presv. Srca u Radikovce. Ove godine bilo je to spojeno s dvostrukom teškoćom: silne kiše i blato; no imali smo i dvostruko jače poticalo: slavlje svete godine i žar našeg veler. g. župnika, koji je hodočastio i u Paray le Monial, pa nam s velikim oduševljenjem govorio o ljubavi Bož. Srca. Po vodi i blatu do koljena provali lo je nas 300 hodočasnika put od 7 km i lijepe se skoro svi ispunjavili i pričestili. Nakon povratka kući bila opet svećana večernja u dupkom punoj crkvi. Neka primi ovo malo od nas Bož. Sreća kao zadovoljštinu za grijehu naroda. Za budućnost pak velimo:

Ustaj rode Kralj ti zbori — Dodi pod nog Srca stieg;
Mjesto kletve nek se ori — Božjom hvalom dol i brije!

Franca Habjanović, povjerenica.

Rakov potok. Glasnik presv. Srca g. 1906. opisao je postanak naše kapelice Presv. Srca Isusova, koju smo g. 1913. proširili. Želio sam već onda, da bi bila veća, ali sirotinja nije dala. Ta me želja pratala na bojnom polju i sve godine kasnije u poslu. Često sam hodočastio Majci Božjoj na Bistrlicu s tom željom, da mi ona isprosi te moguće ovo djelo u čast njezinoga Sina dovršiti.

Baš poslije prošlogodišnjega hodočašća počela se prošnja ispunjavati. Dobijem dobrog stanara g. R. Blažića, vještoga zidanju, a sam imao sam oko 20 m duge drvene grade i oko 4000 dinara pristredena novca pa hajde na posao. Tek što smo započeli s produživanjem kapele vidjeli smo, kolik će to biti trošak. I bilo bi zlo, da nam nije pritekao u pomoć g. F. Smacel izradivši načrt i darovavši drvo, a g. Bartuš izradio kroviste. Dobri znanac i čuvare kapele Gj. Korablji i njegov zet g. F. Garašić darovali krasne trešnjeve daske i uzdržavali radnike badava za cijele gradnje. Darovali su još i T. Kaus iz Stupnika i vrijedni susjed P. Mavračić svaki po 50 dinara. Tako smo izveli ovo lijepo proširenje drage nam kapele Presv. Srca, koje bi inače bilo stajalo do 15.000 dinara. Hvala nebeskoj Majci, koja se brinula za čast Sina svoga, hvala vrijednim darovateljima i g. bilježniku na pomoći, a osobita hvala veler. g. kapelanu M. Horvatu, koji je sam krasnu sliku Pr. Srca za oltar naslikao.

Na samu svetkovinu Presv. Srca, obavljen je ponovni blagoslov kapele i svećano je u njoj iskazala čast Bož. Sreću cijela župa.

Opaska uredništva. Ove podatke dobismo od samog podizatelja kapele g. Mije Težaka, postolara u Zagrebu, koji je kao pravi revnitelj Apostolata duge godine živio i radio samo da to krasno djelo izvede. Svoje zasluge pred Bogom neće on time gubitи, što to iznijesmo na javu kao ganutljivu critcu pozrtovnosti u slavi naše tisućgodišnjice drugima na radost i pobudu.

Zlatar. Javlja nam prijatelj g. J. Hitrec, da je u Grančarima kraj Zlatara umro i na sam dan Srca Isusova pokopan veliki štovatelj Bož. Srca i naš povjerenik g. Ivan Buntak. Od više lijeplih stvari što ih naš dopisnik javlja ističemo osobito dvoje. Prvo: Blagi pokojnik štovao je Bož. Srce ne samo riječju, nego i životom: on je tak ukućane razredio, da su nedjeljom i svetkom svi morali k sv. misi i češće na sv. pričest, u čemu im je sam prednjačio. Krunicu je molio dnevice i to ponajviše s obitelju. Drugo: Ljubio je sv. majku Crkvu i štovao crkvene poglavare te stao često i otvoreno na njihovu obranu.

Opća žalost, koju je zasvjedočio brojan sprovod, pokazala je, da je cijela okolica visoko štovala njegove kreposti. Uzamo se, da mu je Bož. Sreća već sada prebogata plaća.

ZAHVALNICE

GOSPA REMETSKA KOD PRESV. SRCA.

Remete kraj Zagreba. Od 16. na 17. svibnja bila je za mene burna noć. Sa trvena od bolesti željela sam još i očekivala samo utjehu i ljubav Isusovu. Čim je svađula zora probudim djecu i pošaljem po svecenika. O kako su mi bili mili časovi očekivanja, kad sam znala da će mi po sveceniku Isus doći! O braće molimo Gospodina Boga po Mariji, da nam dade mnogo svetih svećenika; po njima nas Bog tješi i brani u najtežim časovima. Rekao lječnik meni i drugima, da mi nema pomoći. A ja stavim svu svoju brigu dragom Bogu i Cudotvorki Remetskoj. Devet dana molim krunicu i pouzdanjem se predajem Presv. Srcu i velim: »Majko Božja Remetska! Siroče sam i u Twojoj crkvi rado prebijam. Budи meni i djeci dobra majka; vodi nas k Isusu — izvoru svake pomoći... I vodi me i pomazi mi; i ja sam ostala živa i sve bolje mi je. Hvala Ti Bož. Sreć i nebeska Majko! M. P.

POMOĆ PRI GOSPODARSTVU.

BOSNA. Prošle godine vladala kod nas svinjska pošast. Rijetko je koja kuća ostala poštedena. Obolile i naše svinje. Utečemo se Bož. Srcu Isusovu i preč. Srcu Marijinu te sv. Franji Ksaveriju i dr. svećima obećavši ujedno zahvalnicu. Na čudo seljana naše sve svinje ozdravije, pa stoga eto zahvalni vršimo obećanje. Znade dragi Spasitelj, da nam jednim ljudima treba i živjeti. Hvala mu na ljubavi i pomoći! M. I. V. K.

PRIJATELJ UDOVICA I SIROTA.

Hrvatska. Uдовica sam i živim u siromašnim prilikama. Jedini moj prihod jest lijava, od koje prodajem travu i tako životarim. Ove godine bila sam u velikoj brizi i stiscu. Trave u mjestu imade dosta, a uz to našlo se mojih neprijatelja, koji su odvraćali kupce, i veselili se mojoj nesreći.

U stiscu utječem se Bož. Srcu Isusovu, da mi pomogne. I zbilja, već za par dana dode kupac u kuću i ponudi razmjerno dobru cijenu. Travu sam sretno prodala i tako došla do sredstava, da pokrijem svoje čedne izdatke. Hvala i slava Pr. Srcu M. P.

ŽENIDBA JE I KRIŽ!

VARAŽDINSKI KRAJ. Krvario sam ko pošten vojnik u ratu; a porvali me sve na silu i poslije rata pod pušku. Svuda me pratila zaštita Marijina, jer nosim njezin škapular. Kara se neki te neki našim glavama sada upravo ludo igraju, hotio evo i mene jedan da makne s ovoj svijeta. Ispalio pušku, ali lu je ruka Božja drugamo okrenula — i ja se živ vratio kući.

Trebalo je i ženim. Kako da nadem djevojku po srcu i poštenju? Molio sam se Boža i Mariji i baš sam pogodio. Ipak sam brzo vidio da je ženidbu i križ, a ne sama radost. Dobili mi kćerkicu, pa naprije obolila žena, a onda mala. Trebalo ići i u bolnicu, ali uz pomoć Božju ozdravila žena, a i za kćerku se nadam. JK.

POBOJŠANJE PRIPISUJE ZAGOVORU † biskupa Langa.

Slavonija. Dok je sestra bila na hodočašcu u Rimu, krenula je očeva bolest na gore u toliko, te sam se bojala, da će on u njezinoj nenazočnosti umrijeti. Utekla sam se zagovoru † biskupa Langa i bolju mu je; stoga žaljeni u ime zavjeta 100 dinara za gradnju doma služavki pod imenom toga svetoga biskupa. D. L.

ZA DJECU.

Slavonija. Preko zagovora velikoga biskupa Langa utekla sam se Presv. Srcu Isusovu i preporučila mu djecu svoju, koja su bila od neprijatelja progonjena. Obećala sam ujedno javno se u »Glasniku zahvaliti, što sada i činim i zahvaljujem se Presv. Srcu na prevelikoj milosti, što mi je molbu uslišalo. M. B.

ZA REDOVNIČKO ZVANJE.

Bosna: U dugotrajnoj borbi za sveto redovničko zvanje stavljam sve svoje pouzdanje u Presv. Srcu Isusovo. Njegova me je ljubav očito čuvala, pomagala i pratila i — pored velikih, naoko besavladavih zapreka, dovela k žudenom cilju.

Neka ovi reci odjeknu kao poklik duboke, iskrene i srdaćne zahvalnosti Bož. Srcu Isusovu i Njegovoj presv. Majci, mojoj slatkoj nadi — Djevici Mariji

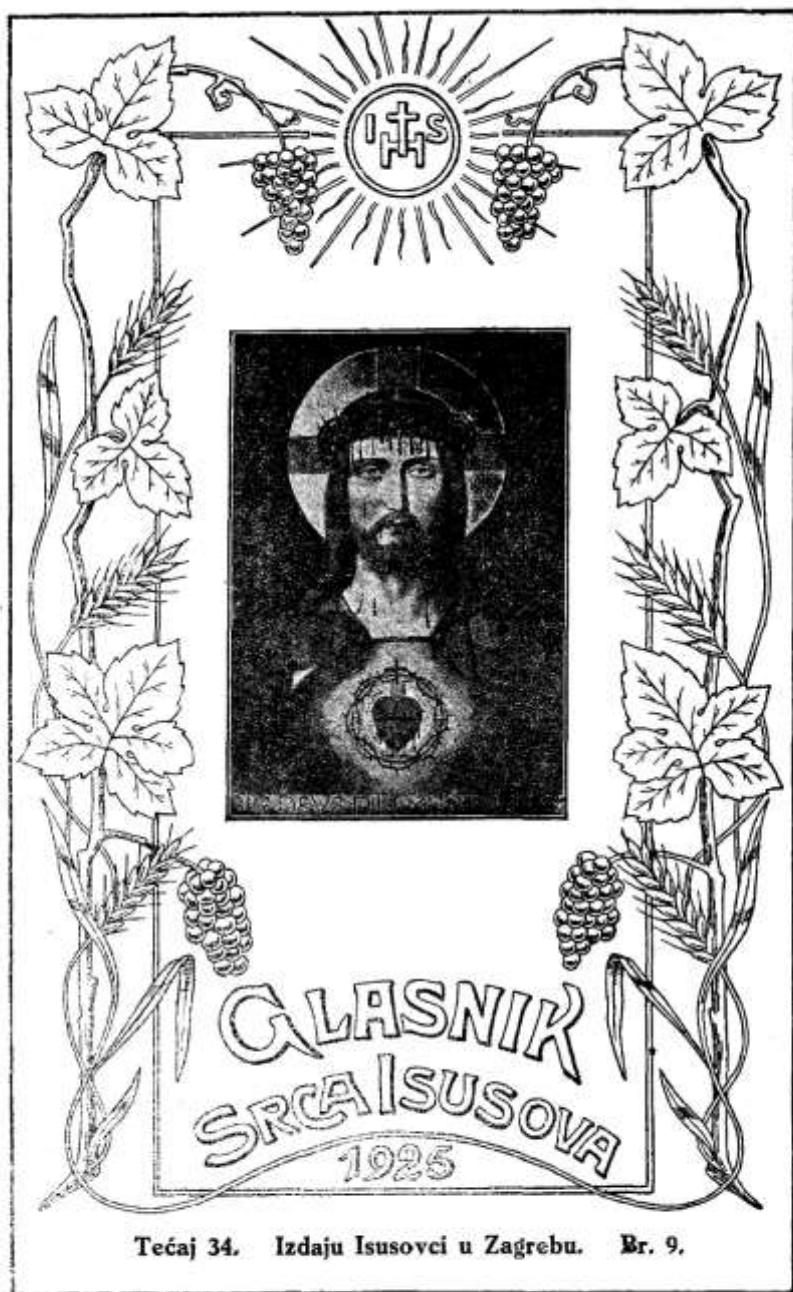
ZA SUPRUGU.

Zagreb. Moja supruga teško oboljela, pa kako joj zdravlje i onako nije bilo najbolje zagovorih se Presv. Srcu Isusovu za milost ozdravljenja. Ona za čudo nakon par dana zaista od te teške bolesti ozdravi. Zahvaljujući se Presv. Srcu Isusovu darujem za Svetište 100 dinara a za zvonove 100 dinara. M. K.

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU:

Andrijevci MS Zahvaljujem se Pr. Srcu za mnoge milosti i šaljem za otkup „Julije“ 100 D. — Bakarac MA Ozdravilo mi dijete na uhu. — Banjaluka SDB Dalo mi i sačuvalo redovničko zvanje. — Beli MN Zagovorom svetih zaštitnika dalo S. I. što sam prosila pa darujem 10 lira. — Berkasovo AM Hvala M. Božoj i sv. Josipu za mnoge milosti. — Bjelovar OS Molila sam s bratom i sestrom devetnicu za majku i ona ozdravila; darujem 20 D. — Brod na S. MB Zagovor biskupa Langa zaštito ju od progonitelja. — Bukovac MP Isus i Marija sačuvali me u teškoj bolesti. — Cirkvenica GŽ Molila se Presv. Srcu i zaručnik se sretno vratio iz Amerike te se vjenčali. — Derventa KM Bož. Liječnik vratio mi zdravlje kćerki u teškoj boli. — Dol MB Iz zahvalnosti za davne milosti darivam za Svetište S. I., u Zagrebu 20 D. — Drivenički Zagrad MR Povratišto mi zdravlje. — Ivanovičani MP Pomoglo mi S. I. u gospodarstvu. — Jakšić DF Bl. Djevica i sv. Josip isprosili mi od S. Isusova rasvjetljenje Duha Svetoga u teškoj duševnoj borbi. — Koprivnica DN Očutila pomoć S. I. u boli pa šaljem 30 D. za sv. Misu. — Kostrena sv. B. CM Sretno prošla na operaciji. — Krizevci ZS Dobila stan po želji zagovorom biskupa Langa. — Levanjska Varoš Ob. P. Sprječilo neprijatelje da nijesu uništili opstanak obitelji. — Lun NS Za devetnice povratilo mi zdravlje. — Meja SB Isus i Marija očuvali milu mi osobu od propasti. — Mikluševci MB Slava Presv. Srcu i Majci Božjoj za ispunjenu želju. — DL Preporučivši bolesnog oca u biskupu Langu bilo mu je bolje i zahvalna šaljem za njegov dom sirotinje Din. 100. — Mostar SN i B Zahvaljujemo sv. Tereziji i Margareti Al. što su isprosile od Bož. Srca 2 velike milosti. — Obedišće AV Šaljem darak 10 D zahvalna za mnoge milosti sve od djetinjstva. — Osijek FB Darujem 10 D i držat će Glasnik dok sam živa, jer mi je Bož. Sreća bilo u pomoć u bolesti. — Patkovač JT Pomoglo nam majci. — Petrovsko RG Moleći veliku devetnicu Pr. Srcu ozdravilo mi bolesnu kćerku. — Plesno MK BŠ Bož. Sreća vodilo mi kćerku kroz teškoće do srećne udaje i sad se ufam u njega za njezino zdravlje. — Prelog ML Zahvaljujem na dobivenoj milosti. O Presv. Srce obrati Ti moju djecu na pravi put i smiluj mi se! — Premuda MJ Majci prijetila operacija, zavjetima ju Bož. Sreća toga oslobođilo. — Prijedor JK Bl. Djevica izbačila iz teške pogibli duše i tijela jedno dijete. — Sisak NV Utekao se Presv. Srcu i očeve zdravlje se poboljšalo. — ID „Mir i pomirenje naše“ bilo je Presv. Srce medu mojim zavadenima. Hvala mu i darujem 30 D. — Skrad AL Otac nam ipak jednom dobio mirovinu i poboljšalo mu se zdravlje. — Sopje ŠČ Sinčića mi otelo smrti. — Sotin MH Uslijedao mi molbu zagovorom Majke svoje i sv. Ante. — Split SŠ Šaljem zanemarenou zahvalnicu, što mi je suprug dobio namještenje. — Stari Mikanović MT U duševnoj patnji uslijedio nas Bož. Spasitelj i njegova Presv. Majka. — Sulkovci AŠ Zaštito me često S. I. napose nedavno nevino optuženu. — Sv. Đurd JG Devetnicom Bož. Srcu oslobodila se glavobolje. — Sv. Ivan Ž. MK Vršim više zavjeta što sam ih učinila da me Bož. Srce riješi krvotoka. — Šemovci AŠ Presv. Srce sačuvalo mi kćerku u teškoj upali. — Šibenik AZ Bož. Pomoćnik obitelji pomogao je i meni u teškim obiteljskim brigama. — Šumečani KT Devetnicama Bož. Srcu, sv. Josipu i sv. Anti povratilo se zdravlje ruci. — Varaždin IP U prošnji bila uslijana, zahvalna darujem 50 D. — Vareš ŠM Ispunjujući zavjet šaljem 100 D da se pogancće krsti na ime Ante. — Vojni Kriz MO Zahvaljujući se za razne milosti daruju 20 D. — Vrbovac AH Obećavši izmirenje spasila bolesnicu od smrti. — Vrbova JG Nastrandome pomoglo i još ga molim za dalje. — Vukovar HF Šaljem 20 D iz zahvalnosti na primljenim milostima. — Zagreb MM Mala Terezija pomogla mi izvršiti neugodne dužnosti. — MK Zagovorio sam teško bolesnu suprugu Pr. Srcu i ona za par dana ozdravila. — IB Kod teške operacije pomoglo Bož. Sreća zdrojno-mu. — SP Na velikoj pomoći u mnogim potrebama zahvaljujem Bož. Srcu, Majci Božjoj, sv. Josipu, sv. Tadeju i sv. Antunu preporučujući i nadalje cijelu obitelj. — FJ Dobio službu i druge pomoći. — BJ Duševno izgubljenu povratila me Gospa lurdška dobromu Pastiru, kad sam obecala god. dana moliti litanije lauretske i primati sakramente. — AG Barem okasno priznajem da mi je Bož. Sreća puno put pomođlo. — MK Zagovorom sv. Antuna uslijalo me Pr. Sreća. — MK Darujem 500 D za Svetište, jer mi je S. I. vratio izgubljeno zdravlje. — Županja KB Pa-leći kandilo pred slikom S. I. isprosila kćerki zdravlje.

Poštarska u gotovom plaćena.

**GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.**

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolsva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, Djovojačkih društava za naknadnu sv. pričest i ujedno Misijski Vjesnik. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1925. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 dinara, za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31. P. pret. 147.

**KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA
za godinu 1926.**

To je kalendar za novu godinu. Već je tiskan i već ga sada možeš kupiti, ako platiš povjereniku ili povjerenici našeg Glasnika ili župskom uredu svoje župe

12 dinara.

Lani su mnogi ostali bez ovog kalendara, jer su čekali svršetak godine i mislili da će ga onda lako kupiti. Prevarile se, jer je tada bio sav rasprodan. Dakle ove godine nabavi ga na vrijeme, pa onda ne ćeš nikoga kriviti, da si ostao bez ovog lijepog kalendara.

Što ima lijepa u novom kalendaru?

IMA pjesama, ima pouke o presvetom Srcu Isusovu, o kršćanskim dužnostima, o bl. Djevici Mariji, o novim svećima, o pokojnom biskupu Langu, o misijama. Ima tu i krasnih priopovijesti. Tu je i nastavak o Mišku i vragu. I ove je godine tu bezbroj milih slika.

Kalendar je ovaj veselje djeci, utjeha odraslim. Svaka kršćanska kuća hoće da ima ovaj kalendar. Prvi će ga dobiti, koji odmah sada pošalji 12 dinara.

Novac se šalje na upravu Glasnika Sreca Isusova, Zagreb I/147, Palmotičeva ulica 31.

CIJENJENI POVJERENICI I POVJERENICE!

Svaki mjesec primamo prijave za nove pretplatnike. Samo ih potražite i odmah javite. Samo još par tisuća! Ako se samo sto povjerenika ili povjerenica malo bolje prošeta oko svojih susjeda ili po svom selu, onda eto će u tren porasti taj broj do 50 tisuća.

Glasnik stoji godišnje 12 dinara, za inozemstvo dvostruko. To je mjesечно sitnica — jedan dinar. Koliko ipak veselja svoj obitelji, kad početkom mjeseca dobije ovaj naš Glasnik!

Preporučamo ovaj svoj Glasnik i dobročiniteljima, jer ga inače ne bismo mogli izdavati ovako jeftino.

Božansko će Sreco Isusovo nagraditi svaki trud naših povjerenika i povjerenica. A urednik će Glasnika i dalje svaki petak u mjesecu prikazati za nje sv. žrtvu na oltaru presv. Srca. I dalje ćemo povjerenicima i povjerenicama dati svaki jedanaesti broj na dar.

Naprijed svojski se zauzmimo i poradimo, da što više raširimo slavu i ljubav našeg božanskog Otkupitelja!

Teč. 34.

1925.

Br. 9.

Povratak rastavijenih Crkvi k jedinstvu.

Nakana Apostolstva molitve za rujan, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

Neizhrisiv je dojam, što ga imadu djeca od oca na umoru. Neizbrisiv je dojam, što ga imadu kršćani od žarke molitve Isusove pred smrt za jedinstvo njegove Crkve. Mnogi se i daleko udaljili, u srcu im ipak ostao prijekor, što su razdrli nešivenu haljinu Isusovu; ostala im makar i tiha želja, da otrgnuti komad natrag povrate. Ta njihova želja je titraj želje Srca Isusova.

Nešivena haljina Isusova podsjeća, da smo svi jedno tijelo u Isusu, kojegod krstom Njega obukosmo. I. Kor. 12, 27. U tom otajstvenom tijelu, u Crkvi Isusovoj, imamo svu snagu života. Tu je nepogrešiva nauka, tu je obilje milosti u sakramentima, tu je budna očinska pažnja Isusovih namjesnika. Koji s komadom haljine Isusove odoše imadu tek šta ili ništa od te nauke, od tih sakramenata, od tog života. Toliko imadu, koliko imadu dobre misli i iskrene želje, da otrgnuti komad k haljini Isusovoj — pravoj rimokatoličkoj Crkvi — prisajedine.

TESKE ZAPREKE.

Ruska crkva nalazi se sada u potpunom rasulu. Boljševici nastoje najsramotnjim sredstvima iskorijeniti svako štovanje Boga; progone i svoje svećenike, a o katoličkim ni da čuju. Izagnani ruski biskupi, njih oko 30, mjesto da u svetom jedinstvu potraže spas svoj i vjernika, upravljaju iz naših Karlovaraca vjernicima pisma puna jeda na katoličku Crkvu. Premnogi ruski iseljenici pristaju po tom rađe i uz framazune i uz sanjarske sekte teosofista i drugih, nego da potraže pravu i potpunu istinu u katoličkoj Crkvi.

Ostali istočnjaci, gledaju na Ruse i po njihovu primjeru hladno se drže prema kat. Crkvi. Njihove »samostalne narodne crkve« posvema su pod svjetovnom državnom vlašću, koja često sprečava plemenit vjerski polet u vjernika, a još više u svećenika.

Vjerskom mrtvilu u anglikanskoj crkvi žele mnogi doskočiti uvađanjem katoličkih običaja. Ovo prividno približivanje kat. Crkvi čini upravo zapreku, da zaslijepljeni potpuno ne progledaju.

Od pretjeranog ponosa vole i njemački protestanti, da im rađe

crv racionalizma rastoči svaku vjeru, nego da priznaju kako su zatalali otcijepivši se od rimokatoličke Crkve.

Tako eto slabosti ljudske drže daleko od jedinstva crkvenoga tri velike zajednice kršćana, da im onaj pravi i obilni život ne dolazi od Bož. Srca, jer ne pripadaju tijelu, u kom to Srce kuca.

PASTIR STADA KRISTOVA NASTOJI

u svako doba, da jaganci i ovce, glavare i vjernike rastavljenih crkvi privede u pravu ovčarnicu. Pijo IX. zove ih na vatikanski sabor; Leon XIII. im otvoreno predlaže g. 1894. način sjedinjenja, a na osvitu 20. stoljeća posvećuje ih sve Bož. Srcu.

Pijo X., Benedikt XV. neprestano pokazuje veliko zanimanje i ljubav za rastavljenu braću. U Rimu osnivaju poseban Zbor za Istočnu crkvu; zatim visoki zavod za proučavanje Istočnog pitanja; potiču kongrese za sjedinjenje i blagoslovom ih prate; zovu kat. redove, napose Benediktince, da primu istočni obred i po tom rade za sjedinjenje.

Nesebičnom ljubavi pomažu pape stradalnike inovjerce, Ruse i protestante, te se svatko mogao uvjeriti, kako njima nije do gospodstva nego do spasa duša.

Istina jest, da sv. Otac nije poslao svoga poslanika ni u Ženevu, ni u Mehljin ni u Ameriku, gdje se dogovarali rastavljeni o jedinstvu Crkve. No on ga nije ni mogao poslati stoga, što bi se moglo činiti, kao da njemu još nije štograd jasno gledje crkvenog jedinstva, ili kao da i katolička Crkva treba da traži tuđu pomoć za svoj nutarnji rad. Sav život i rad katoličke Crkve i njenih poglavara neprestano pokazuje rastavljenima, da jedna i jedinstvena prava Crkva Kristova jest već tude, pa će i svaki, koji joj se priključi osjetiti u sebi puninu života.

TO ZAISTA I PRIZNAVAJU BROJNI SJEDINJENI,

što se zadnjih godina vrlo množe. Njemački časopis »Euharistički Savez naroda« donosi u svakom broju niz takovih pristupa i izjava, kojima daju vrlo odlična gospoda izražaj svoje sreće, što se pridružili Crkvi katoličkoj. U samoj Engleskoj narastao je broj takovih u g. 1924. na blizu 40.000. Njemački protestanti gledali su s počitanjem ove godine prvi put iza 400 god. u Berlinu Tijelovsku procesiju. U korjenito protestantskoj Nizozemskoj dolaze već katolići do odlučne riječi i u vlasti, jer je poznata njihova vrednota.

Istina dakle svice rastavljenima; oblaci predsuda se raspršuju. Potpuno će ih raspršiti »molitva pravednika, koja prodire oblake« i ljubav, kako veli sv. Pismo: »Mržnja uzbuduje svade, ljubav pokriva sve zloće«. Prov. 10, 12.

TO DVOJE

vodi eto ovaj mjesec članove Apostolata Srca Isusova, da će rade moliti za rastavljenu braću, da će upozoriti rastavljene u svom poznanstvu na ljubav, što je goji Crkva rimokatolička spram njih.

Istim duhom diše i radi i »**Apostolat sv. Cirila i Metoda**«, koji već oko 20 godina i u nas širi misao sjedinjenja. Tko bi hotio učlaniti se u to društvo, može pitati svoga vel. g. župnika ili pisati u Zagreb Upravi Apostolata sv. Cirila i Metoda, Kaptol br. 29.

Marko Križevčanin Hrvat — mučenik.

Uz svetoga Marka evanđelistu i uz druge svece toga imena za nas Hrvate od osobite je važnosti jedan naš nebeski blaženik također imenom Marko. To je naš zemljak Hrvat blaženi Marko Križevčanin.

Blaženi Marko rodio se g. 1580. u hrvatskom gradu Križevcima od pobožnih hrvatskih roditelja pa se i sam uvijek držao Hrvatom. Svoje nauke svršio je u Gracu i Rimu, gdje je i zareden za svećenika. Svetu svećeničku službu vršio je najprije u Križevcima i okolici, a poslije u nadbiskupiji ostrogonskoj, kamo ga je pozvao glasoviti nadbiskup kardinal Petar Pazmány.

Odlikovao se naš blaženi Marko visokom krepošću, lijepom učenošću te velikim i požrtvovnim dušobrižničkim svećeničkim radom. Nježna pak ljubav prema Bl. Dj. Mariji, koju mu je još u djetinjsko srce pobožna majka usadila, bila je osobiti ured duhovnoga života svetoga ovog svećenika. Radi svega toga uvelike su ga svi štovali. Bl. Marko bio je najprije profesor i ravnatelj bogoslovskoga sjemeništa u Trnavi, u sjevernoj Ugarskoj, a doskora i kanonik. Uz sve časti on i dalje neumorno radi i ostaje ponizan, mio Bogu i ljudima. Osobito mu je bio drag dušobrižnički rad u prijestolom puku pa je na tom polju učinio mnoga na slavu Božiju i na spas duša.

U ono doba satirale su gornju Ugarsku već od dugo vremena vjerske prepirke, koje su unijeli u zemlju za onda još dosta novi krijevjeri protestanti i kalvini. Te prepirke razvile su se s vremenom u pravi građanski rat između katolika i krivovjeraca. Petoga rujna 1619. osvoje kalvini Košice. U gradu se desio i naš Marko i još dva Isusovca Stjepan Pongracz i Melkior Grodecz. Sva trojica nalazila se ondje po dušobrižničkom poslu. Sav grozni bijes pobjedničkih krivovjeraca obori se sada najvećma na tu trojicu katoličkih svećenika. Zahtijevali su od njih da se odreknu svoje katoličke vjere, a kad ovi to nijesu htjeli, staviše ih na najgroznejne muke. Mučili su najprije svu trojicu gluđu i žeđu. Onda dvojicu Isusovaca strašno izmrcvariše i osakatiše. Kada se naš blaženi Marko ne htjede ni na pogled tih strašnih muka i na sjajne ponude i obećanja odreći svoje svete vjere,

Bl. Marko Križevčanin.

tad nastave da i njega muče. I njemu i obojici Isusovaca svezaše uže oko glave i tako ga jako napeše, da se činilo, da će im oči iskočiti. Zatim svu trojicu svezaše za ruke i objesiše za gredu, a na noge im privezaše teške utege. Tako nategnute stadoše užganim bakljama paliti mjestimice sve do kostiju. Pod užasnim mukama uzdisahu mučenici i zazivahu sveta imena Isus i Marija. Muke su trajale čitavu noć. Pred zoru odrubiše našemu bl. Marku i ocu Grodečcu glavu, a ocu Pongraczu dadoše dva teška udarca po glavi, pa misleći da su i njega usmrtili baciše svu trojicu u zahod. Sve se to dogodilo uoči blagdana Male Gospe, sedmoga rujna 1616. godine. Otac Pongracz živio je u zahodu još oko dvadeset sati, i u strašnim bolima umro.

Poslije spremiše pobožni katolici sveta tjelesa trojice košičkih mučenika najprije u mjesto Sebes, onda u Hertnek, a konačno u Trnavu u sjevernoj Ugarskoj, gdje se i danas nalaze u samostanskoj crkvi časnih sestara uršulinki.

Po zagovoru svete trojice košičkih mučenika dogodila se mnoga čudesna ozdravljenja, pa je tim i drugim velikim znakovima proslavio Bog postojanu vjeru i junačku mučeničku smrt trojice svojih vjernih službi.

No ni sveta majka Crkva nije zaboravila junačkih sinova svojih. Razumjela je ona znakove nebesa, pa je nakon dugih i strogih crkvenih istraživanja sv. otac papa Pijo X. proglašio 15. I. 1905. svu trojicu košičkih mučenika blaženima i dopustio, da se javno štuju u katoličkoj Crkvi. Blagdan im se slavi svake godine sedmoga rujna.

Blaženi je Marko Hrvat, ures naše povijesti, a Hrvati kao da ne znaju za njega. Malo je Hrvata svetaca, a naš Marko Križevčanin već je upravo pred dvadeset godina službeno i svećano priznat i proglašen od sv. Crkve blaženim, pa kako se malo u nas slavi. Koliko ima blaženi naš Marko oltara u našim crkvama, koliko mu je domova ukrašeno njegovim slikama? Koliko Hrvata nosi njegovo ime?

Mi Hrvati slavimo ove godine tisuću godišnjicu našega kraljevstva i naše državne samostalnosti. Sada se mnogo spominju velikani slavne naše prošlosti i nepravde gdjekojem od njih nanešene s mnogo dobre volje nastojat će se popraviti. I slava našega blaženog Marka Križevčanina ima da bude obnovljena i što više proširena u našem narodu, koji i te kako treba sinova, kao što je on bio.

Za to se lijepo zauzeo rodni njegov grad Križevci. Posredovanjem preuzv. g. nadbiskupa Dra A. Bauera dopremljen je lijep dio kosti bl. Marka u Zagreb, pa će se o njegovoj svetkovini prenijeti svečano u Križevce. Mnogo se za to zauzimlju uz preč. g. župnika M. Fržića »Braća hrv. Zmaja«. G. prof. Soljačić napisao je za tu zgodu krasan oratorij u čast Bl. Marku, a uglazbio ga prof. Hranilović. Oratorij je tiskan i u novom Kalendaru Srca Isusova i Marijina za g. 1926. pa će se i tim vrlo lijepo iskazati štovanje našemu Blaženiku Marku Kr.

J. L. bogoslov.

Milo svjetlo.

»Svijet je u zlo uronjen!« Neki to mjesto sv. Pisma još oštire prevode: »Sav svijet leži u nečastivome«. Strahota! Je li istinito?

Učenik Ljubavi, blagi sv. Ivan to piše I. 5, 19. Dakle ne pretjerava. U njega je toliko srca za sve, te bi najvolio da može svima reći »djeco«, »djecice«, »predragi« . . . No pred istinom ne može zakriti oči i on tek mali zbor Kristovih vjernih naziva tako milo. Naziva ih, jer su to oni i doista. Ostvarili su, što je Učitelj stavio kao uvjet svoga učeništva: »Ne budete li kao djeca, ne čete ući u kraljevstvo nebesko«.

Proslava sv. Tereze u Zagrebu. (S desne strane grobica Eltz).

Nasuprot bijele čete stoji tadanji »crni svijet«, sa svom svojom pohlepolom, grcanjem kala i nadutošću. Baš Ivanova riječ i mila, nevinija, djetinja pojava najjasnije osvjetljuje duboku tamu tadanjega svijeta.

Takovo svjetlo, u isti mah dražesno i veličajno, baca na današnju poganstinu Terezija od Maloga Isusa. U crkvi sv. Petra u Rimu zasjala je dne 17. svibnja cijelome svijetu kao Svetica. Predivna rasvjeta njojzi u čast, kakova ne vidje već 50 g. Rim, mali je znamen onoga, što je svijet u njoj od Boga dobio. U zlo uronjeni moderni svijet ugledao je u njoj svoga Ivana, djetinju dušu, prekaljenu već bolima, a ipak svu milu i dražesnu.

Isti dan, kad je Svetica zasjala u Rimu, odrazilo joj se svjetlo i u našem Svetištu Bož. Srca u Zagrebu. U početku svećane trodnevnicе postavljen je i blagoslovljен kip Svetice; zatim se redali oduševljeni iskazi štovanja i ljubavi prema njoj. Dne 21. V. služio je svečanu sv. Misu sam preuzv. g. Nadbiskup Dr. Bauer i blagoslovio prekrasnii barjak, što ga je spremio posebni odbor Društva za sveudiljno klanjanje pod pokroviteljstvom uzorne katoličkinje grofice Eltz, kao sveti zavjetni dar na grob Svetice, da isprosi Hrvatskoj brojan i sveci-

ćenički pomladak. Milovidno se barjak vijao u rukama ponosnih dječaka taj dan po podne u »procesiji djece«, koja je krenula iz Svetišta Palmotićevom i Đordićevom ulicom te Zrinjskim trgom i Hatzovom ulicom opet u Svetište. Divnog li i nezaboravnog prizora! Nevina prošnja stotina dječjih srdaca pod nevinim barjakom k nevinoj Svetici za nevin svećenički pomladak!

I naš »u zlo uronjeni svijet« stao je i gledao **Sveticu u ružama** kao nebesku pojavu. Gledao je **nevinost** od koje se to tamnije odraživala njegova tama . . . Bilo je ganuća i obraćenja. Duhovne ruže padale su namah iz ruku »Male Švetice« . . . Ona ih siplje i dalje kod oltara sv. Ivana u Svetištu Bož. Srca, kamo je smješten njezin lijepi kip.

A zastava? Taj čarobni san, ta divna umjetnina naših neumornih Sestara Milosrdnica, ta idealna tvorevina vrlih gospoja u Odboru, napose gde tajnice M. Springensfeld, — ona je odlepršala u Francusku, u Lisie na grob Svetičin. Providnost je lijepo udesila, da ju je mogao ponijeti veliki prijatelj Slavena P. D'Herbigny D. I. kad je po želji sv. Oca išao na Svetičin grob, da se na njemu pomoli za sjedinjenje.

Časna glavarica iz samostana sv. Terezije zahvalno i velikom rađošću izvješće, da je V. P. D'Herbigny sam donio i uz oduševljeni govor razvio dražesni hrvatski barjak u kapeli Karmela. »To je izraz divne vjere u Hrvata — rekao je on — koji su prvi pobornici za sveto Jedinstvo Crkve. Neka Mala Švetica blagohotno čuva taj dar i neka jači junačku Hrvatsku da obrani prava Božja!«

I ova je riječ mila iskra u tami . . .

Borba protiv ogavnoj psovci.

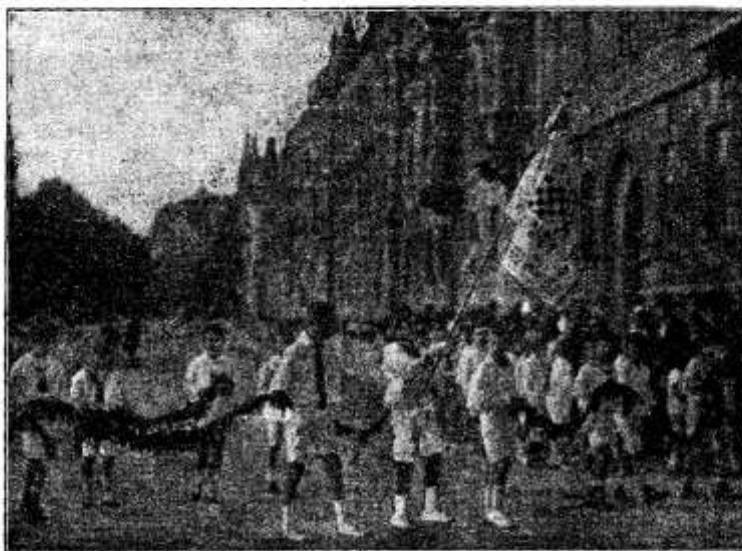
»Borba je život čovječji na zemlji« (Job 7, 1). A čovjek se bori samo proti zlu — pravom ili prividnom. Začudno je, što se najmanje otpora ulaže protiv najvećega zla — izvora sviju zala: — protiv grijeha. Sv. Otac eto nam za borbu predlaže zlo nada zlima, **grijeh nad grijesima**: preogavnu psovku (»kletvu«). Grijeh je to veći, što se više protivi glavnoj posljednjoj svrsi čovjeka i što više gazi najveću Božju zapovijed. Pogledajmo psovku.

Psovka i posljednja svrha.

Nepromjenjiva je Božja odluka, da mu svaki stvor bude na diku i slavu — to je glavna i posljednja svrha sviju stvorova. Čovjek napose — kao kralj i kruna vidljivih stvorova — ima da bude živi hvalospjev Svevišnjemu, i ako ne vazda jezikom, a ono bar djelom i životom. Sa svake malne stranice sv. Pisma odjekuje »slava Bogu na visini« ili poziv »ljudima dobre volje« na veličanje vrhovnoga Veličanstva: hvalite ga, priznavajte, slavite, veličajte, uzvisujte!

»Velik je Gospod i odviše hvale dostojan«. (Ps. 144, 3). Njegova moć je svemoć. »Štogod je htio, učinio je Gospod na nebū i na zemlji« (Ps. 134, 6). »Mudrosti njegovoj nema broja« (mjere). (Ps. 146, 5). A svetošću se tolikom blista, da i najsvetiji duhovi pred njim zastiru

lice pjevajući mu neprestano: »Svet, svet, svet Gospod Bog nad vojskama« (Izai 6, 3). »Ko je kao Bog?« (= Mihael). Lakše je reći što nije, nego što jest. Stoga »slaveći Gospoda, kolikogod mognete, (slavite ga), jer će (vas) još nadvisiti i divno je veličanstvo njegovo. Blagoslovajući Gospoda, uživisujte ga, koliko možete, jer je veći od svake hvale«. (Crkv. 43, 33—34).

Barjak na procesiji sv. Tereze u Zagrebu 21. 5.

A protiv Tolikoga i Takvoga ustaje »listak, štono ga vjetar nosi«. (13, 25). — »Sveti se ime tvoje« imalo bi postati svagdašnjim poklikom sviju srdaca i jezika. »Od istoka sunca do zapada« imalo bi da bude »hvaljeno ime Gospodnje«. (Ps. 112, 3).

I bilo je donekle tako u one dane, kad je veći dio ljudi pregibao koljena pred drvom i kamenom. A danas, iza kako nam je »Bog živi« otkrio slavu imena i sjaj svoga lica, svagdano motrimo to presjajno lice popljuvano, a njegovo ime presveto čujemo zaruženo s najodurijim rječetinam! »Presenetite se nebesal! (Jer. 2, 12).

I pijanac i tat i ubojica i mekoputnik ne daju »Bogu, što je Božje« (Mat. 22, 21): čast i slavu. Ali sve natkriljuje bestidnošću i opakošću bogohulni psovač. Ostali grešnici uživaju zlorabeći stvorove proti volji Stvoritelja. Ali zvijersko, davolsko srce bogopsovača kuša, da se zasiti blaženjem i zlostavljanjem Stvoritelja! Ostali grešnici vrijedaju Oca na nebesima okrećući mu leđa, a drznički rod psovača licem u lice mu pljuje! Ima li krivnje, da se s ovom usporedi?

Psovka i najveća zapovijed.

Najveća i prva zapovijed glasi: »Ljubi Gospoda Boga svoga svim

srcem svojim i svom dušom svojom i svom mišljem svojem i svom jakosću svojom». (Mar. 12, 30). Tako je Stvoritelj ognjem zapisao pri osvitu prvoga žiča na zemlji u čovječe srce.

Naše je srce sveder u plamenu ljubavi: izgara sad u čežnji, sad u slasti. A za čim to sve izgara? Nije li to sjena i trag Božje savršenosti? Jer drugo ni nijesu stvorena. Ako li za sjenom tako neumorno bježi, za što ne za istinom? Ako tragove Božjih stopa s tolikim žarom cjelivamo, koliko istom njega: Dobrotu i Ljepotu vjekovitu i beskraju?

Ali zna On dobro, da se vatra rasplamčuje vatrom, a ljubav ljujavlu. Stoga »je Bog prvi nas ljubio«. (1 Iv. 4, 19). Izmjerimo dublinu te ljubavi: bezdan niskosti naše i bijede, kamo se je On spustio s nedogledne visine, da nas pritegne u svoj zagrljaj na svoje Srce. Izmjerimo visinu: svu uzvišenost one nesebičnosti, s kojom je »uništio sam sebe«. (Filip. 2, 7), da vječnim blaženstvom obdari nas — ne stražeći se ni najcrnije nezahvalnosti. Širinu te ljubavi obuhvaća nepregledno mnoštvo njegovih dobročinstava: sve štogod jesmo ili posjeđujemo, njegovo je. Da, čitav svemir nam nude: nebo i zemlju, sve svoje — pa i sebe svega na toliko načina — kao Oca i brata, kao otкуп i okrepu, kao platu i nagradu vjekovitu. Napokon duljinu te ljubavi nema kraja u prošlosti, jer »vječnom ljubavlju« nas je ljubio (Jer. 31, 3); nema u budućnosti, jer će njegovo Srce biti vrelom našeg blaženstva na vječne vjekova.

Doista »Bog je ljubav« (1 Iv. 4, 8). Pa ipak psovač mjesto ruža ljubavi za ljubav sipa na Bož. Srce strijele usijane u bijesu i mržnji. Čovjek pri sebi ne može na obraz najsvetijem Veličanstvu bacati jezikom najoglavnije pogrde, a da nije srce mržnjom označilo smjera i cilja. U srcu je naime kormilo jezika.

Svi se bogoslovi služu, da je mržnja na Boga najveći grijeh, kao što je najveća krepot ljubav spram Boga. Nego tri velika sv. Naučitelja: **Jeronim, Ivan Zlatousni i Toma Akvinac** zovu bogohulje najvećim grijehom. U tom smislu piše i sadašnji sv. Otac Pijo XI. u pismu na nadbiskupa Veronskoga (3. 12. 1924.). Dakle psovka (krupna i posve promišljena) mora da je izljev — makar časovite — mržnje na Boga.

P. Perica D. I. Split.

TO NIJE MOGUĆE!

Propovijedao poznati misijonar Isusovac Antun Ajala u jednom primorskom mjestu u Dalmaciji. Razlagao kako ples škodi duši i tijelu. Škodi duši, jer ples strasti pobuduje, a škodi i tijelu, jer neki padnu u bolesti, osobito lako uhvate upalu pluća.

Da zorno prikaže loš utjecaj plesa udari snažnom rukom po mramornom stupu, na kojem se oslanjala propovjedaonica i reče: »Kada bi pokvarena čovječja narav ostala studena pri plesu kao ovaj mramor, onda ples ne bi škodio duši. Ali to nije moguće! . . .

Župnik je često upozorivao svoje stado na opomenu *vrlog misijonara*.

Današnji ples početak je i uzrok propasti poštenja za mnoge. Djevojka, koja ipak drži do svog poštenja ne će ići na te plesove, a dobra će je majka neprestano odvraćati. — **D. Dragičević**.

SOCIJALISTI NEKAD I DANAS.

Svi znamo, kako su socijaliste do nedavno govorili i radili proti Bogu i vjeri. Nema Boga . . . Isus nas nije spasio . . . Svećenici ni redovnici ne vrijede i ne koriste ništa . . . Oni su služe kapitalizma. Propovijedaju sirotinji »Ne kradи«, a sami podupiru najveće kradljivce, kapitaliste. Sva dobra ovoga svijeta kupe sebi i bogatašima, a sirotinju tješe nebom i straše paklom. Ne trebamo ni toga raja, prepustamo ga andelima i starim babama. Raj je naš na ovom svijetu . . .

Procesija djece u čast sv. Tereze u Zagrebu 21. 5.

Tako nekad. A danas? I danas ih još ima, koji slično govore, ali ne tako javno. Pametniji, dapače većina njemačkih Socijal-demokrata uči otvoreno svoju mladež: Imaj jedno više biće, koje ravna udesom ljudi. To barem službeno priznaje i ispovjeda svaki pristaša. To je zakletva njihova, koju polazu, kad stupe u stranku. Tako svi mlađi. To više biće priznaju i stariji. U berlinskom parlamentu 30 socijal-demokratskih zastupnika priznaju, da vjeruju u to više biće. Nijesu više odpadnici. Svi to vide, pa jedan berlinski list (»8 Uhrblatt«) donaša članak, u kojem više dušobrižnika, katoličkih i protestantskih kaže: »U berlinskom proletarijatu sve više raste i jača vjera«.

To više biće **spasilo je svijet po križu**. Križ je znak spasenja i koji čekaju spasenje, po njemu ga čekaju. Spasenje je to u životu onkraj groba, stoga i križ u rukama i na ljesu mrtva čovjeka. Umro je Ebert, prvi predsjednik njemačke republike, socijal-demokrat, otpadnik od vjere. Na njegovom je ljesu križ i nijedna socijal-demokratska novina nije nijedne riječi proti križu kazala. Pred desetak

godina, kad bi ga ugledali na lijesu svoga čovjeka, otrgali bi ga i bacili pod noge.

Svećenik je posrednik izmed višeg bića, Spasitelja i nas. Od Boga je izabran i ovlašten, da ljudi vodi Bogu putem i naukom, koji je Isus dao. Svećenik je nosioc prave kulture, koja od Boga dolazi i Bogu vodi. Ta kultura božja usreće čovjeka na ovom i drugom svijetu. Baš ta kultura brine se za umorne i opterećene pa zove k sebi slabe i malašne. Središta su te kulture od uvijek pa i danas samostani muški i ženski. To danas vide i socijali. »Vorwärts«, glavno glasilo njemačkih socijal-demokrata, donaša opis berlinskih katoličkih samostana i njihova rada pa veli: »To su naši suradnici i pomoćnici za blagostanje naše.« Tako ispojedaju sada. A nekad?

Kako je divna rimokatolička Crkva, koja ne mijenja ovako svojih nauka. Sada dobiva priznanje od krutih svojih prijašnjih mrzitelja. A što sve nije pretrpjela prije, dok ne dodoše zalutala djeca k boljoj pameti. Sretni, koji nikad ne ostavljaju Majke! J. Müller. Berlin.

† Mgr. Luka Pappafava i Presv. Srce.

Bilo je g. 1921., kad se sastadoše u Zagrebu presvjetli biskupi iz sve države, da vijećaju o boljitku katoličke Crkve. Tom je prigodom starješina Isusovačke kuće zamolio pokojnog biskupa L. Pappafavu, da bi održao blagoslov jedne nedjelje u svetištu presv. Srca Isusova. On se rado odazvao, i ako je malo poboljevao već onda. Iza blagoslova otpratih ga do nadbiskupskog dvora, gdje je obitavao onih dana. Putem mi reče vas razdragam: »Nijesam mislio, da će u crkvi naći kod blagoslova onoliko naroda, jer je svaki veliki grad u vjeri mlak. To je melem na moje srce, kad vidim da narod štuje božansko Srce. Taj narod ne će ni zalutati ni propasti.«

Ovaj je dobrí biskup 15. srpnja zamjenio ovaj svijet boljim i nadajmo se, da već sada uživa u onom presvetom Srcu, koje je on djetinjski ljubio i štovao.

Kad sam ga pohađao u Šibeniku, dok je ondje bio biskupom, vazda sam opazio, kako je prije večere zimi i ljeti molio krunicu pred kipom Majke Božje i dviye su mu rodene sestre skupa s njime molile. Iza krunice slijedile su vruće molitve, kojima je sebe i svu svoju biskupiju preporučao Božanskomu Srcu.

Ovu je nabožnost pokojnik želio uliti i u narod, pa je o njoj govorio puku i preporučao mu je u svojim biskupskim korizmenim poslanicama. Jednako je radio još prije kao župnik u Supetru na Braču.

To je bio biskup pun žara za Božju stvar i svetu Crkvu, koju je ljubio svom dušom kao i Krista. To bio biskup po Srcu Isusovu.

Pokojni je biskup širio i ovaj Glasnik presv. Srca Isusova, dapače ga preporučao svećenicima neka ga šire. Uvjeren je bio, da je to milo samomu Isusu.

Presveto Srce Isusovo neka naplati ovom svom uzornom štovatelju sve dobro, što je za nj učinio perom, riječju i djelom. Vječni pokoj tako plemenitoj duši!

A. Alfirević D. I.

Slučajevi, koji nisu slučajevi.

Al. Curinaldi D. I. Sarajevo.

NEMA starijeg dušobrižnika, koji ne bi znao štošta pripovijedati o vanrednim načinima, kojim neizmjerno milosrde Božje znade još u zadnji čas spasiti duše iz pandža neprijatelja roda ljudskoga. Slijedeći slučajevi, koji se prije nekoliko godina desili u Bosni, potiču nas na nepokolebitivo pouzdanje u Presv. Srce Isusovo, to središte Božje ljubavi i milosrda prama dušama, koje ga štiju.

U župi N. blizu Mostara, na cesti što vodi u Sarajevo, vratio se jednoga dana župnik kući, sav izmoren i slab uslijed napornog puta u brdima, gdje je providio neke bolesnike. Kod kuće nade seljaka, koji ga je zvao u jedno selo na istoj cesti, 12 kilometara od župskog mjeseta, jer da mu je domaćin na umoru. Župnik, koji je bio kako rekoh vrlo umoran i slab, naredio je slugi da zapregne konja, a on da će međutim pol sata počivati. Zaista je legao i zaspao, no probudio ga je velik štropot auta, koji je prošao glavnom cestom kraj kuće. Župnik ustade odmah, siđe na cestu, gdje nade konja već zapregnuta. Sluga mu primjeti, da je spavao samo pet minuta. On odgovori, da ga je probudio auto, koji je cestom prošao. Nemalo se začudi, kad mu je sluga odvratio, da uopće nije tada prošao nijedan auto.

Sluga, koji je znao da je župnik vrlo umoran, stao ga je nagovarati, da opet legne bar za pol sata. No župnik ne htjedne ni da čuje, nego je odmah sjeo u kočiju. Putem je konj župnikov, koji je obično najvećim naporom mogao prevaliti cestu do pomenutog sela za pet četvrti sata, letio je taj dan kao bijesan; tako su stigli u to selo za tri četvrti sata.

Župnik je našao bolesnika gdje sjedi pod jednim stablom još potpuno pri svijesti. Ispovjedi ga i providi svetotajstvima za umiruće. Potom će se s njime dušobudno razgovoriti. Bolesnik se nije činio tako slab i bio je potpuno pri svijesti. No najednom probljedi, nagne se na stranu, i sruši se mrtav.

Od dolaska župnikova do njegove smrti nije prošlo više od deset minuta, tako da bi župnik prekasno stigao k njemu, da je spavao pol sata, kako je namjeravao, i da konj nije hitio taj dan vanredno brzo.

*

Prefekt malog sjemeništa u Travniku P. H., vodio je jednoga dana svoje dake na šetnju. Prije polaska rekao je dacima, koji se nalazili na čelu drugima, kojim pravcem treba da idu. U razgovoru sa drugim dacima, koji se kraj njega nalazili, nije dulje vrijeme pazio na to, da su dacici na čelu pošli sasvim drugim pravcem, nego što im je bio naredio. Kad je to opazio, bilo je već prekasno i predaleko, da bi smjer šetnje promijenili. Tako su svi stigli na veliku livadu, kroz koju vodi kolna cesta u Travnik. Tu se daci razišli te počeli igrati po svom običaju. Domala eto ide kočija korakom putem prama Travniku. Znatiželjna djeca polete da vide, tko se nalazi u kočiji, premda ih je prefekt zvao, da ostave kočiju na miru. Na jednom čuje kako ga daci svim glasom zovu. Pohiti on onamo, i vidi u kočiji bolesnu ženu, koja se je

vozila u bolnicu. Ona ga zamoli, da je isповједи, jer joj je veoma zlo. Prefekt svećenik razumije se, drage volje udovolji njezinu želji, a kočija nastavi put. No još prije nego je stigla u Travnik, izdahnula je bolesnica dušu.

Šta bi od te duše bilo, da su daci išli određenim putem?

U jednoj župi sjeverne Bosne dojaši jednoga dana momak pred župni stan, i umoli župnika, da bi što prije došao k njegovu gospodaru, jer da leži na umoru. Župnik odmah pripremi sve, pa uzjaši konja i oba se upute najoštrijim kasom prema udaljenom selu. Kad su provalili jedan dio puta, stade na jednom župnikov konj, onda kao bjesan opet poletio stramputicom preko brda i dolina, kroz šume i polja tako, da je župnik, samo nastojao da sačuva ravnoteže na konju i svaki čas mislio, da će sad na razmrskati glavu na kakvoj grani, ili padom stradati. Zarko se preporučivao Spasitelju, kojeg je nosio na prsima. To bijesno jahanje trajalo je dosta dugo — za jednog župnika cijelu vječnost.

Kad najednom stane konj pred vratima jedne osamljene kuće. Iz te kuće izade odmah neka žena, i čim ugleda župnika, reče mu: »Hvala Bogu da ste prispjeli na vrijeme, još je živ!« I odvede župnika u sobu, gdje je bolesnik ležao još potpuno pri svijesti. Župnik ga isповједi, providi ga ostalim svetotajstvima za umiruće, a odmah iza toga bolesnik izdahne. Četvrt sata iza njegove smrti prispije sluga, koji je najoštrijim kasom jahao običnom cestom, pred kuću.

Zar se ne vidi i u ovom slučaju prst Božji, koji je htio da valjanom isповјedu spasi onu dušu?

Ovaj se je slučaj meni samome dogodio. Bio sam negdje g. 1908. u Mostaru sudski činovnik. U to vrijeme ležao je bolestan od sušice neki naš kolega, za kojeg sam jednog dana čuo, da leži već dva dana u smrtnoj borbi i da ne može da živi a niti da umre. Onog istog dana u večer nakon uredovnih sati izlazim s jednim drugom iz sudske zgrade. Kad eter na ulaznim vratima sastanemo, sada blagopokojnoga, fra Ambroza M., tadašnjega nadžupnika u Mostaru. Mi ga pozdravimo i pitamo, šta on želi tako kasno na sudu? On nam odgovori, da hoće da pregleda neke parbene spise. Ja mu odvratim, da će jedva naći još kojeg činovnika u zgradici, i nadodam upit: »Je li se g. A. . . (taj naš kolega na umoru) isповјedio?« On me začuđen upita: »Pa zar je on tako opasno bolestan? — Ja nisam o tome ništa znao; nitko mi nije to javio. Idem odmah k njemu, spise ću drugi put pogledati.« Reče i ode. Našao je bolesnika potpuno pri svijesti. Ovaj ga je vrlo rado primio, te se skrušeno isповјedio. Nadžupnik je onda što brže odletio u crkvu, da mu donese još sv. Poputbinu i pomast. Ali kad je stigao bolesnikovoj kući, našao ga je već mrtva!

Tko drugi nego neizmjerno milosrde Božje je odredilo, da nadžupnik baš nakon svršetka uredovnih sati dolazi na okružni sud radi nekih spisa, i da u isti mah mi izlazimo iz suda i stavimo mu upit glede isповјedi našeg druga. Zar nije i u ovoj zgodi očita volja Presv. Srca Isusova, da spasi duše svojih vjernika.

Ali i svaki dušobrižnik znade također pripovijedati, da kod onih, koji su za svog života iz paklene oholosti mrzili i prezirali Boga, obično ukućani zanemaruju dužnost, da zovu na vrijeme svećenika, ili da ovaj u neobičnim prilikama ne može se odmah, odazvati pozivu, tako da dođe u kuću bolesnikovu tek nakon smrti njegove.

Molimo li se danomice usrdno Presv. Srcu Isusovu, Njegovoju presv. Majci kao i Sv. Josipu za dobru smrt, onda možemo živjeti u miru i pouzdano. Isus ne će napustiti duše, koje ga ljube i za koje je Njegovo Presv. Srce prolilo i zadnju kap krvi. Isus ne će dozvoliti da im u najodlučnijem času života uzmanjka pomoći svećenikova.

Orači - petak!

Dodem k jednomu prijatelju, — a bio je petak, podvečer. Vidim onđe zbijelu bažulju, zbijelu šalatu i tanjur narezane šunke. Oho, rećem, kod vas se dobro posti, uz bažulj eto i šunku! Imam orače, za njih je to, odgovori prijatelj. Tako? A koje su vjere ti orači? Jesu li muhamedanci, Židovi ili pogani? No, odgovara prijatelj, Židovi nijesu ni muhamedanci, a mislim da nijesu ni pogani, ako i jest istina, da ima među nama katolicima dosta pogana. Katolici su.

Cujete, ljudi božji, ako su ti orači kršćani, katolici, onda bi ipak imali znati, da se šunka u petak ne jede.

Bi, bi, istina, oni bi imali to znati, ali ako im ja navečer dadem samoga bažulja, nikad ih više dobiti ne ću! Mi radimo, vele oni, pak hoćemo i jesti!

Dobro, to je jako lijepo. Ako jede onaj, koji ne radi, još više treba da jede onaj, koji radi. Ali — zar se jede samo meso? Zar se nije mogu najesti i druge hrane? Vi orete polje — hoće li onđe rasti meso, ili pak kuruzu, bažulji, krumpir?! Dakle vidite, da i sami skrbite za krušać još više nego za meso.

Dok mi o tom razgovarali, eto orača s polja. Čujete, orači, vi ste ljudi, je li? Jesmo. Vi ste kršćani, je li? Jesmo. Vi ste katolici, je li? Jesmo. Čujete: Svak kršćanin, katolik, znade, što je svetak a što je petak. Svetak je svetak, a petak je petak. Svak ima svoje. Daj svetušku ono što ide njega, ali daj i petku njegovo. Smije li se u petak jesti meso? pitam ja. Ne, reče jedan od orača, ne smije. Dakle čujte:

Ispovijedam ja jednoga dana na Bistrici. Silan je narod, muško, žensko, čekaju na ispjoviju. Dode jedna ženska i ispjovjeda se. Pitam ja: Jeste li jeli mesa u petak? Jesam. Zašto? Ah, imala sam težake. No, pak ako imate težake u petak, zar se smije onda i meso jesti? Znam ja da ne; ali što ćete velečasni! Težak ne pita, je li petak. Ako mu donesem objed, a ne ima mesa, bacit će žlicu, ali će bacit i motiku. Ne će raditi. Oh, to je istina žalosno; reći ću ja. Ali čujete mamica, dečje kad pogadate težake, recite im umahi: Težaci, ja vam dadem košt, ali mesa danas ne ćete dobiti, jer je petak. Ako ne idete, uzeti ću druge, koji imaju vjere i koji znadu, da se u petak meso ne jede. Ne vjerujem, da se ne bi našli.

Poslje ove pokornice dode jedan dečko. I njega pitam: Jesi li jeo mesa u petak? Jesam, odgovara. Zašto? Ha, ja sam težak, radim i jedem danas pri ovomu, sutra pri onomu. Jedem, što mi dadu. Ja nijesam krv, ako mi gazzdarica donese mesa!

Evo: Gazzdarica veli: Moram dati mesa, drukčije ne će raditi. Težak veli: Moram jesti mesa, jer mi ga dadu. A da su se dogovorili, išlo bi posve dobro i bez mesa.

Znate što? Ljudi, vi varate mene, a varate i sebe; ali dragoga Boga?! njega ne ćete prevariti.

Pitao sam drugi dan: No, jesu li orači jučer jeli šunku? Ne, reče gazzdarica. Bilo ih malo stid, a nijesu ni mogli, kad ste im tako lijepo rekli.

M. Rihtarić.

Još se čudesna događaju.

Gospoda Julija Cornu, rođena Gosset, sada je u svojoj 43. god. i živi u Parizu. Ona je proživjela redom mnogo bolesti: upalu moždanskih opni, ospice, boli u trbuhu, bacala je često krv na usta, imala je i tifus uz krvotok u crijevima, ranjeno joj bilo desno krilo pluća, radi koksalgije postaviše joj jedno bedro u sadru za 2 godine, pretrpjela je 5 kriza sa slijepim crijevom. G. 1915. oboli na Pottovoj bolesti na hrptenjači, pa je tada položiše u sadreni omot do g. 1920. i tada ozdravi. No gospoda Cornu opet očuti tu istu bolest g. 1921. Tada poče bacati svako jelo s krvljom. Jake su boli trajale svaki put, kad je nešto jela. I to je zlo raslo sve do svibnja 1923., kada je tri sedmice bljuvala krv i vrućica joj dopirala i preko 39 stupnja. U listopadu iste godine bolest se tako pogorša, da su trbušne boli postale jače i bolesnica je često upadala u besvjesticu. Morala ležati i uzimati samo kaolin i bismut. Tada je liječnik konstatirao čir na želucu. To je stanje potrajalo do ožujka g. 1924. Tada je opet sprovela 2 mjeseca u sanatoriju. No bolest se opet pogorša, pa su joj morali dnevno dati 2 ili 3 puta injekcije s 20 centigramama kamfornog ulja. Na to je prenijeslo u bolnicu »Gospe od pomoći« u Parizu. Tu su Dr. Tisné i Dr. Vaudet opet konstatirali čir na želucu. 1. lipnja 1924. odluči se gospoda Cornut, da pode u Lurd, jer su je liječnici zapustili kao neizlječivu. Sobom je ponijela i svjedodžbu Dra Tisnea.

Kako je željeznica tresla, boli su se gospode Cornu povećale. Ona je na putu iz Pariza do Lurda više puta bljuvala i upadala u besvjesticu, te je jadnica stigla u Lurd u najvećim mukama 21. kolovoza 1924. Sutradan je popila malo mlijeka. To joj je prouzrokovalo još jače boli. Taj dan, u petak 22. kolovoza izvedoše je na prostor pred crkvom, da prisustvuje procesiji s presv. Sakramentom. Tude u času, kad je prolazilo Svetotajstvo ispred nje, nenadano očuti stišanje i prestade svaka muka. U isto doba osjeti gđa Cornu želu za hranom. I gde! Kad je dovedoše natrag u bolnicu, pojede bez ikakove muke kašu krumpira, dva komada mesa, tri porcije kruha i jednu bananu. Probava je bila laka i noć joj prošla vrlo dobro.

Sutradan, 23. kolovoza, probudi se gospoda bez ikakove boli i uze bijelu kavu s kruhom. Ode pred spilju i do kupališta i sav dan je jela redovitu i običnu hranu u bolnici.

Jutrom 24. kolovoza ode u liječnički ured. Tu su je pregledala 4 liječnika i sva četvorica nadoše, da je potpuno ozdravila. Odluče ipak, da se još počeka i kasnije opet pregleda ozdravljenicu i tako vidi, da li je ozdravljenje trajno.

Ozdravljenicu je doista kasnije pregledao u Achèresu Dr. Desormeaux 17. rujna 1924. i pismeno izjavio, da gospoda bez ikakve boli jede običnu hranu. Isti ju je liječnik opet pregledao 15. X. 1924. i izjavio, da ni na temelju radiografije (fotografije) nema nikakovog traga želučanom čiru.

Tu je eto nenadano i trajno ozdravljenje. Nije ga proizveo nikakav lijek nego pouzdanje u Boga i Gospu.

Nešto lijepo iz Niša.

Ako je prošlih godina narod veseo pohadao svibanjske pobožnosti, ove godine je, rekao bih glasno i javno isповједao svoju ljubav prema Kraljici maja. Želio bih da ste vidjeli, kako svake večeri — sve — staro i mlado — učeno i neučeno — sakupjelo se oko oltara Preciste Djeve, da Joj pjevanjem, molitvom i razmatranjima iskaže poštovanje i ljubav. Dirlijiv je bio dan 31 svibnja — kad je naša Crkvica puna pobožnoga naroda — koji — zbog malenog prostora niti nije mogao da sav uđe unutra, stojeći i na ulici i na dvorištu od srca pjevalo pjesmu za pjesmom u čast svoje milje Majke — i na koncu nije nikako mogao da se odaleći od njezinu blagoga lica!

Kliko je iskrenih želja poletjelo pred prijestolje Presvete Djevice one večeri — koliko uzdaha uspelo se k njezinim grudima — kad je zaorila ona omiljela naša pjesma: »Zdravo Đevo svih milosti puna«. I naša braća pravoslavni — koji u priličnom broju pohadali tu ljepu — našu pobožnost — nisu mogli dosta se načuditi i nähvaliti svetost naše vjere i vjerski naš život.

Ali nismo ostali samo kod ove pobožnosti — išli smo još dalje — po Mariji k Isusu — nastavljmo odmah novu pobožnost u čast Presvetog Srca Isusova! U prvi čas mislio sam, da će biti narod umoran od svibanjske pobožnosti — ali iznenadih se. Narod naduševljen svibanjskim proslavama sa velikim veseljem i pobožnošću pohadao dnevno od 6½ do 7½ navečer našu Crkvicu, gdje je na oltaru bio podignut prijestol Bož. Srca među cvijećem i mnogim svijecama.

Ne znam, da li je bilo veće oduševljenje u svibnju ili u lipnju — samo to moram kazati, ne žalimo truda ni gubitka vremena, jer dobismo tolike utjehe i pomoći duševne.

Kako su svibanjske propovijedi našeg preč. župnika F. Hrdy-a bile upravo divne o slavi i moći Marijinoj — tako su bile one vatrene i pune zanosa svetoga o Božanskom Srcu. Čudili smo se njegovoj ustrajnosti — u toliko napornom radu po skoro cijeloj Srbiji. Više puta vratio se je pod večer sa cijelodnevног obilaska katolika po okolici — gdje je držao vjeronauk — krstio — misio i t. d. — a večer bez ikakvog odmora — stupao k oltaru, da nastavi svoj apoštolski rad!

A vidi se — i plod njegova rada — mjeseca svibnja o. g. krstio je jednoga židova — preklani jednoga turčina, mnogi, koji su otpali od vjere i proglašili se bezvjercima, vraćaju se opet u krilo katoličke Crkve.

Oltar Srca Isusova u Nišu.

Posljednje doba vidamo mnogo osoba, koje se dnevno pričešćuju. Svetе mise u nedjeljama svojom pobožnošću i redom, osobito skladnim pjevanjem naših učenica i učenika — iz gimnazija i osnovnih škola — privlače veliki broj naših i pravoslavnih. Pohvaliti moramo ovdje gđu Gizelu Lipovu, koja svake nedjelje i praznika — kao i dnevno u svibnju i lipnju svirala na harmonionu i time povećala sjaj bogoslužja — kao i Juliju Novakovu, koja je ravnala pjevanjem. Sve su dobre naše pjevačice mnogo činile svojim zvučnim glasovima u čast Božju. I narod se od srca pridruživaо pjevanju nјihovom — te tako skupa slavili smo svoga Boga i davali odušak našem srcu i našoj vjeri.

Kao i u prošlim godinama, tako i u ovoj — ali sa mnogo više sjaja obavili smo Uskršnju i Tijelovsku procesiju. Dobili smo iz Ljubljane krasan barjak, posve novu nebnicu, kalež pozlaćen i mnogo drugih stvari — i to sve od Bosanskoga Odbora, kome se i na ovom mjestu najsmjernije zahvaljujemo. Vojna divizijska oblast dala nam je glazbu; veliki broj katol. oficira sa vojnicima sudjelovao jednoj i drugoj procesiji, što moramo ovdje pohvaliti.

Kad smo izaslali na ulice gradске sa barjakom, nebnicom — uz gromko pjevanje cijelog naroda — sve ulice bijahu pune radoznalog pravoslavnog građanstva, koje je sa počitanjem pratilo našu povorku.

Blagdan Presv. Srca Isusova proslavili smo već po četvrti put kao blagdan naše župe. Sav narod prikazuje rado Presv. Srca taj dan rada — Njemu u čast — znajući, da će ga Ono obilato naplatiti. Na taj dan je svake godine prva sv. Pričest školske mladeži — a općenita sv. Pričest svih katolika! To je kao zaključak uskršnje sv. Pričesti.

Dao nam dragi Bog svima ustrajnost u vjeri i dobru životu!

Jedan katolik.

Moja opažanja.

VIDJET ĆEMO SE OPET.

Jednom gospodinu oboli žena. Njemu teče sedamdeset i deveta, njoj je pet ili sedam manje. Živjeli su lijepo, ugodno preko četrdeset godina zajedno. Gospodin nije protivnik vjere, nije bezvjerač, ali se nije ni brinuo za vjeru. Vjera mu bila nešto, na što on ne misli. Ne smeta mu, ne brine se. Kako on, tako i supruga. Ona je ipak išla ovdje ondje k misi. Navada.

Cudno; opetovanje je govorila svomu suprugu: kad obolim, daj, zovi mi svećenika.

Gospodin je sa svećenicima dapače dobar, sa više njih živi u užem prijateljstvu. Al u vječnost — jest vjerovao i nije. Svakako je prevladavalo ovo posljednje.

I zove svećenika suprugi. Dode jedan redovnik. Kazivao gospodin, da ju je »lijepo« isповјedio, pričestio i pomazao. Bila zadovoljna ona, a zadovoljan bio i on, što joj je volju ispunio. Umre.

Gledao je u otvoreni grob, a kad su spustili ljes u grob, gleda u jedno i drugo. Gleda u grob i u ljes, pa će: »O Bože, zar ne bije jedno Srce, koje će naša dva srca opet sjediniti?!« Jest, onaj otvoreni grob, ovaj ljes u grobu me osvjedočuje: Ima, jest ima ponovni sastanak. Ženo, vidjet ćemo se opet.

Ovo je iza toga češće ponavljao: Ondje sam se osvjedočio, da ima ponovni sastanak. —

Prelat M. Rihtarić.

Obraćenja.

Engleskom provincijalu Družbe Isusove dođe u siječnju 1924. jedan mladić i reče mu: »Velečasni, hoćete li me primiti u Vaš red?«

»Da. No što je tvoj otac?« — »Protestanski svećenik.«

»O, protestant! A što si ti?« — »Ja sam katolik.«

»Kako to?«.

»Moja je sestra čitala katoličke stvari i napokon postala katolikinja. Ja sam na to pitao oca, da li bih i ja tražio pravu vjeru. Otac mi je na to kazao: Sinko, ako misliš, da je to tvoja dužnost, slobodno to i učini; nijesi moj sin, ako to ne učiniš. I tako sam postao i ja katolik.«

»No što će roditelji kazati, ako ti postaneš Isusovac?«

»Majka će se srditi, ali otac će biti izvan sebe od veselja.«

Iza malo vremena uistinu dovede onaj protestanski svećenik svog sina k Isusovcima i reče o. provincijalu: »Velečasni, to je moje najveće veselje i utjeha, što će moj sin postati Isusovac.«

Taj je mladić postao izvrsnim Isusovcem i njegov otac poče da se pripravlja te i on prede u katoličku Crkvu. . .

Cudnovati su putovi Božji! Nekođi otpadnu nekođi dolaze u Crkvu. Oni, koji otpadnu, ne čine to iz uvjerenja i jer traže istinu i bolji kršćanski život. To čine, jer im svaka vjera malo vrijedi; drugi čine to iz prkosa, nekođi čak i stoga da ne plate župniku lukna; treći rastavljeni od zakonite žene hoće da uzmu drugu nezakonito. Ovaj je zadnji slučaj najobičniji. Od katoličke Crkve još nitko nije otpao, jer bi se bio uvjerio da katolička Crkva nije prava Crkva Isusova.

Nijedna vjera ne može pokazati, da su k njoj došli učeni ljudi na temelju proučavanja i tako otpali od katoličke Crkve. Ne. Obratno koliko ima učenjaka, koji su pristupili našoj rimokatoličkoj Crkvi iz uvjerenja. Tako dođe k nama i ovi učenjaci: Winkelmann, K. L. v. Haller, grof Stolberg, filozof Fr. v. Schlegel, E. Jarcke, A. H. Müller, G. Phillips, Fr. v. Hurter, A. F. Gfrörer, O. Klopp, L. v. Hammerstein, grofica Ida Hahn-Hahn, L. Hensel, I. v. Massow, Kordula Wöhler (pjesnikinja), Krogh-Tonning, sveučilišni profesor i povjesničar A. v. Ruville i t. d. U Engleskoj najučenijii ljudi 19. vijeka predoše u našu katoličku Crkvu: lord Rippon, marquis v. Bute, R. Wilberforce, Newmann, W. Faber, Manning itd.

Nedavno je u Americi prešao u našu Crkvu ruski pravoslavni biskup Stjepan Dzubay; u Engleskoj prešla je snaša bivšeg ministra predsjednika Asquitha gospođa Rajmunda Asquith, u Norveškoj glasovita spisateljica Sigrid Undest, na Filipinskim otocima protestantski pastor Catlin, u Indiji žena Anautha Chaslu, člana kraljevske obitelji. To je dobro, da od naše Crkve otpada što ne valja. Dobro je, da se pljeva dijeli od pšenice.

Zadnja želja.

Posjećivao sam u bolnici tešku patnicu. Znala je da će doskora morati umrijeti. Teška briga obuzela je u misli na djecu. Bila je uzor na katolikinja. Znala je dobro, da su joj djeca još premalena, a da bi se sama mogla uzdržati na putu pravoga kršćanskoga života. Bojala se nekako, da bi u današnje bezvijersko doba mogla i njihova nabožnost popustiti, da bi i ona mogla na krivi put, kao što nerijetko podu i djeca dobrih roditelja. Držala je, da će jedno od najsigurnijih sredstava protiv toga biti redoviti polazak sv. mise. Znajući opet, da primjer roditeljski djeluje kod djece najviše, držala je nužnim, da na to obveže muža. I mudro ga je obvezala. Pozvala ga je k sebi i zapitala ga tri puta, — kao nekoč Spasitelj sv. Petra, da li ju i onako slabu, bolesnu, na umoru imade još uvijek rado. Vjerni muž udari u plač i nije mogao da joj ne prizna ljubav. Nato će ona sa svim mirno i ozbiljno: »Ako me imadeš rado, to mi obećaj i daj mi ruku, da ćeš svake nedjelje ići s djecom k sv. misi.«

Kršćanska majko! kršć. roditelji! Brinete li se vi tako, da vam djeca budu svake nedjelje na sv. misi? Ili je to vama možda svejedno? Neka idu kuda hoće! Možda ih puštate na izlete, na različne igre (na pr. nogomet), a da vam ne idu k sv. misi! Nemojte zaboraviti na divni primjer i posljednju želju spomenute žene! Nije prava kršćanska majka, nijesu pravi roditelji, koji se i za to ne brinu.

Ante Novak.

NA ŠTO MISLIŠ?

Gosp. M. pristupi Isusovcu Abelu i reče mu: »Velečasni, bili vjerovali, da nekoj neznaju kako im se vladati i što im je moliti preko sv. misi.«

Poslušajte samo. Otidoh s prijateljem u crkvu. Na raznim oltarima čitale se sv. misi. Zato je češće zvonce zvonilo, da upozori vjernike na glavne čine sv. misi. Svaki put kad bi zvonce zazvonilo, moj se prijatelj udarao u prsa. Zapitah ga: »Zašto to činiš?« Odgovori: »Kad zvonce zazvoni, treba se u prsa udarati«. Nastavih: »A moliš li se ti pri tome?« Odgovori drug: »Ne«. »A na što ti tada misliš?« Odvrati prijatelj: »Na ništa ne mislim«. Dobrog redovnika je to uvjeroilo i potaklo te je za to sastavio molitvenik s poukom o sv. misi.

Na žalost bit će možda i kod nas takovih, koji vanjski znak poštosti ne prate ni molitvom, ni mišiju, ni nutarnjim činom vjere i ljubavi spram Boga. Kako bi trebali da mole, poučit će ih molitvenik »Srce Isusovo Spasenje naše«, a nabavlja se kod Uprave Glasnika. Zagreb I. Palnotičeva 31.

S. D.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne vršiće. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je objasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za razrađenje Glasnika.

OZDRAVILA JU SV. PRIČEST.

Dalmacija. Imala sam katar i ranu na želucu, od čega sam imala užasne боли i grčeve. Na sam blagdan Presv. Srca Isusova vukla me je neka unutarnja vruhunavna sila u Crkvu. Pošla sam i primila sv. Pričest za moje zdravlje. I gle, odmah iza sv. Pričesti osjetih kako sve боли i grčevi na jedamput prestadoše, koje sam imala do posljednjeg časa prije nego sam pošla u Crkvu. Od uzburdenosti jedva da izadem iz Crkve, i kad sam došla kući uzela sam jesti, kao najzdravija, pa i ono što mi je bilo zabranjeno od liječnika. Kako onda tako i danas osjećam se potpuno zdrava. Zahvaljujem se zato javno i kličem: Tisuć puta hvala Presvetom Srcu Isusovu, od koga nam je spas!

M. B.

PRI MALOM GOSPODARSTVU.

Slavonija. Još malu me je g. župnik upisao u društvo Srca Isusova i ja se onda naučila, što mi danas vrlo treba. Treba mi pomoći Božja pri malom gospodarstvu, kako ču život provoditi. Prije sam molila i činilo se da me Bog ne čuje. Otkad u Srcu Isusovo svoje ufanje stavljam — sve izmolin. Idem na prvi petak k sv. Pričesti, pa bilo s kućom kako bilo. Ipak na dobro izade. Eto i nedavno niješam dugo mogla da sijeno prodam. Isus mi dragi ipak poslao dobrog kupca. Hvala Bož. Srcu, koje uzmilje na sebe dio tereta mojega. Primat ču i čitat ču Glasnik dok sam živa. M. J.

DJECA ZA MAJKU.

Kalifornija. Na putu iz Dalmacije zaustavi liječnik u Grčkoj našu majku, da ne smije radi bolesti očiju dalje. Kako ćemo mi sirote dalje? Utečemo se Bož. Srcu i ono sredi prilike, da smo ipak sretno prislijeli ovamo. Nisam se odmah zahvalila, kako sam obećala, pa me nova majčina bolest na to sjetila. Obećam držati Glasnik dok živa i još sam druge molitve molila, pa eto mi opet majke zdrave.

UHVATILA CIGANE.

Varaždinski kraj. Prevario me ciganin za kobilu. Ni spati nijesam mogla od brige, kako ču je natrag dobiti. Bili su baš prošni dani pa se sjetim obećanja Isusova, da će biti u pomoći nevoljnima. To me napuni pouzdanjem. Stanem se moliti i eto čovjek, koji mi reče, gdje su cigani i moja kobilica. I hajde mi brže bolje s oružnicima pa mi uhvatili kobilu i cigana. Baš Ti hvala Presv. Srce na pomoći i rasvjetljenju! — K. K.

ANTICU BOLI, BOLI!

Gorski kotar. Kamen nabo petu mom sedmogodišnjem sinčiću Antonu. Peta se gnojila. Stopalo upalilo do gležnja. Mali evilic ob dan i u noći. Vapio: »Srce Isusovo smiluj mi se. Ozdravite moju malu nožicu. Boli, boli, vrlo me boli! Dragi Isuse ja ne prokljinjem, ne krunjem, pa zašto me boli moja nožica?...« Presvetom Srcu molim devetnicu i nogu ozdravila. Izvršujući svoje obećanje javno se zahvaljujem i šaljem Glasniku 10 Din. J. A.

ZAGOVOROM BISKUPA DR. LANGA.

Štajerska. Teško sam prolazio u školi. Nijesam znao kako da si pomognem. Najedamput mi sine sretna misao, da se utječem blagopokojnom biskupu Dr. Langu i Dru Stepincu, da po njihovom zagovoru kod Presv. Srca Isusova sretno prođem školsku godinu 1924./5., obećajući, da ču se javno zahvaliti u Glasniku. I eto ja sam, hvala dragom Bogu i Srcu Isusovu, prošao prilično dobrim uspjehom. U dobre svrhe šaljem D. 10. Ostaje, dolje potpisani, još gorljiviji štovatelj Presv. Srca Isusova. J. J.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Andrijevc HV Sin mi ozdravio; pomoglo mi Pr. Srce i dalje! — **Babina greda** KG Primila mnogo milosti; darujem D 15. — **Baška** NP Sretno se riješio neprilika. — BL Hvala Pr. Srcu na udijeljenim milostima; dar 10 D. — **Beograd** ŠŠ Bož. Srce vratilo mir nesretnoj obitelji; darujem 100 D. — **Bijeljina** MM Ozdravio sinčić, kad ga majka Srcu Isusova izručila. — **Bjelovar** DB Isus i Marija mnogo mi pomogli za rata i poslje. — **Breznički Hum** FA Hvala Pr. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu za pomoć. — **Bošnjaci** MJ Milo S. I. trajno me štiti. — **Brod** na S. MM Darom Pr. Srca dobio povoljan stan i poslijepodne mnogo zapreka došao u sjemenište. — M i S. Nj. Ozdravio darom Pr. Srca od teške bolesti. — **Brod Mor.** DM Prebojljeva tešku bolest i neprilike. — **Budinčina** M. N. U raznim potrebama i žalosti bilo mi na pomoć. — **D. Obreška** M. S. Darujem 20 D. iz zahvalnosti za uslišanu devetnicu. — **Dugujevac** MP Dragi Isus mi pomogao kroz dobro prijateljicu. — **Fresno Calis** MD Pomoglo nam S. L. na putu i u bolesti majke. — **Grandtown BN** Djete mi opet ozdravilo. — Goričan TG Našao se vjenčani prsten i vratio se mir duše. — **Hlebine** RG Hvala Ti Presv. Srce i za malen darak, on je za nas mnogo vrijedan. — **Hrtkovci** MT U bolima našla pomoć u S. I. — **Ivančić-grad** FJ Zahvalan Pr. Srcu njegov stari povjerenik daruje D 250. — MI Darujem 350 D zahvalan za dobar uspjeh na ispitu. — **Jelsa KJ** Obecao 1000 zlatnih krunica i dobro prošao. — **Kampor Rab BA** Obnovilo se staro prijateljstvo. — **Kotoriba** SS Zagovorom sv. Ante ispunio mi dragi Bog veliku želju. — **Kraljevica** KB Sretno položila ispite. — **Krapina** JB Zagovorom M. B. Bištričke ozdravila mi ruka. — **Levanjska Varoš** BE Molila krunicu i zavjetovala dar (20) Pr. Srcu i ozdravila mi nogu. — **Lukač AB** Molitva S. I. koristili mi u poredu i pri gospodarstvu. — **Ljubeščica** DJ Darujem 120 D iz zahvalnosti za povraćeno zdravlje. — **Marčani AK** Djeteitu mi se vratilo zdravlje. — **Madarevo A** i FM Primili bezbroj milosti od sv. Obitelji i preporučaju se unapred. — **Mahidno** KG Molio se S. I. i ozdravilo mu blaće; daruje 10 D. — **Orahovica** KV Moleći devetnicu s litanijsama preč. Srca Marijina zadobio rodak zdravlje. — **Orešje MV** Vratio se duševni mir. — **Podr. Slatina ZV** Darujem 20 D, jer mi Pr. Srce pomoglo u jednoj potrebi. — **Požega** MŠ Diglo me iz teške bolesti i zahvalna darujem 10 D. — **Ptuj JJ** Zagovor blage uspomene biskupa Dra Langa pomogao mi u naući. — **Račinovci MM** Povratilo Bož. Srce djeteitu mome zdravlje. — **Ravna Gora JA** Zazivajući Pr. Srce djeteitu ozdravila nožica. — **Senj DS** Šaljem 20 D zahvaljujući Bož. Srcu za ozdravljenje. — **Split ZŽ** Hvala Ti Isuse za pomoć na nižem tečajnom ispitul — AS Presv. Srce pomoglo me u gospodarstvu pa se i dalje u njega ufan. — **Stara Gradiška TR** Zagovorom sv. Blaža ozdravilo grlo. — **St. Pazova** ESV Darujem za siromuhe 30 D što me Si uslijalo. — **Stenjevec SH** Sretno prošla na operaciju. — **Sv. Ivan Z MM** Bolest očiju krenula djeteitu na bolje. — **Sv. Petar** AK Isus i Marija pomogli u bolesti pluća. — **Sv. Matej FB** Ozdravila i primila puno drugih milosti. — **Sv. Vid AG** Hiljadu hvala za hiljadu dobročinstava. — **Šepurine PK** Djeteitu krenula bolest na bolje, kad je otac zavatio Pr. Srcu. — **Travnik MJ** Eto 10 D iz zahvalnosti za prinobljene darove. — **Valpovo ML** Srce Isusovo me uslijalo, sto 50 D za njegovo Svetište. — **Varaždin LJK** Hvala SI i sv. A. za sretan uspjeh u školi. — **ML** Ispunilo mi prošnju, darujem D 25. — **Vinica KK** Sretno dobila natrag blago. — **Vranje MB** Ozdravila iza sv. Pricači na blagdan Presv. Srcu. — **Vukovar** MK Pomoglo mi Bož. Srce na vidu. — **Zagreb AA** Izbačilo me iz velike neprilike. — **F. PP** Pod zaštitom Bož. Srca sretno prebrodilo sve bure mladosti. — **MD** Mnogo puta se pokazao dragi Isus kao pravi zaštitnik naše obitelji. — **EZ** Isus i Marija pomogli mi te se riješih neprilika, u koje me zaplelo tude nepoštenje. — **TB** Moleći se Bož. Srce riješila sam se jedne opasnosti. — **BG** Riješila se teške bolesti uha. — **JM** Primila milost Presv. Srca zagovorom sv. Ante. — **PH** Hvala i čest sv. Ani i BL Dj. Mariji za obraćenje 40-godišnje pijanice; daruje D 15. — **BS** Zahvaljuje za barem neko smirenje u obitelji i daruje 100 D. — **SW** Preporučila sam kćerku Bož. Srcu i ona sretno položila malu maturu. — **Zenica AH** Slava Presv. Srcu za prosvjetljenje na putu života; svjetlilo mi ona i dalje!

VIJESTI.

Drenovci. U susjednom mjestu naime u Strošincima, djevojke su željele da bi i one već jednom bile članice Djevojačkog društva. I njihova se želja napokon ispunila. Pozvane smo stoga da prisustvujemo toj njihovoј željenoj svečanosti da bi sa što većim marom i žarom mogle poraditi za svrhu i cilj društva. Dne 5. srpnja otišle smo sa našim Preč. gosp. upraviteljem tamo te smo se sestrinski pozdravile i bile primljene. Sa našom milom zastavom otišli smo svi u svečanoj povorci u crkvu, gdje im je naš gosp. upravitelj mnogo govorio i na srce stavljao kako imaju živjeti i raditi u društvu Presv. Srca. Tom prilikom držale smo im malu akademiju, i ponovile još jednom igrokaz »Ružica Garicka« te razveselile njihove roditelje a njih same pobudile za daljnji rad i nastavak. One su vrlo oduševljene, a Božansko Srce neka blagostovi njihov korak i rad za slavu njegovu. Mnogo pozdrava u milom Isusu šalje Vam A. Vilić, glavarica.

Djev. društvo u Kamporu (Rab).

Donja Kupčina. »Djevojačko društvo« zajedno s Apostolatom, u mjes. lipnju primilo 182 naknadnih sv. Pricači. Blagdan presv. Srca Isusova lijepo smo proslavili. Od 7 s. u jutro do 7 s. na večer bio je izložen presv. Sakramental, a članice društva klanjale se izmjencice po 1 uru. Imali smo ranu sv. Misi u 8 sati, a u 10 s. svečanu sv. Misi i propovijed i zajedničku sv. Pricač. Poslije podne u 6 sati bila je večernica kod koje su pjevačice pjevale litanije S. I. od Hadrovića, zatim posveta Bož. Srcu, blagoslov i procesija s presv. Sakramentom. Cijeli svibanj imali smo tri put na tjedan u 6 s. po podne pobožnost u čast svibanskoj Kraljici Š. Antolić, gl.

Kampor na Rabu. I naše malo selo dostoјno je proslavilo svakom Hrvatu katoliku mili spomen tisućgodišnjice pod okriljem Bož. Srca Isusova. Iza noćne nebeske grmljavine svanjuva 28. lipnja, vedor i tih, pun mirisa i sunčanog sjaja, baš ko naručen. Gruvanje mužara naviješta, da pobožni narod hrli u velikom broju k oltaru Gospodnjemu, da se nahraní Tijelom Onoga, koji daje jedino pravo veselje. Bez Krista nema radošti, nema slavlja! U Kamporu jutros sve se uzurbalo k velikoj Misi: staro i mlado. Momci ogledaju svoje ponosne kubure, djevojke se natječu sa cvijećem za oltar i sliku S. I. prvoručesnice nose svoje cvjetne košarice za svečani ophod. A naša crkva? Oj, ona sva pliva u moru zelenila i cvijeća! Velikim vijencima od mirte, javora, oraha, škrabuta i domaćeg »lautiska« ne znaš početka ni svršetka. Naši starci pričaju, ali nigda ne vidješe ovako gizda-

vo okićene svoje crkve. Na oltaru pak, divno ukrasenom, čeka blagoslov nova, velika lijepo uokvirena slika Srca Isusova, da bude spomen na 1000 godišnjicu. Naš dušobrižnik, o. Mihovil Lopac, franjevac, pun zadovoljstva, nakon tolikih ugodećih briga za današnje slavlje, otkriva sliku S. I. i svečano blagoslovile po obredniku, a vani odzvanja pucnjava i slavljenje zvona. Narod pada nićice pred divnom i milom slikom S. I. Njegove davne želje danas su ispunjene, svoje žrtve i doprinose motri u onom blagom i poniznom Srcu. Crkvom se ori radosna pjesma posvetnica »Do nebesa«. O. dušobrižnik govoriti zanosno o značenju naše proslave. Svršila je sv. Misa i zajednički Pričest a počinje svečana procesija otpošnje sa slikom Presv. Srca. Nose je na fino izrađenoj nosilici 4 djevojke S. I. u bijelini. Zelenim dolovima i milovidnim brežuljcima rapskim razliježe se pjev »Zlatne Krunice« i litanijski S. I., a mužari i slavljenje zvona pričaju okolišnim selima i gradu naše hrvatsko i katoličko slavlje. Opet smo u crkvi. O kako smo svi osvijedočeni i žarko izgovarali posvetnu molitvu bož. Srcu I., kako smo srdično pjevali zahvalnicu Bogu, što je sačuvao hrvatski narod. Da: »Ma satrli smo paklu vrata — Još nas ima, još Hrvata! —

Ložišće na otoku Braču. Djevojačko društvo Pr. S. I. broji 52 prave članice i 13 u podmlatku. Čitavo je društvo razdijeljeno u 4 grupe za naknadnu sv. Pričest, svaka na čelu sa svojom revniteljicom.

Sastajemo se u crkvi svake I. i III. nedjelje u mjesecu. Na našim sastancima održi nam svaki put govor vel. upravitelj držtva, a onda nam daje zgodne upute i savjete, kako da članice postanu uzor-djevojke. Na blagdan Pr. Srca primljen je 7 novih članica. Nedjelju prije blagdana Pr. Srca, razdijeljeno nam je vlč. župnik po ceduljicu, na kojoj je bio ispisani cvjetić bogoljubnosti. Članice su cvjetiće izvršile i na blagdan povratne. Preko sv. Mise stali su cvjetići na oltaru e da Pr. Srce usliši pobožne nakane. Nakane su bile: za proširenje sv. crkve, svećenički podmladak, uspjeh sv. misije, kat. akciju, uništenje psosti, za sv. Oca Papu, sjedinjenje i t. d. Na blagdan Pr. Srca pristupile su članice korporativno na sv. Pričest i na procesiju pod svojim barjakom. — Glavarica: J. L.

Remete. Da što svečanije proslavimo Presv. Srce dala nam je i povoda naša 1000 godišnjica. Ovo Presv. Srce žrtvovalo se i za hrvatski narod. Ovom Presv. Srcu dužni su i Hrvati mnogo i premnogo. U četvrtak na večer zvona su navješćivala, da je klečanje od 5 sati u jutro do 8 na večer. Presveto je izloženo na oltaru Srca Isusovog u 5%. Klečanje je počelo s posvetnom molitvom iz Glasnika Presv. Srca sa sv. misom. Izloženo na tom oltaru, da živo Srce častimo, koje nam predstavlja mrtvi kip. U četvrtak smo dvojica ispovijedali polovicu škol. dijeca. Na blagdan ispovjedala su 4 svećenika od 7 sati do 10 sati ne računajući dvojicu od 6—7. Kod svečane sv. mise propovijedao je Salezijanac vel. O. Kovačić: Što radi Presv. Srce Isusovo u Euharistiji, a što ljudi čine i kako uzvraćaju tomu Presv. Srcu? Crkva posjećena kao na blagdane. Jer su se sva sela i svu ukućani izmjenvili, to moram naglasiti da je bilo najmanje klanjalaca od 3—4 s potpunim brojem 11, ali kako se opažalo s pobožnošću za 111. Narod je pozvan, da sve svoje molitve i pobožnosti sjedinis s nakanom sv. mise, koja je bila narodu najavljenja: »Da Presv. Srce Isusovo oprosti svemu hrvat. narodu, svoj župi remetskoj, svima obiteljima i svakom pojedinom Hrvatu, kako živom tako mrtvom, a i župniku. »Da Presv. Srce blagosloviti i posveti cijeli hrvatski narod, svu župu remetsku, sve obitelji i njihove članove kako žive tako mrtve, svakog pojedinca i župnika.«

Vrbje. Sv. poslanstvo. Vel. oci Ilija Gavrić D. I. i Tomislav Jagrić D. I. dodata su u ovu župu da održe nakon 23 godine i opet sv. misije. Od 13. VI. — 20. VI. dolazio je narod danomice po dva puta u procesijama da sluša lijepe propovijedi o vjećnim istinama. Broj sv. ispovjedi bio je vrlo velik, a oduševljenje naroda neopisivo, što se pokazalo osobito prigodom euharistijske procesije na dan Presv. Srca Isusovoga. Procesiju je vodio g. dekan novogradističkoga kotara Franjo Ž. Tadić, a bila je upravo veličanstvena, jer je uz domaće župljane prisustvovalo i mnogo naroda iz susjednih župa. Nezaboravan je trenutak kad je pred župskom crkvom ona nepregledna množina naroda prisizala vjernost Bogu i svetoj Crkvi katoličkoj. Otpratismo oce Isusovce sa lijepim banderijem pod narodnim zastavama prema Černiku, gdje su održavane misije od 20. do 28. lipnja. Bog neka plati vlč. ocima misijonarima duša, a molimo Svevišnjega da bude od ovih sv. poslanja mnogo trajnoga ploda! — J. P.

MISIJSKI VJESNIK

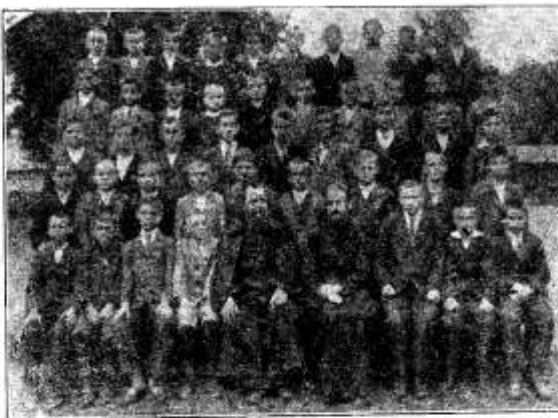

RAD MALE MISIJSKE SEKCIJE U TRAVNIKU ŠKOLSKE GOD 1924/5.

O radu naše misijske Sekcije do Nove Godine već sam iznio izvještaj. Koga zanima, neka pogleda Glasnik Presv. Srca 1925. 3. broj. Pa ako smo ovo razdoblje rada nazvali revnjim, onda mislim, da rad u drugom razdoblju možemo nazvati još revnjim.

Početkom školske godine bilo nas je 40, a svršetkom u IV. r. 14, III. r. 12, II. r. 12, I. r. 10, Svega 48.

Sastanak je bilo 10; od ovih je bilo 8 iz nove godine. Sve radnje bilježimo od Nove Godine u posebne knjige »Našu zbirku«. Na tim su sijelima očitane 43 radnje i deklamacije. Suradivala su 34 člana, ali su bili i ostali spremni, no nijesu mogli: prijetila ih škola i slične teškoće. Neke se pače moralo susprezati, da toliko ne rade. Lanjske nam je godine obećao naš blagajnik, da čemo ove godine još više za misije skupiti no lani. I nije se prevario.

P. Kohnen u travničkoj misijskoj sekciji.

12. veljače na godišnjicu krunidbe Njegova Svetosti Pija XI. priredisemo svečanu akademiju, kojoj je prisustvovala cijela gimnazija. Najljepši bijaše zadnji prizor, kad sv. Otac prima poklon pojedinih naroda. Ovdje si vidio uz bijelog Europejca crnog Afrikanca, uz tamnog Filipinca crvenog Indijanca, uz Kitajca Japanca, Togonežanina i Papuanca. Doista ganutlijiv prizor, koji je kadar, da uspiri ljubav vjernog djeleta spram nasljednika Kristova na zemlji i uvidi, da su svi narodi sinovi jednog nebeskog Oca. Tom zgodom osnovasmo »Društvo za širenje svete vjere« što sveti otac Pijo XI. toliko želi i preporuča. Krasan se broj oduševljenih mladića odazvao za tu svetu stvar. Do konca godine pristupilo je 185 članova. Poč. kanonik Dr. Marko Alaušović čestita nam i veli: »Prvijenci „Družbe za širenje sv. vjere“ u našoj nadbiskupiji jesu Vaši gorljivi seminarci . . . da Bog tim našim članovima ustrajnosti i žara, da puno i sami porade za misije i da im nadu mnogo novih prijatelja i pomagača. . .«

Sjećali smo se češće i našeg misijonara vel. o. Stj. Mlakića u Khartoumu, Africi, kojim paketičem medaljica, krunica, sličica, što smo misili, da bi moglo razveseliti našu crnu braću. Sa velečasnim smo inače u vrlo živoj pismenoj vezi, a to nas sve jače veže uz misiju. Ta samo jedna riječ njegova više djeluje na nas, nego sve naše radnje.

Oko Uskrsa podijelila je sekcija lijepih darova onim članovima, koji se napose istaknuli radom. Nagradena su bila petnaestorica.

Ove smo godine uskrisili misijsku knjižnicu, što je lanske godine pod konac zasnovasmo. Do sada je narasla na 80 svезaka i sveštičića, no samo knjige misijskog sadržaja, što na njemačkom, francuskom, a nažalost najmanje na naškom jeziku — jer ih nema. Ispunismo i jedan album sa 500 misijskih dopisnika i fotografija, što ih nabavismo od raznih misijskih društava u Francuskoj, Njemačkoj, Italiji, a drugi album s kojih 200 dopisnika dobismo na dar.

Na koncu nas godine čekala kruna svega; vanredno nas je razveselio dolazak o. Bernarda Kohnena, misijonara Šiluk-crnaca iz Lula, Afrike. 23 je godine proboravio kod tog posve divljeg plemena radeći za spas neumrlih duša. A sada nam se vraća u domovinu! Ah, kako ga željno očekivamo! Održao je cijeloj gimnaziji skioptikonsko predavanje, a naša mu sekacija u tom pripomogla. Kako slatko gutasmo svaku njegovu riječ! Na Tijelovo, nakon što se vel. o. Kohnen slikao s našom sekocijom, održao je i nama napose jedno predavanje. Ispitivali smo ga tom zgodom o svemu i sväčemu, a on nam kao dobar otac na sve odgovarao. Kolikog li ushićenja! Koliko li zanosa i ljubavi spram misija ne usadi on u naše duše! Odlučimo, da ćemo cijelog života imati misije na umu. A koliko li je nas pomislio: »Ah da je i meni onamo...!«

Dva dana kasnije rastasmo se i povrlišmo na praznike svak k svojim milim tihom željom u srcu, da svoj rad prosljedimo među svijetom, koji još kod nas tako malo znade za najveće interes Spasiteljeve — za misije.

Iz praznika. Banja Luka 14. VII. 1925. Josip Blažun IV. r. tajnik.

ODJEK »MISIJSKOG VJESNIKA».

Šibenik. Molim, časni Oče, da primite iznos od 100 dinara, kojeg Vam šaljem za pokrštenje jednog muškog crnčeta na ime mojeg milog i nezaboravnog nećaka Iva, kojeg mi je sudba otela u cvijetnoj 16. godini njegova života. Dječaku neka bude ime Ivan — Ante. Darak ovaj nek bude na odluku Presv. Srca Isusova za njegovu dušu, a ne bude li za njega, andelka, to potrebno, nek preblago Srce Isusovo ispuni želju njegovih tužnih roditelja kao i moju, da ih se premjesti iz mjesto. Sa štovanjem Matija Ballić.

Split-B. Sjemenište. Na početku šk. godine u našoj je Mar. kongregaciji ustavljena misijska sekacija, u koju pristupiše svi članovi Mar. kongregacije. Pod vodstvom g. upravitelja misijska je sekacija uspjevala, te njezin rad — kao prve godine — zadovoljava. Misijska sekacija je kod nas bila osnovana ne samo, da pomagalo misije duhovno i materijalno, nego da se i mi ugledamo u misijonare i da nastojimo usvojiti njihovu ustrajnost i ljubav za naš kasniji svećenički rad u našoj domovini. Sastanke smo držali jedampat mjesечно, te bi koji član referirao o misijama. Referate su izradivali članovi po uputi gosp. upravitelja. Duhovno smo pomagali misije sa sv. pričestima, kojih smo prikazali 271. Skupili smo 305-25 Din., 4130 rabljenih maraka, 106 rabljenih dopisnika i sličica, te nešto staniola. To smo poslali upravi »Glasnika Srca Isusova«, kao naš doprinos za misije. Misijska je sekacija priredila 1. I. 1925. lutriju, kojom smo se lijepo zabavili, a na njoj smo i skupili najviše od gornje svote novca. Primali smo 2 talijanska i 1 slovenski misijski časopis. To je naš malen rad kroz ovu šk. godinu. Do godine nadamo se, da ćemo više raditi, jer smo ove godine bili početnici. Nadstojnik i tajnik.

Čakovac. Lijepo molim, da ovu malenkost upotrijebite za pokrštenje koje crnačke curice. Sabrale smo u školi, jer nam je naša gospoda čitala iz Glasnika i pripovijedila o njima. Kako da se zove izabrale smo vukući ceduljice, pa izvukle: Margaretu Kovačić. Sabrale smo i više karata, ali sve nisu bile dobre. Preporuča cijeli razred u pobožne molitve.

Irma Premuš, učenica IV. a) raz.

JEDAN PLOD OSJEĆKOG KONGRESA.

U nastupu svete godine, a na poziv sv. Oca i prema zaključcima osjećkog kongresa predložih 15. veljače 1925. na sastanku Posestrinstva rad za »Misije« i svećenički pomladak. U kratko im obrazložih važnost apostolskog djelovanja za svećenički pomladak i misionski rad. I time pade prvo sjeme na dobro pripravljeno tlo. Nakon debate stvorismo ove zaključke:

Kardinal Kakovski ide s nadbiskupom Cieplakom na misijsku izložbu u Rim.

1.) Na koncu svakog sastanka izmolit ćemo vazda jedan Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu na čast sv. Ivana Vianney-u za pomladak svećenički, pa to i postojano činimo.

2.) Rad za misije zamislismo ovako: a) da u svoje dnevne molitve, svete pričesti i ine pobožnosti uključimo misionski rad, da što bolje napreduje; b) podijelismo si medusobno letake »Misne sveze« da na nje sabiremo članove, jer se tim sakupljenim novcem podupiru Misjonari; c) sabirati marke; d) dopusti li kojoj vrijeme da sašije štograd za male golišave Crnce; e) stavljeno je na volju, ako koja što drugo u tu svrhu učiniti želi.

A jesmo li zbilja sve izvršili? Evo podataka: uz molitve za koje znam da su ih družice vršile, sabrasmo na letke »Misne Sveze« 150 članova à 3 Din. = 450 D. Tiskovnom društvu za Afriku kao potporna članica sa 20 D. Družbi Petra Klavera kao podupirajuća članica sa 50 D pristupila posestrima Dorica Primožić. Ona je pravo shvatila poziv sv. Oca, ona se oduševila za misionski rad, jer je u tu svrhu zaista mnogo učinila. Ona nam je sabrala svu silu maraka, dok je jedna druga te marke razvrstala i vezala u snopice od 25 komada. Jedna je pak umjesto haljinica priugotovila pribor za svetu misu za

jednog oca misijonara. Započele smo raditi od ostataka latka i skroman sag da misijonari mogu što ljepše ma i čedno ukrasiti svoju kapelu. Uručeno nam je od jedne osobe 100 D za otkup jednog Crnčića sa željom da dobije na krštenju ime Ivan Vianney.

Cujte kako je ona došla do novca! Moramo priznati, da u današnje doba nije tako lako isipati 100 D. Nu »ljubav je domišljata!« — Čitala je ona kako je godine 1575. veliki tadanji papa Grgur XIII. u svetoj godini zabranio u Rimu sve javne i bučne pokladne zabave i priredbe. Padne joj misao: odreci se i ti u svetoj godini za vrijeme poklada, koje ma i dopuštene zabave, plesa, koncerta, a uštedeni novac daj za otkup jednog Crnca. Smišljeno i učinjeno! Uskratila si zaista sve, a na koncu poklada imala je sakupljenih 100 D za Crnčića. Samoprijegor i žrtvu, što je svaki put učinila, prinjela je Bogu Troadnom, da ulije njenom Crnčiću za kojeg se žrtvovala i pregarala »zvanje svećeničko«.

I tako marnim radom, zalijavajući žarkom molitvom sjemenje naše, proniknulo je, uzraslo do lijepе mladice — do godine dadne li Gospod — bit će krošnjato stablo.

Zlata Sporčić, članica Posestrinstva.

PRVO NAM JE VJERA.

»A što vi tu radite?« misijonar će vrativši se s puta i našavši neke mladiće na svojem tavanu. Pet ih bilo na broju — sve sinovi žarke Afrike, kršni momci od 14—16 god.; kod crnaca već zreli za ženidbu.

»Oče«, jedan će od njih, »mi zamolismo Tvojega katehistu, da nam dopusti stanovati u twojoj kući, dok se ti ne vratиш. Ti znadeš, da nam je umro knez, pa bile njegove žene na prodaju. Naši ih ocevi pokupovali, pa pozatvarali svakoga s po jednom u naše kolibe. Ali mi se ne htjedosmo iznevjeriti Isusu, nego utekosmo i sakrismo se na twoj tavan, dok ti stvar ne riješiš. Katehista ide sada svaki dan sa svojom ženom do tih žena, da ih pouči o istinama naše sv. vjere. Ako se odluče za to, da je prime, te s nama žive, kako to vjera traži od nas — e onda bi moglo biti razgovora. Ali najbolje je, da ti odlučiš stvar, Ti samo reci svoju...«

Tako eto naša crna braća na dalekom jugu. Radi li se o ženidbi, prvo je pitanje vjera. A kod nas? Pa ipak je vjera jedini izvor sreće, jedini čvrsti temelj, na kojem se gradi trajna obiteljska zajednica. Ovi mladići pravo shvatiše tu tako ozbiljnu istinu, pa tu čovjeku i nehotice pada na um ona teška Isusova besjeda: »Bit će prvi posljednji, a posljednji prvi...«

ZELIM BITI MISIJONAR.

Bio sam onda mališ, tako priča misijonar, kad sam ugledao na stolu u sobi svoje majke časopis s bojadanim omotom. Kao znatiželjno dijete popeo sam se na stol i uzeo ga. Pohrlim majci i pitam je: »Mamo, kakove su to slike?«

Majka mi protumačila one slike i ostale vješto nacrtane prizore. Na dugo mi je govorila o misijama, o mnogim dušama, koje ne poznaju Isusa, o svećenicima, koji su puni žara i ljubavi spram Boga, ovi sve ostavljaju, da uzmognu ići u one udaljene i nepoznate krajeve svijeta.

Ja sam upro oči u majku i gutao svaku njezinu riječ. Poticao sam je, da mi i dalje priča. Katkada bih oborio oči, pak opet kao da sam se iza sna prenuo, dodoao bih: »Još majko, još majko, nije još dosta«.

Ne mogu da iskažem kako me je zanimalo što mi je sve majka pričala o misijama, kako su me živo ganuli razni doživljaji. Kanula je i po koja topla suza na onaj mili Vjesnik. Od onoga časa osjetio sam u sebi, kako me nešto vuče na misijski život. Tad sam prostodušno i iskreno rekao majci: »Mamo, i ja, kad budem veći, želim biti misijonar«. Ova se je želja i ispunila.

Ovo o sebi priča sadašnji preč. otac General Kongregacije sv. Duha, Msgr. Le Roy, bivši misijonar i apostolski vikar u Africi.

NAGRADEN TRUD.

Početkom siječnja ove godine dugo mi je bilo putovati, da pohodim moje vjernike, tako priča misijonar. Pred već umoran vraćao sam se kući, kad odjednom iza visokog i gustog grma čujem plač djeteta. Odmah sjašim s konja i podem za glasom. Nađem dijete omotano u staro, zamazano platno. Djetetu oko vrata opazim znakove privezanog konopca. Promislim u sebi možda je poganska majka nastojala da ga zaduši.

Jadno dijete još malo časa pak onda?

Ganulo me . . . Izručim ga pratiocu, međutim zagrabitim vode s potoka, izrečem riječi: »Janjo, ja te krstim . . .« Popnem se na konja. A moj pratilac nosi u naručju dijete. Iza kratkog putovanja javlja mi pratilac, da je dijete već izdahlo.

Ponovno sjašem s konja. Pogledam, dijete je mrtvo. S kolcem iskopam malu jamu u bližnjem polju. Poljubim nevinu dijete u čelo, popratim riječi uzdahom: »Sjeti se mene i tvoje poganske braće pred prijestoljem Božjim«.

Spuštala se tamna noć, a ja zahvaljivao Bogu što mi je tako utješno nagradio trud i uveo nevinu dušu u vječno svijetlo.

S. Dragičević D. L.

Hvala Vam dragi dobročinitelji, što ste me otkupili i odgojili!

RAZNO.

A ŠTA ONDA AKO SE OTRUJES? . . .

Došao mi prijatelj u posjete. Govorili smo o svemu i svačemu, pa se nekako sjetiamo i crkvene zabrane knjiga.

— Mi kao katolici, rekнем svome prijatelju, moramo se pokoravati Crkvi u svemu. Radi toga ne smijemo čitati onih knjiga, koje nam ona zabranjuje.

— A zašto da ne smijemo čitati? upita me moj prijatelj prilično vatreno.

— Da si duše ne otruješ! Čudnog li razloga, radi kojeg nam se neke knjige zabranjuju, da ih čitamo. Ta zar sam dijete pa ne ču znati, šta mi može škoditi. Čemu dakle da mi Crkva propisuje, što smijem a što ne smijem čitati?

Uto netko pokuca na vrata. — Naprijed! viknem ja iznutra.

Unide kuharica sa seljakom. Seljak donio punu košaru gljiva.

Moj prijatelj uzme jednu gljivu iz košare pa me upita:

— Šta misliš, da li je ova gljiva otrovna ili nije?

— Ja se ne razumijem u gljive, odvratim mu.

— Niti ja, rekne mi prijatelj. Na to ču ja:

Onda će najbolje biti, ako svarimo gljivu i pokušamo, da li je otrovna.

Kuharica i seljak slatko se nasmijaše.

Znao sam, da se moja kuharica dobro razumije u gljive. Zato platim seljaku. Ostao sam sam s prijateljem pa mu rekem:

— Vidiš, tebi se ne da pokušati gljivu, da li je otrovna ili ne, a malo si prije rekao, da se ne ćeš obazirati na sud Crkve, da li je koja knjiga otrovna ili ne, već da ćeš se sam osvjedoći. Bojim se, da si ne otruješ duše. Zato će najbolje biti, ako pustiš prirodopisce i kuharice, neka sude, koje su gljive otrovne a koje ne; Crkva neka sudi o knjigama.

LUDI OD LUDAKA! . . .

Bilo to u vrijeme, kad su kraljevi, knezovi i druga velika gospoda imali na svojim dvorovima »ludake« ili lakrdijaše. Zadaća dvorskog ludaka ili lakrdijaša bila je, da ugodno zabavila svoga gospodara kao i čitavo društvo, što bi se skupilo na svečane zgodе.

Tako i jedan engleski velikaš imao svoga dvorskog ludaka, komu je dao krasnu kapu. Na kapi bilo mnogo zvončića.

— Dobro čuvaj ovu kapu, rekao gospodar sluzi. Ne daj je nikom, osim u slučaju, kad bi našao većeg ludaka nego što si ti.

Prolazilo vrijeme brzo, kao što vrijeme zna prolaziti. Došao napokon čas velikom gospodinu, da seli s ovog svijeta. Oprostio se sa svima. Najzadnji došao ludak.

— Idem na veliko putovanje, reče gospodar ludaku.

— A jeste li pripravili sve, što vam treba za put?

— Nažalost, još ništa, a sad je prekasno! odvrati gospodar.

Kad je ludak čuo one riječi, skide svoju kapu i pruži je svome gospodaru s primjetbom:

— Eto baš danas nadoh većeg ludaka nego što sam ja!

A ISUS? . . .

U jednoj pobožnoj obitelji svršila se večernja molitva. Molili se otac, majka, kćerka i sin.

— Koliko nas je bilo ove večeri kod molitve? upita dječak poslije molitve.

Roditelji ga malo začudno pogledaše. Majka odgovori:

— Koliko nas je bilo! Zar ne znaš još brojiti do četiri?

— Znam ja brojiti, dokle želite. Ali vidite, nije nas bilo četvero, već petero, jer je Isus rekao: »Gđje su dvojica ili trojica sabrani u ime moje, onđe sam ja medu njima«. Mt. 18, 20.

MOJ KRIŽ ZA ODLIKU!

Bila svečanost. Došlo vrijeme za objed. Skupilo se odlično društvo. Jedna djevojka sjela do časnika. Prije objeda prekrsti se djevojka.

— Šta je to, gospojice? upita časnik; htio se malo narugati.

— Moj križ za odliku, gospodine, odvrati djevojka. — Vi se ne stidite svoga križa, što ste ga dobili u znak odlike, već ga s pravom nosite na prsima. Isto se tako niti ja ne stidim Kristovog križa.

Krasno djelo, krasan odgovor, krasan primjer! . . .

Milodari

Za sv. Mise. Bošnjaci LM 25 Cirkvenica CS 24 Ivanovoselo, Sch. J. 15 Mitrovica TK 30 Omiš BM 20 Senj GA 15 Subotica PM 50 Valpovo FM 15 Vinkovci KK 15

Za Svetište Srca Isusova u Zagrebu. Babska Novak 20 Bakar MT 10 Baška PN 50 Blažin BF 30 Bošnjaci GM 15 LM 10 Brčko ŠM 30 Dapci župni ured 10 Dubrovnik TM 50 Hrtkovci TM 50 Hrženica HD 45 Kamenica HM 30 Kupčina MG 30 JG 10 MG 10 Kotoriba SS 30 Ljubeštica ID 100 Lokve NN 20 Luč žup. ured 12 Lun BI 52 Mahićno žup. ured 10 Mitrovica JF 5 Morović ŠM 100 Mrkopalj SA 50 Novska PA 10 PL 8-50 Oriovac OA 20 Požega LM 10 Prkovac LR 10 Senj SD 20 DB 30 Sesvete JI 10 Sikirević JM 30 Slano GM 10 Sušak BM 25 Valpovo LM 50 FM 15 LG 10 Varaždin LM 25 Vranjic MB 10 Vel. Brdo SF 40 Zagreb, Katolička banka 500.

Za raširenje Glasnika. Andrijević FA 50 KE 50 VH 20 Bakar MT 5 Beograd KI 200 Brčko ŠM 20 Cerić DJ 10 GA 10 Cazma ŠM 5 Djakovo FLj 13 Generalni stol HL 26 Goričan GT 100 Hlevnica PA 8 Ivančić grad MA 8 Ljubeštica MJ 25 Lukač BA 20 Metković MA 50 MF 10 Nova Bukovica PK 10 Oriovac OA 5 Osijek BD 24 Požega MJ 6 Račinovci DM 10 Ravna gora žup. ured 10 Sombor FB 25 Slano GM 10 Sušak BA 50 Šibenik ZA 15 Štefanje ŠM 5 Valpovo MM 10 Virovitica DV 8

Za misije. Dubrovnik DI 171 TM 30 Klinčaselo JK 100. Narta MR 25. Sarajevo Zavod sv. Vinka 200.

Za otkup crnaca. Čakovac I. Premuš uč. IV. r. u ime drugarica D 150 i pišačeg materijala. Gradačac JB ½ kg maraka. Ljubeštica ID 10 Raven D Neuman za krštenje Josipa 100 Split LA 110 Šibenik BM 100 Vinkovci KK 15 Zemun OJ 35. — Za kruh sv. Ante. Bakar MT 10 Bošnjaci JK 20 LM 10 Gjurđevac KM 5 DM 15 TA 20 LC 5 Ljubeštica ID 10 Mrkopalj SA 20 Vel. Zdenci BK 25.

Svim plemenitim darovateljima smjerna hvala i od Bož. Srca obilna plaćal

KNJIŠTVO.

»STARE SLAVE DJEDOVINA«, hrvatska povijesna pjesmarica, sastavio Petar Grgec, drugo izdanje, 192 strane. Cijena 20 Din., na finom papiru i uvezana u platno 30 Din. — Sve, što je najljepše u hrvatskoj literaturi spjevano o prošlosti hrvatskog naroda počevši od dolaska Hrvata pa sve do najnovijeg doba, sabrano je u ovoj krasnoj knjizi. Kazuje nam o hrvatskim banovima i kraljevima, o hrvatskom stradanju i slavi, o hrvatskim borbama i junacima te o velikoj ljubavi, kojim su Hrvati kroz 13 stoljeća radili, živjeli i umirali za svoju hrvatsku djedovinu. Baš danas može više nego išto ova knjiga da budi i dize hrvatsku svijest u svima nama, a osobito u mlađeži, na kojoj ostaje hrvatska budućnost.

»HRVATSKE SLAVE SJAJ«, roman, napisao dr Velimir Đeželić st., 168 str. Cijena 16 Din., na finom papiru i uvezana u platno 25 Din. — Smiljkin zaručnik Dragomir hodočasti s križem na ramenu u Svetu Zemlju. Opaki Kojčin izdao je oca Smiljkina Budimira Mlečanima, koji su ga prodali Saracenima. Kojčin hoće da se silom domogne Smiljki i njenoga grada. Smiljka dvaput bježi i daje se živa zazidati kao rekluza u benediktinskom samostanu. Dragomir spašava Smiljkina oca, a obojicu osloboda kralj Tomislav. Dogadaj, o kom pripovijeda ova knjiga, sav je isprepletan sježenom romantikom te zadahnut katoličkim osjećajem i hrvatskim ponosom. Ovo je najbolji originalni hrvatski roman zadnjeg doba i najdovoljni pjesnički prilog tisućgodišnjoj slavi prvog hrvatskoga kralja. Urešen je originalnim umjetničkim slikama.

Sjetite se

Svetišta presv. Srca Isusova u Zagrebu
ma kako malenim darom. Ono se sada popravlja i ako ne stignu novčani doprinosi Isusovih štovatelja, morat će se popravci obustaviti.

Tec. 34.

1925.

Br. 10.

Isus u školi.

Mjesečna nakana u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

Naš Božanski Spasitelj rekao je apostolima i u njima njihovim zakonitim nasljednicima: »Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga; učeti ih, da drže sve, što sam vam zapovjedio. I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka«. Mt. 28, 19.

Kad ne bismo znali, kako se knez tame opire svjetloj nauci Isusovoj, mislili bismo da će sad sav svijet radosno poslušati Isusa i njegove učenike. No već je apostolima zabranjivalo židovsko veliko vijeće propovijedati Isusa: »I dozvavši ih zapovjediše im, da nipošto ne govore niti uče u ime Isusovo. Dj. ap. 4, 18. Evo kako postupa vlast ovoga svijeta! Ali istina se ne smije zatajiti. U istini je sloboda. Smije li čovjek ono zabraniti, što je Bog zapovjedio? Zato apostoli junački suzbijaju nepravedni židovski zahtjev: »A Petar i Ivan odgovarajući rekoše im: Sudite, je li pravo pred Bogom, da vas većma slušamo nego li Boga? jer ne možemo ne govoriti, što smo vidjeli i čuli«. Dj. ap. 4, 19.

Za postupkom židovskoga velikoga vijeća povodili se uvijek moćnici ovoga svijeta, kojima se nije milio Isus i njegova nauka. Ognjem i mačem kušali su već istrijebiti iz duša ljudskih i svaki spomen na Isusa. Badava! Prošli su carevi i kraljevi, nestalo je država i vlasta, ali riječi Isusove ne prodoše, kako je on to sâm obećao: »Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje ne će proći. Mt. 24, 35.

Crkvi je Isus dao neograničeno pravo da propovijeda evandelje svakome stvorenu. Marko 16, 16. najviše dakako najpotrebnijemu. To su pak djeca.

Kakovu je Isus osobitu ljubav pokazivao prema djeci pripovijeda evandelje: »I donošahu k njemu djecu, da ih se dotakne. A učenici branjavu onim, što ih donošahu. A kad Isus vidje, ne bi mu milo pa im reče: Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite joj; jer je takovih kraljevstvo Božje. Zaista vam kažem: Ko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne će ući u njega. I zagrlivši ih metnu na njih ruke te ih blagoslovi. Marko 10, 13.

Isusu ne bje milo, što su apostoli u dobroj nakani, da se naime Isus odmori, branili djeci k Isusu. A kako tek Isus mrzi na ono bogu-

mrsko nastojanje protivnika vjere, koji hoće da odstrane Isusa iz duša dječijih, pa zabranjuju govoriti djeci u školi o Isusu, pokazuju ove njegove riječi: »A koji sablazni jednoga od ovih malih, koji vjeruju u me, bolje bi mu bilo, da se objesi kamen vodenički o vratu njegovu i da potone u dubinu morsku«. Mat. 18, 6.

Kako vidite, Isus Bog voli djecu i nitko je ne smije odaleći od njega. Najmanje pak smije država ili koji ministar zabraniti u državnim školama pouku vjere.

Pa ipak se bio našao u SHS takav čovjek, koji je kanio otrgnuti katoličku djecu od Krista i Crkve. Kako? je li to moguće? upitat ćete.

Eno prošlog ljeta održaše učitelji osnovne ili pučke škole svoj sastanak u Dubrovniku. Tu su oni zaključili i od ministarstva zatražili, neka se pouka u vjeri oduzme katoličkom svećeniku i povjeri učitelju svjetovnjaku. Što to znači? To znači gore nego li da djece u školi ne bi ništa čula o dragom Bogu i svojoj Crkvi. Svi znamo, jer to nije nikakova tajna, da u pučkim školama ima učitelja turske i pravoslavne i никакove vjere. Kako će ovi učitelji podučiti katoličku djecu u katoličkoj vjeri? To je nemoguće. Ta Turčin ne poznaje ni što je sveti krst, što ispovijed, što pričest; on ne vjeruje u papu, ne zna što je presveto Trojstvo i t. d. To znači isto kao da bi g. ministar poslao u školu nekoga da podučaje djecu, a sam ne zna ni čitati. I pravoslavni učitelj što će on učiti katoličku djecu? Kako se valja krstiti s tri prsta, kako papa nije nepogrešivi učitelj. Ta što će on katolike učiti? On će znati svoju vjeru, ali ta nije naša katolička.

Opravdano su dakle naši katolički biskupi odmah ustali protiv ove nakane i pozvali katoličke roditelje, neka ustanu na obranu Božjih i svojih prava protiv ovog framasonskog pokušaja. U Sloveniji su osnovali Roditeljsko društvo, da sakuplja potpise i zatraži od ministarstva neka ne izazivlje bez potrebe takav boj protiv vjeroučitelja u školama, jer Krist Bog ima pravo da vlada u školama nad katoličkom djecom. I po hrvatskim se krajevima nešto slična spremila. Katoličkim roditeljima pripadaju njihova djeca, a ne liberalnim učiteljima ni bezvjerskim framasonima, a katolički roditelji imaju pravo — i to samo oni i Bog — da odlučuju, hoće li se ili ne podučavati njihovu djecu u vjeroučitelju i ko će ih podučavati.

Mi ćemo paziti na to — tako poručuju katoličkom hrvatskom narodu naši katolički biskupi — kako će se ova stvar dalje razviti i odmah ćemo vam javiti i mi ćemo se staviti na čelo ove borbe, ako nadode.

Tako ćete vrše svoju dužnost naši katolički biskupi. Poslušajte svoje biskupe, idite za njima. Tako Bog hoće, da s biskupima već sada budno pazite na ovo pitanje o katolički roditelji.

Škola mora biti u skladu s kućom roditeljskom. Naše su kuće, katoličke i dieca katolička moraju i u školama usisavati isti katolički duh, kojim dišu kod kuće kod svojih katoličkih roditelja. Što nam pokazuje ova borba, koja nam prijeti? Ona pokazuje, da bi najbolje bilo, kad bismo za katoličku djecu imali konfesionalne škole, gdje su učitelji samo katolici, biskup imenuje učitelje, sav je odgoj u tim školama sasma katolički. U Belgiji, Holandiji, Engleskoj država plaća

takove škole, jer te države ne plaćaju ih od svoga, nego od poreza, a uz to znadu, da je najbolja ona država, gdje ljudi živu po svojoj vjeri. Eto u tim konfesionalnim školama bi Krist pravo kraljevao, a ne bismo se trebali boriti, da nam kao milost bude, ako smije katolički svećenik poviriti jedan dva puta kroz jedan ili dva sata k djeci.

Uredništvo.

Pustite malene k meni i ne priječite ih!

ZDRAVO DIJEVO!

Zdravo zvijezdo mora,
Majko Božja sveta,
Zdravo, sveder Dijevo,
Vrata rajskog svijeta!

Primajući pozdrav
Gabrijelov, Dijevo,
Stalan mir nam podaj
Ti sretnija Evo.

Skini negve krivcu,
Slijepcu svjetlo nosi,
Od nas zlo ukloni,
Svako dobro prosi.

Slava Bogu Ocu,
S njim dičimo Krista
Ko i Duha svetog:
Trojstvu hvala ista. Amen.

Majkom se pokaži:
Molbe da ne skrati,
Koj se za nas rođen
Tvojim htio zvati.

Čudo djevičanstva,
Blagost Ti si ista,
Srca naša čini
Krotka, blaga, čista.

Život daj bez grijeha,
Put otvori pravi,
Da gledamo Boga
U nebeskoj slavi.

Andeo čuvar,

Bilo to od prilike pred 30 godina. Meni je mogla biti tada deseta, polazio sam još pučku školu. Brat i ja spavali u jednoj sobi na jednom krevetu. Brat mi bio pekar pa bi ustajao malo prije devete navečer, da onda radi cijelu noć. Malo iza devete pošao bih ja na počinak. No jedne jesenske večeri legoh prije devetog sata. Kad zaspih, dode jedan šegrt i budi mog brata. No i bratu bilo teško ostaviti meke duševe. Onaj je šegrt palio jednu šibicu za drugom, molio ga i prosio, da se digne. Tada negda ustane brat. Kad je ustao i otišao, nijesam opazio, valjda sam već tvrdo spavao.

Iste te noći sanjam, da me andeo čuvar, čija je slika bila nad mojoj posteljom, budi i zove: Onako još u polusnu vidim već jaki plamen. Skočim, donesem vode i ugasim vatru.

Hoću da se obučem, a robe nema. Sva je izgorjela, ostala samo dva novčića, što sam ih imao u džepu, crna i na po razlivena. Vatra je pošla od noćnog ormarića spram dolnjih nogu postelje. Sav je pod izgorio i već je vatra prihvatiла jednu nogu kreveta a u krevetu sama slama. Samo tren dva kasnije, sva bi postelja planula i mene već davno ne bi bilo. Život svoj dugujem Bogu i njegovu andelu. Da ne bi njega, propadoh tada sigurno. Od tog dana niti legnem, niti se dignem, a da se njemu ne pomolim. Lijepo me je mati naučila: »O moj Bože i andele čuvara, koji si me čuvao danas[nočas], čuvaj me i nočas[danas] ed svakog zla duševnoga i tjelesnoga. Amen«. Nijesam do tada svaki dan molio, te sam noći naučio jednom za uvijek.

Kako je nastala vatra? Na noćnom je ormariću bila bratova roba, a na njoj moja. Kad se brat digo, izvukao svoje odijelo, ali je tada palo moje na goruću šibicu, što je šegrt bio bacio na pod. Tako je nastala vatra. — M.

¶

NEKOLIKO MISLI O KRUNICI

Sv. Dominik dao se svim žarom svoje apostolske duše na obraćanje krivovjeraca. Radio je dan i noć. Nego uza sve to činilo mu se, kao da njegov trud ne donosi dosta ploda. Jedamput se žarko molio Bl. Dj. Mariji, da ga ona pouči, kako će najuspješnije raditi na svom apostolskom polju. Marija mu se ukaže i rekne mu, da uputi i vjernike, kako ona želi, da se moli krunica. Svetac to i učini. Odsada je mnogo bolje uspijevao u svom radu.

— Poznate li Ampera?

— Dakako! Ta, tko ne bi poznavao glasovitog fizičara, komu se divi čitav učeni svijet radi njegova uma.

— A jeste li čuli za Ozanama?

— Ozanama . . .

— I to je bio velik učenjak, ali također i velik katolik kao i njegov učitelj Ampere . . .

Kad je Ozanamu bilo 18 godina, došao je u Pariz na nauke. Mladić je vjeroval, ali njegova vjera nije bila čvrsta . . .

Jednog dana došao mladi Ozanam u neku parišku crkvu, gdje opazi starca, kako pobožno kleći i moli krunicu. Ozanam prepozna u starcu svoga slavnog učitelja — Ampera! . . .

»Ampere moli krunicu« zamislio se Ozanam klečeći iza svoga učitelja. »Ampere moli . . . I ja hoću biti ono, što je Ampere — vjeran sin Crkve katoličke! . . .« Vjera je pobijedila u duši mladićevoj.

Poslije znao je Ozanam često govoriti:

— Više je na me djelovala Amperova krunica nego sve knjige i svi govorili.

ZDRAVO MARIJO!

Pijo IX. preporuča vjernicima sv. krunicu ovim riječima:

— Molite krunicu svake večeri u svojim obiteljima. To je molitva lijepa, jednostavna, obdarena mnogima oprostima. To su moje zadnje riječi, što vam ih govorim, to je moja zadnja uspomena, koju vam ostavljam.

Isti papa rekao je jedamput pokazujući krunicu:

— Ovo je najveće blago, što ga posjeduje Vatikan! F. M.

ZA ŽENU POGAZIO VJERU, PA OSTAO BEZ VJERE I ŽENE.

Otpali svećenici osnovali u nas neku novu vjeru, novu crkvicu. Ta vjera služi onima, koji se ne mogu oženiti, jer imaju zakonitu ženu ili sveti red na sebi.

Ženidba valjano sklopljena nerazriješiva je, a to će reći: za života obju stranaka nije moguća nova ženidba. Ženidba valjano sklopljena je jedinstvena t. j. ženidba može u jedno te isto vrijeme opstojati samo među jednim te istim mužem i jednom istom ženom. Što se protivi ovom, nije ženidba, nego je prostо prialžništvo, koje osuđuje Krist Bog i svi pošteni ljudi.

Po Zagrebu vam jedan gospodin počeo strašno psovati gore spomenutu novu vjeru i njezine poglavare. Svi se ljudi čude tom psovaniju. Zašto? Jer je taj gospodin prije hvalio tu novu vjeru. A zašto je sada grdi? Jer poglavar te nove vjere veli, da ga ne može oženiti s novom ženom ni po novoj vjeri. Taj mu poglavar reče, da nije lukavovo postupao, kad je ostavio katoličku Crkvu, pa radi državnih zakona ne može da ga oženi s novom ženom po novoj vjeri. Tako je onaj gospodin *ostao bez vjere i bez žene*. Zato sada onaj gospodin grdi *novu vjeru*.

No taj bi gospodin morao i sebe psovati, što u njegovu srcu nije bilo straha Božjega, a u razumu tako malo spoznaje Božje, jer se za ženu ne daje davlu dušu i ne smije pogaziti zakon Božji.

Župnik Rusa. (Remete.)

Proročke riječi.

Prije nekih 50 godina reče jedan ugledan katolik u Francuskoj, g. Baudon, upravitelj društva sv. Vinka, slijedeće riječi: »Moje je uvjerenje«, piše g. 1877., »da katolici ne shvaćaju zadosta zamašnost štampe. Grade crkve i samostane, dižu zavode za siromahe i siročad, što je i te kako potrebno, ali pri tom zaboravljaju na potrebu vremena i na ono, što je glede svojih posljedica najznamenitije: na širenje katoličke štampe. Barem je u Francuskoj tako«.

A što da reknemo o našoj domovini?! »Ako kat. štampu, veli dalje o Francuskoj g. Baudon, ne uzdržimo, ne ojačamo i ne podignemo na visinu, što joj pripada, crkve će vremenom ostati prazne, ako ih ne zapale. Redovnike će potjerati to većom bezobzirnošću, što im je šire i uspješnije djelovanje; a njihove će škole i zavode upotrijebiti u svoje svrhe.«

Tko pozorno promatra današnju opću struju, opazit će, da vjera isčeza u svim slojevima, a preotimlje mah bezboštvo. Koliko ima maće dobrih građana, koji trijezno misle, ali čim započneš govoriti o vjeri, o crkvi, kao da si ih u živo pogodio, odmah postanu ljutiti, nestraljivi. Katolička je Crkva, po njihovu mnjenju, neprijateljica obiteljskoga života, neprijateljica kapitala, napretka, škola, modernih institucija, neprijateljica bolje budućnosti. O tom su tako osvjedočeni, da im to nitko ne može izbiti iz glave.

A što je razlog tolikoj i tako općoj zbrici pojmljova? Bezvjerska, bezbožna štampa, koja je puna mržnje na kat. Crkvu i sve njezine institucije. Nju svaki dan čitaju, a nema nijednog kat. dnevnika, koji bi im dorasao i uspješno pobijao laži, što danomice šire. Ostane li to tako nadalje, to će ih ogroman broj izgubiti vjeru. Za to bi revni katolici prije svega i što prije ovo zlo morali ukloniti. Sve dok to ne učine, velika je pogibelj, da će najedamput propasti sva dobrotvorna djela, što su ih mnogogodišnjim trudom stvorili, bilo sažiganjem ili što je vjerojatnije bezbožnim zakonima, kojima će privesti svojim svrhama katoličke institucije. Pravo bi čudo bilo, kad ne bi sva naprezanja katolička uzaludna bila, dokle štampa ostaje u neprijateljskim rukama.

A kad bi se naši, mislim na Francusku, (a što da reknemo o svojoj domovini!), u prvom redu postarali za dobru štampu, kao što to čine Nijemci; kad bi svake godine darovali dva tri milijuna u tu svrhu, opće bi se stanje brzo promijenilo, a vjera bi nanovalo ozivjela u cijelim masama uslijed prave prosvjete.« (Njem Glasnik br. 7. 1906).

Ove, prije 50 godina izrečene, prave proročke riječi ne trebaju nikakvog komentara. Obistinule su se na očigled svega svijeta u Francuskoj, a ne dan Bog, da se obistine i kod nas. K.

Jeste li naručili

**Kalendar Srca Isusova i Marijina
za godinu 1926?**

Magdalena Sofija Barat.

Papa Pijo XI. proglašio je 24. svibnja ove godine svetom. Ona se rodila u Joignyu 13. prosinca 1779. Već je u 17. mjesecu života bila svijesna, da spoznaje Boga. Za francuske je revolucije 1793.—1800. morala mnogo pretrpjeti sama i sva mjezina obitelji, da-pače joj brata Lju-devita baciše u tannicu. 21. stud. 1800. osnova M. Sofija Barat novi red redovnica pre-svetog Srca Isuso-va u Parizu. Do-skora se poče si-riti novi red, pa g. 1806. izabraše ju te redovnice za vr-hovnu starješinicu. Leon XII. pozove novi red u Rim i taj se nastani u Trinita dei monti, gdje i sada tako uspješno djeluje. Svetica je bila sva-vatra za Boga i kršćanski odgoj djevojaka. Njezin je žar rastao sa šire-njem reda po Ev-ropi, Americi i drugdje. Umrla je 25. V. 1865., u 85. godini života. Do-skora se počeše dogadati čudesna na-zagovor pokojnice, te ju je Pijo X. proglašio blaženom 24. svibnja 1908.

Sv. Magdalena Sofija Barat.

MAGDALENI SOFIJI BARAT.

(Prigodom kanonizacije).

Što trepere svečano barjaci,
Cijeli Rim se okitio sjajno,
Što se njisu divotne paome,
Što to zvona zvone veličajno?

Službenicu Božju Magdalenu
Na oltara uzvisuje prijesto
Papa umni, Jedanaesti Pijo,
Usred Rima vječitoga grada.

Gle svetici zlatnu krunu sjajnu
Crkva stavlja oko skromna čela,
»Jer ponizne uzvisuje Gospod,
Ponizni će slavit Njegova djela.«

Zaručnice, vjerna Kristu svome
Krepotima divnim urešena,
Sred Petrove crkve danas sjaji
Ti Sofija sveta Magdalena!

»Vatra na svijet dala me je ovaj«,
Pričala si drugaricom često
I na ognju ljubavi božanske
Srca svetog razvila si prijesto.

Gledaj na nas sa prijestolja toga
Svetom danas slavno proglašena,
Moli za nas, redovnice časnja,
Ti Sofijo — sveta, Magdalena!
Štovateljica.

Psovka i strah Božji.

Najsvetije ime nad svim imenima »Jahve« smio je u starom zavjetu samo veliki svećenik da jedamput u godini izusti s najvećim strahopočitanjem i to u svetinji nad svetinjama. Bog je u starom zavjetu strašno kaznio bogohulnike. Tako je bio Bog naredio svim Izraelcima: »Ko opsuje ime Gospodnje, neka smrću umre: neka ga čitav mnoštvo zaspē kamenjem, bio gradaš bio tuđinac. Ko opsuje ime Gospodnje, neka smrću umre!« (3 Mojs. 24, 16). Buntovne bogohulce Kora, Datana i Abirona, njih i njihove šatore proguta zemlja na riječ Mojsijevu (4 Mojs. 16, 24—33).

I Senaherib je kralj platio svoju bogohulnu drzovitost svojom smrću, a andeo je pogubio 175 tisuća njegovih vojnika (4 Kralj. 18 i 19); slično je kažnjen i vojskovoda Nikanor (2 Mak. 15). Psovača su Antioha živa crvi rastocili (2 Mak. 9).

U novim vjekovima umnožiše se psosti, ali porastoše i bičevi Božje osvete. Pa ipak psovka ne zamre! U tome se i krije

1. Tajna opakosti (2 Tes. 2, 7).

Lucifer na dnu pakla krije ključ ove tajne. On ne zna, kako bi bolje iskalio svoju mržnju protiv Boga, nego ako to učini na usta svakog psovača, bogohulca. Psovač posuduje sotoni svoj jezik, sotona njemu svoj opaki bijes. Obojica se natječu u zloći, a pobjeđuje psovač. Vrag naime psuje i grdi Boga, ali mišlu samo; psovač pak i riječima. Vrag grdi, ali kao bjesomučan i bez slobode, psovač optuže svojom slobodnom voljom uvrede Božje. Vrag psuje i savija se od ljute boli pod bičevima nepopustive Božje pravde — regbi kao za muku. A čovjek psovač? Obećašće najmilijeg oca, dok od njega prima darove i blagoslov.

Psovači regbi nagoviještaju blizinu antikrista, koji će »ustati na sve, što se zove Bogom« (2 Tes. 2, 4). Ona će »zvijer otvoriti usta svoja psovka protiv Boga, da psuje njegovo ime i prebivalište njegovo i one, koji borave na nebū« (Ótkr. 17, 6).

2. Najsvetijsa vojna.

Ima li dakle opravdanijeg ogorčenja, ima li svetijsje vojne od ove proti psovci, kletvi? Tom vojnom ustajemo na obranu najsvetijeg prava: Božjega prava.

Drugdje ta vojna osvaja sve više pristaša i učesnika — naročito u Italiji, gdje se sada dižu svi staleži po selima i gradovima i prosjeđuju protiv psovača. Sjedište je ovog pokreta u Veroni. Odanle lete milijuni tiskanica i letaka protiv bogohulstva.

Kod nas je u novije doba prvi Split digao snažni glas na obranu Božje časti. U Splitu nema sada ni desetine starog psovanja. Za Splitom se poveo ove godine i Šibenik. Nedavno je ustao i naš bijeli Zagreb. Kada će ustati druga mjesta?

Sada slavimo tisuću godišnjicu hrvatske samostalnosti. Sada je čas, da odjekne širom lijepe naše domovine gromovni poziv, poziv na vojnu protiv psosti, protiv kletve. Nekoć smo bili »predzide kršćanstva«; sada je čas, da postanemo predzide Boga živoga, Isusa našeg i njegova božanskog Srca.

Ustanimo, braćo, svi kao jedan na obranu Boga svoga! **Ustanimo** i ukorimo psovače, kletnike, zatvorimo im usta!

Ustanimo! Ako mi ne ustanemo, Bog će ustati sam na svoju obranu, ali i na propast — našu. Ne zaboravimo, da »grijeh narode čini bijednicima« (Posl. 14, 34). Ustanimo, jer je psost, kletva postala »narodnim grijehom« i taj će nas grijeh upropastiti, jer vapije osvetu s neba. Ustanimo, da već jednom ta grdosija i neman iščezne iz naših krajeva!

Petar Perica D. I.

Moda.

Svršetkom srpnja poslao je Mgr. Marij Besson, biskup Losane u Švicarskoj pismo na sve vjernike, pa su ga svećenici pročitali puku po crkvama i kapelama. Tu on opominje narod glede ženske mode ili bolje ženske golotinje. Biskup veli ovo:

»Vjernici, osobito majke, ne bi smjele zaboraviti, da postoje grane pristojnosti, koje ne smijemo nikada i s nijednog razloga prestupiti. Regbi da je palo u zaborav kako je protiv pristojnosti pokazati se u javnosti bez pristojnog odijela. Možemo shvatiti, da se nećudoredne žene tako odijevaju. Ta za njih je i skrojeno takovo odijelo, one su ga unijele u javnost. Ali nam je odvratno, što ima dobrih žena, dapače takovih koje bi morali po svom položaju dati dobar primjer, pa ipak oponašaju one loše žene. Boli me, kad vidim lakoumnost teških majki, koje gaze stidljivost sinova i djevojčica. Na sve izlike, koje iznosite vi žene i djevojke, opetujem, da su današnje mode prečesto uzrokom grijeha vama samim, a za mnoge su druge bližnja prigoda grijeha. Kad će Bog zatražiti, da položite račun za sve što ste uradile, ne će vas suditi prema vašem modnom listu, niti po krivim načelima loše higijene moderne niti po ispraznim isprikkama svjetskih ljudi, nego prema načelima i nepromjenljivim zakonima evandelja. Isus je Krist rekao: Jao onomu, po kojemu dolazi sablazan.«

Biskupi su u Francuskoj odlučili, da svećenik ne smije nikoga pričestiti, ako nema rukave do lakta i ako prsa nijesu pokrivena barem do lopatica prsnog koša. U Italiji sakristan ili koji svećenik upozori žene, neka istupe iz Božjeg hrama, ako nijesu obučene kao što je gore rečeno. Dapače u nekim biskupijama su odredili biskupi, da žene katolikinje moraju imati prsa kao gore pokrivena i rukave barem dva prsta ispod lakta, inače moraju iz hrama otići. Je li to koristi? Dakako. Barem katoličke žene ne puštaju, da se poplav širi. Kako su katoličke žene i ugledne, unose tako i one protumodu ili kršćansku modu i na ulicu.

Ova katolička moda lijepo se širi po svem svijetu. Postoji bezbroj komiteta, saveza, udruženja na obranu katoličke mode u Italiji, Francuskoj, Americi, Njemačkoj i drugdje. Svugdje su biskupi na čelu te križarske vojne.

A.

NEMOJ SUSTATI.

Jednom posjetio glasovitog slikara Michelangela neki drugi slikar i zapita ga: »Kako to, da ti, koji si toli slavan umjetnik, tako malo slika naslikaš, dok ja u kratko vrijeme tako mnogo, a ipak nemam izvanrednih sposobnosti kao ti?«

— To ti je zato, prijatelju moj, odvrati mu drugi, jer ti slikaš za vrijeme a ja za vječnost! —

I mi moramo da slikamo na jednoj slici, koja je odredena za vječnost. A te je duša naša, slika Božja. Moramo je urediti dobrim djelima i krepostima. Nastojati nam je, da bude što sličnija Božanskom uzoru. Neki drugi slikar svjetovao svoje učenike, da ne propuste ni jedan dan, a da ne bi barem jedamput kistom poteza učinili, jer je svagdanja vježba potrebita. Tako i nama neka ne prode nijedan dan u godini, a da ne učinimo koje dobro djelo. Pojedino dobro djelo to je potez kistom na slici, koju pripravljamo za vječnost. Sad je vrijeme, da ovu sliku što bolje naresimo i ukrasimo. — S. D.

ŠTO SE RADI U SVETIŠTU PRESV. SRCA ISUSOVA U ZAGREBU.

Mogli bismo kazati po narodnu:
»Što se bijeli na ravnici onoj
Pokraj Save, vode srebropjene?
Il je snijeg il su labudovi?
Nije snijeg, niti su labudovi
Već su dvori Srca Isusova . . .«

Prošle godine najavili smo svim prijateljima Svetišta, da ćemo obnoviti i popraviti Svetište. Zato smo pokucali na sva plenjenita srca, da priskoče u pomoć kojim darom. I doista štovatelji Srca Isusova lijepo su se odazvali, kako dobiti Zagrepčani tako i oni širom domovine. Svetište se lijepo obnavlja; oba tornja već su u glavnem gotova i bijele se kao dva goluba pod svojom crnom kapom. A da Svetište ne bude muklo, naručili smo tri zvana, koja sa prijatnjim četvrtim lijepo pozivaju ljudе u hram Božji. Sve to stoji i mnogo žrtava! Ali što će nam biti teško žrtvovati za ono kraljevsko i presveto Srce?

U ovom Svetištu ono kraljevje i dijeli milosti svome Zagrebu i cijeloj domovini. Ovdje je otvoreno ovo Presvete Srce i daje utjehu žalosnim, pomoći nevoljnima, jakost slabima. Srce je Isusovo puno beskrajne dobrote, da bude melem čovječjoj duši.

O kolike duše ovđe nalaze mir, kolike crpu utjehu i snagu!

Ovo je zajedničko Svetište svih Hrvata - katolika, koji ljube i štuju Presv. Srce Isusovo.

»Tvoja vrata svakomu su prosta,
Tvoja krila svakomu su mila!«

Pomoći darežljivih srđaca mogli smo evo započeti ovu obnovu i daleko doći terati. No sada su darovi iscrpljeni, a djelo obnove još mnogo traži, na što se prije nije ni mislio. Stoga se opet

obraćamo dobrim srcima štovatelja da pomognu dovršiti započeto djelo, da ne moramo prekinuti ovu obnovu. Presv. Srce Isusovo bogato će naplatiti njihovu žrtvu za Svoje Svetište.

MLODARI

Za svetište Srca Isusova: Bakar TM 10 Beograd PB 100 Bošnjaci NN 25 Brestaća MS 100 Brezice EH 100 Brod na S. KK 100 Cetingrad DI 100 Crnac MH 30 Cvitović PK 50 Đakovo MP 10 Doljani LV 50 Gaj OM 10 Ist AS 10 Klanjec ON 100 Kominenci SK 20 Kruševica ML 100 Kunišina JG 10 Lović JR 25 Melcher (Amerika) MG 71 Miholjan KR 10 Nike IK 50 Orošac SM 50 Petrovaradin VM 10 Poljane DB 20 Rešetari CM 20 Slatina Podrav. ZV 20 Staro Petrovo Selo MB 100 Sv. Ivan Žabno ZP 100 Šumeće AJ 4 Travnik RM 20 Županje ZI 100.

Za obnovu svetišta: Otočec 50 D Ana Filipić 30 D R. Marks 1000 D M. Barbot sabrala 2040. Za rasvjetu u lipnju sabrala N. Foth 650 Z. Vasić 2000 A. Pečnik 300. Sabrala A. Višković 150. Hrv. ekomoptna b. 10.000 D. Župa Carevdar 280 A. Agić 100 Zbor Prebendara 2000 S. Bicanić 1000 A. Gjurašin 50. Sabrala Z. Mihaljević 1.111 D. NN 100 Sabrala Slavica N 55 Sabrala V. Vlahisavljević 2.500 D. Sabrala NN 963 Sabrala NN 1043 D. Sabrala NN 150 Sabrala Mar. Kongr. gradanki u Zagrebu 16.000 D.

Darovaše za zvona: J. i M. Čop 500 J. Brucić 100 NN 25 J. Vosneo 110 AJ Kahn 55 Sabrala M. Mihaljević 800 NN 1000 NN 35 VM Starčić 10 Slov. dekliska zveza 1000 NN 100 župnik Horvat 200.

Svim plemenitim darovateljima smjerna hvala i od Božanskog Srca obilna plaća!

Nova zvona Svetišta Presvetog Srca Isusova u Zagrebu.

URES REDOVNICE.

Dok se ljudi zlatom kite,
Biserima, alemima,
Meni ures najmiliji
Mali križić na grudima.

I dok oni sreću traže
U velebnim palatama,
Dotle meni sreća cvate
U samotnim zidinama.

Zlato, alem i biseri
Predivno se svjetlucaju,
Al na rubu tamna groba
Čemer gorki ostavljaju.

A moj križić ovaj mali,
Što mi sada grudi resi,
Bit će vijekom moja slava
U vječnosti — u nebesi.
Redovnica.

Novi bl. mučenici Kanadski.

Doista sveta je godina ova g. 1925! Baš na dan sv. Alojzija, nekravog mučenika, podigao je naš sv. Otar Pijo XI. osmoricu njegove subraće na oltar, koji su život svoj žrtvovali za našu sv. vjeru kao misijonari indijanaca u dalekoj Kanadi.

A gdje je ta Kanada? Uzmi kartu sjeverne Amerike, te ćeš vidjeti kako je sjeverna polovica posebna velika država »Britska sjeverna Amerika«. Eto tamo je Kanada, gdje su nekoć isključivo stanovali Indijanci — bakrene boje, koji su živjeli od lova i ribarstva. Sad su oni potisnuti u guste šume na sjever, gdje se i sada bave lovom te dragocjeno krvno prodavaju kolonistima na jugu Kanade, među kojim se nalazi i dosta Hrvata. Vele da svake godine dolazi jedan milijun novih naseljenika u Kanadu.

Kad je Kolumbo otkrio Ameriku, dolazili bi iza njega odmah vjetrovjesnici, da ove poganske narode obrate i pokrste. Oko velikih kanadskih jezera stanovalo je onda pleme Hurona. K njima su došli oci franjevci, a kad nijesu mogli sami svladati posla, pozvali su i isusovce u pomoć. Ovi su odmah podigli jedan kolegij za useljeničku djecu. Veliki dio Hurona primio je katoličku vjeru.

No i davao se micao. Susjedno pogansko pleme Irokeza zaključilo je u tajnom sastanku, da će sve Hurone, koji su primili krst, sa njihovim misijonarima uništiti. Sad je počelo sjajno doba mučenika godine 1642.

Prva žrtva, koja je pala, bio je isusovac o. Isak Jogues (izgovoraj: Zog). Njega su najprije divlji pogani zarobili, i osakatili. Skinuše mu nokte od obadva kažiprsta te su kosti svojim Zubima izvadili. Osim toga su ga batinali na mrtvo ime i još mnogim groznim mukama zlostavljavali. No uspjelo je ocu iza 12 mjeseci pobjeći iz ropstva na holandešku ladu te otputovati u Evropu. Prva mu je briga bila, da potraži sv. oca papu Urbana VIII., te ga zamoli, bi li tako osakaćenim rukama smio nadalje čitati sv. misu. Papa mu posve ganuto odgovori: »Nedostojno bi bilo, da jedan mučenik ne bi mogao piti krvi Kristove«.

Sretan, da može opet sv. žrtvu prikazati hrlio je o. Joques natrag u svoju misiju; jer srce ga je silno vuklo za svojim divljacima, gdje je naskoro našao i mučeničku smrt. Jedan indijanac ubio ga sjekirom u času, kad je stupio u njegovu kolibu. No o. Isak isprosio je svojem ubojici obraćenje; on je umro kao kršćanin.

Drugi od ovih junaka zvao se o. Antun Danijel. Upravo bijaše u jutro svršio sv. misu, kad čuje veliko kričanje, što je bio znak da se približava divlji dušmanin. Saznavši naime Irokezi, da je velik dio momčadi otsutan, navališe na ovu kršćansku misiju. Sad dobri otac Anto misli na vječni spas svojih ovčica. On hrli, da brzo pokrsti svoje katekumene a onda junaci podje u susret neprijateljima, koji su upravo ogradu porušili bili. Kad mu njegovi kršćani doviknuše: »Oče! spasite svoj život!« odgovori im mirno: »Moj život ništa ne vrijedi. Jedan Irokez odapne strijelicu na njega, te ga pogodi u srce. Barbari umivši se njegovom krvlju bacise sv. tijelo mučenika u njegovu goruću kapelicu.

No sad dolaze dva glavna junaka ove užasne borbe između Krista i sotone, to su oo. Ivan Brébeuf i Gabrijel Lalemant, prvi jak i snažan, a drugi slab i nježan, no podnijela su oba mučeništvo, kakovo se rijetko nalazi u povjesti crkvenoj.

Zvijeri Kanadski mučenici.

O. Ivan video je malo prije sjajan križ, kako dolazi iz zemlje Irokeza, i kako širi svoja krila nad zemljom Hurona. On je razumio, što će to reći. Ukazao mu se također Isus, te ga nježno zagrljio veleći, da će on biti »sud izabrani«, koji će nositi ime Isusovo pred poganske narode, i da će on biti dionikom svih muka, što su njegovi dragi apostoli pretrpjeli za njega.

I davoli su ga zlostavljavali na svaki način, no kad im o. Brébeuf reče: »Cinite slobodno sa mnom, što Vam je dragi Bog dopustio!« razbjegoše se od njega.

Kalvarija o. Ivana Brébeufa bila je misijska postaja sv. Ignacija. Ovdje je čekao svoje mučeništvo i često se prije sv. pričestiti, kad je već držao Presv. tijelo Isusovo u ruci prikazao za svaku muku, da pače i smrtni udarac htjede primiti Isusu svojem za ljubav.

I došao je čas. Kao zvijeri navališe divlji Irokezi. Uhvate našeg

oca, dok je on sokolio svoje Indijance na ustrajnost te ga za čas razkrvave po cijelom tijelu. Za tim ga privežu za kolac, koji je on nježno pritisnuo na grudi pa ga počnu paliti bakljama gore dolje po golom tijelu. A jer je još uvijek hvalio Boga te opominjao svoje Hurone, odrežu mu krvnici usnice i nos, razrežu mu usta sve do ušiju, probodu mu grlo usijanim željezom i strpaju mu žeravicu u usta. Međutim mu pripravljuju novo mučilo. Napraviše lanac od užarenih sjekirica te mu ih objesiše oko vrata. Dapače jedan odmetnik poljeva mu tri puta vrelu vodu preko glave, da se rugaju sv. krštenju.

Drugi mu opet napraviše pojas od smole oko tijela, te ga zapališe, dok su ga opet drugi neprestano usijanim noževima boli po cijelom tijelu. Dapače rezali su komadiće mesa od njega, te ih proždirali pred njegovim očima.

A naš mučenik poput Isusa na križu visi nijem i šuteć tri puna sata na svojoj gredi. To preseneti iste divljake. Mislili su, takva jakost mora biti u krvi, a zato mu napokon izvade srce, napiju se iz njega krvi, a jedan od njih pojede ovo junačko srce. Tako umire kršćanski junak; nijesu o. Brébeufa uzalud nazvali lavom.

Njegov drug o. Lalemant umrije na sličan način. Najprije morao je svojim očima gledati patnje starijeg si druga i glavara. O. Gabrijel poljubi njegove rane, te ga moli za njegov zagovor, dok nije red došao na nj.

Sad su krvnici i njega svu noć stavljali na razne muke. Iskopali su mu oči, a na njihovo mjesto stavili mu žeravicu. Napokon prema jutru neki divljak umoran već od gledanja ove grozote razmrška mu glavu svojom sjekirom.

U nekoj krasnoj molitvi, koja se još čuva, odreće se otac svih slasti ovoga svijeta. »Deder, dušo moja, reče si, žrtvuj sve to, da omiliš Presv. Srcu Isusovu«. On je dakle poput mnogih drugih svetaca već znao praktično štovati Presv. Srce Isusovo, prije nego li je Isus po sv. Margareti očitovao svoju želju.

»Krv mučenika sjeme kršćana«. To se je uvijek obistinilo u povijesti katoličke crkve. Tako su se i kršćani među Huronima znatno umnožili kad su toliki mučenici nastali među njima. Iz svojih sela bježali bi u tvrdicu sv. Marije, da tamo na sigurnom mjestu primaju sakramenat sv. krsta i pokore. U misionskoj župi sv. Ivana živio je revni misijonar Karlo Garnier. Ne da se kazati, što je ovaj muka podnio, da spasi sebi povjerene duše. Običavao je pozvati u pomoć njihove andele čuvare, osobito bolesnika, da ih još žive zateče, a katkad su ga ovi andeli u vidljivom obliku pratili. Sad je imao i on dobiti svoju plaču.

Dne 7. prosinca g. 1649. navalije poganski indijanci na njegovu misiju, O. Karlo upravo je podučavao svoje krštenike u jednoj kolibi, kad se najednom iznenada začu divlje urlikanje neprijatelja. On hrli prema crkvi, koju već nade punu naroda. Brzo im podijeli odrešenje, te htjede i one, koji su zaostali po kolibama, pripraviti na smrt, ali ga pogode dva taneta iz puške. Obliven krvlju primakne se dobr pastir još jednom katoliku, koji je teško ranjen ležao u blizini. No neki divlji Irokez smakne ga svojom sjekirom. Bilo je baš u oči Bez-

grešnog Začeća, a dobri otac bijaše učinio zavjet, da će do svoje smrti braniti ovu dogmu.

Šesti blaženik iz ove sjajne čete bijaše o. Božo Chabanel (izg.: Šabanel). On bijaše vrlo čedan misijonar. Premda nije mogao naučiti teški jezik Hurona, to se ipak zavjetom obvezao, da će uvijek ostati u ovoj misiji. Zelio je uvijek tiho mučeništvo, u sjeni, kako on to reče, pa eto ga je i dobio. Bio je premješten od starješina, te se u sv. poslušnosti odmah uputi kroz gусте šume na određeno mjesto. Dali su mu kao vođu jednog Hurona katolika. No nijesu znali, da je u srcu već otpao od vjere. Taj divljak na putu ubije dobrog misijonara iz mržnje.

Bazilika nad grobom sv. Franje u Asisu.

Još su s ocima poginuli dva sluge, koji su se obvezali, da će služiti misiji, dok su živi t. zv. oblati. Eno kako veliku plaću su i oni dobili. Jedan od njih je imao sreću, da malo dana prije smrti položi redovničke zavjete.

Bl. kanadski mučenici, molite za nas!

F. Hammerl D. L

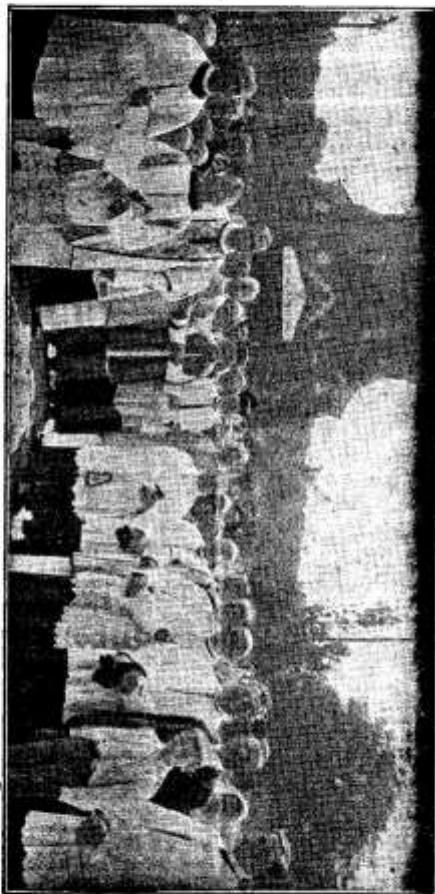
Čuvaj dobar glas bližnjega!

Uhvatiš li leptira za sjajna mu krila, tako piše Alban Stotz, odmah mu odpada prašak s njih, pa ako ga i pustiš, ostat će ti ipak nešto praška na prstima. Fino odijelo, tolikum bojama išarano, u koje ga obukao Gospod, izgubilo je od svoje ljepote, nježni potezi propadoše. Nikako ne možeš toga više nadomjestiti. Tako ti je s dobrim glasom čovjekovim. To je odijelo, u koje ga je obukao Otac nebeski—to je odijelo, što ga je dao razumnim bićima. I ako grubom šakom t. j. neopranim jezikom dirneš u nj, padne prašak s njega, a ti više ničim toga ne nadomjesti!

Euharistički kongres u Slatini.¹⁾

Na 8. i 9. kolovoza bio je u Slatini u Slavoniji euharistički kongres za slatinšku, virovitičku i našičku okolicu. Na kongres je došao iz Zagreba i preuzvijeni gespodin nadbiskup Dr. Ante Bauer sa svojim tajnikom.

Euh. kongres u Slatini. Svećenstvo i preuv. g. nadb. Dr. A. Bauer ispred crkve.

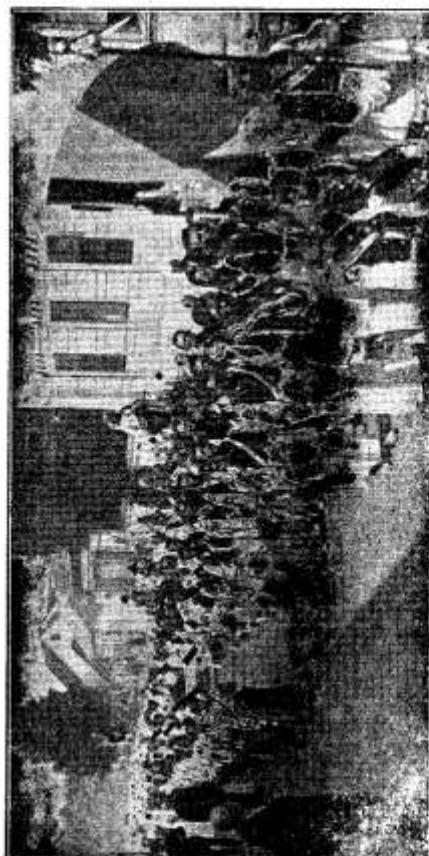
8. kolovoza poslijе podne bila je prva propovijed o isповijedi. Poslijе toga isposljedanje. U 17^h bila je duga propovijed o euharistiji i svećenstvu, a poslijе večernjica. Poslijе večernjice bila je divna lurdská procesija sa svijecama. U procesiji bilo je 5.000 osoba sa svijećama u ruci. Ne samo katolici, nego i pravoslavni i Židovi rasvjetili su i okitili tu večer svoje prozore.

Poslijе procesije bila je predstava »Fabijola«, u kojoj se opisuje događaj iz prvog doba kršćanstva. Iza predstave bila je ponoćka.

Već ujutro u 5^h počelo se isповijedati i pričešćivati. Toga je dana pristupilo Stelu Gospodnjem preko 3000 osoba. U 6^h bila je propovijed o obitelji, a u 10

sati bila je pred crkvom pontifikalna misa, koju je sluzio preuzvrseni gospodin nadbiskup. Pod misom je preuzvrseni imao i propovijed.

Poslije sv. mise je bila procesija, na kojoj je bilo oko 6000 osoba. Skoro još toliko ljudi je stajalo sa strane. Na procesiji su se osobito isticale djevojke u bijeli, koje su nosile palme i znakove presv. Euharistije i muke Isusove. Divna je bila i grupa iz Sopja. Momci i djevojke u narodnim nošnjama nosile su kipove Sreća Isusova i Srca Marijina.

Euh. kongres u Slatini. Momci i djevojke iz Sopja nose kip Sreća Isusova i Srca Marijina.

Poslije procesije bila je opet propovijed, pa Zahvalnica i time je ovaj velebnii kongres završen.

Da Bog da bude više ovakvih zborova na slavu Božju i spasenje duša.

Uzoran mladić — štovatelj Presv. Srca Isusova.

Mladić, o kom govorim, bijaše osamnaestgodišnji horaš-novak fr. Jeronim, Josip Corković. Kao desetgodišnje siroče primili ga oo. Trapisi 1917. god. u svoje sirotište. Svršivši onđe pučku školu odluči, da će stupiti u njihov red, u koji bude na ljetu 1921. god. i primljen. Kroz tri i po godine pripravljao se sada u samostanskoj humanističkoj školi marljivim studijem i vježbanjem u redovničkim krepostima za novicijat. Kao zavjetovanik imao se dalje pripravljati za svećeništvo. No Božje su osnove bile drukčije. Lani pred zimu poče bacati krv, a iza toga dobije plućnu bolest, kojoj je nakon šest mjeseci podlegao. Da može položiti redovničke zavjete »u smrtnoj pogiblji«, bude na Uskrs pripušten u novicijat, a već na 10. svibnja, deset dana iza polaganja zavjeta, preseli se u vječnost.

Euh. kongres u Slatini. Djevojke u bjelini nose palme — znakove presv. Euharist.

Još kao učenik pučke škole bio je Corković revni štovatelj Božanskoga Srca Isusova i bl. Djevice Marije. O tom svjedoče njegovi suučenici, koji su ga svaki dan vidjeli kod sv. mise i kod sv. pričestii, a u slobodno vrijeme na koru crkve, gdje se klanja presv. Sakramantu i pozdravlja svoju nebesku Majku pred njezinom slikom na Gospinu oltaru. Savjesno je već tada držao prve petke u mjesecu s naknadnom sv. Pričešću. Ta djetinja odanost svide se Božanskomu Prijatelju djece, pa On milo pogleda na to pobožno siroče i zamilova ga te mu reče: »Dodi, idi za mnom!« Dječak se s veseljem odazva ljubaznu

pozivu i stupa u red, koji je sv. Crkvi dao bl. Julijanu, čijim je nastojanjem uveden blagdan Tijelova, sv. Gertrudu, preteču sv. Margarete M. Alakok, te sv. Bernarda, nazvanog »Marijinim kitarašem«. U redu je s godinama rasla i fra Jeronimova ljubav k Isusu i Mariji. Prostor mi ne dopušta, da opširno pišem upravo o njegovoj djetinjoj ljubavi k Majci Isusovoj. Spomenut ču samo to, da sam istom kod fra Jeronimovog nebrojeno puta ponovljenog uzdaha »O Marijo, Majko moja!« dobio zorni pojam o onom, što se u životu sv. Stanka kazuje, da mu je lice zasjalo, kad god bi spomenuo ime »svoje Majke«. Neću također da govorim o njegovom vazda skromnom i pobožnom držanju kod molitve, koje te je i nehotice poticalo na pobožnost, ni o njegovoj brižnoj pažnji na svoje oči, da preteče sve što bi moglo povrijediti andeosku krepstvu sv. čistoće, niti o njegovoj bezazlenoj, požrtvovnoj bratskoj ljubavi, koja nije trpjela, da se u njegovoj nazočnosti ići dira u dobro ime bližnjega, već hoće samo da cijenjenim čitateljima Glasnika iznesem jednu criticu o radu toga mладога apostola presv. Srca oko širenja pobožnosti k Božanskomu Srcu.

Ljubav je kao vatra, koja ide za tim, da zahvati sve, što dođe u doticaj s njom. Tako je i fra Jeronim u svojoj ljubavi k Isusu nastojao, da Srce Isusovo postane kraljem i središtem sviju srđaca, a osobito da zavlada srcima njegovih srednjoškolskih drugova. Prirođenom bi prostodušnošću znao za vrijeme rekreacije i na šetnjama pripovijedati svojim drugovima o velikim obećanjima, koja je dragi Spasitelj dao svojoj učenici sv. Margareti. Naročito bi isticao, kako je Isus obećao svima onima, koji se uzastopće za devet mjeseci svakoga prvoga petka pričeste, da će im dati milost konačne pokore, i da oni ne će umrijeti bez sv. Sakramenata niti u Njegovoj nemilosti. A da se ne bi tko izgovarao, kako se nije sjetio na prvi petak, zamoli fra Jeronim jednoga svoga druga, koji je imao lijep rukopis, da mu priredi pločicu s natpisom s jedne strane: »Sjutra je prvi petak«, a s druge strane: »Danas je prvi petak«. Tu bi pločicu s dopuštenjem o. učitelja uoči svakoga prvoga petka izvjesio na takovu mjestu, gdje ju je svaki đak morao vidjeti.

Kako presv. Srce Isusovo znade svoja obećanja ispuniti, to je pokazalo na samomu fra Jeronimu. Kad su ga, okrepljena već svim utjehama sv. Crkve, 6. svibnja navečer uhvatile kao smrtnе muke, te smo okupljeni oko njegova kreveta očekivali skori konac, tada mu se najednom razvedri lice, srce mu se napuni tolikog veselja, kako ga po vlastitom priznanju nikada prije nije očutio, te vas razdragan poče sasvijem glasno govoriti (malo prije teško su ga razumjeli i oni, koji su bili sasvijem uz njega): »A! Sad mi je lako! — Sad je sve prošlo!« Onda uze svoje raspolo i stade ga ljubiti i na grudi pritisikivati uvijek ponavljajući: »Sad istom ljubim Isusa, sada ga pravo ljubim, prije ga nijesam dosta ljubio! — O! kako je to lijepo biti redovnik!« Iza toga se poče sa svima prisutnim veselo opraćati obećavajući svakomu, da će se za njega u nebu moliti. Premda nije odmah iste večeri umro, nego morao sišavši sa Tabora ostati još skoro četiri dana na Kalvariji, to ga ipak ni u zadnjoj smrtnoj borbi Isus ne ostavi.

TKO NE ZNA — NEKA SUTI

Bilo to na jednom brodu. Govorilo se o svemu i svačemu pa i o vjeri. Ta, kako da se o vjeri ne bi govorilo na putovanju!

Ele bilo šta bilo, našao se na brodu jedan putnik, koji je s osobitim žarom govorio svojim slušateljima proti papici, svećenicima, Bezgrešnom Začeću Bl. Dj. Marije pa i drugim istinama vjere katoličke.

Jednom podebelom suputniku već dodijalo slušati i htjede da svrati razgovor na drugi predmet. Za to će upitati nekoga:

— Molim vas, biste li mi znali kazati, kako ljudi u južnoj Francuskoj zgojavljaju bujabesu? To je posebna vrst čorbe, koja se pravi od riba.

«Kako ne bih znao», odvrati susjed. »Stvar je posve jednostavna. Uzmu se pačja jetra, dodaju se žablja bedra, dometne se nekoliko fazanovih jaja, ulije se vode, sve se smješa i svari, i — eto vam bujabesu!»

Govornik proti katoličke vjere bio baš iz južne Francuske. Prema tomu znao je dobro, da se bujabesa ne pravi onako, kako je to tumačio njegov suputnik. Stoga reće:

— Vidi se, gospodine, da nijeste iz južne Francuske. Ja dobro znam, kako se pravi bujabesa. Ono što ste vi rekli, nije drugo već puka izmišljotina.

— Zbilja? upita ozbiljno suputnik.

— Velim vam. Bujabesa se pravi od raznih vrsta ribe.

— Ja tvrdim, da se bujabesa pravi od žabljih bedara, od pačjih jetara i od fazanovih jaja, odvrati ozbiljno suputnik.

— Što me briga, govorite što vas volja! Ja vam kažem, da sam iz južne Francuske i da dobro znam, kako se pravi bujabesa.

— A šta cete, gospodine, na to odgovoriti, ako vam reknem, da su mi drugi ljudi pripovijedali, da se tako pravi bujabesa? upita ozbiljno suputnik.

— Ta, danas ima toliko ljudi, koji govore o onom, čega ne poznaju, odvrati južnjak.

— Razumijem, razumijem, odvrati suputnik. Vi želite reći, da treba dobro poznavati bujabesu, ako se želi drugima rastumačiti, šta je bujabesa. Ja dodajem samo ovo: Ako želite drugima govoriti o vjerskim istinama, morate ih najprije sami poznavati. Da tko znadne, šta je bujabesa, mora biti ili iz južne Francuske ili naučiti iz knjiga ili čuti od pouzdanog čovjeka.

Tako i vi, ako želite govoriti o katoličkoj vjeri, podite u školu, gdje se poučaje vjeronauk. Ako toga ne možete, nabavite si pouzdanih knjiga, ali ne bajka. Ako ni toga ne možete, pitajte kojeg pouzdanog čovjeka. Ako vam je i to teško, onda će najbolje biti, da šutite, jer govorite o onom, čega ne poznajete.

NE RADI PO NEDJELJAMA I BLAGDANIMA.

U Njemačkoj, u pokrajini Westfalena, u nekom mjestu žive zajedno katolici pomješani sa luteranima.

Neki seljak katolik, koji nije mario za Božje i crkvene zapovijedi, a uz to je imao grdu navadu, da pušje i kune, imao je u nedjelju na livadi sijeno, koje je već bilo suho i metnuto u kupove. A bilo je lijepo i toplo vrijeme.

Taj seljak nije dugo promišljao, već zapregne konje i mjesto da ide k sv. misi, hajde on po sijeno. Natovari i povrati se sa velikim vozom sijena u nedjelju, baš kad su dobri katolici išli od svete mise.

Dode na most, koji je bio upravo naprama župnomu dvoru. S mosta ugleda taj seljak svoga župnika kod prozora, gdje maše glavom i osuduje taj nevaljali čin.

»Gospodine župniče — ništa se ne bojte«, povice seljak bahato i porugljivo, »mojim konjima ići će sijeno baš tako u slasti, kao da bi ga sutra vozio ili u koj radni dan.«

Zupnik nije dospio ni pomisliti što da mu odgovori, kad li se nenadano i naglo jedan konj bací, udari toga seljaka kopitom baš u glavu i ubije ga.

Seljak padne, konji se poplaže, razbiju most, padnu u duboku vodu, povuku za sobom sijeno i sve se skupa potop. Konjima dakle nije išlo sijeno u slast, koje su u nedjelju vozili. Tamošnji stanovnici zapamtili su taj grozni dogodaj dobro, te nije više ni jednomu došlo na pamet, da bi išao u nedjelju voziti sijeno. F. Štefan.

† Mihovil Gattin D. I.

Medu ostalim velikim štovateljima Presv. Srca Isusova, koje je ono u ovoj jubilarnoj godini pozvalo k sebi nalazi se ne na zadnjem mjestu o. Mihovil Gattin.

U starodrevnom gradu Trogiru, u Dalmaciji radio se 8. V. 1858. Iza svršene mature u Zadru pohadao je predavanja klasične filologije na sveučilištu u Zagrebu, gdje se upozna sa tadašnjim sveuč. profesorom Dr. Stadlerom. Ovaj mu je bio isповjednikom. Kao sveučilištarac, a i kasnije uvijek je nosio pojaz sv. Tome Akvinskoga, da bi pod osobitom zaštitom toga andeoskoga Sveca sačuvao neokaljanu svetu čistoću.

Vec nakon druge godine sveučilišta dobi mjesto suplenta na Senjskoj gimnaziji. U Senju ne ostade dugo, već mjeseca studenoga g. 1880. otide u Rim i isprosi od oca Generala Družbe Isusove, da bude primljen u Družbu. Ovaj ga dodijeli Mletačkoj provinciji. Iza svršenog novicijata radi nesretnog političkog stanja u Italiji, morao se s drugovima seliti. Zato u Španjolskoj dovrši filozofiju. U Krakovu poče teologiju, a dovrši je u Innsbruku. Ovo mu je seljenje korisno, jer je naučio razne jezike. U Dubrovniku bio je magister u biskupskom sje-meniku, kojim su Isusovci upravljali. Neko vrijeme predavao je i u Travniku. Mio mu je bio Homer i radio je predavao grčki jezik, a njegovi daci ugodno se spominjali svog dobrog bivšeg profesora. U Albanu blizu Rima obavi prije svećanih zavjeta treću probaciju, kao završetak redovničke izobrazbe.

G. 1894. započe svoj apostolski rad u Kraljevcima, u Senjskoj biskupiji, gdje je bio dugi niz godina misjonarom. Iza naših prvih misjonara Isusovaca Ayale i Basila on je najviše doprinjeo da se raširila pobožnost Bož. Srca Isusova u Hrvatskoj. To mu je bila glavna misao, briga i želja. U misijskom uvodnom govoru isticao bi, da mu je glavna briga, da uvede ili oživi ovu milu pobožnost. Ovako je govorio: »Neka se ne kaže da samo Francuzi, Španjolci i drugi narodi štuju to Bož. Srce, treba da ga i mi Hrvati štujemo, vjerni geslu: Sve ja vjeru i za dom!« Svaku propovijed svršavao je toplo molitvom Bož. Srca; rado i često navodio je u misijonskim propovijedima primjere iz pobožnosti Srca Isusova. Odmah prvih dana misija izložio bi sliku Bož. Srca i ukusno je iskitio. Srce Isusovo moralo je biti središte i život cijele misije. Međutim neprestano je naglasivao da je misija priprava, da se svi što svećanije posvete Bož. Srcu pri zaključku misije. Tumačio je važnost Apostolstva i poticao vjernike, da se upišu. Sakupljao je djevojke i nastojao da se uvrste u Djevojačko Društvo Srca Isusova. A da ih zato oduševi tumačio im obećanja Bož. Srca. Svršetak misije bio je pravo slavlje Bož. Srca. Znao je sve oduševiti, a još bolje organizovati da svećanost bude što sjajnija i lijepa. Slavoluci, nakit, vijenci, Djevojačka Društva S. L. u narodnoj nošnji, vatrogasci, glazba i ostala mjesna društva — sve je imalo iskazati čast Bož. Srca u procesiji. Najradnije dao je nositi u procesiji krasno urešenu sliku ili kip Srca Isusova. K toj svećanosti pozivao je i vjernike iz susjednih mjesta. Tako su jednoć u hrvatskom primorju došli parobrodom iz Selaca noseći kip Srca Isu-

† O. Mihovil Gattin.

sova. Parobrod bio je iskičen zastavama i zelenilom, a na najuzvišenijem mjestu kao na prijestolju isticao se kip Srca Isusova. Često je dao fotografirati ove sjajne procesije kao spomen misije.

Poput naših prvih misjonara i on je široko pobožnost Bož. Srca pomoći slika. U Kraljevici imao je zato veliki ormari pun slika i skapulara Srca Isusova. U tom mu je novčano pomagala majka Karla, pretendenta na Španjolsko prijestolje, darežljiva Beatrice, nastanjena u Gorici. Na njegov poticaj svećano se slavio po župama blagdan Srca Isusova i mjesečna pobožnost u prvi petak ili prvu nedjelju u mjesecu. U tu svrhu nabavljao je za crkve i Društva kipove i velike oltarne slike Bož. Srca.

Poslužio se i štampom da širi ovu milu mu pobožnost. Napisao je molitvenik »Put k Srcu Isusovu«, koji je u Senju doživio više izdanja. Izdao je dvije sveske »Cvijeće Srca Isusova«. U njima je izvješćavao o svom radu i o Djevojačkim Društvima, kojima je on bio prvi osnivač. Dosađao je uspjele slike crkvi, oltara i Djevojačkim Društvima posvećenih Bož. Srcu. Dade tiskati pravilnik Djevojačkog Društva S. L. s obilnim molitvama, koji je služio djevojkama kao molitvenik. Izdao je više manjih brošura i tiskanica. »Kat. List« često je donosio izvješća o njegovim uspјelim misijama u Zagrebačkoj i Senjskoj biskupiji, koje je držao s o. Bontempom, a mnoge i sam u Istri, po koju i u Dalmaciju. Više puta pohodio je cijelu Krčku biskupiju, da osnuje i oživi Djevojačka Društva S. L., a zato ga je biskup Mahnić rado i pozivao. U istu svrhu često je zalažio i u Senjsku biskupiju. Ne samo u misijama već i u duh. vježbama poticao je na pobožnost spram Srca Isusova. U sjemeništima širo je Apostolstvo molitve i naknadno sv. pričest.

Budući poduzetna duha g. 1900 mnogo je pomagao Dru Jagatiću za posvetu hrvatske mladeži Bož. Srcu; koja se i doista krasno provela. Živo se zauzimao sa svojim starijim znancem biskupom Dr. Langom za proslavu tristogodišnjice blažene smrti sv. Alojzija. Onaj album, što ga je hrv. mladež sa tisućama potpisa postavila na grob svoga velikog zaštitnika, jest njegova zamisao.

Njegovom žaru za slavu Bož. Srca regbi da mu je i domovina preuska bila. Zato isposlova od svojih starješina g. 1908., da ga posliju u Ameriku, iza smrti zaslužnog hrvatskog misjonara o. Hinka Bontempa. Prikladno je bilo ovo novo polje rada njegovoj vanrednoj gibanosti i radinosti, a i njegovoj jezičnoj vještini, jer je osim hrvatskog poznavao još sedam jezika.

U pet godina proputovalo malo ne cijelu sjevernu Ameriku i doprije parobrom čak do Aljaske. U Americi nastavio je da širi pobožnost Bož. Srca. U sobi o. Bontempa našao je zato obilnu zalihu nabožnih predmeta. Iz Amerike često je slao Ocu Žabu za Glasnik fotografije mjesta i crkvi, gdje je držao misije. U raznim snimljenim skupinama vidalo se u sredini o. Gattina vesela i nasmijana lica uz sliku ili barjak Bož. Srca.

Na povratku iz Amerike pohodi sv. Oca papu Piju X., koga je lično poznavao u Mlecima. Svetom Ocu predloži i preporuči hrvatske franjevice za misjonare u Americi, buduci da Isusovci nijesu tada imali zato dovoljno svećenika.

Iz ljubavi k sv. zvanju odbi ponudu svog rodaka, Šibenskog biskupa, Dr. Mata Zanonia († 1903.), da bude kanonikom, ne bi li tako bolje opskrbio svoju dobru majku. Njegovu veleudošnost nagradi Gospod providivši sve najbolje za njega i za majku. Splitski biskup Filip Nakić reče mu jednom u šali: »Vi ste u vječnom gibanju — perpetuum mobile —, jer neprestano putujete.« U Zagrebu ga svećenici i istog razloga zvali »svemirskim gradaninom«. Vraćajući se iz Amerike reče mi o. Gattin: »O svojim doživljajima mogao bi napisati debelu knjigu. Srce Isusovo za koje sam uvijek radio, mnogo mi je pomoglo. Zadnjih godina dosta je trpio radi teške operacije kod uha. Dok se je pripravljao na jubilarno hodočašće u Rim, spopade ga nenadna i teška želučana bolest. U ovoj kratkoj bolesti od 3 sata Bož. Srce udijelilo je milost svom vjernom slugi da je ipak mogao primiti svete sakramente. I tako preminu taj veliki apostol Srca Isusova u Brešiji, u Italiji dne 23. lipnja, mjeseca posvećena Bož. Srcu.

Njegovo je bilo geslo: »Širim svuda pobožnost Presv. Srca!« Za nj se veledušno žrtvovao, pa se ni Ono nije dalo u veleudošnosti natkriliti. Kroz život mu jakom milošću čuvalo nevinost, a na smrti ga milo primilo. S. Dragičević D.L.

Dva čuda u Lurdru.

Iznosimo u ovom broju dva čuda, koja su se lani dogodila, ali su liječnici sada utvrdili da je svako od njih pravo čudo.

1. **Lucija Meunier** je iz Louhansa (Francuska). Ona je bila zdrava do proljeća g. 1923. Tada je osjetila umornost i neke boli u hrptenjači. Tad joj je bilo 17 godina. U listopadu je g. 1923. pohodila liječnika Dra Potya u Louhansu. Ovaj je našao Pottovu bolest. Zatim ode u Chalon i Lyon, gdje liječnici potvrđiše spomenutu bolest. Malo zatim pojaviše se jake boli, pa doskora otok na nogama uz 38 stupanja vrućice. Lucija je morala ležati sve do svog ozdravljenja u Lurdru. Bolesnica se napokon odluči da hodočasti u Lurd. Liječnik Dr. Poty izdade joj svjedodžbu 17. lipnja 1924., u kojoj opisuje točno Pottovu bolest kod Lucije. Ova je stigla u Lurd 24. srpnja. Prva tri dana prodoše po običaju. U nedjelju je, 27. srpnja, očutila jaku bol u glavi. U ponedjeljak 28. srpnja ležala je u nosiljci, kako je legom ležala već 3 mjeseca. Bilo je to u 11 sati i pô, kad odjednom očuti neki udarac u hrptenjači i udima. Pričini joj se, da neka tekućina teče. Na to se ona otkrije, da vidi što je. Opazi tada, da su prestale njezine boli. No preplaši se, da se možda vara. Tako ostade Lucija u šutnji do 2 sata i pô. Tad se usuđi, da stvar povjeri časnoj sestri starješinici, koja je tu bila. Malo je zatim prenješe u Bureau des constatations, gdje je pregledaše liječnici tog ureda. Tu se pred liječnicima diže Lucija kao da nije nikada bila bolesna. I liječnici nađoše da je zdrava. Taj isti dan ponovno je pregledalo do jedanaest liječnika. Svi izjavile, da je ona uistinu ozdravila od Pottove bolesti. I sada je potpuno zdrava i radi kao da je vazda zdrava i bila.

2. **Suzana Le Tellier** ima 32 godine. Ona stanuje u Nantesu, ulica Saint-Clement 49. Ona je ozdravila 28. kolovoza 1924. od teškog čira na želucu i to u Lurdru pred špiljom nekoliko časaka iza svoje sv. pričesti. G. 1915. je dobila suhu upalu porebrice i 18 mjeseci je proboravila u sanatoriju u Chatenayu (južna Loire). Od te je bolesti ozdravila i nije više kašljala ni bacala. No g. 1922. očuti boli u želucu. Dr. Becigneul u Nantesu dade joj svjedodžbu 11. srpnja 1924., pa s njom ode ona u Lurd. Liječnik je tu kazao, da bolesnica živi samo o tekućini već mjesec dana. Bolesnica je čutila jake boli i 5. kolovoza izbací ojaču količinu krvi, pa su joj morali staviti led i dati injekcije ergotine i drugih injekcija kamfra. Silne je boli čutjela, ako bi uzela i malo hladne kave.

Suzana je prispjela u Lurd 26. kolovoza 1924. u polusvijesti i sasma oslabljena. Prvi je dan u Lurdru prošla u nosiljci, u kojoj su je donijeli iz Nantesa. U tom se stanju nije mogla okupati u piscini, nego je pomazaše čudotvornom vodom na mjestima, gdje je bila bol. I 27. kolovoza (srijeda) prođe, a da se nije ništa izvanredna dogodilo. U četvrtak je prenješe u špilju u ogradu, koja je rezervirana za bolesnike. Tu je Suzana primila sv. pričest. Za vrijeme je sv. mise čutila bol na želucu, ali ju je mogla podnijeti. Nastavi s molitvom. No najednom hladni joj znoj obli sve tijelo, a u isti čas očuti nepodnosivu bol

kao — tako reče sama — da joj neko kida srce i sve tijelo. Odmah iza toga osjeti da joj je dobro, pa u času podizanja ne osjeti Suzana više nikakve boli i zatraži, da joj dignu pokrivač. Napokon na »Jaganje Božji« klekne ona i kod »Ita missa est« ustade i poče hodati. Iza malo časaka prikaže se u liječnički ured. Tu je pregledaše i ispitaše liječnici — njih pet. Dva su liječnika bila iz Nantesa: Menager i Minaud. Oni je svi nadoše ozdravljenom. Taj je dan o podne pojela mesa s graškom, te kolača i kruha, pila je vina i kave. Probava je bila izvrsna, premda toga nije okusila bila već 2 godine. Liječnici je pregledaše opet u četvrtak, 28. kolovoza, pa jednak izjavio, da je Suzana Le Tellier potpuno zdrava. Iza dva mjeseca javlja iz Nantesa, da je od 46 kilograma (što je težila na dan svog ozdravljenja u Lurd) dobila još preko 8 kilograma, te slobodno radi u kuhinji i drugdje bez umora. Liječnik Dr. Becigneul u Nantesu je Suzanu opet pregledao 30. listopada 1924. i izjavio pismeno, da se ona nalazi zdrava. Na ovo je Dr. Marchand u Lurd napisao: »Ozdravljenje je gospodice Le Tellier konačno. Ona je ozdravila u tren i njezino je zdravlje trajno, a to je dvoje apsolutno različito od načina, kojim podaje zdravlje liječničko umijeće«. A.

MARIJA I SVEĆENIČKI PODMLADAK.

»Vas uzgoj crkveni sastoji u tome, da od mladića u svetištu napravi živu sliku Isusa Krista«. Tako piše papa Leon XIII. u enciklici 8. 12. 1902. Kako se dakle ne bi bl. Djevica Marija veselila ako netko daruje Crkvi svoga sina ili naputí mladića da postane svećenikom ili mu omogući potporom ili ma kojim načinom da postane svećenikom?

Cujmo kako Isus želi novih svećenika.

Svaki svećenik može kazati sa sv. Pavlom: »Mi smo Kristovi poslanici, pa Bog opominje kroz nas« (2. Kor. 5, 20); svećenici će biti Kristu svjedoci: »Bit ćete mi svjedoci« (Dj. ap. 1, 8) — naukom i svetošću života. Svećenici »propovijedaju Krista« (1 Kor. 1, 23), da ga ljudi uzljube. Svećenici su Kristovi namjesnici poput Pavla, koji reče: »Tako neka nas svatko drži, kao sluge Kristove i upravitelje tajna Božjih« (1 Kor. 4, 1). Isus hoće, da svećenici budu intimni s njime poput apostola: »I postavi dvanaestoricu da budu s njim«. (Marko 3, 14). Zato i Crkva nareduje, da se na svršetku zaređenja novih svećenika zapjeva pjesma ljubavi — »Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna, što radi gospodar njegov. Nego vas nazvah prijateljima«.

Iz navedenog se vidi, kako su usko svećenici spojeni s Kristom i kako oni Krista zamjenjuju u radu oko spasa ljudi na zemlji. Može li prema tome Majka Božja biti nehajna? Ne, jer su sve njezine brige i rad oko Isusa u Betlehemu, Nazaretu, Jerusalimu i drugdje na to smjerale, da pomogne Sinu svome u spasavanju ljudi. Na tome je ona radila s apostolima iza smrti Isusove.

Želimo li dakle omiljeti Majci Božjoj, nagovorajmo katoličke roditelje, da dadu za svećenike svoje najbolje sinove. — P.

VIJESTI.

Donja Kupčina. Naše je Djevojačko društvo skupa s Apostolatom primilo u mjesecu srpnju 115 naknadnih sv. pričestti. — S. Antolić, glavarica.

Murter. Nova uprava: 1. ravnateljica Tereza Šikić, 2. Juraga Kristina, 3. Šikić Ivanica, 4. Lovrić Kristina I. Ove je godine umrla naša članica Kalebov Ruža u 15. svojoj godini. Ispratimo je sve članice do bladnog groba. Uveli smo Marijin uranak, t. j. 24. svibnja i 16. srpnja. Na Gospu od Karmela dodosmo prije izlaza sunca u Marijino svetište i tu smo zapjevale »Zdravo morska zvijezdo«, te prisustvovasmo sv. misi. Oba puta bilo ukupno sv. pričestti 580. Blagdan Srca Isusova proslavljamo svećano i skupa 1000. godišnjicu hrvat. kraljevstva. Zorzin Kate i Juran Kate, naše dvije članice stupiše k č. milosrdnicama u Zagrebu.

Mače. Naše je Djevojačko društvo primilo u travnju 780, u svibnju 755, lipnju 725, srpnju 633 sv. naknadnih pričestti. — Amalija Ivancić.

Gjurgjevac. Blagdan smo pres. Srca proslavili sjajno. Na dan sv. Ane bilo je primanje novih članica i to 120, pa nasada ima 234. Osnovasmo knjižnicu. Vlč. g. župnik darovao je 50 knjiga. Primljeno je od siječnja do srpnja 3130 sv. pričestti.

Dapci. Svakog prvog petka pristupamo k sv. pričestti. Velikog smo tjedna iskitili bili sv. grob i po 4 držale počasnu stražu. Svakog blagdana pjevamo pod misom, jer nema orguljaša. U svibnju smo ukrasili oltar Majke Božje i dnevno pjevale kod večernje pobožnosti. Četvrte nedjelje u svibnju smo imale dvostruku proslavu: Lurdske Majke Božje i posvetu novog zvona. Na Dušovski smo pondjeljak hodočastile procesijom u Čazmu. Za blagdan Srca Isusa, smo se pripravili devetnicom. Na blagdan smo sve primile sv. pričest, a glavarica u ime društva hodočastila u Svetište Srca Isusa, u Zagrebu. I veleč. je upravitelj hodočastio. Kasnije smo neke hodočastile u M. Bistrigu i neke u Kloštar na Uzasašće bl. Djevice. U g. 1925. smo primile 400 naknadnih pričestti i pomladak 600. — Katarina Tremac.

Sutlanska Poljana. Nakon dogovora sa velečasnim ocem upraviteljem Apostolata i veleč. upraviteljem naše župe odabrale smo Marijinu kongregaciju, ali da budemo u vezi sa ostalim djevojkama, koje se nalaze u djevojačkim društvima S. I., osnovale smo u toj kongregaciji sekciju za naknadnu sv. pričest prema pravilima društva S. Isusova. Sve članice kongregacije ujedno smo i članice te sekcije. Razdijeljene smo tako, da svaka prima jedan dan u mjesecu naknadnu sv. pričest, a nekoje i češće osobito nedjeljom i praznicima. Imade nas za sada 47 članica. U svibnju i lipnju smo 350 naknadnih sv. pričestti. Osim tih naših sv. pričestti primljeno je u ta dva mjeseca još drugih 2.410 presv. pričestti, najviše od članova Apostolata S. I. Srdačno pozdravljamo djevojačka društva širom mire nam domovine i kličemo: samo odlučno i neustrašivo naprijed za obnovu dragoga nam hrvatskog naroda po Srcu Isusovom i Mariji!

Vesele se Glasniku. Svaki put željno očekujemo Glasnik. Slikom njegovom su sve kuće, koje ga primaju, okitile svoje zidove po sobama. Doslije smo primili dva puta takvu sliku presv. Srca Isusova na omotu, a čujemo da ćemo još lijepu sliku primiti kod prvog broja u novoj godini. Ljudi eto pravo ljube ovo božansko Srce. Povjerenica Glasnika Verica Istok u selu Dijanešu kod Vrbovca.

Općine se posvećuju Srcu Isusovu. Španjolski Glasnik presv. Srca Isusova donosi u ovoj godini opise lijepih svećanosti, kojima se u Španjolskoj općine posvećuju presv. Srcu Isusovu. Tu sudjeluje sva općina. Obično podignu oltar u najvećoj dvorani ili na javnom trgu, bude svećana misa i onda načelnici izmoli na glas pred svim narodom posvetu, kojom izručuje svoje mjesto i svu općinu božanskom Srcu. Narod je oduševljen, što se tako javno priznaje Isusovo kraljevstvo nad svijetom.

Novi kram kralju ljudskog društva. Nadbiskup u Toursu pozivlje sve katolike u Francuskoj, da bi sagradili crkvu u čast »Isusa Krista kralja ljudskog društva« i te u Toursu. Francuski Glasnik presv. Srca Isusova to je radosno pozdravio.

Madarevo. Kroz svibanj smo kitile Gospin oltar. Od ožujka do 20. srpnja primisimo 460. sv. pričestti. Sad je glavarica Marica Stepanjić. Primljeno je 30 novih članica. — J. Ipša.

Kostajnica. Ovdje je osnovano Ap. molitve. Upisano oko 50 članova, i to odmah na početku. Broj raste.

Novi oprost štovateljima Srca Isusova. Pijo XI. 3. lipnja 1924. udijelio je potpuni oprost vjernicima, koji se pričeste u pet petaka, koji su neposredno prije svetkovine presv. Srca Isus. Oprost možeš dobiti u svaki taj petak, ako se pričestis ma u kojoj kapeli ili crkvi i ako se moliš za kršćanske vladare, za iskorenene psosti, obraćenje grešnika i izvišenje sv. Crkve.

Apostolstvo molitve u Italiji ima sada 5418 središnjih tajništva. Tih je osnovano lani 621. Apostolstvo se sve više širi.

Starokatolički biskup ostavio krivu crkvu. Starokatolički biskup Vilatte određao se svoje krive vjere i krihiv nauka, koje je dosada širio, te se vratio u našu rimo-katoličku Crkvu. Primio ga je papin nuncij Ceretti u Parizu. Biskup je dao ovu javnu izjavu: »Ja, Josip Vilatte, iskreno želim, da sam učio mnoge zablude, napadao svetu rimsku Crkvu i prikazivao je u krivoj svjetlosti. Opozivljem sve takove nauke bez izuzetka. Vjerujem u svetu, katoličku Crkvu. Nju pripoznajem te se potpuno i bezuvjetno podvrgavam njezinoj vlasti, a i pripoznajem, da je samo ona prava Crkva Kristova i da izvan nje nema spasenja. Želim svoju prošlost i prosim Boga, da mi oprosti sablazan, koju sam dao i obećajem, da će lijepim primjerom u novom životu sve popraviti. Pozivljem sve, koji su se poveli za mojim zabludama, neka podu i za ovim mojim primjerom. Ovu izjavu dajem sasmosto složeno i iz vlastite sklonosti, da popravim sablazan i sve, što sam lošeg učinio.«

Posveta zvona u Babinoj Gredi. Pri zaključku lista stigao nam je dopis o posveti zvona, pa ga nažalost ne možemo donijeti u cijelosti. Ondje su katolici kupili u Ljubljani 2 zvona. Jedno je teško 550, a drugo 1053 kilograma. Sam presv. Biskup dakovacki je posvetio ta zvona. Preč, je dekan J. Šimunović spojio s ovom posvetom i svoju 25. godišnjicu misništva. On je bio i kum te darovao za zvona 10.000 dinara, presv. Biskup dade 1000 D, St. Misković 2.500 D, Marija Borčić 2.100 D, pres. kanonik M. Senc, Gj. Verić Šimin, Adam Verić Čolin, braća Mijo i Zaverija Vuković Kesegić darovale po 1000 D i više. Zvona stoe 92.546 D. Veliko veselje bilo je u cijelom mjestu.

Zahvala. Zvonarnica i lijevaonica u Št. Vidu nad Ljubljanim darovala je Sirotištu Antunovac u Zagrebu kod Maksimira lijepo zvono za kapelu. Družba sestara Malog Isusa ovim se lijepo zahvaljuje spomenutoj lijevaonici.

KUD ĆU S DJECOM?

Jedan željezničar ima četvero male djece. Kako je danas sve skupo, to je dakako teško i hraniti djecu s onom malom placom, kakvu je imao onaj željezničar. A gdje je obuća, gdje odijelo, gdje lijekovi u bolesti? Razumio sam, kako opravdano taru brige onog dobrog katoličkog željezničara.

— Koliko ima godina najstarije dijete? — upitam željezničara.

— Tek mu je 9 godina — odvraći on.

— Dobro, kad mu bude 10 g. i svrši četvrti razred pučke škole, prijavi to dijete u koji red. Tu ćeš godimice za tog sina malo ili ništa plačati, samo ako sin bude valjan i otvorene glave.

— Dobar je sin, poslušan je, g. učitelj ga hvali, da dobro uči.

— Eto, tsko možeš dati svu mušku djecu u redove, a i žensku u redovnice. Oni će za te i za tvoju dušu Boga moliti, a i njima će biti dobro i na ovom i drugom svijetu.

— Gdje bih doznao za te redove i redovnice? — upita me opet željezničar.

— Piši kartu na uredništvo Glasnika presv. Srca Isusova, pa ćeš dobiti odgovor i uputu badava.

I moj susjed ima jednu kćer, koja bi željela u redovnice, ali ne zna kome bi se obratili za uputu. Sada će mu kazati, neka piše Glasniku, reče željezničar, a ja mu odvratiš: — Dobro!

Urednik.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne vršeće. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je objasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SACUVALO HRANITELJA OBITELJLJ

Zagorje. Bio sam teško obolio od tifusa i katara pluća i svatko, koji me je vidi, prorokovao mi smrt. I liječnici izgubili su nadu u ozdravljenje. Onako bolestan i nemocan vasio sam dozvaha za pomoć Presv. Srce Isusovo, neka bi mi produžilo život, obzirom na obitelj, kojoj sam hranitelj.

I doista Božanski Spasitelj smilovao mi se je, i ja sam unatoč svih smrtnih prorokovanja, milošću Bož. Liječnika ozdravio. Po zagovoru predplaćujem se na Glasnik, kojega će biti doživotni pretplatnik, i šaljem 40 din. za sv. Misu. Neka bude hvaljeno i slavljen Presv. Srce Isusovo, kojemu se na tolikoj milosti ovime javno zahvaljujem. A. C.

GOSPA LURDSKA POMOGLA.

Hrvatska. Bila sam u teškoj vrućici. Utečem se tada Majci Božjoj Lurdskoj. Još molitve nijesam bila ni dovršila, kad sam odmah zadobila oblakšicu. Hvala Majci Božjoj Lurdskoj! — AK.

OTAC I SIN OZDRAVIO.

Slavonija. Ja sam bolovao 9 godina na želucu i uzalud su bile sve lijekarje. Utečem se presv. Srcu i ono me milosno ozdravilo. Na sv. Tri kralja sin mi upao u led. Tad se utečemo ja i žena opet presv. Srcu i sin je ozdravio. Želimo, da se uvrsti naša javna zahvala. — SF i sin.

OZDRAVILA OD ŠARLAHA.

Slavonija. Oboli mi kćerka, kojoj je 13 godina. Svaki dan bivalo gore i pozvano liječnika. On nade, da je bolest šarlah. Liječnik mi kaza, kako će kćerka liječiti. Bolest se pogorša. Jedne noći udari malojo bolesnici krv na nos i usta. Tad se utečem božanskom Srcu i obećam devetnicu. I gle! Maloj bude bolje. Napokon deveti dan, kad sam svršila devetnicu, mala je ozdravila i pošla u crkvu na isporučenje i pričest. — RO.

SV. ANTUN SVOJE NE OSTAVLJA.

Zagreb. Bilo mi je da zdvojim: muž bez zarade već 4 godine, u kući nas 4, zadužili smo se na sve strane, bolest nas nikada ne ostavlja. Obratih se sv. Antunu uvjerenja, da Bog dijeli svoje milosti preko svojih svetaca. Molila sam ustajno. Eto napokon muž dobi namještenje, te nam je sada dobro i dugove čemo moći platiti. Hvala milom svetu! Obecala sam, da će od zarade plaćati svaki dan sironasima kilogram kruha. To činim. Šaljem 100 D za pokrštenje jednog Crnca, kome neka stave ime Antun. — KO.

RIJESENA DUŠEVNIH NEPRILIKI.

Bosna. Bila sam u velikim duševnim neprilikama. Utekoh se sv. Josipu, sv. Antu i pok. biskupu Langu. Sve se odmah razvedriло. — RM.

Zagreb. Božansko me Srce uslijalo po zagovoru pok. biskupa Dr. J. Langa, pa Šaljem sjetištu 50 D. u znak zahvale. — AB.

PRESVETO SRCE NIKOGA NE ZAPUSTA.

Pittsburg, Pa. U djetinstvu me zabolila nogu i da me pokojna mati nije zavjetovala Majci Bistrčkoj, liječnici bili nogu odrezali, pa bih tako bio na teret svojima. Onda sam ozdravio. Iza toga ovdje u Americi sam teško obolio. No i tu mi pomože presv. Srce Isusovo i Mati Marija, jer mi povratiše zdravlje; dapače nekad posla i isplatiš dug, nešto zaštediš i svojim u Hrvatskoj poslak nešto novazna. Bog svoje ne zapušta. — P. B.

OZDRAVILO UKOČENO DIJETE.

Sinj. Sinčić mi obolio, nitko se više nije nadao ozdravljenju. Onda klekoh i zavapih: »Presveto Srce Isusovo, budi ti lijek mom dijetetu«. Taj se čas dijete trgne i zatraži da ga dignem. Pozvah oca i digosmo ga. Dijete zatraži majčine hrane i odmah mu bude dobro. U zahvalu obećah, da će ga pretplatiti za sav život na Glasnik. Za zahvalnu majku S. G.

SUSICA I POMOC.

Stara Ploščica. Moja unuka imala sušicu u kostima desne noge. Kad joj bilo 14 godina, dovedoh je na kliniku u Zagreb. Tu je operirana, ali bez uspjeha. Lječnici me pozvaše, da će dijete umrijeti, ako joj se noga ne odreže. To ne dopustih, nego se pomoli u svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Dalje su lječnici uzalud lječili malu bolesnicu 9 mjeseci, pa je napokon otpustiše kao neizlijječivu. Unuka je bila slaba, te nije mogla ni hodati, a težila je 25 kg. ČC. sestre preporučiše mi, da obavim 15 subota u čast Majke Božje i da će javiti u Glasniku. Tada su kosti gnjile i izvana bile 4 rane. Kad sam obavila 3 subote, zacieliše 3 rane, a kad sam sve svršila, sve su rane zacieliile. U travnju dovedoh unuku u Zagreb na kliniku. Lječnici se začudiše. Unuka teži 50 kg. i potpuno je zdrava. **K. M.**

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU:

Andrijaevci MU Žena mi teško obolila. Ja sam na to molio krunicu Srca Isusova i ona je ozdravila. Šaljem 20 D za raširenje Glasnika. — Brežice EH Za primljene milosti šaljem za Svetište pres. Srca Isus, u Zagrebu 100 D. — Brod na Savi KK Šaljem 30 D u zahvalu, jer mi pomogao Božansko Srce i bl. Djevice i sv. Antun. — Donje Novoselo, IC Presveto Srce mi ozdravilo kćerku. Šaljem 40 D. — Durdevac KD Sto puta hvala Srcu Isusovu i Marijinu za primljena dobroćinstva. Šaljem 50 d. na dar. — Hrašće Petrovina IZ Zahvaljuje za mnoštvo milosti, osobito što je ostao zdrav na ratištu. — MZ zahvaljuje božanskom Srcu, Karmelskoj Gospi i sv. Josipu, što joj pomogao u bolesti i tjeskobama. Šalje 10 D za raširenje Glasnika. — Kruševica LM Isus i Marija pomogao mi u teškom duševnom položaju, pa šaljem 100 D. — Lovišćel JR Šaljem 25 D za svetište Srca Isus. u Zagrebu i 25 D za raširenje Glasnika, jer me Sreća Isusova pomoglo u boli. — Mitrovica MS Hvala Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Antunu na isprošenim milostima. Šaljem 20 D. — Nijemci MJ Šalje 10 D, jer joj božansko Srce помогло kod boli očiju. — Pitomača MI Moleći zlatnu krunicu oslobođena mnogih neugodnosti. — Podravina ZZ U poslu mi pomoglo presv. Srce. Šaljem 20 D za svetište. — Rešetari AB Molila sam devetnicu u čest Srcu Isusovu i Marijinu i sv. Anti, te obećah oglas u Glasniku. Bog me uslišao. Šaljem 20 D za raširenje Glasnika. — Sali u Dalmaciji IU Šaljem 50 D za raširenje Glasnika, jer primih mnogo milosti od presv. Srca. — Sarajevo AN Zahvaljujem presv. Srcu i bl. Djevcici Mariji, jer mi ozdravio dijete. Šaljem 15 D za raširenje Glasnika — VB slavi božansko Srce, jer mu mnogo puta pomoglo. — Sotin DH Presv. Srce mi želju uslišalo. Šaljem 10 D. — Sumartin na Braču KV Božansko mi Srce pomoglo pri operaciji. — Vrbovac SS Presveto Srce uslišalo mi mnoge prošnje u nevoljama. — Zenica ZS Presv. Srce pomoglo mi. Šaljem 20 D. — Dalj AB Božansko Srce i sv. Ante oslobođuje me neprilika.

Nadajde zahvaljuju: iz Bjelovara FL, MP; iz Broda na Savi FB; iz Đakova FO; Donje Lastve KB, Novaka VV, Huma na Sutli IČ, iz Piljenice AG, iz Skoplja AP, Splita AB, Sumartina na Braču SN, iz Topličice BP, iz Valpova AM, Vojske MB, iz Vrbovskog TM, Vukovja API, iz Zagreba AZ, IMN, MK, SE, iz Zelenike RL, iz Zlatara ŠK. — Varaždin AT i šalje u čest sv. Antunu 20 D. — Mitrovica ZI i šalje 25 D. — Suho polje, Kupres JD — Sv. Ivan Žabno ZP i šalje 100 D za svetište — Rešetari CM i šalje 20 d — Cetingrad ID i šalje svetištu 100 D — Ljubljana MV za sretan ispit i šalje 10 D. — Selci KG i šalje 20 D. BM i šalje 50 D. — Lukać RB i šalje 10 D. — Mahićno MR i šalje 20 D. za kruh sv. Ante. — Vel. Gorica ANT — Brusans MM i šalje 20 D. — Štitar KI i šalje 100 D. — Beograd POB i šalje 100 B. — Gospić AM i šalje za Glasnik 100 D — Kruševica L. V. i šalje 20 D — Sinj FL i šalje 50 D — Nova Ploščica AK i šalje 100 D — Zemun AK i šalje 20 D — Subotica M i JH i šalje 100 D — Zagreb BI i daje 50 D, MD, DF, J i DM — Veliki Bukovec ML — Sisak AH i šalje 10 D — Bakar MP i šalje 12 D — Perkovci PD — Sunja EJ.

Pismo malog poganina kršćanima u Evropi.

Ja sam malo, neznatno biće, malo poganče, bačeno u sudbinu života. Živim u afričkoj pusti. Ne poznajem vas, kao što ni vi mene ne poznate. Ali ništa zato. Ime mi je Biftu. A znate li, šta znači ovo ime? Zar ne znate? Ne znam ni ja! — U svakom slučaju budite uvjereni, da sam Afričanin, crn od pete do glave. Osam mi je godina.

Jednog dana ugledam bijela čovjeka. Brada mu je bila crna i velika, dulja nego u naših koza. Čim sam ga opazio prepadoh se i počeh bježati što sam igda bolje mogao. Popeo sam se na jedno drvo, da mognem bolje vikati u pomoć. Ali — moj se bradonja stao mirno smijati, a na koncu i mene je nasmijao. Rekao mi, da mi ne će učiniti ništa na žao i da ljubi djecu.

Jednoga dana odnio mu moj otac ovna, da sklopi s njim usko prijateljstvo. Ja sam se sakrio za oca i unišao s njime u kuću toga bradonja. Ah, kako je unutra bilo lijepo! ... Bilo je tu krasnih, prekrasnih slika, kakvih nigdje nisam vidio ... Poput malog miša htio sam se sakriti u kakav kut, jer sam ga se još bojao. Ali bradonja pristupi k meni i prihvati me za ruku. U prvi mah pomislih, da me hoće pojesti! Na sreću prevarih se. Bradonja me ljubezno pomiluje i dadne mi šećera. Sad je moj strah prestao. Poslije sam došao opet k njemu, ali sâm. On je bio spram mene tako dobar, da sam i ja njega odsada volio više nego ikoga na svijetu.

Svaki dan morao sam čuvati koze i ovce svoga oca. Često sam puta pasao svoje stado blizu kuće toga dobrog bradonje, da ga vidim, kad bude izišao iz kuće.

Jednog dana pala gusta magla. Postalo je hladno. Moj dobri prijatelj opazi me, kako sam se šćućurio iza jedne pećine i kako dršćem od studeni. On me povede u svoju kuću i dadne toliko platna, da sam se mogao lijepo pokriti i zaštiti protiv studeni. Dosađ sam imao na ledima samo malo ovčje kože. Ej, a sadal ... Kad sam se zaogrnuo sada u to platno, nijesam se mogao skoro prepoznati. Prvi put u životu bio sam ovako obučen. Srce mi je počelo od veselja mnogo jače kucati. Ovaj put me moj dobri prijatelj ili bolje reći ljubezni otac misijonar dapače i zagrljio. Skoro sam počeo plakati od veselja, jer me moj otac nije nikad još zagrljio. Kasnije sam se pridružio ostaloj djeci, pa sam s njima ulazio u jednu veliku kuću, gdje nas je ljubezni misijonar posadio i počeo nam milo govoriti. Govorio nam je ovako:

«Gore, visoke iznad nas stanuje veliki gospodin. On je stvorio

i nebo i zemlju i brda i naše ovce i naše koze i sve, štogod vidimo. On je stvorio i nas. On nas tako ljubi, da je poradi nas došao na zemlju. Oni ljudi, među kojima je živio, bili su tako zli, da su ga ubili! . . .*

Da smo mi bili tamo kad su ga zločestii ljudi vodili na smrt, mi bismo pograbili naša koplja, da ga obranimo . . . dali bismo mu konja, da mogne pobjeći. Ali, šta čemo, on je umro . . .

Ne mogu vam svega ispriopovjetiti, što nam je rekao naš dobri misijonar. Govorio nam jeugo i lijepo, a ja nisam mogao svega ni zapamtiti. Sada znam kolika je sreća biti djetetom Božjim. Da nije bilo dobrog misijonara, ja bih sličio divljemu cvjetu, što uzraste u kišama, dok ga iza 3 mjeseca ne uništi naše žarko sunce.

Kad čuvam svoje koze, često mislim na riječi oca misijonara. Katkad mi udare suze na oči, kad pomislim, kako nas ljubi veliki Gospodin u nebu.

Nešto bih vas želio pitati. Čini se, da ste vi bijelci svih djeca dobrogoga Boga. Zašto to? Zar vas možda Bog ljubi zato, jer ste bijeli? A možda, što smo mi crni, dobri Bog ne mari za nas? Valjda ipak ne ćete reći, da smo mi krivi, što smo se rodili crni!

Zašto je dakle dobri Bog sve učinio za vas, a na nas skoro posve zaboravio? Zašto nam nije prije dolaska našeg dobrog misijonara nitko govorio o lijepom nebu? Mi imamo puno vračara . . . ali mi ih se bojimo, tako su strašni . . . Oni ubijaju ljudе, govore nam o Budi i te vam je sve! A Buda vam je vrlo opako biće; neprestano traži od nas da mu žrtvujemo ovaca i koza, jer će nas inače pobit! . . .

Zašto svi oni, što su se dosad rodili kod nas i ostavili ovaj svijet, nijesu umrli kao djeca Božja već kao djeca nesretnog Bude? . . .

Zašto ste takougo čekali, zašto nam nijeste prije poslali kojeg misijonara? Zar ne znate, da svi oni, koji su prije nas ovdje umrli, nikad ne će postati djecom dobrogoga Boga? . . . A da naš dobri misijonar nije došao k nama, već se uputio kamo drugamo, joj! Biftu, Biftu, što bi bilo od tebe? . . . I ti bi umro, kao toliki drugi, poput hijene u pustinji . . .

Pa zašto ste nam poslali samo jednog misijonara, samo jednog oca? Zar ih nemate više? — Istina, naš je dobri otac sad kod nas. Ali zar ne znate, da se on često razboli? Pa ako bi umro, što ne dao dobri Bog, tko će ga nadomjestiti? — Često puta pogledam s brda po kraju, u kojem živim. Onda se zamislim i reknem sebi: »Oh, kako je velika naša zemlja! Čini mi se, da kroz čitav svoj život ne bih mogao doći do njezinog kraja. . . Ali kako mi je teško pri srcu, kad pomislim, koliko ima još mjesta u mojoj domovini, kamo misijonar nije nikad zašao! Kako su nesretni moji zemljaci, što nemaju dobrog oca misijonara, da im govoriti o dragom Bogu!«

Naš nam je misijonar rekao, da je Isus umro za sve ljudе, dapače i za nas Crnce, pa i za tebe, Biftu, i za tebe! Ako je za nas umro, zašto nam nije nitko toga rekao? I mi bismo ga ljubili, možda kao i vi! . . . Ali kako čemo ga ljubiti, ako ga ne poznamo. Zašto ga vi poznate, a mi ne? Zašto da vi sami idećete u nebo, a mi ne? — I mi bismo htjeli u nebo, i mil! Tamo gore — rekao nam je misijonar — imamo i mi lijepu, lijepu i dobru majku, a ime joj je Marija. Ona je dobra, dobra, tako

dobra! Ona ljubi čitav svijet, pa i nas sirote Crnce kakav sam ja. — Zar oni, koji nisu kršteni, ne će doći k toj dobroj majci u nebo? Zar će svi mali Crnci širom prostrane Afrike' umrijeti, a da ne poznaju miti ljube svoje Majke nebeske?

Imao sam malenog brata, kojega je pojela hijena. Pitam vas, šta će biti s njim? Hoće li ikada upoznati Boga dragog? Da li će ikad znati za svoju Majku nebesku? . . . Vidite sve ovo zadaje mnogo boli mome srca!

Hvala Vam dobročinitelji, što ste nas oteli smrti od gladi!

Jedne večeri prolazio sam ispred kuće našeg dobrog oca misijonara. Pošao sam unutra, da mu reknem laku noć. Nije ga bilo u kući. Pogledam malo dalje i opazim, kako sjedi na obližnjem brežuljku na jednom kamenu. Približim mu se. Vidio sam, da je bio vrlo žalostan. Činilo mi se, kanda je i plakao . . . Upitam ga, zašto je žalostan. On mi je rekao, da mu je vrlo teško, kad pomisli, kolika je moja zemlja, koliko djece, kao što sam ja, umire, a da ne poznaju dobrog Boga! . . Iza toga opet se ražalosti naš dobri otac. Ja sam ga htio utješiti, ali nijesam mogao, jer sam premalen . . . Recite mi, a ne biste li ga možda utješili vi, koji ste iz iste zemlje kao i on? . . .

Ako budem dobar i ako budem dobro znao vjerouauk, i ja ću doskora postati kršćaninom. O tom sanjam i po noći. Revno se molim Bogu, da ne umrem prije nego li postanem njegovim djetetom. A kad postanem kršćaninom, onda ću biti vaš brat. — Zar ne, da se ne ćete ljutiti, ako i ja — mali Biftu — postanem vašim bratom?

Smijem li vam još nešto reći? — Vama je tako dobro, Vas dobri Bog tako ljubil! A zar ne biste mogli malo pomisliti na nas Crnce, izmoli jedan »Oče naš« za nas, da nam se dobri Bog smiluje.

Naš nam je otac misijonar rekao, da vi imate veliko srce. Zar se ne će dakle naći u njem kakvo mjestance i za nas?

Mnogo sam vam pitanja stavio u pismu. Hoćete li mi dati na njih odgovor? Ja sam još premalen, a da bi mogao sve znati; a čestoputa i ono što znam, ne razumijem dobro. No ako mi vi istumačite, onda će razumjeti ono, što sam vas pitao. To je sve. Šaljem vam svoj naklon.

Molite se mnogo za male Afričane . . . Oni će vam biti zahvalni. Naš otac misijonar nam je rekao češće, da možemo imati vrlo bijelo srce sve i ako nam je koža crna, da ne može biti crnija.

Ljubim vas svojim bijelim srcem. Vaš Biftu. (Cf: Les Missions catholiques 1924, p. 512.).

ZAR NIJESU KAO DJECA?

Jedan misijonar iz Birmanije pri povijeda ovo:

»U jednom našem selu nalazi se ogromno drvo, što je na daleko i široko raširilo svoje grane. Najveći dio sela okupio se baš blizu toga drveta.

Kad sam prošle godine (bilo to 1874.) došao k njima, našao sam ih u velikom strahu.

— Ove ćemo godine svi pomrijeti, govorili ljudi među sobom. U ovom drvetu stanuju davli. Oni se ljute na nas, što smo prigrili katešku vjeru. Radi toga svi ćemo pomrijeti ove godine!

— Zašto vas pogani varaju? — reknem im ja. Ovo drvo jest baš kao što su i druga drveta. Nema nikakve razlike.

Cinilo se, kanda su ih moje riječi smirile. Nego iza pola sata eto ih opet k meni pa mi rekoše:

— Popni se na drvo i rastjeraj davle. Ako se ti pomoliš Bogu, davli će pobjeći i nikad se više ne će vratiti.

— Dajte mi ljestve, pa će se popeti, ako baš hoćete, odvratim ja.

To sam morao učiniti, jer bi im pogani sigurno rekli: — Eto, eto, i vaš se svećenik boji davla, pa se nije smio popeti!

Ljestve su bile za čas načinjene.

Da pravo reknem, bojao sam se prije nego što sam se uspeo. Ali nije me bilo strah davola, već jer je drvo bilo vrlo visoko, a ljestve slabe, a meni se nije dalo gubiti glave na tako laku ruku.

Kad je sve bilo pripravno, počnem se penjati. Svijet, što se skupio kod drveta, mukom šutio. S nekim strahom gledali me, kako se penjem. Napokon sam došao do vrha ljestava i stupio na drvo. Moji gledaoci malo odahnuše. Još više! Neki, što su bili srčaniji, uspeše se također za mnom.

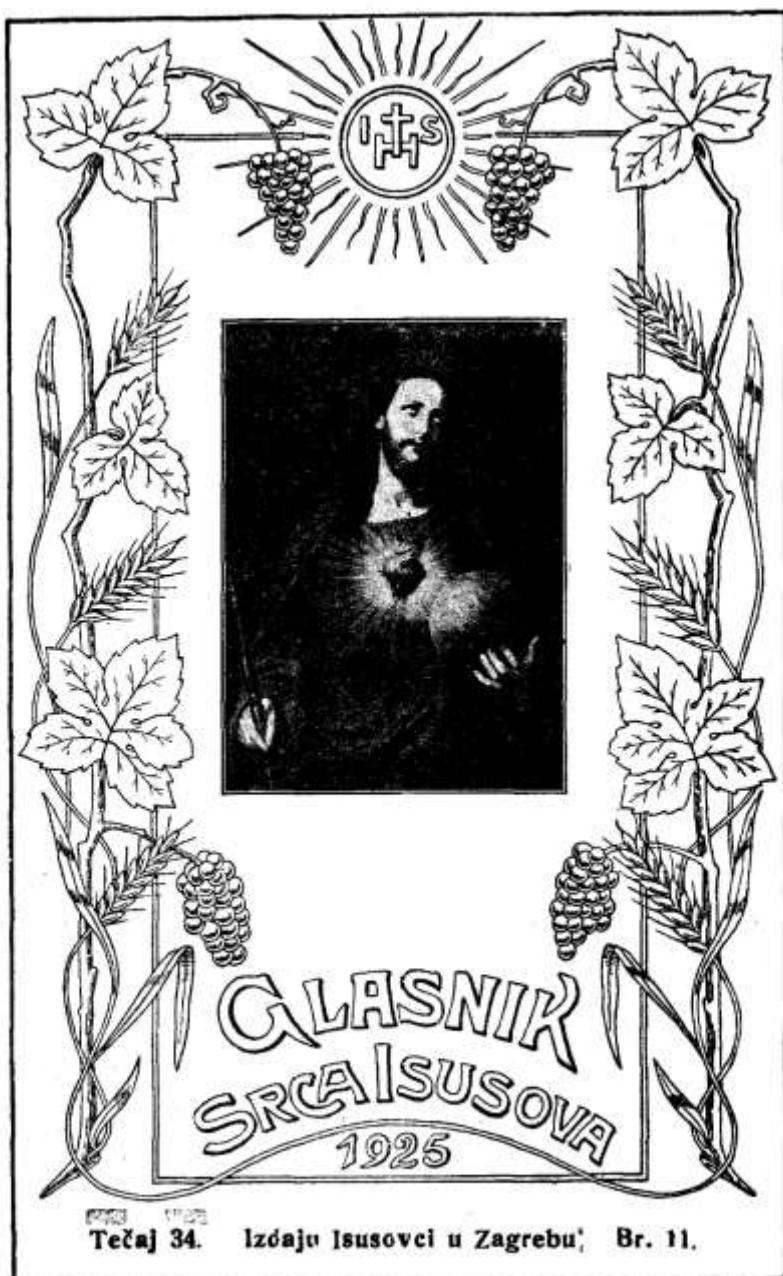
Kad sam s drveta blagoslovio one, što su bili dolje i rekao im, da se ne boje više davola, sidosmo.

Sve bilo izvanredno veselo. Da dadnu oduška svome veselju, stanu se penjati na grane i skakati po njima baš kao majmuni.

Zar nijesu kao djeca?

F. M.

Poštarina u gotovom plaćena.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, Djevojačkih društva za naknadnu sv. pričest i ujedno Mislijski Vjesnik. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1925. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 dinara, za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

Upravi »Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I., Palmotićeva ulica 31. Pošt. pret. 147.

POTREBNO I KORISNO ŠTIVO.

Molitvenik: »Sreća Isusovo spasenje naše« je najobujniji molitvenici, pjesmama, slikama i uputama hrvatski molitvenik, a k tomu ne predebeo (2 cm u obliku 13×9 cm) i ukusnog oblika. U finoj koži vezan sa zlatorezom stoji Din. 60.—. — Crni platnom vezan i zlatorez Din. 25.—; bez zlatoreza Din. 20.—.

»Kongreganiste i »Kongreganistica« jesu molitvenici za članove Marijinih kongregacija s pravilima i molitvama. U vrlo ukusnom platnenom uvezu sa zlatorezom Din. 12.50; samo platno Din. 10.—.

Cesta sv. Pričest, uputa o čestom i dostojnom primaju sv. Pričesti. Din. 5.—.

Razmatranje o Presv. Srcu prema litanijsama. Napisao M. Kulunčić: D. 10.—.

Zivotopisi: Sv. Alfonso Rodriguez — krasan primjer sveta života u svjetovnom i redovničkom staležu. Napisao J. Celinčak D. I. — Meko vezana knjiga od 280 str. Din. 12.—.

Sv. Ivan Berthmans — treći zaštitnik mlađeži. Napisao Josip Predragović D. I. zanimljivi životopsa sa slikama iz života svećeva. Meko uvezan Din. 5.—.

Bl. Robert Bellarmin, kardinal i veliki branitelj vjere i crkve. Životopis od 125 str. Napisao A. Alfrević D. I. Meko uvezan stoji Din. 5.—.

Zivotopis sv. Terezije od Maloga Isusa. Divna je to knjiga još divnije ove Svetice, koja čini tolko čudesa, da je sv. Otec papa rekao: »Čini se da će sad sv. Ante malo otpočinuti. Život je njezin objava kreposti mile i lake, tako je čitajući ga i nehotice zavoljš njezin «mali put» savršenstva. Naše je izdanje vrlo ukusno i mnogim slikama urešeno. Stoji D. 40.— i dobiva se kod Uprave »G. S. I.«.

Vojska Srca Isusova — predočuje način, kako ćemo se slaveći tisućgodišnjicu hrv. kraljevstva ostaviti naše narodne sramote — kletve i psovke. Din. 3.—.

Slike velike i lijepo Presv. Srca Isusova u bojama. Za zid, bez okvira, u veličini 40×30 cm. Komad D. 10.—. Vrlo su zgodne za posvetu obitelji Presv. Srcu.

Dopisnice sa slikama Bož. Srca i Svetih. 10 kom. Din. 5.—; 100 kom. D. 40.—.

Naša načela potreba — jesu dobri i brojni svećenici. Lijepa i vrlo važna rasprava od M. Vanina D. I. Stoji Din. 4.—.

Sveta ura — ili sat klanjanja pred Presvetim. Din. 3.—.

Mladići i djevojke, koji razmišljate o zvanju, ne propustite pročitati zlatnu knjižicu Isusovca Doyle-a. »O zvanju«, što ju je izdao Glasnik S. I. U njoj ćete naći najboljeg savjetnika za svoj sudbonosni korak. Stoji Din. 5.—.

B. Stržić: **Cist naraštaj.** Temeljita uzgojna rasprava jednako važna za mlađež kao i ujezdale uzgojitelje. Stoji Din. 5.—.

B. Stržić: **Svjetovni nazor.** Prikazuje pogled naobraženog katolika na svijet i prilike u njemu. Din. 5.—.

Vrlo ugodno štivo jesu dvije nove knjige: **Povijest sv. Ante i Jorgenson: Franjevačkom Italijom.** Prva stoji Din. 30.—, druga Din. 10.—. Obje se dobiju i kod Glasnika S. I.

Teč. 34

1925.

Br. 11.

Spas umirućih.

Nakana Apostolstva molitve za studeni, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

Zabrinuti smo za svoje, koji putuju k nama iz daleke Amerike. Tada ispitujemo novine, da li se nije pojavila oluja na velikom oceanu u to doba, dok se oni voze parobrodom. Vraće želimo, da sretno stignu do cilja. Jednako smo zabrinuti, kada ko iz naše obitelji polaže koji teški ispit, svaki čas napeto čekamo vijest o uspjehu. Što nam je neko miliji i bliži, to nam i više na srcu leži njegovo dobro, njegov spas. No ko nam je bliži od brata i sestre? Braća pak i sestre svi su nam ljudi po riječima sv. Ivana: »Vidite, kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja zovemo i jesmo« (I. Iv. 3, 1). A sv. Pavao naglašuje: »Jer i onaj koji posvećuje i onaj koji se posvećuje, svi su od jednoga, zato se ne stidi (Krist) zvatih braćom« (Zid. 2, 11). No koji je put važniji i koji ispit sudbonosniji nego li čas smrti? Stoga moramo vratiće željeti, da svi ljudi taj čas sretno produ; da ne umru »smrću grešnika« (ps. 28, 22), nego »smrću u Gospodinu« (Otkr. 14, 13): da se spase.

Kako ćemo to postići?

I. Uzdajmo se u Boga!

Psalmista nas opominje: »Koji se boje Boga, uzdaju se u Gospodina; on im je pomoći i štit« (ps. 113, 11). A Sv. Pavao pak upućuje nas: »Pristupimo s pouzdanjem k prijestolju milosti, da primimo milosrde i nademo milost, kad nam ustreba pomoći« (Zid. 4, 16). I mudri Salamun nas potiče: »Uzdaj se u Gospodina svim srcem svojim, a ne oslanjaj se na svoju razboritost« (Priče 3, 5). Ta što smo svi pred Bogom? »Baš je ništa svaki čovjek živ« (ps. 38, 6). Tko ovako ponizno o sebi misli, njega zacijelo Bog voli po riječima sv. Petra: »Poniznim Bog daje svoju milost« (I Pet. 5, 5). I Krist, Gospodin, pita bolesnike, da li se u nj pouzdaju (n. pr. Matej 9, 28; Marko 5, 34; Lk. 7, 50). Bog hoće, da se uzdamo u krv Spasiteljevu. Čujmo, što o tome veli apostol naroda. On piše Efesjanima: »U Isusu imamo otkup krvlju njegovom, oproštenje prestupaka po bogatoj milosti njegovoj« (I, 3—7). Židovima pak piše: »Ako krv jaraca i junaca, i pepeo juničin poškropivši njime okaljane posvećuje na tjelesnu čistoću; koliko će više krv Krista, koji je Duhom Svetim samoga sebe prikazao

neokaljana Bogu, očistiti savjest našu od mrtvih djela, da služimo Bogu Živomu» (9, 13—14). A sv. Ivan to naglašuje: »Krv Isusa Krista čisti nas od svakoga grijeha« (1 Iv. 1, 7), a sv. Petar: »Niste otkupljeni raspaljivim srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvljom Krista kao nedužna i neokaljana janjetva« (1 Pet. 1, 18—19).

Na ovo pouzdanje u krv Spasiteljevu potiču nas i krasne molitve, kojima svećenik prepornača Bogu dušu umirućih osoba. Tu svećenik bodri umirućega: »Dijeli se, dušo kršćanska, s ovoga svijeta u ime Isusa Krista Sina Božjega, koji je za tebe mučen.«

Molimo dakle svaki dan: »Isuse, zaradi krvi svoje spasi danas duše umirućih.« Je li dosta, ako samo molimo za umiruće? Ne. Mi moramo iz ljubavi prema toj dragocjenoj krvi nastojati, da nam nitko u našoj bližini ili rodbini ne umre bez sv. sakramenata: toga radi na vrijeme valja pozvati svećenika, dok su bolesnici pri svijesti, potaknimo ih na savršeno pokajanje, na obnovu čina ljubavi prema Bogu. Sv. Augustin uči, da možemo sebi isprositi sretnu smrt. Drugi nadodaju, da će naša molitva biti sigurnija, ako se pobrinemo, da i drugi umru pomireni s Bogom. To znači sudjelovati s Kristovom krvljom, da ne ostane bez učinka. A tko je blagodaran prema Bogu i Bog će to biti prema njemu.

I želja je Crkve, da poradimo za spas umirućih. Tako je dozvolom njezinom osnovano udruženje ili **bratovština dobre smrti**. U toj su bratovštini učlanjeni svećenici i vjernici, koji posebnim načinom štuju presv. Srce Isusovo. Upisati se može u tu bratovštinu i u Svetištu Presv. Srca u Zagrebu.

Nadalje je sv. Crkva dala brojne oproste svim vjernicima, koji se brinu za spas umirućih. Pijo VII. podijelio je **potpuni oprost** a i možemo ga dobiti jednom mjesечно, ako svaki dan klečeći izmolimo 3 Očenaša na uspomenu smrtnе borbe Isusove, te 3 Zdrave Marije na uspomenu Marijinih boli za vrijeme muke Isusove, i ako se pomolimo za umiruće.

Evo krasne molitve: »Premilosrdni Isuse! Ti goriš od ljubavi prema dušama, pa te zaklinjem smrtnom borbot vlog presvetog Srca i bolima tvoje bezgrešne Majke, operi u svojoj krvi sve grešnike na zemlji, koji se nalaze sada u smrtnoj borbi i koji će danas umrijeti. Amen. Srce Isusovo na umoru smiluj se umirućim!« Ovu je molitvu sastavio g. 1848, O. Lyonard iz Družbe Isusove, a starješine su mu odobrile tu molitvu. Za nju je doznao i Papa Pijo IX., pa joj je podijelio više oprosta i preporučio je katolicima. Sam papa je tu molitvu molio dnevno do 3 puta. Nju je rasirila i Bratovština dobre smrti, pa je prevedena u sve jezike; dapaće je ta molitva začetak Prabratovštine Presv. Srca u smrtnoj borbi, koja je sada poznata svemu svijetu. Ova bratovština prikazuje Bogu dnevno molitve, dobra djela, sv. pričesti, mise, da tako pomogne umirućima.

G. 1864. je osnovan jedan ženski red, koji se nazvao po Srcu Isusovu: u smrtnoj borbi i Srcu Supatnice bl. Djevice Marije. Taj red osobitim načinom štuje smrtnu borbu Našeg Gospodina, te se združuje s Njegovim molitvama i žrtvom za spas duša.

A. Allirević, D. L.

SV. IVAN MARIJA VIANNEY, ŽUPNIK ARŠKI (1786.—1859.).

Trebalo bi iznova izdati prekrasni životopis njegov, napisan u »Vrhbosni« od g. 1895. Ovdje se moramo ograničiti na kratke podatke. Roden 8. svibnja 1786. u selu Dardilly-u kod Lyona, mali je Ivan odrastao u vrijeme francuske revolucije, kad su mu pobožni, ali siromašni roditelji sakrili vier.

služi vam na propast duše i tijela. Kad bismo pitali one, kojih rade u nedjelju: »Što tu radite?« mogli bi nam odgovoriti: »Prodajem dušu svoju davlu, i koliko je do mene, opet razapinjem svoga Spasitelja te se odričem svoga krsta«. Kad u nedjelju vidim koga, gdje tura dušu svoju u pakao.« Takove riječi u ustima ovog svetog župnika toliko su djebove, te se domaća obnovila sva župa pa je nestalo svake zloporabe. Crkva je u nedjelju vazda puna bila, dapaće i na radne dane velikim bi dijelom dolazili svetoj misi, a po gotovo na večer sastalo bi se mlado i stalo svaki dan u crkvi sa svojim župnikom na zajedničku svetu krunicu i na večernju molitvu.

Trebalo je povećati crkvu, a to je župnik učinio, prisagradio vilenac pet kapelica, što ih je podigao svojim svetim zaštitnicima. Odmah kod ulaza dočekala je kapelica svetog Mihovila vjernike, da ih pod okriljem ovog nebeskog vojskovođe doveđe onamo, gdje ih čeka milost Božja. Iz ove bi kapelice došli u kapelicu sv. Filomene, djevice i mučenice. Ta je kapelica malo po malo poradi sve češćih čudesnih ozdravljenja tjelesnih izšla na glas kao nova Betheza ili čudesni ribnjak, što svjedoče mnoge spomen-pločice darovane od zahtvalnih ozdravljenika. Tri zadnje kapelice Majke Božje, sv. Ivana Krsitelja i ranjenog Isusa (Ecce homo) bijahu kao tri pozorjača, na kojima su se svaki dan odigravali glavni čini nebeske drame pomirenja: grješne se duše opet vraćale k Bogu svome i s njim se ujedinjavale. Blaga i milostiva Majka Božja, bezgrješna Djevica, pružila je grješnicima svoje raskriliene ruke, kao da im hoće dati sigurno utočište. Kod njezina Žrtvenika tražili su pa i našli onu milost, da zarone u dubine svoje savjesti, i da iskreno tu pretraže svaki pa i najmanji nabor. To bijaše prva postaja. — Odatle dodoše u kapelicu sv. Preteče Gospodinova i imenjaka župnikova, sv. Ivana Krsitelja. Taj ih je dalje pozivao na pokoru. Tu su našli ispoljedaonici sv. Ivana Vianney-a; tu su oprall svoje duše u skrušenoj ispovijedi i u potoku suza-kajalica. — Sada će u kapelicu ranjenog Isusa; Gde čovjeka! Sve ih je tu opominjalo na gorku muku Isusovu; sve ih poticalo, da na križnom putu slijede Spasitelja na Kalvariju; svakoga je silno potresao pogled na išibanog i trnjen okrunjenog Boga-Cvjeka. Bijaše u toj kapelici također kip žalosne Majke Božje, gdje na koljenima drži mrtvo tijelo svog Sina; a to je svakomu bolje nego ikoja propovijed kazivalo, koliko je zlo svaki grjeħ, osobito svojevoljni smrtni grjeħ. Tu se utvrdila dobra odluka pokornika, da će se za uvijek raskrstiti s grjeħhom i grješnim prigodama.

Kako nas opet najnovije pismo kanonizacije svetog Ivana Vianney-a uvjerava, brojili su kasnije na godinu 70.000 hodočasnika, koji su iz raznih krajeva svijeta dolazili sveču i strpljivo čekali kod njegove ispovijedonice po dva tri dana, da nadu potpun mir Božji i savjeta kod ovog odogor prosvijetljenog čovjeka Božjega. I Papa Pijo X. pripovijeda u pismu beatifikacije njegove (8. siječnja 1905.), kako je on sam kao mladić izdaleke Venecije hodočastio u Ars, da se s ovim prorokom i čudotvorcem posavjetuje. Isto tako Papa Pijo XI. iznova posvjeđuje, kako je sveti Ivan Vianney više godina svaki dan do 16 sati boravio u ispoljedaonici, kad su učestala ona hodočašća. Jedan odlični pokornik svečev, koji se prije odyše ravnao po krivom obziru ljudskom, sam pripovijeda, kako mu je svetac naložio za pokoru, da prvom prigodom javno prati svetotajstvo u Tijelovskoj procesiji. To ga je za uvijek izlijječilo od tejadne kukavštine. Za sve je župnik Arski imao srce puno ljubavi; mnogima je sam unaprijed kao prorok otkrio tajne njihove duše, sokolio je i tješio sve, koji su iskreno težili za spasom duše svoje; a radoznale, koji su samo tražili senzaciju, onako je dočekao, kako su to zasluzili, pokazujući im prijaznim ali ozbiljnim načinom, kako im nije puno stalo do spaša duše. Uz to je taj sveti muž imao silno trpijeti, ne samo od vlastitog trapljenja svoga i neke neprosvijetljene braće, koja su ga kroz više godina sumnji-

čila, kao da njegova duhovna pastva ne vodi do trajnoga ploda; nego i sami nečisti duhovi silno su ga često puta zlostavljali, strašili i mučili, osobito kad im je opet koju žrtvu oteo ili velikog grješnika obratio.

Tako je sveti Župnik divno molio, radio i trpio za spas bezbrojnih duša gotovo kroz 40 godina. Napokon u dobi od 73 godine posve mu klonu sile tjelesne, te je 4. kolovoza 1859. spokojno preminuo baš u čas, kad su kraj kreveta njegova molili: »Došli mu u susret sveti andeli Božji i priveli ga u nebeski grad Jerusalem!«

I. P. Bock, D. L.

IMA LI BOG?

Cicero piše: Kad dodem u učionu, pa vidim u njoj divan i razuman red, odmah će kazati, da je tu i učitelj. Nema reda bez redatelja. I Cicero

I Svi Sveti pjevahu s njima: Svet, Svet, Svet — Gospod nad vojskama!

je imao pravo, sve ako i nije bio učitelj. Kad parobrod plovi preko mora, u daljinu ne vidiš kapetana, ali kad bolje promotriš pravac, kojim taj parobrod kreće ili kako obzirno i spretno ulazi u luku, moraš kazati: Tu mora biti i čovjek, koji ravna ladom.

Eto tako pogledaj i cio ovaj svijet, pa ćeš se brzo osvjeđočiti, da je divan i pametan red u zraku, raslinama, svoj zemlji i svem svemiru. Taj tako pametan red ne može da bude bez neizmjerno pametnog bića, a to

je Bog. Dakle Bog jest, i ako ga tjelesnim očima ne vidim. Vidim ga svojim umom.

Zrak sastoji od kisika i dušika. Da je nešto više kisika ili dušika, na zemlji bi brzo poginuo čovjek, životinje i rasline. Tako isto, da je manje tih stvari. Da je zrak rjeđi, ne bih ništa čuo; da je gušći, svaki i najmanji glas bio bi kao topovska rika; da je zrak teži, jedva bih hodao; da je lakši, svaki bi me vjetar odnio u vis, kao komadić papira.

Rasline u noći izdišu dušik, čovjek, nečisti kanali, vulkani po cijelom svijetu kuže zrak. Tko će ga pročistiti? Rasline. Ove pače privlače kišu i uzdržavaju potrebnu vlagu. Bez raslina čime bismo se hranili mi i životinje? Čime odijevali?

Zivotinje nam daju meso i odjevo, prenose nam terete. Neke nas hrane, druge nam piјevom uljepšavaju boravak na zemlji.

Da se zemlja ne okreće oko sebe, mogli bi ljudi stanovati samo s jedne strane i brzo bi napuštili taj dio, a nitko ne bi htio trajno stanovati na tamnoj strani. Zimi je zemlja naša bliže suncu, koja bi je spalila, da se tada ne nagne kao da se smiješi sunčanoj sili. Jer se zemlja okreće oko sebe, imamo dan i noć, a to je potrebno i raslinama i životinjama i čovjeku. Naša je zemlja uvijek nešto nagnuta i time još više ljudi može obitavati prema sjeveru i jugu.

Čovjek ne bi mogao živjeti bez sunca i njegove topline. A kakav je to orijaš! Kakva ljudska moć! I takovih sunaca ima bezbroj u svemiru i sva putuju u najljepšem redu i sve divno utječe na našu zemlju.

Još nešto! Uzmi nit dugu jedan metar, pa je prekinu u polovici a jednu polovicu opet preplovili pa jedan komad ostavi a drugi dalje komadaj. Sada poredaj te komade od najmanjega do najvećega, pa ćeš opaziti neki razmjer i sklad među njima. Pokrivat će se nekako onako, kako se pokrivaju dijelovi prozora razne veličine. Takav se razmjer zove zlatnim rezom. Tko može napravili taj rez? Samo pametno biće. A takav zlatni rez jest na čovjeku. Čovjek je od glave do pete kao jedna nit, koja je prekinuta u pojusu, u koljenu, u vratu. Uzmi ruku, Pregiba se u laktu, u gležnju, prsti opet na tri mesta. Tu je divan rez, koji odaje pametno biće kao svojeg početnika. Tko je to?

Red ne može nastati sam po sebi, još manje trajati po sebi. Znamo, što bi bila škola bez učitelja, parobrod bez kapetana. Škola bi bila sve prije nego škola, parobrod bi brzo udario u greben i propao.

Taj je red na zemlji i u svemiru promatrao Cicero, pa je i ovo kazao: Da ustane iz zemlje čovjek, koji nije nikada vidio zvjezdanih neb, on bi uskliknuo: Neizmjerno je mudar redatelj, koji je sve to divno i pametno uredio! Taj bi čovjek odmah priznao Boga. Njemački je filozof Kant napisao: Dvima stvarima se najviše divim, a to su savjest u meni i red na zvjezdanim nebima. A Psalmista je pjevao: Nebesa kazuju slavu Božju, i djela ruku njegovih glasi svod nebeski (ps. 18, 2.).

A. A.

Obraćenici.

I. Kako se obratila ugledna japanska obitelj.

O tome pripovijeda ugledni japanski katolik:

Moj otac, Yamado, grof Koshra, član gornje kuće japanskog kraljevstva, bijaše veliki poganiš shintonista i to u sekti Mikiwala (koja je najmoćnija između 14 sektā nacijonalne vjere). Moj je otac imao veliku odvratnost prema kršćanstvu i znatno je sudjelovao u progonu protiv kršćana u Yedin g. 1889. Onda je bio podnamjesnik tog grada.

Nadošao je rat u Mandžuriji (rusko-japanski rat). Japanci su bili ljudi na katolike kao nikada prije, jer se Francuska bila združila s Rusima, a Francuzi su širili katolicizam u Japanu. Rat se svršio. Tada mnogi navališe na Toga, pobjednika u Port-Arturu; napadoše ga, jer je bio katolik. Na nj je ustao i moj otac. Toga, dobar apologeta, pošalje svim svojim kritičarima katolički katekizam na japanskom jeziku. Moj otac pročita tu knjigu i katolička ga nauka zanese, te malo po malo ostavi svoje poganske misli. God. 1908. odvede ga jedan njegov prijatelj u katoličku crkvu u Tokiu. A bila je baš Vel. Gospa! Tu oca sasma osvojilj ljepota katoličkih obreda. Odmah sutradan pohodi jednog japanskog katoličkog svećenika, koga je on bio g. 1889. zatvorio u tamnicu. Ovaj pouči mog oca i on se krsti 9. rujna 1907., a s njime i sva naša obitelj. Odmah ga ostaviše njegovi stari prijatelji, on se odreče članstva gornje kuće, zahtvari na grofovskoj časti i povuče se u Yokohamu.

Ja sam se rodio g. 1904., te sam kršten u 3. godini. Iza moje prve pričesti i potvrde posla me otac u službenu školu Tirisata, u Tokiju. Iza 6 godina udoh u kolegij oo. Marista. Tu sam prošao najmilije časove svog života. Otac je zatim otvorio tvornicu porcelana u Tokiju. Tu smo zaposleni s njime ja i moj brat.

Tako je bilo do god. 1923., kad je nadošao poznati strašni potres u rujnu. Taj mi je oteo svu obitelj, sva dobra, malo ne i život. U Tokiju sam ostao 6 mjeseci i gledao pustoš i razvaline. Napokon odlučih, da ostavim mjesto gorkih uspomena, i ako su me prijatelji zaustavljali i pomagali. I iz Yokohame udoh u ožujku 1924. u Brasiliju. No na putu se moradoh zaustaviti u Ceylonu, da nešto zaslужim i uzmognem dalje putovati. Još se nalazim ovđe kod oo. Isusovaca.

2. Obraćenje američkog generala.

Nedavno su donijele novine, da je umro general i senator Matej Butler. On se radio kao protestan, pa se obratio i vazda je revno živio kao uzoran katolik. O svom obraćenju sâm pripovijeda:

Proučavao sam katoličku Crkvu, njezinu nauku, pa sam zamjetio njezin veliki utjecaj u civilizaciji. No iznad svih djela najviše me zadivila ustanova Malih sestara siromahâ. Senat me imenovao članom komisije, koja je morala odlučiti o potpori od 20.000 dolara, koju su te Male sestre bile zatražile. Tako mi se pružila zgoda, da pohodim njihov zavod

u Washingtonu. Sve sam pregledao, pa se nijesam mogao nadiviti tolikom miru i veselju u toj kući kraj tollkog siromaštva i odricanja.

»Tko vas uzdržaje?« upitah te redovnica.

»Ljubav k bližnjemu!« odvrati starješica. Naša se kola zaustave pred restauracijama, dućanima, nekim privatnim kućama. U naše košare padaju svakojaki darovi. Katolici, protestanti, muamedanci, židovi, pogani, pjanice, prodavači novina, svi nam dadu po nešto za naše siromaše.*

General Buttler, reče na smrtnoj postelji svom prijatelju, starom drugu u vojski:

»Ne plašim se smrti, otkad sam postao katolik.«

Ovako ne će moći kazati oni, koji ostave katoličku Crkvu poradi nezakonite ženidbe. P.

OPET LURDSKA OZDRAVLJENJA.

Svršetkom kolovoza tekuće godine došlo je u Lurd narodno francusko hodočašće. Tom su se prigodom i ove godine zbila nekoja čudesna ozdravljenja. Da spomenemo nekoja.

Gospodica Alojsija Bapt jest u 25. godini a ozdravila je nenadano 22. kolovoza za vrijeme procesije s Presvetim. Bila ona bolesna onamo od svoje 18. godine. Onda je bila pala te obolila na koksalgiji, zatim se pojavila upala prsne opne. G. 1921, operirana je na slijepom crijevnu. Toplina je bila neprestano iznad 38 stupnjeva, boli u crijevima, bljuvanje, trbuš nadut. Profesor je Richet liječničkog fakulteta u Bordeauxu s lijećnicima Meuze, Leroux i Michelet pregledali su 21. kolovoza bolesnicu, koja se hrani samo s nešto tekućine. Dan kasnije izgubi svijest za vrijeme procesije i osvijesti se tekar u bolnici. Tada jo čutjela jakе boli u crijevima, oko bubrega i u nogama. Nenadano se očuti bolje, uze bolničku hranu, diže se, prošeta se, one noći krasno je spavala. Dan kasnije pregledaše je u liječničkom uredu lurdske liječnici Dargein, Beute, Ferandon i Clochard. Ovi nadoše, da je sve u redu, bez boli ili oteklina. Svi liječnici priznaše, da je teška, gore navedena bolest postojala, u tren izčezla i to ne naravnim načinom.

Drugo se čudo zbilo pri odlasku iz Lurda. Radi se o gospodi Tereziji Jubard iz Athis-Monsa. Njoj je također 25 godina. Već je 5 godina bolevala na bolesti hrptenjače. U 16. godini malo da nije umrla od srčane bolesti. I sada joj dopuštiše liječnici da pode u Lurd, jer je obitelj i rodina to tražila. Cijelim je putem bila u nosiljci. Dva dana prije ozdravljenja imala je jaku vrućicu s počecima paralize na donjim dijelovima. Iz piscine morali su je nositi, jer toli silne bijahu njezine boli. Kad su je pri povratku iz Lurda stavljali na nosiljci u vagon, diže se te pohodi odmah druge bolesnike. Budući da je bila slaba, prisiliše je, da otpočine malo na štrunjači. Noge joj nijesu više imale nikakve otekline, pa je šaleći se rekla da su joj cipele prevelike te joj bježe s nogu.

Margerita Raymondne lani je ozdravila izlazeći iz piscine. Onda nijesu službeno ustanovili njezino ozdravljenje, jer nije imala dovoljnih svje-

dočaba. Sad su stigle te svjedočbe, u kojima liječnici jamče, da je ona bolovala od sušice. Raymonde je u najboljem zdravlju, te je u 2 mjeseca dobila 10 kg. Sad je namještena kao prodavačica u jednom bazaru. Liječnici je pregledaše i nadoše potpuno zdravu.

KORIST SV. MISE ZA POKOJNE.

U životu sv. Bertranda se čita, da je imao vrlo pobožnog oca, pa se toga radi nadao, da će duša njegova kratko trpjeti u čistilištu. Kad je sv. Bertrando jednog dana molio za svoga oca, vidje u dušu, kako je očeva duša u moru boli. To ga vrlo ražalosti, pa počne tražiti sredstva, kako da pomogne ocu, a napose počne služiti sv. misu u tu svrhu, kad god je mogao, a i dade služiti u tu svrhu sv. mise. Tek nakon osam godina bi mu obajavljenio, da je duša očeva spasena i da bi još mnogo imala trpjeti, da joj nije on došao u pomoć.

Jeste li promatrali kod ukopa, kako plaču djeca za roditeljima. Čini vam se koji puta, da će im srca iskočiti, oči iscuriti, ali ništa ne pomaže. Jeste li gledali, kako ocevi stoje na grobu djece od boli shrvanj i ukočeni, a majkama se grudi paraju. No sve to ne pomaže. Kako vjerne žene načinu za svojim muževima, a muževe kako isprebjija žalost za ženama? Ništa to ne pomaže. A što pomaže?

Jedne nedjelje dove mi neki župljan s molbom: »Velečasni! Prosim, da služite jednu misu za našeg dobrog, pokojnog župnika Lepušića.« Zabilježim i slijedeće nedjelje oglasim dan sv. misi. Na određen dan taj dobri čovjek došao sa svojom ženom i djecom, pa se isповijedio on i svi njegovi, a sv. pričest namijenili za pokojnog župnika. Djeco bez roditelja, bilo oca, bilo majke! Evo načina, da utješite svoja srca, da pomognete svoje roditelje! Bio čovjek koliko mu drago star uvijek rado govorio o pokojnom ocu, o preminuloj majci. Koliko godina pohadaju djeca grob svojih roditelja i krite cvijećem i zelenilom humak onih, koji su ih rodili! Što će taj govor? Što će taj pohod i kićenje groba, ako nije molitve? »Pokojnicima valja doći u pomoć ne suzama, nego molitvom, milostinjama i žrtvama«, opominje sv. Ivan Zlatousni. I sv. Ogrur Veliki veli: »Nekrvna žrtva je žrtva pomirnica za pokojnike.« Sv. Augustin govorio za čistilište: »Vatra čišćenja je bolnija nego sve boli, što se mogu vidjeti, osjetiti ili pomisliti.« Svojim pokojnicima pomozi, pomozi sa sv. misom. »Što su brojni grijesi, to će duže trebati ostati u prolaznoj vatri čistilišta«, sjeća nas sv. Augustin. Tvojima je ostalo mnogo na duši malih grijeha i kazni za grijehu. Dokle će to morati čistiti u čistilištu, tebi je sakriveno, ali ti je otkriveno, da im možeš pomoći, i to brzo i lako pomoći, pa im pomozi.

Zašto upravo sv. misom? Duša bi morala trpjeti kazan u čistilištu, a Isus se u sv. misi žrtvuje za nju, pa je radi te žrtve Bog u svojoj ljubavi pomiluje i uzme prije k sebi. Duše u čistilištu ne mogu same sebi pomoći, jer je vrijeme milosti prošlo, a vrijeme plaće nastupilo. One moraju svoj dug isplatiti snoseći muke, koje im je Bog dao. Sv. misom im možemo najviše pomoći uz molitvu, post i milostinju. Sv. misom osobito, jer sv. misa djeluje neovisno o vrijednosti svećenika, jer je sam Krist žrt-

tvjubići **svećenik**. Kod molitve i drugih dobrih djela ovisi vrijednost o va-ljanosti prinositelja. Duše naših pokojnika neprestano nam dovikuju sa pobožnim Jobom (19, 21): »Smilujte se na me bar vi, moji prijatelji, jer me snašla ruka Gospodova.« »Ljubav ne umire«, kako govori sv. Pavao (I. kor. 13, 8). Tako neka živi u našim srcima ljubav za pokojnike, a očitovanje te ljubavi jesu djela za izbavljanje tih duša iz čistilišta. Sv. misa je najizabraniće djelo. Kod toga ne treba zaboraviti, da nam pobožnost za duše u čistilištu donosi dvostruku korist: dušama u čistilištu izbavljenje, a nama blagoslov. Milosrde, koje smo mi drugima iskazali, nama pribavlja u našoj potrebi Božje milosrde: »Blago milosrdnima, jer će milosrde poštici« (Mat. 5, 7). Dušama, koje mi iz čistilišta izbavimo, prvi je posao, kad dodu pred prijestol Božji, da počnu za nas moliti. »Sveta je i spasosna misao za pokojnike moliti« (2. Mark. 12, 46).

L. Rusan, župnik Remete.

SVLADAO SE...

Subota je. Iz polja se vraćaju dva prijatelja, dva vršnjaka. Živo se razgovaraju. Ivan pripovijeda Petru, kako će sutra ići na izlet u susjedno selo. Ivan je bio imućnije obitelji, Petar ne tako i stoga ovaj upita:

— Ivo, kaži mi, koliko će nas to stajati. — Barem 100 dinara.

— Otac mi je bolestan, pa majka neće htjeti da mi išta dade. Ne znam, kako će si tu pomoći...

— Ne znaš si pomoći? Kaži majci, što želiš, pa onda silimice i oštro zatraži. Svaka majka odmah popusti, kad joj oštrot rečeš. Ta zasluzio si toliko, da se malo s nama proveseliš. Da ideš k drugome na nadnicu, koliko bi imao novaca?

Tako se rastadoše ta dva prijatelja. Netom dode Petar kući, reći će majci, kako mora sutra s prijateljima na izlet u susjedno selo; zato neka mu dade 120 dinara. Mati ga pogleda i šuti. Sin podiže glas i oštrot ope-tuje svoj zahtjev. Mati i tada šuti i gleda u propelo na zidu. Petar se nafjuti, zaviči i ode pred kuću. Uzalud ga večeras zovu k večeri, on ne će da se odazove glasu sestre i malog brata. Te je večeri sve bilo neobično tiho, sve kao da je vrućom vodom opareno, ili kao da je netko u kući umro. I bolesni otac te večeri duboko uzdahnuo i zamislio se nad Petrom, koji je dotle vazda bio miran i poslušan.

Ranim jutrom ustade obitelji, da otpremi kućno blago na pašu. Petar je danas ostao u postelji dulje nego li je inače običavao. Mati ihvati prigodu i ode k sinu u sobu, pa će mu mirno:

— Sinko, ja bih ti mogla dati taj novac. No ti znaš, da ćemo onda gladovati i ja i otac i sestre. Ta jučer sam se zadužila, da mognem ovim novcem platiti liječnika i lijek za bolesnog oca...

— Majko, ne brbljav puno. Meni mora biti. Davno sam ja odrastao...

Mati je zašutjela, uzdahnula i pogledala put neba te ostala kao ukopana. Petar se taj čas zastidje i htjede da okrene glavu na drugu stranu, ali kao da ga majčin pogled svukamo prati, kao da ga nešto peče u dnu duše, opet okrene pogled k majci i ne reče ni riječi. Obojica su šutjeli. No to postade Petru ipak nesnosno i prozbori:

— Majko! Budи mirna. Ocu za volju ja se odričem svake zabave. Zao mi je, što sam vas obojicu tako neopreznno ražalostio.

— Dragi sinko, reče mati, to je pravo. Bog će te za to nagraditi — Majko! Vidim, da me je loš drug naveo na veliko zlo. Što će mi zabava, ako tim ucvilim svoje roditelje?

I opet je nastao mir. Opet se vrati u onu kuću vedrina i prijašnje veselje. Ondje je bilo siromaštvo, ali je ipak doslije u onoj obitelji vladalo

Svetište Bož. Srca na Brdu Mučenika u Parizu.
gdje se obavlja vječno klanjanje za naknadu uvreda svijeta.

i zadovoljstvo, jer je Božji mir ondje bio.

Taj je dan ona dobra majka okitila cvijećem propelo na zidu i ispod njega sliku Srca Isusova.

Iza sv. mise sastao se opet Petar i Ivan, pa ovaj upita prvoga, da li je uspio i hoće li ići s njim na izlet. Petar će odlučno:

— Daj mi mira! Volim ja svoje roditelje, nego li sve tvoje zabave!

A. S .

ILI RIM ILI CRVENA RUSIJA.

Malo prije Uskrsa g. 1923. stajalo je više svećenika pred sovjetskim súcima. Ti su svećenici tuženi, da su bez vladine dozvole misili i djeci podučavali u vjeri katoličkoj. Tu je bilo biskupa, starih i mlađih svećenika. Gaikin, otpali pravoslavni svećenik, predsjedao je na tom sudu. Ovaj će predsjednik upitati:

— Jeste li misu čitali i podučavali djecu u katekizmu?

— Jesmo — odgovorise.

— Tu odlučite, da čete slušati državne zakone, i onda vas puštam na slobodu. Inače vas pitam: Hoćete li i unaprijed čitati misu i djecu podučavati u vjeri?

Nastade tišina. Što će odgovoriti ovi isповједnici? Jedan se dižeiza drugoga i svaki odgovori jasno i odlučno:

— To ćemo i unaprijed činiti.

Tako je došao red na najmlađeg svećenika. On je tekar zareden g. 1914. Njemu je 31 godina i svagda je živio u siromaštvo. Njega pogleda predsjednik, i hoće da ga zastraši, pa mu reče:

— Poznajete li paragraf 121. našeg zakonika, koji pod smrtnu kaznu zabranjuje svakom svećeniku čitati misu ili podučavati u vjeri bez vladine dozvole?

— Da, poznajem — odvrati mladi svećenik.

— Hoćete li unaprijed obdržavati naše zakone?

— Ja ću više Boga slušati nego li ljudi. Ako me zamoli koji otac ili mati, da im dijete podučim u vjeri, ja ću odmah izvršiti svoju dužnost, jer mi nareduje moja savjest, pa bilo ma što mu drag!

— Vaša je dužnost, da slušate državne zakone. Vama Rim dakako drugo nareduje. Tu morate birati, pa Vas pitam: Što birate? Ili Rim ili crvenu Rusiju?

Opet je sve grobnim mukom zašutilo. Sve napeto očekuje odgovor mladog svećenika. Tu se odlučuje samo jednim odgovorom život ili smrt, za Krista ili proti Krista. Mladi svećenik pridigne glavu i svečano će s posmijehom na ustima:

— Rim!

To reče mladi svećenik. Lice mu se zasija od veselja. On je svojim odgovorom potpisao smrtnu osudu, ali za — Krista Boga svoga.

Ljudi su promatrali ovog svećenika, koji je stajao kao koji mučenik posred foruma ili amfiteatra u poganskom Rimu. Divili su se kršćanskom junosti, koje se ne boji ni smrti, kad se umire za Boga.

A mi? Ljubimo li Boga, kad ga drugi psuju? Možda šutimo, kao da se to nas ne tiče. Kako cijenimo svoju katoličku Crkvu? Možda ne velimo ni riječ na njezinu obranu, kad je nikakovič blate? Kako štujemo rimskog papu? Valjda pred inovjercima postajemo nijemi i dozvoljavamo, da zlo i lažno o njemu govore. Probudimo u sebi katolički svoj ponos i ustanimo neustrašivo kao i onaj svećenik na obranu Boga, Crkve, pape i svoje vjere. Neka vas svijet znade, da smo katolici i da nas ni smrt ne može odcijepiti od naše katoličke vjere. Katolik pravi ne zna što je to obzir ljudski.

K. L.

NJEGOVA SLIKA.
(Istinit doživljaj.)

Bila je već učiteljica, a živjela je bez računa i bez kajanja. Učila je negda i ona da treba dati Bogu račun i ići uvijek naprijed putem poboljšanja. Ali zapala je u gadnu militavost i tromost. Napokon je duševno kao zamrla. Kadgod samo, u teškim časovima, zazvala je Bogorodicu, koja ju je uslišala. Srećom, pritisla ju kasnije nevolja sve jače. I nestalo je po malo ravnodušja. Obamrla duševnost probudila se donjekle, povratila se želja za svijetlom, životom i ljubavlju. Najprije dakako zemaljskom. Zavjetova se Bogorodici. Učini i pjesmu iz tog zavjeta. I opet pomože Majka Božje milosti, koja nas hoće Sinu svom privesti. Ali mlada učiteljica ostade troma, nezahvalna. Bez misa, bez sv. ispovijedi i sv. pričesti, pače bez najskromnijih svagdanjih dužnosti spram Boga, roditelja, najzad i spram bližnjih, živjela je dalje sve dok ne dode veliki preokret u njezinu životu. Trebalо je naime dom preseliti iz tudine u domovinu. Ali tamo u tudini, u velegradu, bio je »on«, čovjek o kojem je godine i godine mislila, za kojim je čeznula, a koji joj nije bio suden. Grdno je radi te svoje »nesretne« ljubavi vrijedala Boga, nijekala ga, hulila ga, pisala protiv vjere, bila u opće puna teških, smrtnih grijeha. Mislila i snovala je pače i o samoubojstvu. Uopće srce joj neurednom željom hlepilo za tim čovjekom, tudinom, bezvjercem... Sad je trebalo sve ostaviti, udaljiti se od njega. O kako se je uskomešala njena nutritrija! Pošla čak i u crkvu, da se potuži, da revoltira, da moli... moli — a koga? Boga, koga je toliko vrijedala? Tolike godine!... Nesretnica.

I gle Božje neizmjerne, izvanredne dobrote i milosti!

Dode u stan, sprema, seli — ali glavno — traži nešto. Traži ona velikom pomnjom i strpljivošću sliku, uspomenu na tog čovjeka, zaboravivši na sve oko sebe. Upravo, nemirno traži i traži...

I našla je! — Ali šta je našla?! Gleda i gleda...

Gle u njenim rukama jedne slike. Ona ju motri, dugo, čudno, žalosno. Nije to »njegova« slika. Bezbijerca je tražila, zemaljštini se priklanjala, u tami lutala — a eto: pred njom neočekivano zasine neizmjerno svijetlo uzvišene, najuzvišenije ljubavi — slika Onoga, koji ju je u prvoj svetoj pričesti pohodio i tako ljubio i tako dugo tražio i zvao, dok ju napokon nije dozvao, baš u času, kad mu se najmanje nadala. Njemu, zaboravljenom Spasitelju duše njezine, grijesne, ružne!

Eto — lik Njegov i slika te bijele Hostije, Hrane naše svagdanje, prodra je kroz svu tamu njene duše i njena umu. Uzbibala se sva duša njezina, začudila, zaprepastila! Silan je dojam ostavio u njoj taj božanstveni, nježni, tako nježni poziv i blagi ukor. A što stoji tu dolje pod slikom? Evo: »21. VI. 1901.« — Alojzijevo! Ona još djevojčica — na prvoj sv. pričesti, na izvoru života. A sada? Sada teče 1921.... malo poslije Alojzijeva! Dvadeset godina njena života proteklo je međutim. A kako je ona to vrijeme upotrijebila? Sto ona sad hoće? Kuda ide?

Oh ići će ona, ići će, daleko — ostaviti će!...

I otišla je. Vratila se u domovinu. Već se nije od Njegove slike dijelila. Još je tinjala u njenom srcu slika onoga... onoga siromaka bezvјerca. Da, još je malo tinjala. Ali, svemoć Božanske Ljubavi taknula joj dušu i srce tako, te je udaralo to srce u strahu i trepni i žalosti: išla je na sv. isповijed.

Toplina, Vječne Ljubavi razmekšala je tvrdi koru grješnog prkosa, nevjere, nezahvalnosti, bogohulstva jedne — učiteljice!

U suzama, u bolnom jadanju, u dubokoj poniženosti, priznala je zloču svoju i veličinu Gospodnju. Srce pak sveto, ono Božansko Srce beskrajne dobrote, slavilo je slavlje, te je učinilo, da je jedan novi svijet uskrnuo na ruševinama nekadašnje mržnje, prezira i oholosti!

Od onog dana se ona, penje pomalo, naprijed!

A On Spasitelj bijednih, umornih i opterećenih, On dalje traži i zove, zove — one druge, kojih ima toliko! J. S.

Hrvati opet kod sv. Oca pape.

Kako i ne bi? Tako je očinski milo primio prvo naše hodočašće u svibnju; toliko razumijevanje pokazuje za naše potrebe. Znamo mi što imamo u njemu.

I eto nas ponovno u Rim, ponovno k našemu papi. Dne 13. rujna otputilo se 360 hodočasnika iz Zagreba dobro uredenim vlakom. Slijedeći dan pogledali su stare, lomne Mletke. Staro gledali, unaprijed mislili. Propala je stara mučiteljica našega naroda; ne će biti zauvijek ni drugi mučitelji. — Pomoliše se i sv. Antunu u Padovi, a onda ravno u Rim.

Omladinci — Orlovi — njih 120 nastanili se u zavodu sv. Marte, a i ostali hodočasnici smjestili se u blizini crkve sv. Petra. Tako su svi laglje mogli obavljati zajedničke pohode u crkvama, da dobiju jubilejski oprost. Orlovi, njih 20 u odori, stupali su na čelu omladine iz svih strana svijeta; ostali predvodeni sad preuzv. g. nadbiskupom Dr. Šarićem, sad opet presv. g. biskupom Dr. Premušom.

Nezaboravne će hodočasnici ostati divne tri propovijedi nadbiskupa Dra Šarića, kojima nam je rasplamčavao srca za Krista Gospodina i Njegovoga namjesnika u našoj narodnoj crkvi sv. Jeronima, pa na grobu sv. Ćirila u bazilici sv. Klimenta i na posljedku, dne 20. u samoj prvostolnici sv. Petra. »Kako je Petrova ljubav za Isusa bila na križ razapeta, tako će biti — ako ustreba i naša!« »Mi jesmo i ostajemo puni štovanje, puni zahvalnosti, puni pouzdanja u Kristova namjesnika, sv. Oca papu.«

I drugih je naroda bio oko nas. Nijesu razumjeli govora, ali su s počitanjem dolazili i pitali za nas i za našega vodr. Poslije sv. Mise ljubili su ruku nadbiskupu i Talijani i Španjolci, i Nijemci i Francuzi. — Kako ovdje, tako su i drugdje hrvatski hodočasnici ostavili najljepši dojam: pobožnosti, točnosti i pažljivosti.

Najsretniji nam je bio dan 18. rujna, kad smo u 7 sati prisustvovali sv. Misi sv. Oca pape u Petrovoj bazilici i u 12 sati poklonili se sv. Ocu u njegovom dvoru. Za sv. Misu trebalo je iskaznica, da se klatež ne dotepe i neprilike ne prouzroči. Pa tako je bilo kod Mise kojih 20,000 ljudi od svih mogućih naroda, koji su oduševljeno skupa sa svećenstvom pjevali svoje »Vjerovanje«, svoj: »Vjerujem i u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu!...«

Rijetko se gdje i kada može da osjeti sreća što si katolik, kako u času kad srebrne trublje za podizanja pozdravljaju dolazak Raspetoga u ruke svoga Namjesnika na zemlji, okružena vjernim sinovima i kćerima sviju krajeva i jezika... Tude je pravo bratstvo, tude idealizam, tude sila duha...

O podne pozdravismo u vatikanskom dvoru sv. Oca oduševljenim klicanjem i pjesmom, a on blagim smiješkom zaredao od jednoga do drugoga, pružio svakome ruku i s nekim izmijenio riječ, a onda nam s prijestolja progovorio.

Govor sv. Oca pape Pija XI., što ga je rekao hrvatskim hodočasnicima kod poklona dne 18. IX. 1925.

U godini svetog Jubileja, kad se sva katolička Crkva sve više posvećuje ovim duhovnim blagom svetog Jubileja, eto već po drugi put dolaze ovamo Naši dragi sinovi iz Hrvatske, da proslave s Nama dva Jubileja: općeni Jubilej sa čitavom ostalom Crkvom i svoj veliki historijski Jubilej kao spomen na onaj dan, kada je naš predčasnik Ivan X., kako Vam je to dobro poznato, podigao Hrvatsku na kraljevstvo.

Veselimo se stoga da Vas vidimo, pozdravimo i blagoslovimo ovdje u očinskoj kući. Osobito se veselimo, što Vas možemo pozdraviti, kao što smo to mogli učiniti prvim hodočasnicima, u očinskom domu rukujući se sa svakim od Vas i da se tako sa svakim osobno upoznamo. Gledamo duboko veselje, što titra u Vašim očima i u Vašim srcima radi ovoga dvostrukoga veselja i opažamo sa potpunim zadovoljstvom tako lijep sastav Vašega hodočašća: na čelu mu dva Biskupa, koji nijesu svome stadiu samo pastiri, nego i vode, što su prožeti svetom ljubavlju...

A nada sve privlači naš pogled ova divna reprezentacija hrvatske omladine, ovi Orlovi. Orlovi su nekada u stara vremena odlijetali iz carskoga Rima, da osvoje svijest, a danas pak vidimo cvjet hrvatskog naroda, još ljepše okrunjene Orlove, radosne, miroljubive i prožete mlađačkim zanosom, kako se vraćaju u Rim, kao Majci svojih duša.

I Vas, Orlovi, zato pozdravljamo iz svega srca. Pozdravljamo Vas kao Namjesnik Isusa Krista, Božanskoga Ljubitelja čiste, zanosne i odlične mladeži...

Sa velikim zadovoljstvom i ganućem čitali smo lijepu adresu, koju ste Nam upravili u ime svih Hrvatskih Orlova i u kojoj su iskazana čuvstva Vašeg naroda, koja su tako lijepa i tako velikodušna. U njoj se zavjeravate, da čete, kao i Vaši predi, ostati uvijek vjerni vjeri, vjerni Rimskoj Crkvi, Majci svih Crkava i Vašemu Papu, Petrovu nasljedniku.

Naši su predčasnici s potpunim pravom nazvali Vaše prede »Antemurale Christianitatis«. Ovaj dični naslov, ovu divnu povahu podijelili su Vašem narodu kao znak osobitoga priznanja: Vi ste Bedem Kršćanstva...

Treba da i Vi velikodušno nastavite ove slavne tradicije i da budete Bedemom Svetе Crkve.

Dragi moji Orlovi! Vašom iskrenom i zanosnom vjerom, prožetom zdravom katoličkom kulturom svrstani ste kao nepobjediva vojska. Ovu vjeru treba da sve više produbljujete i svojim apostolskim primjerom širite među ostali svijet.

Vi ste Orlovi. Da budete dostojni toga lijepog imena, morate se prema riječima velikoga Pjesnika uzvijati nad ostale čistim srcem i bistrim umom. Treba da se uzvijate nad moralnim talogom i nad podlošću. Treba da boravite u visokim sferama one znanosti, koju prosvjetljuje vjera. Treba da Vaš pogled uvijek držite uperen u neugasivo svjetlo katoličke Istine.

Orlovi! Vaše je ime divno i genijalno. Vaša je zadaća, da budete vjerni domovini i obitelji, Crkví i vjeri katoličkoj.

Orlovi i Vi svi ostali! Uvjereni smo, da ste oduševljeni za onu Katoličku Akciju, od koje sve očekujemo za preporod pojedinaca, obitelji, društva i čitavog svijeta. Katolička je Akcija apostolat svjetovnjaka, koji pomaže apostolat svećenstva i episkopata. Sveti je Pavao u jednoj poslanici pozdravio kršćanske svjetovnjake, suradnike svoje u apostolatu: »Pozdravite mi«, kaže on, »suradnike moje u Isusu Kristu«.

Iza togu dugog i tegotnog puta, kojim ste dokazali svoju divnu ljubav i privrženost Rimskoj Crkvi i Papi, Namjesniku Isusa Krista, došli ste ovamo i vidjeli sve ono, što drugima nije bilo dano da vide. Došli ste u Rim u veoma sjajnome času i vidjeli ste Rimsku Crkvu u svoj njezinu sjajnoj djelatnosti. Sa svih strana svijeta dolaze hodočašća, koja uveličavaju slavu Crkve. I Hrvatska je imala u tome zamjeran udio. Ovdje je vidljivo opći značaj Crkve. Čuli ste, kako se Vaša prekrasna hrvatska pjesma slijeva sa drugim napjevima i drugim jezicima u jednu zajedničku i veličanstvenu svenarodnu molitvu. Ovdje se pokazuje Rimskna Crkva u potpunoj svojoj općenitosti, u potpunoj svojoj svetosti. Ta Crkva progovarala je na Naša usta: *Dodite, posvetite se u ovoj svetoj Godini!* I svi dodoše. A Vaše sudjelovanje u traženju ovih vrhunarsavnih vrednota došlo je do izražaja na vanredno jasan način. Vi dakle na svoje oči vidite, da je Rimskna Crkva i univerzalna i sveta, i apostolska.

Koje god ime Papa nosio, sveti Petar progovara na njegova usta. Mi vas kao zadnja karika ovog zlatnog lanca vodimo Kristu. I to je jedan očiti dokaz, da je Rimskna Crkva Majka svih Crkava i njihovo središte. Crkva je govorila i govoriti: Slušajte Moj glas i širite blago Moje milosti! Nije dakle istina što govore razni otpadnici, već je istina što govoriti Petar i svi Njegovi nasljednici. Živa je istina ono što je rekao naš mili načitelj sv. Ambrozije: Gdje je Petar, tamo je i Crkva...

Svi Orlovi, svi nastavnici i svi ostali gradani, svi katolci bez razlike staleža, spola i dobe, moraju da budu vojnici Kristovi.

Da, predragi sinovi, Mi bismo htjeli, da se s Vama zadržimo još dulje, ali je Naše vrijeme odmijereno, čekaju Nas druga brojna hodočašća. Stoga moramo da završimo. I podjeljujemo Apostolski Blagoslov svakome od Vas i svima Vašim sa željom, da ponesete svojim obiteljima sve ono, što najljepše nosite u srcu. Blagosivljamo one, koji su tijelom odsutni, ali su Vas duhom pratili. Blagosivljamo čitavu dragu Hrvatsku i sve Naše mile hrvatske sinove.

Iza toga podijelio je sv. Otac Apostolski Blagoslov.

*

Sadržaj života Sv. Terezije od Maloga Isusa: ljubavlju zasladiti put na Kalvariju.

Iz svake je papine riječi izvirala velika toplina i osjećaj, što ga sv. Otac goji napose prema Hrvatima. Dokazom ove posebne pažnje jest zaciјelo i to, da se kaležem, što mu ga donjelo naše prvo hodočašće, služi sam sv. Otac čuvajući ga u svojoj kapeli.

Omladinci naši imali su sreću pokloniti se sv. Ocu još i u nedjelju, dne 20. s ostalom omladinom raznih naroda. I tude su bili naši »Orlovi« opet tik do sv. Oca.

Mnogo se različna i lijepa vidi i u Rimu i na putu, na pr. u Firenci, gdje se vraćajući se zadržali hodočasnici, no od svega je najmilije: vidjeti papu, pokloniti se onom Ocu, koji se brine za duše 300 milijuna Kristovih učenika. Brine se i radi, da u njima Krist živi i oni da u Kristu živu; mir Kristov da je u njima, među njima, i po njima svim ljudima.

To je ono, što smo i mi tražili u Rimu; to je što nosimo iz Rima rodu i domu, to je ono, oko čega ćemo i raditi.

Hodočasnik.

Neobična svetica.

»Dobri će Bog izvršiti svaku moju volju na nebu, jer ja nisam nikad vršila svoje volje na zemlji. U nebu ću živjeti čineći dobro na zemlji.«

»Nitko me ne će zazvati, a da ne dobije odgovora.«

Kakve su to riječi? Tko to tako, smjono govori?

Mali bijeli cvijet, što niče u Alenčonu, razvi se u lisienskom Karmelu, procvjeta i zamirisa besmrtnim mirisom u nebu.

Sveta Terezija od Maloga Isusa,

jedna od najumiljatijih pojava, što ih pozna Crkva Kristova.

Najsmjernije i najmilije dijete, koje sv. Otač Pijo XI. proglaši tjesu svetim.

A ona i potvrđuje svoje riječi, izvršuje preobilno svoja obećanja.

Tomu je dokazom zanos tolikih milijuna katolika za nju.

To svjedoče nebrojena čudesna, što se već dogodiše i još vazda dogadaju na njezin zagovor. Andeosko dijete napisa samo o sebi: **Povijest jedne duše** koju i mi napokon dobismo u potpunom hrvatskom prijevodu.

Povijest je »maloga bijelog cvijeta« zadnjila i zanijela katolički svijet, ona već zanosi i začarava premnoga hrvatska srca. Knjiga jest i u hrvatskom ruhu neobično lijepa, u prvom redu dakako radi divnoga sadržaja.

No izdavač se trudio, da i vanjsko lice bude što dostojnije.

Ukušni osminski format sa 17 prekrasnih slika na finom kartonu pa mnoštvo drugih slika i crteža dolična su pratinja onih nebeskih misli i esječaja drage svetice, onih ljepota, što se nižu u »Povijesti jedne duše« pa u »Savjetima i uspomenama«, u njezintim pismima i pjesmama.

Kritika je općenito s najvećom polivalom obasula tu izvanrednu knjigu, koja je izdana tek da se što više proširi štovanje »maloga cvijeta« i u hrvatskom narodu, a bez i najmanje misli na kakvu materijalnu probit, koje i ne može biti uz razmjerno tako malenu cijenu.

»Povijest jedne duše« naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova. Zagreb I. Palmotićeva ul. 33. — Stoji Din. 40.—.

KAKO CRNCI ČASTE PRESV. SRCE ISUSOVU.

Br. Liborij Leutenegger O. S. S. piše iz Litemba u istočnoj Africi:

Ovu smo postaju bili osnovali g. 1914. Tu je bio samo jedan svećenik. No i toga odvedoše g. 1916. u zatočje. Iza rata, dakle iza više godina dođe amo jedan svećenik »bijelih otaca« i opet okupi rasijane vjernike. Pred 2 godine preuzesmo mi Benediktinci opet ovu postaju. Odmah upitasmo obraćenike, kako su se očuvali u vjeri. Nadosmo, da su osim malo njih ostali vjerni sv. vjeri. Mi smo im već prije govorili o presv. Srcu Isusovu i prvom petku u mjesecu. Uvjerili smo se, da su ovi dobri

ljudi odmah počeli ići k sv. misi i pričesti, netom je došao svećenik. Od 1800 katolika, ide ih svaki prvi petak u mjesecu k sv. pričesti do 500, jer su drugi djeca ili im je previše daleko. Ipak neki dolaze k pričesti, premda imaju do nas 13 sati hoda.

ŽRTVA ZA MISIJE.

Neki poštanski činovnik u Tirolskoj običavao je danomice slušati sv. misu. Da što više ploda ubere iz te čiste i otajstvene Žrtve neokaljanog Jaganjca, dvorio bi svakiput svećeniku kod oltara. Ta duhovna zajednica sa svećenikom, a po njemu sa milim mu Spasom tako mu omilje, te se u njemu porodi živa želja, da i sam štogod žrtvuje od svojega. Kada bi to moglo biti svaki dan štogod, mislio dobri Tirolac, ja bih s Jedinorodnim Ocu darovao nešto svoga. Kako je ljubav dosjetljiva, tako bijaše i ovaj puta. Nekoga dana eto ti našega ministranta pred svećenika, a u ruci mu nekakav zamotak. »Vele časni, molba na Vas«, reče poštenjačina odmatajući svitak. Molim Vas, hoćete li biti tako dobri, to da se odsad kod svete mise poslužite ovim kaležem. Otkidao sam od usta, dok ga nisam skucao samo, da doživim tu sreću, e se moj Gospodin žrtvuje iz mojega kaleža?

Odsada je taj činovnik sav blažen gledao do nogu svećenikovih, kako se Isus na podizanje žrtvuje za grijeha svijeta iz njegova kaleža. Ali ta sreća ne potraja dugo. Nekoga će dana svećenik svojemu ministrantu: »Molba na Vas, dragi gospodine! Družba sv. Petra Klavera za afričke misije moli usrdno sve prijatelje misija, da joj pomognu crkvenim potrepštinama. Ja znadem, da je sveta radost Vaša, kojom pratite svetu otkupiteljsku Krv, što je dižu moje ruke danomice k nebu a u Vašem kaležu. Ali može i sveta, dopuštena radost gorjeti na oltaru na čast Božjega Veličanstva kao mјomirisna žrtva. Hoćete li žrtvovati svoj kalež a s njime i svoje sveto veselje za siromašne misije? Možda će Vaša žrtva daleko više pomoći misiji nego i sam kalež.«

»Vele časni, pošaljite kalež što prije«, muževnim će i odlučnim glasom činovnik, a glas mu nešto neobično zvučio — onako, kao što zuje mila zvona o podizanju, kada navješćuju, da je Bogu prikazana velika žrtva...

Sjutradan se dizao u svećenikovim rukama drugi kalež za duše Božjem Veličanstvu, ali ovaj puta s dvije velike žrtve ...

Božji blagoslov u obitelji.

Bog može učiniti, da i olovo pliva. Tako je sve drukčije i u obitelji, gdje se Bog moli i žive se po njegovu zakonu, a ne sprečava se porod djece. Tu je Božji blagoslov, a s njime uistinu pliva i olovo. Lako je toj obitelji, jer se Bog za nju brine.

Pred nekoliko godina pozove jedan željezničar u Sarajevu Isusovca vlč. B., da mu blagoslovi novu kuću. Redovnik se odazva tom pozivu dobrog kongreganiste. Kod blagoslova su bila prisutna djeca ovog čestitog radnika, a bilo je više djece. Na svršetku će željezničar:

— Evo, vele časni, sada imamo svoju kućicu. Malena je, ali je naša i bez duga smo. Djeca mi idu u školu, svi smo zdravi. Imamo i nešto zaštedenog novca za svaku nezgodu, nešto pilića, jednu svinju i koješta drugo. Siromašni smo, ali svi zadovoljni. Djeca nas tako lijepo slušaju, da ne znam, što je šiba. Vele časni, ja sam uvjeren, da nas Bog blagoslovio, jer nikada nijesam zapriječio porod novog člana svoje obitelji.

*

U njemačkom časopisu »Apostolat muževa« u broju rujna opisuje jedan svećenik ovaj doživljaj:

Nedavno sam posjetio u gornjoj Bavarskoj jednu seljačku obitelj. Tu nadošmo kod kuće muža i ženu. Obojica se obradovaše mom posjetu. Iza razgovora povedu me obojica u štalu, da vidim njihove konje. Imali su 4 konja, 15 krava i više teladi, mnogo svinja u svinjcima. Divio sam se tom imanju. Na to će mi stari Bavarac:

»Velečasni Gospodine! Kad smo se vjenčali ja i moja žena, imali smo samo jednu kravu i polovicu druge, t. j. tele. To je bila sva naša baština, što smo dobili od svojih roditelja. Bogu hvala, sa svakim novim dijetetom smo dobili i novu krvicu. Sada imamo 13 djece i 15 krava. To je Božji blagoslov.«

I dobra je žena nadodala na svršetku: »Tako je, velečasni. Mi se nismo bojali djece, pa nas je zato i dragi Bog blagoslovio.«

VRABICA I VRAPČIĆI.

Bilo to nedavno u Sarajevu. Gledao sam s prozora u vrt.

U zidu bilo vrapčevno gnijezdo, uz zid prislonjeno neko drvo. Na zemlji bila mačka, koja je ugledala gnijezdo, i već pokušavala preko drveta do njega. No u taj čas doleti vrabica, i netom vidi pogibelj za svoje mališe u gnijezdu, kojima je nosila taj čas jelo, spusti se nad mačkom, da je svojim vriještanjem odvrati od svojih ptića. Mačka stane motriti vrabici. Vrabica se približi mački, pa se spusti na zemlju i legne kao da je mrtva. Mačka to vidi i u tren oka skoči dolje s drveta. Vrabica je to i željela i onmah se malko diže i poleti par koraka dalje. Mačka za njom. I vrabica bi svakipnt pala na zemlju kao mrtva, dok joj se nije na par stopa približila lukava mačka, a onda bi opet odletila par koraka dalje. I tako je odvela mačku neko 20 koraka daleko od gnijezda i otklonila svaku pogibelj od svog poroda.

Taj sam čas pomislio na mnoge ljudske majke, na nekoje katoličke majke. Što one čine? Odvraćaju li one pogibelj od svojih kćeri i sinova? Ne samo da ih puštaju na plesove same i u krčme, nego ih i sile da idu u loša društva. One ih nakite, da se svide i padnu... Jadnih li majki! Eto vrabica se toliko brine za svoj porod, vrabica bez pameti i duše, a nekoje katoličke majke zanemaruju svoju dužnost. O majke, budite pametne i pazite, s kim se druže vaše kćeri, kamo zalaze, kako su odjevene, koja im pogibelj prijeti.

Ilija Gavrić D. L.

Ne zaboravi!

»Gdje su dva ili tri sabrani u ime moje — i ja sam među njima.« Mt. 18, 20.

»Vratit će mir i slogu obiteljima, koje će štovati Srce moje« — Isus sv. Margareti.

»I vi očevi odgajajte djecu u nauci i zaptu Gospodnjem!« Ef. 6, 4.

»Šiba i kazna daju mudrost; a dječak prepušten volji svojoj sramoti majku svoju.« Posl. 29, 15.

»Što milije dijete — to oštريje šibe.« »Popustljiva majka — nevaljana kćerka.« Narodne poslovice.

»Roditelji su najstrože obvezani brinuti se za vjerski, čudoredni, tjesni i gradanski odgoj djece te im skrbiti također za vremenska dobra.«

Crkveni zakonik. C. 1113.

Dijete je dar Božji.

Fridrik Ozanam je glasoviti pisac. On je bio sveučilišni profesor u Parizu i vrlo dobar kršćanin. U braku dobi žensko dijete. Kako se on tome obveselio i kako on shvaća svoju dužnost prema tom djetetu, piše svom prijatelju Poissetu:

»Mnogo sam molio, a molim i sada, jer mi nikada kao sada nije trebalo toliko Božje pomoći. Dragi prijatelju! Kakav je ono bio čas, kad sam po prvi put čuo plać svog djeteta, kad sam ugledao ono tako maleno stvorenenje i ipak besmrtno! Bog mi je to dijete povjerio. Time mi je dao toliko utjehe, a istodobno i mnogo dužnosti. Vrlo sam neustrpljivo očekivao njezinu krštenje. Dadosmo joj ime: Marija, da je tako moguća kraljica nebeska uzme pod svoje okrilje. Kad gledam ovu slatku sliku, punu nevinosti i čistoće, vidiš u njoj sliku svetu svog Stvoritelja, manje skritu nego li u nama. Kad mislim na njezinu besmrtnu dušu, svijesniji postajem dužnosti svojih, jer će jednom morati i za nju da položim račun. Je li mogao Bog izabrati ljudske sredstvo, kojim me podučava, popravlja, upućuje put neba?«

Tako piše čovjek, prožet načelima svete katoličke vjere; čovjek pun duha Božjega. To je živa osuda onim roditeljima, koji misle, da im je Bog dao djecu za zabavu, ili misle da im se ne treba za tu djecu mnogo brinuti i moliti.

S.

U ime Isusovo!

G. 1895. bila je misija u gradu S. u Bačkoj. Među brojnim narodom, koji je najvećom napetošću slušao riječ Božju kod propovijedi hrvatskih misionara, bijaše i čovjek, koji je bio kao psovač na zlu glasu. Regbi prešlo mu je bilo u krv psovanje i proklintiranje. Sluša i on misionare, kako ovi prikazuju psost kao ogavan i poguban grijeh, kako kletva prijeći blagoslov Božji i čovjeka vodi u pakao. Što će taj psovač? I on odluči iskreno, da ne će više kleti ni psovati, pa se isповjedi.

No hoće li taj čovjek i održati svoju riječ?

Nekoliko dan iza misija vozi se taj čovjek kući sa svojim saonama. Dubok je snijeg bio zapao. Kad je naš čovjek htio da zakrene iz jedne ulice u drugu, konji su prebrzo išli i taj čas prevrnu se saone i naš junak pade u — stijeg. Ljudi su ga poznavali kao psovača i gledali su, što će sada biti, No gde čuda! Prijašnji psovač iskopa se iz snijega i samo reče: »U ime Isusovo!«.

Taj se dan pripovijedalo po gradu, kako se taj čovjek promijenio. Tako je bilo. On nije više nikada psovao.

Eto što učini čvrsta odluka i dobra ispovijed.

Zar ne bi i ti tako mogao da se oslobođi svog grijeha! Možeš, ako samo hoćeš. Pokušaj. Pokušaj u ime Isusovo!

KAKO JE BOG KAZNIO SVOGA GRDITELJA?

Za francuske revolucije kazaše svećeniku bolnice, da su donijeli jednog vojnika, koji je sav u ranama. Brzo pohrli taj revni svećenik. Dode do bolesnika i upita:

— Je li istina, prijatelju, da ste vrlo ranjen?

— Pridignite samo pokrivač — odgovori bolesnik.

Svećenik pridigne pokrivač i odmah brzo opet pokrije i odvrati lice, jer je ugledao čovjeka bez ruku. Mirno će mu na to onaj bolesnik:

— Velečasni, podignite mi pokrivač s nogu.

Svećenik i to učini, ali se odvrati opet i s većim užasom, jer je vidio ljudsko tijelo osjećenih nogu. Milosrdno će on na to:

— Dragi prijatelju, žalim Vas. Vaša bol i nesreća je prevelika...

— Ne žalite me — odvrati bolesnik. I gore sam zasluzio. Jutros sam išao s drugim vojnicima cestom. Tu je bilo raspeļo na cesti. Ja povadih sablju i raspelu sam sasjekao ruke i noge. Odatle krenusmo u bitku. I eto pogodiše me neprijatelji i ovako iznakaziše. F. Štefan, dekan,

OSVETA.

Sastali se seljaci. Na tom sastanku huškao jedan svoga susjeda, da se osveti svome susjedu zbog neke uvrede, koju mu je siroček nanio. Kad je bila osveta skovana tada progovoril jedan mirni i bogobojeći, koji je to slušao: »Ne tako! Ne valja vam, ljudi, posao. A što će vam Bog reći? Zapamtiti si ovo ti, koji si zasnovao osvetu: ako ti ne oprostis jednomu, znaj, deset ih će za tobom, koji će se tebi osvetiti. Dolazi vrijeme i blizu je, kad ćemo trebati svi od Boga oproštenja.« Naš narod se rado osvećuje i to iza leđa. Zapamtite si ove riječi. L. Rusan.

Djeco! hajdemo k Isusu!

Marija i Antica.

Marija i Antica dvije su djevojčice u 7. godini. Upravo se vraćaju kući iz škole i govore o Isusu.

»Oh, kako bi bilo lijepo, kad bismo sad ugledale, gdje se ruku pod ruku šetaju ispred nas Mali Isus i sv. Ivan Krstitelj!« Tako reče Antica.

»Dakako! — odgovori Marija, — Mi bismo bile vesele, kad bismo ugledale Isusa, kako su ga gledali bl. Djevica i apostoli. Mi bismo se njemu duboko poklonili, kako nas je naučila gospoda učiteljica.«

»Pa ja sam vidjela Malog Isusa!« opet će Antica.

»Gdje? Kada?« naglo upita Marija.

»Kod sv. pričesti i na oltaru.«

»To sam i ja vidjela. No ja bih ga željela vidjeti ne onako sakrivena, nego kako tebe sad gledam. To bih željala.«

»Čekaj malo! Kad dodemo u nebo, onda ćemo ga gledati tjelesnim očima. Mnogi su sveci i svetice vidjeli Isusa i na zemlji kao u nebū, reče Antica.

»No mi još nijesmo vrijedne, da ga tjelesnim očima i kao Sveci gle-

Djeco! Hajdemo k Isusu!

damo. Meni je dosada dosta, ako vidim Malog Isusa i u sv. pričesti. Ta ja se znam razgovarati s mamicom i onda, kad je ona u drugoj sobi, i kad je ne vidim očima.«

»Kad ćemo doći u nebo? ja bih željela što prije onamo doći. Mora da je ondje tako lijepo kod Boga, majke Marije, sv. Josipa, Andela čuvara, apostola i bezbroja Svetaca i Svetica...« reče Antica.

KAKO BI MALI PETRICA POGOSTIO ISUSA.

Nekog je dana velečasni gospodin kapelan tumačio djeci u drugom razredu, kako je Isus došao u Betaniju k Lazaru, Marti i Mariji. Za vrijeme odmora okupiše se dječaci oko Petrice. Ovaj je bio oduševljen za Isusa i opetovao je, što je prije čuo od g. kapelana. Drugi su ga slušali otvo-

renim ustima. G. učitelj lagano se primakne toj skupini dječaka i ču, što reče Petrica, taj mali govornik:

»Kad bi Isus došao k mom ocu, da kod nas otpočine kao nekoć u Be-taniji, ja bih ga čekao na ulici, dao bih mu jesti sve što najboljeg imamo. Ta i Abel je žrtvovao Bogu najbolje janjce. Kod jela bih Isusu vazda gledao u lice. I kad bi on otišao da spava, pošao bih i ja...«

Vidi se, da je Petrica dobar dječak. On bi čekao Isusa na ulici, dao bi mu najbolje jelo, gledao bi mu u oči. Vidi se da on ljubi Isusa, Ljubi i ti Isusa, jer i on tebe voli!

ŠTO RADI ANICA?

Anici je 9 godina.

Jednom posjeti njezinu majku stara priateljica. Ova se čudila, kako je Anica vesela i mila.

»Radiš li marljivo?« upitati će je majčina priateljica.

»Ja radim sve, što mamica zaželi« odgovori skladno Anica. »Sad se učim, sad pomažem u kuhinji, sad pletem čarapice za Malog Isusa.«

»Pleteš čarapice za Isusa?« upita gospoda začudeno.

»Pletem za siromahe.«

»Aha, sad razumijem.«

»Isus je rekao: Ako što učinite siromasima iz ljubavi k meni, onda ste to meni učinili.«

Gospoda je bila ganuta i reče:

»Ti si, Anice, plemenito dijete. Budi vazda takova.«

I Bog nas dragi ima rado, ako se brinemo za siromahe. Ubogih ljudi ne smijemo prezirati, jer ih Isus ljubi. Dakle ljubimo ih, jer ih Isus ljubi. Tko ne voli siromaha, taj ne voli Isusa.

TRI SLOVA.

Pod misom neki dobri kršćanin promišljao je i čitao samo tri slova, kako on sam to veli i tumaći. **Crno slovo** doziva mi u pamet počinjene grijeha i Bogu se molim, da mi ih oprosti. **Crveno slovo** dozivlje mi u pamet muku Isusovu i presv. krv, koju je za nas prolio. Pri tome obećajem Bogu, da ču i ja rado trpjeti iz ljubavi spram Isusa. **Slovo O** potiče me, da pomislijam na presv. hostiju i Božansku ljubav. Nadalje pomislijam na Isusa, koji boravi u svetoahraništu za to, da ga često pohodimo. Prigodimice pristupam i na sv. pričest.

Pod misom i ti korisno upotrebji vrijeme. Budi zabavljen molitvom ili čitanjem iz molitvenika ili krunicom .

S. D.

NE DA ŠE PROCIJENITI.

Sv. Vinko Ferrerski veli: »Duša crpa više koristi od jedne sv. pričesti nego li od posta kroz tjeđan obavljena o kruhu i vodi.« Ipak je post vrijedan svake hvale.

PO ZAGOVARU BISKUPA DR. LANGA I MALE NELI POMOGLO PRESV. SRCE.

Slavonija. Bijah u brizi, da mi ne umre dijete, koje mi bilo povjerenje na pjestovanje. Utekoh se presv. Srcu i preporučih se u zagovor pok. biskupa Langa i male Neli od svetoga Boga i već treći dan bolest okrenu i dijete je sad zdravo. **Tetka.**

PO ZAGOVARU SV. ANTUNA I BISKUPA DR. J. LANGA.

Nebrojeno puta hvala Ti i slava presv. Sreću, što si mi po zagovoru blago-pokojnog biskupa Langa i sv. Antuna dalo da sretno svršim ispite. **Z. A.**

BOŽ. SRCE MI VIŠE PUTA POMOGLO.

Hrvatska. Pri teškom porodu zazvah sv. Antuna, sv. Josipa, sv. Tereziju od Malog Isusa, te se utekoh božanskog Srcu. I Bog me usliša, te je dijete sretno kršteno. Slava presv. Srcu! **K. M.**

KUŠNJE I POMOĆ.

Zagorie. Prigodom ženina poroda zavjetovah se, da će svu obitelj posvetiti bož. Srcu, ako se rodi zdravo dijete. I žena bila slaba, ali rodi zdravo dijete. Na dan Srca Isusova u 6 sati na večer okupismo se sva obitelj pred lijepo iskićenom slikom Srca Isusova. Kroz suze smo izgovorili riječi: »Tvoji smo, twoji hoćemo da budemo!« Tko sretniji od nas? No domala nadodoće dani kušnje, dani Jobovi. Ja izgubih službu uslijed tudi kleveta. Od sirmaštva moradisno doskrpa prodati kravu. Malo zatim obolih. Ta se bolest pogorša, pa primih sv. sakramente i sv. ulje. I troje djece oboli. Žena da zdvoji, a ja čekam smrt. Na to me odnijele u Zagreb, u bolnicu. Tu sam molio presv. Sreću, a tako i žena. I gle! Iza 3 sedmice vratih se kući zdrav. Dotle su neki govorili ženi: Vi ste se posvetili Srcu Isusovu, zašto vas ne pomaže? Kod kuće nadoh i djecu ozdravljenju. Domala nadoh službu i sve je dobro. Slava bezbroj puta ovom milom Srcu Isusovu, koja svoje ne zapašta i ako ih kuša. **S. J.**

POMOGLI SV. TEREZIJA I PIJO X.

Hrvatska. U velikoj nevolji uslišana sam po zagovoru sv. Terezije od Malog Isusa i pape Pija X. **I. K.**

BOŽ. SRCE POMOGLO U BOLESTI.

Hrvatska. Moj sinčić imao hripacav kroz 3 mjeseca i jedva mu malo odahnuo, kad eto i goreg. Držala sam, da mi sin ne će dočekati jutra, jer mu je bila strašna vrućica. Utekoh se tada bož. Srcu i obećah postiti svaki petak i javnu zahvalu. I zaista Srce Isusovo pomože, pa hripacav i vrućica popuste. Šaljem 10 dinara za raširenje Glasnika. **A. S.**

SRCE ISUSOVО POMOGЛО U GOSPODARSTVУ.

Podravina. Imadoh štete u marvi, pa obećah presv. Srcu i sv. Antunu, da će postiti svaki petak, ispovjediti se i pričestiti, te držati Glasnik Srca Isusova, dok živim. I šteta prestade. Šaljem i 10 dinara za raširenje Glasnika. **B. M.**

VESELJE U KRISTU.

Hrvat, primorje. Bilo to o novoj godini. Isusovo rođenje donijelo svijetu veselje. No tih dana stiže meni crni glas, da mi je muž umro u stranom svijetu. Ko žalosnili od mene i sve moje obitelji! Tada zavapljam: »O presveto Srce Boga moga i prečisto Srce Marijino! Ako dobijem glas, da mi je muž živ, devet će prvih petaka ići k sv. sakramentima i oglasiti svoju zahvalu u Glasniku. I eto na moje veliko začudenje i veselje dobih brzo list, u komu mi muž javlja, da je zdrav. Čast i hvala božan. Srcu i preč. Djevici. Iz zahvalnosti šaljem 100 Din. za raširenje Glasnika. **L. D.**

OZDRAVILA NOGA.

Slavonija. Lanjske sam godine bolovala od teške rane na nozi. Liječnik me niječio. No ja tada uzeo moliti devetnicu u čast presv. Srcu i obećah javnu zahvalu, ako ozdravim. Nakon kratkog vremena noga poče na bolje i rana zacilijeli. Od srca zahvaljujem dragom Bogu i Šaljem 10 Din. za raširenje Glasnika. K. C.

OZDRAVILA OD TIFUSA.

Hrvatska. Teško sam obolila prije pola godine na tifusu. U bolesti se utekoh božanskem Srcu, koje me je već više puta u životu pomoglo. I zbilja, kad su mi ukućani, a i liječnici, misili, da mi nema spasa, ozdravili. Zato tisuću puta hvala bož. Srcu! Šaljem na dar Svetištu S. Is. u Zagrebu 15 Din. Lk M.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Amerika. V. T. Cirimotić zahvaljuje Majci Mariji, sv. Antunu, sv. Josipu, jer pomože presv. Srce Isusovo po njihovu zagovoru. Šaljem 2 dolara za raširenje Glasnika.

Bjelovar. M. M. zahvaljujem u Glasniku presv. Srcu, jer mi pomoglo.

Bogomolje. P. A. Božansko Srce pomoglo mi u obiteljskoj neprilici, bratu u bolesti, sinu kod ispita. Hvala bož. Srcu!

Brač. K. Dobrotom presv. Srca i bl. Djevice zadobili mnogo milosti. Zahvalna Šaljem 50 Din. za svetištu u Zagrebu.

Ferdinandovac. J. L. Presvetom Srcu Isusovu i prečistom Srcu Marijinom vječna hvala za tolikje milosti.

Gjurgjevac. M. Š. Hvala Srcu Isusovu i Marijinu, što mi pomogao u gospodarstvu. Obećah i Šaljem 10 Din. za Svetište presv. Srca Isusova u Zagrebu.

Mostar. M. B. Na pruzi Zenica-Mostar kod prelaza iz vagona u vagon izgubili putni korpu. U njoj su mi bile vrlo važne stvari. Preporučih se bož. Srcu, sv. Ante, sv. Tereziji M. Is., i dušama čestilišta obećah javnu zahvalu. Nakon 8 dana primili korpu poslanu iz Broda! Slučajem se može izgubiti korpu, punu stvari, ali dana s nije slučaj, da izgubljeno dobijes čak iz velike daljine!

Pristava. D. K. Sretno položih ispite. Hvala bož. Srcu!

Ruma. J. K. Zahvaljujem bož. Srcu, jer mi obratio muža.

Salovec. B. A. U bolesti se utekah bož. Srcu devetnicom i ozdravili. Javno se zahvaljujem.

Samobor. K. B. zahvaljuje za razne milosti i Šalje 10 Din. za raširenje Glasnika.

Sarajevo. I. P. B. zahvaljuje presv. Srcima, sv. Josipu i sv. Tereziji od Malog Isusa na jednom obraćenju. — A. S. zahvaljuje Srcu Isusovu za položeni ispit.

Split. O. M. u bolesti zavjetovala sv. misu i 9 petaka, pa odmah osjeti olakšanje i napokon potpuno ozdravila.

Zadar. I. B. Presv. Srce me uslišalo. Šaljem 20 Din. za njegovo Svetište u Zagrebu.

Zagreb. O. M. Božansko Srce i Majka Božja pomoglo meni i mužu. Slava im! Dajem za svetište Srca Is. u Zagrebu 30 Din. — D. J. Hvala presv. Srcu, jer me uslišalo u obiteljskoj nezgodi po zagovoru bl. Djevice, sv. Josipa, sv. Antuna i pok. biskupa dra. J. Langa. — E. P. Za primljene milosti zahvaljujem bož. Srcu i sv. Antunu. — J. Š. Po zagovoru Majke Božje i sv. Antuna bož. Srce okrenu moj život na bolje. — B. Š. zahvaljuje, jer ga bož. Srce i Mati Božja uslišaše. Šaljem 5 Din. za zvona Svetišta Srca Is. i 5 Din. za crnce.

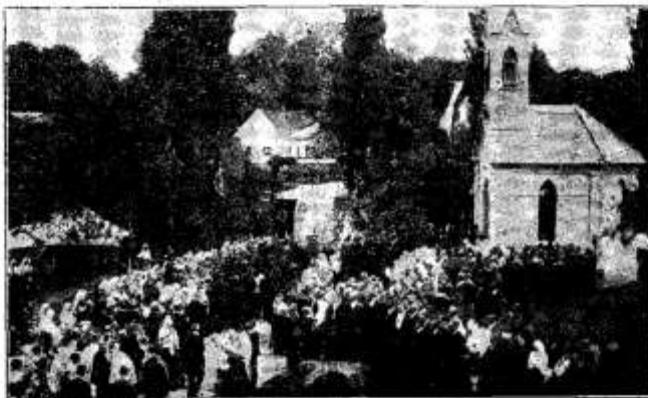
Zemun. B. B. Snašla me neprilika, pa se utekoh sv. Antunu i bož. Srcu. Uslišaše me. Šaljem dar.

Zlatar. O. B. Božansko Srce pomože u više navrata. Šaljem za kruh sv. Ante 15 Din.

Upravo je izašla knjižica: **Maloj djeći o Maloj Tereziji**, koja približuje ovaj ideal nevinom dječjem srcu. Komad stoji Din. 3.—. Kod narudžbe od 30 komada, pošta badava. Dobije se i kod Uprave Glasnika S. I.

Gibina, Župa Štrigova. Naše selo je imalo 5. srpnja slavu kakvu nije još nikada naša općina vidjela. Slavili smo posvetu nove kapelice u čast Srcu Isusovu. Imali smo već staru kapelu sazidanu 1835., i to na mjestu, gdje je bio podignut 1798. g. spomenik sv. Ivanu Nep., zaštitniku proti povodnje, all općinari su htjeli dostoјniju crkvu sazidati u slavu božanskog Srca Isusova. I doista nakon velikih briga općinskih starješina Matija Smolovića i Antuna Alta, a i drugih vrijednih općinara, troškom od 48.374 Din. sazidali smo kapelicu najljepšu u cijeloj okolici. Novac je skupljen u glavnom u općini Gibini što s milodarima, a većinom s općinskim novcem, što se dobilo za sijeno na općinskim sjenokošama. Na ovaj način su si postavili najljepši spomenik i kao katolci i kao Hrvati. Jer taj dan je slavila cijela župa i uspomenu 1000 godišnjice hrvatskog kraljevstva

Blagoslov kapele Presv. Srca u Gibini (Medumurje).

te su na čelo kapelice u kamen uklezane riječi: »Na uspomenu 1000 g. hrv. kralj. i svete godine 1925.« Samo posvećenje je krasno ispalo. Kipovi Srca Isusova i Marijina bili su u Raskrškoj crkvi i odonuda su ili dječaci i djevojke u bjelini i uz mnoštvo naroda i glazbu donesli u kapelu. Kod kapele držao je propovijed domaći kapelan, blagoslovio kapelu domaći župnik, a prvu sv. misu u kapeli održao župnik iz Selinice uz dvorbu domaćeg župnika i kapelana. Kad je narod video ljestvu kapele i nasme proslave i sretan je bio i veselo što im je Bog dao tu pamet, da su si podigli u selu spomenik, koji će i njihovim potomcima govoriti, da su g. 1925. živili u Gibini i dobri katolici i Hrvati. A Božansko Srce Isusovo, koje ih je već prije ljubio, ne će ni ovu čast njemu u slavu nenagradenu ostaviti.

Prisutnik,

IZ DJEVOJČKIH DRUŠTAVA:

Baška. U lipnju smo primile 68 sv. pričesti, a na blagdan presv. Srca smo sve pristupile stolu Gospodnjem. Prije toga se pripravismo trodnevnicom. U kolovozu primisimo 168 sv. pričesti. Ana Semenčić, glavarica.

Brušane. U našem društvu ima nas 44 članice. Doslije smo sakupile 5 hiljada dinara za oltar presv. Srca Isusova u našoj crkvi. Sada smo bez svog župnika, pa nam je teško ovako. Milka Ratković, glavarica.

Voća. U svibnju smo primile 60, u srpnju 57, u lipnju 72, u kolovozu 630 sv. pričestl. U društvo je naše primljeno 19 novih članica kod primanja 26. srpnja. Tereza Stanko, glavarica.

Oprosti. Potpuni se oprost može dobiti »totes quoties« od podneva 1. novembra, te kroz cijeli dan 2. novembra do noći. Uvjeti su ovaj sv. ispovijed pričest, te pohod koje crkve (javnog ili polujavnog oratorija) i pomoliti se za mrtve pri svakom pohodu. Svaki put možeš dobiti taj oprost, kada god je navedeno vrijeme pohodiš crkvu i tu se pomoliš za duše u čistilištu. (Dekret sv. Oficija, 25. VI. 1914. te 14. XII. 1916.)

Pješice u Rim. Iz Rivolta u Italiji oda 10 mladiča put Rima 9. kolovoza. Oni stižu u Rim 29. kolovoza. Tako prevališe 704 kilometra. Među njima je bio najmlađi u svojoj desetoj godini i zove se Josip Carossa. Slično je došao i Rim Domenik de Paoli iz Caldognia (Vincenza u Italiji). Otišao je od kuće 12. juna i prispio je u Rim 3. jula. Dnevno je prevelio 30 kilometara. Čak iz Beča stiže Margerita Gröger. Ona ostavila Beč 11. maja i ušla je u Rim 4. juna. Odmah je bosih nogu pohodila grob sv. Petra, da ondje Bogu i sv. apostoli zahvali, što je sretno došla do svog cilja i tako može postići jubilejski oprost.

To je hodočasnik! U Rim je stigao hodočasnik, kome je 86 godina. On je uzoran katolik, zove se Ivan Nemet i živi sada u Jerusalemu sa svojom obitelji već dulje vremena. Visoka je stasa, duge brade, još krepak. Govori 6 jezika. Pješice je pohodio Lurd, Asis, Padovu i Loret i napokon došao u Rim, da ondje dobije jubilejsko oproštenje. Sobom nosi isprave, koje su mu potpisali u svakom navedenom svetištu i gradu. Najviše se ponosi, da je govorio sa Svetim Ocem i da ga je on blagoslovio. Povratio se pješice u Napulj i odante ide parobrodom u Palestinu i kući.

Nečovječnog sina izbatinaše. Žandari u Meranu (u Italiji) uhvatili nečovječnog sina, koji je pri povratku s posla htio ubiti svoje roditelje, koji ga posinise i odgojile. Mnoštvo naroda, kad je to vidjelo, navalilo je batinama na takova lošeg sina i prelomiše mu jednu nogu. Ovo ne odobravamo, jer je zakon za svakoga. No eto ti ljudi ustaju na obranu nevinih ljudi. A što ti radiš, kad ko psuje Boga? Ne ćeš da ukoriš opakog psovača, a rečeš li barem u sebi: Blagoslojen budi Bog?

Kršćani u Maloj Aziji. Kršćana je bilo u Maloj Aziji g. 1914. oko 4 milijuna. Turci ili progone u ovo zadnjih 10 godina, pa se kršćani iselile ili poginule. Ima kod nas gorih ljudi, koji na nas katolike uckaju. Prije kratkog vremena pisao je jedan beogradski list, da valja silom nas katolike u Jugoslaviji prisiliti na otpad od pape, a onda privesti u pravoslavlje. To znači buniti državu. Mi smo katolici i nema te sile na svijetu, koja bi nas navela na otpad od naše vjere. Može biti mučeništva, ali ne otpada.

Knjištv.

Misli velikih umova o Bogu i vjeri. Sabrao dr. Petar Čale. Izdalo uredništvo »Savremenih pitanja«, Mostar. Hrvatska tiskara. Cijena Din. 14.—. Najlepše su to iskre ljudskoga uma, podobne da prosvijete tamu bezvjerca i zamračenost slabovjera.

Razlozi moga kršćanskoga vjerovanja. Napisao Lepin, preveo V. Luburić, izdala »Savremena pitanja«, Mostar. Hrv. tiskara. Cijena Din. 8.—. Možeš li koga ukratko positi o temelju kat. vjere, ornji mu ovu knjižicu.

Hodočašće Franjevačkom Italijom. Iv. Joergensen. Drugi svezak. Sva tri sveska stoje Din. 30.—. Dobiju se i kod Uprave Glasnika S. I.

Spasi dušu. Na same 32 stranice puno lijepo pouke i pobožnih misli za sv. Misu, Sakramente i druge. Dobije se kod »Jadrana« u Splitu za Din. 2,50. Na 10 komada jedan badava.

Milodari.

Za svr. Mise. Antunovac R. J. Din. 10.—; Bos. Svinjar K. M. Din. 30.—; Bošnjaci L. O. Din. 20.—; Bošnjaci L. M. Din. 40.—; Gospic D. T. Din. 50.—; Razbojštice B. L. Din. 10.—; Zagreb L. i M. N. Š. Din. 15.—.

Za pomladak Družbe Isusove u SHS. Zagreb L. Din. 120.—, N. N. Din. 800.—; Hrvatska N. Z. Din. 2.800.—; Trnava A. Č. Din. 955.—.

Za Svetište Srca Isusova. Antunovac R. J. Din. 10.—; Bjelovar J. V. Din. 10.—; Bošnjaci L. M. Din. 25.—; Djakovo B. A. Din. 50.—; Dol veliki B. J. Din. 50.—; Cijulaves Š. R. Din. 50.—; Goričan V. i J. Din. 25.—; Kreševi B. I. Din. 50.—; Karlovac K. A. Din. 20.—; Kotezi M. M. Din. 100.—; Krk N. M. Din. 50.—; Kloštar Ivančić P. Z. Din. 50.—; Luč Ž. M. Din. 20.—; M. P. Din 10.—; Lubenice, razni Din. 50.—; Metković L. D. Din. 400.—; Nova Gradiška J. F. Din. 50.—; F. M. Din. 20.—; Nove Plavnice J. F. Din. 10.—; Novska A. P. Din. 10.—; L. N. Din. 30.—; Sikirevca K. L. Din. 10.—; Strnjice T. J. Din. 100.—; Stari grad S. J. Din. 10.—; Sv. Barbara Kostrena A. P. Din. 5.—; Sv. Juraj S. M. Din 24.—; Tupovac P. K. Din. 50.—; Visoko G. E. Din. 25.—; Zadar I. D. Din. 10.—; Zadubravlje B. Z. Din. 20.—; Zagreb M. P. Din. 50.—; M. L. Din. 20.—; O. M. Din 30.—;

Za raširenje Glasnika Srca Isusova. Andrijevc H. B. Din. 100.—; Beograd K. I. Din. 200.—; Beničanci V. T. Din. 100.—; Bjelovar M. M. Din. 10.—; Cib T. M. Din. 20.—; Djakovo N. M. Din. 25.—; Doljani V. L. Din. 30.—; Dežanovac G. D. Din. 50.—; A. V. Din. 10.—; Komletinci K. C. Din. 10.—; Gilekovec R. B. Din. 20.—; Gaj F. C. Din. 5.—; Gor. Prečec K. J. Din. 20.—; Glina A. S. Din. 10.—; Lipovac D. A. Din. 10.—; Luč V. M. Din. 10.—; K. C. Din. 10.—; Marina J. M. Din. 30.—; Mrkonjalić Z. M. Din. 10.—; Mučna Reka S. M. Din. 20.—; Otok J. M. za štretan porod Din. 50.—; Podbrast J. H. Din. 18.—; Pučišće G. B. D. Din. 15.—; Poljana H. M. Din. 10.—; Radovanje B. M. Din. 10.—; Ribnjačka F. A. Din. 50.—; Revenik Ž. M. Din. 32.—; Ruma J. K. Din. 20.—; Račinovci K. M. Din. 10.—; Sarajevo M. J. Din. 10.—; Split O. M. Din. 10.—; Subotica C. M. Din. 100.—; Vilpovo K. D. Din. 20.—; E. Š. Din. 10.—; Vinogradci R. V. Din. 10.—; Virovitica L. A. Din. 12.—; Vučidol V. M. Din. 50.—; Vafun F. K. Din. 110.—; Zagreb W. Z. Din. 10.—; U. V. Din. 20.—; M. W. Din. 50.—; Zlatar O. B. Din. 15.—.

Za kruh sv. Ante. Brod Drenovci S. A. Din. 100.—; Ilok L. M. Din. 40.—; Kukujevc P. M. Din. 25.—; Nova Gradiška J. F. Din. 25.—; Podbrast K. B. Din. 20.—; Račinovci K. M. Din. 10.—; Sikirevci K. L. Din. 10.—; M. C. Din. 25.—; Zemun B. B. Din. 10.—; Zlatar O. B. Din. 15.—.

Za Misije među poganima. Brodjanci V. R. da se jedno poganje krsti na ime Ana kćeri darovateljice Din. 100.—; Bošnjaci L. O. Din. 100.—; Slavonija N. N. Din. 10.—; Zagreb M. P. Din. 50.—.

Za zvona u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Zagreb M. Š. Din. 5.—.

Za otkup crnaca. Bošnjaci L. M. Din. 10.—; Kreševi B. I. Din. 50.; Klanac L. N. da se crnče krsti na ime Natalija Din. 100.—; Našice A. V. Din. 50.—; Stari Slankameni K. B. da se crnče krsti na ime Antun Din. 250.—; Zagreb M. Š. Din. 5.—; L. i M. N. Din. 50.—.

Dostoj se. Gospode, naplatiti svima, koji nam dobro čine, životom vjećnim!

Kalendar Srca Isusova i Marijina za godinu 1926.

sadržaje rješenja onih mnogih pitanja, što ih čovjek krije u tajnosti srca. Pruža k tome mnogo utjehe i otvara radosni pogled u svijet. — Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova, Zagreb I. pp. 147. Stoji Din. 12.—. **Svakl jedanaesti na dan!**

Teč. 34.

1925.

Br. 12.

Odgovor izabranih katolika.

Nakana Apost. molitve u prosincu, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Ne tražite u ovom članku kakvog političkog žalca. Taj predmet je odredio sv. Otc Pijo XI. za raspravljanje i molitvu još u lipnju g. 1924. Hrvatski članovi Apostolata i uopće štovatelji Pres. Srca utješeni su i ponosni, što ih providnost tako vodi, te im je predmet brige, rada i molitve i za vlastitu domovinu u pravi čas. O istoj stvari piše ovaj mjesec 58 Glasnika u 38 jezika po čitavom svijetu, jer svuda treba obnoviti vrijednost autoritetu, ugledu. To znači: **povratiti i dati poštovanje onima, koji narod uče i vode.** To jesu i treba da budu »izabrani katolici.«

Ugled poštovanju i vlasti pao je doduše i zbog živinskih nagona u neprosvjetljenom čovjeku; pao je i zbog hajke slobodnih zidara i njima sličnih u naobraženom svijetu. No premnogi su osramotili svoju službu i čast i svojom osobnom nevaljanštinom pa su tako sami skrivali te im se čast i vlast ne poštiva. Takovih je ne samo u svećeničkom staležu, kako protivnici crkve ne prestaju trubiti, nego ih ima kud i kamo više među svjetovnjacima počevši od raskoga cara pa sve do naših ljudara.

Što je do istaknutijih katoličkih ljudi, to se učinjene pogreške dadu brzo popraviti, kad ih dobrom voljom priznaju, pokaju se i boljim putem krenu. Bog Gosnodin tako drašta te se više i ne smoniće grijeha, veli kod Jeremije 31, 34. Isto traži i od nas veleći, da tek onima opršta, koji od srca crrosti bližnjemu svomu. Mt. 18, 35. Pa kao što On zaodijeva skrušenog sina lijepom haljinom i prstenom mu povraća ugled, tako treba da je i u očima katolika opet častan onaj, koji se vratio s krivoga na pravi put.

Irski su katolici osudili časovitu zabluđu svoga O' Conela, kad je dvobojem mislio obraniti svoju čast. Iskazali su mu ipak ponovno svoje povjerenje tek što je taj čin okajao. On je to svojim vanrednim sposobnostima i zasluzio.

Pokajanje moglo bi i hrvatskom narodu dati mnogo izabranih katolika. I našim se naime prilikama smije primijeniti riječ Gospodnja po Izajiji (29, 14.): »**Nestati će mudrosti u mudraca njegovih, i um umnika njegovih potamnit će.**« Mnogo vrijednih ljudi gubi svoje lijepe

sposobnosti u neplodnim pokusima liberalaca. Pružaju narodu rog za svijeću.

»**Bog duduše — ne odbacuje mogućnike, jer je i sam moguć ; ali ni ne spasava bezbožnike, vrę siromasima daje sud.**« veli Job 35, 5. Ne poslušaju li ti, sposobni inače ljudi, glas Andela Hrvatske, da kao vjerni katolici koriste svome narodu, podiće će Gospod čednije i s njima postići u našem narodu ono, što je postići nakanio.

Crkva Božja s time računa i hoće da odgoji takove borioce ; borioce, koji će dostojno nositi ugled i pravim putem voditi narod.

Kakovi treba da su ?

Uz obične kršćanske kreposti treba da izabranog katolika resi: pronicav um, jaka volja i ljubav Crkvi. **Pronicav um** razabire u zamršenim prilikama javnoga života glavne sile i njihove ciljeve ; luči časovite probitke od sudbonosnih šteta; stvara dalekosežne osnove i nalazi sposobne ljude da ih izvedu. U kršćanskom duhu može to da izvede samo velika razboritost. »**Nerazboritost voda mnoge uništjuje.**« Rečenice 28, 16.

Jaka volja samo može da takove osnove izvede žrtvujući najprije volju lagodnost, a onda ulijevajući pogled i pouzdanje suborocima. Mudri vod izraelskog naroda priznaje (Mudr. 7,15.): »**Bog mi daje te dostojno govorim, jer je On vod svake mudrosti i On ispravlja mudracc ; u njegovoj smo naime ruci i mi i razgovorí naši i sva mudrost i vještina i stega.**«

Ljubav Crkvi Isusovoj se traži i to ne malena nego oduševljena. Bog Gospodin hoće da se proslavi po Isusovom tajanstvenom tijelu, koje je Crkva. Koliko bolje djeluješ kao članak Crkve, toliko više koristiš narodu. Crkva pak ima jednu vidljivu glavu, sv. Oca papu, koga treba da mi kao ruke branimo, kao noge da nosimo, kao srce da ljubimo.

Kojim uzgojem se to postizava ?

Temeljitom naukom. Ne lagodnim štivom i pustim naklapanjima, kojima se gomila pamćenje i mašta razbujava, već mirnim proučavanjem stručnih nauka i kršćanske filozofije. To daje pronicavost, a ova obogaćena iskustvom rada **razboritost**.

Pregaranjem jača se volja baš kako se trenjem stvara električna snaga. Mekući pijanice, razjarljivi, hrbljavci nemogu sebe ravnati, a kako bi narod ! Odakle im postojanost i nesebičnost ?

Zivot s Crkvom po Euharistiji snabdijeva katoličkog mladića i djevojku snagom za pregaranje i sveder većom ljubavi za sv. Crkvu. »**Tko blaguje mene živjet će poradi mene.**« Iv. 6, 57.

Što omogućuje taj uzgoj ?

Najprije **duhovne vježbe** sv. Ignacija, u kojima se bistre načela i stvara životna osnova. U njih su Windhorst i De Mun ušli kao kršćani; izašli su kao vode svoga naroda. I kod nas ih, kod Isusovaca u Zagrebu i Ljubljani, obavljaju naši vrsniji sveučilištari i omladinci.

Katoličke organizacije, u prvom redu **Marijine kongregacije i Apostolat** pomažu te se dobra životna osnova i u djelo provede. Danas se bez organizacije rijetko ostaje vjeran katoličkim načelima, a još rjede što velika učini za Boga i narod.

Sveopći mar i zauzimanje treba da prati i one koji se još izobrazuju i one koji već rade za katoličku stvar. Katoličke francuske obitelji smanjuju i broj odijela i broj gozba i izleta, ali **prinos za katoličke organizacije** smatra se nepovredivom obiteljskom časti... Kolike su naše svećenike sprječili sitničavi obiteljski interesi, da nijesu narodu svome ono, što bi mu morali biti! A kolike su lakoume djevojke ukrale Bogu i narodu izvrsne borioce, a da pri tomu ipak sebe nijesu usrećile! Ako Bog i narod traži pregaranje od izabranih katolika i katolikinja, onda ga u isti mah traži i od njihovog kruga...

Eto braćo širokog polja za odgoj naših voda, za dizanje ugleda i poštovanja, za obnovu naroda o našoj tisućgodišnjici. Jedni možete potaknuti odličnike da pomognu našim sveučilištarima proširiti izobrazbu u stranom svijetu; drugi možete pomoći »Domagoj« katoličko društvo sveučilištaraca u Zagrebu; treći možete s ljubavlju podupirati »Orlove«, Đačku ligu i druga društva. Svi pak možemo moliti Bož. Srce, da posalje Duha svoga Sve-

Naјbolji naš, »izabrani katolik« Marko Marulić, komu toga te On nasporio je o 400-godišnjici smrti podignut spomenik u Splitu.
svako dobro nastojanje. J. Vrbanek D. L.

E. Springer D. I. Sarajevo

PRIČEŠCUJTE SE POD SV. MISOM!

Mnogi idu na priest prije ili poslije sv. Mise, i ako bi se mogli bez ikakve neprilike pričestiti pod Misom. Je li to pravo? Ne. Jer priest pod Misom bi imala biti pravilo, a prije Mise ili poslije, iznimka.

Knjiga, koja upućuje svećenika kako ima dijeliti svete sakramente, i obavljati ostale crkvene poslove (Rimski obrednik), kaže: »Priest vjernika ima se obavljati pod Misom, iza pričesti svećenika; ako se to iz razboritog razloga ne mora poslije; jer one molitve, koje se nalaze u svetoj Misi poslije pričesti, ne odnose se samo na svećenika već i na ostale pričesnike«. Eto što smo rekli: pravilno treba da se pričešćamo pod Misom, a tek iznimno u drugo vrijeme.

Razlog se može lako dokučiti. Sam ga obrednik jasno označuje, kada spominje molitve poslije sv. pričesti. Ove su liturgične molitve zahvala za pričest svećenika i puka. Svećenik tude govori uvijek o pričesti, koju smo primili »mi«, dakle ne sam svećenik već i narod. Predpostavlja se, da se i narod zajedno pričestio.

Ovo se može još opširnije dokazati. Sv. Otac Pijo X. rekao je, »da se mora ne samo pod Misom moliti, već da se mora Misa moliti«, to jest: treba pratiti ono, što se moli i čini kod sv. Mise, treba kako sada kažu, sa liturgijom živjeti. A može li se uvijek točno slijediti, bogoslužje ako se tko pričesti prije ili poslije sv. Mise? Ne. Tko se pričesti prije sv. Mise, taj obavlja zahvalu kod pristupnih molitava. Ali pristupne molitve i zahvala ne idu zajedno. U zahvali treba da se čutimo posve sjedinjeni s Kristom; dok se u pristupnim molitvama čutimo udaljeni od Krista, priznavajući vlastite pogreške. Zato se i svećenik nešto udalji od oltara, jer oltar prikazuje Krista.

Cnaj pak, koji se pričešćuje poslije Mise, obavlja pripravu, dok svećenik moli zahvalu; a ni 'o ne ide zajedno. Tako smo eto spriječeni, da ne pratimo vjerno bogoslužje, kad se pričešćujemo prije ili poslije sv. Mise.

Kako je ovo sve drugačije, aho se pričešćujemo pod Misom! Onda smo primorani da zajednički obavimo bogoslužnu pripravu i zahvalu. Priprava će počinjati sa »Oče naš, koji je stalna molitva djece Božje, a potom slijede druge i jake pripravne molitve. Što pak svećenik poslije pričesti moli to je lijepta zahvala sa uvijek novim mislima u molitvi »pričesnicie i popričešću«.

Još imamo i drugi razlog za pričest pod Misom. **Sveta je pričest učestvovanje pri žrtvi.** Svakak je pričesna hostija kod Mise posvećena; Krist je žrtvenim načinom u njoj prikazan nebeskomu Ocu, i hostija se ne smije posvetiti nego u Misi, koja je žrtva. Tako dakle uživamo u svakoj pričesti prikazani žrtvu novoga Zavjeta, jer nema hostije, koja ne bi bila žrtveni dar. Kad se dakle pričešćujemo, o dajte da to bude vazda, pridružujemo se žrtvi sv. Mise. Dakle: budući je sveta pričest učestvovanje pri žrtvi sv. Mise, treba da se po mogućnosti pod Misom i prima, jer se inače ne prima u vrijeme žrtve već prije ili poslije. I tako se lako zaboravi, da je to učestvovanje pri žrtvi, ržitak žrtvenoga čara, jer istina, koja ne pada u oči, lako se zaboravi.

Ljudi, koji se pričešćuju sam o jedamput u godini, zaboravljaju stoga da je euharistička hrana potrebna za dušu. Jer se prije svaki dan nije pričestio, zato je zaboravio da Euharistija ima biti naš svaštešnji luh. Jer mnogi danas više ne mole zato zaborave da ima Bog. Jer se u republici ne daje predsjedniku kruna u crkvi, zaboravlja čovjek, da jakost države dolazi od Boga. No da čovjek mora jesti i da mogne živjeti, da mora imati odijelo i da se obrani od zime, da mora imati topao stan radi kiše i snijega; takove istine čovjek ne zaboravlja jer ih kuša i gleda. Vrhunaravne pak istine veoma lako zaboravlja. Stoga nam treba nastojati, da nam i one na neli način padaju u oči. A ova istina, da je sv. pričest učestvovanje pri žrtvi, postaje vidljiva time, što se pod žrtvom pričešćujemo.

PRED JASLICAMA.

Stojim pred jaslicama, gledam i mislim...

Došle su mi na pamet riječi sv. Ivana: »Bog tako ljubi svijet, da je Sina svoga jedinorodenoga dao, da nijedan, koji vjeruje u njega, ne pogine, već da ima život vječni«. (Iv. 3. 16).

Bog je bio tako darežljiv spram nas, da nam je dao svoga jedinorodenoga Sina... Kako nas ljubi...!

Daj, Gospode, da i mi tebe ljubimo!

Ako nas je Bog tako ljubio, da nam je dao svoga jedinorodenog Sina, zar nam njegova očinska ljubav može išta uskratiti, što je na naše dobro?...

Bože, ja se uzdam u te!

Gospode, ti si došao, da me spasiš, da izbaviš od vječne smrti Nego tražiš od mene, da vjerujem u te...

Gospode ja vjerujem. Daj mi milost, da djelima pokažem svoju vjeru, da ti ostanem vjeran do konca života... Gospode, ojači vjeru moju!

Stojim pred jaslicama, gledam i mislim...

Sjetio sam se riječi sv. Pavla
»On (Isus) budući u biti Božjoj,
nije držao za nepravdu, da je jednak Bogu; ali je ipak sebe poništio
uzevši bit služe i postavši sličan ljudima, i u životu svom
nade se kao čovjek. Ponizio je sam sebe«. (Fil. 2, 6-8).

Da, Gospode, ja vjerujem, da si pravi Bog, jednak Ocu i Duhu Svetom... Ali si se radi nas ponizio, postao si malenim djetetom, postao si slugom, postao si sličan nama...

Gospode, daj da i ja budem ponizan i malen... da budem sličan tebi i tvojim svećima...

Stojim pred jaslicama, gledam i mislim...

Sjetio sam se i drugih riječi: »Ja sam put, istina i život«.

»Ja sam put...« Isus je put... Došao je, da mi pokaže put, koji vodi u moju domovinu nebesku... Ja sam putnik, koji je zataltao. Isus je došao, da me izvede na pravi put... Isus je put...

»Ja sam istina...« Došao je Isus, da nas nauči istinu, da nas oslobodi od laži i prevare... Isuse, ja ču te slušati, jer si istina. »Ja sam život... Mi želimo sretan život, dug život... Isus je došao, da nam pokaže put do sretnog života... Isus je život...

»Ja sam put, istina i život.«

(Fil. 2, 6-8).

Stojim pred jaslicama, gledam i mislim...
 Cini mi se, kao da se otvaraju usta Malog Isusa, te mi Isus govori:
 »Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijebiti. (Mt. 11,28).
 Hvala ti, Isuse, na pozivu!... Uvijek ću kod tebe tražiti utjehe.
 Ti me jedini znaš najbolje utješiti.
 Ti me jedini ne ćeš zaboraviti, pa makar me čitav svijet zabavio.
 Ti me jedini ne ćeš ostaviti, pa makar se svi ostali bacali na me
 kamenjem prezira... Hvala ti, Isuse, na pozivu!...
 I kad sam otišao od jaslica ponio sam ih sobom u duši. I ja često
 stojim pred jaslicama, gledam i mislim...

Na izmaku tisućgodišnjice.

Na čelu tvome, domovino mila,
 Potitrava evo tisućljeća sjaj
 On krije dane, kad si sretna bila
 I žica gordi javlja uzdisaj...

Na glavi svojoj svijaš zlatne prame
 U očnicama upale ti oči...
 Gle halje krvi, što ti suze mame
 I s bola srce hoće da iskoči.

Ti cjelivaš ih — grleć drvo Križa,
 Taj izvor snage ispačenoj duši...
 I čaša boli kad ti se približa,
 Na očima ti biser suzu suši.

Naslonica si na Križ svoju glavu
 Na sveto Drvo pritisnula čelo—
 Svoj Cjelov vrući — svoju grud krvavu
 U sveto sad si tisnula Propelo...

Oj grli, majko, Spasitelja Sveta,
 On jedin čuje skromno ti moljenje
 Pa ne će bura čitavoga svijeta
 Da ikad satre twoje pokoljenje.

I Hrvatska će uz Križ biti jaka,
 Neslomiva, sretna — gnijezdo sloge —
 I biserje će od »tisiću traka«
 Pred Gospodove prosipati noge...

T. Jagrić D. L.

Talisova zadnja riječ.

»Ove godine pokuca na vrata našeg sirotišta u Mandalaju neki siromašni gubavac, pripovijeda misijonarka sestra Marija. Zvao se Muhamed Talis. I ime mu kaže da je slijedbenik Allaha. Dok sam mu liječila tijelo, brinula sam se i za njegovu neumrлу dušu. Teško sam razumjela njegovo narječje, zato sam se poslužila narječjem Božje ljubavi, a sredstvo je bilo: molitva i pouzdanje u Majku Božiju.

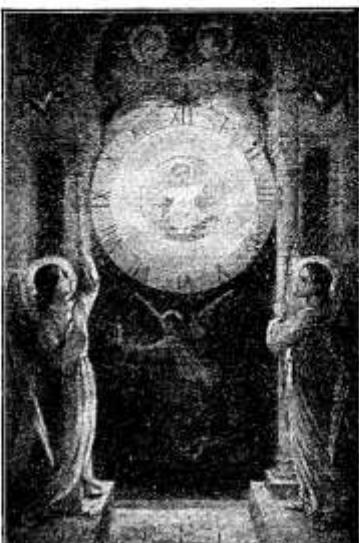
Jednog dana, dok sam ga liječila, rečem mu: »Talise«, opetuj samnom riječ: »Zdravo Marijo« i ovo ćeš govoriti svakog jutra. Vjerno se držao obećanja. Iza tri mjeseca reče mi: »Još me nešto poduci«. A ja njemu: »Svakog ćeš jutra i ovo govoriti! Srce Isusovo, smiluj nam se.«

Guba je morila Talisa i već bio na umoru. Pohrli katehista Mijo da ga poduci, u nadi da ga krsti. Ni da cuje o poduci. Na moje riječi: Reci: »Zdravo Marijo« odmah se razvedri. Ja mu da dem sličicu Majke Božje i podučim ga. Nakon toga će Talis meni: »Sada me pusti da promislim.«

Svi su u sirotištu goruće molili za njegovo obraćenje. Cetiri puta pokuša misijonar, ali uzalud. Peti put Talis sav veselo odrješito će misijonaru: »Vjerujem, krsti me.« Reče mu misijonar: »Još jednom se pokaji. Nekloni glavn i dade očiti znak pokajanja. Medutim je neprestano govorio: »Zdravo Marijo« i zahvalno se prama meni okretao.

Upirući pogled u sliku Majke Božje izreče mirna i radosna srca zadnju riječ: »Zdravo Marijo!«

S. Dragičević D. L.

U po noći to se zgodio,
Kada Djeva Majka rodi:
Uvijek Sina Božjega,
Sada Sina svojeg.

U BOŽIĆNOJ NOĆI.

Došao je do vrata jedne sobe, otključao ih i unišao unutra. Električno svjetlo osvijetli bogat sobni namještaj. Činilo se kanda je umoran, jer je nekako brzo objesio šešir i kaput. Zazvoni i baci se u naslonjač.

»Vi ste me zvali, gospodine?« reče sluga unišavši u sobu.

»Da, Ivane«, odvrati gospodar nekako tužno. »Ove večeri ne ču te više trebati. Sutra si također slobodan. Evo ti ovaj mali dar, jer znam, da je sutra Božić.«

S nekim gorkim smiješkom pruži gospodar slugi nešto novca.

»Ali, gospodine, vi ćete me sigurno trebatи sutra, a onda« —

»Ništa zato, laku noć«, završi gospodar.

»Laku noć, gospodine, i sretan Božić«, reče Ivan i izđe.

»Da, da, sretan Božić!« reče gospodar u sebi: »Ah, kad bi to samo bilo moguće! Ali ne, on ne može biti sretan za me!«

Glavu je naslonio na ruke i gledao ukočeno preda se. Zamislio se: »Dakle je sve svršeno! Sve što sam imao nije više moje... Jučer sam bio bogat, imao sam svoje milijune... danas sam siromah. Pračušnac sam se, paš sam tako da mi se više nemoguće diti. U mojoj trideset i petoj godini eto se zatvara moja knjiga života...«

Onda pode k svojem pisaćem stolu te uzme srebrom obložen samokres. Pogleda, da li je pun; iza toga se vrati i opet se zamisli.

»Da, ovako se svršava moj život... Ta zapravo već je i vrijeme, da se završi... Već sam se umorio, dosta sam živio... Dosad sam živio radi svojih milijuna. Sad ih je nestalo, pa šta će mi život bez njih!«

Zatim se sjedio sreće svoga djetinjstva, kad njegov otac još nije bio bogat. Tada je i njegova majka bila posve sretna. Ali kad se otac obogatio, majka izgledala često vrlo zabrinuta. Njezina kosa počela brzo sijediti... Njegova majka! — Napokon je i ona umrla...

A prijatelji...? Oni mu se sada smiju...

»Pa da još živim!« nastavio svoje misli. »Zašto? Sam sam...«

Ustao je i pošao stolu te uzeo samokres i...

»Ali još ne, još ču uništiti neke spise...«

Otvaram je ladice. Našao je također jednu sličicu, koja je prikazivala, kako sv. Karlo Boromejski pričešće sv. Alojzija Gonzagu. Okrene sliku i pročita ove riječi: »Uspomena majčina — milom sinu — na dan njegove prve pričestie.«

Zaustavi se. Njegove misli povedoše ga u godine sretnog djetinjstva...

Njegova prva pričest...! Zar će ikada zaboraviti na taj dan? Ne! Mora biti iskren samomu sebi... To je bio najsretniji dan u njegovu životu. Još ga se dobro sjeća. Bio je mjesec svibanj, krasni svibanj! U crkvi oltar krasno urešen. Na oltaru svećenik, koji je i njega i njegove drugove pripravio za ovaj sretni dan i čas...

Napokon se približio stolu Gospodnjem i primio prvu svetu pričest... Kako je bio sretan!...

Kad se vratio na svoje mjesto, majka ga poljubila i onda mu rekla: »Neka te Gospod blagoslovi, mili sinko!« Sve to kao da se jučer dogodilo...

»Onda sam bio sretan«, nastavio dalje svoje misli. »Bio sam sretan, jer sam bio čist, jer sam bio dobar...«

Najedanput mu se pričini, kao da vidi pred sobom raspetog Isusa s trnovom krunom na glavi, koji mu govori:

»Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ču vas okrijepiti. Dodite! Ja vas ljubim!«

U jedan čas njegovo se srce promijenilo.

»Gospode Bože, vjerujem u te!« rekao je skrušeno.

Prošlo pola noći. U katedrali svećana sv. misa. Orgulje zašutješe, a svećenik se okrenuo puku. Držao je Hostiju u ruci i govorio:

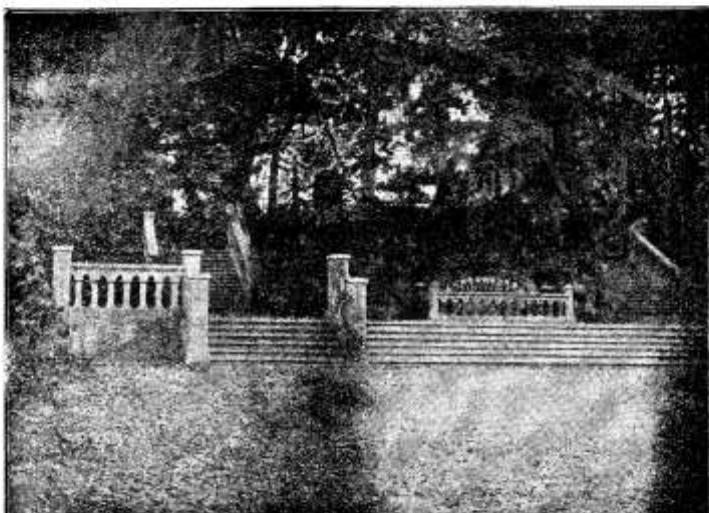
»Evo Janje Božje...«

U dnu crkve blizu velikog stupa klečao jedan čovjek, udarao se u prsa i šaptao: »Gospode, nijesam vrijedan!...« Iz očiju runile mu suze pokajničke...

F. Mašić D. I.

NAŠ HRVATSKI SV. ŽAVER.

Uz opću narodnu proslavu o blagdanu Presv. Srca i sv. Cirila i Metoda bila je najljepša i najvažnija proslava naše tisućgodišnjice ona, što su je vrijedne hrvatske gospoje u društvu »Tomislav« priredile dne 13. rujna o. g. kod sv. Franje Žavera u Zagrebu. Prije podne bila je crkvena svečanost: glagolska sv. Misa, koju je pjevao Presv. g. biskup senjski Dr. Josip Marušić, izvan crkve kod tri kamenita križa, jer ni u obnovljenoj crkvi nije bilo mesta za onu množinu naroda, što je nagrнуlo iz bliza i daleka. Mužari su gruvali i nova zvona zvonila a sve je bilo naoko nakićeno.

Obnovljena Kalvarija kod sv. Žavera u Zagrebu.

Dva su blagoslova tom prigodom obavljena: prije podne barjaka »Hrvatske žene«, a poslije podne blagoslov nove Kalvarije. Naroda je bilo popodne i do 50.000. Na ulazu u grabrov gajic opeč je podignut slavoluk s prijašnjim zavjetnim natpisom »Spasu slavnog Lraljstva hrvatskoga«.

U samome gaju pred crkvom nalaze se desno i lijevo kapelice križnoga puta s novim slikama u relijefu. Sad im-a hvala Bogu svih 14 postaja, kako su propisane od pape Benedikta XIV.

Do nedavna bilo je tu samo 12 postaja sa slikama, kako su ih Isusovci u 18. vijeku postavili. Prva postaja predstavljala je Isusa na Maslinskoj gori, što je znak, da je cijela Kalvarija djelo »Bratovštine dobre smrti.« Ostale postaje slijedile su ovim redom: 2. Bićevanje — 3. Isus uzimlje križ. — 4. Pada prvi put pod križem. — 5. Simon pomaže. — 6. Veronika. — 7. Pada drugi put. — 8. Pada treći put. — 9. Isusa pribijaju na križ. — 10. Visi na križu. — 11. Skidaju s križa. — 12. Uskrsnuće.

Treba i to primjetiti, da je sada pod svakom postajom ploča, na kojoj je napisan jedan veliki dogadjaj iz hrvatske povijesti, pa je tako živo predočen — kako reče u svečanom govoru gđa Kumičić — križni put hrvatskoga naroda u 14 vijekova njegove povijesti.

Zasluga za ovu krasnu obnovu crkve sv. Ksavera, u kojoj sada djelujuoci Trećoreci sv. Franje, Glagoljaši, i za obnovu križnoga puta ide vrijedne gospoje u društvu »Hrvatske žene«, koje su velikim trudom sabrale širom domovine, a najviše kod braće u Americi, potrebili za to novac.

No ne možemo ovde prešutjeti ime muža, koji je bio u staro vrijeme začetnik ovog križnog puta kod sv. Žavera. To je starac o. Stjepan Benger, Isusovac iz kolegija sv. Katarine u Zagrebu. Dok je mogao, pošao i na misije po župama u Hrvatskoj Slavoniji, premda je raličira na nozi morao na štakama hodati. No kada je ostario i obnemogao, htjede još po mogućnosti, da bude dušama na korist. Do g. 1734. bi je on »curator sacelli« t. j. brinuo se za crkvu sv. Žavera. On iakle potakne zagrebačku brojnu »Bratovštinu dobre smrti«, da bi u svetožaverskoj dolini, tik pod svetištem, postavila lijep križni put. A da ga mogu vjernici mirno u hladovini obaći, posadi on oko postaja grabrik, što ga još dandanas vidimo. Već u rano jutro poslije svoje mise krenuo bi starac na štakama prema sv. Žaveru ponesavši malo zaire i tamo bi ostao cijeli dan upućujući i nadzirući radnike, dok nije ovaj cijeli posao bio gotov.

Bio je on sin ugledne hrvatske obitelji iz Križevaca. Otac mu bio kapetan, a brat podžupan, koji se često umiješao među narod, da sluša ganutljive bratove propovijedi.

Ovaj novi križni put bit će za Zagrepčane i brojne hodočasnike kod sv. Franje Žaverskoga novo vrelo milosti, jer je providjen vrlo velikim oprostima, kojih dosadašnji nije imao. **Fr. Hamerl D. L.**

O GODIŠNJICI SMRTI † BISKUPA LANGA.

»A svećenici, koji dobro predstoje, neka se časte dvostrukom časti, a osobito koji se trude u riječi i nauci.«

Ovaj su nalog sv. Pavla (I. Tim. 5, 17) Zagrepčani izvršili prema blage uspomene biskupu Dr. Langu dne 8. XI. o. g. U tisućama iskazali mu počast na sprovodu prije godinu dana. Dnevice dolazili brojni na njegov grob. A da to mognu više i laglje prenijeli ga sada iz Mirogoja u sredinu grada u crkvu sv. Marije.

Svečana povorka trebala je da u 3 sata po podne krene od arkade, a kiša još pljušti. No kao jedan blagi dah Božji otpuhnula zračna struja oblake, a kao mili pogled Božji provirilo sunce. I tako krenu blagi biskup opet u Zagreb nošen od remetskih mladića, a praćen drugovima svojim, presvjetlom gospodom biskupima Dr. Njaradijem i Dr. Premušom, kanonicima, gradonačelnikom i zastupnicima oblasti, svećenstvom i tisućama naroda. Pred stolnom crkvom ga dočekale druge tisuće srdaca, koja je svojom krepošću začarao i iz kojih ne će nikada izginuti.

Kako je živ polazio dnevice na blagoslov k sv. Mariji, tako je i sada u 1/6 s. došao po zadnjiput onamo, da mu trajno pribiva.

Moć njegove molitve osetiše u ovoj godini već premnogi. Lijep ih je broj iskazao zahvalnost i u Glasniku.

Raka pod desnom stranom svetišta (sa strane poslanice) crkve sv. Marije bit će od sada dragomjesto svemu hrvatskomu narodu. Ovamo će hodocastiti k svome velikome sinu, da se preporuči u njegov zagovor.

Lijep dokaz zahvalnosti svetome biskupu iskazale su zagrebačke Hrvatice priredivši njemu u čast pred podne na dan prenosa svečani spomen u dvorani Hrv. Glazben. zavoda.

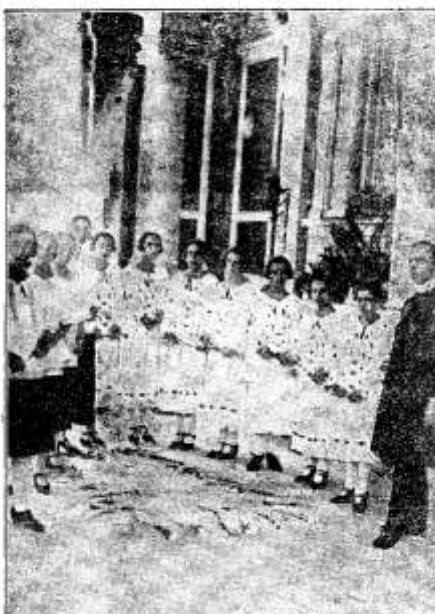
Drugi takav dokaz jest i vrlo ukusan životopis biskupov, što ga je napisao i krasnim slikama iskitio marni radnik na polju katoličke prosvjete Dr. Stjepan Markulin, odvjetnik u Zagrebu.

Treći dokaz spremaju spomenute već vrijedne Hrvatice pod pokroviteljstvom Preuzv. g. nadbiskupa Dr. A. Bauera želeći podići »Langov dom« za djevojke.

Najveću ćemo zahvalnost svim iskazati osobi blagoga biskupa, ako uznastojimo te bude što prije proglašen blaženim. U tu svrhu treba da se s velikim pouzdanjem baš u velikim nevoljama u velikim potrebama utičemo njegovu zagovoru, da ga Gospodin Bog proslavi čudesima. »Mudrac će u narodu baštiniti čast i ime će njegovo živjeti u vijekove«. Crkv. 37.29.

ZGODNI BROJEVI.

Mnogi su poznavali Don Boska i rado s njime opčili. Jednog dana zastavio ga dva čovjeka. Jedan će ga od njih, uvjeren da je Don Bosko od Boža prosvijetljen, zapitati: »Molim Vas, kažite nam brojeve za lutriju; znate, želimo svakako, da ovog puta dobijemo na lutriji«. Don Bosko odgovori im: »Poslužite se ovim brojevima: 10, 5, 14«. Zahvalili mu i već htjedeše da se oproste. Na to će Don Bosko: »Počekajte malo; treba da vam protumačim naznačene brojeve. Broj 10 znači deset zapovijedi Božijih, broj 5 pet zapovijedi sv. Crkve, broj 14 četrnaest djela milosrđa«. Pa doda: »Moji dobri prijatelji! Držite se ovih brojeva i vršite što oni znače. Vjerujte mi, dobit ćete neizmjerno blago«.

Mar. kongr. djevojaka iz Senja na grobu † biskupa Langa u arkadi na Mirogoju. Cvijećem je zaokruženo mjesto, gdje je do sada počivao.

Sv. Otac papa i Glasnici S. I.

Lijepa je i velika naša organizacija Apostolstva molitve ili, kako je često zovu »Apostolat Srca Isusova«. U svemu ima ona 59 **Glasnika Presv. Srca Isusova**, koji se štampaju na 38 raznih jezika svijeta i u vise od 2 milijuna primjeraka svaki mjesec. Najstariji je francuski uteviljen g. 1861., najmladi je na jeziku togoleškom u Africi, uteviljen tek ove godine. Svi šire jednodušno štovanje Bož. Srca i ljubav sv. Crkvi, a time mnogo pridonose kršćanskom životu u svijetu.

42 Glasnika S. I. ureduju svećenici Isusovci. Od njih se sastalo 27 urednika na vijećanje od 15. do 20. rujna ove godine u Rimu. I urednik našeg hrvatskog Glasnika, koji je brojem pretplatnika šesti u redu 58 braće svoje, bio je sretan pribivati tom vijećanju. Plodove tih dogovora učamo se da će osjetiti vrijedni čitatelji tijekom slijedeće godine. Za sada eto poklonstva našega, što smo ga tom prigodom upravili na sv. Oca papu i njegova govora, što nam ga u dvorani »malog prijestolja« držao.

Sveti Oče!

I rigodom jubileja sastalo se 27 urednika Glasnika Presv. Srca Isusova od 59 njih, što izlaze mjesečno po svemu svijetu, da šire pobožnost Presv. Srca po Apostolatu molitve.

Tom zgodom eto upriličimo malo međunarodno vijeće u prvoj kući Družbe Isusove nazvanoj po njegovom presvetom Imenu, pod majčinom zaštitom Bl. Djevice od Puta, kraj svetih ostanaka i sobe sv. Ignacije i kraj ruke sv. Franje Žavera.

Prije no započemo rad, dopusti sv. Oče, da do nogu Tvojih, koga štujemo kao namjesnika Isusova na zemlji, kao baštinika i tumača osjećaja Srca Isusova, obnovimo sinovsku svoju odanost, kojom po starom našem običaju sebe i sve svoje zalažemo za obranu Crkve, za prava rimskoga pape, za pobožnost vjernika, za dobro obitelji, za euharistički odgoj mladeži, šireći posvuda jezgrovito štovanje Presv. Srca.

Radi dobrohotnosti, koju si našemu djelu već češće iskazao, smjerno molimo blagoslov **Svetosti Tvoje**, za upravitelje velike ove obitelji Apostolstva molitve, koje je već tako općenito postalo...

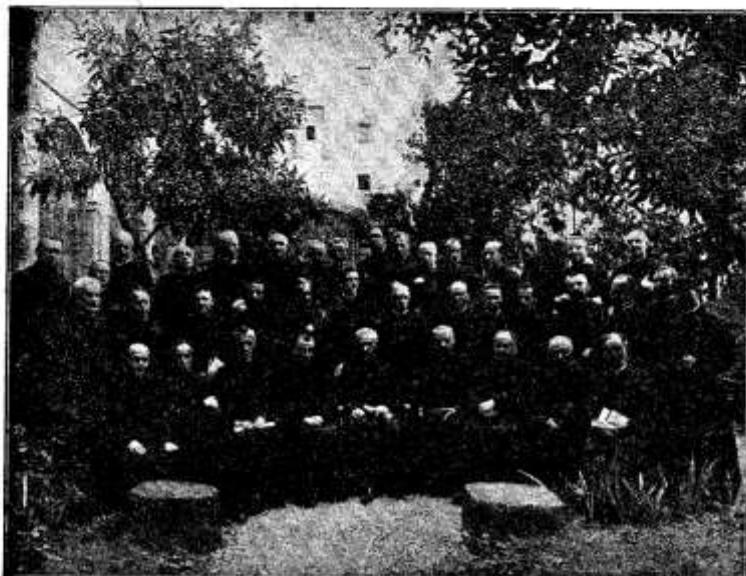
Sveti Otac pošao je od reda i svakome uredniku pružio ruku na poljubac. Kad mu je vrhovni upravitelj Apostolata predstavio našeg, urednika, rekao je Sv. Otac: **A, iz Hrvatske? Hrvati su vrlo dobar narod! Eto jučer (dne 18. rujna) bili su podrugiput kod mene. Pa tako brojno! Osobito se lijepo držali Orli. Čuvajte u dobri sve!**

Obredavši cijelim krugom sjeo je sv. Otac i ovako nam progovorio:

»Zelio bih da mi je i više vremena kako bih vam izrazio utjehu svoju, utjehu tako milu, što ste mi je priredili svojim pismom, punim vjere i odanosti, pa onda radom vašim, o kom sam čuo od Oca Generala; napose pak divnim brojem vaših Glasnika, koji me zaista neobično raduje.

Kad pomišjam na taj broj, — a broj članova je i veći, — onda mi je to prava pjesma, a k tome stvarna. Jer i brojevi postaju pjesma,

lirska a i epska, kada tako visoko narastu te su kazalo mnoštva dobara, što se podavaju tolikim dušama — a bilo bi mnogo da je i samo jednoj — djelom tako lijepim i svetim, kao što je vaše. Hoću time da rečem, kako vas očinskom ljubavi grlim, kako pažljivo pratim.

U sredini 1. reda preč. general Isusovaca VI. Ledohowski upravitelj Apostolata; njemu s desne drugi V. J. Boubée, zamjenik. Urednici: prvi red: s lijeva drugi franceski, zadnjikanadski ir. Drugi red: s lijeva drugi: slovenski; dalje kanadski engleski, arapski, njemački, kolumbijski, njujorški, engleski, flamski, brazilijski, slovački, njemački za žene, njem. za muževe, talijanski. Treći red: s lijeva treći: nizozemski; dalje: portugalski, irski, madžarski, španjolski, hrvatski, kalifornijski, poljski, argentinski, baskijski, meksikanski, danski, i zadnji malteški. Ostali su širitelji Apostolata.

S povecanom mojom ljubavi povećat ćete i vi svoja nastojanja. Može naime biti još uvjek govora o porastu s drugoga gledišta. Osim proširenja ima i produbljenje; osim kolikoće ima i kakvoća. Razmjer kolikoće čini mi se da ste već postigli, te vam sama narav stvari nameće skrb za nutarnji napredak u kakvoći. Svaka naime stvar može po primjeru neizmjerne Dobrote saopćivati to više dobra, što je u sebi krepča i dublja. Na to treba pripaziti osobito u naše doba, kadno procvjetavaju tolika dobra poduzeća.

Kako vidim da vi, predragi sinovi, mene podupirete svojim molitvama, tako ću i ja pratiti svojim malitvama djelo vaše. **Vi ste zaista vjernici i promicatelji mojih nakana**, koje izručate molitvama svojih članova. A to je meni jedno vrelo nade i mira posred tjeskoba i žalosti, kojih ne manjka.

Dodoste da zamolite moj blagoslov; ja vam ga rado dajem. Neka sade na vas na djela vaša, na pomoćna poduzeća vaša, na braću, koja ne mogoće ovamo, ali su srcem uz vas, na pomagače vaše, na sve do kojih upliv vaš dolazi, na sve članove i pretplatnike vaše. Eto na koliko mnoštvo protežem sada svoj blagoslov, pa mi se čini gledajući vas, kao da gledam zemljovid čitavog svijeta. Taj pogled diže mi se do viđenja svjetla i topla, utješna i radosna; radosna nad toli благоврним djelom vašim, kojemu velim i želim: neka živi, raste i cvate!«

Na to nam je sv. Otar svečano podijelio svoj blagoslov.

O da ste braćo povjerenici, članovi Apostolata i čitatelji Glasnika, bili onđe! Iz samoga glasa sv. Oca biste razabrali, kako je svako Vaše nastojanje i molitva njemu samome mila. To nam pak tumači, kako se tek Božjemu Veličanstvu mili.

Na posao dakle u novoj godini za sve veću slavu Bož. Srca i sve veći naš napredak!

Urednik

DUH DJETINJSTVA.

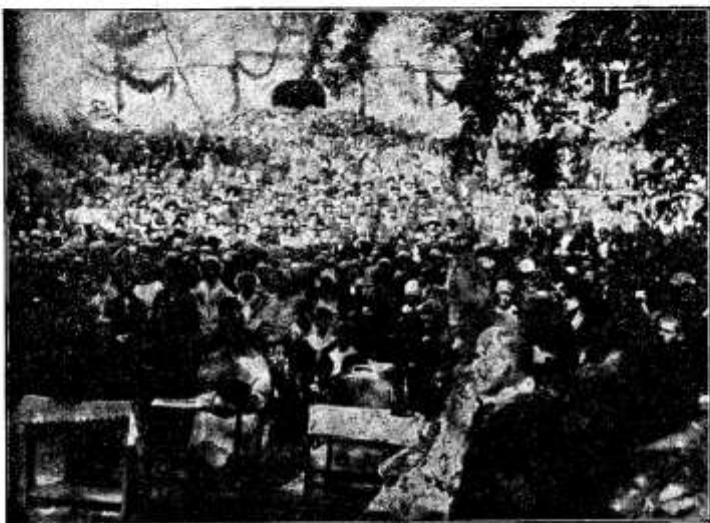
Slavni engleski državnik Glad-stone (Glecten) kazao je jednom zgodom: Ni u jedno vrijeme ne bijaše ljudima tako mučno poslušati glas Spasitelja: **Ako ne budete kao djeca ne će te unići u kraljevstvo nebesko**, Mat. 183. kao baš u naše doba!« A zašto? Zato, što se moderni ljudi smatraju punoljetnim i po tom daleko od dječje dobe i djetinjeg mišljenja. Tā moderno, tobože punoljetno ljudstvo jest ponosno na svoja prirodna iznašašća i napredak tehnike, pa misli da mu više nije Bog potrebit. Ono se nuda da će doskora odstraniti i zadnju tajnu s naravi. S time je dašto nespojivo djetinje mišljenje, što ga Spasitelj zahtijeva.

Da vidimo, jesu li moderni ljudi u tom na pravom putu. U čemu zapravo stoji djetinje mišljenje? Više puta se htjelo takovo prikazati već u onom, kad djeca slušaju oca, ljube majku, mrze zlo, ne teže za bogatstvom, ne bune se, nikoga ne mrze, ne lažu i što čuju, vjeruju. No u tom jošte nije sadržana ona prava oznaka dječjeg mišljenja. A to zato, što imade i djece ohole, skupe, a i lažljive. Gdje čemo onda morati potražiti ono pravo svrhunaravno djetinje mišljenje? Pravim putem čemo poći, prispodobimo li dijete i odrasla čovjeka.

Koja je dakle bitna oznaka svakoga djeteta, bilo ono dobro ili zlo uzgojeno? Ova. Dijete po naravi svojoj spoznaje nedostatno svoje znanje i slabe sile, a po tom čuti bezuvjetnu ovisnost o drugima, recimo roditeljima ili u drugim starijima. Odatle njegova potreba, da se na nekoga, na starije, na roditelje naslanja i od njih se dade voditi.

U istom položaju jest i odrasliji čovjek, spram Gospodina Boga. Samo što on još više ovisi o Bogu i u naravnom, a kamo li ne u vrhunaravnom pogledu. Jest, mi smo doista i u naravskom pogledu jošte ovisniji o Bogu, nego li dijete o roditeljima i okolini. A onda još više u vrhunaravskom. Između naravi i vrhunaravi postoji nepromostiv

jaz, koji može samo Bog da premosti. I zato i najbistriji čovječji razum ne će nikada moći po sebi, da si predstavi recimo tajnu presv. Trojstva. I najbogatiji čovjek naravnim vrlinama ne će nikada moći ni najmanje svrhunaravsko djelo da učini. Sv. apostol Pavao riše to živim bojama, kad veli: »Nitko ne može da rekne ni Gospodin Isus, osim u Duhu Sv.« (1. Kor. 12,13). A sam Spasitelj opet kaže: »Bez mene ne možete ništa učiniti«, (Iv. 15,5.) svrhunaravski dobro djelo.

Proslava tisućgodišnjice kod sv. Zavera.

A eto, upravo proti toj posvemašnjoj ovisnosti o Bogu diže se sada moderna oholost. Jedino u njoj nam je tražiti korjene onoj nauci o samoupravnom, i nezavisnom razumu i svojevrsti čudoredu, koje iz toga proizilazi. Jasno je, da se onda čovjek ravna po svojim željicama i pušta uzde strastima. Odatile i onaj pakleni: »Ne ču, da služim — Bogu«. Ali to ne ostaje nekažnjeno, prem takovi rijetko na to misle. Za kaznu pak predaje Bog takove umišljene mudrace kao robeve siromašnim i prezira vrijednim stvorenjima, da njima robuju, kada im nehtjedoše po Njegovoj svetoj odredbi kao djeca Božja kraljevati. Tako je samo do toga moglo doći, da imade u svijetu, kako kaže jedan pisac, tri vrsti ljudi. »Ima ljudi životinja, ima ljudi, koji se vladaju kao ljudi, a ima ljudi kršćana, u kojima Bog živi«. Oni prvi svrstavaju se u redove iz takove moderne oholosti. O, kamo je onda zaveo oholi neprijatelj ovakove? Od neovisnosti od Boga pali su u ovisnost od stvorenja, od djece Božje u robeve stvorova, od kraljevanja nad stvorenjima k robovanju istima i od najveće sreće k najvećoj nesreći.

Zar će ovakovi ostati u tako tužnom stanju? Ostanu li, pokazat će još manju mudrost, a veću nesreću nego li, kada stupiše u to stanje.

Ali njihova sreća, njihovo dobro i njihov spas traži, da se što skorije po dobroti Oca nebeskoga oslobođe toga nepoželjna stanja. Treba da opet ponizno priznaju, kako su posvema ovisni o premilom Ocu nebeskom svom Stvoritelju jer da je On njihov posvemašnji ali i predobri gospodar, a bez Njega, da ne mogu ništa dobra učiniti kao što ni nejako dijete bez svojih roditelja i i starijih i jačih od njega. A kad oni jednom tu istinu prihvate svojim, od Boga im danim razumom, i zagrle je cijelom dušom, tom slikom Božjom, tako da ih ona neprestano ravna, tada će postati pravi ljudi i ono, što Spasitelj želi u napomenutoj izjavi, naime kao dieca i djetinjeg mišljenja. A time će moći postići i obećano im kraljevstvo nebesko. Ono je uskraćeno i zatvoreno samo onima, koji ne će da budu kao djeca i dječjeg mišljenja, koji po tom ne priznaju Boga.

Citatelju dragi, da li nije možda i tebe ili tvoju okolinu kako zahvatila magla moderne oholosti? Da li ti priznaješ onako ponizno i spremno dragog Boga, kako treba t. j. da li si djetinje misli? Ako vidiš manjak u tome, nastoj i ti sada, da poslušaš glas Spasiteljev i budeš kao uistinu dijete, kome je obećano kraljevstvo nebesko.

Iz njemačkog priredio: Stj. Stefanac, župnik.

TAJNA NJIHOVA ZAVJETA...

Tmuran je veljače dan. Vlažna je zemlja i zrak. Sitna kiša sipi. Devet sati je izjutra. Polazim kraj crkve sv. Marka. Da unidem? — Zašto ne? — Otvoram vrata. Kolike razlike između vani i tu unutri. Tu imade nešto topla, srdačna. Crkva je u svijetu, četiri svijećnjaka plamsaju mnoštvom žarulja. Tako je svijetlo, da se vidi sve, i zamjećuje sve. Inače ta crkva — bez žarulja. — sjećala bi nas na prastare hramove tamnih svetišta.

Kod velikog žrtvenika teče tih obnova misa. Imade jedno desetak ljudi. Eno pred svetištem u skrušenoj pobožnosti kleći žena. Nekoliko gospoda pobožno prignuti glave... — Do jednog svjetionika kleći mladić etmjerne vanjsštine — možda student — umjetnik — ali tako pobožno oborenje glave, kao da se sad spremi na redovničko zvanje. Svuda sveta tišina... i mene osvoji pobožnost i molitva...

Tih regbi nečujno svršila se žrtva, ta velebitna pomirba zemlje i neba... Svećenik odlazi od oltara — koraku mu čuti nije — al tih Žaruće molitvu... Još žarulje plamsaju, a ljudi još tonu u pobožnosti. Al u tren — kao tjeskoba — pada tama — žarulje utruše. Nasta polutama, a ljudi podigose glave kao, da se bude na svakdanji život... i ostavljaju redom crkvu... Opel tišina... Najednoč ozvali se hramom jaki muški koraci — i zaustavili se usred hrama. Bila su to dva vojnika (redova) u svećanim odorama. Svak u ruci nosi jedan omot. Oni stanu usred crkve. Eto sakristana, koji se ueutio do oltara, da utrne svjeće. Vojnici podu za njim u svetište. Stanu tih razgovarati sa sakristanom, pokazujući mu zamotke, a sakristan samo klimaće glavom i ode u sakristiju. Za čas, evo ga, nosi, nekoliko ponajlepših srebrnih i zlatnih svijećnjaka i postavlja ih na oltar. Vojnici podu za njim i stanu umitati iz zamolaka svjeće u svijećnjake, a kad su posvršili zapale svjeće... I kao tajna njihova zavjeta... desetak plamečka zasvjetili u polutami hrama.

Sakristan ode — a vojnici se spuste niz stepenice pred oltar. Što sada? — Čuje! — Udarac na vojničku petu o pete, ruke spustili niz tijelo — isprsiše se glave malo podigoše, a oči upriješe u »Vječnost« — u mislima klanjajući se

Božanstvu... Zaista krasna prizora!... Oni stajaju pred Bogom... u stavu kao kad stoje pred poglavarom, pred kraljem svojim... Tako nekoliko časova — onda sagnuće duboko glave i poče križanje po istočnom obredu... Onda udarac o pete i okret na vojničku. Stav pred oltarom ponovili su još dva puta: usred crkve i pred izlazom — dok su misli njihove u muževnoj ozbiljnosti, veličale, molile i hvalile Gospoda... I tajna njihova zavjeta — bila je svršena.

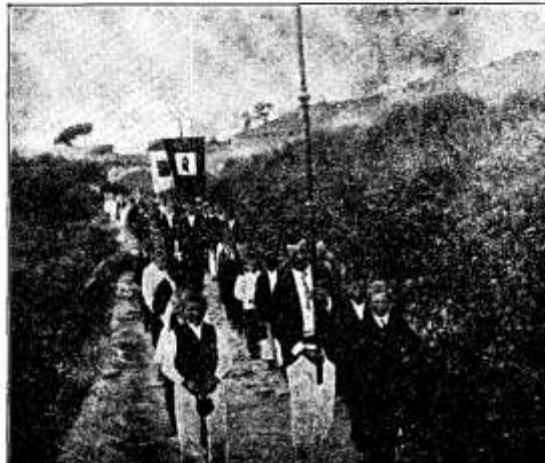
Taj neobični prizor pobuduje na razmišljanje i pouku... Svršetak bio bi taj: u »domu Gospodnjem« — pred licem Njegovim, ne zaboravimo nikad — podati — najveću počast i tijelom svojim i dušom svojom...

Zlata Sullay.

DAJTE NAM SVEĆENIKA!

Mnoga nas zla danas biju. Najgore je zlo, što nemamo svećenika. Narod bez svećenika mora da propane.

Svećenik je božji zdenac. Iz tog zdenca teku žive vode božje nauke i Njegove pomoći. »Bez mene ne možete ništta«, (Jv. 15. 5) veli Isus, a svećenik je sluga Isusov, njegov zamjenik.

Jubilarna procesija Srca Isusova u Kamporu — Rab.

Svećenika može dati samo Bog. Zvanje je svećenika ljubiti Boga i duše božje, za njih živjeti i umrijeti. Svećenik je pastir božjih ovaca, a Bog daje svoje ovce svojim pastirima, koje On odabere. Mar. 3. 12.

Zvanje je svećenika ljudi — djecu božju — dovesti Bogu, Ocu sviju ljudi. Bogu doći može samo, što je savršeno. Svećeniku je narod pripraviti, spremiti ga, da bude gotov, savršen za Boga. To savršenje daje nauka i milost božja. Oboje je djelo Duha Svetoga. Duh Sveti usavršuje i posvećuje narod po svećeniku.

Oproštenje grijeha daje mir duši. Mir, koga svijet ne može dati Iv. 14. 27. Taj je mir, radost i veselje, novo porođenje. Svećenik, koji taj mir daje radost je i veselje božjih duša. Mnoge će se duše njemu obradovati.

Sve to daje Bog po svećeniku, ali po molitvi našoj. Sve ćemo dobiti, valja samo moliti. To Gospodin uvijek i uvijek ističe, a za svećenike napose. »Zetva je velika, a poslenika malo. Molite Gospogara žetve, da pošalje poslenike«. Molimo, molimo i opet molimo!

Tako je bilo i u Ivana Krstitelja.

Bilo je u vrijeme Heroda, kralja židovskoga, veli sv. Luka 1. 5. Židovski je narod pao u nevjeru, pa po njoj u mnoga zla i opačine. Na zlo jedno udarilo još gore. Stenjao je tada narod židovski pod ljutim rimskim jarmom.

Gospodin se smiluje i šalje Ivana Krstitelja. Ivanova je služba, kao služba svećenika. Pun je Duha Svetoga još od utrobe materine Luka 1, 14. »Mnoge će sinove Izraela obratiti ka Gospodu Bogu njihovu«. Njegovo je pripraviti narod za Boga. Bit će radost i veselje, i mnogi će se obradovati rođenju njegovu, jer će biti velik pred Gospodinom.

Ivana Krstitelja izmolila je molitva roditelja. Andeo sam to kaže: »Ne boj se Zaharija, jer je uslišana molitva tvoja i žene tvoje.« (Luka) Zaharija i žena mu Elisabeta bili su »pravedni pred Bogom«, (Luka 1,6) a molitva pravednika prodire nebo.

Nijesu samo roditelji molili. Andeo se javlja Zahariji »u hramu, za vrijeme kadenja«, kad se vršila služba Božja i kad je »sve mnoštvo naroda bilo na polju i molilo se u vrijeme kadenja.« Narod je molio i svećenik je Zaharija molio. Sve se složilo u jednu molitvu, da Bog pošalje Mesiju-Svećenika. Molitva je uslišana. Bog šalje preteču, da pripravi narod za Isusa.

Preteča je Isusu kod duša svećenik. Molimo roditelji, svećenici, narod sav! Molimo svi zajedno sad o kvatrima osobito, da molitva naša bude Bogu ugodna pa uslišana.

J. Müller D. I.

ON I ONA — NJEMU.

Pred nešto više od godinu dana stupili su grof i grofica D'Elbée u red. Grof je bio stožerni časnik u francuskoj vojsci, gdje ga čekala prema njegovim velikim sposobnostima lijepa budućnost. Sretni inače u braku, odlučiše ipak obojica ostaviti svijet i poći u samostan. Grof Klaudije postade bratom Ivanom od Presv. Srca, u luvenском samostanu Družbe Srca Isusova i Marijina; grofica bude Sestra Klara—Marija od Srca Isusova u Karmelu istoga grada.

Sestra Klara—Marija položi svoje zadnje zavjete dne 29.siječnja, a dne 2. kolovoza primi Br. Ivan u istoj kapeli svećenički red od kardinala Merciera. Za vrijeme iste Mise, kojoj je iza rešetka pribivala Sestra Klara—Marija, primio je niže redove i njezin brat grof od Sèze. Sutradan prikazao je u istoj kapeli Br. Ivan prvu sv. Misu i prisjetio pod njom S. Klaru—Mariju.

Svetim obredima prisustvovalo su obje obitelji D' Elbée i De Sèze, a njima se pridružio i sv. Otac papa poslavši mladomisniku po kardinalu Marcieru ručno pismo i svoj blagoslov. Već im je prije bio poslao svoju fotografiju s potpisom: »**Blaženi, koji su pozvani na svadbu Jaganja.**«

Svjetu će se činiti ova vijest kao kakav roman; katolik će se zamisliti: ipak je nešto divno i veliko biti svećenik i redovnik.

Kada ćemo moći donijeti takovu vijest o kojem Hrvatu i Hrvatice...? A ima ih na stotine, koji bi s mnogo razloga isto mogli učiniti.

NAŠ NARODNI GRIEH.

Pred kratko vrijeme vozio sam se željeznicom iz Zagreba put Dakova. Skupa su putovali i nekoji vojnici, koji se vraćali od kuće u službu. Među njima bilo je nekoliko primoraca. Jedan je od njih psovao i psovka mu je bila svaka druga riječ. Kad je taj mladi vojnik na jednoj postaji htio da ode iz vagona i zagrabiti vode na zdencu, pa prođe mimo mene, zaustavim ga i rečem mu glasno: »Želiš li se, prijatelju, ostaviti psovke? To je vrlo lako.«

Na ove riječi okupe se i drugi vojnici oko nas, da čuju, pa posjeđaše oko nas.

»Vidiš i sam, kako je ružna psovka — rekoh mu — Želiš li se dakle ostaviti psovke?«

»Tko ne vidi, da je ružna svaka psovka?« odvratiti psovač. To potvrde i drugi vojnici. Na to im pripovijedim ova tri dogodaja.

Bio seljak, koji je psovao, kleo, ali se ozbiljno želio popraviti. Što uradi on? Kad je izvalio koju psovku iz običaja, stavi svaki put jedan kamenčić u džep. Prvi dan bili su džepovi puni. Drugi dan bilo je manje. Njegovi se ukućani smijali, kad su vidjeli, da se konačno taj dobar inače čovjek i u tom ozbiljno popravio.

Bio je mladić, koji je bio u vojništvu u Madžarskoj i tu se žalibio naučio psovati. Kad se vratio kući, ukori ga otac i reče mu, kako je taj običaj vrlo ružan i zamoli ga, neka se toga što prije ostavi. Mladić je bio iz dobre kuće i odluči, da se ostavi lude psovke. Ali kako? Zaludu on odlučuje svako jutro da neće kleti, kad mu kletva leti iz usta kao žaba u vodu. Napokon se dosjeti nečemu. Odluči, da će kod svake psovke sebi istrgnuti s glave jedan vlas. To i provede. Prvih dana zaboli ga glava, jer je mnogo puta morao posegnuti u kosu. Ipak se taj junak ostavi psosti iza tri dana.

Bio je jedan časnik u Italiji, koji je mnogo psovao. On je bio prijatelj poznatom svećeniku Don Boscu, pa ga zamoli, neka bi mu kazao kako će se lako ostaviti tog ružnog običaja. Don Bosco se nasmije i kaže mu: »Obećaj mi, da ćeš ovo činiti za mjesec dana, što će ti kazati.« Časnik odvrati, da će sve učiniti. Na to mu reče Don Bosco, neka kod svake psovke sebi otkine s vojničkog kaputa jedno puce. Časnik dade besjedu, da će to i uraditi.

I gle! Prvi dan dode časnik kući bez puceta. Njegovi se ukućani tome začude, a najviše njegova žena. Časnik nije htio da kaže, koji je uzrok tome. Iza četiri dana dode časnik k svome prijatelju Don Boscu i reče vas blažen: »Hvala Bogu, sad sam ozdravio. Više ne psujem. I od radoći izljubi Don Bosca.«

Zašto ne bi i ti, prijatelju, koji ovo čitaš to kazao drugima?

Oni vojnici, koji se sa mnom vozili, rado primiše ove riječi, pa će Bog dati da će i drugima oni pripovijedati i drugi se u ovo ugledati.

A. Alfirević D. I.

Ako niste čitali životopise : Sv. Alfonsa Rodr., sv. Ivana Berchmansa bl. Roberta Belarmina, naručite ih kod Uprave Glasnika S. I. Stoeje prvi Din. 12—. Drugi i treći po Din. 5—.

STO NAM JE SVETIŠTE SRCA ISUSOVA.

Zimsko jutro. Mrak i tišina svud. Svetiljke gore ulicama. Nigdje — nikoga... Vrata neke kuće odključavaju se, a na ulici ispadne — sjena. Plaho pogledala desno — lijevo, a onda će brzim korakom naprijed. Ususret joj odnekako dolaze teturajući — mladići. Pošli su sad na počinak. Ispitim, podbuhlim očima — buje u sjenu, koja se primiče. Vide... žensko je. Još imaju toliko snage, da joj dobace koju neslanu — a onda će dalje... Iza ugla se primiče auto; u njemu pijane djevojčure sa svojim kavalijrom hihću...

Naša se sjena još više stisla i žuri — žuri... Tko li je? Kuda će?... Na jednom eto druge i treće i više takovih sjena. Palmotičeva ulica. Nije pusta kao druge. Sjene se primiču k vratima — Svetišta... Unilaze. Rekao bih kroj u prvo kršćansko doba. — Crkva rasvijetljenja. Nebrojeni žarulje okružuju sliku Božanskog Sreća. A on stoji mirno i gleda, koji su to, koji tako podražiš?

U groboj tišini u najvećoj pobožnosti slušaju se sv. mise. Narod se pripravlja, da u svoje grudi primi i zagri Onoga, koji je stvorio nebo i zemlju! Sveti pričest... Stotine se primiču k oltaru. Ne znaš, tko smjernije i pobožnije pristupa? Je li ona dječica, je li stasiti mladići ili nježne djevojčice, je li žene ili starci. Rajska sreća i mir odsjejava s lica onih, koji se opet vraćaju na svoja mesta. Tu se sad na koljenima, da se poklonje Spasitelju svome... da mu se preporuče! — A onda će kuci — noseći u srcu mir, kojega svijet ne može dati...

Strana neka žena prvi put promatra nevideni prizor. — Prislonila se na stup, — rukama pritisla srce, da joj od silna ganuća ne iskoči. — Brise suze i šapuće: »O Bože! ta ljepota — toliki narod!« »Jest, snašo — velim joj — svetkom hiljadu — svakim danom stotine na sv. pričesti!« — O raju raju nebeski! — odgovara presečna.

A toliko tisuće u Zagrebu spavaju — spavaju...

Svibanj i lipanj. Večernja se počinje u 6½ sati, u lipnju u 7 ili 7½. Narod dolazi već sat prije, samo da ugrabi mjesta. Nekog dana naoblaciće se — zagrimilo, a krupne kapi kiše udarile. Šklonim se u crkvu — bilo je 5 sati. — Uz ogradu pred oltarom kleći djevojčice od 3-4 godinice. Svoj poklisi kišobrančić stisla ručicama, a oči uprla u dragog Spasitelja. Kleći dugu, a kad ju noge zaboljele — ustajće. Tako se to ponavljalo više puta. Dijete moje — sat i po još do večernje — ne ćeš izdržati! — Zadubena u molitvu i zaboravljena na dijete. — Narod nagruuo — glava do glave. — Stiska, sparina. Mir... kao da nikoga nema. Svaki zaronio u molitvu. Nema tu žaputanja ni razgovora. Divno se u kuci Božjoj, pred licem Euharistijskog Boga — narod ponaša!

Započe krunica, a onda propovijed. Bacim oko, moja mala stoji, kao svijetla — sklopila ručice i sluša. Slatko malo dijete, andele mili Božji, ti ćeš izdržati dva i pol sata mirno i ustrajno do nogu Spasitelja svoga!...

O gdje ste vi mnoge kćeri i sinovi Zagreba, koji ne možete stajati, kojima smeta stiska i sparina? A svi trpite — trpite — i trebalo bi Vam utjehe! Zaludu je tražite kod ljudi!

Poslije propovijedi zagrmije orgulje. Narod se ustalisa — svi padaju na koljenja. Spasitelj na prijestolju u zlatnoj monstranci. U moru svijetla, gleda on na djecu svoju — gleda — i milo mu je — koliko ih je... A gdje su drugi, pita?.. Kip Gospin nad njim rasvijetljen, okičen kao da lebdi i pruža ruke svoje i zove sve...

Utješenje žalosnih, — Pomoćnice kršćana — Molj za nas! iz tisuće grla ori, trese svodovima crkve — i dopire do nebesa! Tisuće glava sagibaju se, ruke udaraju u prsa — dušu Ti napunja onaj mili: »Jaganje Božji... Suzom u oku — uz tih romon orgulja, koji potresu dušom, primaju svi blagoslov Pre-svetim... To je najljepši — najuzvišeniji čas...»

Marijo, svibnja kraljice...

Do nebesa nek se ori...

zanosno pjeva svaki stvor. — A kad umukne i zadnji akord — narod će se kao rijeka razliti ulicom — noseći blagoslov i sreću domu svom!...

O gdje ste do kojih ne dopiru slatki zvukovi ovi?!

Neki inovjerac pohodio je naše Svetište s mojim suprugom i rekao: »Kad čovjek vidi, kako se vi katolici Bogu molite, mora biti pobožan!« M. M.

Djeco, hajdemo k Isusu!

PUSTITE MALENE K MENI.

»Šta si tako poranila, Milice?« upita majka svoju malu.

— Mamice, ja bih se rado pričestila.

— Ta idi, Milice, ti si još mala ta istom si se onomadne pričestila.

— Ali, majčice, gospodin kateheta je rekao, da Isus voli baš malu djecu, da dodu k njemu. Rekao je, da je Isus jedanput bio jako, jako umoran, a majke su donijele djecu, da ih Isus blagoslovi. Sveti Petar se mrgodio te je rekao: »Isus je umoran«. A Isus pogleda ozbiljno Petra i reče svima: »Pustite malene k meni, jer je njihovo kraljevstvo nebesko«.

Rekao je još gospodin kateheta, da se Isus veseli, kada mi, mala djeca, dodemo k njemu. A ja hoću da razveselim Isusa.

— Hoćeš li me pustiti, majčice?

— Hoću, dijete, idi i razveseli Isusa.

KAKO SE MARICA ZAHVALJUJE ISUSU.

— Kamo se žuriš, Marice?

— Zurim se k sv. Prijestu,

— Pričekaj me, idem i ja s tobom.

— Reci mi, molim te, šta ti kažeš Isusu poslije sv. Prijestu?

— Molim se iz molitvenika. A ti?

— Ja ne molim iz molitvenika, nego kažem ovako Isusu: »Isuse, ja te ljubim. Mali Isuse, hoću da te još više ljubim. Isuse, hoću da budem Tvoja, Isuse, daj da budem dobra! Isuse, čuvaj mi tatu i mamu!«

— Onda izmolim onu lijepu molitvicu »Dušo Kristova, posveti me i jedan Očenaš za sv. Oca papu. Gospodin kateheta kaže, da je to dosta.«

— Dosta, Marice. Samo to lijepo, lagano izmoli, tako da misliš na ono što moliš. Htjedne li se dragi Isus s tobom i više razgovarati, posluhni njegov tih glas u srcu i govor s njime dublje. Najviše pak pazi da u danu izvršiš što si mu obećala, da budeš dobra.

MALI MUČENIK.

Često idem u obližnje selo M. Tek što zaokrenem zavojem ceste ugledam malu kuću, tik uz cestu, a pred njome krošnjate kestene.

U ljetno doba opaziti je ovdje malog dječarca, gdje leži u krevetiću. Svaki put bude mi teško pri duši, na pogled onog jadnog dječarca.

Kolike li je već godine prikovan uz svoj mučenički krevetić taj sitni dječarac. A bogzna, kolike li će godine još morati ležati. Moguće još i tada, kada bolje shvati svu težinu svog položaja. Moguće će još trebati, da mu njegovi zamijene njegov mali krevet — većim — prema njegovoj dobi. Bog znade!

A ustrpljiv je taj mali mučenik ustrpljiv, da ne znam izraza tome — pun pregaranja.

Dok njegovi vršnjaci veselo skakuću zdravim nogama, njemu je dosta ono plavo nebo sa zlatnim sunčanim zrakama, nad njime. Njemu je dosta, da promatra tamno lišće krošnjatog kestena nad sobom, a u svibnju velike bijele cvjetove, poput velikih svijeća na ogromnom božićnom drvcu. On zadovoljan time, da mu majka donese sitne kamečke, s kojima će se on tada igrati. Zabavljaju ga i njegovi prijatelji, pas i mačka, kojima on baca hrane — i njemu je to dosta!

Zar uistinu dosta? A tko će znati, što se u njegovoj duši zbiva, kad opazi svoje vršnjake, gdje obijesni skaču i igraju se, dok on ne može da makne svoje bolesne nožice. Zar ne čuti jačeg poriva svog zdravog srca? Jamačno da! — Ta, i on bi trebao da ima svoj mali svijet: cvjetne livade i polja, plodna stabla, hladovite šume sa pticama; sve bi ovo moglo biti njegovo — ali on mora da leži, prikovan uza svoj krevetić.

U jadan i jednoličan njegov život unio je mnogo svijetla i promjene dan prve sv. Pričesti. Bistre je on glavice, pa je njegova duša umah shvatila važnost toga dana i veličinu sv. Pričesti.

U šumici cvijeća stajao je njegov krevetić s njime na dan, kad ga je u rukama svećenika Spasitelj prviput pohodio. Kakyom li je pobožnosti i sabranosti primio svog Isusa! Tko će znati, što je njegova duša molila Isusa u tom času? . . .

Svakiput, kad prolazim mimo njega — malog mučenika — diže mi se u srcu prijekor: kako sičušni smo mi stariji prema tom djetetu — mučeniku, kad zapanemo u teškoće. Sve laglje i dublje shvaćam riječi Spasiteljeve: »Ako ne budeste kao djeca — ne ćete ući u kraljevstvo nebesko«.

J. Komar

Mladi prijatelji!

Koji će od Vas sabrati ponajviše novih pretplatnika za Glasnik? Trojica će najrevnijih dobiti jednu krasnu sliku, što ih je urednik donio iz Rima. Stoga neka svaki javi, imena novih pretplatnika, koji su mu odmah platili za cijelu godinu Din. 12. I to treba javiti, hoće li da im sam dijeli ili će slati svakom na njegovo ime,

UREDNIŠTVO.

MAJČINA POUKA.

Šest godišnji Perica posjetio je sa svojom majkom neku bijedu obitelji. Dvije su stvari silno ga potresle. Djeca nijesu imala ni jednog kreveta, ni jedne igračke.

Došavši kući Perica će majci: »Da bi poslala moj krevet ovoj obitelji, mislim da bi mali Isus bio zadovoljan«.

A gdje ćeš ti spavati? upita majka. Ja i onako radije spavam na divanu.

Mili Perica, ti bi mogao još više dobiti. Znaš, Mali Isus voli, kad čovjek nešto žrtvuje, odriće se.

Dijete je počelo razmišljati. Onda će veselo: »Hoćeš li poslati i moje igračke bijednoj djeci?« I odmah donese sve svoje igračke osim jedne. Malu mačku, koja je mišaukala, kad su je stisli oko vrata, nju je pridržao. »Divno! dodi da te poljubim jer si tako dobar«. I majka doista pošalje krevet i igračke. Sutradan: »Mamicice, — reće mali Perica s izrazom milosrda i radosti — ja mislim, da se mali Isus sada zabavlja, On ima igračke. Majci dode nova misao, da ga nauči odricanju: »Da, dragi sinko, ali Mali Isus nema mačkice, koja mijauče«.

Perica je pogleda velikim očima, onda je otisao u sobicu gdje je bila mačkica. Uzme mačicu i stade je milovati. U njegovom malom srcu nastala je sada velika i duga borba. Napokon eto ga. Ide polagano sa suzicama u očima. »Majčice, pošalji i ovu malu mačku; držim da će Mali Isus tada biti posve zadovoljan«.

Perica je dobio opet druge, njegovoj dobi prikladnije, igračke. Svladavanje, kome se naučio žrtvujući igračke, tisućputa je vrednije od njih.

M. Werner D. L.

Djetešće nam se rodilo,
U jasle gle položilo—
Isuse mili, Bože moj,

Srce Ti dajem da sam Tvoj!

STO JE TOMICA KAZAO ISUSU.

Bilo mu je četiri i pô godine, kad je prvi put Isus došao k njemu. Kako? Tako mali, pa je Isus došao k njemu?

Šta li je samo Tomica mogao kazati Isusu, kad je bio tako mali? Evo slušajte!

Vele časni je pitao Tomicu: »Tomice, znaš li, tko je u ovoj maloj bijeloj Hostiji?«

- Znam, to je Isus.
- Tomice, tko će doći sada k tebi?
- Pa doci će dragi Isus.
- A tko je Isus?
- Isus je Bog i čovjek.
- A voliš li Isusa?
- O volim, volim.
- A što ćeš mu kazati, kad Isus dode k tebi?
- Reći će mu: »Isuse, ja hoću biti svećenik ko ujo Dollsi. I došao je Isus malome Tomici često, često, gotovo svaki dan. A Tomica ga uvijek molio, da bude svećenik. Toj prošnji Isus udovoljuje čuvajući Tomici čisto i pobožno srce. Kako je sretan mali Tomica! Ne ćeš li i ti, mali čitatelju, da budeš tako sretan kao mali Tomica?«

ETO, KAKO VAS RADO IMADU.

Katkada nema dijete u bolesti ili inače baš svega, što si poželi. I ono pomici, da ga roditelji ne vole. To ga više boli, nego njegova bolest. Siromašci, kako se bez razloga muče. Najbolje je tada: pouzdati se u roditelje i predati se Malome Isusu.

Tako je bilo s troje malih Medimuraca iz štrigovskoga kraja. S najmlađim u drugoj godini bilo najteže, piše njegov otac. Plače i jauče i trepeće ručicama. Vidim da se prehladilo, kašuje hudo. Da-jem mu sve lijekove, za koje sam samo znati mogao. Sve badava. Cinilo mi se: već mu je smrt za vratom.

Poklekнем tada pred sliku Srca Isova i Marijina i rečem Isusu: O blagi Isuse! Oprosti mi grijeha, kojima sam zasluzio, da mi uzmeš ovo drago dijete. Ti ljubiš djecu, Ti si im hodajući na zemlji pomogao Ti možeš živ iz neba i mojemu djetetu dati zdravlje. Marijo, mila Majko sve djece, moli svoga Sinka da se smiluje meni i mome djetetu!

Zazvao sam i svetu Malu Tereziju, da mi djecu Isusu preporuči. Nisam ja grešnik vrijedan, da me Bog usliša, ali je to On učinio radi dječice moje. Najprije je tomu najmanjemu odmah postalo bolje i za par dana je posve ozdravilo. Kasnije je i drugo dvoje starijih, koji su također kroz kušnju nevolje morali proći. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu i Marijinu, što su mi spasili milu dječicu!

Tako su dobri dragi roditelji naši; a tako je još najbolji Otac nebeski.

Najljepši dar za Božić jesu knjige: Sv. Terezija sa više od 30 slika stoji 40. din. — Molitvenik Srca Isusovo po din. 20. 25 ili 60. — Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1926. Din. 12. To se sve dobije kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I pp 147.

DONJA KUPČINA. Izlet djev. društva u Lasinju. 27. IX. poslije rane sv. Mise krenula je mala procesija, u kojoj su bile članice djevoj. društva, apostolstva molitve i apostolstva muževa put Lasinje.

Uvjereni katolički muževi stupaju ponosno za sv. križem, koji je oduševljeno nosio naš požrtovni član Josip Stepić, kad da svima dovikuje: Evo katolički muževi! Ovdje Vam je mjesto, ako hoćete postići sreću doma i srca svojega.

Pjesma se ori Presv. Srca Isusova, a žene glasno mole sv. krunicu; u molitvi i pjesmi dodosmo do prevoza Kupe. Ukrasimo se u dvije lade. Prva veća ponijela je pjevače, te oni gromko zapjevaju: »Do nebesa«.

U ovoj mirnoj dolini, pjesma je uzdizala duh naš prema nebu, milom Spasitelju i kao da smo ga vidjeli, kako nam se milo očinski smiješi.

Iskravši se opet smo došli uz pjesmu i molitvu preko lijepe ravnice opkoljene šumom, i eto nas u Lasinji. —

U crkvi nas dočekao domaci gosp. župnik; mnoge nas ispojedio; ali radi bolesti nije mogao služiti sv. Misu, nego je to učinio naš vel. g. župnik, E. Berteli i u propovijedi obodrio nas, da ne činimo ono, što se ljudima mili, već ono, što Spasitelja razveseljuje.

Poslije sv. Mise malo založismo, otočinimo i eto nas opet u crkvi, gdje smo slušale predavanje. Slijedio je blagoslov i vratismo se u procesiji.

Mimogred spominjem, da smo skupa išli i na proširenje u Jamnicu i Šiljavić. Broj se muževa množi i nadamo se, da će do godine biti lijepa i hrabra četa onih, koji će javno snama stupati za križem našeg milog Spasitelja.

Štefica Antolić, glavarica.

Niš. Proširenje naše crkve. Stotine zapreka morali smo prebroditi — dok smo došli do svoje želje — proširene barem naše katoličke crkve. Niška općina — poklonila nam je g. 1923. zemljište za gradnju nove crkve. Došla međutim druga uprava, pa nam poklonjeno zemljište oduzela.

Kako je materijal (opeke, pjesak itd.) složen na poklonjenom zemljištu danonice isčezavao — odlučili smo barem sadanju crkvi produžiti, i to za cijelih 6,80 metara dograditi sa strane veću sakristiju (20 kv. metara) koja će u potrebi služiti i narodu kad bude kod službe Božje, te podići zvonik. — Odlučeno, učinjeno... Danas su zidovi dogradene crkve gotovi — sutra će mo staviti krov — i ako Bog dade vrijeme — u nedjelju ćemo biti pod krovom. —

Danas smo stavili temelj — 1 metar debelu površinu betona po prostoru Quadratnih metara za novi zvonik, koji će biti sa križem 20 m. visok.

Naručili smo također 3 nova zvona kod Blazine u Zagrebu... Nadamo se, da će za Božić biti gotova — te onda veselo zvoniti »Slavu na višnjih Bogu.« —

Gradnju vodi u svojoj režiji sam g. župnik a radnju izvodi pod nadzorom arhitekta g. Bugarskoga jedan od najboljih zidarskih majstora u Nišu g. Krüger. Ako Bog dade zdravlje — imat ćemo mi u Nišu prvu noviju katoličku crkvu u Srbiji. Katolik.

Vrapče. Blagoslov kipa Srca Isusova.

U selu Jarun, što leži uz Savu, nalazi se lijepa kapelica Srca Isusova i Srca Marijina. Buntovne, bezbožne, a navlastito komunističke misli nakon prevrata naše su odziva i u mjestima uz gradove. Tako je žrtvom bezbožnog komunizma postala i ta kapela u Jarunu i to upravo kip Presv. Srca Isusova. Kao zadovoljstva tomu bio je postavljen već godine 1920 na Božić u župnoj crkvi veliki lijepi kip Srca Isusova s natpisom: »Oče, oprosti mi!« — Ali sama kapelica ostade zapuštena. Neprestanim revnim poticajem i bodrenjem g. župnika, Franje Horvata, uspijelo je, da je eto ove svete jubilejske godine ta kapelica obnovljena i u nju postavljen kip Presv. Srca. Bilo je to dne 6. svibnja — na prvu nedjelju u mjesecu. Svečanim načinom dana je zadovoljstina Bož. Srca.

U sredanoj procesiji išla je školska mladež i ostali župljani, dok su lijepo iskićeni kip nosili mlađi uz pratnju djevojaka sa cvijećem iz župne crkve u selu Jarun. Svi ti mlađi i djevojke pristupiše kod rane sv. Mise u župnoj crkvi zajednički k stolu Gospodnjem. Prikazaše sv. Pricašte kao zadovoljstvu za nanesene svetogrdne uvrede Bož. Srcu. S njima primi naknadnu sv. Pricašte i mnogoostalih župljana. Kip je darovala Mar. kongregacija djevojaka u Vrapču.

Kad je procesija s kipom dospjela do kapelice, bude najprije obavljen blagoslov novoga kipa i izrečena po domaćem župniku lijepa prigodna propovijed. Zatim je slijedila otpočina i posvetna molitva, koju je sav narod glasno povrijao. Lijepa je ta i dirljiva svećanost završena Mјsom zahvalnicom pjevanom pod vrednim nebom.

Kod uspostave kipa u kapelicu mnogo je srce uzdrhtalo, mnoge se oči orosile od radosti, što je kip Spasiteljev opet na svom mjestu. Tu se moglo vidjeti, kako je žarka ljubav Sreca Is. ganula srca još do nedavna oporih ljudi, koji se dizaju protiv Crkve, i svećenstva. I ovi dodoše, što više brinuli se s drugima oko što je lijepe ukrasa kapelice i doček procesije.

Neka Bož. Sreća učvrsti u vjeri, slozi i ljubavi sve obitelji u župi Vrapče, neka naplati obiljem svojih sv. milosti dobroćinitelje i sve koji se brinuli za ukras i obnovu Njegovog skromnog svetišta u Jarunu!

SENJ. Kad baš želite, da se i mi oglasimo, eto nas sa par vijesti, koje će biti na utjehu braći i sestrama širom doma. Središte pobožnosti Presv. Srcu u Senju je sjećenja crkva, do pred 140 g. samostanski, sv. Franje. Članovi iz svih društava naših: Mar. kongregacija, Trećeg Reda, Apostolat i Bratovštine Srca Isusova, pa i iz ostalog građanstva napose draga naša mladež: gimnazijalci i gimnazijalke, okupljasmo se svakog prvog petka uvečer u 6 s. pred otvorenim svetobranistem. Iz kora zaoru glas Presvjetlog g. Vidasa, našega biskupijskog upravitelja Apostolata, ili kojega drugog mladeg člana, i mi svi u sav glas pjevamo milu našu »Zlatnu krunicu«. Iza toga će Presvjetili ili koji drugi svećenik pročitati po jedno razmatranje iz »Iskričica Svetootajstvenom Isusu«⁷⁾. U tisini nastavimo razmišljajući o ljubavi Bož. Sreća i izlijevajući mu svoje osjećaje, prikazujući svoje odluke. Sat se završi blagoslovom sa Presvetim.

Prve nedjelje je svećana korna Misa s propovijedu na oltaru Presv. Sakramenta u stolnoj crkvi, na kom je oltaru prekrasni kip Presv. Sreća. Po podne je blagoslov s litanijsama Presv. Sreća i posvetom.

Bož. Sreća očito djeluje na vjerne svoje štovatelje, jer ih gledamo kako nastoje oko usavršivanja i zdržuju se s njime u sv. Pricašti. Mirno se može 60 osoba stolu Spasiteljevom a u prve petke i nedjelju i po 300. Mirno se može reći, da je češće primanje sv. Sakramenata, a po tom i intenzivniji duh život plod pobožnosti Bož. Srcu.

Taj lijepi razvitak i ustrajnost u pobožnosti Presv. Srcu iza misija dobrim dijelom potječe od prekrasnih poslanica našega Presv. g. biskupa Dr. Marušića, koji nas već tri godine živo i odusevljeno stavlja pred oči osobu Bož. Spasitelja. Tko da ne zavoli Spasitelja, kad sazna kako je bio mio i blag, silan i svet? tko da se ne privine uzanji, kad sazna, da je On isti još i sad živ na oltaru? tko da ga revnošću ne nastoji razveseliti, kad znade njegovo bolno Srce?

VELIKI BUKOVAC. Primile smo lijepo pismo mil. gde tajnice, koje nas je vrlo pobudilo, da po ljubavi Majke Marije bolje razumijemo ljubav Isusovu. Broj sv. Pricašti javljamo eto naknadno: od svibnja do rujna 1025. sv. Pricašti Agneza Osivnik, glavarica Djev. društva S. I.

VELIKA GORICA. Od osnutka u lipnju prima naše Djev. društvo redovito mjesecnu sv. Pricašte, mnoge članice i višeput. Tako je broj sv. Pricašti u našoj župi mjesечно 500 do 700. Na sastanke redovito dolazimo i međusobno se dobre pazimo.

TUHELJ. Za blagdan Presv. Srca Isusova držao nam vel. g. Upravitelj s propovijedu. Na sam blagdan obavili smo zajedničku sv. Pricašte i primanje 8 novih članica. Jedna nam je drugarica pošla u Sarajevo u samostan. Ostavio nam i naš dobri dosadanji upravitelj pa nas sada s velikom požrtvovnošću vodi

⁷⁾ Kojih još uvjek imade na tisuće u župnom uredu sv. Marije u Zagrebu, Kaptol 3. po Din. 20.— Op. Ur.

sam vel. g. župnik. Hvala jednomu i hvala drugome, a najviše hvala dragom Isusu, koji nas sve skupa jači. Za dobru štampu šaljemo Din. 30.—

A. Glegoški, glavarica.

ZLATAR. Nova zvona. Suznim okom opratili smo se za svjetskoga klanja od svojih milih zvonova. To radosnjim srcem pozdravili smo ih Pravim slavljem dovezli ih pod lukovima cvijeća i zelenila. Četiri najljepša konja iz cijele župe vozila ih pod lukovima cvijeća i zelenila. Tisuće naroda — na čelu svećenstvo i kum zvonova g. J. Rauer pratili su ih. — Tek 27 rujna obavio je najsvećanije posvetu presv. g. biskup Dr. Premuš i pohodio tom zgodom djevojačku školu č. Sestara, gdje mu priredile lijepu akademiju. — Sa lijepog tornja župne crkve zaronomili još istoga dana skladni zvuci kćicnim krajem hrvatske Švice. —

PETRINJA. Mila Providnost vratila je našim društvima revnu voditeljicu M. B. Naše Dj. društvo broji sada 97 članica, koje će od sada većom revnošću dolaziti k Bož. Srcu, da od njega crpu potrebnu snagu. Općenito se opaža da raste broj sv. pričesti prvim petkom i nedjeljom. Osobito je lijepo posjećena pobožnost u prvi petak navečer u 7. s. kad pjevamo Zlatnu krunicu. I listopadsku pobožnost je ove godine brojnije posjećivana. O da nam draga Majka Božja isprosi više ljubavi za Isusa, pa da se zalatala srca obrate k vrelu mira i duševne sreće — Bož. Srcu u Euharistiji! —

ZAGREB. Na mjesecnom sastanku revniteljica. Radi bolesti bio upravitelj Apostolata dva mjeseca odsutan. Hvala Bogu, imali smo dosta lijepo pouke u lipnju, pa nam s te strane nije bilo poteško. Da se ipak ne ulijemo i ne otudimo sastajale se revniteljice same od sebe i dale se na posao barem za crkvu, kad nema što drugo. Sabrane medusobno po nešto novaca, nabavile platna i veziva pa hajde na posao. I kad se upravitelj vratio, da držimo de 4. X. prvi dogovor, eto ti na stolu izradena, ali baš umjetnički; dva oltarnika, jedna misna košulja 12 rupčića za kaledž i nekoliko tjelesnika.

— A čiji je to trud? pita upravitelj.

— Sviju zajedno — odgovore revniteljice. A da podemo i korak dalje, eto 1000. din., što smo medusobno sabrale, da bude početak za zastavu Apostolata.

— Ej, ej, dobre duše, ali da Vi pri tom ne stradate?

— Naše drugarice potroše još i više za kino i druge suvišne izdalke.

— Do zastave je ipak još daleko. Malo nas je.

— Imo mnogo članova Apostolata, — odgovore — samo što se ne poznamo. Zastava će nas zbljžiti i medusobno, kako nas pobožnost Presv. Srcu zdržuje u Isusu.

— E pa dobro. Žuriti se sa zastavom ne ćemo. A ne smijemo ni drugoga našeg rada zanemariti... Što ste doživile dijelice cedulice proti psovki?

— Svašta, svašta! odazove se sa svih strana. »Mene je jedan gospodin izgrdio. Pogledala sam ga što sam najblaže mogla i prikazala sam to za njegovo obraćenje.«

— A meni je viš gospode reklo — pripovijeda druga: Hvala Bogu, da se opet i proti toj sramoti počelo ozbiljnije raditi.

I tako redom pripovijedale svoje ugodne i neugodne doživljaje. Među ostatima jedna još i ovo.

Vozim se jednoga dana mirogojskim tramvajem. Kad je projurio mimo pravostolne crkve, prekrizim se ja po običaju. Kraj franjevačke crkve učinim isto. Vidjela to jedna gospoja pa će svojoj susjedi:

— A šta se ova neprestano križa?

Dok sam neodlučna mislila, bi li joj odgovorila, već im davao odgovor neki gospodin, meni inače nepoznat:

— Zar ne, gospoje, kad sastanete znance ili prijatelja, vi se pozdravite? Eto tako je i gospojica pozdravila i svoga najboljega prijatelja — Gospodina Boga.

Zagrebačko središte Apostolata Srca Isusova spremi se dakle, da pod vlastitim barjakom iskazuje počast Bož. Spasitelju. Prvi odlučni korak tomu učinilo je eto u svetoj jubilarnoj godini.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost, za oglas se z. hvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

PRIPISUJU ZAGOVORU † BISKUPA LANGA.

Put u Rim. Čakovac. Željela sam poći u ovoj sv. godini sa sestrama učiteljicama u Rim. Zdravljenjem sam bila preslašta za tako naporan put. Odlučih dakle moliti Prsv. Srcu po zagovoru † biskupa Langa i obećam zahvalnicu, ako mi sve sretno uspije. Sad eto vršim obećanje, jer ne samo da sam sve izvršila, već se i bolje osjećam nego li prije. M. D.

Zdravlje muža. Zagreb. Muž mi je već dulje vremena bolovan na želuču, a mučila ga zadnji mjesec i pol teška glavobolja. Molila sam se pouzdano † biskupu Langu i doista mi je muž brzo ozdravio.

Povratačna čast. Ivanjci kloštar. Zlobni susjed optužio mog nevinog sina i on dospi u tamnicu. Kud će jedan? Poslovi stote; otava propada na livadi, druga djeca preslašta za jesensko spremanje, a ja slaba bez prijatelja i pomoćnika. Utečem se Presv. Srcu po zagovoru Majke Božje i njezinoga velikoga štovatelja † biskupa Langa, da se pronađe krivac, a momu sinu povrati čast i sloboda. Kako je molila, tako zimolila i brzo se sve sredilo. Hvala Presv. Srcu, Majci Božjoj i dobromu † biskupu Langu.

PJEVAJUCI NA OPERACIJU.

Slavonija. Bolovala sam na želuču i raznim drugim bolima, dok se sve to nije izvršilo u želučane kamente. Trebalоо dакле ići na operaciju, a ja imam vrlo slabo srce. Bilo mi kao da idem u smrt, kad sam se vozila u zakladnu bolnicu u Zagrebu. Glavobolja i besanica me vrlo mučila kad sam očekivala operaciju pa mi se tjeskoba silno povećala. Sjetim se tada kako mi je sestra Bogumila na željeznici svjetovala, da se izrutičim Presv. Srcu i ja zaista učinim zavjet, da će svake godine na dan operacije primiti svete sakramente i biti doživotna pretplatnica Glasnika. Tako sam u molitvi za jakost od Božje. Srca mirno dočekala dan operacije i dapaće pjevackujući »Još Hrvatska ni propala dok mi živimo!« — pošla sem u sobu za operaciju. Sve je lijepo prošlo i danas na godišnjicu mogu najtežega dara i najveće pomoći Božje šaljem ovu zahvalnicu i 100 din. dara, —

PO SRCU MAJKE MARIE.

Srijem. Upisala sam dijete u gimnaziju u Zagrebu. No njega morila živa želuč za domom i rodom. Od tuge i čeznje poče vidno propadati. Utekoh se zagovoru precistog Srca Marijina, koje najbolje tako njezne holi razumije. I hvala Joj vječna, dijete mi se Njezinom utjehom smirilo i oporavilo. N. M. učiteljica

NA MATURU.

Bosna. Sjećajući se iskušanog sredstva za pomoći kod mature utekoh se deveticom Presv. Srcu. I premda sam pred ispit bio bolestan od upale porebrice ipak sam sretno položio. Slava Božje. Srcu!

L. B.

DUSE U ĆISTILISTU KOD PRESV. SRCA.

Hrvatska. U mjesecu svibnju bila sam premještena iz grada u jedno skroz pravoslavno selo. Sve svoje djelovanje i trpljenje u mjesecu lipnju prikazala sam na čest Presv. Srca Isusova za duše u čistilištu i vruće sam se njima molila, da se oslobođim toga mesta, gdje nisam imala svoje drage crkvice. Iza toga započela sam devetnicu na čest Presv. Srca Isusova i već četvrti dan devetnice dobijem veselu vijest, da mi je sigurno premještenje natrag u grad. I to se za kratko vrijeđe obistinilo. Srećna i presećna javljam cijelom svijetu, da duše u čistilištu mogu mnogo pomoći, ako se njima pomaže. Srce Isusovo ne može se ribovim molbama oglušiti.

M. B. učiteljica.

PRESVETOM SRCU ZAHVALJUJU:

Andrijević H B Za razne primljene milosti. — **Brod n. S. A K** Pomoglo u obiteljskim brigama. — **F B** Molitve dobrih duša i ustajne devetnice uslijalo Pr. Srce. — **M P** Sačuvalo me od tifusa da još okajem grijehe svoje. — **J V** Jačilo me te sam izdržala operaciju. — **Beograd M S** Zahvaljujem i darujem 30 d. — **Bjelovar V J** Na zagovor t biskupa Langa ostavila me malarija. — **Bizovac R S** Presv. Srce vratilo mi zdravlje. — **Bošnjaci M L** Eto 100 d. dara, jer mi Srce Isukovo pomoglo u zamršenom poslu. — **Chicago III M P** Povratilo mi mir duše, koga sam uzalud drugdje deset godina tražila. — **R F** Darujem mali dar Presv. Srcu proseći njegovu zaštitu. — **Ciglena J K** Olakšalo mi bol srčanih grčeva. — **Catnja Z P** Ponovnom nevoljom podsjećena zahvaljujem se Pr. Srcu na prije iskaranim milostima. — **Čakovac K W** Ustrajnom molitvom sviladali smo spletke mačehine. — **M D** Molitvom biskupa Langa ojačana mogla sam hodočašći u Rim. — **Čepin M P** Zahvaljući za ozdravljenje kćerke salje 20 d. dara. — **Čadavica E Č** Hvala Pr. Srcu, što sam sretno podnio operaciju. — **Domagoić F B** Darujem za svetište D 100 i preporučam Bož. Srcu svoga muža. — **Debeljača I S** Držat ću Glasnik dok sam živ, jer Pr. Srce pomoglo do sretne ženidbe. — **Dol Vl J B** Riješilo me bolesti grla, kojoj liječnici 6 mjeseci neznađe liječi; darujem 50 d. — **Dubrovnik M L** Oslobođilo me zla društva i žandara; saljem dar 50 d. — **Dakovo M V** U čast Pr. Srcu saljem D 25 da mi udijeli zdravlje. — **Goričan V V** Sretno prodala u nevolji blago; darujem za Svetište 10 d. — **V J** za Svetište 15 d. hvaleći S. I. za razne milosti. — **Gospic M S** Slava Pr. Srcu, koje me je u teškim časovima pomoglo. — **Grana D F** Darujem D 10 za Svetište, jer mi dragi Isus olakšao boli. — **Grčanica J B i M B Josip** Marija i sv. Josip pomogli mi mnogo puta; darujem za misiju 100 d. — **Gjulaves R S** Bož. Srce po zagovoru sv. Josipa i sv. Ante pomoglo mi kod marve. — **Ivančić Kloštar I T** Presv. Sreća po zagovoru biskupa Langa riješilo mi sina tamnice, u koju je zlobom drugih zapao. — **Z P** Darujem za Svetište 50. din. zahvalna za mnoge pomoći. — **Jamarica M K** Zarivom Presv. Srca minula me nesreća pri gospodarstvu. — **Komletinci M K** Spasilo majku da mogne kršćanski odgajati djecu. — **M Š** Ozdravila mi kćerku. — **Kupina E V** Ozdravilo mi dijetu kad sam obećala devetnicu Presv. Srcu. — **Kraljevec Gor. Š** i **J K** Pripisujem zagovoru t biskupa Langa, što me Bož. Srce izbavilo iz neprilike da mogu nastaviti rad. — **Knežić Š R** Pomoglo mi u radu kad me zli drugovi nastojali upropasti. — **Kotoriba M V** Muž mi se sretno iz Amerike vratio i Pr. Srce me riješilo teškoga straha. — **Kunić I F** Isus dragi i Majka Njegova iskazali mi nebrojna dobročinstva. — **Montana A B** Smilovalo se Pr. Srce na našu sirotinju i dvaput nam pomoglo pri gospodarstvu. — **Liburnija M J** Slava Srcu Isusovu i Majci Božjoj što mi udijeli razne milosti; darujem 50 d. za Svetište. — **Mostar G L i B R** Uslijalo nam veliko molbu. — **Madsrevo A F** Pr. Srce mi uslijalo prošnje višeputa, a za jednu osobitu zahvaljujem sada i darujem za Svetište 20 d. — **Mikluševci M B** Povratilo mi zdravlje. — **Mlra M M** Pomoglo S I u bolesti meni i sinu; saljem D 100 i 1 dollar. — **Mrko ali J Š** Trogodišnja mi reuma prestala pouzdanom molitvom Pr. Srcu. — **Nuštar M Š** Zahvaljujući Bož. Srcu, što me izbavilo teške bolesti saljem 25 dinera milostilice. — **Novoselo M C** Zagovorom sv. Franje Ks. kod Bož. Srca ostala u porodu živa i zdrava. — **Našice V A** Iz zahvalnosti za ispunjenu želju saljem 50 d. za misiju. — **Novigradička F J** Riješilo nas teške bijede i oskudice. — **Osijak** Vraćen nam davro postuđeni novac. — **B M** Oklevenoj vratilo mi poštenje. — **A L** Saljem 10 d. zahvalna za primljenu milost. — **Otok M J** Sretno prošao porodaj. — **Ctvrćac E M** Nebeski liječnik izlijeo mi teško bolesnog muža. — **Petrinja M B** Duše u čitljustu isprosile mi od Prsv. Srca povoljno premeštenje. — **Platičevo F B** Isus i njegova presv. Majka pomogli mi u raznim potrebama. — **Pozavski Bregi R K** Postom prvog petka i molitvom postigli smo pomoći pri gospodarstvu. — **Revenčora F G** Pustila me teška vrućina — **M P** Sretno prošao muž na operaciji. — **Ribnjačka A F** Kad mi već prijetila pljenidba za nepravedan dug, riješilo me Bož. Srce. — **Sarajevo L B** Sretno prošao na ispit. — **M K** Izbavilo me iz teške sumnje o zvanju. — **P F** Presv. Srce i Majka Božja uslijali mi molbe u raznim potrebama; saljem 100 din. za misiju. — **Ob. Br. Slava ti Pr. Srce** za iskazanim milostima, pomozi nam i gledi premeštenja. — **San Francisco J Fer.**

Zahvalna šaljem 2 dolara na dar S. L. — Selca F Š Presv. Srce pomoglo mi u dvim velikim potrebama moje službe. — Sibinj E P Za mnoge milosti šaljem mali dar zahvalnosti 50 din. — Sot K I Bož Liječnik i Zdravlje bolesnih pomoglo je našemu sinu. — Split A J Hvala Bož. Srcu na ozdravljenju. — M D Riješilo me pogibeljnog krvotoka. — G R Saljem 200 din. za otkup crne djece na ime Rozalije i Josipa. — D B Zahvalna šaljem Glasniku dar Din. 30. — Stara Novala Z P Sve me već napustilo i u smrt osudilo, Isus i Marija dali mi opet život — hvala im i slava! — Stubica Donja S F Molila sam devetnicu u čast Bož Srcu i djeca mi ozdravise od teške bolesti. — Stronzzl Oh S i RŠ Hvala S. I., Majci Božjoj i sv. Ani za sretan porodaj. — Subotica K M Hvala Pr. Srcu za mnoge milosti. — Sv. Juraj S. MS Tijekom ove godine primila sam mnoge milosti od Bož. Srca i M. Božjoj po zagovoru sv. Elizabete i † biskupa Langa. Uzvsi ga Bože što prije na oltar. — Sv. Simun I J Darujem 100 din. jer mi S. I. višeput pomoglo, napose mi ozdravilo kćerkicu. — Sv. Petar Cv M B Šaljem 10 din. za Svetište zahvaljujući za razna dobročinstva. — Šemovac J K U tjelesnoj i duševnoj nevolji pomoglo Presv. Srce; Šaljem 30 dn. za Svetište. — Šid N M Hvala preč. Srcu Marijinu, što mi se dijete smirilo u školi daleko od kuće. — Šljivoševci Z P Isus i Marija bili mi u pomoći u teškom porodu; Šaljem 50 din. za Svetište. Štrigova J P Skrušena molitva očeva spasila dječi život. — Tučepi I L Oslobođilo me ljute gronnice. — Tisovac V B Otklonilo S. I. veliku pogibelj od mene. Toplice K P Devetnicom Pr. Srcu oslobođila sam se teškog trganja. — Toronto E C Zazvao sam Pr. Srce u pomoći i našao zaradu. — Uno K M Od srca zahvaljujem dragom Isusu za udijeljenu mi veliku milost. — Valpovo J RK D Bilo mi S. I. bolesnoj u pomoći; darujem 20 din. — Varaždin M Kl. Obavljajući devetnicu Pr. Srcu primila milosti, za koje kličem: Dobar je Bog! — Veleševac F Č Po zagovoru Svetaca Božjih riješilo me Pr. Srce teške sumnje. — Velikiškovci K S Jedino dobrotom Pr. Srca ozdravio Šaljem 20 din. — Visoko E G Dobri Isus dao meni dobro, pa i ja dajem za njegovo Svetište 25 din. — Viličelo M K Eto 50 din. za sirotinju i preporučam se u molitve. — Vinkovci M N Molitva Pr. Srcu vratili mi zdravlje. — Vranjic M J Primih milosti od Pr. Srca pa i ja njuem u čast darujem eto 60 d. — Zagreb J K Hvala ti Presv. Srce za milosti podijeljene djeци mojoj; darujem 50 din. — M T U velikoj zdrojnosti pomogao sv. Josip. — N H Hvala sv. Ante na zagovoru pri maturi. — Gj B i EF Presv. Srce pomoglo mi tijelu i duši. — E B Moj zaručnik, a sada suprug, pomoći Pr. Srca sretno svršio tečaj, kojim je došao sada do zvanja. — Žemun M i AK Majka i kćerka darom S. I. ozdravile.

KAD ĆE BITI † BISKUP LANG »BLAŽENI«?

Blažen — vjerujemo svi, da je već sada. »Blaženim« ćemo ga smjeti štovati kad ga proglaši sv. Otac papa. Do toga su pak dugi puti. Eto u kratko, što tomu treba.

1. Da Gospodin Bog po njegovu zagovoru usliša mnogo molitava i učini barem očita i velika dva čuda.

2. Da što više štovatelja njegovih pismeno zamoli sada preuzvremenog g. Nadbiskupa, a kasnije sv. Oca papu, da taj proces započme.

3. Da sv. Zbor za obreda u Rimu provede strogu istragu o njegovu životu i spisima te nade, da je sve kršćanske kreposti vršio u junakom stepenu.

U tu svrhu treba napisati posve vjerodostojan životopis blagoga pokojnika, gdje će biti točno navedeni svi njegovi čini i spisi. Tko god dakle znade što god — pa makar i nezgodno o njemu ili ima pisama od njega, neka to odmah saopći uredniku Glasnika Presv. Srca Isusova, koji se brine za taj životopis. U saopćenjima se nesmije ništa pretjerivati ni na bolje ni na gore, nego sve vjerno navesti, kako će se za sve moći priseći. Listovnu tajau životopisac drži strogo i poslani mu listove na zahtjev vraća.

J. Vrbanek D. I. urednik.

KNJIŠTVO.

Svojim »Misijskim Vjesnikom« pobudio je Glasnik toliko zanimanja za bjeđni poganski svijet, da je nastala potreba posebnog glasila, koje je pod imenom **Katoličke Misije**

već izšlo. Mi ga svima preporučamo. Izlazi 10 put u godini i stoji Din. 10.— Naručuje se kod Uprave »Kat. Misija« Zagreb I. pp. 147.

Iesus Krist — život Spasitelja svijeta. Napisao Dr R. Vimer. Prva knjiga od rođenja do obećanja presv. Sakramenta. Ukršena sa 40 slika. Stoji Mi ćemo još češće morati govoriti o ovoj prekrasnoj knjizi, predmetom i načinom pisanja najljepšoj, što je mi Hrvati imamo. Za sada preporučamo našim čitateljima, da si je odmah nabave, e da je ne bi žalosni kasnije potraživali, kad je već ne bi bilo. Po njoj mogu odmah početkom Adventa započeti promatrati.—

Maloj djeci o Maloj Tereziji. Slike prave i u priopovijedanju o miloj Svetici, a baš za djecu sadržajem i oblikom. Tu bi knjižicu trebalo da ima ne samo svaka kuća nego i svako dijete. Stoji Din. 3,50 — Poštom 4.— Tko naruči 30 komada ne plaća poštarinu.

Kod namjesnika Kristova. Hrvatsko rimsko hodočašće 22. V. do 7. VI. 1925. opisao umno i k jednu pjesnički marni naš katolički pisac P. Grgec. Tko pažljivo pročita ovu knjigu naučiti će vrlo mnogo povijesti i upoznat će duh, kojim dišu s jedne strane katolici, s druge njihovi protivnici. Stoji Din. 30.—

Dr Isidor Kršnjavi: Božji vitez. Nagodinu Crkva slavi 700-godišnjicu blažene smrti velikoga sveca i obnovitelja sv. Franje Asiškoga. Za tu je proslavu napisao najbolji naš poznavalač sv. Franje i k jednu njegov duhovni sin u Trećem Redu presv. g. Kršnjavi oveći roman, od kojega eto prvoga dijela, gdje opisuje pjesničkim zanosom svjetovni, mladenački život Franjin do obraćenja. Radujemo se toj pojavi u našoj književnosti, radujemo se napose što nam je pruža jedan od najzaslužnijih muževa za hrvatsku prosvjetu i to u svojoj 80-godišnjici.

Spillmann: Žrtva ispojedne tajne. Istinili ovaj događaj preveo je na hrv. književnik i upravitelj našega Glasnika g. N. Maraković. Priopovijedanje je vrlo zanimivo i poučno. Knjiga stoji D. 22.— Vezana D. 25.— Poštom D. 2.— više.—

Zdravlje bolesnih ili ljekovito bilje u priži, pjesmi i životu. Napisao Karlo Gruičić, župnik u Martinskoj Vesi. Pisac opisuje ljekovite biljke, ističe njihova svojstva i upućuje za sve bolesti, koje možemo liječiti spomenutim biljkama. Narudžbu posaljite na: Knjižnicu narodnoga preporoda, Zagreb, Draškovićeva ul. 3. I. dok knjiga nije rasprodana. Cijena je 10 dinara, a najjeftinija je, ako novac posaljete unaprijed, jer pouzećem stoji 6 dinara više.

Naslijedu Krista. Zlatnu ovu knjigu preveo je opet Dr. Ivan Blažević, a izdala »Alvernska biblioteka« Zagreb I. pp. 385. Cijena joj: u platno vezanoj Din. 30.— u polukozu vezanoj sa zlatorezom Din. 50.— U kožu sa zl. D. 80.— Poštom 5 din. više. Šalje se samo pouzećem ili za unapred poslani novac. Narudžbe prima spomenuta biblioteka.

Dr. Josip Lang. Napisao Dr. Stjepan Markulin i izdao kao 5. knjigu kat. života. Ilustrovano sa 24 slike. Stoji Din. 40.— Poštom 4 d. više. Ovakvo ljepe opremljenu knjigu ne vidjemosmo već dugo u našoj književnosti. Mnogo može da pridonese pozanju i štovanju svetoga našeg biskupa, a time i dizanju vjere i poštovanju u narodu. Naručuje se kod izdavača u Zagrebul. Kurelčeva ulica 3.

Narodne Jaslice (Bethlehem). Štatica i rođenje Isusa Krista u jaslicama, uz njega Sv. Marija i Josip, andeli, sveta tri kralja, pastiri i narod, ove itd. Cijene: 1° listu D. 6.—; kaširane na ljepeznici Din. 15.—; izrezane u skulptiji, samo za postaviti Din. 30.—

Hrvatski štamparski zavod d. d. Zagreb, Marovska 30.

Za gradnju zavoda presv. Srca u Koprivnici: Gđa Ana Lipković sabrala Din. 114—; Obitelj Kovač, Šid, darovala Din. 100—; Ignac Majerić, Hum na Sutli Din. 10—; Marija Tomić, Split, sabrala Din. 380—; Matija Možić, Subotica, sabr. 350—; Regina Laszlo, Subotica, sabr. Din. 1157—; Ana Laudenbach, Sarajevo, darovala Din. 100—; Lucija Trograncić sabr. Din. 387—;

Kratko stvarno kazalo Glasnika g. 1925.

- Andeo čuvar sv. Stranica 244.
Amerikanci naši 80, 128, 164.
Blagost 47.
Bog Gospodin: upoznaje se 5; ne vidi se 49; iz uvjerenja se ne nijeće 78; pogani ga traže 136; Providnošću vodi 221; opstoji 279.
Bojiševici, što učiniše u Rusiji 84.
Crkva kat. raste 174; bori se u Fr. 130; za jedinstvo 212; vraćaju se 227.
Čistilište i sv. Misa 283.
Čistoća - vrijedi 20; u životu 65; pogani je cijene 138; ples je kalja 218; čuva se 249.
Dječa dar Božji 294; odgoj 17; živo vjeruju 104; k Isusu 296, 325; pričest 297; ljube rod. 92, 116, 229.
Djevojke 117; crnica 139; zvanje 147.
Društva kat. 2; proganjena 21. Srca Is. 20, 35, 60; program za lipanj 165; omladine 115, 288; vode 305; Apostolat 317, 330. Vidi »Vijesti«.
Duh Sveti - i Srce Isusovo 146
Duša 226; 250, 275.
Euharistija 49, svagd. pričest 68, 113, 308; želja za 99, prva 107, vraća zdr. 229 uspomena obraća 287, sv. M. 93, 22.8. kongres 256, Grijeh 54, tvrdok. 76, naredni 167, 323, lijenost 91.
Hrvati: Bogu vjerni 152, 165; Crkvi 196, 182; papi 182, 185; Mariju štuju 122, 157; Pr. Srce 148, 154; tisućogodišnjicu slave 9, 10, 12, i br. 6.
Ispovijed tajna 94, generalova 108, očeva 116, mrtvoga 119.
Isus: rodi se 7, dijete 309, u Kani 43, Nikodem 45, daje Euhar. 68; ranjeni 71; Pastir 73, 311; uskrsnuli 105; djevojku uskr. 117; odgaja 168, 242.
Josip sveti 106; kod Srca Isusova 111.
Jubilej: 1. 4. hodoč. 36, 75, 186.
Kletva 71, 193, 204, 216, 248, 295, 323.
Knjige dobre i štivo: 32, 64, 176, 193, 209, 239, 309, 335, 246; sv. Pismo 204.
Križ naš spas 15, 18, 67; strpljivo 126.
Krst sveti 63.
Lang † biskup 16, 85; štuje Mariju 123; pomaze 168, 191, 207, 229, 299, 332; godišnjica 315.
Ljubav bliž. 27; Sveci uzor 198, 252.
Marija - Zdravo 21, 243. Srce 22; Majka 157; moć 157, Svilanji. Kr. 120; krunica 244; Hrvati joj vjerni 122; † Lang je štuje 123; uvredit. kažnjen 125; u Lurdžu čudesna 37, 124, 224, 263, 282; obraća pogane 311.
Misije pučke uspijevaju 45, 162.
Misije kod pogana: dački rad 28, 89, 233; pomoć 57, Hrvat misijonar 30; što treba 58; kako radi 90; Društva sv. Pe- tra Kl. 60; Mar. kongr. i mis. 235. Mision. Pr. Srca 171; zvanje 236; ţrtve 293.
Mlađeš i Prsv. Srce - posveta 148.
Molitva: skupna 13; vrelo jakosti 22; djeteta 63 na sajmu 82; apostolska 100; Očena 128.
Naobraženi kat. 158; odgoj 305; uzor D. Prikril 188.
Obitelj Sveta štiti naše 8; pomoć 54; posveta S. I. 78; Ono pomaže 111, 191, 229, 267, 299; odgoj 295.
Ogovor brbljavost 91, škodi d. gl. 155.
Papa sv. Otac 38; i Hrvati 41, 182, 288; o Apostolatu 318, mučenik za papu 286.
Pijanstvo griješ i škodi 201.
Post u korizmi 70; nemrs pet 223.
Razgovor večernji 44; proti vjeri 260.
Redovnici: zvanje 62, 142; i hrv. prosv 102; Trapisti 81; kojima 95, 266; ures redovnice 251.
Rim 36, 75, 129, 176, 199, 286.
Sloga u javnom radu 4.
Smrt 108; priprava 275.
Socijalisti - nekad i danas 219.
Srce Isusovo Presv.: Središte 6, kraljevstvo 50, 150; daje život 83; vrši obec. vel. 142; tješi 168; štiti obitelji 299, i zahv.; i Hrvati 145, 148, 195; u lipnju 166; blagdan 155; Štuje ga † bp Papačića 220, † M. Gatin 261; u Srbiji 225; crnici 292.
Strasti - iskorijenti 72; svladaj 284, osveta 296. — Sud 53.
Svećenik: zvanje 31, malo ih 83, krv 129, ml. M. 200; i Marija 264; više 321.
Sveta zemlja - prava kat. u njoj 33.
Svetkovanje: blagd. 82, nedelje 160, 260, 310.
Svetište S. Is. u Zagr. 42, 127, 250, 324.
Sveti: Fr. Žaver 77, 313; Ignacijs-voda 189; Ivan M. Vianey 277, Kanadski m. 252, bl. Marko Križ 213; Petar Kanizije 198; Sof. Magd. Barat 247; Terezija od M. L 127, 201, 215, 292. Svi sveti 281.
Vijesti iz Društava 20, 23, 52, 87, 109, 143, 166, 190, 205, 225, 231, 265, 301, 329.
Vjera: živa 12, u javnosti 14, u školi 203, i poštjenje 76, cijena 136, izgubiti 245, 238; u crnaca 30, 135, 138, 236, prazna 94.
Zagreb -dobar primjer 163.
Zahvalnice po 2 siran. u sv. broju.
Zavist 167.
Žena u obitelji 98, muža op. 228, u jav. 97, 126. — Ženidba 43.
Život: preko groba 226, temelj obn. 202; u župi 177; u javnosti po vjeri 14; američ. 74.